ΘΗΣΑΥΡΟΣ

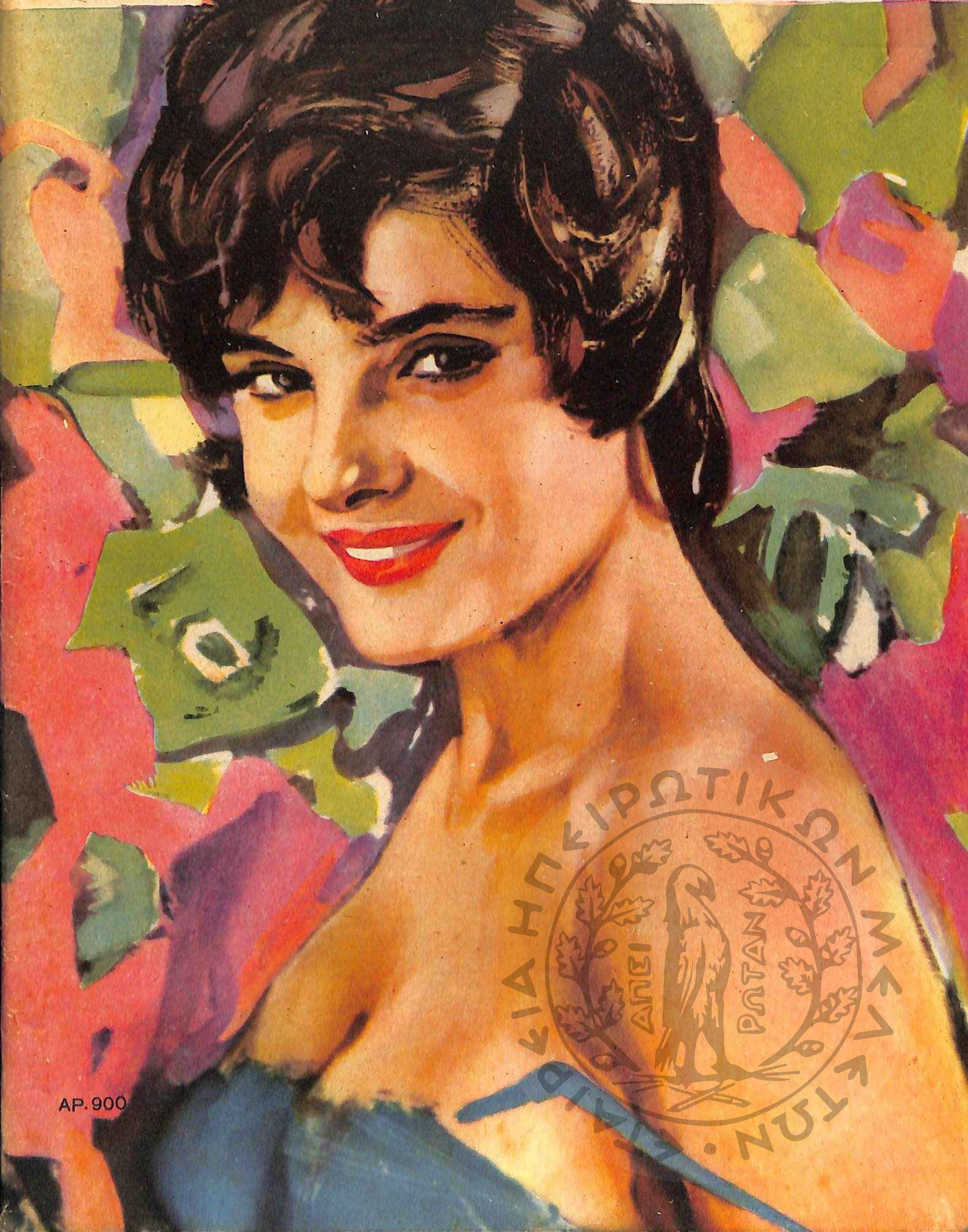

ΑΡ. 900

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

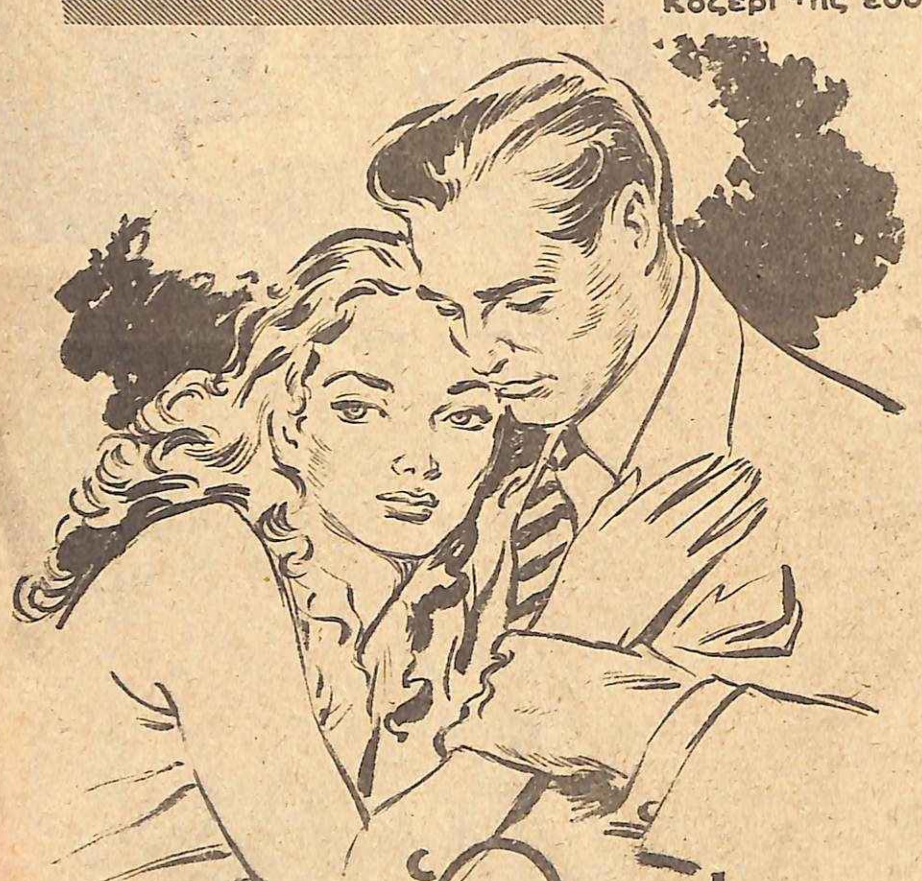

Ὁ κύριος ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ

Μεθυσμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία δὲν σκέφτηκε τίποτα.

ΣΤΗ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι ἔφθασε ὁ κ. Μορφωμένος. Ὤ, εἶναι πολὺ μορφωμένος. Πολὺ νέος, μόλις τριάντα τριῶν ἐτῶν, πολὺ κομψὸς καὶ μὲ πλούσια γκαρδαρόμπα, ἀλλάζει πρωῒ καὶ ἀπόγευμα κοστοῦμι. Συντονισμένες οἱ γραβάτες, τὰ πουκάμισα, τὰ γάντια του μὲ τὸ χρῶμα τῶν φορεμάτων. Τὰ πρωϊνὰ φορεῖ κάπως σπόρ· τὸ ἀπόγευμα μὲ σκοῦρα. Κι' ἂν εἶναι καλεσμένος πουθενὰ — συνήθως δὲ εἶναι κάπου καλεσμένος—ἄλλο πάλι κοστοῦμι. Οἱ τρόποι του ἄψογοι. Φιλεῖ τὰ χέρια τῶν κυριῶν· κι' αὐτές, νοικοκυρὲς γυναῖκες, ἀνεξοικείωτες καθὼς εἶναι στὰ τέτοια, βρίσκονται σὲ κάποια ἀμηχανία. Νομίζουν ὅτι παίζουν σέ... σινεμά. Ὁμιλητικὸς ὅσο πρέπει ὁ κ. Μορφωμένος, περιποιεῖται τὶς φράσεις του, προσέχει τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, εἶναι συγκρατημένος, δὲν ἐξάπτεται, δὲ θορυβεῖ, περιμένει νὰ γίνῃ σιωπὴ γιὰ νὰ μιλήσῃ. Λένε ὅτι ἔκανε καὶ ὀχτὼ μῆνες στὴν «Εὐρώπη». Γεγονὸς ποὺ σηκώνει ἀκόμα περισσότερο τὰ φόντα του. Στὶς ἀφηγήσεις καὶ στὶς συζητήσεις του ρίχνει μὲ σοφὸ μέτρο ξένες φράσεις. Δὲν λέει, ἔξαφνα, σύμπλεγμα κατωτερότητος. Λέει «ἐνφεριόριτι κόμπλεξ». Κάποτε, ἀντὶ νὰ πῇ «συγγνώμην» λέει «σόρυ», σὰ νὰ τοῦ εἶναι πιὸ πρόχειρη ἡ ξένη λέξι ἀπὸ τὴν ἑλληνική. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἀνεβάζει στὴν ἐκτίμησι τῆς μικρῆς κοινωνίας τῆς ἐπαρχίας εἶναι ἡ ἀνωτερότητά του. Ἀπὸ περιωπῆς τὰ κρίνει ὅλα. Τὸν βλέπουν σὰν ἀνώτατο κριτὴ ποὺ ἔχει τὴν τελευταία λέξι. Γιὰ κάθε τι ἀπευθύνονται σ' αὐτόν. Θέματα κοινωνικά, θέματα πολιτικά, θέματα ἐπιστημονικά. Φυσικά, καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα... Οἱ κοπελλίτσες ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τὶς διανοούμενες τὸν τριγυρίζουν καὶ τοῦ θέτουν προβλήματα. «Τί εἶναι ἔρως; Ὑπάρχει ἀνάμεσα σὲ ἄντρα καὶ σὲ γυναῖκα φιλία χωρὶς ἔρωτα; Τί φρονεῖτε γιὰ τοὺς ἐλεύθερους συνδέσμους;...» Καὶ ἔχει ἕτοιμη τὴν ἀπάντησί του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κ. Μορφωμένος ἐκδηλώνει καὶ τὰ προσωπικά του ἐνδιαφέροντα. Τὸν ἐνδιαφέρουν ἰδιαίτερα τὰ πρῶτα νειᾶτα, αὐτὲς ποὺ μόλις τελείωσαν τὸ Γυμνάσιο τους, οἱ κάπως καλλιεργημένες, οἱ σεμνές... Μιὰ τέτοια θὰ ἤθελε νὰ βρῆ γιὰ νὰ συνδεθῆ μαζί της.

Φυσικά, βρέθηκε. Εἰκοσιενὸς ἐτῶν κορίτσι, ἀπὸ σπίτι εὐκατάστατο, μὲ προχωρημένες σπουδές, μὲ γλῶσσες, μὲ μουσική, μὲ τὴν ἀμορφιά της, μὲ τὶς ἠθικὲς ἀρχές της. Καμμιὰ περιπέτεια ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Μιὰ μόνο ἀρχὴ εἰδυλλίου μ' ἕναν ποὺ τὴν τριγύριζε ἐπίμονα. Δὲν προχώρησαν ὅμως πέρα ἀπὸ ἕνα θερμὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν. Τὴν ὥρα ποὺ ἀναπτυσσόταν τὸ εἰδύλλιο πρόβαλε ὁ κ. Μορφωμένος. Γνωρίστηκε μὲ τὴν οἰκογένεια, πῆγε στὸ σπίτι της, θάμπωσε τὴν κόρη μὲ τὴν ἐμφάνισί του, ἔκανε ζωηρότατη ἐντύπωσι στοὺς δικούς της. Τί λαμπρὸς νέος καὶ μὲ πόσο μέλλον! — σκέφθηκαν οἱ γονεῖς. Τί ὑπέροχος ἄντρας! — σκέφθηκε τὸ κορίτσι. Θὰ ἦταν ὁ ἰδεώδης σύζυγος.

Συνέβη εὐνοϊκὲς νὰ εἶναι καὶ τοῦ κ. Μορφωμένου οἱ κρίσεις γιὰ τὴν κοπελλίτσα. Τὴν πρόσεξε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκῆ. Μὲ μιὰ μαεστρία! Χείμαρρος οἱ λέξεις ποὺ χύνονταν ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὡραῖες φράσεις, ποιητικὰ σχήματα, εὐγένειες, τρυφερότητες, ἐξάρσεις... Σὲ οὐρανοὺς εὐδαιμονίας βρισκόταν τὸ κορίτσι. Τὰ ὄνειρα τῆς κόρης ποὺ ἔψαυαν τὴν πραγματικότητα. Τὸ παραμύθι ποὺ γινόταν ζωή. Γιὰ σκέψου, αὐτὴ μιὰ κοπέλλα ἁπλὴ νὰ παντρευτῆ ἕνα τόσο μορφωμένο, τόσο κομψό, τόσο λεπτό, τόσο ἄρτιο ἄντρα! Ἡ ἀπόλυτη εὐτυχία. Μεθυσμένη ἀπ' αὐτήν, δὲν σκέφθηκε τίποτα. Ἦταν ἡ ἀρχὴ ποὺ εἶχε θέσει ἀπὸ τὰ μαθητικά της χρόνια: νὰ δοθῆ ὁλόψυχα καὶ ὁλόσωμα στὸν ἄνθρωπο ποὺ θ' ἀγαποῦσε ἀληθινά. Καὶ τοῦ δόθηκε χωρὶς δισταγμό, χωρὶς ἐπιφύλαξι, δίχως ἀναβολές, χωρὶς ὅρους.

Οἱ σχέσεις προχωροῦσαν πρὸς τὸ γάμο. Ἀλλὰ ὁ κ. Μορφωμένος θέλει νὰ γνωρίσῃ τὴν προϊστορία ἐκείνης ποὺ θὰ γινόταν γυναίκα του. Τίποτα δὲ ρώτησε ἐκείνη πρὶν γνωρίσῃ τὴ θωπεία του. Τὰ πάντα θέλησε νὰ μάθῃ ἐκεῖνος πρὶν τὴν κάνῃ σύζυγό του. Μὲ ὅλη της τὴν εἰλικρίνεια τοῦ μίλησε ἐκείνη. Τί εἶχε, ἄλλωστε, νὰ τοῦ κρύψῃ; Μιὰ ζωὴ χωρὶς κηλῖδες. Τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὰ μικροσυμβάντα ποὺ μποροῦν νὰ τύχουν σ' ἕνα κορίτσι ποὺ μόλις ἔκλειε τὰ εἰκοσιπέντε του. Τὸ εἰδύλλιο ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω καὶ ποὺ θὰ κατέληγε σὲ γάμο· ὁ ἄντρας μιᾶς ἐξαδέλφης της ποὺ τῆς φέρθηκε πρόστυχα· ἕνας συμμαθητὴς στὸ Γυμνάσιο ποὺ τὴ φλερτάριζε... Αὐτὰ τὰ τίποτα ἀποτελοῦσαν τὸ ἐρωτικὸ ἡμερολόγιό της.

Ὁ γάμος ἔγινε. Ἡ ἀρχὴ ὅμως τῆς συζυγικῆς ζωῆς συμπίπτει μὲ τὴν ἀρχὴ μιᾶς τραγωδίας. Σὲ ἄλλους γάμους περνοῦν καὶ μερικὲς μέρες γιὰ ν' ἀποκαλυφθοῦν στὴν πραγματική τους ὄψι οἱ ἄνθρωποι ποὺ παντρεύτηκαν. Ἐδῶ ἡ ἀποκάλυψι ἔγινε εὐθὺς μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ Μυστηρίου.

Ἡ μάσκα ξαφνικὰ πέφτει, καὶ στὴ θέσι τοῦ ἀνωτέρου κυρίου παρουσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος χυδαῖος, βάναυσος, ἄξεστος, ὑβριστής. Ἂν ἀνέσυρε τὴ γυναίκα του ἀπὸ κανένα χαμαιτυπεῖο, δὲν θὰ τῆς φερόταν μὲ τόση προστυχιά. Τὴν ἀποκαλεῖ γυναίκα τοῦ πεζοδρομίου. Τὴ βρίζει. Τήν... προσφωνεῖ μὲ ἐπίθετα ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ ἐπαναλάβουμε στὶς στῆλες ἑνὸς περιοδικοῦ.

Βλέπει στὸ πρόσωπό της τὴ διεφθαρμένη καὶ στὸ δικό του πρόσωπο βλέπει τὸ ναυαγοσωστικὸ ποὺ ἔσωσε τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴ διαφθορά. «...Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἔχω κάνει, καλέ μου κύριε;... Ἄλλες κάνουν καὶ κάνουν... Σχέσεις μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον, ἰδιαίτερες συναντήσεις, προχωρημένοι σύνδεσμοι... Ἐγώ, καλὰ - καλὰ οὔτε φλερτάρισα... Ἀλλὰ κι' ἂν εἶναι τόσο φοβερὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανα, τότε γιατί μὲ πῆρε, γιατὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔμαθε τὸ παρελθόν μου δὲν διέκοψε τὶς σχέσεις, ἀλλὰ ἐπρότεινε γάμο;...»

Μὲ δραματικὲς συνθῆκες κυλᾶ ἡ ζωή τους. Ἄψογη ὅπως ἦταν πρὶν παντρευτῆ, ἄψογη ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ στὸν ἔγγαμο βίο της.

Νοιώθει ὅμως ὅτι ὅλα ἔσπασαν μέσα της. Τίποτα δὲν τὴν συνδέει μὲ τὸν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο εἶχε δῆ τὴ θεότητα. Σύζυγος καὶ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της τώρα, ἀλλὰ τόσο ξένος γι' αὐτὴν τὴν ἴδια!

Λατρεύει τὸ παιδί της, αἰσθάνεται ὅμως ἀηδία γιὰ τὸν ἄντρα της. Ἀπότομη ἡ μετάπτωσί της, ὅπως ἀπότομη ὑπῆρξε καὶ ἡ δική του μεταμόρφωσι.

Δυστυχισμένη καὶ ἀηδιασμένη, ἀπευθύνεται στὰ κορίτσια ποὺ δὲν ἔχουν ἀποκτήσει τὴν πεῖρα της γιὰ νὰ τοὺς πῇ: «Προσοχὴ στοὺς δῆθεν μορφωμένους». Καὶ κάνει καλὰ νὰ προτάσσῃ τὸ «δῆθεν» της.

Ἡ ἰδιότητα τοῦ πραγματικὰ μορφωμένου δὲν συνοδεύεται ἀναγκαστικὰ καὶ ἀπὸ τοῦ χυδαίου τὴν ἰδιότητα. Φτάνει ἡ μόρφωσι νὰ μὴ εἶναι ἁπλῆ σώρευσι γνώσεων, νὰ μὴ εἶναι μόνο μόρφωσι στὸ «χαρτί», στὰ διπλώματα Πανεπιστημίων, ἀλλὰ νὰ εἶναι μόρφωσι ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἀνάλογη καλλιέργεια ψυχῆς.

Ὑπάρχουν οἱ ψευτομορφωμένοι. Ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι, οἱ γραμματισμένοι, ποὺ ξέρουν μὲν γράμματα, δὲν ἔχουν ὅμως οὔτε χαρακτῆρα, οὔτε ψυχικὴ εὐγένεια. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ μορφωμένοι ποὺ συνδυάζουν μὲ τὴ μόρφωσι τὸ ἦθος καὶ τὴν καλλιέργεια ψυχῆς.

Δὲν ἀνήκει στοὺς τελευταίους ὁ σημερινὸς Μορφωμένος μας. Θῦμα τῆς βαναυσότητάς του ἡ νεαρὴ κυρία φωνάζει. Θῦμα τῆς βαναυσότητάς του ἡ νεαρὴ κυρία φωνάζει.

Κάτι ἄλλο ποὺ βγαίνει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία: Ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει μιὰ κοπέλλα ὅταν μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια φωτίζῃ τὸ παρελθόν της. Μιλήσαμε καὶ ἄλλοτε πάνω σ' αὐτό. Λιγώτερο φῶς. Ὅσο λευκὰ κι' ἂν εἶναι τὰ περασμένα μὴ γίνεσθε ὑπερβολικὰ ἀναλυτική! Ὁ ἄντρας ποὺ ἐπιμένει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα γιὰ νὰ στηρίξῃ ὅπως λέει τὶς σχέσεις του, πάνω στὴν καθαρὴ ἀλήθεια, εἶναι φορὲς ποὺ δὲν συγχωρεῖ τὴν ἀλήθεια, ἀκόμη καὶ ἂν πρόκειται γιὰ ἀσήμαντα ἐρωτικὰ μικροεπεισόδια.

Οἰκονομία στὶς ἐκμυστηρεύσεις, εἶναι τὸ μάθημα ποὺ διδάσκει ἡ πεῖρα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1956 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 900

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ 6

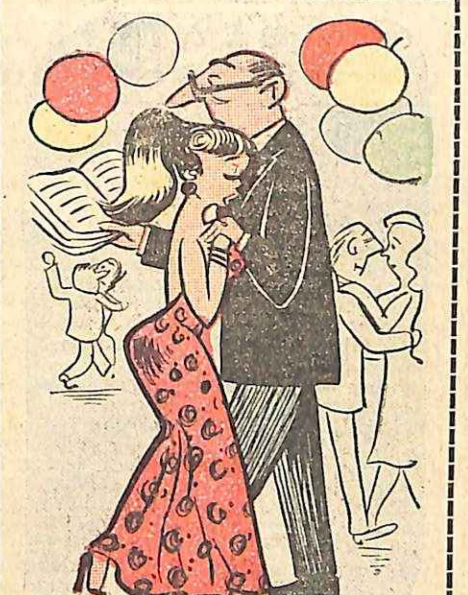

Ὁ ἠλίθιος!...

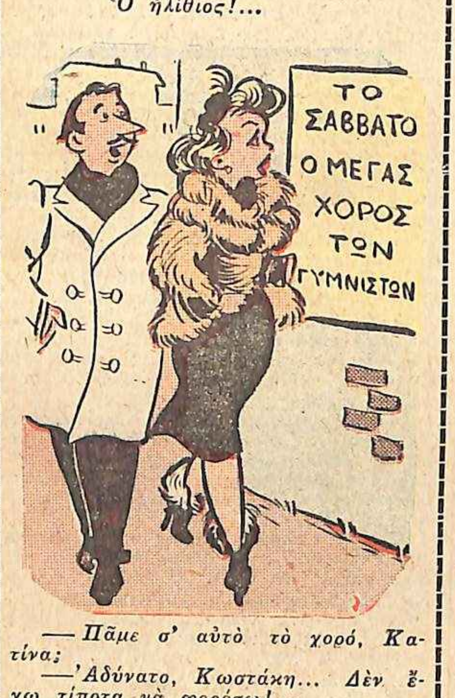
ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ Ο ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

— Πᾶμε σ' αὐτὸ τὸ χορό, Κατίνα;

— Ἀδύνατο, Κωστάκη... Δὲν ἔχω τίποτα νὰ φορέσω!...

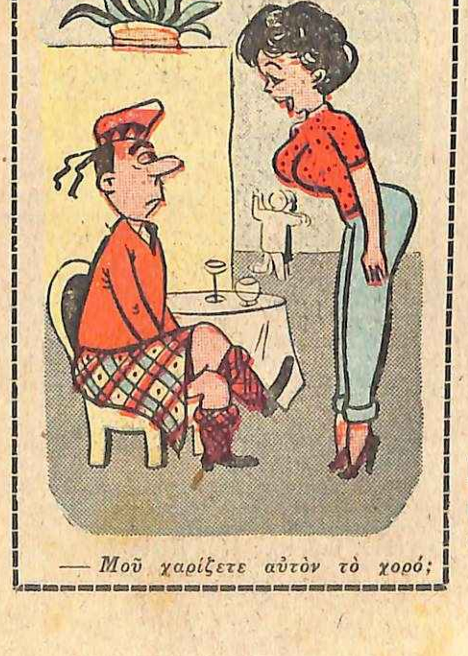

— Μοῦ χαρίζετε αὐτὸν τὸ χορό;

ΕΞΩ φρενῶν εἶναι ἡ κυρία:

—Σᾶς ἔδωσα τάλληρο, κύριε!

—Ὄχι, δίφραγκο, μοῦ δώσατε!

—Μά, ἀφοῦ σᾶς ἔδωσα τάληρο;

—Μά, ἀφοῦ μοῦ δώσατε δίφραγκο;

—Μὴ χειρότερα! Φαντάζεσθε ὅτι θὰ σᾶς ἔλεγα τάλληρο, ἂν σᾶς εἶχα δώσει δίφραγκο;

—Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἔλεγα δίφραγκο, ἂν μοῦ εἴχατε δώσει, τάλληρο;

—Μὰ χριστιανέ μου, δὲν καταλαβαίνεις; Τάλληρο ἦταν!

—Μά, χριστιανή μου, δὲν καταλαβαίνεις; Δίφραγκο ἦταν!

Στερεότυπος ὁ καυγᾶς ποὺ ἀπὸ καταβολῆς... λεωφορείων ἢ τρόλλεϋ διεξάγεται μέσα στὰ ὀχήματα. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ἡ ἐπιμονὴ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μέσα στὸ τρόλλεϋ εἶναι τόσο ἐκνευριστική, ὥστε κάποιος ἐπιβάτης, ἐπὶ τέλους, ἐξανίσταται:

—Δίφραγκο ἦταν, κυρία μου, τὸ εἶδα!

Ἔξω φρενῶν γυρίζει ἡ κυρία:

—Ποῦ τὸ εἴδατε, κύριε;

—Ἤσαστε πλάϊ μου, ὅταν πληρώναμε. Ἔδωσα ἐγὼ ἕνα τάλληρο, πῆρα τὰ ρέστα κι' ὕστερα δώσατε ἐσεῖς τὸ δίφραγκο!

Καὶ ἡ κυρία συμπερασματικά:

—Ἆ, ὥστε ἐσεῖς πήρατε τὰ ρέστα ἀπ' τὸ δικό μου τὸ τάλληρο! Ἑπομένως ἐσεῖς δώσατε τὸ δίφραγκο!

Ὁ ἐπιβάτης μένει ἄναυδος, ἐνῶ ὅλοι ξεκαρδίζονται στὰ γέλια μὲ τὸ ἀπροσδόκητο φινάλε.

*

Κυβερνητικὸς βουλευτὴς—δηλαδὴ τέως βουλευτὴς—μιλῶντας γιὰ τὸν συνασπισμὸ τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τὴν ἐκλογικὴ συνεργασία των μὲ τὴν

ἄκρα ἀριστερὰ δήλωσε μὲ κακία:

—Ξέρετε τί εἶναι αὐτό;

—Τί εἶναι; τὸν ρώτησαν.

—Μιὰ σωστὴ ρωσικὴ σαλάτα!

Καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως συνάδελφός του τῆς ἀντιπολιτεύσεως:

—Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἡ σαλάτα, ρωσικὴ ἢ μή, εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸ ψητό!

Καὶ πρόσθεσε:

—Ἐννοῶ τὸ ψητὸ τῆς ἐξουσίας, φυσικά!

*

ΚΥΡΙΑ φιλανθὴς ἀλλὰ τσιγκούνα — προφανῶς — στέκεται σ' ἕνα ἀπ' τὰ ὑπαίθρια ἀνθοπωλεῖα καὶ ρωτᾶ τὶς τιμὲς τῶν λουλουδιῶν:

—Πόσο ἔχουν τὰ τριαντάφυλλα;

—Τόσο, τῆς λέει τὴν τιμὴ ὁ ἀνθοπώλης.

—Πώ, πώ, πώ! κάνει ἡ κυρία. Καὶ τὰ γαρύφαλλα;

—Τόσο...

—Πώ, πώ, πώ. Καὶ τὰ ζουμπούλια;

—Τόσο!

—Πώ, πώ, πώ! Καὶ οἱ γκλαγιόλες;

—Τόσο!

—Πώ, πώ, πώ! Μὰ γιατί τὰ ἔχεις τόσο ἀκριβά;

—Εἶναι ἡ ἐποχή, κυρία μου. Χειμώνας, βλέπετε.

Ἡ τσιγκούνα κυρία κυττᾶ ὁλόγυρα:

—Θέλω κάτι τῆς ἐποχῆς ἀλλὰ φτηνό. Τί ἔχει πιὸ φτηνό;

—Φτηνότερα ἀπὸ λουλούδια; Τὰ...ραδίκια κυρία μου. Πηγαίνετε στὸ... μανάβη, ἀπέναντι!

ΣΚΙΤΣΑ τῆς Ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Καὶ τῆς δείχνει τὸ μανάβικο.

*

Σ' ΕΝΑ συνοικιακὸ δρόμο τῆς πρωτευούσης συναντῶνται — τὲτ ἀ τὲτ — ἕνας... γάϊδαρος καὶ μία λιμουζίνα. Ὁ γάϊδαρος φορτωμένος μὲ δυὸ κοφίνια ζαρζαβατικὰ ἔχει πεισμώσει προφανῶς καὶ στέκεται καρφωμένος στὴ θέσι του, ἐμποδίζοντας τὴν πελώρια καὶ φαντασμαγορικὴ λιμουζίνα νὰ προχωρήσῃ. Ὁ ὁδηγός της κορνάρει ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ γάϊδαρος δὲν τὸ κουνᾶ.

—Δὲν τὸν τραβᾶς ἀπὸ κεῖ; φωνάζει ἔξω φρενῶν στὸ τέλος ὁ ὁδηγὸς πρὸς τὸν ἰδιοκτήτη του γαϊδάρου. Γιατί δὲν προχωρεῖ;

—Τοῦ σώθηκε... ἡ μπενζίνα, κύριος! ἀπαντᾶ ἀδιάφορα ὁ κάτοχος τοῦ γαϊδάρου.

Ἐξαγριώνεται ὁ ἄλλος.

—Δὲν πᾶς στὸ διάολο, λέω γώ!

—Ἄμ σὲ μένα τὸ λές; Πέστο στόν... συνάδελφό σου!

Καὶ δείχνει τὸν πεισματωμένο γάϊδαρο, πρὸς μεγάλη ἀγανάκτησι τοῦ εὐέξαπτου λιμουζινάρχη, ποὺ πῆρε στὰ γρήγορα ἕνα μαθηματάκι ἀπ' τὸν φουκαρᾶ πλανόδιο μανάβη.

*

ΚΥΡΙΑ ποὺ ψώνισε κάτι ἀπὸ ἕνα κατάστημα ἀνοίγει τὸ τσαντάκι της νὰ πληρώσῃ καὶ βλέποντας ὅτι δὲν ἔχει χρήματα δίνει μιὰ χρυσῆ λίρα. Ὁ καταστηματάρχης παίρνει τὴ λίρα, τὴν ἐξετάζει κι' ὕστερα τῆς λέει:

—Κυρία μου, ἡ λίρα σας εἶναι ἰταλική.

—Ἰταλική; Χριστὸς καὶ Παναγιά! Εἶναι ἀγγλικὴ κύριε!

—Εἶναι ἀγγλική, ἀλλὰ...ἰταλική!

—Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἰταλικὴ καὶ συγχρόνως ἀγγλική; ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται ἡ κυρία.

Ὁ καταστηματάρχης, τῆς ἐξηγεῖ πῶς γίνεται τὸ πρᾶγμα καὶ τῆς προσθέτει ὅτι ἡ λίρα αὐτὴ εἶναι φτηνότερη ἀπὸ τὴ γνήσια ἀγγλική.

—Ποιὸς σᾶς τὴν πάσαρε; ρωτᾶ στὸ τέλος.

—Ὁ ἄντρας μου!... ἀναστενάζει ἡ κυρία. Μιὰ φορὰ μοὔδωσε μιὰ λίρα κι' αὐτὴ λειψή!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ἡ στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΡΟΣΣΑΝΑ ΠΟΝΤΕΣΤΑ

ΕΠΟΜΕΝΟΝ

Ἀλευροβιομήχανοι τοῦ Πειραιῶς καμπόσοι
ποὺ τὰ λεφτὰ κι' οἱ λίρες τους μᾶς ἔχουνε θαμπώσει
λιποβαρὲς ἐπούλαγαν στὸν κόσμο τ' ἄλευρό τους
κι' ἀνενοχλήτως τράβαγαν γιὰ νέο θησαυρό τους!

*

Εὐκολωτάτην μέθοδον τουτέστιν εἶχαν εὕρει
νὰ θησαυρίζουν ἄνετα κι' ὥσπου νὰ πῆς... ἀλεῦρι,
γιατὶ σ' αὐτὸν τὸν τόπον
τῶν τόσων τῶν ἀτόπων
καὶ τῶν σκανδάλων, πέστε,
τὰ πάντα... μῦλος ἔγιναν καὶ «μπᾶτε σκύλοι ἀλέστε».

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΟΝΕΙΡΟ

Εἶχε νυχτώσει. Ἡ δεσποινὶς Σοφία, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, ἄρρωστη, ἐξακολουθοῦσε νὰ διευθύνη τὴ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς της Αἰμιλίας καὶ τὴ δική της.

Μὰ γιὰ πόσον καιρὸ ἀκόμα; Ὁ γιατρὸς δὲν τῆς εἶχε κρύψει τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς της. Κι' ἡ γεροντοκόρη ἀναρωτιότανε τώρα τί θὰ γινόταν ἡ ἀδελφή της δίχως αὐτήν.

Ὄχι πὼς ἦταν πολὺ νέα ἡ Αἰμιλία. Εἶχε κλείσει τὰ 70. Ἀλλά, συνηθισμένη ἀπὸ παιδὶ νὰ ὑπακούη καὶ νὰ διευθύνεται, θὰ βρισκόταν ἄοπλη κι' ἀνυπεράσπιστη μπροστὰ στὴ ζωή.

Ἦταν γιὰ τὴν ἀδελφή της «ἡ μικρή», πάντα, ἀπ' τὴ μακρυνὴ μέρα ποὺ τῆς τὴν εἶχε ἐμπιστευθῆ ἡ μητέρα τους πρὶν ξεψυχήση. Εἶχε ὑποσχεθῆ τότε ἡ Σοφία νὰ μὴ χωρίση ποτὲ ἀπ' τὴ μικρότερη ἀδελφή της. Κι' εἶχε κρατήσει τὸ λόγο της, ἐπιβλέποντας ἄγρυπνη τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε μεγαλώσει δίχως νὰ γνωρίση καθόλου τὸν κόσμο, τὴ ζωή, τὸν ἔρωτα...

Μιὰ φορὰ μονάχα, εἶχε ζητήσει κάποιος τὸ χέρι τῆς Αἰμιλίας ἀπ' τὴν ἀδελφή της. Κι' ἐκείνη εἶχε ἀρνηθῆ, δίχως κἂν νὰ ρωτήση τὴν ἴδια, ἀπὸ φόβο μήπως ἡ «μικρὴ» δυστυχήση μακρυά της, σ' ἕνα ξένο περιβάλλον. Τουλάχιστον ἔτσι εἶχε πῆ στὸν ἑαυτό της...

Τὰ χρόνια πέρασαν, μονότονα. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς γεράσανε, κλεισμένες πάντα στὸ σπίτι τους, ἑκούσια φυλακισμένες... Καὶ νὰ ποὺ τώρα θὰ τελείωνε ἡ ζωὴ γιὰ τὴ μιὰ ἀπ' τὶς δυό!...

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Σοφία, μόνη στὴν κάμαρά της. Ἡ ματιά της εἶχε καρφωθῆ σὲ μιὰ παληὰ κασετίνα. Ἐκεῖ μέσα βρισκόταν ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσε νᾶταν γιὰ τὴν Αἰμιλία ἡ εὐτυχία κι' ἡ πάλη, τὰ χαμόγελα καὶ τὰ δάκρυα, οἱ συγκινήσεις τῆς ἀγάπης κι' οἱ χαρὲς τῆς μητρότητος: ἕνα κιτρινισμένο γράμμα, μιὰ αἴτησι γάμου.

Κάποιες τύψεις ἄρχισαν νὰ γεννιῶνται στὴ στεγνωμένη καρδιὰ τῆς Σοφίας.

— Τὄκανα γιὰ τὸ καλό της... ψιθύρισε.

Μὰ ἡ συνείδησί της ἀπάντησε ἀμέσως, αὐστηρά:

«Γιατί λὲς ψέμματα στὸν ἑαυτό σου; Ξέρεις καλὰ πῶς φέρθηκες ἔτσι ἀπὸ ἐγωϊσμό, ἀπὸ φόβο μήπως μείνης μονάχη στὴ ζωή!».

Μιὰ ξαφνικὴ ἀδυναμία τὴν κυρίεψε... Οἱ συνηθισμένοι θόρυβοι τοῦ σπιτιοῦ τῆς φάνηκαν πὼς ἀδυνάτιζαν σιγὰ-σιγά...

Ὅταν μπῆκε σὲ λίγο ἡ Αἰμιλία, φέρνοντάς της τὸ ζεστό της, ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη. Τὴν εἶχε δῆ ἀκίνητη, πεσμένη πρὸς τὰ πίσω, μὲ τὰ μάτια σὰν γυάλινα. Πῆγε κοντά της, ἄγγιξε δειλὰ τὸ χέρι της, τῆς μίλησε Καὶ κατάλαβε τότε πὼς εἶχε πεθάνει!

Κύτταξε γύρω της, σὰν χαμένη. Τί θἄκανε τώρα, ὁλομόναχη;... Σκέφτηκε νὰ προσευχηθῆ, κι' ἄρχισε σιγανά:

—Ἐκ βάθους καρδίας ἐκέκραξά σοι, Κύριε...

Μὰ σώπασε ἀμέσως. Τὰ μάτια τῆς νεκρῆς τὴ φόβιζαν. Τί κύτταζε λοιπὸν ἔτσι ἐπίμονα;... Ἄ, τὴ μικρὴ κασετίνα, πάνω στὴν ἐταζέρα.

Ἡ Αἰμιλία πῆγε ὡς ἐκεῖ, διστακτικά. Πῆρε τὴν κασετίνα. Ἦταν κλειδωμένη. Μὰ βρῆκε τὸ κλειδί.

Τὴν ἄνοιξε καὶ βρῆκε ἀμέσως τὸ γράμμα. Ἑτοιμαζότανε νὰ τ' ἀφίση στὴ θέσι του, ὅταν ἡ ματιά της πῆρε τ' ὄνομά της. Φόρεσε τότε τὰ γυαλιά της κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη...

Ξέχασε ἀμέσως τὰ γερατειά της, τὴ νεκρή, ὅλα μπροστὰ στὴν ἀποκάλυψι ποὺ τὴ θάμπωνε: Ἕνας ἄντρας τὴν εἶχε ἀγαπήσει! Καὶ ζητοῦσε τὸ χέρι της ἀπ' τὴν ἀδελφή της... Μὰ γιατί ἐκείνη δὲν τῆς εἶχε πῆ ποτὲ τίποτα;...

Τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἕνας ἄντρας... Τὸν θυμόταν ἀόριστα ἡ Αἰμιλία... Τὸν εἶχε συναντήσει μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα, ποὺ ἔτρεχε στὰ λειβάδια, μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ μαργαρίτες στὰ λυμένα ξανθὰ μαλλιά της... Ξανάβλεπε τὴν ἀκαθόριστη σιλουέτα τοῦ νέου, ποὺ εἶχε σταματήσει καὶ τὴ θαύμαζε.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἦταν ἕνας θησαυρὸς ἄχρηστος πιά, ποὺ εἶχε φτάσει πολὺ ἀργά. Ὡστόσο, ἡ γεροντοκόρη χαμογελοῦσε γλυκὰ στὸ παληό της ὄνειρο...

Μὲ μηχανικὲς χειρονομίες, ἔβγαλε τὶς φουρκέτες της κι' ἄφισε νὰ χυθοῦνε στὴν πλάτη της τὰ γκρίζα μαλλιά της. Πῆρε ἀπ' ἕνα βάζο ἕνα κλαδάκι μὲ ψεύτικα λουλούδια καὶ τὸ τύλιξε γύρω στὸ κεφάλι της. Ὕστερα πλησίασε ἀργὰ στὸν καθρέφτη.

Εἶδε τότε νἄρχεται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κάμαρας μιὰ γυναῖκα μ' ἀκατάστατα μαλλιά, μ' ἕνα στεφάνι στραβοφορεμένο, μὲ μαραμένο πρόσωπο καὶ σβυσμένα μάτια... Ἔβγαλε ἀπ' τὸ κεφάλι της τὰ ψεύτικα λουλούδια καὶ τὰ πέταξε χάμω.

— Γρηὰ μάγισσα! φώναξε στὸν ἑαυτό της.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της τὴν ξύπνησε ἀπ' τ' ὄνειρό της. Κύτταξε γύρω της, ἀπογοητευμένη πικρά... Στὸ κρεβάτι, ἡ ἀδελφή της κοιμότανε τὸν αἰώνιο ὕπνο.

Πῆγε κοντά της καὶ τὴ ρώτησε, μιλῶντας της γιὰ πρώτη φορὰ στὸν ἑνικό:

— Γιατί τὄκανες αὐτό;... Γιατί ὕψωσες γύρω μας ἕνα ἀνυπέρβλητο φράχτη, ποὺ ἐμπόδιζε τὸν ἄλλο κόσμο νὰ μᾶς πλησιάση; Γιατί;...

Σταμάτησε ἀπότομα. Τί ἄλλο ἤθελε νὰ πῆ; Δὲν ἤξερε πιά... Τὸ παληὸ ὄνειρο, ποὺ εἶχε ξεπροβάλει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸ σκοτεινὰ περασμένα, εἶχε χαθῆ γιὰ πάντα. Ἡ ἄδεια κασετίνα εἶχε ξαναπάρει τὴ θέσι της, πάνω στὴν ἐταζέρα. Ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλάη...

Ἡ Αἰμιλία ἕνωσε τὰ λιπόσαρκα χέρια της καὶ ξανάρχισε τὴν προσευχὴ ποὺ εἶχε διακόψει:

—Ἐκ βάθους καρδίας ἐκέκραξά σοι, Κύριε!...

Λ. ΥΡΑΜ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γαϊδουρογάϊδαρος

Τῶν Ἀποκρέω ἕνεκεν κοινῶς τοῦ Τριωδίου
ἐσκέφθην μετ' ἐκφράσεως σαφῶς ἐπιτηδείου
ὡς μασκαρεὺς νὰ ἐνδυθῶ περιχαρῶς κι' ἐκθύμως
καὶ ὑπὸ μάσκαν τοιγαροῦν νὰ δράσω ἀνωνύμως.
Πρὸς δὲ ποθῶν ἀντίθεσιν τοῦ κάλλους μου νὰ δείξω
ἵν' ἀποκαλυπτόμενος τὰς δίδας καταπλήξω,
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς μετὰ ποζὸς ἀφθόνου
φέρων ὡς μάσκαν κεφαλὴν ὑπερμεγέθους ὄνου!
Καὶ καθ' ὁδὸν περιπατῶν, ὦ παῖδες, ἄρον-ἄρον
κι' ἔχων τὴν αἴγλην τοιγαροῦν ἑπτὰ ὁμοῦ γαϊδάρων
πρὸς τὰς γυνὰς ὀγκάνιζον μὲ χάριν ὡς εἰκὸς
κι' ὦ Δία, τὰς ἠμβάνιζον... γαϊδουροματικῶς!
Ὅτε ἰδὼν νεάνιδα μὲ στρομβουλώδεις χάρας
ὥσπερ δεινὸς γάϊδαρος ἐν ὄψει γαϊδάρας
ἐπλεύρισον κανονικῶς κι' ἀνέκραξον ἐντόνως:
—Ποθῶ, ὦ Μίς, νὰ καταστῶ ὁ προσφιλής σας ὄνος!
Κι' ὦ παῖδες, ἐμειδίασεν ἡ νέα εὐπρε-
(πῶς
κἀγὼ μετὰ ἐξάρσεως καὶ γαϊδουροπρε-
(πῶς
ὀγκάνισον μελωδικῶς κι' ἁπλώσας τὴν
(χερούκλαν
ἐθώπευσον μαγουλικῶς τὴν θελκτικὴν
(τὴν κούκλαν.
Πλὴν φεῦ! ἠσθάνθην παραυτὰ μεγίστην
(σκοτοδίνην
καθ' ὃ ὡς ὄνος πράγματι ἐφέρθην πρὸς
(ἐκείνην
καὶ ὡς γαϊδουρογάϊδαρος εἶχον μασκα-
(ρευτῆ
ἀλλὰ ὦ Ζεῦ! τὸ λάκτισμα μοῦ τὤδω-
(σεν... αὐτή!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μιὰ ἔκτακτη ἐμφάνισι ἔγινε ἀφορμὴ νὰ προσληφθῆ στὴ Λυρικὴ Σκηνὴ ἕνας νέος τενόρος.

— Πρόκειται γιὰ τὸ Μιχ. Χελιώτη, ποὺ γνώρισε στὴν Πάτρα ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία μὲ τὴ «Χώρα τοῦ μειδιάματος» ποὺ ἔπαιζε γιὰ πρώτη φορά.

— Τόση ἐντύπωσι ἄφησε ὁ νέος τενόρος, ποὺ ἀπὸ τὴν ἑπομένη ἀμέσως ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν κρατικὴ μουσικὴ σκηνή.

✪ Δυὸ νέες ἐπιθεωρήσεις μὲ μετεκλογικὴ σάτυρα ἑτοιμάζονται τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, στὰ δυὸ μουσικά μας θέατρα.

— Στὸ θέατρο «Κυβέλης» ἡ ἐπιθεώρησις «Ἄσπρο καὶ μαῦρο» τῶν κ. κ. Γιαννουκάκη, Ἐλευθερίου καὶ Νικολαΐδη, τῆς ὁποίας τὸ φινάλε ἐντελῶς πρωτότυπο, θὰ παρουσιάση ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

— Πρόκειται γιὰ μιὰ [illegible] πολιτικὴ σάτυρα μὲ σύγχρονη ἀπεικόνισι τοῦ «Τρωϊκοῦ πολέμου», ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ἀλληλοτρωϊκὸς πόλεμος». Στὸ πρωτότυπο αὐτὸ φινάλε ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς Μίμης Σταυρίδης θὰ ἐμφανίζεται ὡς Ὀδυσσεύς. Σὲ ἕνα ἄλλο νούμερο, ὁ κωμικὸς Τάκης Μηλιάδης θὰ ἐμφανίζεται ὡς «Κάρμεν».

✪ Ἡ ἄλλη ἐπιθεώρησι, ποὺ θὰ παρουσιάση τὸ χειμερινὸ «Ἀκροπὸλ» καὶ ποὺ τὴ γράφουν οἱ κ. κ. Ἀσημακόπουλος, Σπυρόπουλος καὶ Παπαδούκας, θὰ στηρίζεται, ὅπως καὶ ἡ σημερινή, περισσότερο στὸ θέαμα, χάρις στὰ πολυτελῆ σκηνικὰ τοῦ Γ. Ἀνεμογιάννη.

—Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον θὰ παρουσιάσουν ἐπίσης τὰ δυὸ χορευτικὰ τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ τὰ «Ἰνστιτοῦτο καλλονῆς» καὶ «Μουσικὸς καὶ χορεύτρια».

✪ Τὸ θέατρο «Κοτοπούλη» παρουσιάζει ἀπὸ χθὲς ἕνα ὡραῖο θέαμα. Πρόκειται γιὰ τὶς περίφημες μαριονέττες τοῦ Ποντρέκα «Πίκκολι», ποὺ ἔχουν ἐνθουσιάσει μικρούς καὶ μεγάλους.

— Τὸ συγκρότημα ἀποτελεῖται ἀπὸ 1200 κοῦκλες ποὺ μὲ τὴ συνεργασία διασήμων καλλιτεχνῶν τοῦ τραγουδιοῦ καὶ μεγάλης ὀρχήστρας κατορθώνουν νὰ παρουσιάζουν ὁλόκληρες ὀπερέττες καὶ ὄπερες!

✪ Μιὰ παληὰ ἑλληνικὴ ὀπερέττα ποὺ εἶχε σημειώση στὴν ἐποχή της ρεκὸρ παραστάσεων, τὸ «Ἔκανα λάθος», τοῦ κ. Κώστα Ζαχαροπούλου, μεταφέρεται στὴν ὀθόνη ἀπὸ τὴν ἑταιρία Νόβακ.

—Ἡ νέα ταινία ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνη τώρα ὁ συνθέτης της μέλος τῆς Ἑταιρίας Συγγραφέων.

✪ Ἡ μεσόφωνος τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, Κίτσα Δαμασιώτη, ποὺ βρίσκεται ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο στὸ Μόναχο, προκρίθηκε ἀνάμεσα σὲ 20 ἄλλες ὑποψήφιες, γιὰ τὴν ὄπερα τοῦ Ντούσελντορφ.

—Ἡ Ἑλληνίδα βεντέτα θὰ ἐγκαινιάση προσεχῶς, τὸ νέο θέατρο τοῦ Μονάχου, ποὺ ἔχει ὀνομασθῆ «Ὄπερα τοῦ Ρήνου».

✪ Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Ζαννίνα ποὺ ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ Μπιάνκο, ἐμφανίζεται τελευταῖα μὲ ἐπιτυχία σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ Καΐρου.

✪ Ὁ ποιητὴς Ὀρέστης Λάσκος ἔγραψε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα... λαϊκὸ τραγουδάκι μὲ τίτλο «Πάρε με κοντά σου», καὶ μουσικὴ τοῦ μαέστρου Μωράκη, ποὺ τὸ τραγουδᾶ ἡ Μάγια Μελάγια στὴν ταινία «Ἡ ἄγνωστος».

✪ Ὁ Μωράκης ἔγραψε ἐπίσης τὸν τελευταῖο καιρὸ πέντε νέα ταγκὸ ἀριθμημένα, δηλαδὴ τὰ «Ἀννίτα» Ν· 1, 2, 3, 4 καὶ 5!...

✪ Τὸ «Ντοῦσο Πόποβιτς» εἶναι ἡ πρώτη γιουγκοσλαβικὴ ἀτραξιὸν ποὺ ἐμφανίζεται στὴν Ἀθήνα.

— Ὁ Πόποβιτς, ἐκτὸς ἀπὸ πολλὰ ἀκροβατικά, ποὺ ἐκτελεῖ μαζὶ μὲ -'ν παρτεναίρ του, τὴν ὑπνωτίζει ἐπίσης καὶ κάνει ἔτσι διάφορες θεαματικὲς ἐπιδείξεις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εὔθυμες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Ἔλειπα τότε στὸ ἐξωτερικὸ κι' ὅταν γύρισα ἔμαθα μὲ μεγάλη λύπη μου ὅτι ὁ δόκτωρ Κοσμᾶς ἀπεδήμησε εἰς Κύριον. Ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία ὁ δόκτωρ Κοσμᾶς, ποὺ ἀνῆκε στοὺς γιατροὺς τῆς παληᾶς σχολῆς κι' εἶχε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἰδιόρρυθμες θεωρίες του καὶ τὴν γνώμη ὅτι ὁ ἄρρωστος, ἔξω ἀπὸ ὡρισμένες ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, μποροῦσε νὰ θεραπευθῆ «διὰ τῆς πειθοῦς», γιατὶ οἱ περισσότερες ἀρρώστειες βρίσκονται στὴν φαντασία τῶν ἀρρώστων.

Ὁ δόκτωρ Κοσμᾶς ἦταν ἕνας γραφικὸς τύπος, ψηλός, σωματώδης, φοροῦσε μιὰ στρογγυλὴ ρεπούμπλικα μὲ φαρδὺ μπὸρ κι' εἶχε μιὰ τετράγωνη γενειάδα ἀρκετὰ μακρειά. Ἡ γενειάδα αὐτὴ ἦταν τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ δόκτορα. Ὅταν ἤσουν ἄρρωστος καὶ τὸν καλοῦσες, ἐρχόταν πάντα κεφᾶτος, γελαστός, στρωνόταν πλάϊ στὸ κρεβάτι σου, συζητοῦσε, γελοῦσε, ἔλεγε ἀνέκδοτα, ἀστειευόταν, πολιτικολογοῦσε καὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν ἔκανε ἦταν ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἀρρώστεια σου. Κάποτε θυμᾶμαι, ποὺ εἶχα ἀνάγκη τῆς ἐπιστημονικῆς του συνδρομῆς, τὸν κάλεσα κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψι ποὺ κράτησε ὁλόκληρη ὥρα, σηκώθηκε νὰ φύγη.

—Γιατρέ μου, τοῦ εἶπα ξέχασες μιὰ λεπτομέρεια. Εἶμαι ἄρρωστος.

—Μπᾶ; ἔκανε ἀπορημένος. Γι' αὐτὸ εἶσαι στὸ κρεβάτι;

—Ὑποθέτω...

—Καλά. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, νὰ σ' ἐξετάσω. Τότε...

Μοῦ ἐξέτασε τὴ γλῶσσα, μὲ ἀκροάστηκε, μὲ στηθοσκόπησε, μοῦ εἶπε ν' ἀναπνέω, νὰ κρατάω τὴν ἀναπνοή, νὰ βήχω κι' ἐγὼ συμμορφώθηκα εὐχαρίστως μὲ ὅλα αὐτὰ καὶ περίμενα νὰ κάνη τὴν διάγνωσί του ἢ νὰ γράψη τὴ σχετικὴ συνταγή. Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Κοσμᾶς δὲν ἔκανε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά.

—Γιατρέ μου νὰ κάνω δίαιτα; τὸν ρώτησα τότε.

—Ναί, νὰ κάνης.

—Νὰ φάω λιγάκι φιδὲ μονάχα, ἔ;

—Ναί, λίγο φιδέ.

—Νὰ πάρω καὶ καμμιὰ ἀσπιρίνη;

—Πῶς, βέβαια. Νὰ πάρης.

—Νὰ ρίξω καὶ μερικὲς βεντοῦζες;

—Ναί, δὲν θὰ κάνης ἄσχημα.

—Κρυολογηματάκι ἔχω, ἔ;

—Μᾶλλον, μᾶλλον.

—Ὡραῖα, τοῦ εἶπα στὸ τέλος μὲ κάποια δυσφορία. Δὲν μοῦ δίνεις τώρα καὶ τὴν βίζιτα; Δὲν ἔπεσα ἔξω στὴν διάγνωσί μου.

Ὁ δόκτωρ Κοσμᾶς γέλασε.

—Φίλτατε, μοῦ εἶπε, ἐγὼ θεραπεύω μόνο μὲ τὴν παρουσία μου. Τὰ φάρμακα καὶ οἱ συνταγὲς εἶναι γιὰ τοὺς τσαρλατάνους!

Τέτοιος — ἕνας χρυσὸς ἄνθρωπος — ἦταν ὁ δόκτωρ Κοσμᾶς ὁ ξαφνικὸς θάνατος τοῦ ὁποίου μὲ γέμισε μὲ λύπη. Μόλις ἔμαθα, λοιπόν, τὸ λυπηρὸ νέο ἐπῆρα ἕναν ἄλλο φίλο καὶ πελάτη του καὶ πήγαμε μαζὶ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ συλλυπηθοῦμε τὴ χήρα του, τὴν ἀγαθότατη κυρία Εὐτέρπη, ποὺ μᾶς δέχτηκε βουτηγμένη στὰ μαῦρα. Φυσικά, μετὰ τὰ συλλυπητήρια τὸ πρῶτο ποὺ ρωτήσαμε ἦταν πῶς πέθανε ὁ γιατρὸς καὶ ἡ βαρυπενθοῦσα χήρα του μᾶς διηγήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴν πιὸ κωμικοτραγικὴ ἱστορία θανάτου ποὺ ἄκουσα ποτέ.

—Στὸ φρενοκομεῖο πέθανε ὁ καϋμένος ὁ γιατρός, ἄρχισε τὴ ἀφήγησί της.

Ἀνατρίχιασα:

—Δηλαδὴ θέλετε νὰ πῆτε ὅτι τρελλάθηκε;

—Ὄχι. Τὸν φώναξαν μονάχα νὰ πιστοποιήση τὸ θάνατο ἑνὸς τρελλοῦ καὶ ὁ καϋμένος ὁ Κοσμᾶς μου, σηκώθηκε πρωΐ-πρωΐ, μὲ τὰ χαράματα καὶ πῆγε. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκεῖ εἶχε συμβῆ μιὰ ἱστορία ποὺ δὲν τὴν βάζει τὸ μυαλό σας. Τὸν πεθαμένο τὸν εἶχαν βάλει κι' ὅλας μέσα στὴν κάσσα καὶ τὸν εἶχαν ἀφίσει σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Ἕνας ἄλλος τρελλός, ὅμως, πῆγε τὴ νύχτα σήκωσε τὸν πεθαμένο ἀπ' τὴν κάσσα του, τὸν ἔστησε μέσα στὴν ντουλάπα, τὴν ἔκλεισε κι' ὕστερα πῆγε στὴν κάσσα, ξάπλωσε κι' ἔκανε ὁ ἴδιος τὸν πεθαμένο! Μόλις, λοιπόν, ἔφτασε ὁ καϋμένος ὁ Κοσμᾶς στὸ δωμάτιο κι' ἔσκυψε ἀπάνω στὸν νεκρὸ γιὰ νὰ βεβαιώση τὸν θάνατο, ὁ μακαρίτης τινάχτηκε ἀπ' τὴ κάσσα καὶ τὸν ἅρπαξε δυνατὰ ἀπὸ τὰ γένεια!

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἀφήγησι στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν φρικιαστική, ὁ φίλος μου δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ γέλασε. Σήκωσε τότε ἡ χήρα τὰ δακρυσμένα μάτια της καὶ τοῦ εἶπε μὲ παράπονο:

—Γελᾶτε κ. Ξενοφῶν;

—Ὄχι δὲν γελάω γι' αὐτό! εἶπε ὁ φίλος μου ἀνόητα καὶ δαγκώθηκε.

Ἡ χήρα τότε συνέχισε:

Πῶς πέθανε ὁ γιατρός...

—Ξέρετε τί εἶναι νὰ πλησιάζετε ἕναν νεκρὸ κι' ἐκεῖνος νὰ χυμᾶ ἀπάνω σας; Τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι ὁ καϋμένος ὁ Κοσμᾶς μου εἶχε γενειάδα ποὺ τὴν κρατοῦσε φαίνεται γερὰ ὁ τρελλὸς καὶ τὴν τραβοῦσε, γι' αὐτὸ κι' ὁ δύστυχος δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ καθὼς ἡ χήρα παρακινοῦσε τὴ φαντασία μας νὰ σχηματίση τὴν εἰκόνα τοῦ μακαρίτη ποὺ τραβοῦσε τὰ γένεια τοῦ γιατροῦ, δὲν μπόρεσα νὰ μὴ χαμογελάσω κι' ἐγὼ [illegible] τὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ποὺ κατέβαλα.

—Γελᾶτε κ. Μανώλη; μοῦ εἶπε ἡ χήρα μὲ παράπονο.

—Ὄχι, δὲν πρόκειται... προσπάθησα νὰ δικαιολογηθῶ ἀνόητα κι' ἐγώ... Ἀλλὰ—συνέχισα—θὰ ἔπρεπε πραγματικὰ ἡ στιγμὴ αὐτὴ νὰ ἦταν φρικιαστικὴ γιὰ τὸν καϋμένο τὸν γιατρό, ποὺ ἔμπλεξε μὲ τοὺς τρελλούς...

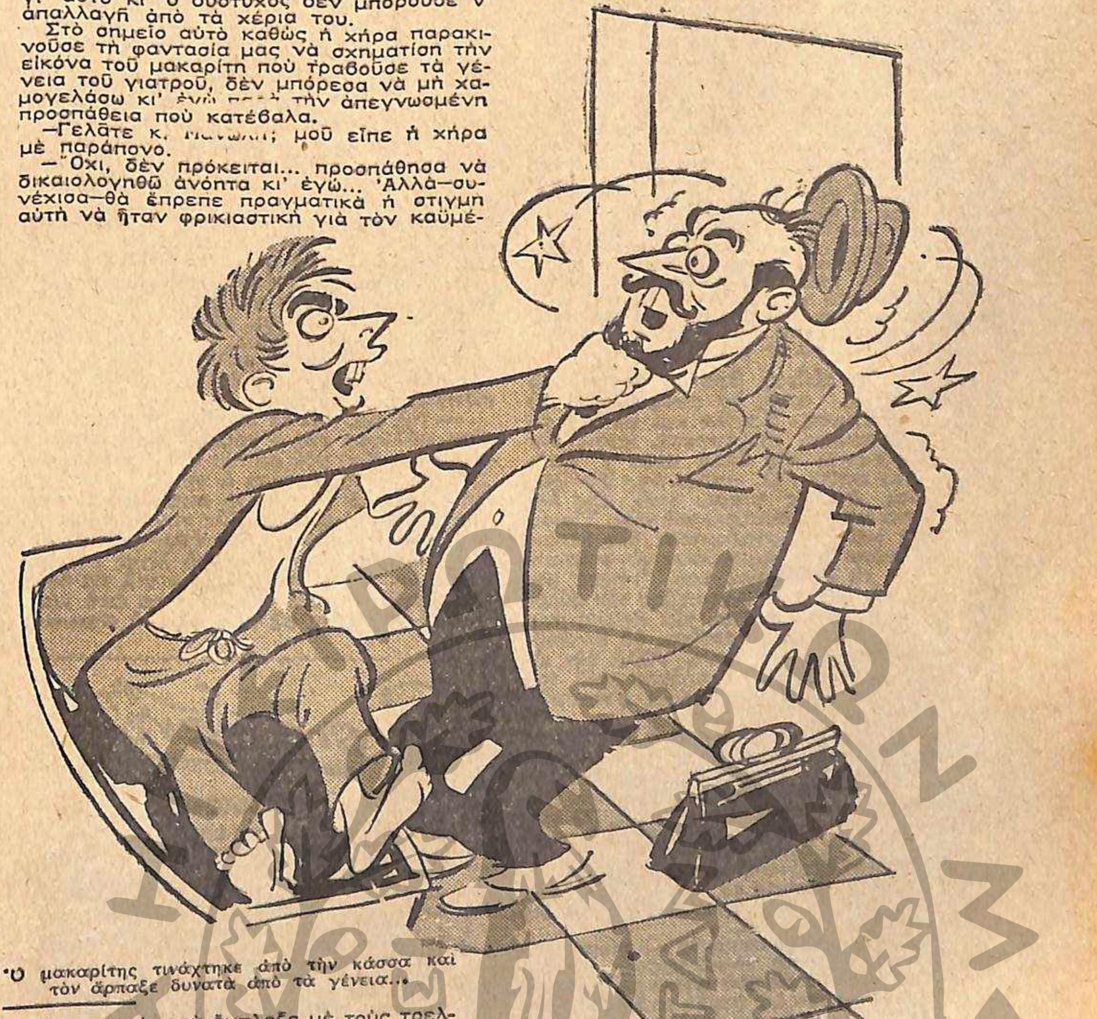

Ὁ μακαρίτης τινάχτηκε ἀπὸ τὴν κάσσα καὶ τὸν ἅρπαξε δυνατὰ ἀπὸ τὰ γένεια...

—Κι' ἔτσι τοῦ ἦλθε συγκοπή; ρώτησε ὁ φίλος.

— Ὄχι. Ἔγινε κάτι χειρότερο ἀκόμα. Μᾶς τὰ εἶπε ἡ καϋμένη ἡ νοσοκόμα ποὺ τὰ εἶδε ὅλα μὲ τὰ μάτια της. Γιατὶ ὁ καϋμένος ὁ Κοσμᾶς ἔβαλε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τότε μπῆκε ἡ νοσοκόμα, εἶδε τὸν τρελλὸ ποὺ κρατοῦσε ἀπ' τὰ γένεια τὸν Κοσμᾶ καὶ τοῦ φώναξε ν' ἀνοίξη τὴν ντουλάπα ὅπου βρισκόταν ὁ ζουρλομανδύας. Ὁ καϋμένος ὁ Κοσμᾶς κατάφερε ν' ἀπαλλαγῆ σὲ μιὰ στιγμή, ὥρμησε στὴν ντουλάπα, τὴν ἄνοιξε καὶ τότε ἔπεσε ἀπάνω του ὁ πραγματικὸς νεκρὸς ποὺ ὁ τρελλὸς εἶχε στήσει μέσα ἐκεῖ!

Ἀκόμα φρικιαστικώτερο ἦταν τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἀφηγήσεως καὶ ἡ χήρα τὸ διηγήθηκε μὲ συγκλονιστικοὺς λυγμούς, προσθέτοντας:

—Φαντάζεστε τί θὰ πῆ ν' ἀνοίγετε μιὰ ντουλάπα, ὕστερα ἀπὸ τέτοια περιπέτεια μὲ τὸν νεκρὸ ποὺ χύμηξε ἀπάνω σας, καὶ νὰ πέφτη ἀπάνω σας ἄλλος νεκρός; Ἔ; Τὸ φαντάζεστε;

Καὶ καθὼς τάλεγε αὐτὰ κύτταζε μὲ τὰ λυπημένα μάτια της τὸν φίλο μου ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ ξέσπασε σὲ γέλιο δυνατώτερο. Ἡ βαρυπενθοῦσα χήρα τὸν κύτταξε ἐμβρόντητη.

—Τί τὸ ἀστεῖο βρίσκετε κ. Ξενοφών;

Κι' ὕστερα γύρισε σὲ μένα.

—Ἀστεῖο εἶναι κ. Μανώλη;

—Ὄχι δὰ κυρία Εὐτέρπη, προσπάθησα νὰ μπαλώσω τὰ πράμματα ἐγώ. Δὲν εἶναι βέβαιο ἀστεῖο ἀλλὰ πάντως... Τί ἀπέγινε μετά;

—Μόλις ἔπεσε ἐπάνω του ὁ νεκρός, ἔπαθε ἀμέσως συγκοπὴ ὁ καϋμένος ὁ Κοσμᾶς μου! Δὲν ἦταν ἄνθρωπος δειλός, ἀλλὰ τοῦ ἦρθε τόσο ξαφνικό! Πρώτη φορὰ τὸν καλέσαν στὸ φρενοκομεῖο. Τί ἤθελε νὰ πάη; Βρίσκει κανεὶς ποτὲ λογαριασμὸ μὲ τοὺς τρελλούς; Ἀλλὰ καὶ πάλι ποῦ νὰ τὸ βάλη στὸ μυαλό του ὁ καϋμένος ὅτι ὁ τρελλὸς θὰ σήκωνε τὸν πεθαμένο ἀπ' τὴν κάσσα του, θάμπαινε μέσα ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸν ἅρπαζε ἀπ' τὰ γένεια;

Κι' ἐπειδὴ εἶδε τον φίλο μου πάλι νὰ δαγκώνεται ἀναστέναξε:

—Ὅλοι γελᾶνε μόλις ἀκοῦνε πῶς πέθανε ὁ δύστυχος ὁ Κοσμᾶς μου. Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του μόλις μπαίναν μέσα στὸ σπίτι κι' ἀκούγανε τὴν τραγικὴ καὶ μοιραία περιπέτειά του, ξεσπούσανε σὲ γέλια. Τί τὸ ἀστεῖο βρίσκει ὁ κόσμος σ' αὐτὸν τὸν ἄδικο θάνατο δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω. Τὴν ὥρα ποὺ σερβίραμε τοὺς καφέδες τῆς παρηγοριᾶς, τρεῖς τέσσερες τοὺς χύσανε ἀπάνω τους ἀπὸ τὰ γέλια.

Καὶ ἡ βαρυπενθοῦσα συμπέρανε μὲ νέους ἀναστεναγμούς:

—Ἀφίστε τα, δὲν ἔχει καρδιά, ὁ κόσμος! Δὲν ἔχει καρδιά!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Δυὸ ἀγάπες
ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ μητέρα τῆς Κατίνς πρόσεξε τὴν κατάστασί της καὶ τὴ συμβούλευσε νὰ ἐπισπεύση τὸ γάμο. Ἡ νέα ἔτρεξε στὰ Μεσόγεια νὰ συναντήση τὸν Παῦλο καὶ νὰ μιλήση μαζί του γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐκεῖνος ὅμως, μολονότι ἔμαθε πὼς ἡ ἀγαπημένη του βρισκόταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι, ζήτησε μιὰ πίστωσι χρόνου γιὰ τὸ γάμο. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Καίτης ὡστόσο εἶχε βγάλει κιόλας τὴ ἄδεια, εἶχε ἕτοιμο τὸν κουμπάρο, τὸν μπάρμπα Βασίλη, ποὺ ἦταν ἀδελφὸς τῆς μητέρας τους καὶ τῆς δήλωσε πὼς ὁ γάμος θὰ γινόταν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ὁ Ντῖνος θὰ πήγαινε στὸ μεταξὺ νὰ φέρη τὸν Παῦλο. Ἀκόμη κι' ὁ παπᾶς θὰ περίμενε στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ τοὺς στεφανώση. Ἡ Καίτη τὸν παρακάλεσε ν' ἀφήση νὰ γίνη ὁ γάμος σύμφωνα μὲ τὴν θέλησι τοῦ Παύλου, ὁ Ντῖνος ὅμως, τὸν παραμέρισε ἀνένδοτος καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι...

10ον

Ὁ Ντῖνος, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, πῆγε νὰ συμβουλευθῆ τὸ μπάρμπα - Βασίλη καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήση, ὅτι ἔπρεπε, χωρὶς ἄλλο νὰ βρίσκεται τὴν ἄλλη μέρα τ' ἀπόγεμα, στὸ σπίτι. Ὁ μπάρμπα - Βασίλης ἦταν ἕνας ἀγαθὸς γέρος, ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ συνοικιακὸ μαγαζάκι ψιλικῶν. Τίμιος ἄνθρωπος καὶ συγκαταβατικὸς δὲν κέρδιζε παρὰ μόνο ὅσα μποροῦσαν νὰ φτάσουν μόλις γιὰ τὴ συντήρησί του. Ἦτανε μετρημένος σ' ὅλα του. Ἀγαποῦσε τὴν ἀδερφή του καὶ τὴν κόρη της, τὴν ἀνηψιά του τὴν Καίτη. Καί, ἂν μποροῦσε, θὰ βοηθοῦσε κι' αὐτὸς τὸ σπίτι τους. Ἀλλὰ δὲν εἶχε. Καὶ γιὰ κάποιο κομπόδεμα ποὺ τοῦ βρισκόταν, ἀπὸ τὶς αὐστηρὲς οἰκονομίες του, ἔλεγε:

— Εἶναι γιὰ νὰ πληρωθῆ ὁ παπᾶς, οἱ ψαλτάδες καὶ οἱ νεκροθάφτες...

Ὁ Ντῖνος εἶχε φροντίσει νὰ τὸν ἰδῆ ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ, ὅταν βεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν Καίτη γιὰ τὴν κατάστασί της. Ὁ νέος τοῦ εἶχε πῆ τὸ σχέδιό του. Καὶ τοῦ μπάρμπα δὲν τοῦ φάνηκε κακό.

Ὁ Ντῖνος ἐρχότανε τώρα νὰ τοῦ πῆ πὼς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φθάση στὰ ἄκρα, ἂν καταλάβαινε πὼς ὁ Παῦλος ἔδειχνε διαθέσεις νὰ γλυστρήση.

— Ὄχι ἄγρια πράμματα — συμβούλεψε ὁ γέρος — μὲ τὸ γλυκὸ πρέπει νὰ πᾶμε, γιατὶ κι' αὐτὸς δὲ μοῦ φαίνεται κακὸ παιδί. Νὰ ἰδῆς ποὺ θὰ σταθῆ στὸ λόγο του...

Ὁ Ντῖνος ἡσύχασε κάπως, μαλάκωσε κι' ἔφυγε, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ὁ μπάρμπας θὰ πήγαινε, τὴν ἄλλη μέρα, τ' ἀπόγεμα μὲ τὰ στέφανα γιὰ τὸ γάμο. Καί, πρωΐ - πρωΐ, βρέθηκε στὸ χωριὸ ν' ἀνταμώση τὸν Παῦλο. Τὸν βρῆκε στὸ σταθμὸ τῶν λεωφορείων, ποὺ εἶχε κατέβει γιὰ νὰ ἐξασφαλίση θέσι στὸ λεωφορεῖο ποὺ θἄφευγε σὲ λίγο. Ξαφνιάστηκε ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶδε.

— Ἦρθα νὰ πέρναγα μιὰ μέρα κοντά σου — τοῦ εἶπε, νοιώθοντας τὴν ἀπορία του — ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς καὶ νὰ δροσιστῶ λιγάκι... Ἐκεῖ κάτω καήκαμε... Κρῖμα ποὺ σὲ βρίσκω ἕτοιμο νὰ φύγης...

— Μὲ κάλεσε τηλεφωνικῶς ὁ νομομηχανικός... δὲν ξέρω τί μὲ θέλει... Καὶ καλὰ ποὺ μὲ βρίσκεις, γιατὶ θὰ εἶχα φύγει μὲ τὸ τζὶπ τῆς ὑπηρεσίας... Ἀλλὰ μοῦ εἶπε νὰ τὸ ἀφήσω μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ἀφοῦ τοὺς δώσω δουλειά...

Κάθισαν σ' ἕνα γειτονικὸ καφενεδάκι, περιμένοντας ν' ἀνέβουν.

— Ἀφοῦ μοῦ λέει ν' ἀφήσω τοὺς ἀνθρώπους, θὰ πῆ πὼς θὰ ξαναγυρίσω... — εἶπε ὁ Παῦλος, συμπληρώνοντας τὴν κουβέντα του. — Λυπᾶμαι ποὺ ἦρθες σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ φεύγω...

Ὁ Ντῖνος φυλάχτηκε νὰ τοῦ πῆ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν Καίτη. Ἔκανε καὶ πὼς δὲν ἤξερε, ὅτι εἶχε ἀνεβῆ στὸ χωριὸ καὶ εἶχε μείνει ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί του. Μέσα στὸ λεωφορεῖο δὲν ἄλλαξαν παρὰ πολὺ λίγα λόγια. Καὶ ὅλα ἄσχετα μὲ τὴν κρυφὴ ἀγωνία, ποὺ τοὺς δούλευε καὶ τοὺς δυό.

Στὸ γραφεῖο, ποὔτρεξε νὰ παρουσιαστῆ, τὸν περίμενε τὸν Παῦλο μεγάλη ἔκπληξι.

— Διατάξτε! — εἶπε, μπαίνοντας στὸ νομομηχανικό.

— Σὲ συγχαίρω — ἔκαμε ὁ νομομηχανικός, μ' ἕνα περίεργο χαμόγελο — γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σου στὴν ὑπηρεσία...

— Δὲν καταλαβαίνω — μουρμούρισε ὁ Παῦλος — τί ἔκανα γιὰ νὰ μοῦ τὸ λέτε;...

— Νὰ παντρεύεσαι, αὐτὲς τὶς μέρες... καὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς... νὰ μὴ ζητήσης ἄδεια... καὶ νὰ μὴ μὲ καλέσης!...

— Ποιός σᾶς τὸ εἶπε; Ποῦ τὸ ξέρετε; — ρώτησε, μὲ κατάπληξι.

— Νὰ σοῦ πῶ δὲ θυμᾶμαι ποιός... Μοῦ εἶπε, μάλιστα πὼς ὁ γάμος γίνεται σήμερα ἢ αὔριο... Καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο... Στὸ χωριὸ θὰ γινόταν ὁ γάμος;... Μοῦ εἶπανε καὶ γιὰ τὴ μνηστή σας... Εἶναι πρώτης τάξεως κορίτσι... Σᾶς συγχαίρω!...

Ὁ Παῦλος ἔμεινε σὰν ἀποσχολωμένος.

— Βλέπω — εἶπε, μετὰ λίγες στιγμὲς σιωπὴ — ὅτι οἱ ἄλλοι ξέρουν γιὰ τὶς δικές μου δουλειὲς πολὺ περισσότερα ἀπὸ μένα.

Καὶ πρόσθεσε σὲ τόνο φανερὰ εἰρωνικό:

— Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲ σᾶς κάλεσα στὸ γάμο μου... ἀλλὰ δὲν παντρεύομαι!

— Ἀστειεύεσαι, βέβαια... Ἀφοῦ εἴσαστε ἀρραβωνιασμένοι ἀρκετὸ καιρὸ τώρα... Καὶ οἱ μνηστεῖες δὲν τραβιοῦνται ἐπ' ἄπειρον... γιατὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ποτὲ χωρὶς κινδύνους...

Ὁ Παῦλος ἀλαφιάστηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Πῶς μποροῦσε νὰ ξέρη αὐτός;... Ἀσφαλῶς θὰ τοῦ εἶχε μιλήσει κάποιος... Ἀλλὰ ποιός;... Βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο σὰν παραζαλισμένος. Κάτω τὸν περίμενε ὁ Ντῖνος νὰ τὸν πάρη, νὰ φᾶνε στὸ σπίτι.

— Ἡ γρηὰ — τοῦ εἶχε πῆ — ἑτοίμασε φαΐ σπουδαῖο!...

Στὸ σπίτι βρήκανε τὸ μπάρμπα - Βασίλη. Εἶχε σκεφτῆ, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, πὼς καλλίτερο θὰ ἦτανε νὰ πάη ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ποὺ τοῦ εἴχανε πῆ πὼς θἄτρωγε στὸ σπίτι καὶ ὁ γαμπρός, νὰ πιοῦνε καὶ λίγο, νὰ γίνη ἀτμόσφαιρα χαρᾶς, νὰ τὰ ποῦνε πρίν, νὰ φθάση πάνω στὸ γλέντι καὶ ὁ παππᾶς — τὰ στέφανα τὰ εἶχε φέρει κιόλας ὁ μπάρμπας — καὶ νἄρθη ἔτσι φυσικὸ τὸ «μυστήριο». Ὁ Παῦλος τὸν συμπαθοῦσε τὸ μπάρμπα - Βασίλη. Κι' εὐχαριστήθηκε ποὺ θὰ τὸν εἶχε ὁμοτράπεζο. Ἦτανε σκεφτικὸς στὸ τραπέζι, γιὰ τὰ περίεργα λόγια τοῦ νομομηχανικοῦ.

— Δὲν περίμενα, — εἶπε — πὼς θὰ κατέβαινα σήμερα... Ἀλλά, ξαφνικά, μὲ κάλεσε ὁ νομομηχανικός...

— Τί σὲ ἤθελε; ρώτησε ἡ μητέρα τῆς Καίτης.

Ὁ Παῦλος κοκκίνισε.

— Ἦτανε λιγάκι παράξενος... Μοῦ παράγγειλε — λέει — νὰ κατέβω, γιατὶ εἶχε τὴν πληροφορία πὼς θὰ στεφάνωνα τὴν Καίτη σήμερα-αὔριο!... Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὼς δὲν εἶπε νὰ κατέβουν καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς πασσάλους καὶ τ' ἄλλα ἐργαλεῖα, ποὺ θὰ πῆ, ὅτι ἡ δουλειὰ θὰ συνεχισθῆ σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες πάλι ἀπὸ μένα... Ὥστε, κατὰ τὴν ἀντίληψί του, θἄπρεπε νὰ κάνουμε τὸ γάμο σύντομα καὶ ν' ἀνέβω πάλι στὸ χωριό.

Ἔγινε μιὰ μικρή, κάπως στενοχωρημένη σιωπή.

— Καλὰ... κι' ἐσὺ τί λές; — ρώτησε ἤρεμα ὁ Ντῖνος.

— Ἐγώ; Τί νὰ πῶ; Περιμένω ν' ἀκούσω τὴν Καίτη... Θὰ πάω μὲ τὴ γνώμη της...

— Τὴ γνώμη μου τὴν ξέρεις — ἔκαμε ἡ νέα, ρίχνοντάς του μιὰ ματιὰ τρυφερὴ — ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ βιάζωμαι πάρα πολύ...

— Ἔχουμε μιλήσει μὲ τὴν Καίτη — εἶπε ὁ Παῦλος — ζήτησα μιὰ μικρὴ πίστωσι χρόνου... κι' ἔμεινε σύμφωνη...

Ὁ μπάρμπα - Βασίλης μπῆκε γοργὰ στὴ μέση:

— Ἐγὼ καταλαβαίνω, γυιέ μου, τί θὰ πῆ αὐτό... Καὶ θὰ πῶ κάτι, ποὺ δὲν τὸ ἔχω φανερώσει ὣς τὰ τώρα σὲ κανένα...

Ὅλοι κρεμάστηκαν ἀπὸ τὴ γλῶσσα τοῦ γέρου.

— Τὸ ἐμπόριο τῶν ψιλικῶν — συνέχισε ὁ γέρος μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο — μ' ὅλα τὰ «φεσάκια» (τὰ βερεσέδια) ποὺ μὲ φόρτωσαν μερικὲς πελάτισσες, μ' ἄφησε μερικὲς λιρίτσες... Ἔχω ἕνα κομπόδεμα γιὰ τὸν παππᾶ καὶ τοὺς νεκροθάφτες — αὐτὸ σᾶς τὄχω πῆ πολλὲς φορὲς καὶ τὸ ξέρετε... Αὐτὸ ποὺ δὲν ξέρετε ὅμως εἶναι ὅτι σήμερα ἐδῶ, παίρνω τὴν ἀπόφασι νὰ... μὴν πεθάνω!... Κι' αὐτὸ τὸ κομπόδεμα νὰ γίνη ἡ προῖκα τῆς Καίτης... Δὲν ξέρω πόσες λίρες εἶναι... Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ πῆ ὁ Παῦλος, ποὺ θὰ τὶς μετρήση σήμερα... Εἶναι ὅμως σίγουρα τόσες γιὰ νὰ μὴ χρειάζεται πίστωσι χρόνου γιὰ τὸ γάμο!... Θὰ τὸν γιορτάσουμε σήμερα - αὔριο, ὅποτε μᾶς καπνίση!...

Ενσταντανέ

Τὸ τακοῦνι

Ἡ κυρία Τζούλια, ὑπέρκομψη, ὅπως πάντα, βαδίζει ἐπιδεικτικὰ σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο.

Ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ συνοδεύουν τὴν προκλητικὴ ἐμφάνισί της. Ἐκείνη ὅμως ἀδιάφορη προχωρεῖ...

Ξαφνικὰ τὸ τακοῦνι της σφηνώνεται στὴ σχάρα μιᾶς ὑπονόμου, κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο. Κι' ἡ κυρία Τζούλια προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένα νὰ τὸ βγάλη, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ πλησιάζει ἕνα λεωφορεῖο, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ σταματήση. Σὲ λίγο σταματάει καὶ δεύτερο καὶ τρίτο.

Τρέχει τότε ἕνας ἀστυφύλακας.

—Κυρία μου, τῆς λέει εὐγενικά, δὲν εἶναι δυνατὸν ἐξ αἰτίας σας νὰ σταματήση ἡ συγκοινωνία...

—Μὰ τί θέλετε νὰ κάνω; τοῦ ἀπαντάει ἐκείνη νευριασμένη.

—Ἁπλούστατα, νὰ βγάλετε τὸ παποῦτσι σας! τῆς ὑποδεικνύει ὁ ἀστυφύλακας

—Τὸ σκέφθηκα αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ... ἀπαντάει ἐκείνη κοκκινίζοντας.

—Καὶ γιατὶ δὲν μπορεῖτε; ἀπορεῖ κατάπληκτος ὁ πόλισμαν.

—Γιατί...γιατὶ ἔχω μιὰ...τρύπα στὴν κάλτσα μου! ὁμολογεῖ μὲ σβυσμένη φωνὴ ἡ ὑπέρκομψη κυρία Τζούλια.

Ο ΦΑΚΟΣ

Καὶ βάλτε κρασὶ στὸ ποτήρια νὰ πιοῦμε!...

Ὅλοι συγκινήθηκαν. Ἡ γρηὰ ἔβαλε κρασὶ στὰ ποτήρια· ἡ Καίτη σηκώθηκε, πῆγε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ μπάρμπα - Βασίλη, πέρασε τὰ μπράτσα της γύρω στὸ λαιμό του, ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της στὸ δικό του, τὸν φιλοῦσε τρυφερὰ καὶ τὰ δάκρυα τῆς εὐγνωμοσύνης κυλοῦσαν ὁλόθερμα στὸ πρόσωπό της.

— Τί καλός, ποὺ εἶσαι, μπαρμπούλη μου!... Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!

Ἡ γρηὰ κέρασε, δακρυσμένη, τὸ κρασί.

— Αὐτὸ δὲ μοῦ τὸ εἶχες πῆ ποτέ, Βασίλη — εἶπε στὸν ἀδερφό της — φύλαξες τὴν ἡμέρα...

— Κάθε πρᾶμμα στὸν καιρό του — ἔκαμε ὁ γέρος — ὅ,τι ἔχω τὸ κάνω χαλάλι στὸ λεβέντη ποὺ κάνουμε γαμπρό!... Αἴντε!... Ἡ ὥρα ἡ καλὴ νὰ εἶναι!... Γαμπρέ, θὰ τὸ πιοῦμε σταυρωτὰ κι' ἄσε τὶς πιστώσεις νὰ κουρεύωνται!...

Ὁ Παῦλος παρασύρθηκε ἀπὸ τὴ συγκινημενη καὶ ζεστὴ οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα κι' ἄδειασε τὸ ποτῆρι του σὰν τοὺς ἄλλους:

— Ἡ ὥρα ἡ καλή! — εὐχήθηκαν ὅλοι σὰν νὰ ἦταν ἡ βραδυὰ τῶν ἀρραβώνων ἢ σὰν νὰ ειχε ζυγώσει παρα πολυ η μερα τοῦ γάμου.

— Ἐγώ, μπάρμπα - Βασίλη — εἶπε ὁ Παῦλος μὲ φωνή, ποὔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι — σ' εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ δεχτῶ τὴ θυσία σου... Αὐτὰ τὰ λεπτὰ μπορεῖ νὰ σοῦ χρειαστοῦν...

— Ἐσὺ θὰ τὰ πάρης... — ἔκαμε, γελῶντας, ὁ μπάρμπα - Βασίλης — ἀλλὰ δὲν τὰ δίνω σὲ σένα... Τὰ δίνω τῆς Καίτης κι' αὐτὴ δὲν μοῦ εἶπε πὼς δὲν τὰ θέλει!...

— Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τὄλεγα θεῖε μου, ἀλλὰ ξέρω πως θα σε πικρανω!... — ειπε ἡ νέα

— Δὲν πρέπει κανένας νὰ νομίζη ὅτι κάνω καμμιὰ θυσία — εἶπε ὁ μπάρμπας — τὸ ἐμπορικάκι βγάζει, τὸ κομπόδεμα θα ξαναγίνη...

Καί, γυρίζοντας κατὰ τὴ γρηά, τῆς φώναξε χαρούμενα:

— Ἀδελφή, βάλε νὰ πιοῦμε!...

Τὸ γλέντι ἄναψε ὁ Παῦλος ἔβραζε μέσα του, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ξεσπάση· ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτανε τόσο ἐγκάρδια γύρω του... Κι' ἀπάνω ποὺ ὁ μπάρμπας ἔκανε νὰ πάρη ἕνα «τραγοῦδι τῆς πατρίδας» ἔφθασε κι' ὁ παππᾶς τῆς ἐνορίας, ὁ παππὰ - Θεόκλητος, μ' ἕνα μπογαλάκι, ποὺ τ' ἄφησε, πρὶν μπῆ στὴν τραπεζαρία. Ἦτανε καλὰ ὁρμηνεμένος, ὁ ἀγαθὸς ἱερωμένος, παληὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἄνθρωπος ποὺ ἦτανε συνηθισμένος νὰ κάνη, ὅπου μποροῦσε τὸ καλό...

Ἔκαναν ὅλοι πὼς δὲν τὸν περίμεναν:

— Κάθισε, πάτερ Θεόκλητε, νὰ πάρης ἕνα κρασί! Πῶς ἦταν αὐτὸ νὰ σὲ δοῦμε;

Εἶπε τὸ μάθημά του:

— Ἤμουνα στῆς κυρὰ Θεανῶς, ξέρετε... ἐδῶ πιὸ πάνω... τῆς χήρας τοῦ μανάβη μὲ τὰ δυὸ παιδιά... εἶναι ἄρρωστη, ἡ καϋμένη... νὰ τῆς περάσω μιὰ εὐχή... Καὶ μιὰ ποὺ βρέθηκα κοντά σας...

— Ἔκαμες πολὺ καλά... Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαποῦμε...

Ὁ παππᾶς ἀνασηκώθηκε στὴν καρέκλα του σκιτσάροντας μιὰ ὑπόκλισι:

— Εὐχαριστῶ!...

— Ἔχεις καὶ τ' ἄμφια μαζί σου, παπούλη μου; — ρώτησε ὁ μπάρμπας σ' εὔθυμο τόνο

— Κι' αὐτὰ καὶ τὸ Βαγγέλιο... πάντα τὰ παίρνω μαζί μου, ὅταν βγαίνω γιὰ ἱεροπραξία... Γιατί ρωτᾶς;...

— Γιατί μπορεῖ, παππούλη μου, νὰ βλογήσης ἐδῶ ἀπόψε κάποιο μυστήριο...

— Ἡ ὥρα ἡ καλή! — ἔκαμε χαρούμενος ὁ παππᾶς. — Ἀπὸ τότε ποὺ ἀρραβωνιάστηκαν περιμένω πάντα νὰ τοὺς ἑνώσω μὲ τὸν ἱερὸ δεσμό...

Καὶ κύτταξε τὸν Παῦλο καὶ τὴν Καίτη με βλέμμα πατρικό:

— Καὶ δὲν τοὺς ἑνώνεις σήμερα;... Ἔ, τί λὲς καὶ σύ, Παῦλο;... Ἔτσι κι' ἔτσι ἀνοιχτὸ γάμο δὲ λογαριάζαμε νὰ κάνουμε... Νὰ σᾶς στεφανώσω ἀπόψε νὰ ξεμπερδεύω;

Ἡ σκηνοθεσία γίνηκε τώρα ξάστερη: Δὲν τοῦ εἴχανε, λοιπόν, καμμιὰ ἐμπιστοσύνη; Τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Ἤθελε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τοὺς τὰ πῆ τσεκουρατα:

— Σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία δὲν παίρνω μέρος!... Θὰ κάμω τὸ γάμο ὅποτε θέλω ἐγώ... ἐλεύθερος... χωρὶς αὐτὸ τὸ γελοῖο ἐκβιασμό!...

Ἀλλὰ κρατήθηκε· ἀναμέτρησε τὸ σκάνδαλο, τὶς συνέπειές του καὶ τὴν ἀναστάτωσι ποὺ θἄφερνε στὸ σπίτι... Συλλογίστηκε καὶ τὶς παράξενες κουβέντες τοῦ νομομηχανικοῦ.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε σήμερα... — εἶπε μὲ μισὴ φωνὴ — ἂς γίνη σήμερα!

Κι' ἔρριξε μιὰ πολυσήμαντη ματιὰ στὴν Καιτη. Ειχε κι' αὐτὴ κοκκινίσει· καὶ θἄθελε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ μιλήση, μὰ κρατήθηκε γιατὶ κι' αὐτὴ συλλογιζότανε τὶς συνέπειες. Ἔτσι δέχτηκαν μὲ φωνὲς χαρᾶς τὴ δήλωσι τοῦ Παύλου.

— Ἡ ὥρα ἡ καλή! — φώναξε ὁ παππᾶ-Θεόκλητος. — Φιληθῆτε παιδιά μου κι' ἑτοιμαστῆτε...

Κι' ἔστειλε τὸ Ντῖνο νὰ φωνάξη τὸν ψάλτη. Ἡ Καίτη, φίλησε τὸν Παῦλο κι' ἀποτραβήχτηκε στὴν κάμαρά της νὰ κάνη τὴν τουαλέττα της. Εἶχε ράψει, ἐκεῖνες τὶς μέρες, ἴσα - ἴσα, ἕνα ἄσπρο φουστανάκι ἁπλὸ καὶ κομψό. Πρὶν φύγη ὁ Ντῖνος, γιὰ τὸν ψάλτη τὸν πῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε νὰ φροντίση γιὰ τὸ νυφιάτικο πέπλο. Ὁ Ντῖνος χαμογέλασε:

— Ἕωωωραααα!... Εἶναι ἀπὸ χτὲς στὴν ντουλάπα σου μαζὶ μὲ τὰ κουφέτα!...

Ὁ μπάρμπα Βασίλης σηκώθηκε, πῆγε κοντὰ στὸν Παῦλο, στάθηκε κοντά του, τὸν φίλησε καὶ τοὔβαλε στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἕνα κουτάκι τοῦ μαγαζιοῦ μὲ τὶς λίρες:

— Εἶναι τριάντα κομμάτια — τοῦ εἶπε στ' αὐτὶ — καὶ μὲ τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου!...

Ὁ Παῦλος συγκινήθηκε, φίλησε τὸ γέρο, σὰν γυιὸς τὸν πατέρα... Συλλογίστηκε τὴ μάννα του, ποὺ τὴν εἶχε χάσει κι' ἕνα δάκρυ τρεμούλιασε ἀνάμεσα στὰ βλέφαρά του. Θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς Καίτης στὴν ἐκδρομὴ τῆς Σπάρτης: «Γιατί δὲν παντρεύεσθε, νὰ μὴν εἴσαστε μονάχος; Ἕνα καλὸ κορίτσι θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς δώση τὴ στοργὴ ποὺ σᾶς λείπει»... Πόσα πράγματα εἴχανε γίνει ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα!... Τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶχε βρεθῆ, τὸν ἀγάπησε μὲ πάθος, τοὔδωσε τὰ πάντα, τοῦ ἑτοίμαζε παιδί... Πόσο θἄθελε νἄχε τὴ μητέρα του! Πόσο θὰ χαιρότανε νὰ πάρη ἕνα ἐγγονάκι στὰ χέρια της!... Μά, ξαφνικά, τὸ δηλητήριο στάλαξε στὴν καρδιά του: Τί θἄλεγε ἡ Λίλιαν, ἂν τὸν ἔβλεπε σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι;... Καὶ ντράπηκε... σὰν νὰ ἦτανε ντροπὴ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ νοιώθη κανεὶς σὰν ἄνθρωπος.

Ἡ θύελλα δὲν εἶχε κατακαθίσει μέσα του... Ἀκόμη καὶ τούτη τὴν ἱερὴ στιγμὴ ποὺ βάδιζε γιὰ νὰ δεθῆ, σὲ λίγο, γιὰ πάντα στὴ ζωὴ μὲ τὴν κοπέλλα, ποὺ εἶχε διαλέξει καὶ ποὺ τὸν λάτρευε σὰ Θεό της, ὁ νοῦς του ἦταν σ' αὐτὴ ποὺ τὸν εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ λόγους ποὺ δὲν ἤξερε. Καὶ ἄλλο δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε, παρὰ πῶς θὰ τὴν ἀντάμωνε, τὸ γρηγορώτερο, νὰ ἐξιχνιάση αὐτὸ τὸ μυστήριο...

Στὸ μεταξὺ στὴ μικρὴ σαλλίτσα τοῦ σπιτιοῦ πρόλαβαν νὰ βάλουν λίγα λουλούδια καὶ νὰ μαδήσουν σ' ἕνα καλαθάκι τριαντάφυλλα, νὰ τ' ἀνακατώσουν μὲ ρύζι καὶ κουφέτα γιὰ νὰ τοὺς ράνουν στὸ χορὸ τοῦ Ἠσαΐα... Κι' ἡ γρηὰ μὲ τὸ μπάρμπα-Βασίλη ἑτοίμασαν τὸ δίσκο μὲ τὰ στέφανα καὶ τὰ κουφέτα. Ἡ Καίτη βγῆκε πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὴν κάμαρά της, νυφούλα, σ' ὅλη τὴ λάμψι τῆς ὀμορφιᾶς της:

— Πῶς μὲ βρίσκετε, κύριε γαμπρέ; — ρώτησε εὔθυμα τὸν Παῦλο, ποὺ εἶχε μείνει στὴν τραπεζαρία σκεπτικός, τὴν εἶχε γεμίσει καπνοὺς καὶ τὸ τασάκι ἀποτσίγαρα.

Τὴ θαύμασε εἰλικρινὰ γιὰ μιὰ στιγμή. Μὲ τ' ἄσπρα καὶ τὸν πέπλο ἦτανε ἄσπρη καὶ ρόδινη σὰν ἀνθισμένη μυγδαλιά. Τὴν ἅρπαξε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα. Πάνω στὴν ὥρα ἔφτασε κι' ὁ Ντῖνος μὲ τὸν ψάλτη καὶ μ' ἕνα μπουκετάκι μὲ μικρά, νυφιάτικα τριανταφυλλάκια γιὰ τὴν Καίτη, ὁ παππα - Θεόκλητος ἔβαλε τὸ Εὐαγγέλιο στὸ δίσκο μὲ τὰ στέφανα, φόρεσε τ' ἄμφιά του κι' ἔβαλε τὸ εὐλογητός, ἀφοῦ θυμιάτισε ὁ ψάλτης, μὲ τὸ θυμιατὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ μπάρμπα - Βασίλης μουρμούριζε:

— Χάθηκε ἕνας διάκος νὰ φωνάξετε;

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ κάνη τὸν κουμπάρο. Ποῦ τὸ πῆραν ὅμως μυρουδιὰ τὰ παιδιά, τὰ κορίτσια, οἱ δεσποινιδοῦλες καὶ οἱ γυναικοῦλες τῆς γειτονιᾶς; Αὐτόκλητες ἐφθάσανε κι' ἐγέμισαν τὴ σαλλίτσα ἀσφυχτικά. Καὶ τὰ σχόλια, ψιθυριστά, δίνανε καὶ πέρνανε:

— Ἴδια ζουγραφιὰ εἶναι ἡ νύφη...

— Ἄγγελος... Οὔτε στὸν κινηματογράφο δὲ βλέπεις τέτοιες ὀμορφιές...

— Δὲ μοιάζει μὲ τὴν Ἐλίζαμπεθ Τέϋλορ;

— Εἶναι πολὺ πιὸ ὄμορφη κι' ἀπ' αὐτή.

— Κι' ὁ γαμπρὸς δὲν πάει πίσω...

— Τὸν βάζει κάτω τὸ Ζὰν Μαραί...

— Ἐγὼ σοῦ λέω καὶ τὸ Ζερὰρ Φιλίπ...

— Σπουδαῖο ζευγάρι...

— Αὐτὸς ὁ γάμος ἔπρεπε νὰ γίνη στὴ Μητρόπολι...

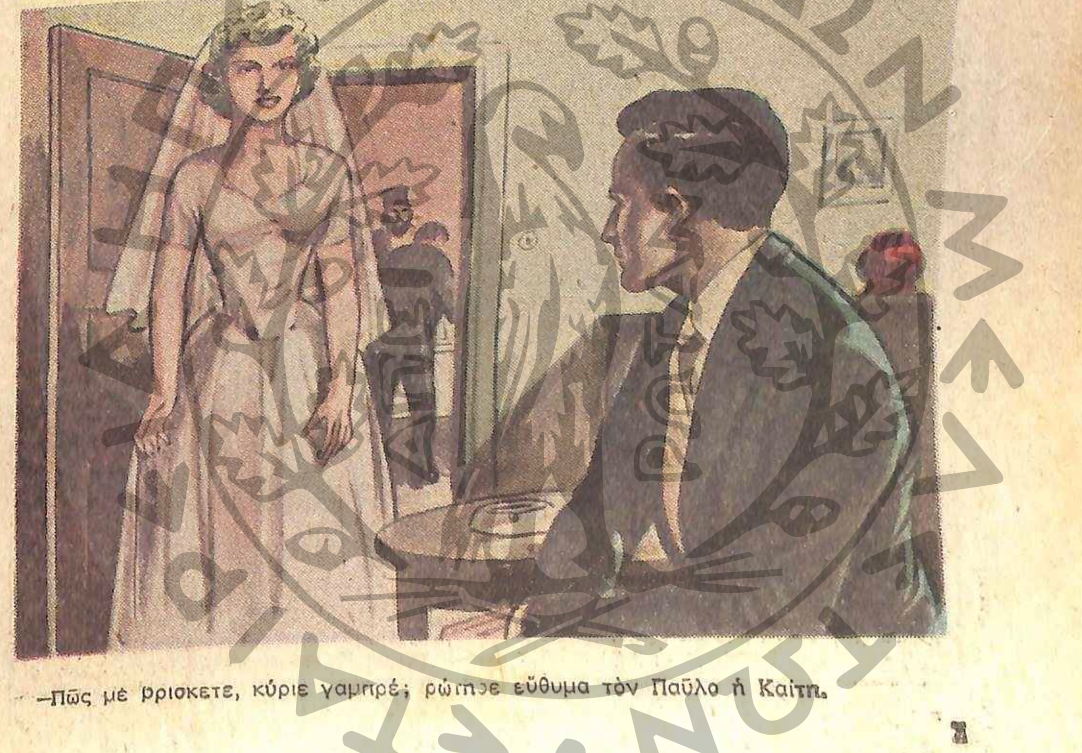

—Πῶς μὲ βρίσκετε, κύριε γαμπρέ; ρώτησε εὔθυμα τὸν Παῦλο ἡ Καίτη.

Κι' ὅταν ἄρχισαν τοὺς γύρους τοῦ Ἡσαΐα τὸ καλαθάκι μὲ τὰ μαδημένα λουλούδια, τὸ ρύζι καὶ τὰ κουφέτα ἔγινε ἀνάρπαστο. Τοὺς κτυποῦσαν μὲ μανία, ὅπως καὶ τοὺς φιλοῦσαν ἔπειτα μὲ πάθος τ' ἀγόρια τὴ νύφη καὶ τὰ κορίτσια τὸ γαμπρό... Οὔτε ὁ φωτογράφος δὲν ἔλειψε. Ἀπὸ τὸ μικρό του «ἀτελιὲ» τῆς συνοικίας ἔτρεξε μὲ τὴ μηχανή του ν' ἀποθανατίση τ' ὄμορφο ζευγάρι στὴν πιὸ ἐπίσημη στιγμή του. Ὁ μπαρμπα - Βασίλης ἔκαμε τὰ χρέη τοῦ κουμπάρου μ' ἀξιοπρέπεια μαρκησίου. Καὶ τὸ βράδυ, στὸ γλέντι, ποὺ ἀκολούθησε, χόρεψε καὶ τσάμικο, πρᾶγμα σπάνιο γι' αὐτόν. Ὡστόσο ἡ μόνη μεταβολὴ ποὺ γίνηκε στὴ ζωὴ τοῦ ζευγαριοῦ καὶ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν, ὅτι πῆγαν καὶ τὸ κρεβάτι τοῦ Ντίνου στὴ κάμαρα τῆς Καίτης, ποὔγινε τώρα ἡ προσωρινὴ συζυγικὴ κρεβατοκάμαρα.

Ὁ Παῦλος, μ' ὅλο ποὺ θἄθελε νὰ εἶχε ἀναβληθῆ αὐτὸς ὁ γάμος, ἂν δὲν τὸν εἶχε κάμει ἀπαραίτητο ὁ ἀνεπιθύμητος μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος, ποὺ μεγάλωνε στὰ σπλάχνα τῆς Καίτης, ἔννοιωθε τώρα, μετὰ τὸ μυστήριο μιὰ περίεργη ἀνακούφισι, σὰν νἄβγαινε ἀπὸ κάποιο ἐνοχλητικὸ μπέρδεμα. Τὴν ἄλλη μέρα, μπαίνοντας στὸ γραφεῖο τοῦ νομομηχανικοῦ, γιὰ νὰ πάρη ὁδηγίες «διὰ τὰ περαιτέρω», ἄρχισε σὲ πολὺ εὔθυμο τόνο:

— Ε, λοιπόν, κύριε προϊστάμενε ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ἀπέδειξε, ὅτι εἴχατε, γιὰ τὶς δικές μου ὑποθέσεις, πληροφορίες πολὺ καλλίτερες ἀπὸ τὶς δικές μου! Ἡ πληροφορία σας, παραδείγματος χάριν, ὅτι χθὲς θὰ παντρευόμουνα βγῆκε ἀληθινὴ πέρα γιὰ πέρα!..

— Τὰ συγχαρητήριά μου!... Ἤμουνα βέβαιος.. Γι' αὐτὸ σὲ κάλεσα, ἄλλωστε, νὰ κατεβῆς ἀπὸ τὸ χωριό...

Καί, σφίγγοντάς του τὸ χέρι, πρόσθεσε:

— Νὰ πάρης τώρα τὴ γυναίκα σου καὶ νὰ πᾶτε νὰ καθήσετε δυὸ - τρεῖς μέρες σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς Κηφισιᾶς...

— Γιατί;— ρώτησε ὁ Παῦλος, μ' ἀπορία.

— Δὲν ἔχει γιατί — ἔκαμε ὁ νομομηχανικός, σὰν θυμωμένος — Γιὰ νὰ τῆς δώσης κάποια ἐντύπωσι ἀλλαγῆς.. Ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ λέω αὐτὰ τώρα;... Κι' ἐπειδὴ φαντάστηκα πὼς μπορεῖ νὰ εἶσαι ξετιναγμένος... πέτυχα νὰ σοῦ δώσουν ἕνα μικρὸ δάνειο...

— Εὐχαριστῶ — ἔκαμε ὁ Παῦλος, συγκινημένος.

— Πέρασε ἀπ' τὸ ταμεῖο νὰ τὸ πάρης. Μετὰ τὶς δυὸ - τρεῖς μέρες παίρνεις καὶ τὴ γυναῖκα σου κι' ἀνεβαίνεις στὸ χωριό... Θὰ βρῆς κανένα χωριάτικο σπίτι νὰ μείνης... Φαντάζομαι σὲ τέσσερις μέρες νἄχουμε τελειώσει... Τί λές;

— Ἐλπίζω... Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!..

Γυρίζοντας στὸ σπίτι ὁ Παῦλος δὲ βρῆκε τὴν Καίτη. Εἶχε πάει στὸ γραφεῖο σὰν νὰ ἦταν ἡ πιὸ συνηθισμένη μέρα τῆς ζωῆς της. Ὁ Παῦλος ἔτρεξε νὰ τὴ βρῆ, γιὰ νὰ τῆς πῆ νὰ ζητήση ἄδεια μιᾶς βδομάδας, γιὰ τὴν Κηφισιὰ καὶ γιὰ τὸ χωριό. Ἡ Καίτη ζήτησε νὰ ἰδῆ τὸ διευθυντή. Τὴ δέχτηκε ἀμέσως. Τοῦ ἐξήγησε γιατὶ γύρευε τὴν ἄδεια:

— Παντρεύτηκα!

Μ' ὅλο ποὺ τὸ περίμενε, ὁ κύριος διευθυντὴς ἔβαλε δύναμι νὰ κρύψη τὴν ταραχή του. Ὡστόσο κάτι πέρασε στὴ φωνή του, μιὰ ἀλαφρειὰ ἀλλαγή, ὅταν τῆς εἶπε:

— Τὰ συγχαρητήρια μου, δεσποινίς... Σᾶς εὔχομαι κάθε εὐτυχία... Ἀλλὰ γιατί δὲν μοῦ τὸ εἴπατε πρωτύτερα;... Εὐχαρίστως θὰ σᾶς στεφάνωνα... Ἐν πάσει περιπτώσει τὸ δῶρο σας θὰ τὸ λάβετε στὸ σπίτι... Μοῦ εἴχατε πῆ, τὴν ἄλλη φορά, ὅτι, μόλις παντρευόσαστε θὰ φεύγατε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία... Δὲν πιστεύω νὰ βιαστῆτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε... Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι...

Καί μὲ τὸ βλέμμα, σὰν νὰ τὴν ἱκέτευε νὰ μείνη... Ἔφυγε, γιὰ τὸ σπίτι, ἀγκαζὲ μὲ τὸν Παῦλο, μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη μ' ἕνα αἴσθημα εὐτυχίας ἀπέραντης. Ἄρχισε νὰ φτιάνη τὴ βαλίτζα της καὶ τὴ δική της, τραγουδώντας τὴν «Παλόμα»:

«Μάννα σοῦ εἶπα θὰ φύγω,
θὰ πάω μακρυὰ
κι' εὔχου γιὰ τὸ παιδί σου
στὴν Παναγιά»...

Ὁ Παῦλος ποὺ τῆς ἔδινε τὰ πράγματα, γελοῦσε:

— Πολὺ ρωμαντικὰ τὸ πῆρες... Δὲν εἶναι τόσο μακρυὰ ἡ Κηφισιά...

— Καὶ δυὸ μέτρα ν' ἀπέχη κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς του, εἶναι πολὺ μακρυά, ὅταν τοὺς ἀγαπάη...

Κάποτε χτύπησε ἡ πόρτα: Ἦτανε τὸ δῶρο τοῦ διευθυντῆ τῆς ἑταιρείας... Ἕνα βραχιόλι χρυσὸ μ' ἕνα ρουμπίνι δεμένο μὲ ψιλὸ μαργαριτάρι. Καὶ στὸ μπιλλιέττο του ἔγραφε: «Νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι».... Ἡ Καίτη τὸ φόρεσε καὶ τὸ καμάρωνε.

— Αὐτὸ τὸ βραχιόλι — ἔκαμε ὁ Παῦλος εἰρωνικὰ — εἶναι φορτωμένο ἐλπίδες!

— Ἐλπίδες ποιανοῦ;—ρώτησε ἡ Καίτη.

— Τοῦ δωρητοῦ, ποιοῦ ἀλλουνοῦ;... Καὶ ξέρεις τί ἐλπίδες...

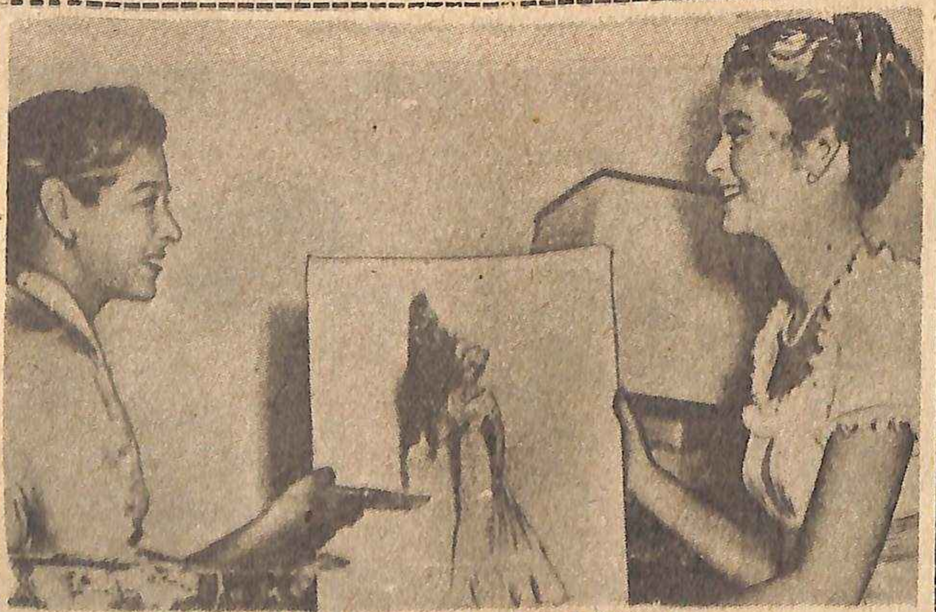

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΤΗΣ ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

Ἡ διάσημη σχεδιάστρια τῆς «Μέτρο Γκόλντουϊν» Ἔλεν Ρόζ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ φτιάξη τὸ νυφικὸ φόρεμα τῆς Γκρέης Κέλλυ, δείχνει ἀνωτέρω στὴν ὡραία στὰρ ἕνα ἀπὸ τὰ σχέδιά της. Ἡ Ἔλεν Ρὸζ ἔχει ράψει μεταξὺ ἄλλων τὰ νυφικὰ τῆς Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ (δυὸ φορὲς) τῆς Τζέην Πάουελ, τῆς Ἄρλην Ντάλ, τῆς Σάλλυ Φόρρεστ, τῆς Ἄνν Μπλάϋθ καὶ τῆς Πιεράντζελι. Τὸ νυφικὸ τῆς Γκρέης Κέλλυ θὰ εἶναι ὅμως πραγματικὰ ὀνειρῶδες, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἐξαντλήση ὅλη της τὴν τέχνη. Ὅπως ἐδήλωσε δὲ ἡ ἰδία ἡ κ. Ρὸζ θὰ τονίζη τὴ χάρι καὶ τὴν κομψὴ γραμμὴ τῆς γοητευτικῆς στάρ.

— Θ' ἀποδειχθοῦν μάταιες — εἶπε ἡ Καίτη, ξεκουμπώνοντας τὸ βραχιόλι καὶ βάζοντάς το στὸ βελουδένιο κουτί του.

Στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἀνέβηκαν, στὴν Κηφισιά, ἡ εὐρύχωρη κάμαρά τους ἔβλεπε πρὸς τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, τὸν πευκιὰ τοῦ Καστριοῦ καὶ τῆς Ἑκάλης. Εἶχε ὁρίζοντα, καθάριον ἀέρα, δροσιά... Ἡ Καίτη ἀνακάλυψε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅτι ὁ προϊστάμενος τοῦ Παύλου εἶχε σπουδαία ἔμπνευσι νὰ τοὺς στείλη γιὰ λίγες μέρες στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἀρραβῶνα, δὲν εἶχε χαρῆ ποτέ, ἔτσι, ξένοιαστα, τὸν Παῦλο. Ἡ ζωὴ καὶ τῶν δυό τους ἦτανε τόσο ἐμποδισμένη, ὥστε θὰ μποροῦσε, δικαιολογημένα, νὰ ἐπαναλάβη ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

— Πόσο θὰ σ' ἀγαποῦσα, φῶς μου, ἄν.. εἶχα καιρό!...

Ἐπὶ τέλους, αὐτὲς τὶς δυὸ - τρεῖς μέρες, θἄμεναν μονάχοι τους, νὰ ζήσουν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον ἀκέραια κι' ἀνεμπόδιστα. Ἄφηναν τὸ παράθυρό τους ἀνοιχτὸ τὴ νύχτα· καὶ τὸ φεγγάρι ἔμπαινε μέσα, ὣς αὐτὸ τὸ κρεβάτι κι' ἔδινε στὶς μορφές τους κάτι τὸ ἰδανικό.

— Τὸ βλέπεις — εἶπε, ἀπὸ τὸ πρῶτο πρωΐ κιόλας, ὁ Παῦλος, καθὼς ἀνακλαδιζότανε μαχμουρλήδικα, μόλις ξύπνησε — καθαρά, νομίζω, πὼς ἡ εὐτυχία εἶναι μονάχα γιὰ τοὺς πλούσιους...

— Νοσταλγεῖς τοὺς ἀφεντάδες, ποὺ ἀπορρίψαμε τὴν προστασία τους;—ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ Καίτη. — Δὲν τὸ φαντάζομαι!

Ὁ Παῦλος τὴν κύτταξε λοξά:

— Ξύπνησες μὲ τὴν κακία σου πρωΐ - πρωΐ!...

— Κάθε ἄλλο!...

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἄρχισε νὰ ντύνεται γοργά. Τρελλαινότανε γιὰ τὸν περίπατο ποὔκαναν στὸν Κοκκιναρᾶ. Ἔπαιρναν τὸ πρωϊνό τους κάτω, μὲ τὴν ἡσυχία τους καὶ τραβοῦσαν, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, ὣς πέρα, ὣς τὰ μαγαζάκια μὲ τὰ ψηλὰ πεῦκα. Τὰ θυμάρια εὐώδιαζαν τὸν ἀέρα, μὲ τὴν παρορμητική τους ἀνάσα κι' ἔννοιωθαν τοὺς πνεύμονές τους σὰν κάτι πολὺ ζωντανό, σὰν δυὸ κουνελάκια, ποὺ ἀναδεύονταν ἀνήσυχα στὸ θώρακά τους. Καὶ ὅλες οἱ αἰσθήσεις τους ζωντάνευαν κι' ἔρχονταν στιγμές, ὅταν κατέβαιναν στὴ ρεμματιά, πού, σὰν νὰ μὴν ἦτανε σύζυγος, ἀλλὰ κρυφὸς ἐραστής, τὴν ἅρπαζε καὶ τὴν τσαλάκωνε μὲ τὸν πιὸ βίαιο τρόπο, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὕστερα ἀπὸ τέτοιες παραφορὲς ἔβαζε, μέσα του, ἄφωνα, τὴν ἐρώτησι:

— Μὰ εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπάη κανεὶς δυὸ γυναῖκες, τὸν ἴδιο καιρὸ καὶ μὲ τὴν ἴδια δύναμι;

Καὶ δὲν ἔδινε ποτὲ ἀπάντησι. Μ' ὅλα αὐτὰ ὡστόσο δὲν τῆς ξέφυγε τῆς Καίτης, ὅτι μέσα του τὸν δούλευε κρυφὸ σαράκι. Τὸν ἔβλεπε, μερικὲς στιγμές, νὰ μὴν εἶναι μαζί της, νὰ βρίσκεται ἀλλοῦ. Καὶ τοῦ τὸ εἶπε μ' ἕναν τρόπο πολὺ ἐκφραστικό:

— Ὧρες - ὧρες μ' ἀφήνεις ἕνα ζευγάρι μάτια νὰ μὲ κυττάζουν — τὰ μάτια σου... κι' ἐσὺ φεύγεις... Δὲ μοῦ λές, ποῦ πᾶς;... Ἔχει γοῦστο νὰ τὴν σκέπτεσαι ἀκόμη αὐτὴ τὴν παληογυναῖκα!..

— Τώρα πίσω - πίσω!...— εἶπε γελώντας ἕνα γέλιο ψεύτικο.

— Τότε θὰ σ' ἐνοχλοῦν ἴσως οἱ εὐθύνες ποὺ θ' ἀναλάβης γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ ἔρχεται...

— Γι' αὐτὸ ἐφρόντισε ὁ καϋμένος ὁ μπάρμπα - Βασίλης... Σοῦ τὤπα, νομίζω, ὅτι μοὔδωσε τριάντα λίρες γιὰ τὰ πρῶτα του ἔξοδα...

— Μὰ δὲ σὲ βλέπω καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένο...

— Γιατί δὲ φανταζόμουνα πὼς θὰ εἶχα τόσο γρήγορα ἀντίζηλο!...

— Ἀντίζηλο; Τί ἐννοεῖς;

— Μὰ δὲν τὸ νοιώθεις, ἀγάπη μου, ὅτι τὸ παιδὶ εἶναι ἀντίζηλος, εἴτε ἀγόρι ἔρθη, εἴτε κορίτσι; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γεννηθῆ ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας μοιράζεται... Ἡ μισὴ πηγαίνει στὸ παιδί... Ἡ κατάστασι αὐτή, μάλιστα, σὰν ν' ἄρχισε ἀπὸ τώρα... Γι' ἄλλο πρᾶγμα σχεδὸν δὲ μοῦ μιλᾶς, παρὰ γι' αὐτό... Καὶ αὔριο τὸ κακὸ θὰ μεγαλώση...

— Τί κουτὸ παιδὶ ποὺ εἶσαι:...— του εἶπε γελώντας μὲ τὴν καρδιά της — αὔριο θὰ σ' ἀγαπῶ διπλᾶ: Μιὰ φορὰ σὰν ἀγαπημένο μου ἄντρα κι' ἄλλη μιὰ σὰν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου!

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε δυνατὰ καὶ τοὔδωσε τὰ χείλη της σ' ἀτέλειωτο φιλί. Ἡ ἔνοχη ὅμως σκέψι, ποὺ τὸν δούλευε, τὸν ἔμαθε νὰ λέη ψέμματα. Κι' ἔτσι ἐξακολούθησε:

— Ὅπως καὶ νἄναι — τῆς εἶπε, — ὅταν γεννηθῆ, θὰ μ' ἐκτοπίση ἐξάπαντος ἀπὸ τὶς περιοχές, ποὺ εἶναι σήμερα δικές μου ἀποκλειστικά: Τὴν ἀγκαλιά σου, τὸ στῆθος σου... αὐτὰ ποὺ εἶναι τώρα ἀγαθὰ δικά μου... θὰ τἄχουμε γιὰ κάμποσο καιρὸ μαζί, θὰ τὰ μοιρασθοῦμε...

Τὸν κύτταξε τρυφερά:

— Ἔννοια σου σύ, ἀγόρι μου καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσω παραπονεμένο... Δικά σου θὰ εἶναι ὅλα..

Ἄστραφτε ἀπὸ χαρὰ κι' εὐτυχία, ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὸν περίπατο. Εἶχε πιστέψει στὰ λόγια του. Κι' ὅταν κάθισαν νὰ φᾶνε, στὸ ἑστιατόριο τοῦ κοσμικοῦ ξενοδοχείου, τοὺς ἔτρωγαν κι' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ γύρω τραπέζια, μὲ βλέμματα γεμᾶτα θαυμασμὸ καὶ περιέργεια:

— Μὰ τί ὄμορφη κοπέλλα! ψιθύριζαν.

— Κι' αὐτὸς δὲν πάει πίσω, Λίζα...

— Ζευγάρι χαριτωμένο!...

— Φαίνονται νειόπαντροι!

— Ταξίδι γάμου ἀπὸ τὴν ἐπαρχία!...— εἶπε μιὰ κυρία «ἔξτρα, - σίκ»...

— Γιατί ἀπὸ τὴν ἐπαρχία; — ρώτησε μιὰ ἄλλη, περίεργη...

— Παραεῖναι ὑγιεῖς!... Τὰ μάγουλά τους στάζουν αἷμα...

Κι' ὅταν τὸ πρόγευμα τελείωσε, τοὺς φέρανε βόλτα γιὰ ν' ἀνοίξουν ὁμιλία. Ὁ Παῦλος ὅμως καὶ ἡ Καίτη τρύπωσαν στὸν ἀσανσέρ, πάτησαν τὸ κουμπὶ καὶ ἀναλήφτηκαν στὴν κάμαρά τους. Εἴχανε τόσα νὰ ποῦν!... Ἡ Καίτη ἔκλεισε τὰ σκοῦρα παραθυρόφυλλα, ὄχι μόνο γιὰ ν' ἀφήση ἔξω τὴν ἀντηλιά, παρὰ γιὰ νὰ γίνη μισοσκότεινα στὴν κάμαρη. Ἄνοιξε τὰ μπράτσα της, σὰν μεγάλα φτερά, ἕτοιμη νὰ πετάξη στὶς χῶρες τῆς ἐρωτικῆς χαρᾶς καὶ τὸν ἐκάλεσε μέσα στὸν τρυφερὸ κλοιό τους, μὲ μιὰ χαριτωμένη φοβέρα.

— Τώρα θὰ σὲ μάθω, κύριε, νὰ μὲ λὲς ἄλλη φορὰ «καλμὸλ» καὶ νὰ μοῦ παραπονιέσαι προκαταβολικά, ὅτι τὸ παιδὶ θὲ σὲ διώξη ἀπὸ τὰ... κτήματά σου!...

Καὶ γίνανε μιὰ ζωντανὴ θύελλα τρυφερότητας, ἀγάπης, πάθους, ὅπως δὲν τὴ θυμότανε καμμιὰν ἄλλη φορά. Ὅταν κατέβηκαν νὰ φᾶνε στὸ ἑστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου, αὐτὴ μὲ τὸ λεπτὸ φουστανάκι της καὶ μιὰ μπλουζίτσα ποὺ φέγγιζε κι' ἔδειχνε τὸ μεστωμένο χυτὸ κορμί της κι' ἐκεῖνος μὲ τὸ λινὸ κοστουμάκι του μ' ἀνοιχτὸ τὸ γιακᾶ τοῦ πουκάμισου, ποὔδειχνε τὸ λαιμό του καὶ μιὰν ἄκρη ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ στήθους του, κυπαρισσόκορμος λεβέντης, στὸ ἀποκορύφωμα τῆς νεότητος καὶ τῆς ὀμορφιᾶς, ὅλοι γύρισαν καὶ τοὺς περίβαλαν μὲ βλέμματα θαυμασμοῦ. Ἦταν ἡ ἄνοιξι τῆς ζωῆς σ' ὅλη τὴν αἴγλη της.

Ἡ Καίτη θυμότανε αὐτὲς τὶς τρεῖς μέρες τοῦ ξενοδοχείου σὰν τὴν πιὸ εὐτυχισμένη στιγμὴ τῆς ζωῆς της. Τί γρήγορα πέρασαν ὅμως! Ἀνέβηκαν στὸ χωριό, νὰ τελειώση ὁ Παῦλος τὴ δουλειά του. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητας τοὺς εἶχε βρῆ, γιὰ λίγες μέρες ποὺ θἄμεναν, τὸ ἀπάνω πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Ἡ μικρὴ οἰκογένεια ποὺ τὸ εἶχε ἀπὸ τρία ἄτομα, περιωρίστηκε στὸ κάτω, ποὺ εἴχανε λίγα βαρέλια μὲ κρασὶ καὶ τὸ κελάρι τους. Τὴν ἡμέρα ποὺ πήγανε, ἡ νοικοκυρά, ἀνασκουμπωμένη, ξεφούρνιζε μὲ τὸ ξυλόφτυαρο τὰ ψωμιά της. Τὰ ὡραῖα καρβέλια εὐώδιαζαν, καθὼς τἄβγαζε ἀπὸ τὸ μαῦρο ἄνοιγμα τοῦ ἄσπρου χωριάτικου φουρνάκου, πασπαλισμένα μὲ σουσάμι. Ὁ Παῦλος ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα, στάθηκε ν' ἀνασάνη αὐτὴ τὴν εὐωδιά.

— Μ' αὐτὸ τὸ σταρένιο, τὸ σουσαμένιο καὶ γνήσιο ψωμὶ μοιάζει ἡ Καίτη — εἶπε μέσα του.

Κι' ἀναστενάζοντας πρόσθεσε:

— Ἡ ἄλλη ὅμως εἶναι ἡ ἀφράτη τούρτα, τὸ γλύκισμα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

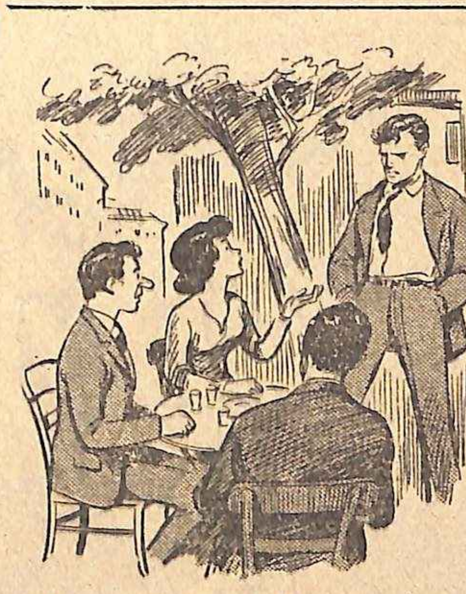

—Τί χάλια εἶν' αὐτά; Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι, κακομοίρη;... τοῦ φώναξε ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του.

Ἀθηναϊκὲς μεθυσμένες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Σὲ ρυθμὸ τριῶν τετάρτων

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους, τοὺς ἐλαχίστους, τοὺς δακτυλομετρούμενους ἴσως, ἀνθρώπους ποὺ «τὸ πίνουν» χωρὶς ποτὲ «νὰ τοὺς πίνη», εἶνε ὁ Λευτέρης ὁ Μανοῦσος. Γέννημα θρέμμα Πειραιώτης, καμάρι στὰ νειᾶτα του τῆς Πειραϊκῆς καὶ τῆς Καστέλλας, σπούδασε στὰ σχολεῖα καὶ στά... καφενεῖα τοῦ ἐπινείου, βιάστηκε νὰ μεγαλώση, νὰ γίνη ἄντρας - ἄντρας μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως — καὶ ρίχτηκε στὴ βιοπάλη μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ ὑπαγόρευσαν τὸ ὁρμέμφυτό του καὶ τὸ ταμπεραμέντο του.

Ἡ χαριτωμένη ἀκανόνιστη κι' ἀφάνταστα τρικυμιώδης ζωή του τὸν ἐπέβαλε στὴν κοινή... μπεκρήδικη συνείδησι σὰν ἕναν ἀπὸ τοὺς κορυφαίους γλεντζέδες τῶν τελευταίων χρόνων.

Κι' ἐπιπροσθέτως ἡ καλὴ Μοῖρα — ὁ Πανάγαθος Θεός, ἂν προτιμᾶτε — τὸν ἐφωδίασε μ' ἕνα σπάνιο προνόμιο: νὰ δημιουργῆ μόνο συμπάθειες καὶ φιλίες καὶ νὰ μὴν ξέρη τί θὰ πῆ ἐχθρός.

Ἀπόδειξις ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ ἔχει τὴν ἐπιχείρησι τοῦ κέντρου διασκεδάσεως «Μινουΐ» ὑποστηρίζεται φανατικὰ ἀπὸ τοὺς φίλους του, ποὺ πολὺ σπάνια... πληρώνουν τὸν λογαριασμό. Ἀλλὰ ἱδρώνει ἀπὸ τέτοια τὸ αὐτὶ τοῦ Λευτέρη τοῦ Μανούσου; Μπᾶ!...

Προικισμένος μὲ τὴ δύναμι νὰ προσαρμόζεται σ' ὁποιαδήποτε κατάστασι καὶ ν' ἀντιμετωπίζη μὲ τὸ ἴδιο, ἀναλλοίωτο χαμόγελο ὁποιαδήποτε περίστασι, περιφρονεῖ ἐξ ἴσου καὶ τὸν πλοῦτο καὶ τὴ φτώχεια.

Κάποτε, στὸ μπὰρ τοῦ «Ὀρφανίδη» ἔχασε παίζοντας φυστίκια ἑκατὸ (ἀρ. 100) χρυσὲς λίρες! Καὶ λίγο καιρὸ ἀργότερα, καθὼς ἀνηφόριζε τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ συναντήθηκε μ' ἕνα φίλο του, λανσάρισε αὐθόρμητα καὶ στωϊκὰ τὴ μνημειώδη ἔκφρασι:

— Ταπὶ καὶ ψύχραιμος!

Καὶ πραγματικὰ ἦταν ψύχραιμος. Ὅσο ψύχραιμος ἦταν κι' ὅταν ἔχασε τὶς ἑκατὸ λίρες στὰ φυστίκια!

Ἀπ' ἀλλοῦ, ὅμως, ξεκίνησα κι' ἀλλοῦ τὸ πῆγα. Ζητῶ συγγνώμην κι' ἐπανέρχομαι στὸ θέμα. Καὶ τὸ θέμα, ὡς γνωστόν, εἶνε τὸ ποτό.

Κρίνοντας, λοιπόν, κανεὶς τὸν Λευτέρη τὸν Μανοῦσο σὰν πότη, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν χαρακτηρίση, χωρὶς νὰ κινδυνεύση νὰ διαψευσθῆ, ὡς «τέρας ἀντοχῆς». Καὶ τὰ μάτια σας δεκατέσσερα νὰ μὴ μπλέξετε μαζί του, ἂν δὲν θέλετε νὰ πάθετε ὅ,τι ἔπαθα κι' ἐγώ.

Ἦταν φθινόπωρο τοῦ 1944. Οἱ Γερμαναράδες μόλις εἶχαν ξεκουμπιστῆ, ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς εἶχε πάψει νὰ λεκιάζη τὴν Ἀκρόπολι κι' ἡ Ἀθήνα ἀνέπνεε ἄπληστα τὸν ἄνεμο τῆς Ἐλευθερίας.

Συναντηθήκαμε μὲ τὸν Λευτέρη τὸν Μανοῦσο κάποιο μεσημεράκι στοῦ «Ὀρφανίδη», ὅπου μέ... παρέσυρε — τραβᾶτε με κι' ἂς κλαίω δηλαδή!— κι' ἤπιαμε ἀπὸ ἑφτὰ οὖζα. Ἀπὸ κεῖ πήγαμε στὰ «Ἑφτὰ ἀδέλφια» τῆς ὁδοῦ Περικλέους, τὴν... ποιητικὴ ταβέρνα τοῦ Κώστα τοῦ Ἀνούση, τὸν ὁποῖον «ἐδούλεψε» κάποτε ὁ Δημήτρης ὁ Γιαννουκάκης, λέγοντάς του ὅτι τὸ κρασί του εἶνε... «Ἀνούσιον»!

Στὰ «Ἑφτὰ ἀδέλφια» φάγαμε καὶ ἤπιαμε μόνο... μιὰ ὀκᾶ ρετσίνα. Ἐν συνεχείᾳ πήγαμε γιὰ καφὲ στοῦ Ζαχαράτου. Κι' ἀπό... περιέργεια κοπανίσαμε κι' ἕξη κονιὰκ ἀμφότεροι — ἀνὰ τρία ἕκαστος. Ὕστερα ὁ φίλος μας ὁ Λευτέρης, ποὺ εἶχε, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, τὸ γενικὸ πρόσταγμα, γουστάρισε θέατρο.

Ξεκινήσαμε, λοιπόν, γιὰ τὸ θέατρο «Κυβέλης», ἀφ' ἑνὸς γιατὶ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα δινόταν ἡ «πρεμιέρα» τῆς ἐπιθεωρήσεως «Καλῶς ἤλθατε» δυὸ ἐκλεκτῶν κι' ἀγαπητῶν φίλων — τοῦ Μίμη Εὐαγγελίδη καὶ τοῦ Ἀλέκου Σακελλαρίου — καί, ἀφ' ἑτέρου, γιατὶ τὸ θέατρο αὐτὸ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι λίγων... μεθυσμένων βημάτων μας.

Πρὶν μποῦμε, ὅμως, ὁ...ἐξτρεμιστὴς σύντροφός μου, θεώρησε ἀπαραίτητο νὰ πιοῦμε ἀπὸ δυὸ τσέρρυ στὸ παραπλεύρως τοῦ θεάτρου μπάρ. Στὸ διάλειμμα — τῇ εἰσηγήσει τοῦ πάντοτε — ἤπιαμε ἀπὸ ἄλλα δύο. Κι' ὅταν τελείωσε ἡ παράστασις μοῦ πρότεινε νὰ πᾶμε στὸ «Πίγκαλς» γιὰ νά... πιοῦμε κάτι!

Μὲ τὰ ἐλάχιστα ὑπόλοιπα τῶν δυνάμεων ποὺ μοῦ ἀπέμεναν τὸν ἀκολούθησα καὶ στὸ «Πίγκαλς», ὅπου, ἂν θυμᾶμαι καλὰ — πῶς νὰ θυμᾶμαι καλὰ ὁ δυστυχής;—ἤπιαμε μερικὰ οὐΐσκυ.

Δὲν ξέρω οὔτε πόση ὥρα καθήσαμε, οὔτε πόσα γκαρσόνια μὲ βοηθήσανε γιὰ ν' ἀνεβῶ τὶς σκάλες τοῦ «Πίγκαλς» καὶ νὰ βρεθῶ στὴν ὁδὸ Πατησίων. Εὐτυχῶς, τὸ βραδυνὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι μοὔκανε καλὸ καὶ κάπως μπόρεσα νὰ στηλωθῶ στὰ πόδια μου. Κι' ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ διάλεξε ὁ Λευτέρης ὁ Μανοῦσος νὰ ἐπιχειρήση νὰ μοῦ δώση τὴ χαριστικὴ βολή.

— Ἔχω στὸ σπίτι μιὰ μπουκάλα Βενεδικτίνη, μοῦ εἶπε. Πᾶμε νὰ τὴν πιοῦμε.

Κρῖμα ποὺ δὲν πῆγα, ποὺ δὲν ἤμουνα, μᾶλλον, εἰς θέσιν νὰ πάω. Γιατί, ἂν πήγαινα, θά... πέθαινα καὶ θὰ γλύτωνα ἀπὸ τόσα κατοπινὰ βάσανα!

Κι' ὅπως ἔμαθα τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Λευτέρης, σεκλετισμένος ἴσως γιατὶ ἔμεινε χωρὶς παρέα, ἤπιε μόνος του τὴ μπουκάλα μὲ τὴ Βενεδικτίνη. Κι' ἀναγκάστηκα νὰ διακηρύξω σὲ φίλους καὶ γνωστοὺς ὅτι ὅπως ἀκριβῶς «ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει», ἔτσι καὶ «ὁ Λευτέρης ποτὲ δὲν μεθάει»!

Ἄσχετο ἂν μιὰ φορὰ — μιὰ καὶ μοναδική — μὲ διέψευσε, δηλαδὴ μέθυσε! Ποῦ καὶ πῶς ἄγνωστον!

Πάντως, κατέλυσε «σταφίδα» στὴν οὐζερὶ τοῦ Σουβατζίδη, ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ», ὅπου τὸν περιμένανε μερικοὶ φίλοι καὶ ἡ τότε «ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του», ἡ ὁποία, ἀγανακτώντας γιὰ τὴν ἔξαλλη καὶ πρωτοφανῆ κατάστασί του, τοῦ ἔβαλε τὶς φωνές:

— Τί χάλια εἶν' αὐτά; Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι, κακομοίρη;

— Ἐμένα νὰ μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, ἀγρίεψε ὁ Λευτέρης, χτυπημένος καίρια στὸ μεθυσμένο φιλότιμό του.

Καὶ σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται, ὥσπου χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, κατηφορίζοντας πρὸς τὸ «Περοκὲ» καὶ τραγουδώντας καὶ χορεύοντας πάντα τὸ ἀθάνατο «Βὰλς τοῦ Δουνάβεως».

Ἐπὶ τέλους! Ἡ ἀντοχὴ τοῦ «τέρατος» εἶχε καμφθῆ!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΙ ΜΠΗΚΕ στὸ μάτι μου

Πῶς ἀφαιροῦνται τὰ ξένα σώματα

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὸ μάτι εἶναι τόσο πολύτιμο καὶ εὐαίσθητο ὄργανο, ἡ Φύσις φρόντισε νὰ τὸ προφυλάξη ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς κινδύνους. Περιβάλλεται λοιπὸν ὁλόγυρα ἀπὸ κόκκαλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μπροστινὸ μέρος του. Ἐπιπλέον, βρίσκεται μέσα σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ λίπος, ποὺ «ἀπορροφάει» τὰ χτυπήματα. Τέλος, τὰ βλέφαρα, μὲ τὶς ἀντανακλαστικὲς κινήσεις τους—τὸ γρήγορο δηλαδὴ ἀνοιγοκλείσιμό τους, σὲ περίπτωσι κινδύνου — τοῦ παρέχουν μιὰ πρόσθετη προστασία.

Ὡστόσο, συμβαίνει συχνὰ νὰ εἰσχωρήσουν στὸ μάτι μας μικρὰ ἀντικείμενα, πρὶν προλάβη νὰ κλείση τὸ βλέφαρο καὶ νὰ τὰ ἐμποδίση. Νοιώθομε τότε ἐρεθισμό, τσούξιμο, κι' ἀρχίζομε, ἀπὸ ἔνστικτο, νὰ τρίβουμε τὸ μάτι μας, μὲ ἀποτέλεσμα ὅμως νὰ τὸ ἐρεθίσουμε ἀκόμη περισσότερο. Κάποτε μάλιστα μπορεῖ, μὲ τὸ τρίψιμο αὐτό, νὰ προκαλέση τὸ ξένο σῶμα ἀμυχὲς στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ματιοῦ ἢ νὰ χωθῆ στοὺς ἱστούς.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, εἶναι νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ παρασυρθῆ τὸ ξένο σῶμα, ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ ἐκκρίνουν οἱ ἀδένες τοῦ ματιοῦ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπό. Ἂν δὲν τὸ ἐπιτύχουμε, μποροῦμε νὰ ξεπλύνουμε τὸ μάτι μας μὲ καθαρὸ νερὸ τῆς βρύσης.

Μεταχειριζόμαστε, γι' αὐτὸ τὸ πλύσιμο, μιὰ σύριγγα ἐνέσεων ἢ ἕνα σταγcόμετρο, ποὺ τὸ κρατᾶμε παράλληλο πρὸς τὰ βλέφαρα, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη κίνδυνος νὰ μᾶς πληγώση στὸ μάτι, ἂν τυχὸν κινηθῆ ξαφνικὰ τὸ κεφάλι μας πρὸς τὰ ἐμπρός. Φυσικά, θὰ κρατήσουμε ἀνοιχτὰ τὰ βλέφαρά μας, καὶ θὰ ἐκσφενδονίσουμε τὸ νερὸ μέσα μὲ ὁρμή.

Ἀκόμη καλλίτερα εἶναι νὰ βάλουμε τὸ μάτι μας κάτω ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ βρύση, ἀφοῦ κανονίσουμε ὥστε νὰ μὴν τρέχη μὲ μεγάλη ὁρμὴ τὸ νερό.

Κάποτε, τὰ βλέφαρα συγκρατοῦν ἀπὸ κάτω τους τὸ ξένο σῶμα. Πρέπει τότε νὰ τὸ σκουπίσουμε προσεκτικὰ μ' ἕνα καθαρὸ βαμπακάκι. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουμε, τραβᾶμε πρῶτα πρὸς τὰ κάτω τὸ κάτω βλέφαρο καὶ κυττάζουμε ἂν βρίσκεται πίσω του τὸ ξένο σῶμα, ὁπότε τὸ σκουπίζομε μὲ τὸ βαμπάκι.

Ἂν δὲν τὸ βροῦμε ἐκεῖ, θἆναι στὸ ἀπάνω βλέφαρο. Ἀκουμποῦμε λοιπὸν πάνω του ἕνα σπίρτο, παράλληλα πρὸς τὴν ἄκρη του καὶ σ' ἀπόστασι ἑνὸς πόντου ἀπ' αὐτήν. Τὸ πιέζομε ἐλαφρά, πιάνομε τὴν ἄκρη τοῦ βλεφάρου καὶ τὴν τραβᾶμε πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ πάνω, ἔτσι ὥστε νὰ διπλωθῆ πάνω ἀπ' τὸ σπίρτο. Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο. Ἔτσι, μποροῦμε πιὰ νὰ σκουπίσουμε τὸ ξένο σῶμα μ' ἕνα βαμπακάκι ἢ νὰ τὸ ξεπλύνουμε μὲ νερό.

Ὅταν ὅμως τὸ ξένο σῶμα ἔχη χτυπήσει μὲ δύναμι τὸ μάτι κι' ἔχει μπηχτῆ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βλεφάρου ἢ στὸν κερατοειδῆ χιτῶνα, δὲν φεύγει τόσο εὔκολα. Ἀπαγορεύεται, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, νὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ τὸ τραβήξουμε μόνοι μας, μὲ τσιμπιδάκι ἢ μὲ ἄλλο ἐργαλεῖο. Μόνον ἕνας ὀφθαλμίατρος μπορεῖ ν' ἀναλάβη τὴ λεπτὴ αὐτὴ ἐπέμβασι, ἀφοῦ μεταχειρισθῆ πρῶτα ἕνα τοπικὸ ἀναισθητικό, γιὰ νὰ ὑποχωρήσουν οἱ δυνατοὶ πόνοι καὶ ἡ φλόγωσις ποὺ προκαλεῖ αὐτὸς ὁ τραυματισμὸς τοῦ ματιοῦ.

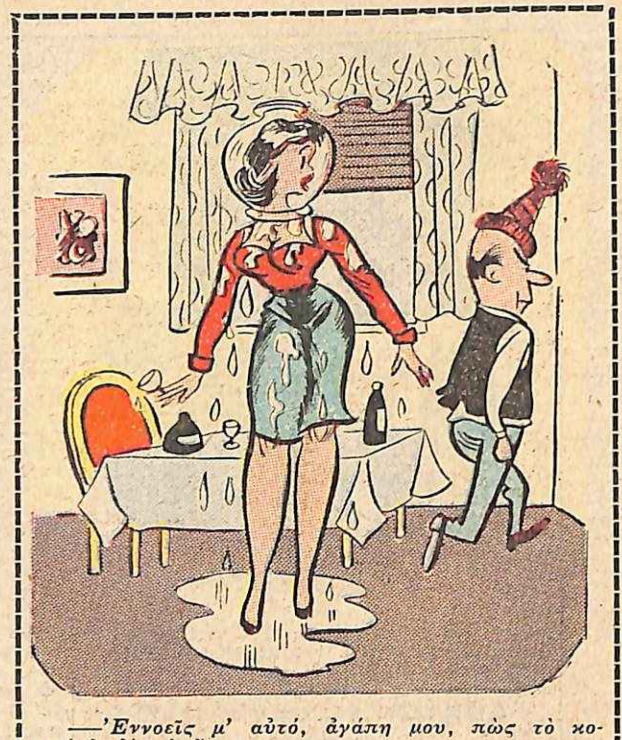

—Ἐννοεῖς μ' αὐτό, ἀγάπη μου, πῶς τὸ κοκτέηλ δὲ σ' ἄρεσε;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Γιὰ καρναβαλιοῦ χατῆρι
στὴν ζωή μας τὴν πεζή,
τῆς σαμπάνιας τὸ ποτῆρι
ἂς τὸ ἀδειάσωμε μαζύ.
Γέλια γύρω μας πετᾶνε
μὲ τ' ἀστεῖα τῆς στιγμῆς,
ὅλα τὰ βιολιὰ μεθᾶνε
κι' ἂς μεθύσωμε κι' ἐμεῖς!

*

Γιὰ καρναβαλιοῦ χατῆρι,
μιὰ καὶ τὸ ζητᾶ ἡ βραδυά,
τὸ κεφάλι σου ἂς γείρη
στὴν θλιμμένη μου καρδιά...
Μὴ ρωτήσης πόσα ἤπια,
δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ,
μέτρησε τὰ καρδιοχτύπια,
γιὰ νὰ ἰδῆς ἂν σ' ἀγαπῶ!

*

Νὰ τὸ γλέντι ποὺ φουντώνει,
ὅσο πάει, πιὸ πολὺ
κι' ἡ καρδιά μου βαλαντώνει
ποὺ τῆς λείπει ἕνα φιλί...
Ἕνα σου φιλὶ τῆς λείπει
κι' ἐνῶ παίζουν τὰ βιολιά,
δῶσ' το... καὶ τὸ καρδιοχτύπι
θὰ ἡσυχάση μιὰ σταλιά...

*

Πιὸ κοντά μου ἂν θέλης, ἔλα
καὶ μὴν εἶσαι ντροπαλή,
τοῦ καρναβαλιοῦ ἡ τρέλλα
τὸ ἐπιβάλλει τὸ φιλί.
Σκέψου ὄμορφη τσαχπίνα
κι' ἡ καρδιά σου ἂν σκιαχτῆ
φίλησε μιὰ σερπαντίνα
κι' ἄστην νὰ ξετυλιχτῆ...

*

Πῶς θὰ τὴ γεμίσω χάδια
δὲν φαντάζεσαι, κακή,
τῶν φιλιῶν σου τὰ σημάδια
νἄχη ἀπάνω της, μ' ἀρκεῖ.
Μέσ' τὰ γλέντια, ὅλα ἐκεῖνα
μιᾶς βραδυᾶς καρναβαλιοῦ
ἂς μοῦ δώση ἡ σερπαντίνα
τὴ χαρὰ ἑνὸς φιλιοῦ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η «ΙΔΕΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ» κι' ὁ «τέλειος σύζυγος»

Πῶς πρέπει νὰ εἶνε κι' οἱ δυό τους

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἕνας Ἄγγλος ἐργένης ἀποφάσισε ξαφνικὰ στὰ 33 χρόνια του, νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ νοικοκυρευτῆ.

— Θὰ ψάξω νὰ βρῶ τὴν ἰδεώδη γυναῖκα — εἶπε σ' ἕνα φίλο του. Θὰ τὴν παντρευτῶ τότε καὶ θὰ κάνουμε τρία παιδιά, ἕνα κορίτσι καὶ δυὸ ἀγόρια. Βαρέθηκα πιὰ αὐτὴ τὴ ρέμπελη ζωὴ ποὺ κάνω τόσα χρόνια!

Ἡ «ἰδεώδης γυναίκα», σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα του, ἔπρεπε νἆναι τέλεια σχηματισμένη, νὰ ζυγίζη περὶ τὰ 58 κιλά, νἄχη ἀνάστημα 1,58, τορνευτὰ πόδια, λεπτὴ μέση, κοκκινόξανθα μαλλιά, ἐξυπνάδα καὶ χιοῦμορ.

Ἑπτὰ μῆνες ἀργότερα, ἐξακολουθοῦσε νὰ ψάχνη γιὰ νὰ τὴ βρῆ. Εἶχε ταξιδέψει στὴ Γαλλία, στὴν Ἑλβετία, στὴν Αὐστρία καὶ στὴ Γερμανία. Εἶχε ἐπισκεφθῆ διάφορες μικρὲς καὶ μεγάλες πόλεις τῆς πατρίδας του. Εἶχε σχετισθῆ μὲ 15 κοπέλλες, σὲ καθεμιά τους ὅμως διαπίστωνε γρήγορα κάποια ἔλλειψι καὶ τὴν ἐγκατέλειπε.

Τέλος, ἀποφάσισε νὰ βάλη μιὰ ἀγγελία στὴν τοπικὴ ἐφημερίδα τῆς πόλεώς του. Καθὼς λοιπὸν τὴν ἑτοίμαζε, ἔπεσε ἡ ματιά του στὴν ὡραία ὑπάλληλο τοῦ λογιστηρίου τῆς ἐφημερίδος... Ἡ ματιά της ἔλαμπε, προδίδοντας ἐξυπνάδα καὶ χιοῦμορ. Τὰ μαλλιά της ἦταν ξανθοκόκκινα, ἡ σιλουέτα της ἰδεώδης (στὰ μάτια του τουλάχιστον), τὸ ἀνάστημά της περίπου 1,58... Ἦταν αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ ζητοῦσε!

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, εἶναι τώρα παντρεμένοι κι' εὐτυχισμένοι. Ἔχουν τρία παιδιά... δυὸ κορίτσια κι' ἕνα ἀγόρι!

Ἕνας ἄλλο ἐργένης, 35 χρονῶν καθώριζε ὡς ἑξῆς τὰ προσόντα τῆς «ἰδεώδους γυναίκας», σὲ μιὰ ἀγγελία ποὺ δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες: ὄμορφη, καλή, μελαχροινή, 24 χρόνων, ἀνάστημα 1.62, περίφημη μαγείρισσα, ν' ἀγαπάη τὰ παιδιὰ καὶ νἄχη ὅλα της τὰ δόντια.

Πῆρε ἀρκετὲς δεκάδες ἀπαντήσεις, ἔκαμε μιὰ συστηματικὴ ἐπιλογὴ ἀνάμεσα στὶς ὑποψήφιες καὶ βρῆκε αὐτὴν ποὺ ζητοῦσε.

«Ἡ ἰδεώδης σύζυγος — γράφει ἕνας «σύμβουλος τοῦ γάμου» — δὲν πρέπει νἆναι μόνο μιὰ τέλεια φίλη καὶ σύντροφος, ἀλλὰ καὶ νὰ ξέρη νὰ μαγειρεύη στὴν ἐντέλεια καὶ νὰ διευθύνη τὸ νοικοκυριό της μὲ τὴν οἰκονομία ποὺ ἐπιβάλλουν τὰ σημερινὰ δύσκολα χρόνια».

Καὶ ὁ «τέλειος σύζυγος»; Νὰ πῶς τὸν φαντάζεται μιὰ μελαχροινὴ Τοσκάνα, ποὺ ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἰταλία σ' ἕνα διαγωνισμὸ καλλονῆς στὴ Γαλλία: «Πρέπει νἄχη ἀνάστημα 1,80, πλατεῖς ὤμους, γαλανὰ μάτια, νἄχη περάσει τὰ 30 καὶ νὰ ξέρη ν' ἀγαπάη μὲ λεπτότητα. Δὲν χρειάζεται νἄχη πολλὰ λεφτά, πρέπει ὅμως νὰ μιλάη καλά, νἄχη ἀντίληψι καὶ νὰ μπορῆ ν' ἀπαγγέλλη μερικοὺς καλοὺς στίχους».

Καὶ μιὰ ὄμορφη Ἀγγλίδα ἔχει τὶς ἑξῆς ἀντιλήψεις:

«Ὁ ἄντρας ποὺ θὰ παντρευτῶ, πρέπει νἆναι ὅσο τὸ δυνατὸν τέλειος σωματικκά. Γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσω, θὰ τὸν ὑποβάλω σὲ μιὰ ἁπλὴ δοκιμασία. Θὰ τοῦ ζητήσω δηλαδὴ νὰ γυρίση τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸν τοῖχο. Ἂν ἔχη τὶς ἀναλογίες ποὺ θεωρῶ τέλειες, πρέπει τότε τὸ στῆθος του ν' ἀγγίζη μόλις τὸν τοῖχο, ἡ μύτη του ν' ἀπέχη 10 πόντους ἀπ' αὐτόν, οἱ μηροί του ν' ἀπέχουν 12 πόντους κι' οἱ ἄκρες τῶν δαχτύλων τῶν ποδιῶν του 7 πόντους».

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Συστήματα ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΚΟΨΕΤΕ

ΓΙΑ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμα, τὴν τελευταία, ἀποφάσισα νὰ κόψω τὸ τσιγάρο. Ὅμως, πρὶν φτάσω στὸ τέλος τῆς καπνιστικῆς μου σταδιοδρομίας, ὀφείλω ν' ἀνατρέξω στὴν ἀρχή της. Ἀνασκαλεύω τοὺς καπνοὺς τῆς μνήμης μου καὶ τραβάω πολλὰ χρόνια πίσω, στὴν παιδική μου ἡλικία. Δέκα χρόνων! Τότε πρωτάρχισα νὰ φουμάρω. Μὰ ὄχι τσιγάρο, γιατὶ δὲν τὄχα πρόχειρο. Κάποιος ἀπὸ τοὺς συνομηλίκους μου, εἶχε μάθει ἢ εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε νὰ ἐκτελέση χρέη τσιγάρου. Κλαριὰ τῆς περιπλοκάδας. Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς ποιὸ εἶδος περιπλοκάδας ἦτανε, ἴσως νὰ ἦταν καὶ ἡ κοινή. Τὰ κοτσάνια της ἔχουν ἕνα κενὸ στὴ μέση, ὅπως τὸ τρύπιο μακαρόνι, νὰ ποῦμε. Κόβαμε, λοιπόν, ἀπὸ ἕνα κοτσάνι, τ' ἀνάβαμε καὶ ὁ καπνὸς περνοῦσε ἀπὸ τὸ κενὸν κι' ἐρχόταν στὸ ἀθῶο παιδικό μας στόμα. Εἴχαμε ταράξει τὶς περιπλοκάδες τῆς γειτονιᾶς. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη μου ἐπαφὴ μὲ τὸ κάπνισμα.

Ἡ δεύτερη ἦταν ἕνα τσιγάρο τοῦ πατέρα μου. Τὸ ἄναψα κρυφά. Καὶ ἡ λαχτάρα μου γιὰ ν' ἀπολαύσω τὸ ἀπηγορευμένο αὐτὸ ἀγαθό, ἦταν τέτοια, ποὺ τράβηξα μιὰ γερὴ ρουφηξιά, χωρὶς ν' ἀναλογισθῶ τὶς συνέπειες. Σὰν νὰ μοῦ βάλανε ἕνα κρεμμύδι στὸ λαιμό. Τὰ μάτια μου γουρλώσανε καὶ δακρύσανε καὶ μ' ἔπιασε ἕνας βήχας ποὺ μὲ συντάραξε. Τὸ πέταξα ἀπὸ τὸ παράθυρο, μ' ἕνα συναίσθημα φρίκης καὶ μὲ τὸ παράπονο πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ καπνίζω, ὅταν θὰ γινόμουνα μεγάλος.

Πέρασαν μερικὰ χρόνια χωρὶς νὰ ξαναβάλω τέτοιο πρᾶγμα στὸ στόμα μου. Ἔγινα δέκα ἐφτὰ χρόνων. Τότε ἔκανα παρέα μ' ἕναν καλό μου συμμαθητὴ καὶ φίλο, μόλις ἕνα χρόνο μεγαλύτερό μου, ποὺ ὅμως εἶχε γίνει «συστηματικὸς καπνιστὴς» ἀπὸ τὰ δεκάξη του. Τὸ μεγάλο πακέττο δὲν τοὔλειπε ἀπὸ τὴν τσέπη. Πολλὲς φορὲς δοκίμασε νὰ μοῦ δώση τσιγάρο, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἀρνήθηκα. Τέλος, μιὰ μέρα, μ' ἔφερε στὸ φιλότιμο:

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν καπνίζης; Νὰ μὲ συγχωρῆς ποὺ θὰ στὸ πῶ, ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἄντρας!

— Ἀφοῦ δὲν τὸ θέλω, βρὲ Ἀποστόλη.

— Κάπνισε τώρα ἕνα, κάνε μου τὴ χάρι. Ἄντρας καὶ νὰ μὴν καπνίζη!

Πῆρα. Καὶ εἶχα τὶς γνωστὲς ἐκδηλώσεις ποὺ φέρνει τὸ πρῶτο τσιγάρο. Κόμπος στὸ λαιμό, πικράδα, ἀηδία, δάκρυσμα στὰ μάτια καὶ βήχας. Ἑτοιμάστηκα νὰ τὸ πετάξω.

— Δὲν μπορῶ, Ἀποστόλη.

— Μὰ τὸ τράβηξες ἀπότομα. Τράβα μιὰ ρουφηξιὰ ἀκόμα καὶ θὰ ἰδῆς πὼς θὰ σοῦ φανῆ πιὸ ἐλαφρυά.

Πραγματικὰ ἔτσι μοῦ φάνηκε ἡ δεύτερη. Ὁ βήχας ἦταν λιγώτερος. Μά, ὅταν τράβηξα πεντέξη ἀκόμα, ἔννοιωσα μιὰ ζαλάδα. Λὲς κι' ὁ καπνὸς εἶχε θολώσει τὸ μυαλό μου καὶ τὄκανε νὰ κουνιέται σὰν κλούβιο αὐγό. Δὲν τὸ τέλειωσα τὸ τσιγάρο. Τὄρριξα χάμω καὶ τὸ πάτησα.

— Σὰν μεθυσμένος εἶμαι, βρὲ Ἀποστόλη.

— Ἔτσι εἶναι στὴν ἀρχή. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, συνηθίζεις καὶ σ' ἀρέσει. Κάπνισε τώρα ἄλλο ἕνα καὶ θὰ ἰδῆς. Τί ἄντρας εἶσαι;

— Ἄσε, αὔριο καλύτερα.

Κάπνισα τὴν ἄλλη μέρα κι' ἄλλο, ἔπειτα κι' ἄλλο καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Οὔτε ζαλάδα, οὔτε πικράδα, οὔτε ἀηδία.

— Εἶδες ποὺ σοῦ τὄλεγα; εἶπε ὁ Ἀποστόλης ἱκανοποιημένος γιὰ τὴ νίκη του. Ὅλα εἶναι μιὰ συνήθεια... Πάρε τσιγάρο. Τώρα εἶσαι ἄντρας!

Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, ἀγόραζα τὸ πρῶτο μου πακέττο. Καὶ τί νὰ σᾶς πῶ. Ἡ περηφάνεια ποὺ μὲ κυρίεψε, καθὼς ἔδινα τὰ πρῶτα μου φράγκα γιὰ τὸ πρῶτο μου πακέττο, ἦτανε κάτι τὸ ἀπερίγραπτο. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ ψήλωσα ξαφνικὰ ἕνα μέτρο, σὰν νὰ βάρυνα εἴκοσι ὀκάδες, σὰν νἄβγαλα μισὴ πῆχυ μουστάκια, σὰν νὰ μοῦ κόλλησαν πέντε γαλόνια σὲ ἀνύπαρκτες ἐπωμίδες, σὰν νἄγινα ἐκλεκτὸ καὶ ὑπολογίσιμο μέλος τῆς κοινωνίας.

— Ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἄντρας! ἔλεγα μέσα μου.

Κι' αὐτὸ τὸ χρωστοῦσα στὸ φίλο μου τὸν Ἀποστόλη. Αὐτός, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τσιγάρο, μοὔμαθε καὶ τὸ τάβλι. Ἀλλὰ μήπως, ἂν δὲν ἦταν ὁ Ἀποστόλης, δὲν θὰ ἦταν κάποιος ἄλλος;

★

Ἔτσι, μὲ τὸν καιρὸ ἔφτασα τὰ δυὸ πακέττα τὴν ἡμέρα. Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Μοῦ ἔτυχαν κάτι μικροενοχλήσεις κι' ὁ γιατρὸς ἔρριξε τὴν εὐθύνη στὸ τσιγάρο. Νὰ τὸ κόψης, λέει, γιατὶ δὲ θὰ πᾶς καλά. Καὶ πῶς τὸ κόβουν, γιατρέ; Μιὰ ἀπόφασι εἶναι.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο οἱ λόγοι ὑγείας ποὺ μοῦ ἀνάφερε ὁ γιατρός. Ἕνας ἄλλος φίλος μου, ὁ Χριστόφορος, ποὺ δὲν κάπνιζε, μοῦ τόνισε καὶ τὶς ὑπόλοιπες πλευρὲς τοῦ καπνίσματος.

— Κατ' ἀρχήν, μοῦ εἶπε, τὸ κάπνισμα εἶναι μιὰ ἠλιθιότης. Ἐγώ, ἅμα βλέπω ἀνθρώπους νὰ φουμάρουν, μοὔρχεται νὰ βάλω τὰ γέλια.

— Γιατί, Χριστόφορε;

— Μὰ τί σοῖ δουλειὰ εἶν' αὐτή; Βάζεις αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ λέγεται τσιγάρο στὸ στόμα σου καὶ βγάζεις καπνό! Πάφ-πούφ, πὶφ-πάφ! Σκέψου το λίγο καὶ θὰ ἰδῆς τί γελοῖο πρᾶγμα εἶναι, Κι' ἔπειτα, ἔχομε καὶ τὸ οἰκονομικό. Πόσα χρόνια καπνίζεις;

— Μέχρι εἴκοσι πέντε.

— Καὶ πόσο καπνίζεις;

— Τώρα ἔχω ὑπερβῆ τὰ δυὸ πακέττα.

— Ποὺ μᾶς κάνουν 730 πακέττα τὸ χρόνο. Λοιπόν, 730 ἐπὶ 25, ἔχουμε σχεδὸν 19 χιλιάδες πακέττα!

— Μὰ δὲν κάπνιζα ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς δυὸ πακέττα.

— Ἂς βάλουμε 18 χιλιάδες. Πρὸς ἐφτὰ δραχμὲς... ἤ, ἂς βάλουμε πρὸς 6, γιατὶ ἄλλοτε τὰ τσιγάρα ἦταν φτηνότερα, ἔχεις καπνίσει ὡς τώρα μέχρι 130 χιλιάδες δραχμές! Δηλαδὴ 400 λίρες! Μάλιστα. 400 λίρες τὶς ἔχεις κάνει καπνό. Ἂν τὶς ἔβαζες στὴ μπάντα, θὰ μποροῦσες σήμερα νὰ ἔχης ἕνα σπίτι!

— Ἐσὺ ποὺ δὲν καπνίζεις, γιατὶ δὲν ἔχεις;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Τώρα μιλᾶμε γιὰ σένα. Καὶ θὰ σοῦ κάνω κι' ἕναν ἄλλο ὑπολογισμό, γιὰ νὰ τρομάξης. Πόσο μῆκος ἔχει ἕνα τσιγάρο;

— Μιὰ στιγμή, νὰ ἰδοῦμε.

Ἔβγαλα ἕνα τσιγάρο, πῆρα κι' ἕνα ὑποδεκάμετρο:

— Σχεδὸν ἐφτὰ πόντοι.

— Κι' ἐφόσον ἕνα πακέττο ἔχει 20 τσιγάρα, καπνίζεις, 40 ἐπὶ 7, δύο μέτρα καὶ 80 ἑκατοστὰ τὴν ἡμέρα.

— Ἄλλοτε τὸ πακέττο εἶχε 22.

— Τόσο τὸ χειρότερο. Ἂς κάνουμε, τώρα τὸν ὑπολογισμό.

Πῆρε χαρτὶ καὶ μολύβι, ἔκανε κάτι πολλαπλασιασμοὺς κι' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα:

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, στὰ 25 χρόνια ποὺ ἔχεις αὐτὴ τὴν ὀλεθρία συνήθεια, ἔχεις καπνίσει περὶ τὰ 25 χιλιόμετρα τσιγάρο. Δηλαδή, μιὰ ἀπόστασι ἀπὸ Ἀθήνα μέχρι Βουλιαγμένη. Γιὰ ποιὸ λόγο; ἐρωτῶ. Γιὰ νὰ κάνης πὰφ-πούφ!.. Αἶσχος!

Αὐτοὶ οἱ ὑπολογισμοὶ μὲ συντάραξαν. Εἶδα κι' ἐγὼ πὼς ἦταν μεγάλη ἠλιθιότητα ἐκ μέρους μου αὐτὴ ἡ συνήθεια τοῦ πάφ-πούφ. Τί κατάλαβα, δηλαδή, τόσα χρόνια ποὺ κάπνιζα; Καὶ τί θὰ εἶχα πάθει ἂν δὲν κάπνιζα; Μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασι ξεπήδησε ἀπὸ μέσα μου αἰφνιδιαστικά:

— Θὰ τὸ κόψω. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ξανακαπνίζω!

Τὸ εἶχα πῆ καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ ὄχι μὲ τόση πεποίθησι. Πέταξα τὸ πακέττο μου στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, μὲ ὅλα τὰ τσιγάρα ποὺ εἶχε μέσα. Ὁ Χριστόφορος εὐχαριστήθηκε πολύ.

— Σ' ἔσωσα! μοῦ εἶπε φεύγοντας.

Ὅταν ἔμεινα μόνος, καλοσκέφτηκα τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Χριστόφορου καὶ μάλιστα κάθησα καὶ τοὺς ξανάκανα ὁ ἴδιος. Ναί, ἔτσι ἦταν. Δὲν θὰ ξανακάπνιζα. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ πακέττο, δηλαδή, τί μοῦ ἦρθε νὰ τὸ πετάξω; Λεφτὰ εἶχα δώσει γι' αὐτὰ τὰ τσιγάρα, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ πᾶνε στὰ σκουπίδια. Ἂς φουμάρω τὸ ὑπόλοιπο καὶ τὸ κόβω μετά. Ἀνάσυρα τὸ πακέττο ἀπὸ τὸ καλάθι. Εἶχε δώδεκα μέσα. Τὰ κάπνισα τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο, συνέχεια, γιὰ νὰ τελειώνουμε, ἐκτὸς ἀπὸ δύο, ποὺ τὰ κράτησα γιὰ τὴ νύχτα, στὸ σπίτι. Ἀπὸ αὔριο πρωῒ —τελείωσε. Μιὰ καινούργια ζωὴ ἄρχιζε γιὰ μένα.

★

Κι' ἀληθινὰ τὴν ἄλλη μέρα δὲν κάπνισα οὔτε ἕνα. Ἀλλὰ τί ψυχικὴ τραγωδία ἦταν αὐτὴ ποὺ μὲ τυραννοῦσε! Ὁ ὀργανισμός μου ἀποζητοῦσε τὸ τακτικό του δηλητήριο, τὴν τροφή του, ἂς πῶ καλύτερα. Τὸ μυαλό μου στριφογύριζε στὸ τσιγάρο καὶ μερικὲς φορές, αὐτόματα, τὸ χέρι μου ψαχούλευε τὴν τσέπη, γιὰ νὰ βρῆ τὸ πακέττο. Εἶχα ἐκνευρισθῆ. Ὅμως ἐγώ, βράχος. Ἔτσι πέρασε ἡ πρώτη μέρα κι' ἦρθε ἡ δεύτερη. Προσπαθοῦσα νὰ βάλω τὸ μυαλό μου νὰ συλλογιέται διάφορα θέματα, γιὰ νὰ ξεχάση τὸ τσιγάρο. Πότε-πότε τὸ κατάφερνα. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ δεύτερη μέρα καὶ σὲ τέτοια ψυχικὴ κατάστασι, μπαίνει στὸ γραφεῖο μου ἕνας γνωστός μου — ὁ Στέφανος.

— Ἤθελα νὰ μοῦ δώσης μιὰ πληροφορία, μοῦ λέει. Τὸν ξέρεις τὸ Χαράλαμπο τὸ Χατζημουρμούρη;

— Τὸν ξέρω.

— Τί καπνὸ φουμάρει;

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό!

Ὁ Στέφανος ξαφνιάζεται, μ' ὅλο του τὸ δίκηο.

— Πῶς μοῦ μιλᾶς ἔτσι; Σοὔχω κάνει τίποτα;

— Μάλιστα, κύριε Στέφανε. Μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴ στιγμή. Τί ἐρώτησι εἶν' αὐτή; «Τί καπνὸ φουμάρει ὁ Χατζημουρμούρης»; Δὲν μπορεῖς νὰ μεταχειρισθῆς ἄλλο λεκτικό;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Ἐγώ, κύριε Στέφανε, ἔχω κόψει ἀπὸ χτὲς τὸ τσιγάρο καὶ κάνω πῶς καὶ τί γιὰ νὰ τὸ ξεχάσω. Κι' ἔρχεσαι τοῦ λόγου σου καὶ μοῦ μιλᾶς γιὰ φουμαρίσματα!

— Μὲ συγχωρῆς, δὲν τὄξερα. Ἤθελα νὰ πῶ, δηλαδή, τί μάρκα ἄνθρωπος εἶναι.

— Ἐπιμένεις! φωνάζω πιὸ ἀγριεμένος. Μετὰ τὸ φουμάρισμα, περνᾶμε καὶ στὴ μάρκα! Δὲν ξέρω, κύριε! Ἄντε νὰ ρωτήσης στὸ περίπτερο!

— Σὲ νοιώθω καὶ δὲν σὲ παρεξηγῶ, λέει ὁ Στέφανος καὶ φεύγει.

Καὶ μ' ἀφήνει σὲ μιὰ κατάστασι ἐρεθισμένη. Ὁρίστε! Ἀπάνω ποὺ τὸ εἶχα ξεχάσει. Λὲς καὶ τὸν εἶχε βάλει ὁ διάβολος. Ἀνοίγω τὸ συρτάρι μου γιὰ νὰ βρῶ κάποιο χαρτὶ καὶ βρίσκω ἕνα ξεχασμένο πακέττο. Τὸ ἀνοίγω καὶ καπνίζω τὸ πρῶτο. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ ἐκδικιόμουν τὸ Στέφανο. Γι' αὐτὸ φούντωσα καὶ τὸ δεύτερο κι' ἔστειλα ν' ἀγοράσω ἄλλο πακέττο.

Ξανακόλλησα. Ὅμως ἡ ἐπιθυμία μου νὰ τὸ κόψω τὸ ἄτιμο, ἤτανε πάντα ζωηρὴ κι' ἐπιτακτική. Εἶπα λοιπὸν τὸν πόνο μου σὲ μερικοὺς φίλους.

Ὁ Λάμπρος μοὔδωσε μιὰ σύστασι:

—Ὅλο τὸ ζήτημα, λέει, εἶναι πῶς νὰ ξεσυνηθίσης τὸ τσιγάρο.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία.

—Στάσου ντέ. Ὅταν ὁ ὀργανισμὸς πάψη νὰ δέχεται νικοτίνη, ἀρχίζει καὶ ἀποτοξινώνεται καὶ παύει νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκη της. Ξεσυνηθίζει, δηλαδή.

—Ναί, ἀλλὰ πῶς ξεσυνηθίζει; Δὲν ἀρκεῖ νὰ πάρης τὴν ἀπόφασι. Βλέπεις τοὺς ἄλλους ποὺ καπνίζουν, βλέπεις σταχτοδοχεῖα μὲ ἀποτσίγαρα, ἔχεις καὶ δυὸ περίπτερα σὲ κάθε βῆμα. Ὅλ' αὐτὰ δὲν σ' ἀφήνουν ν' ἁγιάσης.

—Στὸν κινηματογράφο καπνίζεις;

—Ὄχι, γιατὶ ἀπαγορεύεται.

—Λοιπόν, νά τί θὰ κάνης. Αὐτὸ ποὺ ἔκανε κι' ἕνας γνωστός μου καὶ τὸ ξεσυνήθισε. Θὰ πάρης μπάλα τοὺς κινηματογράφους. Ἀπὸ τὸν ἕνα θὰ φεύγης, στὸν ἄλλον θὰ πηγαίνης. Ἀφοῦ ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα, δὲν θὰ φουμάρης, φυσικά. Λοιπόν, δυὸ ὧρες στὸ ἕνα σινεμά, δυὸ στὸ ἄλλο, θὰ περνᾶς ἕνα ἑξάωρο ἢ ὀχτάωρο χωρὶς νὰ βάζης τσιγάρο στὸ στόμα. Ἐπὶ πλέον ἡ προσοχή σου θὰ στρέφεται στὸ ἔργο ποὺ βλέπεις, καὶ θὰ ξεχνᾶς τὸ κάπνισμα. Ἕνα ὀχτάωρο, λοιπόν, χωρὶς τσιγάρο, ὁ ὀργανισμὸς ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ καὶ ξεσυνηθίζει... Μιὰ βδομάδα ἀρκεῖ.

—Κατάλαβα, Λάμπρο. Σ' εὐχαριστῶ.

Θὰ τὴ θυσίαζα ὄχι μιά, ἀλλὰ τρεῖς βδομάδες, γιὰ νὰ πετύχω τὸ ἀγαθὸ ἀποτέλεσμα. Κάπνισα τὸ πρωῒ κανονικά. Καὶ στὶς δύο ἤμουν στὸ σινεμά. Ἔπαιζαν μιὰ ταινία μὲ ἀρχαία ὑπόθεσι. Δυὸ ὧρες ποὺ τὴν παρακολούθησα, οὔτε σκέψι γιὰ τσιγάρο.

—Μωρὲ σὰν καλὸ εἶν' αὐτὸ τὸ σύστημα, εἶπα μέσα μου στὶς τέσσερις. Ἄς πάω τώρα γραμμὴ στὸν ἀπέναντι.

Ὁ ἀπέναντι, ἔπαιζε ἕνα ἔργο ἀστυνομικό. Πρώτη σκηνή, ἕνας φόνος. Ὡραῖα. Δεύτερη σκηνή, ἄλλος. Λαμπρά. Τρίτη σκηνή, πεντέξη γκάγκστερς ποὺ βρίσκονται σ' ἕνα δωμάτιο, παίζουν χαρτιὰ καὶ δαγκώνουν ὅλοι ἀπὸ ἕνα ποῦρο. Ντουμάνι! Ἄει στὸ διάολο! Λὲς κι' ὁ σκηνοθέτης τὄχει κάνει ἐπίτηδες. Ὅλοι οἱ ἥρωές του καπνίζουν, σχεδὸν σὲ κάθε σκηνή. Φεύγω στὰ μισὰ τοῦ ἔργου, βγαίνω στὸ χὼλ καὶ φουμάρω ἕνα. Τί φταίω ἐγώ; Ἄς πάω σὲ ἄλλον. Ἐδῶ προβάλλουν μιὰ δραματικὴ ταινία. Ἡ ἀρχὴ πάει καλά. Ἀλλὰ σὲ λίγο, ὁ πρωταγωνιστὴς βρίσκεται μόνος στὸ δωμάτιό του. Κάποιο σοβαρὸ πρόβλημα τὸν ἀπασχολεῖ, περνᾶ νύχτα ἀγρυπνίας. Καὶ νάτος ποὺ βγάζει τὸ πακέττο. Καὶ ὁ σκηνοθέτης ὁ ἄτιμος, γιὰ νὰ μᾶς δείξη πόσες δραματικὲς ὧρες πέρασε ὁ πρωταγωνιστής, μᾶς παρουσιάζει ἕνα σταχτοδοχεῖο κάργα ἀποτσίγαρα. Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Βγαίνω ἀγανακτισμένος στὸ χὼλ καὶ καπνίζω. Πάω σὲ τρίτον κινηματογράφο. Ἐδῶ τὸ κακὸ ἔρχεται πρὶν ἀρχίση τὸ ἔργο. Ἀπὸ τὰ λεγόμενα «ἐπίκαιρα». Μᾶς ἐμφανίζουν ἕναν ἐξημερωμένο γορίλλα. Καὶ γιὰ νὰ δείξουν πόσο ἔξυπνος εἶναι, μᾶς τὸν παρουσιάζουν μ' ἕνα ποῦρο στὸ στόμα. Ὁ κ. γορίλλας φουμάρει σὰν εὐχαριστημένος τραπεζίτης. Θὰ φουμάρω κι' ἐγώ, ἔξω. Λοιπόν, δὲν μένει παρὰ νὰ βλέπω ἔργα μὲ ἀρχαία ὑπόθεσι, ἢ τὸ πολὺ μέχρι 15ου αἰῶνος, δηλαδὴ ἔργα ἐποχῆς ποὺ ἀγνοοῦσε τὶς φοῦμες. Ἀλλὰ τέτοια ἔργα εἶναι σπάνια. Ἕνα τὴ βδομάδα, ἢ καὶ κανένα. Τὸ σύστημα, λοιπόν, ἐναυάγησε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα. Ἴσως θἄπρεπε νὰ φροντίση τὸ Χόλλυγουντ καὶ γιὰ μὴ καπνιστικὲς ταινίες, γιὰ ὅσους θέλουν νὰ κόψουν τὸ τσιγάρο.

*

—Ἄδικα παιδεύεσαι, μοῦ λέει ὁ Γεράσιμος. Ἕνα εἶναι τὸ ἀποτελεσματικὸ σύστημα. Τὸ ἐφάρμοσε ἕνας ξάδερφός μου καὶ οὔτε ξανάβαλε τσιγάρο στὸ στόμα του. Ὁ Ἀντώνης, τὸν ξέρεις.

—Τί ἔκανε ὁ Ἀντώνης;

—Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάνης κι' ἐσύ. Θ' ἀρχίσης μιὰ μέρα νὰ καπνίζης συνεχῶς. Τὄνα θὰ σβύνης, τ' ἄλλο θ' ἀνάβης. Θὰ καπνίσης πέντε, ἕξη, ἑφτὰ πακέττα.

—Θὰ πάθω δηλητηρίασι.

—Ἀκριβῶς! Αὐτὸ ἐπιδιώκουμε. Θὰ πάθης νικοτινίασι, θὰ ζαλιστῆς, ἴσως θὰ λιποθυμήσης. Ἀλλὰ μετὰ θὰ νοιώσης τέτοια ἀηδία γιὰ τὸ τσιγάρο, ὥστε δὲν θὰ θέλης, ὄχι νὰ ξανακαπνίσης, ἀλλὰ οὔτε νὰ τὸ ἰδῆς στὰ μάτια σου. Εἶναι τὸ σύστημα «πάσσαλος πασσάλῳ ἐκκρούεται». Τὸ κόντρα - σύστημα, νὰ ποῦμε.

Τὸ βρῆκα πολὺ λογικὸ καὶ πολὺ ἐπιστημονικό. Σωστὴ βάσι. Τώρα, λοιπόν, κύριε ἑαυτέ μου, θὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβης. Τὸ φουντώνω στὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ. Φτάνω μέχρι ποὺ νὰ καπνίζω δύο μαζί. Τὸ ἕνα στὰ χείλη μου ἀριστερά, τὸ ἄλλο δεξιά. Καὶ τὸ τραβάω μέχρι τὰ σωθικά. Στὶς πέντε μὲ πιάνει ἡ πρώτη ζαλάδα. Στὶς πεντέμιση λιγοῦρα. Στὶς ἕξη πονοκέφαλος. Στὶς ἑφτάμιση δὲν θυμᾶμαι, παρὰ μονάχα πὼς ἤμουνα σ' ἕνα κρεβάτι κι' ἀπὸ πάνω μου ὁ γιατρός.

—Τί αἰσθάνεσαι; μὲ ρωτᾶ, ὅταν συνῆλθα κάπως.

—Αὐτὸ κι' αὐτό, γιατρέ.

—Νικοτινίασις ὀξείας μορφῆς, λέει. Πόσα κάπνισες;

—Πεντέμιση πακέττα ἀπὸ τὸ πρωΐ.

—Γιατί τόσο πολύ, βρὲ παιδί μου;

—Γιὰ νὰ τὸ κόψω, γιατρέ.

Ὁ γιατρὸς κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ δίνει κάτι ἐντολὲς γιὰ φάρμακα.

*

Δυὸ μέρες δὲν εἶχα διάθεσι γιὰ κάπνισμα. Ἀλλὰ τὴν τρίτη, ποὺ εἶχα συνέλθει ἐντελῶς, τὸ ἀποζήτησα. Καὶ τὸ ξαναφούντωσα. Κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, λοιπόν, δέχομαι μιὰ ἐπίσκεψι.

—Ὁ Ἀποστόλης!

Εἶχα νὰ τὸν δῶ χρόνια, ἤταν ἐγκαταστημένος στὴν ἐπαρχία. Συγκινηθήκαμε ἀμοιβαίως. Τοῦ πρόσφερα τσιγάρο.

—Μερσί, λέει, δὲν καπνίζω.

—Ἀπὸ πότε, βρὲ Ἀποστόλη;

—Εἶναι δώδεκα χρόνια ποὺ τὄκοψα. Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶμα ἀπὸ τὸ τσιγάρο.

—Κι' ἐνῶ δοκίμασα νὰ τὸ κόψω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

Ὁ Ἀπόστολος πῆρε πολὺ ἐπίσημο ὕφος καὶ εἶπε:

—Νὰ μὲ συγχωρῆς ποὺ θὰ στὸ πῶ, ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἄντρας!

Δὲν θὰ σᾶς πῶ τί ἐπακολούθησε. Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ εἶναι πὼς ἡ παληὰ φιλία μας μὲ τὸν Ἀποστόλη διαλύθηκε σὰν... καπνός. Καὶ πὼς πάω γιὰ τὰ 50 χιλιόμετρα τσιγάρο. Ἀρκεῖ νὰ προφτάσω!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Τῆς στιγμῆς

Συζητοῦν δυό... κουφιοκεφαλάκηδες:

—Σκέφθηκες ἀπὸ ποῦ μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος; Ἀπὸ πάνω ἢ ἀπὸ κάτω;

—Ἀπὸ κάτω! Ἀπόδειξι: Χθὲς πῆγα νὰ βάλω ἕνα παντελόνι μου, ποὺ εἶχα νὰ τὸ φορέσω κάπου δέκα χρόνια. Ἔ, λοιπόν, μοῦ ἐρχόταν ὣς τὰ γόνατα!...

—Κάνεις λάθος, φίλε μου. Ὁ ἄνθρωπος μεγαλώνει ἀπὸ πάνω. Ἀπόδειξι: Λίγες μέρες πρὶν καθόμουν καὶ κύτταζα τοὺς στρατιῶτες ποὺ γυμνάζονταν. Ἔ, λοιπόν, ὅλων τὰ πόδια εἶχαν τὸ ἴδιο ὕψος ἐνῶ ἀπὸ πάνω, ἄλλα κεφάλια ἔμεναν ψηλότερα κι' ἄλλα χαμηλότερα!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 577

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Σὲ πολλὲς ἐκκλησίες εἶναι ἀντικείμενον προσκυνήματος. — Ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς Ἑλλάδος.

2 Δὲν εἶναι πάντοτε μαῦρος. — Φημίζεται γιὰ τὸ κρασί του. — Τὴν χρειάζεται κάθε τραυματίας.

3 Πρωτεύουσα ἀσιατικῆς χώρας. — Οἱ Τοῦρκοι τοῦ ὀφείλουν πολλά. — Ἔχει μόνο μύτη, κορμὸ καὶ κεφάλι.

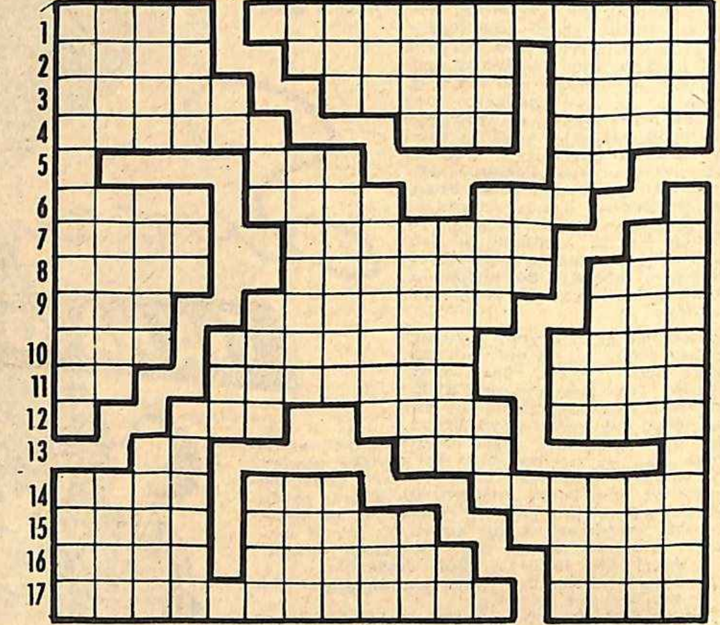

4 Διαφορετικὸς στὸ μέγεθος. —Πόλις γνωστή μας ἀπὸ τὴν ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία. — Δεικτικὴ ἀντωνυμία (πλ.).

5 Ἀρχικὰ μονάδων ἀσφαλείας. — Τροπικὸ ἐπίρρημα.

6 Ἐμπνέουν σεβασμό. — Δὲν περιέχουν κανένα λάθος.— —Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.

7 Τουρκικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα. — Παλαιὰ ὀνομασία τῆς Γαλλίας. — Πρόθεσις μπροστὰ σὲ φωνῆεν.

8 Πολύ. — Καλῶς πληροφορημένα.—Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ.

9 ...Μιράντα: στὰρ τοῦ κινηματογράφου. — Ἐπιφορτίζω κάποιον μὲ κάτι.—Ἐπώνυμον διασήμου συγχρόνου συγγραφέως.

10 Νησὶ τῆς Δωδεκανήσου. — Τρόπος ζωῆς κάθε ἄλλο παρὰ ὑποδειγματικός. — Τὸ ὄνομα μεγάλης κατασκόπου.

11 Ζῆ καὶ κινεῖται. — Χρονικὴ περίοδος τῆς ἱστορίας. — ...φὸν Στροχάϊμ: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

12 Ἀπόχρωσις (ξεν.). — Ποθητὸ ἀπὸ κάθε χαρτοπαίκτη. — Βρίσκεται μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας.

13 Ἀπαγορεύει. — Ἄφησε.

14 Ὁ ἱδρυτὴς τοῦ γυμνισμοῦ. —Πολεμικὸ παράγγελμα.—Εἶναι πάντοτε τὸ χάδι.

15 Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ πρῶτο του θαῦμα. — Φημίζεται γιὰ τὰ πούρα της. — Στερεῖται ἄκρων.

16 Ὅμοιοι στὸ μέγεθος. — Δέρμα ζώου. — Προϊὸν τοῦ γάλατος.

17 Ἅμιλλα. — Ὁμηρικὸς ἥρως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Πολεμικὸ πλοῖο. — Μύτη βελόνας.

2 Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη. — Ἄσσος στὴν ἱππασία. — Πυκνό.

3 Δυνατὸ ποτό. — Φαινόμενο τῶν πολικῶν περιοχῶν.—Περίφημη ὄπερα.

4 Καμάρα. — Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Κάθε κράτος ἔχει τὴ δική του.

5 Παίρνουν ἀξία ὅταν ἀκολουθοῦν τὴ μονάδα.— Συγχρόνως.

6 Πρόθεσις καὶ ἄρθρο. — Ἑορτάζει στὶς 30 Αὐγούστου. — Εἰσβάλλω κάπου ἐχθρικῶς (μεταφ.)

7 Πρόθεσις. — Ἄγαμος. — ... Σανσόν: στὰρ τοῦ κινηματογράφου.

8 Ἀρχικὰ τῶν ἐνόπλων μας δυνάμεων.—Δὲν λησμονοῦνται ποτὲ (οὐδ.). — Παίζεται μὲ χαρτιά.

9 Κατὰ τὸ ἥμισυ ὀρεινά.—Ἀνταποκρίνεται πάντα στὴν πραγματικότητα. — Μάρκα αὐτοκινήτων.

10 Κλείνει ἕνα στόμιον.—Δὲν ἔχασαν τὸ παραμικρὸ (οὐδ.) —Λέξις ἀπὸ στρατιωτικὸ παράγγελμα.

11 Δὲν γίνονται στὸ νερό. — Φοβερὴ ἀρρώστεια. — Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς).

12 Ζημιά. — Σηκώνω. — Ἀρχικὰ ὑπουργείου.

13 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Βυζαντινὴ νότα.

14 Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς. —Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Χειροπιαστά.

15 Ταραχή. — Ὑπόνομος. — ... Ζουρντάν: ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.

16 Κοινῶς λέγεται ρόζος.—Ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν καταστροφή.— Θυμίζει ζῶο ἀλλὰ καὶ κατοχή.

17 Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος. — Στέλνει κάτι σὲ ἀπόστασι.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 576
στὴ σελ. 82

✪✪

Ἀλοιφὴ γιὰ τοὺς πόνους τῆς ἀρθρίτιδος

Οἱ πόνοι τῆς ρευματοειδοῦς ἀρθρίτιδος, καθὼς καὶ τῆς ὀστεοαρθρίτιδος, ὑποχωροῦν μὲ ἐλαφρὲς ἐντριβὲς τοῦ πάσχοντος μέρους μὲ μιὰ ἀλοιφὴ ποὺ περιέχει 10% σαλικυλικὴ διαιθυλαμίνη. Ὅπως ἀναφέρει μιὰ βρεταννικὴ ἰατρικὴ ἀνακοίνωσις, ἡ ἀνακούφισι ὀφείλεται πιθανώτατα στὴν ἀπορρόφησι τοῦ φαρμάκου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου στὰ τοπικὰ ἀποτελέσματα τοῦ μασσάζ.

Ἀποτυχόντες...

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

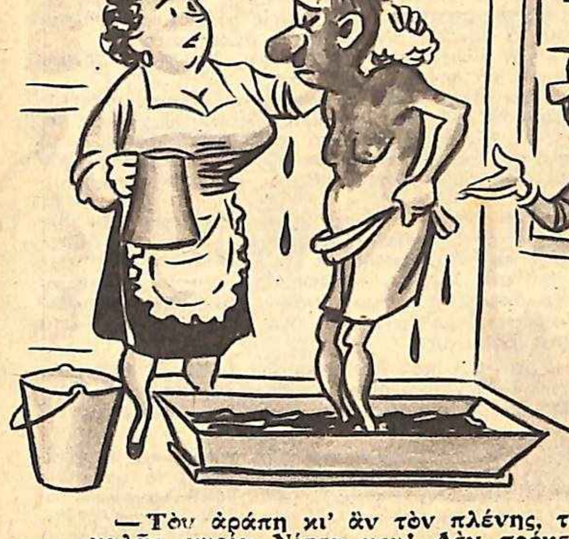

—Τὸν ἀράπη κι' ἂν τὸν πλένης, τὸ σαποῦνι σου χαλᾶς, κυρία Νίτσα μου! Δὲν πρόκειται νὰ βάλη μυαλό! Τὸν ξέρω ἀπ' τὸ 22!...

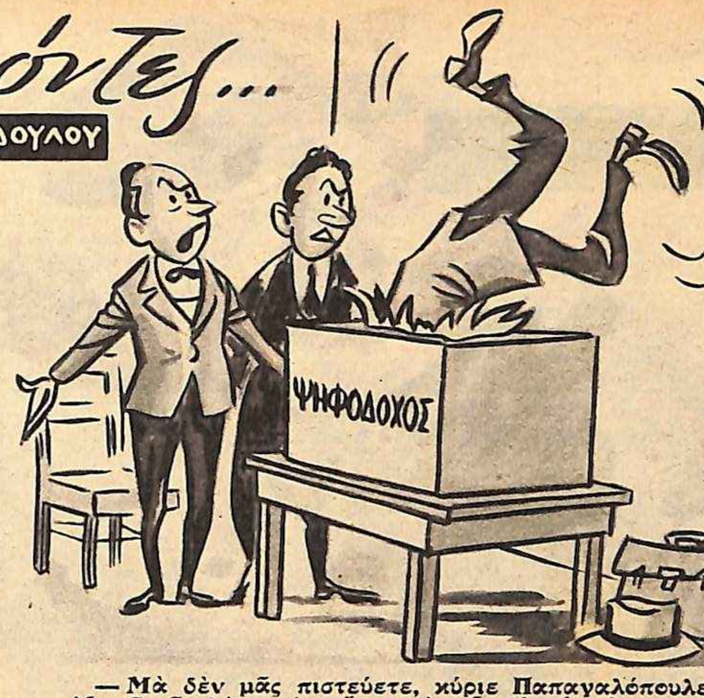

—Μὰ δὲν μᾶς πιστεύετε, κύριε Παπαγαλόπουλε; Ἀφοῦ σᾶς λέμε πὼς οὔτε καὶ σεῖς δὲν ψηφίσατε τὸν ἑαυτό σας!...

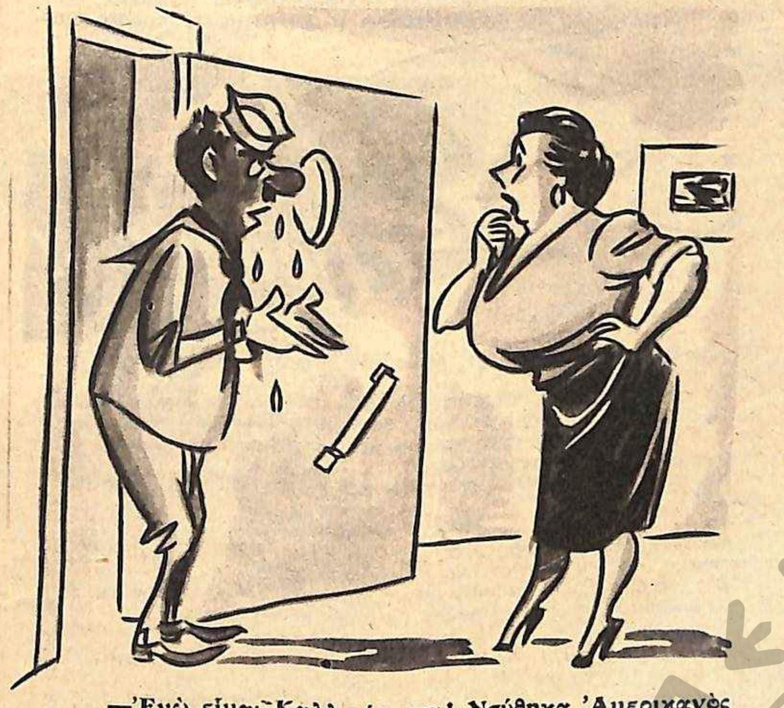

—Ἐγὼ εἶμαι Καλλιρόη μου! Ντύθηκα Ἀμερικανὸς ναύτης γιὰ ν' ἀποφύγω τὴν πρόγκα!...

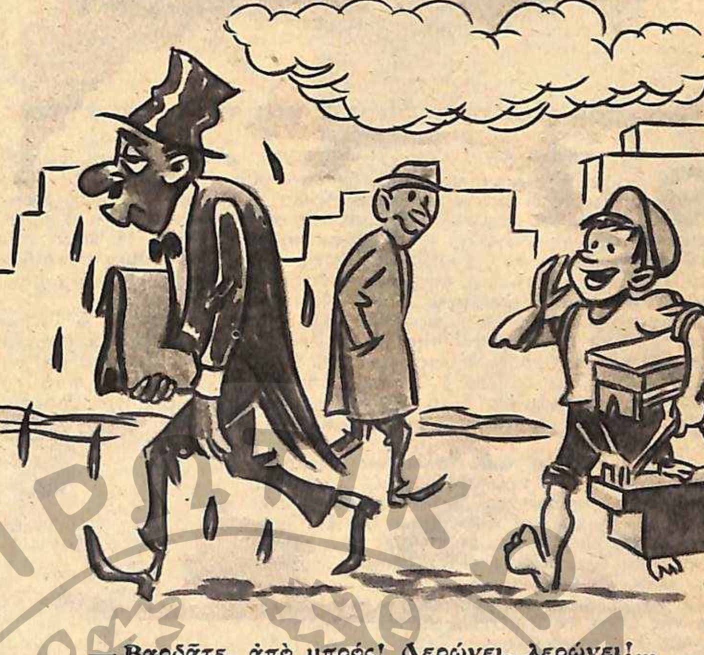

—Βαρδᾶτε, ἀπὸ μπρός! Λερώνει, λερώνει!...

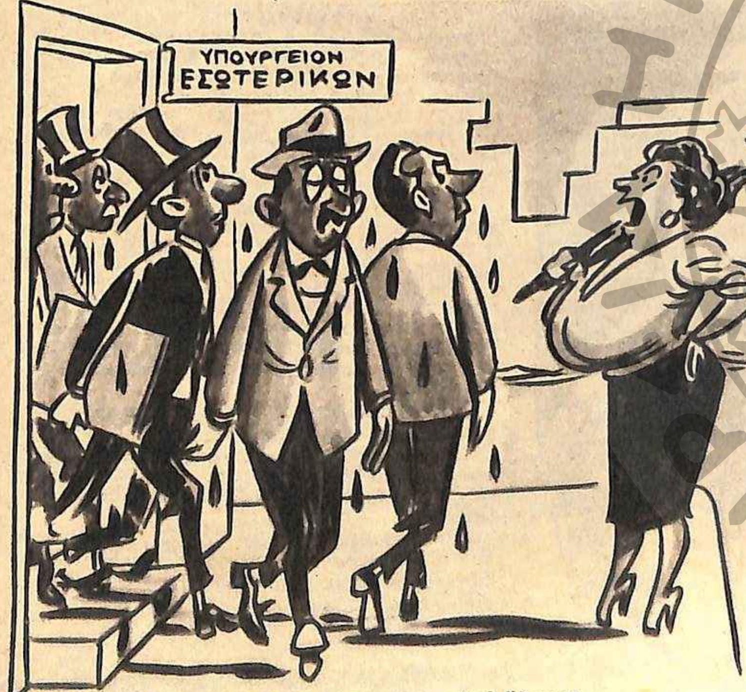

—Ἠλία, ποιὸς εἶσαι ἀπ' ὅλους;

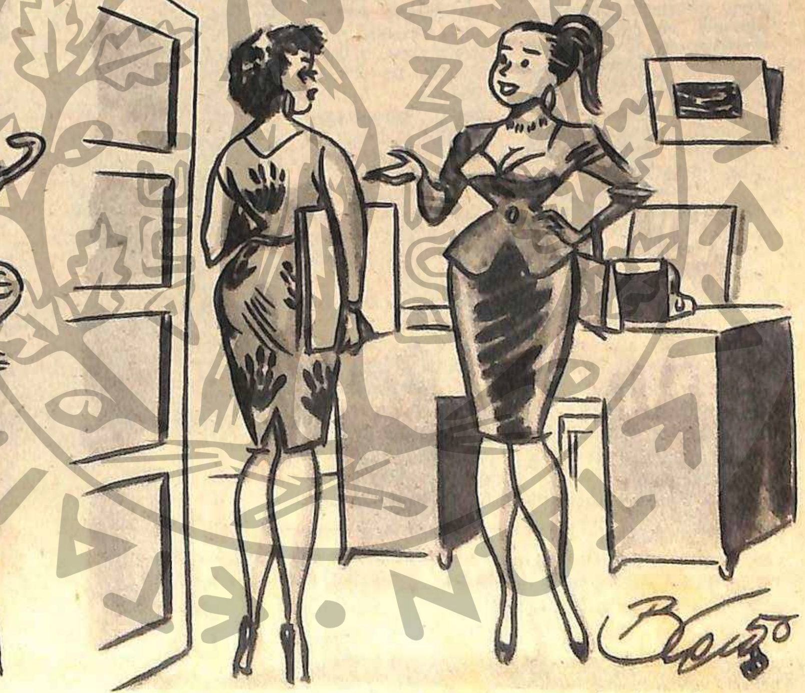

—Ἀληθεύει, Πόπη μου, πὼς ὁ προϊστάμενός σου ἀπέτυχε στὶς ἐκλογές;

Ἡ δίαιτα πρέπει νὰ γίνεται μὲ μέτρο, χωρὶς νὰ φτάνετε στὰ ἄκρα.

Τέσσερες μέρες δίαιτα γιὰ τὴ σιλουέττα

ΘΕΛΕΤΕ ν' ἀποκτήσετε μιὰ ὡραία, εὐλύγιστη καὶ καλλίγραμμη σιλουέτα; Σᾶς τὴν ὑπόσχεται, μέσα σὲ ἔξη βδομάδες, ὁ περίφημος Τέρρυ Χοὺντ, ποὺ ἔχει ἤδη στὸ ἐνεργητικό του τὴν τελειοποίησι τῆς σιλουέτας πενῆντα ἢ ἑξῆντα στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ — ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἡ φήμη τοῦ Χοὺντ στηρίζεται στὶς τόσες καὶ τόσες κυπαρισσόκορμες συλφίδες ποὺ δημιούργησε τὸ «ἰνστιτοῦτο αἰσθητικῆς» του καὶ ποὺ σταδιοδρόμησαν κατόπιν λαμπρὰ στὸ Χόλλυγουντ.

«Λίγες κοπέλλες γεννιῶνται μὲ σὲξ ἄππηλ — τονίζει ὁ Τέρρυ Χούντ. Εἶναι ζήτημα μελέτης τὸ νὰ βρῆτε τὰ πλεονεκτικὰ σημεῖα σας καὶ τὰ ἐλαττώματά σας, ὥστε νὰ ἀναδείξετε τὰ πρῶτα καὶ νὰ ἐκμηδενίσετε τὰ δεύτερα. Τὸ σὲξ ἄππηλ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πρόσωπο, τὶς γάμπες ἢ τὸ κομψὸ ντύσιμο, ἀλλὰ ἀπ' τὴν δροσιά, τὴν ὑγεία, τὴν καλὴ στάσι καὶ μιὰ ἁρμονικὴ σιλουέτα.

»Μιὰ ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ μπορεῖ νἄχη πρόσωπο... ποὺ νὰ τρομάζη τὰ μικρὰ παιδιά! Τὸ τμῆμα τοῦ μακιγιὰζ θ' ἀναλάβη νὰ τὸ διορθώση. Ἂν ὅμως δὲν ἔχη μιὰ καλοφτιαγμένη σιλουέτα, μὲ ἑλκυστικὲς καμπύλες ἐκεῖ ποὺ χρειάζεται, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γίνη στάρ.

»Ἂν θελήσετε ν' ἀφιερώσετε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κάθε μέρα στὴν κατάλληλη γυμναστική, συνδυάζοντάς την μὲ τὴν ἐνδεδειγμένη δίαιτα, θὰ μπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε ἀληθινὰ θαύματα γιὰ τὴν ὀμορφιά σας».

Ἀπαραιτήτως ὅμως, γιὰ νὰ φτάσετε στὴν ἐπιτυχία, πρέπει νὰ τὸ θέλετε πραγματικά, νὰ ἔχετε ἐπιμονὴ καὶ ἀποφασιστικότητα. Δὲν ὑπάρχει, δυστυχῶς κανένα θαυματουργὸ χάπι, ἱκανὸ νὰ σᾶς μεταβάλη μεμιᾶς σέ... Μαίριλυν Μονρόε!

Πρέπει νἄχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ γυμναστικὴ γιὰ τὴ σιλουέτα εἶναι ἕνα εἶδος... βαρειᾶς δουλειᾶς. Μὰ δὲν μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε μιὰ ἑλκυστικὴ σιλουέτα, δίχως αὐτήν.

Πράγματι, ἂν χάσετε βάρος μονάχα μὲ τὴ δίαιτα, τὸ σῶμα σας θὰ γίνη πλαδαρό. Κι' ἂν κερδίσετε μερικὰ κιλὰ δίχως γυμναστική, θ' ἀποκτήσετε καμπυλότητες σὲ μέρη ποὺ δὲν πρέπει.

Χρειάζεται ἕνας συνδυασμὸς τῶν δυὸ αὐτῶν παραγόντων, τῆς δίαιτας καὶ τῆς γυμναστικῆς, γιὰ νὰ καλλιτερέψετε τὴν κορμοστασιά σας, νὰ βάλετε πάλι σὲ λειτουργία τοὺς παραμελημένους μῦς διαφόρων μερῶν τοῦ σώματός σας καὶ νὰ δώσετε μιὰ καινούργια στιλπνότητα στὸ δέρμα σας.

Ὅταν μιλᾶμε ὅμως γιὰ «βαρειὰ δουλειά», δὲν ἕπεται ὅτι πρέπει νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ κοπιαστική. Ἂν οἱ γυμναστικὲς ἀσκήσεις ποὺ θὰ κάνετε, εἶναι πολὺ κουραστικὲς στὴν ἀρχή, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὶς ἀνθέξουν οἱ μῦς σας.

Θ' ἀρχίστε τὸ «πρόγραμμα τῶν ἔξη ἑβδομάδων» μὲ λίγες καὶ ἁπλὲς ἀσκήσεις καὶ θὰ τὶς αὐξήσετε σιγὰ-σιγά, ὥσπου νὰ τονωθῆ ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας.

Ἀλλὰ κι' ἡ δίαιτά σας πρέπει νὰ γίνεται μὲ μέτρο, χωρὶς νὰ φτάνετε στὰ ἄκρα.

Δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ καὶ λογικὸ νὰ σταματήσετε σχεδὸν νὰ τρῶτε, ὥσπου νὰ χάσετε τελείως τὴν ὄρεξί σας καὶ κάθε ἐπιθυμία γιὰ καλὴ τροφή. Γιατί, στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ λανθασμένου δρόμου βρίσκονται σοβαρὲς κι' ἐπικίνδυνες ἀρρώστειες.

Καὶ στὴν ἀντίθετη ὅμως περίπτωσι, ἂν δηλαδὴ ἐπιδιώκετε ν' αὐξήσετε κάπως τὸ βάρος σας καὶ ν' ἀποκτήσετε τὶς ἐπιθυμητὲς καμπύλες ποὺ σᾶς λείπουν τελείως, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαλάσετε τὸ στομάχι σας μὲ μιὰ ξαφνικὴ πολυφαγία. Φροντῖστε καὶ πάλι ν' ἀλλάξετε δίαιτα λίγο - λίγο, βαθμιαῖα.

Στὴν περίπτωσι ποὺ δὲν μπορεῖτε ἢ δὲν θέλετε ν' ἀκολουθήσετε μιὰ εἰδικὴ δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε, προσπαθῆστε νὰ τρῶτε πράγματα ποὺ εἶναι ὠφέλιμα ἀλλὰ δὲν παχαίνουν.

Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκουν τὰ πουλερικά, τὸ βραστὸ ἀρνίσιο ἢ βωδινὸ κρέας χωρὶς λῖπος, τὸ μπιφτέκι στὴ σχάρα, τὰ ψάρια (βραστὰ ἢ ψητά), τὰ βραστὰ λαχανικά, οἱ ὠμὲς σαλάτες δίχως λάδι, τὰ φροῦτα, οἱ φρυγανιὲς καὶ τὰ σκέτα παξιμάδια. Χρησιμοποιῆτε ἐλάχιστο ἁλάτι, τόσο στὸ μαγείρεμα ὅσο καὶ στὸ πιάτο σας. Ἀποφεύγετε τὸ πιπέρι καὶ τὶς σάλτσες.

Ὁ Τέρρυ Χοὺντ ἔχει καταρτίσει ἕνα διαιτολόγιο, διαρκείας τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ τὸ ἔχει συστήσει μ' ἐπιτυχία σὲ πολλὲς διασημότητες τοῦ Χόλλυγουντ. Μ' αὐτό, ἐγγυᾶται πὼς θὰ χάσετε 2 κιλὰ περίπου.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ τῶν 6 «Ἑβδομάδων»

Τὸ πρόγευμά σας θὰ εἶναι τὸ ἴδιο κάθε πρωΐ: Μαῦρος καφὲς κι' ἕνα μεγάλο ποτῆρι μὲ χυμὸ ἀπὸ γκρέϊπφρουτ ἢ ἀπὸ πορτοκάλι. Τὸ βράδυ, πρὶν πλαγιάσετε, παίρνετε ἕνα μικρὸ ποτῆρι ἀπὸ τέτοιο χυμὸ ἢ ἀπὸ ντοματόζουμο.

Νὰ τώρα τί θὰ τρῶτε, μεσημέρι καὶ βράδυ, αὐτὲς τὶς τέσσερες ἡμέρες:

Πρώτη ἡμέρα

Μεσημέρι.— Μπιφτέκι στὴ σχάρα, σαλάτα μαροῦλι μὲ ντομάτες, ραδίκια καὶ σέλινο. Ἕνα ὠμὸ μῆλο.

Βράδυ.— Δυὸ βραστὰ αὐγά, μελᾶτα ἢ πηχτά. Φρέσκα φασολάκια. Ἕνα πορτοκάλι (ἢ μισὸ γκρέϊπφρουτ).

Δεύτερη ἡμέρα

Μεσημέρι.— Ἕνα ποτῆρι ντοματόζουμο, μιὰ μπριζόλα ἀρνίσια στὴ σχάρα, μισὸ μαροῦλι.

Βράδυ.— Μιὰ μέτρια μερίδα σπανάκι, φασολάκια φρέσκα καὶ κουνουπίδι, μῆλα βραστὰ μ' ἐλάχιστη ζάχαρη.

Τρίτη ἡμέρα

Μεσημέρι.— Μαρουλοσαλάτα, μὲ ντομάτες, ραδίκι, σέλινο ἢ πράσο, μιὰ μέτρια φέτα κρύο βωδινὸ κρέας ψητὸ ἢ στὴ σχάρα, ἕνα ὠμὸ μῆλο.

Βράδυ.— Ἕνα μεγάλο ποτῆρι χυμὸ δαμάσκηνου, μιὰ μέτρια μερίδα κοτόπουλο ψητό, ντομάτες ζεματισμένες.

Τέταρτη ἡμέρα

Μεσημέρι.— Ζεστὸ ντοματόζουμο. Δυὸ αὐγὰ βραστά, φρέσκα φασολάκια.

Βράδυ.— Μπιφτέκι στὴ σχάρα, μισὸ μαροῦλι, ἕνα μῆλο.

Ἂν θέλετε ἀντιθέτως ν' αὐξήσετε τὸ βάρος σας, τρῶτε ἄφθονα ἀμυλώδη καὶ ζαχαρωτά, μέλι, μακαρόνια, μπανάνες, ψωμί. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λείπουν ἀπὸ τὴ δίαιτά σας καὶ οἱ ἀπαραίτητες πρωτεῖνες καὶ βιταμίνες.

Τρῶτε παχειὰ ψάρια, ὅπως εἶναι οἱ σαρδέλες, οἱ παλαμίδες, ὁ σολωμός. Πίνετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο νερό, καθὼς καὶ ἄφθονο γάλα ἀνάμεσα στὰ κύρια γεύματά σας. Τρῶτε πολλὰ γαλατερὰ καὶ φρέσκο βούτυρο.

Στὸ προσεχὲς τεῦχος μας θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις ποὺ προβλέπει τὸ «πρόγραμμα τῶν ἔξη ἑβδομάδων» τοῦ Τέρρυ Χούντ.

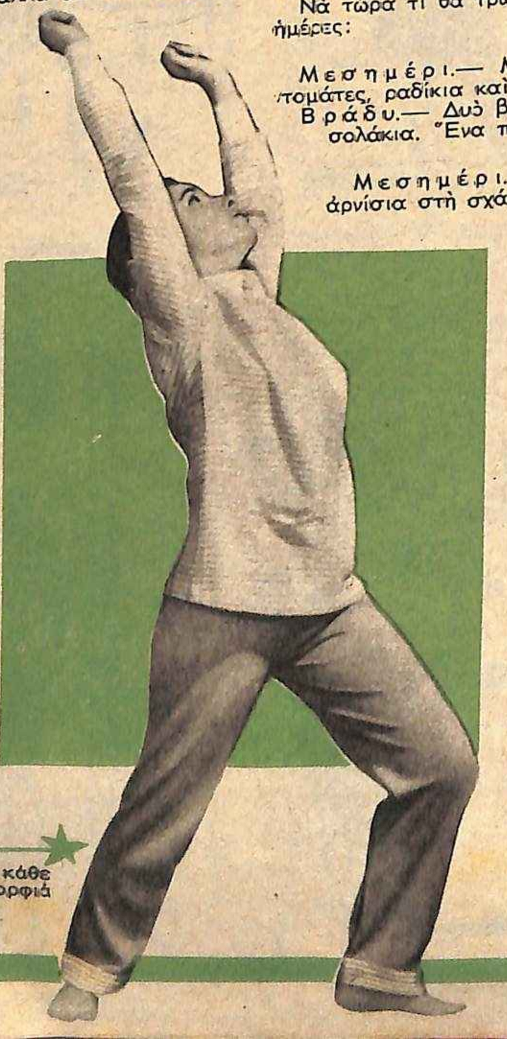

Μὲ κατάλληλη δίαιτα καὶ λίγη γυμναστικὴ κάθε ἡμέρα ἐπιτυγχάνετε θαύματα γιὰ τὴν ὀμορφιά σας.

Ἐρωτικὰ συστήματα

Στὶς ἐκλογὲς κατέβηκαν οἱ ἀρχηγοί μας ἤδη
καὶ πόνταραν τὰ πάντα τους στῆς κάλπης τὸ παιχνίδι,
ἀφοῦ πρωτίστως ἔκαναν καὶ τὰ καμώματά τους
κι' ἀλληλοβομβαρδίστηκαν μὲ τά... «Συστήματά τους»!
«Στενὴ» ζητοῦσαν ἄλλοι τους, «Εὐρεῖαν» ὡρισμένοι
καὶ πλεῖστοι τους ἐτάχθηκαν μὲ τὴν «Ἐνισχυμένη»,
ὡσότου ἐγκατέλειψαν αὐτὴν τὴν ποικιλία
κι' ἔβαλανε τά... Κόμματα στὶς γκρίνιες τους... τελεία!

*

Ἀλλὰ κι' ἂν ἐσταμάτησε ὁ σάλος τῶν Κομμάτων,
ἰσχύει γιὰ τὸν ἔρωτα πληθώρα «συστημάτων»,
γιατὶ ἡ γυναίκα τοῦ καιροῦ
δὲν κατακτᾶται κουτουροῦ
καὶ πολλαπλᾶ συστήματα χρειάζεσαι ὡρισμένως,
στήν... ἐκλογὴ τῆς φίλης σου γιὰ νᾆσαι κερδισμένος!

*

Προτοῦ βαδίσης, δηλαδή, γιὰ τὴν κατάκτησί της
νὰ νοιώσης, ἐπιβάλλεται, τὴν ψυχοσύνθεσί της...
Κι' ἂν δῆς πὼς εἶναι ἡ Νανᾶ
κορίτσι ντελικᾶτο
ποὺ σέ... στενὰ μόνο περνᾶ
καὶ μὲ τὰ μάτια κάτω...
κι' ἂν δῆς πὼς μὲ τὴ στάσι της ζητᾶ, καταφανῶς,
στενὴ νὰ γίνη φίλη σου καὶ σύντροφος στενός,
θὰ βγάλης τὸ συμπέρασμα, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς,
πολιορκίας σύστημα, πὼς θέλει, τῆς «Στενῆς»!

*

Μὲ τὴν παρακολούθησι τὴν συστηματική,
θὰ μάθης καὶ τό... σύστημα ποὺ θέλγει τὴν Κική!
Κι' ἂν δῆς πὼς δὲν σκοτίζεται ποτὲ γιὰ πράσιν' ἄλογα,
ἀλλὰ τραβᾶ τὸ τέλι της μὲ τὴ ζωὴ ἀνάλογα,
θ' ἀντιληφτῆς καὶ θὰ πειστῆς,
ἢ μᾶλλον θ' ἀναλογιστῆς,
πὼς εἶναι πλᾶσμα, πράγματι, ἁπλὸ καὶ λογικὸ
κι' ἀσπάζεται τὸν ἔρωτα τὸν «Ἀναλογικό».

*

Μὴ σὲ θαμπώνουν, φίλε μου, τὰ φανταχτὰ κομμάτια
καὶ μήν... ἐκλέγης ταῖρι σου μὲ τὰ κλειστὰ τὰ μάτια,
μὰ κύττα, μὲ δυὸ λέξεις,
στοιχεῖα νὰ συλλέξης
κι' ἀπὸ γνωστοὺς καὶ γείτονες, θὰ μάθης πὼς ἡ Ἔλλη
τοῦ φλογεροῦ της ἔρωτος παντοῦ σκορπᾶ τὰ βέλη,
ὅτι δεκάδες ἄλλαξε ἀρραβωνιαστικῶν
καὶ προτιμᾶ τὸ σύστημα τό... «Πλειοψηφικόν»!

*

Μὲ παρακολουθήσεις σου κι' ἀπὸ πολλὲς συμπτώσεις,
θ' ἀντιληφθῆς,—φαντάζομαι—καὶ θὰ διαπιστώσης
πὼς εἶναι ἀκόμη καὶ πολλὲς
ὑπάρξεις λίαν παρδαλές,
ποὺ δείχνουν μὲ τὴ στάσι τους καὶ μὲ τὸ φέρσιμό της
πὼς δὲν μπορεῖς νὰ βασισθῆς σὲ μόνιμο δεσμό τους,
γιατὶ καί... τρίτος ἄνθρωπος στὸ γάμο σὲ προσμένει,
ἢ μᾶλλον βίος ἔγγαμος μὲ τήν... «Ἐνισχυμένη»!

*

Εἰδῶν - εἰδῶν συστήματα ἰσχύουν γιὰ τὸν ἔρωτα,
ποὺ φυσικὰ δὲν μένουνε ποτέ τους ἀφανέρωτα...
Καὶ συναντᾶς συχνὰ - πυκνὰ
κάτι κομμάτια τραγανὰ
καὶ προκαλεῖ τόσο πολύ, συνήθως, τέτοιος κόμματος,
ποὺ φτάνεις, θέλοντας καὶ μή, μέχρι γεροῦ δαγκώματος
κι' εὐλόγως ἔχεις βάσιμα στοιχεῖα σου κι' «ἀτοῦ»
πὼς κλίνει τέτοια γόησσα ὑπὲρ τοῦ «Δαγκωτοῦ»!

*

Ἐν τέλει βλέπεις κι' ἄπειρες κοπέλλες τρυφερές,
γλυκύτατες, καλλίγραμμες καὶ βεργολυγερές,
ποὺ λὲς ζαχαροπλάστισσα πὼς εἶναι ἡ μαμᾶ τους,
ἀφοῦ σοῦ βγάζει σπάνιους μπακλαβαδοκομμάτους.
Καὶ πλήρης, πιά... κομματικῆς κι' ἐρωτικῆς μυήσεως
ἀκολουθεῖς συστήματα «μπακλαβαδοποιήσεως».

ὁ [illegible] Γ.

Εἰκονογράφησις Μπ. Γάλλια

Ἕλληνες ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

ΣΤΙΣ 26 Μαρτίου 1944 ἡ Γκεστάπο, ἔπειτα ἀπὸ κατάδοσι, συνέλαβε εἰκοσιδύο φοιτητές, ποὺ οἱ περισσότεροι ἔμεναν στὴν Καλλιθέα. Ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ **Σάββας Κυριακίδης**, ὁ Κώστας Ταρτσόγλου — γυιὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Δημ. Ψυχιατρείου Δαφνιοῦ — ὁ Νότης Ροκανᾶς, ὁ Σόλων Παπαμανουήλ, ὁ Γιάννης Ζησιμᾶτος, ὁ Π. Χριζόπουλος, ὁ Νῖκος Μωϋσίδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ συγκεκριμένη κατηγορία ἐναντίον τους. Ὡστόσο ὁ καταδότης ἐπέμενε ὅτι τὰ παλληκάρια αὐτὰ δροῦσαν πατριωτικὰ ἐναντίον τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων κατοχῆς. Ἰδιαίτερα, γιὰ τὸ Σάββα Κυριακίδη, εἶπε πράγματα ἱκανὰ γιὰ νὰ τὸν στείλουν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα:

—Ὁ νεαρὸς αὐτός, τόνισε, ἔχει φοῦρνο στὴν Καλλιθέα, στὴν ὁδὸ Δήμητρας 18. Ἐκεῖ μέσα συγκεντρώνονται ἕνα σωρὸ ὕποπτα πρόσωπα. Τὸν παρακολουθῶ ἀπὸ καιρὸ καὶ ξέρω τὴ δρᾶσι του.

Βέβαια, ὁ **Σάββας** Κυριακίδης εἶχε φοῦρνο, μὰ ὁ ἴδιος δὲν ἦταν φούρναρης. Τὸ κατάστημα ἀνῆκε στὸν πατέρα του. Ὁ ἴδιος ἦταν φοιτητὴς τῆς Νομικῆς καὶ τελειόφοιτος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ροντήρη. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἐνδιέφεραν τοὺς Γερμανούς. Κι' ἄρχισαν νὰ τὸν ὑποβάλλουν σὲ ψυχολογικοὺς ἐκβιασμούς, γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν... ἀλήθεια. Ἀλλὰ ποιάν ἀλήθεια; Ἔτσι μπλέχτηκε ἀνεπανόρθωτα. Οἱ ἄλλοι φοιτητὲς ἔμειναν σαράντα μέρες περίπου στὸ Χαϊδάρι ἢ στοῦ Μέρλιν. Ὕστερα τοὺς ἀπέλυσαν ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γιάννη Ζησιμᾶτο καὶ τὸν Κυριακίδη. Τὸν πρῶτο — ἕνα ἐξαιρετικὸ παλληκαράκι, μοναχοπαίδι χήρας μάνας — τὸν σκότωσαν οἱ Ἒς Ἒς στὸν Πειραιᾶ, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἐπεχείρησε νὰ δραπετεύσῃ. Τὸ δεύτερο τὸν κράτησαν, γιὰ νὰ τὸν στείλουν σὲ στρατόπεδο στὴ Γερμανία.

Καὶ πραγματικά. Στὶς 25 Μαΐου 1944, τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα τραῖνο μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους, μὲ προορισμὸ τὸ Ἀμβοῦργο. Ἐντελῶς συμπτωματικά, μέσα στὸ ἴδιο αὐτὸ τραῖνο βρισκόταν κι' ὁ φίλος του Γιάννης Χριστουλιάκος — γυιὸς συνταγματάρχη, ποὺ ἔμενε στοῦ Χαροκόπου κι' εἶχε πιαστῆ γι' ἄλλη αἰτία — καὶ ὁ τότε λοχαγὸς Ἀλέκος Μήλιος. Τοὺς εἶδε ὁ Κυριακίδης καὶ τοὺς ἀγκάλιασε συγκινημένος.

—Καὶ σεῖς ἐδῶ; τοὺς ρώτησε. Ἔχετε ἰδέα ποῦ μᾶς πηγαίνουν;

Οἱ ἄλλοι ἀνασήκωσαν τοὺς ὤμους τους. Ποῦ νὰ ξέρουν; Βέβαια σὲ κάποιο στρατόπεδο. Ἀλλὰ σὲ ποιὸ ἀκριβῶς, ἄγνωστο. Ὡστόσο ὁ τολμηρὸς ἐκεῖνος φοιτητής, κάθε ἄλλο παρὰ ἀπογοητευμένος ἦταν. Μὲ τ' ὡραῖο του χαμόγελο ἄρχισε νὰ τοὺς δίνῃ κουράγιο: Μιὰ περιπέτεια εἶναι κι' αὐτή, τοὺς ἔλεγε. Μιὰ περιπέτεια, ποὺ οἱ μισοὶ τουλάχιστον Ἕλληνες τὴν εἶχαν δοκιμάσει. Ὅλα ὅμως θὰ περνοῦσαν. Ἦταν νέοι, δυνατοὶ καὶ θ' ἄντεχαν στὶς πιὸ μεγάλες κακουχίες. Κι' ὕστερα, τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἦταν κοντά. Οἱ σύμμαχοι νικοῦσαν σὲ ὅλα τὰ μέτωπα. Ἴσως, ὥσπου νὰ φτάσουν στὴ Γερμανία, νὰ εἶχαν τελειώσει ὅλα μὲ τὸ καλό...

Τὸν ἄκουγαν οἱ ἄλλοι κι' ἄνοιγε ἡ καρδιά τους. Κανένας ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ θάνατος φτερούγιζε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Μὰ ἔτσι εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Ὅσο ἔχουν τὰ μάτια τους ἀνοιχτά, ἐλπίζουν. Καὶ προπαντὸς ὅταν ἔχουν ἕνα σύντροφο σὰν τὸ **Σάββα** Κυριακίδη, ποὺ ἦταν γεμᾶτος ζωή, θάρρος καὶ δύναμι. Τίποτε δὲν τὸν τρόμαζε. Ἀντίθετα, τὸ ἀνοιξιάτικο ἀεράκι ποὺ ἔμπαινε μοσχοβολῶντας ἀπὸ τὰ στενὰ παράθυρα τοῦ βαγονιοῦ, ἔκανε νὰ ξυπνᾷ μέσα του ὁ καλλιτέχνης. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔκλαιγαν τὴ μοῖρα τους, αὐτὸς ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ ὁλόκληρα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ «Βασιλέα Λὴρ» τοῦ **Σαίξπηρ**. Ὅρμησε τότε στὸ βαγόνι ἕνας φρουρὸς καὶ τοῦ κατέβασε τὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου του στὸ κεφάλι.

Τὸ χτύπημα ἦταν βαρύ. Ὁ **Σάββας** Κυριακίδης ζαλίστηκε κι' ἔπεσε ἀναίσθητος σχεδὸν δίπλα στὸ Γιάννη Χριστουλιάκο. Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια, ὁ φίλος του προσπαθοῦσε νὰ τοῦ σταματήσῃ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγή του. Χαμογέλασε κι' ἀνασηκώθηκε.

—Τὸν παλιοάνθρωπο τὸ... **Σαίξπηρ**! εἶπε. Μὲ πῆρε στὸ λαιμό του...

Χαμογελοῦσε, μὰ ἔνοιωθε τὴν ψυχή του κενή. Κοντὰ στὰ ξημερώματα φτάσανε στὰ Βελισσὰ καὶ τὸ μεσημέρι στὰ **Σκόπια**. Ἐκεῖ φορτώθηκε στὸ τραῖνο μιὰ καινούργια ὁμάδα αἰχμαλώτων, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Ἀλεξανδρούπολι. Τοὺς εἶχαν πιάσει οἱ Βούλγαροι καὶ τοὺς παρέδωσαν στοὺς Γερμανούς. Οἱ περισσότεροι ἦταν ἐπιστήμονες: Γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί, ἄλλοι μὲ βαρειὲς κατηγορίες κι ἄλλοι μὲ τίποτε.

Ἀνάμεσά τους βρίσκονταν ὁ Γιῶργος Τζαννῆς, ὁ Κίμων Φωτιάδης, ὁ Χρῆστος Ἀβραμίδης, ὁ Γιῶργος Οἰκονομόπουλος, ὁ Λεωνίδας Μάραθος καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Στὸ βαγόνι ποὺ ἦταν ὁ Κυριακίδης ρίχτηκαν σὰν τὰ ζῶα ὁ Τάκης Δέλιος, ὁ Μάνος Παπᾶς κι' ὁ **Σωτήρης** Λυκιαρδόπουλος. Παρ' ὅλα τὰ φοβερὰ μαρτύρια ποὺ δοκίμασαν στὰ χέρια τῶν Βουλγάρων, τὸ ἠθικό τους ἦταν ἀκμαῖο.

—Δὲν πρόκειται νὰ μείνω γιὰ πολὺ αἰχμάλωτος, βεβαίωσε τοὺς συγκατάδικούς του ὁ Τάκης Δέλιος. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ μοῦ δοθῆ, θὰ δραπετεύσω...

Ὁ Δέλιος ἦταν φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς. Εἶχε συνεργαστῆ μὲ τοὺς ἀεροπόρους Παπαδῆμα καὶ Παπανικολάου, ποὺ εἶχαν ἔρθει εἰδικὰ ἀπὸ τὴ Μ. Ἀνατολή, γιὰ κατασκοπεία καὶ σαμποτάζ. Προδόθηκαν ὅμως, τοὺς ἔπιασε ἡ Γκεστάπο καὶ τοὺς τουφέκισε. Ὁ Δέλιος, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη συνδέσμου στὴ Μακεδονία, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ. Περισσότερο ἀπὸ χρόνο κρυβόταν ὅπου μποροῦσε. **Στὸ** τέλος ἀποφάσισε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Διδυμότειχο στὴν Τουρκία κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Αἴγυπτο. Τὸν πῆρε ὅμως μυρωδιὰ ἕνα βουλγαρικὸ φυλάκιο καὶ τὸν ἔπιασε, πρὶν προλάβῃ νὰ περάσῃ ἀπέναντι. Εὐτυχῶς ὁ Δέλιας εἶχε ψεύτικη ταυτότητα μὲ τ' ὄνομα Θανάσης Μπούλμπασης, ἀπὸ τὴν Κομοτινή. Ἔτσι οἱ Βούλγαροι τὸν παρέδωσαν στοὺς Γερμανούς. Οἱ τελευταῖοι, μὴ γνωρίζοντάς τον στὸ πρόσωπο, τὸν ἔστειλαν ὡς ἁπλὸ αἰχμάλωτο στὴ Γερμανία μὲ την ψεύτικη ταυτότητά του...

Ὁ **Σάββας** Κυριακίδης συνδέθηκε στενὰ μαζί του. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Γιάννης Χριστουλιάκος. **Σιγὰ**-σιγὰ τότε ἄρχισαν νὰ σκέφτωνται σοβαρὰ τὴν ἀπόδρασι. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς σταθμοὺς ποὺ θὰ ἔκανε τὸ τραῖνο, ὥσπου νὰ φτάσῃ στὸν προορισμό του, ἦταν καὶ τὸ Βελιγράδι. Ὁ Δέλιος ἔλπιζε πὼς ἐκεῖ θὰ κατώρθωναν νὰ δραπετεύσουν. Γιατὶ οἱ **Σέρβοι** πατριῶτες, βοηθοῦσαν ὅσο τοὺς ἦταν δυνατόν, τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὴ χώρα τους. Πολλοὶ Ἕλληνες ὡς τότε εἶχαν βρῆ καταφύγιο κοντά τους. Αὐτὸ τὄξερε καλὰ ὁ νεαρὸς Μακεδόνας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη ποὺ δούλευε μὲ τοὺς ἀεροπόρους. Ὁ ἀσύρματός τους ἐπικοινωνοῦσε συχνὰ μὲ τοὺς μυστικοὺς ἀσυρμάτους τῆς Γιουγκοσλαβίας.

—Φτάνει νὰ βροῦμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκάσουμε, συνέχισε ὁ Δέλιος. Βέβαια, θὰ διακινδυνέψουμε. Μὰ τίποτα δὲν γίνεται σήμερα χωρὶς κίνδυνο. Ἂν μπορούσαμε νὰ «ψήσουμε» κανένα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, τότε θὰ σωζόμασταν ἑκατὸ τὰ ἑκατό...

Οἱ φρουροὶ ὅμως ἦταν ἀπλησίαστοι, γιατὶ ὅλοι τους ἀνεξαιρέτως ἀνῆκαν στὰ Ἒς Ἒς. Καὶ τοὺς φύλαγαν σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη. **Στὴν** πρώτη ὕποπτη κίνησι, εἶχαν δικαίωμα νὰ τοὺς «γαζώσουν», χωρὶς νὰ δώσουν λογαριασμὸ σὲ κανένα. Ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζουν. Ἦταν ἀνάγκη νὰ βροῦν ἄλλο τρόπο. Ὁ Χριστουλιάκος πρότεινε τότε νὰ βγάλουν τὶς σανίδες ἀπὸ τὰ παράθυρα κι' ἕνας ἕνας νὰ πηδοῦν ἔξω. Τὸ τραῖνο δὲν ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα, ἀπὸ φόβο μήπως καὶ οἱ παρτιζάνοι τοῦ Τίτο εἶχαν ὑπονομεύσει τὶς ράγες. Μὰ ὁ λοχαγὸς Ἀλέκος Μήλιος, σὰν στρατιωτικὸς ποὺ ἦταν, δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη.

— Κι' ἂν ἀκόμη κατορθώσουμε νὰ βγάλουμε τὶς σανίδες ἀπὸ τὸ παράθυρο, πῶς θὰ ἐξουδετερώσουμε τοὺς φρουρούς; ρώτησε. **Σὲ** κάθε βαγόνι, ὑπάρχουν τὸ λιγώτερο πέντε ἀπ' αὐτούς. Φαντάζεστε πὼς θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ πηδήσουμε χωρὶς νὰ μᾶς πυροβολήσουν; Θὰ μᾶς κάνουν κόσκινο...

Ὁ Μήλιος εἶχε δίκηο. Τὸ καλύτερο ἦταν να κάνουν ὑπομονή. Ἂν δὲν κατώρθωναν νὰ δραπετεύσουν στὸ Βελιγράδι, θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ σκάσουν στὴ Βιέννη. Ἢ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ ποὺ θὰ τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία. Φτάνει νὰ εἶχαν θάρρος. **Στὸ** Βελιγράδι ἔφτασαν κατὰ τὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι, ἔπειτα ἀπὸ πέντε μέρες ταξίδι. Μὲ τὸ σταμάτημα τοῦ τραίνου, κατέβηκαν οἱ φρουροὶ καὶ πῆραν θέσεις ἔξω ἀπὸ τὰ βαγόνια. Οἱ αἰχμάλωτοι, περισσότερο ἀπὸ τὴν πεῖνα, βασανίζονταν ἀπὸ τὴ δίψα. Ἡ γλῶσσα τους εἶχε ξεραθῆ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κρατούμενους, ποὺ μιλοῦσε καλὰ τὰ γερμανικά, παρακάλεσε τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ πλησιάσουν μερικοὶ **Σέρβοι** ποὺ κρατοῦσαν κανάτια νερό. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε θυμωμένος καὶ τοὺς ἔβρισε.

Τὸ τραῖνο ἔμεινε κάπου τέσσερες ὧρες στὸ Βελιγράδι. Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγεμα, πρόσταξαν ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὰ βαγόνια. Ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξουν συρμό. Τὰ μάτια τοῦ Τάκη Δέλιου ἄστραψαν παράξενα. «Ἢ τώρα ἢ ποτέ!» ψιθύρισε στοὺς συντρόφους του. Θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ πρότεινε σ' ὅσους ἤθελαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ὁ **Σάββας** Κυριακίδης κι' ὁ Χριστουλιάκος, ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴν κάνῃ ἐκείνη τὴν τρέλλα ποὺ εἶχε στὸ νοῦ. Ἂς ἔκανε λίγη ὑπομονή. Πιὸ κάτω ἴσως ν' ἄλλαζαν πρὸς τὸ καλύτερο τὰ πράγματα. Ἐνῶ τώρα ἦταν καταδικασμένος σὲ ἀποτυχία. Αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνο δὲν τοὺς ἄκουσε, ἀλλὰ κατάφερε νὰ παρασύρῃ στὴν ἀπελπισμένη ἀπόπειρά του τὸ Μᾶνο Παπᾶ καὶ τὸ **Σωτήρη** Λυκιαρδόπουλο.

—Ὁ Θεὸς μαζί σας, λοιπόν! τοὺς εὐχήθηκαν οἱ ἄλλοι. Μακάρι νὰ σᾶς ἔρθουν ὅλα δεξιά...

Ὅταν οἱ φρουροὶ τοὺς ἔβαλαν στὴ σειρά, ὁ Δέλιος κι' οἱ δυὸ σύντροφοί του, ἀντὶ νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὸ τραῖνο, χώθηκαν κάτω ἀπὸ τοὺς ξύλινους πάγκους τοῦ βαγονιοῦ. Οἱ Γερμανοὶ δὲν τοὺς πρόσεξαν, οὔτε πῆραν εἴδησι τὴν ἀπουσία τους. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς μετρήσουν ἢ νὰ διαβάσουν ὀνομαστικὸ κατάλογο, ὅπως γινόταν συνήθως μὲ τὶς ἄλλες ἀποστολές. Οἱ Ἒς Ἒς ἦταν βέβαιοι ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ σκεφτῇ κἂν τὴν ἀπόδρασι. Ἔτσι πῆραν στὴ σειρὰ τοὺς ἄλλους κρατούμενους καὶ τοὺς ἀνέβασαν σ' ἕνα δεύτερο συρμό, ποὺ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν στὸ Ἀμβοῦργο. Οἱ τρεῖς δραπέτες ἔμειναν κρυμμένοι στὸ βαγόνι τους. Τί θ' ἀπογίνονταν ἐκεῖ μέσα; Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ πῆ.

Στὸ μεταξὺ σκοτείνιασε καὶ τὸ τραῖνο μὲ τοὺς αἰχμαλώτους δὲν ἔλεγε νὰ ξεκινήσῃ. Κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ, τοὺς μοίρασαν ἀπὸ λίγα ὠμὰ χόρτα κι' ἀπὸ εἴκοσι δράμια «πουλέντα», ἕνα φοβερὸ κατασκεύασμα ἀπὸ κριθάρι καὶ καλαμπόκι. Τὄφαγαν ὅμως ὅλοι τους σὰν παντεσπάνι. Ὕστερα τοὺς πρόσταξαν νὰ σταματήσουν τὶς κουβέντες καὶ νὰ... κοιμηθοῦν. Θὰ ξεκινοῦσαν τὰ χαράματα. **Σιγὰ**-σιγὰ τὰ πάντα ἡσύχασαν. Ἀκόμη καὶ οἱ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι μιλοῦσαν χαμηλόφωνα, λὲς καὶ κάτι ἀόριστο πλανιόταν στὴν πιγηρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ σταθμοῦ. Οἱ φρουροὶ ἔμεναν ἀκίνητοι στὴ θέσι τους. Κι' ἄξαφνα, τὴν τρομαχτικὴ ἐκείνη σιγὴ τὴ ράγισαν ἀπανωτὲς ριπὲς πολυβόλων, φωνὲς καὶ τρεχάματα. Ὁ σταθμὸς ἀναστατώθηκε. Οἱ κρατούμενοι πετάχτηκαν πάνω, μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ τρόμο κι' ἀγωνία. Εἶχαν σχεδὸν καταλάβει περὶ τίνος ἐπρόκειτο. **Σίγουρα** οἱ τρεῖς δραπέτες θὰ ἐπεχείρησαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ βαγόνι τους καὶ θὰ τοὺς μυρίστηκαν οἱ φρουροί.

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Φαίνεται πὼς ὁ Δέλιος νόμισε πὼς ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἄδειο τραῖνο, ποὺ δὲν τὸ φύλαγε κανείς. Πήδησε πρῶτος ἔξω. Πίσω του ἀκολούθησαν ὁ Λυκιαρδόπουλος κι' ὁ Παπᾶς. Προχώρησαν ἕρποντας ὡς ἕνα σημεῖο. Μὰ τί τ' ὄφελος; Κάποιος φρουρὸς πρόσεξε τὶς σκιές τους καὶ χωρὶς ἀργοπορία τοὺς πολυβόλησε. Ὁ Μᾶνος Παπᾶς ἔμεινε στὸν τόπο. Ὁ Τάκης Δέλιος τὸ ἴδιο. Μὰ πρᾶγμα περίεργο! Ὁ **Σωτήρης** Λυκιαρδόπουλος τὰ κατάφερε νὰ ἐξαφανιστῇ. Πῶς καὶ μὲ ποιὸν τρόπο; Ἄγνωστο. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι σώθηκε ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια. «Ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω τὰς λεπτομερείας τῆς ἀποδράσεώς μου — λέει ὁ ἴδιος στὴν ὑπ' ἀριθμ. 3071)5812)46 ἐπίσημη ἔκθεσι ποὺ κατέθεσε μετα τὴν ἀπελευθέρωσι στὴ Β.Μ.Σ., — διότι δὲν γνωρίζω κατὰ ποῖον τρόπον ἐξῆλθον τοῦ σταθμοῦ. Δύναμαι ὅμως νὰ διαβεβαιώσω ὅτι μὲ ἐβοήθησεν ἀποτελεσματικῶς εἷς **Σέρβος** σταθμάρχης, ὅστις ἐκ θείας συμπτώσεως εὑρέθη πρὸ ἐμοῦ εἰς τὴν καταλληλοτέραν στιγμήν. Οὗτος μὲ παρέδωσεν εἰς ἄλλους **Σέρβους** πατριώτας οἱ ὁποῖοι μὲ ἀπέκρυψαν μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου...»

Ὡστόσο ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ οἱ Ἒς Ἒς σκύλιασαν κυριολεκτικά. Τὰ μαρτύρια τῶν αἰχμαλώτων διπλασιάστηκαν κι' ὅταν ἔφτασαν στὸ Ἀμβοῦργο, ἦταν ὅλοι τους πτώματα. Ἐκεῖ τοὺς ἔκλεισαν στὸ στρατόπεδο «Βόλφυγκερ», ποὺ ἦταν μιὰ τρομαχτικὴ κόλασι. Οἱ ἐγκάθειρκτοι, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς κατεχόμενης Εὐρώπης, ἦταν χιλιάδες. **Σκιὲς** κινούμενες. Τοὺς εἶδαν οἱ «νεοφερμένοι» κι' ἀνατρίχιασαν. Ὥστε ἐδῶ μέσα θὰ τελείωνε ἡ ζωή τους; Κι' ὅμως ὁ **Σάββας** Κυριακίδης, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι αἰσιόδοξος. Γελοῦσε, ἀστειευόταν κι' ἔδινε θάρρος στοὺς ἄλλους:

—Ἐδῶ εἶναι ἡ κόλασι τοῦ Δάντε, τοὺς ἔλεγε. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ὁ Βιργίλιος. Ὅπως ἐκεῖνος, ἔτσι κι' ἐγὼ θὰ γίνω ὁδηγός σας καὶ θὰ σᾶς βγάλω ζωντανοὺς ἀπὸ δῶ μέσα. Κουράγιο, φίλοι μου. Γρήγορα θὰ ξαναδοῦμε τὴν Ἑλλάδα...

Μὰ ποιὸς ἔλπιζε σὲ τέτοιο θαῦμα; Ὁ Γιάννης Χριστουλιάκος πρὸ παντός, ἦταν τέλεια ἀπελπισμένος. Αὐτὸ τὸ καλοδεμένο παλληκαράκι, ποὺ τὸ χαιρόταν ἄλλοτε ἡ συνοικία τοῦ Χαροκόπου, εἶχε ἀρχίσει νὰ φθίνῃ. Τὰ μάγουλά του ρουφήχτηκαν, τὸ κορμί του καμπούριασε. Τὸν ἔβλεπε ὁ Κυριακίδης καὶ τοῦ ἔδινε τὸ λιγοστὸ φαγητό του. Ὁ ἴδιος ἦταν γερὸς ἀκόμη. Τόσο γερός, ποὺ οἱ «Κάπο» τοῦ στρατοπέδου τὸν εἶχαν βάλει στὸ μάτι. Ὅπου ἀγγαρεία κι' αὐτός. Δὲν τὸν ἄφηναν στιγμὴ νὰ ξαποστάσῃ. Ὁ **Σάββας** ὅμως ἦταν ἀκούραστος. Δὲν ἔλεγε νὰ τὰ βάλῃ κάτω γιὰ πεῖσμα ὅλων τῶν Γερμανῶν τῆς Γῆς. Δούλευε ἀγόγγυστα. Ὥσπου μιὰ μέρα ἦρθε διαταγὴ κι' οἱ «νεοφερμένοι» στάλθηκαν σὲ καινούργιο στρατόπεδο, στὸ Μίρμπουργκ, ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀνόβερο. Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀξία ἐκεῖ μέσα. **Σύρματα** ἠλεκτροφόρα, κρεματόρια, θάλαμοι ἀερίων καὶ αἴθουσες «εἰδικῶν πειραμάτων».

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοπέδου ἦταν ὁ ταγματάρχης Ἔρρικ Κλοῦγκερ, ποὺ εἶχε σκοτώσει ἀρκετοὺς μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Ἔβαζε στὴ σειρὰ τοὺς κατάδικους καὶ τοὺς κατέβαζε τόσο δυνατὲς γροθιὲς στὰ σαγόνια, ὥστε οἱ μασέλλες τους ἔσπαζαν. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸ στόμα τους κι' αὐτὸς χαμογελοῦσε μὲ σαδιστικὴ ἱκανοποίησι. Ὅσους ἀπὸ τοὺς ἐγκάθειρκτους γίνονταν ἀνίκανοι γιὰ δουλειά, τοὺς δολοφονοῦσαν. Οἱ ἄρρωστοι κι' οἱ ἡλικιωμένοι, προσπαθοῦσαν νὰ φανοῦν ὑγιεῖς καὶ νεώτεροι. Ὤρθωναν τὸ σῶμα τους καὶ φούσκωναν τὸ στῆθος τους. Μὰ δὲ βαρυέσαι. Τὸ μάτι τῶν «Κάπο» ἔκοβε καλὰ κι' ἤξεραν ποιοὺς ἔπρεπε νὰ ξεδιαλέξουν σὲ κάθε διαλογὴ ποὺ γινόταν μέρα παρὰ μέρα. Ἔτσι πέθαιναν οἱ δυστυχισμένοι, μὲ τὸν πιὸ φριχτὸ θάνατο ποὺ μποροῦσε νὰ βάλῃ ἀνθρώπινος νοῦς...

Ἀνάμεσα στοὺς κρατουμένους ἦταν καὶ δυὸ Ἀθηναῖοι, ἀδέλφια, ποὺ κατοικοῦσαν στὴν ὁδὸ Ἀκάμαντος 19: Ὁ Γιάννης κι' ὁ Κλεόβουλος Ἀναστασιάδης. **Στὸ** στρατόπεδο αὐτὸ τοὺς εἶχαν φέρει πρὶν ἕνα χρόνο περίπου. Ὁ Γιάννης ὅμως εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά, φλεγόταν ἀπὸ πυρετὸ κι' ὁ ἀδελφός του, ἔτρεμε κι' ἀγωνιοῦσε, μήπως φανερωθῆ ξαφνικὰ ἡ ἀρρώστεια του καὶ τὸν πάρουν. Ἦρθε ὅμως μιὰ μέρα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρυφτῇ περισσότερο. Ὁ Κλοῦγκερ, τὸν εἶδε ἕνα πρωῒ νὰ σπαράζῃ σὰν τὸ ψάρι καὶ κατάλαβε. Ἀμέσως πρόσταξε νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ γραμμὴ καὶ νὰ τὸν βάλουν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, ποὺ τοὺς πήγαιναν γιὰ τὸ «Μπλὰχ τοῦ θανάτου». Λύγισε στὰ πόδια του ὁ ἀδελφός του, μὰ ξαναβρῆκε γρήγορα τὸ κουράγιο του. Βγῆκε τότε ἀπὸ τὴ σειρά του καὶ χωρὶς δισταγμὸ εἶπε στὸν Κλοῦγκερ:

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος! Νὰ μὲ στείλετε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό μου...

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τοῦ κατέβασε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ στομάχι καὶ γελῶντας σαρκαστικά, ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη ὁ καιρός σου! Πρὸς τὸ παρὸν εἶσαι πολὺ καλά. Γύρισε στὴ γραμμή σου, προτοῦ θυμώσω...

Μ' ἕνα πήδημα ὅμως, ὁ Κλεόβουλος Ἀναστασιάδης ἔπεσε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ὁ Κλοῦγκερ ἔκανε νόημα σ' ἕνα φρουρό. Τὸ κακάρισμα ἑνὸς πολυβόλου ἀντήχησε τότε. Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια ἔπεσαν ἑνωμένα στὸ θάνατο...

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ ζωὴ συνεχίστηκε στὸν ἴδιο ρυθμό. Κάπου ἐννέα μῆνες ἔμειναν κλεισμένοι στὸ κάτεργο αὐτὸ ὁ λοχαγὸς Ἀλέκος Μήλιος, ὁ **Σάββας** Κυριακίδης κι' ὁ Γιάννης Χριστουλιάκος. Ὁ πόλεμος ἦταν πιὰ βέβαιο πὼς τελείωνε. Μὰ στὸ ξεψύχισμά τους, οἱ Ἒς Ἒς γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ θηρία. **Σκότωναν**, ἔκαιγαν καὶ τυραννοῦσαν, ἐνῶ τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα πλησίαζαν πιὰ πρὸς τὴν καρδιὰ τῆς Γερμανίας. Τότε ἀκριβῶς πῆραν μερικὲς ἑκατοντάδες αἰχμαλώτους καὶ τοὺς μετέφεραν στὸ στρατόπεδο τοῦ Μπέλσεν. Ἀνάμεσά τους ἦταν κι' οἱ τρεῖς προαναφερόμενοι φίλοι. Ὁ Γιάννης Χριστουλιάκος σερνόταν κυριολεκτικὰ στὰ πόδια του. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτός. Ὅλοι οἱ κρατούμενοι βρίσκονταν στὴν ἴδια κατάστασι. Τὸ στρατόπεδο ἦταν σπαρμένο ἀπὸ πτώματα. Πτώματα νεκρῶν καὶ ζωντανῶν ἀνακατωμένα.

— Δὲν θὰ προλάβω νὰ ξαναδῶ τὴν Ἑλλάδα, ἀδελφέ μου! ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Χριστουλιάκος στὸν Κυριακίδη. Ἐσὺ ὅμως θὰ ζήσῃς. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ πᾶς στοὺς δικούς μου, στοῦ Χαροκόπου. Νὰ τοὺς πῆς ὅτι πέθανα μὲ τ' ὄνομά τους στὰ χείλη μου...

— Μὴ γίνεσαι ἀνόητος! τὸν μάλλωνε ἐκεῖνος. Οἱ σύμμαχοι βρίσκονται πολὺ κοντά. Δὲν ἀκοῦς τὰ κανόνια τους;

Πραγματικά, τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα βρίσκονταν πιὰ στὰ περίχωρα τοῦ Ἀμβούργου. Τὰ κανόνια τους ἀκούγονταν ὁλοκάθαρα στὸ Μπέλσεν κι' οἱ ἐγκάθειρκτοι περίμεναν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα νὰ τὰ δοῦν νὰ ἐμφανίζωνται. Τὸ πολὺ σὲ εἴκοσι ὧρες ἔπρεπε νὰ φτάσουν ἐκεῖ. Οἱ Ἒς Ἒς ἔδειχναν φανερὰ τὴν ἀνησυχία τους. Κι' ὡστόσο τὸ μῖσος τους δὲν ἔλεγε ἀκόμη νὰ σταματήσῃ. Ἔπαιρναν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἔπνιγαν μέσα στὶς ἀκαθαρσίες. Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ὁ ἀχὸς τῆς μάχης ἀκουγόταν ἔξω ἀπὸ τὸ Μπέλσεν. Τὰ γερμανικὰ καμιόνια ἔφευγαν φορτωμένα. Ροῦχα καὶ τρόφιμα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν γεμᾶτο μὲ λαχανικά. Κάποια στιγμή, μιὰ μεγάλη πατάτα κύλησε ἀπὸ τὸ σωρό της κι ἔπεσε στὸ χῶμα, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Γιάννη Χριστουλιάκου. Τὴν εἶδε ἐκεῖνος κι' ἀναστέναξε.

— Ἂν τὴν εἶχα, θὰ τὴν ἔτρωγα μὲ τὸ φλοῦδι! εἶπε στὸν Κυριακίδη. Ἡ πεῖνα μὲ θερίζει. Μὰ φοβᾶμαι νὰ πάω νὰ τὴν πάρω. Ἐκεῖνος ὁ φρουρὸς μᾶς κυττάζει μὲ μισὸ μάτι...

— Πάω νὰ σοῦ τὴ φέρω ἐγώ, προθυμοποιήθηκε ὁ **Σάββας**. Τί μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν τώρα πιά; **Σὲ** λίγες ὧρες θὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι...

Ἀδίσταχτα τράβηξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ πατάτα, τὴν πῆρε ἀπὸ κάτω καὶ τὴν ἔφερε στὸ Χριστουλιάκο, ποὺ τὴν κατεβρόχθισε μὲ βουλιμία. Τότε ὅμως ἔγινε κάτι φοβερό: Ὁ φρουρὸς ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε καὶ ποὺ εἶδε τὴ σκηνή, πλησίασε τὸ **Σάββα** Κυριακίδη καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξι, τοῦ ἄδειασε τὸ περίστροφο στὸ στῆθος. Ὁ νεαρὸς φοιτητής, ἔκανε μιὰ στροφὴ κι' ἔπεσε νεκρὸς στὸ χῶμα. Κι' ἡ ψυχή του ἐλεύθερη φτερούγισε στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι της στὴ μεγάλη μαρτυρικὴ στρατιὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ πέθαναν μέσα στὰ κολασμένα κάτεργα τῶν Γερμανῶν.

Λίγες ὧρες ἀργότερα οἱ σύμμαχοι ἔμπαιναν στὸ Μπέλσεν. Οἱ ἐγκάθειρκτοι, ὅσοι ζοῦσαν ἀκόμη, σύρθηκαν ἔξω ἀπὸ τὶς παράγκες τους γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν. Ἀμέσως σχηματίστηκαν πρόχειρα νοσοκομεῖα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δώσουν κάποια ζωὴ στὰ σκελετωμένα ἐκεῖνα πτώματα. Μὰ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν συμμάχων γιατρῶν ὁ Γιάννης Χριστουλιάκος δὲν κατώρθωσε νὰ σωθῆ. Ἡ ἀρρώστεια τὸν εἶχε χτυπήσει ἀνεπανόρθωτα. Πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, χωρὶς νὰ ξαναδῆ τὴν Ἑλλάδα. Λίγοι μονάχα σώθηκαν.. Κι' ἀνάμεσά τους κι' ὁ τότε λοχαγὸς Ἀλέκος Μήλιος, ποὺ ἀφηγήθηκε τὴ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία στὸν ἀδελφὸ τοῦ **Σάββα** Κυριακίδη...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

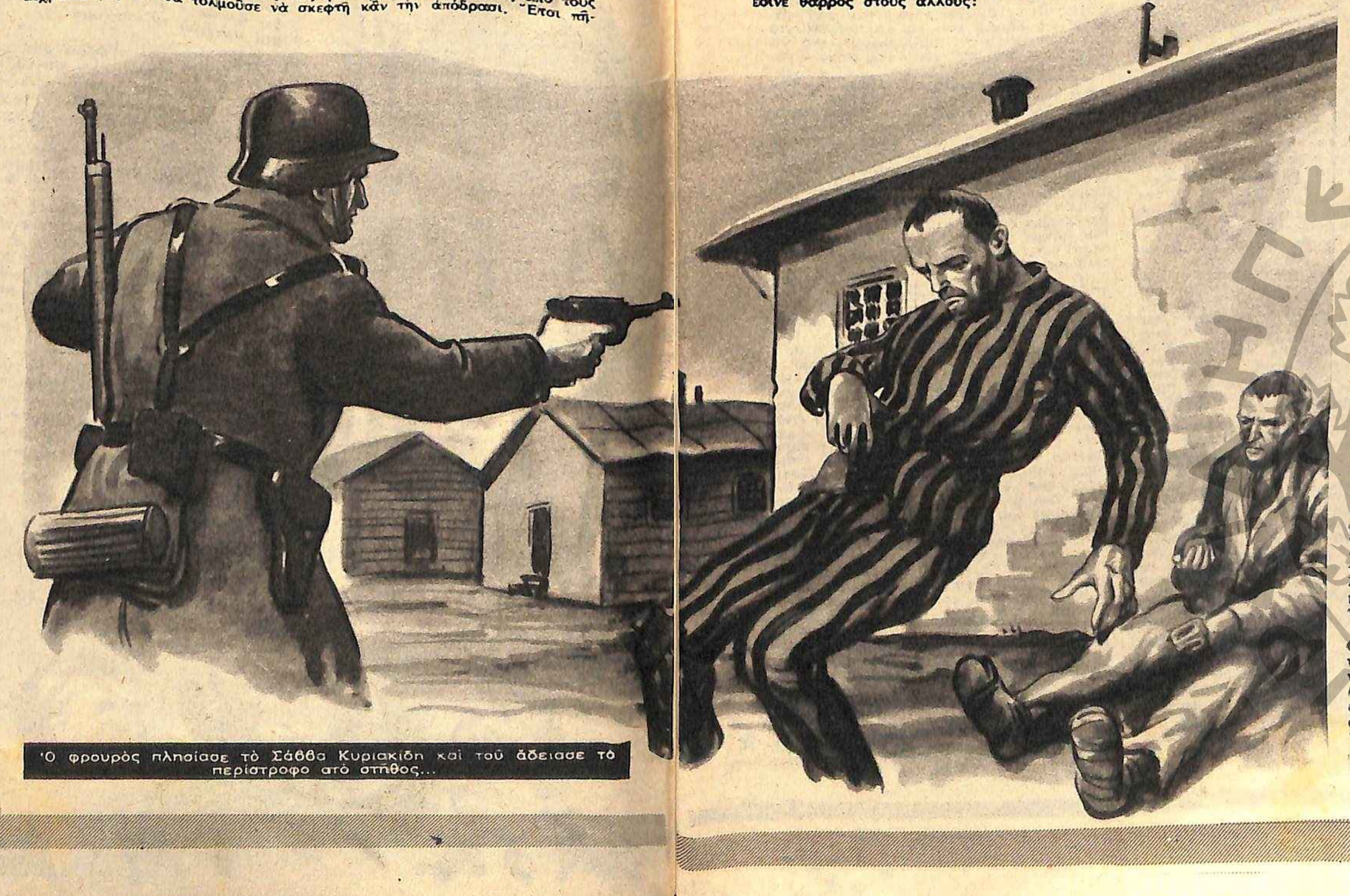

Ὁ φρουρὸς πλησίασε τὸ Σάββα Κυριακίδη καὶ τοῦ ἄδειασε τὸ περίστροφο στὸ στῆθος...

Ἄνν Φράνσις

Τὸ παληὸ «παιδὶ-θαῦμα» καὶ ἡ σημερινὴ στὰρ «πὶν-ἄπ-γκέρλ»

Ἡ Ἄνν Φράνσις ὡς «πὶν-ἄπ-γκέρλ».

ΑΠΟ πολλὰ χρόνια τὸ Χόλλυγουντ μᾶς ἐκπλήσσει κάθε τόσο καὶ μ' ἕνα «παιδὶ—θαῦμα», ποὺ ἔρχεται νὰ ἐπισκιάση ὅλα τὰ προηγούμενα καὶ νὰ σημειώση «θριάμβους» στὴν ὀθόνη. Ἑκατοντάδες τέτοια «παιδιὰ—θαύματα» ἔχουν φανῆ κατὰ καιροὺς στὸ στερέωμα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ὅπως ὁ Τζάκυ Κοῦγκαν, ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ, ὁ Φρέντυ Μπαρτόλομιου, ἡ Μάργκαρετ Ο' Μπράϊαν. Κανένα ἀπ' αὐτά, ὅταν μεγάλωσε δὲν κρίθηκε ἱκανὸ νὰ συνεχίση τὴν καρριέρα ποὺ εἶχε ἀρχίσει μὲ τόσες ἐλπίδες. Μοναδικὴ ἴσως ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ ἡ Ἄνν Φράνσις μιὰ νεαρά, ξανθιὰ κοπέλλα, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ κοριτσάκι 7 ἐτῶν τὶς ἐμφανίσεις της καὶ σήμερα ἔχει ἐξελιχθῆ σὲ μιὰ γοητευτικὴ «πὶν-ἄπ-γκέρλ» τῆς ὁποίας τὸ ἄστρο ἀνεβαίνει κάθε χρόνο διαρκῶς ψηλότερα. Τώρα ἑρμηνεύει μόνο πρώτους ρόλους καὶ παίζει στὸ πλευρὸ γνωστῶν καὶ δημοφιλῶν ἠθοποιῶν.

—Ἡ ἐπιτυχία μιᾶς κοπέλλας στὸν κινηματογράφο, λέει ἡ ἴδια, εἶναι περισσότερο ζήτημα τύχης καὶ λιγώτερο ζήτημα ὀμορφιᾶς καὶ προσόντων. Φυσικά, εἶναι καὶ ζήτημα «παραχωρήσεων» σὲ ἰσχυρούς. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ κατηγορία δὲν τὴν ἐξετάζω. Ἐγώ, πάντως, ἔδωσα ἐξετάσεις καὶ πέτυχα περισσότερο μὲ τὴ τύχη ποὺ μοῦ στάθηκε πολὺ εὐνοϊκή...

Ἡ Ἄνν Φράνσις — αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα — γεννήθηκε στὸ προάστιο Ὀσσινιγκ τῆς Ν. Ὑόρκης, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸν τεράστιο καὶ σκοτεινὸ ὄγκο τῶν φυλακῶν Σίγκ-Σίγκ, στὶς 16 Σεπτεμβρίου τοῦ 1930 ἀπὸ γονεῖς, ποὺ δὲν εἶχαν σχέσεις μὲ τὴ καλλιτεχνικὴ ζωή. Κι' ὡστόσο, ἡ Ἄνν ἀπὸ 4 ἐτῶν ἔδειξε κλίσι γιὰ τὸ χορὸ καὶ τὴν ἀπαγγελία. Τρία χρόνια ἀργότερα τὴ βρίσκουμε νὰ ἑρμηνεύη ἔργα παιδικοῦ θεάτρου στὸ ραδιόφωνο, ἐνῶ παράλληλα ἔκανε καὶ ἐμφανίσεις σὲ παιδικὲς θεατρικὲς σκηνές. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἕνα «παιδὶ—θαῦμα» ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία καὶ πολλοὺς φίλους ἀνάμεσα στὸν παιδόκοσμο. Ὅλα μαρτυροῦσαν ὅτι θὰ γινόταν μεγάλη ἠθοποιός. Καὶ θὰ γινόταν ἀπὸ τότε ἂν δὲν μεσολαβοῦσαν μερικὲς ἀτυχίες.

Ἄγνωστη μεταξὺ ἀγνώστων ἔφτασε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1946 στὸ Χόλλυγουντ ζητῶντας τύχη στὸν κινηματογράφο. Χάρις σὲ μερικὲς γνωριμίες ποὺ εἶχε δὲν ἄργησε νὰ πετύχη ἕνα ρόλο σὲ μιὰ χορευτικὴ ταινία. Καί, παρ' ὅλο ποὺ ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορὰ κινηματογραφικὸ φακό, τὰ κατάφερε τόσο καλὰ ὥστε ἀμέσως τῆς πρότειναν δοκιμαστικὸ συμβόλαιο ἑνὸς ἔτους μὲ μηνιαῖο μισθὸ 750 δολλάρια. Ἡ Ἄνν δέχθηκε ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ τὸ ὑπογράψη. Καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στούντιο χαρούμενη γιὰ τὴν ἐπιτυχία της καὶ λογαριάζοντας νὰ τηλεγραφήση τὰ «νέα» στὸν πατέρα της στὴ Νέα Ὑόρκη, ἕνα αὐτοκίνητο τὴν παρέσυρε καὶ τὴν τραυμάτισε σοβαρά. Ἔτσι, ἔμεινε στὸ νοσοκομεῖο δυὸ μῆνες. Ἀλλὰ ὅταν βγῆκε καὶ ζήτησε νὰ συνεχίση, τὰ ἴδια στούντιο τώρα τῆς ἀρνήθηκαν μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι τὸ πρόσωπό της καὶ ἰδιαίτερα ἡ μύτη της δὲν εἶχαν πιὰ τὴ πρώτη χάρι τους.

Χωρὶς ν' ἀπελπισθῆ ἡ Ἄνν θέλησε νὰ ξαναγυρίση στοὺς δικούς της στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀλλὰ μιὰ νύχτα, τὸ τραῖνο της συνεκρούσθη μ' ἕνα ἄλλο καὶ ἡ Ἄνν ὡδηγήθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ νοσοκομεῖο, μὲ πολλὰ ἐλαφρὰ τραύματα. Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰ ἀτυχήματά της φοβόταν τώρα ὅτι τὸ κακὸ θὰ εἶχε συνέχεια. Καὶ εἶχε πράγματι. Ἀφοῦ στὸ διάστημα αὐτὸ ξανασυνέδεσε τὶς σχέσεις της μὲ τὸ ραδιόφωνο, ἔπαιζε τώρα στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο καὶ συγχρόνως ἔκανε ἐμφανίσεις σὲ σταθμοὺς τηλεοράσεως.

Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ποὺ εἶχε ἐκπομπή, καθὼς μπῆκε στὰ στούντιο δὲν πρόσεξε τὰ ἠλεκτρικὰ καλώδια ποὺ ἦταν ἁπλωμένα στὸ πάτωμα. Μπερδεύτηκε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ πέφτοντας χτύπησε στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια! Λίγο ἀργότερα συνέχισε τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα της ἀνάμεσα στὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι καὶ τὸ θέατρο. Ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔγινε αἰτία νὰ ξαναγυρίση στὸ Χόλλυγουντ. Αὐτὸ ἔγινε ἐντελῶς τυχαῖα, τὴ στιγμὴ ποὺ καὶ ἡ ἴδια νόμιζε ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει μὲ τὸν κινηματογράφο.

Μιὰ μέρα, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1950, καθὼς ἔτρεχε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της, δὲν πρόσεξε μιὰ πολυτελῆ λιμουζίνα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ πάροδο μὲ ταχύτητα. Ἡ σύγκρουσι μὲ ὅλα τὰ τραγικὰ ἐπακόλουθα φαινόταν ἀναπόφευκτη. Ἀλλ' ὁ ὁδηγὸς τῆς λιμουζίνας, μὲ στολὴ καὶ μεγάλη πεῖρα τοῦ βολάν, εἶδε ἐγκαίρως τὸν κίνδυνο καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα του. Ἀνέκοψε ἀπότομα τὴν ταχύτητά του καὶ ἐπεχείρησε νὰ κάνη πίσω. Ἀλλὰ ἡ Ἄνν στὸ μεταξὺ τὰ εἶχε χάσει τόσο, ὥστε ἄφησε ἀκυβέρνητο τὸ ἁμάξι της ποὺ προσπερνῶντας πῆγε νὰ πέση στὸ δεξὶ χαντάκι τοῦ δρόμου. Καινούργιος τραυματισμός, ἀλλὰ μὲ πολὺ εὐχάριστα ἐπακόλουθα. Ἐπιβάτης τῆς λιμουζίνας ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς προσωπικότητες τοῦ Χόλλυγουντ στὴν παραγωγὴ ταινιῶν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅταν ἔμαθε ποιὰ ἦταν τὴν κάλεσε μὲ ἔξοδά του νὰ ἐπισκεφθῆ γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ ξαναδοκιμάση τὴν τύχη της στὸν κινηματογράφο.

Ἔτσι, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1951, ἡ Ἄνν πῆγε πάλι στὴν πόλι του κινηματογράφου. Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ ἤξερε ποιὸν θὰ ζητήση. Μόλις παρουσιάσθηκε στὸν «εὐεργέτη» της, αὐτὸς τὴν ἔστειλε νὰ φοιτήση γιὰ μερικοὺς μῆνες στὴ δραματικὴ σχολὴ «νέων ταλέντων» ποὺ διατηροῦσαν τὰ στούντιο. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησί της τῆς ἔδωσε ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «Τόσο νέα καὶ τόσο κακιά». Λίγο ἀργότερα ἔπαιξε στὸ «Λυδία Μπέλλεϋ» καὶ μέχρι τὰ τέλη τοῦ 1952 σὲ τρία ἀκόμη φίλμ μὲ ἐπιτυχία ποὺ διαρκῶς μεγάλωνε.

Ἡ ἄγνωστη καὶ ἄσημη Ἄνν εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ γοητευτικὴ «πὶν-ἄπ-γκέρλ» τὴν ὁποία ζητοῦσαν ὅλα τὰ στούντιο. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ «εὐεργέτης» της εἶχε σκοτωθῆ μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητό του σὲ δυστύχημα. Ἔτσι ἡ Ἄνν προτίμησε ν' ἀλλάξη στούντιο.

Τὸ 1953 ἔπαιξε στὰ φίλμ «Ὁ λέων τῆς ἀσφάλτου» μὲ τὸν Τζαίημς Κάγκνεϋ καὶ «Τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο πλανήτη», μὲ τὸν Τζὼν Γουαίην, τὸν ἑπόμενο χρόνο στὰ «Ἂς ζήσουμε σήμερα», μὲ τὸν Βὰν Χέφλιν καὶ «Τὸ συνδικάτο τῶν παρανόμων», μὲ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ, καὶ τὸ 1955 στὰ «Κακὴ μέρα στὸ μαῦρο βράχο», μὲ τὸν Σπένσερ Τρέϊσυ, «Ἡ ζούγκλα τοῦ Μαυροπίνακος» μὲ τὸν Γκλὲν Φόρντ, καὶ τὸ «Στρατηγέ, εἶσαι προδότης» μὲ τὸν Κόρνελ Γουάϊλντ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρωταγωνιστεῖ στὸ δραματικὸ σινεμασκοπικὸ φίλμ «Τὸ βάσανο μιᾶς καρδιᾶς» μὲ τὸν Γουώλτερ Πίτζον.

Ψηλή, ξανθή, μὲ γαλανὰ μάτια, ὄμορφο πρόσωπο καὶ ἁρμονικώτατο σῶμα, ἡ Ἄνν εἶναι ὁ τύπος τῆς νέας Ἀμερικανίδας μὲ τὶς μοντέρνες ἀντιλήψεις, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδικὸ ἀθῶο πρόσωπο. Ἀπὸ τὸ 1952 εἶναι παντρεμένη μὲ ἕναν νεαρὸ μουσικό, μὲ τὸν ὁποῖον συχνὰ ἔχει διαφωνίες καὶ μικροκαυγάδες...

—Ὅλα αὐτὸ τονώνουν καὶ διατηροῦν τὸν ἔρωτα ἀνάμεσα στὸ ἀντρόγυνο! λέει ἡ Ἄνν γελῶντας στοὺς φίλους της.

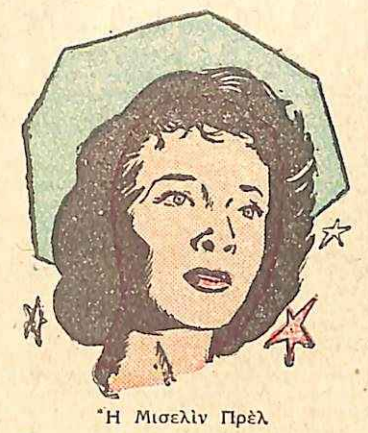
Ἡ Μισελὶν Πρὲλ

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Κατὰ τὴν Ἀμερικανίδα δημοσιογράφο Ἔντα Χοππερ, πενῆντα τοῖς ἑκατὸ τῶν φίλων τῆς Γκρέης Κέλλυ, στοιχηματίζουν ὅτι ἡ στὰρ δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῆ τὸν πρίγκηπα Ραινιέ.

★ Στὴν κόρη τους, ποὺ γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ ἕξη βδομάδες στὸ Χόλλυγουντ, ὁ Ζὰκ Σερνὰς καὶ ἡ γυναίκα του Μαρία - Στέλλα Σινιορίνι, ἔδωσαν τὸ ὄνομα Φραντζέσκα.

★ Ὁ Ντάρριλ Τζάννουκ, ποὺ ὅπως ἀναγγείλαμε, ἐγκατέλειψε τὴν «Φόξ», γιὰ νὰ γίνη ἀνεξάρτητος παραγωγός, ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ μαζὶ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του στὴ Γαλλία, βρίσκοντας πὼς ἡ φορολογία εἶναι ἐκεῖ πολὺ πιὸ λογική.

★ Τὸ εἰδύλλιο Ζὰν-Πιὲρ Ὠμὸν — Μαρίζα Παβάν, πρόκειται πολὺ σύντομα νὰ καταλήξη σὲ γάμο. Παρὰ τὶς διαψεύσεις τοῦ ἰδίου, προβλέπεται πὼς ἡ ἐπίσημη ἀναγγελία τῶν ἀρραβώνων τῶν δυὸ νέων θὰ γίνη πολὺ σύντομα.

★ Ἡ Μαρίνα Βλαντύ, ποὺ θὰ γίνη μητέρα τὸ φθινόπωρο, θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ παραχωρήση σὲ ἄλλη στὰρ τὸ ρόλο της, στὸ φίλμ «Ἔγκλημα καὶ τιμωρία», ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυρίση μετὰ τὸ φίλμ «Συγχωρῆστε μου τὰ παραπτώματά μου», τὸ ὁποῖο γυρίζει τώρα.

★ Συνεχίζοντας τὴν ἐπίθεσί του κατὰ τῶν Ἰταλίδων στάρ, ὁ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ εἶπε τὴν περασμένη βδομάδα: «Μπορεῖ πολλοὶ νὰ βρίσκουν μεγάλη θηλυκότητα στὴν Τζίνα Λολομπριτζιντα, ὄχι ὅμως κι' ἐγώ! Κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ θηλυκότητα δὲν περιορίζεται μόνο στὸ πλούσιο στῆθος».

★ Ὁ Ρὸκ Χάντσον καὶ ἡ γυναῖκα του Φύλλις ἔφυγαν γιὰ τὸ Μεξικό, σκοπεύοντας νὰ παρατείνουν τὸ γαμήλιο ταξίδι τους ἐπ' ἀόριστον. Δὲν ἔδωσαν τὴν ἐκεῖ διεύθυνσί τους, οὔτε στοὺς πιὸ στενούς τους φίλους.

★ Μιὰ μεγάλη ἑταιρεία τοῦ Χόλλυγουντ ἑτοιμάζει μιὰ ὑπερπαραγωγή, ποὺ θὰ γυριστῆ κι' αὐτὴ στὴν Ἰταλία. Πρόκειται γιὰ τὸ φίλμ «Οἱ τελευταῖες ἡμέρες τῆς Πομπηΐας», ποὺ θὰ ἔχη γιὰ βασικοὺς πρωταγωνιστὲς τὸν Μάρλον Μπράντο καὶ τὴν Τζίνα Λολομπρίντζιτα, δηλαδὴ τὰ δυὸ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ διεθνοῦς κινηματογραφικοῦ στερεώματος.

★ Ὁ Φράνσις, τὸ σοφὸ μουλάρι, θ' ἀλλάξη φωνή. Ὁ Τσὶλ Γουΐλς ποὺ τοῦ δάνειζε μέχρι σήμερα τὴ δική του, προβάλλει μεγάλες ἀξιώσεις στὴν ἑταιρεία του κι' αὐτὴ ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀντικαταστήση.

★ Ὁ Ρόμπερτ Στάκ, ποὺ ἀποφάσισε στὰ 36 χρόνια του νὰ θυσιάση τὴν ἐλευθερία του καὶ νὰ παντρευτῆ τὴν Ροζ-Μαρὶ Μπὸβ ἐδήλωσε: «Ἄξιζε τὸν κόπο νὰ περιμένω τόσον καιρό. Βρῆκα στὸ πρόσωπο τῆς Ρὸζ-Μαρὶ τὴ γυναῖκα, κοντὰ στὴν ὁποία θὰ περάσω τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου. Αὐτὸς εἶναι καὶ γιὰ τοὺς δυό μας ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος γάμος!» Εὐχόμεθα ὁ χρόνος νὰ μὴ τὸν διαψεύση.

★ Μετὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν πρίγκηπα Ραινιέ, ἡ Γκρέης Κέλλυ θὰ εἶναι ἡ πρώτη στάρ, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο θ' ἀποτυπωθῆ πάνω σὲ γραμματόσημα μεγάλης κυκλοφορίας.

★ Ἡ Ντόροθυ Μαλόον διέψευσε τὴ φήμη ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτῆ τὸν Σκὼτ Μπρέϊντυ. «Εἶναι ἕνας θαυμάσιος φίλος, δήλωσε. Βγήκαμε ὅμως μαζὶ μιὰ φορὰ μέσα σὲ δυὸ χρόνια καὶ δὲν νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἀναπτύξη ἕναν μεγάλο ἔρωτα καὶ νὰ δημιουργήση τὶς προϋποθέσεις γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο γάμο».

★ Ἡ ἀλησμόνητη πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Ἐπιζὸντ» Πάουλα Βέσσελυ, σύζυγος τοῦ γνωστοῦ Αὐστριακοῦ συναδέλφου της Πάουελ Χέρμπιγκερ, εἶδε μὲ μεγάλη χαρὰ νὰ διαλέγουν τὴν κόρη της Χριστίνα Χέρμπιγκερ-Βέσσελυ γιὰ νὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τῆς Μαρίας Βετσέρα στὴ νέα ταινία «Μάγιερλινγκ». Μητέρα καὶ κόρη μοιάζουν πολύ.

★ Μιὰ ἄλλη μητέρα, ποὺ εἶναι ὑπερήφανη γιὰ τὴν κόρη της, εἶναι ἡ Μάγδα Σνάϊντερ. Ἡ Ρόμυ Σνάϊντερ, τὴν ὁποία εἴδαμε στὸ φίλμ «Ὤ, μάϊν παπά», εἶναι ἀναμφισβήτητα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες καὶ ἐλπιδοφόρες νέες ἀποκαλύψεις τοῦ κινηματογράφου.

★ Ἀντιθέτως, ἡ Τζόαν Μπέννετ καὶ ἡ κόρη της δὲν φαίνονται νὰ αἰσθάνωνται καμμιὰ ὑπερηφάνεια ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη. Μητέρα καὶ κόρη παίζουν τώρα μαζὶ σ' ἕνα θεατρικὸ ἔργο στὸ Μπρόντγουαιη. Ἡ Τζόαν ὅμως προσπαθεῖ νὰ πείση τὴν κόρη της νὰ ἐγκαταλείψη τὸ θέατρο, λέγοντάς της ὅτι στερεῖται ταλέντου καὶ ὅτι, ἂν κατώρθωσε νὰ ἀνέβη στὴ σκηνή, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ διάσημο ὄνομα ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ αὐτήν. Ἡ κόρη της ὅμως βεβαιώνει πὼς ὁ ἀνυπόφορος χαρακτήρας τῆς μητέρας της τὴν ἀνάγκασε, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, νὰ ἐγκαταλείψη τὸ πατρικὸ σπίτι καὶ ὅτι μὲ χίλιους κόπους καὶ μὲ τὴν ἀξία της καὶ μόνη ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ τῆς δώσουν τὴν μητέρα της γιὰ παρτεναίρ.

★ Ὁ θάνατος τοῦ Δὸν Ζουὰν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου καὶ κινηματογράφου Ρολὰν Ἀλεξάντερ βύθισε σὲ μεγάλη λύπη ὅλο τὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τῆς Γαλλίας ἰδιαιτέρως ὅμως λύπησε τὴν Μισελὶν Πρέλ, ποὺ τὸν εἶχε γιὰ παρτεναὶρ στὸ φίλμ «Ἡ κυρία μὲ τὶς καμέλιες».

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε ἀνήγγειλε ἐπίσημα, σὲ μιὰ δημοσιογραφικὴ συγκέντρωσι, ὅτι πραγματικὰ θὰ γυρίση τὸ φίλμ «Κοιμώμενος πρίγκηψ» μαζὶ μὲ τὸν Λῶρενς Ὀλίβιε. Τὸ φίλμ θὰ γυριστῆ στὴν Ἀγγλία μὲ σκηνοθέτη τὸν ἴδιο τὸν Ὀλίβιε. Τὴν ὥρα, ποὺ ἔκανε τὶς δηλώσεις αὐτὲς ἡ Μαίριλυν φοροῦσε ἕνα μαῦρο ἐφαρμοστὸ βελούδινο φόρεμα μὲ ἕνα ἐξαιρετικὰ τολμηρὸ ντεκολτέ. Οἱ φωτορεπόρτερ πῆραν ἑκατοντάδες φωτογραφίες τῆς ὡραίας στὰρ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τῆς φώναξε προσηλώνοντας τὸ βλέμμα στὸ στῆθος της: «Μαίριλυν, σκύψετε, παρακαλῶ, νὰ πάρω μιὰ φωτογραφία γιὰ ἕνα... γαλλικὸ περιοδικό!»

★ Μὲ τὸ φίλμ «Δὸν Ζουὰν» ὁ Φερναντὲλ γλυτώνει γιὰ τρίτη φορὰ τὴν... ἐκτέλεσί του στὴν ὀθόνη. Σώθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἀγχόνη, στὸ φίλμ «Τζὶμ Λὰ Οὐλὲτ» καὶ ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα στὸ ἔργο «Ὁ γύρος τοῦ κόσμου μὲ 5 πεντάρες». Τώρα ὡς «Σγκαναρέλλος» στὸ φίλμ «Δὸν Ζουάν», ποὺ γύρισε στὴν Ἰσπανία, καταδικάζεται σὰν τὴ Ζὰν ντ' Ἄρκ νὰ καῆ ζωντανός, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Δὸν Ζουάν. Εὐτυχῶς ὅμως σώζεται χάρις στὴν ἐπέμβασι τῆς Κάρμεν Σεβίλλια, ποὺ ξεσηκώνει ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς πόλεως καὶ τὸν ἀπελευθερώνει. Τὸν ρόλο τοῦ Δὸν Ζουὰν στὸ φίλμ ὑποδύεται ὁ νέος γόης τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου Ἔρνο Κρίζα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ θέατρο τῆς καρδιᾶς

«Πόνος πατὴρ πάντων!»

(Ἐκείνη, ἀπογοητευμένη ἀφάνταστα, πονεμένη, δακρυσμένη, ἔρχεται νὰ ἐμπιστευθῆ τὸν πόνο της σὲ Ἐκεῖνον καὶ νὰ τοῦ γυρέψη ἐπειγόντως παρηγοριά).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὥστε, ἔτσι λοιπόν;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι... Μ' ἄφισε, μὲ ξέχασε, δὲ μ' ἀγαπάει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα τώρα...Μὴ κάνης ἔτσι... Θὰ ξεχάσης...

ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς νὰ ξεχάσω; Νοιώθω τὴν ψυχή μου ὁλόκληρη γεμάτη ἀπ' αὐτόν. Στὰ μάτια μου μέσα διατηρεῖται σὰν ὅραμα βασανιστικὸ ἡ εἰκόνα του... Στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦνε τὰ γλυκόλογα τῆς ἀγάπης του σὰ μουσικὴ ποὺ δὲ γίνεται καὶ δὲ θέλω νὰ ξεχαστῆ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σώπα, γιατί θὰ μὲ πιάσουνε τὰ κλάματα!

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ σὲ πιάσουνε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σχέσι ἔχω ἐγώ; Ἐσὺ νοιώθεις τὴ μεγάλη ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι νὰ σοῦ σπαράζη τὴν καρδιά· ἐγὼ τί ἔχω;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσύ, ἁπλούστατα νοιώθεις συμπόνοια γιὰ μένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶν' αὐτὸ ἀρκετὴ δικαιολογία γιὰ νὰ βάλω τὰ κλάματα... Κι' ὕστερα, νὰ σοῦ πῶ, σοῦ χρειαζότανε κάτι τέτοιο!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ἐννοεῖς «τέτοιο»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕνα στραπάτσο...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ γιατί, παρακαλῶ, μοῦ χρειαζότανε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ νὰ γίνης ἄνθρωπος...

ΕΚΕΙΝΗ (φανερὰ πειραγμένη): Πρίν, δηλαδή, τί ἤμουν; Καγκουρώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἦσουν ἕνα γυναικάκι, ἀσήμαντο, ἐπιπόλαιο, γελαστὸ καὶ ἄδειο... Σκοπός σου μοναδικὸς κι' ἀποκλειστικὸς ἦτανε ν' ἀρέσης καὶ προοπτική σου νὰ κυττάζεσαι στὸν καθρέφτη... Κοιμόσουνα γεμάτη ἀγωνία μὴ χαλάσης τὸ χτένισμα τῶν μαλλιῶν σου, καὶ ξυπνοῦσες μὲ λαχτάρα ποιὸν θὰ μπλέξης στὰ δίχτυα τῆς ἀκατανίκητης γοητείας σου... Ἦσουν, μὲ μιὰ λέξι, ἕνα ὡραῖο γυναικεῖο τίποτε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπᾶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ δυσαρεστῆσαι... Ἔτσι εἶναι κάθε ἄνθρωπος,— κι' ἑπομένως κάθε θηλυκό,—προτοῦ νοιώση τὴν πρώτη του ἀπογοήτευσι, τὸν πρῶτο του πόνο. Ἡ ξενοιασιὰ εἶναι παράγων ἀποβλακώσεως... Τὰ ἀδάκρυτα μάτια μοιάζουνε σὰν ἀκατανόητα ἀκύμαντες λιμνοθάλασσες, ποὺ μέσα τους ἀκινητεῖ ἡ ζωή...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐνῶ τὰ δακρυσμένα μάτια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό): Ἄ, αὐτὰ εἶναι ποιήματα... Μοιάζουνε μὲ μυοσωτίδες βρεμένες ἀπὸ τὸ νεροχιονο — τὸ ἀπόσταγμα τῆς θλίψεως... Ὁ πόνος ποὔχει σταλάξει ἀπάνω τους μὲ τὴ μορφὴ τῶν δακρύων, τοὺς δίνει τὴν πιὸ ἀσύλληπτη γοητεία!...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα χαμόγελο μελαγχολικῆς κοκετταρίας): Προτιμοῦσα νὰ μὴν πονῶ, κι'

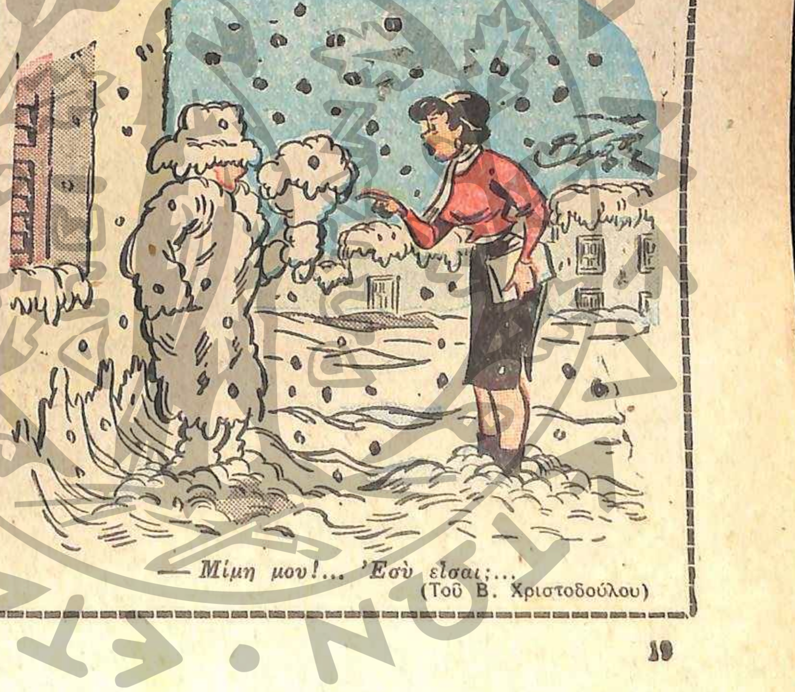
Μίμη μου!... Ἐσὺ εἶσαι;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ἂς μὴν εἴχανε γοητεία τὰ μάτια μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι, πίστεψέ με· πιὸ καλὰ ποὺ πόνεσες μιὰ φορὰ κι ἐσὺ ἐπὶ τέλους... Μέσ' στὴν ἄδεια ὁμοιομορφία τῆς ἀφρόντιστης ξενοιασιᾶς σου, ἦρθε ξαφνικὰ ὁ πόνος, ὁ μεγάλος δάσκαλος τῆς ζωῆς, νὰ σὲ κάνη πλάσμα ἀνθρώπινο. Δηλαδή, νὰ σὲ μεταβάλη ἀπὸ προτομή, ἀπὸ μαννεκέν, ἀπὸ χαλκομανία, σὲ ὁλοζώντανο δημιούργημα...Τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη σου ἀπογοήτευσι, τὸν πρῶτο σου πόνο, μπορεῖς νὰ πῆς ὅτι εἶσαι γυναίκα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Περίεργη ἀντίληψι αὐτή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίεργη, ἀλλὰ ἀληθινή... Δὲν ὑπάρχει πιὸ θετικὸς τρόπος ν' ἀτενίση κανεὶς τὴ ζωή, παρὰ μέσα ἀπὸ ἕνα ποτῆρι γεμισμένο μὲ δάκρυα... Ὁ πόνος εἶναι ὁ μεγάλος δημιουργός... Στὸν καλλιτέχνη δίνει τὴν ἔμπνευσι, πιάνει πυρετικὰ τὸ χέρι τοῦ ζωγράφου καὶ τὸ βάζει νὰ χαράξη στὸ μουσαμᾶ σὰν εἰκόνα τὴ νοσταλγικὴ ἀνάμνησι τῆς ἀγαπημένης ποὖχε τὴ σοφία νὰ φύγη, χαϊδεύει μὲ τὴ σμίλη τὸ κρύο μάρμαρο γιὰ ν' ἀποτυπώση ἀπάνω του τὴ ρόδινη σάρκα ποὖχει πιὰ χαθῆ, καὶ γεμίζει τὸ πεντάγραμμο τοῦ συνθέτη μὲ σπαρακτικὲς μελωδικὲς κραυγὲς γιὰ κείνη ποὖσβυσε σὰ διστακτικὸς διάττων στὸ στερέωμα τῆς ζωῆς...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγὼ δὲν εἶμαι, ὅμως, οὔτε ζωγράφος, οὔτε γλύπτης, οὔτε συνθέτης... Ἑπομένως ἤτανε περιττὸ νὰ πονέσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἦταν, ἀπεναντίας, περισσότερο ἀπὸ ἀπαραίτητο... Ὁ Ἡσίοδος μᾶς εἶπε τὸ σκληρότατο ἀληθινό: «Πόλεμος πατὴρ πάντων».. Ἐμεῖς, παρωδῶντας τον, μποροῦμε νὰ ἰσχυριστοῦμε, χωρὶς τὸ φόβο ὅτι θὰ μᾶς διαψεύση ἡ πραγματικότης: «Πόνος πατὴρ πάντων!»... Ὁ πόνος σ' ἔκανε καὶ σένα ν' ἀποκτήσης περιεχόμενο· σὲ γέμισε αἰσθήματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πρίν, δηλαδή, ἀπὸ τί ἤμουν γεμάτη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπὸ ἄχυρα, καὶ μὲ συχωρῆς...

ΕΚΕΙΝΗ (ἔξω φρενῶν): Δὲ σὲ συχωρῶ καθόλου... Ἐγὼ ἔχω τὴ στενοχώρια μου, καὶ σὰ νὰ μὴ μοῦ φτάνη αὐτή, ἔχω ἀπὸ πάνω καὶ τὶς θεωρεῖες σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀποφθεγματικά): Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα ὁλοστρόγγυλο μηδενικό, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φάη τὴν πρώτη καρπαζιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔφ! Μὲ πονοκεφάλιασες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συμπερασματικά): Θἀρθῆ καιρὸς ποὺ θὰ μὲ θυμηθῆς... Καὶ τότε θὰ εὐλογήσης αὐτὸν ποὺ σ' ἄφησε σήμερα καὶ σ' ἔκανε νὰ νοιώσης τὸν πρῶτο πόνο — κι' ἐμένα ποὺ διαπίστωσα τὴν ὠφέλειά σου. (Ἐκείνη μὲ τὰ μάτια της πιὰ στεγνά, ἀρχίζει νὰ σκέπτεται μέσα της ὅτι ἴσως Ἐκεῖνος ἔχει δίκηο...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

* * *

Ὑπνωτιστικὴ μηχανὴ

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπενόησε μιὰ πρωτότυπη ὑπνωτιστικὴ μηχανή. Τὸ ἄτομο ποὺ πρόκειται νὰ ὑπνωτισθῆ τοποθετεῖται σὲ ἀπόστασι δυὸ μέτρων ἀπὸ ἕναν προβολέα. Στὸ κεφάλι τοῦ φοροῦν μιὰ κάσκα μὲ δυὸ ἀκουστικά. Ὁ προβολεὺς ἀρχίζει ἀμέσως νὰ ἐκπέμπη ἕνα γκρίζο φῶς, ἐνῶ ταυτόχρονα μιὰ εἰδικὴ συσκευὴ ἐκπέμπει ἤχους ποὺ φθάνουν στὰ αὐτιὰ τοῦ ἀσθενοῦς μέσα ἀπὸ τὰ ἀκουστικά. Τὸ φῶς καὶ ὁ ἦχος κανονίζονται σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀσθενοῦς, δηλαδὴ γύρω στοὺς 20 κύκλους κατὰ λεπτόν. Ὁ ρυθμὸς αὐτὸς περιορίζεται βαθμιαῖα καὶ τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ὁ ἀσθενὴς ρυθμίζει σύμφωνα μ' αὐτὸν τὴν ἀναπνοή του. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, βρίσκεται σὲ κατάστασι τελείας ὑπνώσεως.

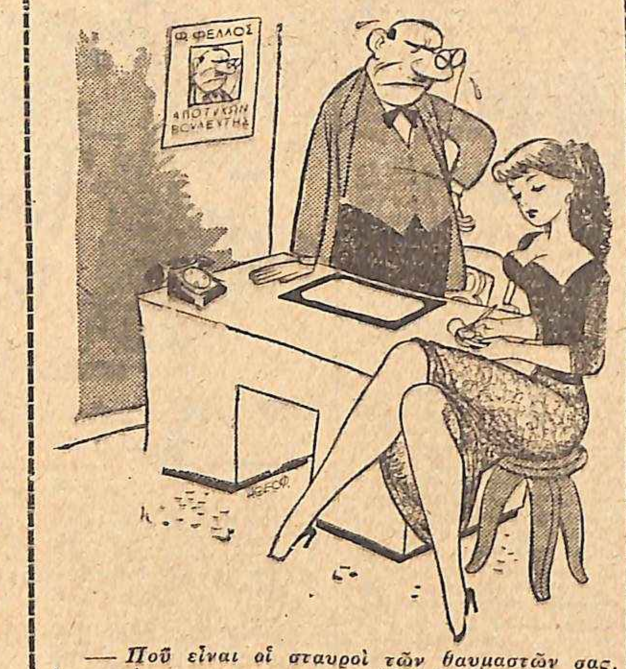

— Ποῦ εἶναι οἱ σταυροὶ τῶν θαυμαστῶν σας, δεσποινίς;...
(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

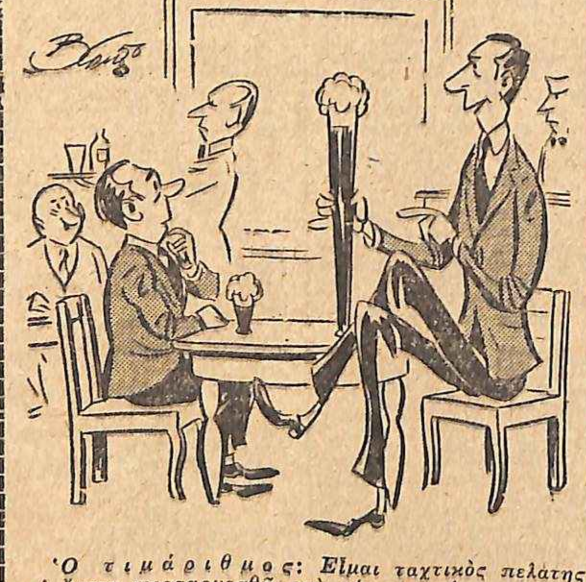

Ὁ τιμάριθμος: Εἶμαι ταχτικὸς πελάτης κι' ἔχουν προσαρμοσθῆ στὰ μέτρα μου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

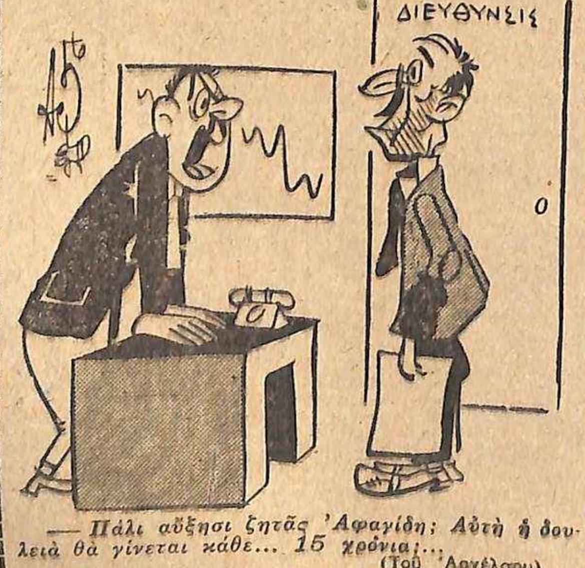

— Πάλι αὔξησι ζητᾶς Ἀφαγίδη; Αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ γίνεται κάθε... 15 χρόνια!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ὁ Ἰνδὸς ποὺ εἶδε ΤΟ «ΓΙΕΤΙ»

Τὰ μυστηριώδη πλάσματα τῶν Ἰμαλαΐων

Κάθε τόσο, γίνεται λόγος στὸν ξένο τύπο γιὰ τοὺς «χιονανθρώπους» τῶν Ἰμαλαΐων, τὰ αἰνιγματικὰ αὐτὰ καὶ ἄγρια πλάσματα, ποὺ κατοικοῦν στὶς αἰωνίως χιονισμένες βουνοκορφὲς τῆς κεντρικῆς Ἀσίας. Ἄλλοι παραδέχονται τὴν ὕπαρξι τους κι' ἄλλοι ὄχι. Περιηγηταὶ καὶ ἰθαγενεῖς βεβαιώνουν πῶς εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα ἀπ' αὐτούς, ἢ τουλάχιστον πῶς συνάντησαν τὶς πελώριες πατημασιές του στὸ χιόνι.

Τελευταίως ἀκόμη, μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἀναζήτησε τοὺς «χιονάνθρωπους», ἀλλὰ δὲν τοὺς βρῆκε πουθενά. Ὡστόσο, ἕνας δημοσιογράφος τῆς Καλκούτας δημοσίευσε προσφάτως στὴν ἐφημερίδα του τὴν ἐκπληκτικὴ ἀφήγησι ποὺ ἄκουσε ἀπ' τὰ χείλη ἑνὸς ἰθαγενοῦς τῶν βορείων Ἰνδιῶν. Ὁ Πέμπα—ἔτσι λεγόταν ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς—βεβαίωσε τὸ δημοσιογράφο ὅτι εἶδε μὲ τὰ μάτια του ἕνα «Γιέτι», δηλαδὴ ἕνα «χιονάνθρωπο», μὲ τὶς ἐξῆς μυθιστορηματικὲς συνθῆκες:

Πρὶν ἀπὸ πάρα πολλὰ χρόνια, ὁ Πέμπα ἦταν νέος, 25 χρονῶν, κι' ἔμενε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ χωριὸ Σόλο Κούμπου. Μιὰ μέρα, ἀνέλαβε νὰ συνοδέψη δυὸ Εὐρωπαίους, ποὺ ἤθελαν νὰ μελετήσουν τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ τῶν γύρω λόφων. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ κράτησε δυὸ βδομάδες. Οἱ ἐξερευνηταὶ μάζευαν λουλούδια καὶ χόρτα, τραβοῦσαν φωτογραφίες, κυνηγοῦσαν σπάνιες πεταλοῦδες. Ὁ Πέμπα μαγείρευε τὸ φαγητό τους καὶ συγύριζε τὴ σκηνή τους.

Ὕστερα, οἱ δυὸ ξένοι θέλησαν νὰ κάνουν καὶ λίγη ὀρειβασία, ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα κοντυνὸ βουνό. Λογάριαζαν πῶς θἄφταναν στὴν κορυφή του σὲ δυὸ μέρες. Στὰ μισὰ ὅμως τῆς δεύτερης μέρας, μιὰ φοβερὴ χιονοθύελλα τοὺς ἀνάγκασε νὰ ζητήσουν προσωρινὸ καταφύγιο κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο βράχο.

Ἐνῶ λοιπὸν βρίσκονταν ἐκεῖ, κατρακύλησε ἀπὸ ψηλὰ μιὰ πελώρια χιονοστιβάδα, μαζὶ μὲ τεράστιες πέτρες ποὺ ξεκολλοῦσαν στὸ πέρασμά της. Μιὰ ἀπ' τὶς πέτρες αὐτὲς χτύπησε μὲ φοβερὴ ὁρμὴ πάνω στὸ βράχο ποὺ προφύλαγε τοὺς δυὸ Εὐρωπαίους καὶ τὸν Πέμπα...

Ἀλλ' ἂς ἀφίσουμε τὸν Ἰνδὸ νὰ συνεχίση τὴν ἀφήγησί του.

«Δὲν ξέρω πόσες ὧρες ἔμεινα ἀναίσθητος... Ὅταν συνῆλθα, ἦταν πρωῒ κι' εἶχε σταματήσει πιὰ ἡ χιονοθύελλα. Ἤμουν πληγωμένος στὸ πόδι. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους ἦταν νεκρός, ὁ ἄλλος ζωντανὸς ἀλλ' ἀναίσθητος. Σήκωσα τὸ δεύτερο στοὺς ὤμους μου καὶ ξεκίνησα...

»Μὰ δὲν ἄργησα ν' ἀντιληφθῶ μὲ φρίκη πῶς εἶχα χαθῆ! Δὲν ἤξερα πιὰ ποῦ βρισκόμουνα... Ἐπὶ δυὸ μέρες, περπάτησα ἔτσι, στὴν τύχη. Ὁ Εὐρωπαῖος εἶχε συνέλθει, ἀλλὰ φαινόταν πῶς εἶχε χάσει τὰ λογικά του, ἀπὸ ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι. Τὰ λίγα τρόφιμά μας κόντευαν νὰ τελειώσουν. Μόνον ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς σώση!

»Τότε ἀκριβῶς εἶδα τὸ Γιέτι! Ἦταν ἕνα πλάσμα πελώριο, ψηλὸ ὡς 1 μέτρο καὶ 80, μὲ πολὺ σκοῦρο δέρμα καὶ μὲ τεράστια πόδια. Στεκόταν καὶ μᾶς κύτταζε, ἀπὸ κάποια ἀπόστασι. Μοῦ φάνηκε πῶς μοῦ ἔκανε νοήματα.

»Σηκώθηκα τότε, φορτώθηκα στὴν πλάτη μου τὸ σύντροφό μου, ἔβαλα στὶς τσέπες μου τὰ λίγα τρόφιμα ποὺ μᾶς ἀπομείνανε, καὶ τὸν ἀκολούθησα. Ἦταν ἡ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας μας...

»Δυὸ ὁλόκληρα μερόνυχτα, περπατοῦσα πίσω του... Ἦταν ἄνθρωπος ἢ ζῶο; Ποῦ μὲ πήγαινε; Φοβόμουνα, κι' ὅμως τὸν ἀκολουθοῦσα.

»Τὰ ξημερώματα τῆς τρίτης ἡμέρας, ἀντίκρυσα τὸ χωριό μου! Κύτταξα γύρω μου γιὰ τὸ Γιέτι, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε χαθῆ, ἀφοῦ μᾶς ὡδήγησε στὴ σωτηρία».

Ὑπάρχει ἄραγε κάποια δόσι ἀληθείας στὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ Ἰνδοῦ; Εἶδε πραγματικὰ ἕνα Γιέτι; Ἢ μήπως ἔπεσε θῦμα τῶν ψευδαισθήσεων ἐκείνων, ποὺ εἶναι τόσο συχνὲς στὰ μεγάλα ὕψη;

Πῶς νὰ ὁδηγῆτε τὸν χειμῶνα

Μερικὲς πολὺ χρήσιμες συμβουλές, ποὺ θὰ σᾶς προφυλάξουν ἀπὸ τὰ δυστυχήματα

Ὁ χειμώνας εἶναι ἡ ἐποχή, ποὺ γίνονται τὰ πιὸ πολλὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα. Οἱ τρεῖς πιὸ μεγάλοι ἐχθροὶ τοῦ ὁδηγοῦ, αὐτοὺς τοὺς μῆνες, εἶναι τὰ παγωμένα νερὰ τῶν δρόμων, ἡ ὁμίχλη καὶ τὸ χιόνι. Κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, πρέπει ἐπίσης νὰ ὑπολογιστῆ ἡ λιγώτερη κι' ἐλαττωματικὴ «ἀπόδοσι» τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ ὁδηγός, κατὰ κανόνα, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντιμετωπίζη τὸν χειμώνα κάθε ξαφνικὴ ἀναποδιὰ μὲ τὴν εὐχέρεια, ποὺ δείχνει τὶς ἄλλες ἐποχές. Πρῶτα-πρῶτα εἶναι πιὸ κουρασμένος τώρα, γιατὶ ὁδηγεῖ περισσότερες ὧρες μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ κι' ἡ μέρα εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὴ νύχτα. Οἱ κινήσεις του, ὕστερα, εἶναι πιὸ ἀργὲς — προπαντὸς τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ — γιατὶ τὸ κρύο μουδιάζει τοὺς μῦς. Τέλος ἡ ὅρασί του εἶναι πιὸ ἐλαττωμένη, ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα, κι' αὐτὸ συντελεῖ πιὸ πολὺ στὴν κούρασί του.

Τὸ αὐτοκίνητο ἐπίσης ἔχει κι' αὐτό, κατὰ τὸν χειμώνα, τὶς δικές του ἀδυναμίες. Ἡ μηχανή του δουλεύει πιὸ δύσκολα ἐξ αἰτίας τοῦ κρύου. Τὰ λάδια του ἔχουν λιγώτερη ἀποτελεσματικότητα. Καὶ οἱ σοῦστες παρουσιάζουν μικρότερη ἐλαστικότητα.

Χρειάζεται, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μεγαλύτερη προσοχὴ στὸ σωφάρισμα καὶ μιὰ ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ περιποίησι στὸ αὐτοκίνητο.

Ἰδοὺ τώρα οἱ πιὸ βασικοὶ κι' ἀπαραίτητοι κανόνες, ποὺ πρέπει νἄχετε ὑπ' ὄψι σας γιὰ νὰ ὁδηγῆτε τὸν χειμώνα χωρὶς κίνδυνο.

1) Νὰ εἶστε πολὺ συντηρητικοὶ στὴν ταχύτητα, ποὺ ἀναπτύσσετε. Τὰ πιὸ πολλὰ δυστυχήματα συμβαίνουν γιατὶ οἱ ὁδηγοὶ τρέχουν πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο ἀπαιτεῖ ἡ ἀσφάλεια τοῦ αὐτοκινήτου τους. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ὄχι μονάχα οἱ χιονισμένοι ἢ παγωμένοι δρόμοι, ἀλλὰ κι' οἱ βρεγμένοι ἁπλῶς, αὐξάνουν τὸν χρόνο τοῦ σταματήματος τοῦ ἁμαξιοῦ, ὅταν φρενάρετε, πάνω ἀπὸ τὸ ἕνα τρίτο.

Ἐπίσης τὸ πέρασμα τῶν στροφῶν εἶναι πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνο. Τὸ ντεραπάρισμα, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶναι πέντε φορὲς πιὸ πιθανὸ ἀπ' ὅσο ὅταν ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ στεγνὸ δρόμο. Μιὰ στροφὴ ὄχι ἀπότομη, ποὺ μποροῦμε μὲ στεγνὸ δρόμο νὰ τὴν περάσουμε χωρὶς κίνδυνο τρέχοντας μὲ 50 χιλιόμετρα, μπορεῖ ν' ἀποδειχθῆ ἐπικίνδυνη ὅταν ὁ δρόμος εἶναι σκεπασμένος μὲ λίγο χιόνι, ἀκόμη κι' ἂν τρέχουμε μόλις μὲ 30 χιλιόμετρα.

2) Τὸν χειμώνα πρέπει νὰ ἔχετε ὁπωσδήποτε σὲ καλὴ κατάστασι τὰ λάστιχα τῶν τροχῶν. Ὅταν εἶναι φθαρμένα, ἰδίως στὶς ἄκρες, τὸ ἁμάξι θὰ σᾶς ξεφύγη καὶ δὲ θὰ «πιάνουν» οἱ ρόδες στὸ δρόμο. Ἡ οἰκονομία στὰ λάστιχα, αὐτὴ τὴν ἐποχή, εἶναι ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀνοησίες ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε.

3) Τὸ φούσκωμα τῶν θαλάμων πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἴδιο καὶ στὶς τέσσερες ρόδες, ὥστε τὸ ἁμάξι νὰ «πατᾶ» σταθερὰ κι' ἰσορροπημένα καὶ στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς ἐπαφῆς του μὲ τὸ ἔδαφος. Ὅταν πρόκειται νὰ διανύσετε ἀρκετὰ χιλιόμετρα σὲ δρόμους σκεπασμένους ἀπὸ λίγο χιόνι ἢ ἀπὸ παγωμένα νερά, καλὸ θὰ εἶναι ἡ πίεσι τῶν θαλάμων νὰ εἶναι ἐλαττωμένη κατὰ τὸ ἕνα τέταρτο. Ἔτσι θὰ μεγαλώση ἡ ἐπιφάνεια τῶν λάστιχων, ποὺ ἐφάπτεται στὸ ἔδαφος. Ἡ φθορά τους, βέβαια, θὰ εἶναι ἔτσι μεγαλύτερη, ἀλλὰ σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὸ μέτρο αὐτὸ ἀποδείχνεται ἀληθινὰ σωτήριο.

4) Προμηθευτῆτε «ἀντιομιχλικοὺς φανοὺς» ἂν ταξιδεύετε σὲ μέρη, ποὺ ἔχουν συνήθως ποῦσι. Αὐτοὺς τοὺς φανοὺς θὰ τοὺς τοποθετήσετε χαμηλά.

5) Χρησιμοποιῆτε «θερμικὴ μάσκα», ποὺ θὰ κρατᾶ καθαρὸ τὸ παρμπρὶζ ἀπὸ τοὺς πάγους. Τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο ὄχι μονάχα σὲ ἁμάξια, ποὺ δὲν διαθέτουν σύστημα ἐσωτερικῆς θερμάνσεως, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτά, ποὺ τὸ ἔχουν. Ὅπως ξέρετε, ὁ ἀέρας ζεσταίνεται ἀρκετὰ ὅταν ὁ κινητήρας μεταδώση στὸ νερὸ θερμότητα ἀπὸ 60 ὡς 80 βαθμούς. Πολὺ συχνά, ὅμως, αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα δημιουργεῖται μονάχα ἀφοῦ θἄχετε διανύσει ἀρκετὰ χιλιόμετρα.

6) Γιὰ τὴν καλὴ διατήρησι τοῦ κινητῆρα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξεκινᾶτε μονάχα ἀφοῦ γίνη κανονικὴ ἡ κυκλοφορία τοῦ λαδιοῦ. Στὸ πρωϊνό σας ξεκίνημα, προσπαθῆτε νὰ μὴ βιάζετε πολὺ τὴ μπαταρία κι' ἀφῆστε νὰ δουλέψη λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ μηχανὴ στὸ ἐλάχιστο, ὥστε νὰ «συνηθίση» σιγὰ-σιγὰ τὸ διαφορικό, ὅπου τὸ λάδι εἶναι ἀκόμη κρύο. Ὅταν ξεκινᾶτε, νὰ τὸ ἔχετε ὡς κανόνα σας νὰ εἶναι ἡ μηχανὴ ζεστή, ὥστε τὸ λάδι νὰ ἔχη κυκλοφορήσει σὲ ὅλα τὰ σημεῖα.

7) Προσέχετε πάντα νὰ λειτουργοῦν τὰ φρένα σας παντοῦ κανονικά. Ἔτσι, θ' ἀποφύγετε κανένα ξαφνικὸ ντεραπάρισμα, ποὺ ἀλλοιῶς δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τὸ ἐξηγήσετε.

8) Ἔχετε πάντα τὴ μπαταρία σας σὲ καλὴ κατάστασι καὶ τελείως φορτισμένη.

9) Γρασσάρετε τὸ ἁμάξι σας δυὸ φορὲς πιὸ συχνὰ ἀπ' ὅ,τι τὸ καλοκαῖρι. Ἡ βροχή, οἱ πάγοι καὶ τὸ χιόνι εἶναι ἀδελφικοὶ φίλοι τῆς σκουριᾶς.

10) Ἂν ταξιδεύετε σὲ πολὺ κρύες περιοχές, πρέπει νὰ ρίχνετε στὸ νερὸ τοῦ ραντιατὲρ κάτι ποὺ θὰ τὸ ἐξασφαλίζη ἀπὸ τὸ πάγωμα.

Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, σᾶς συνιστοῦμε νὰ μεταχειρίζεσθε οὐσίες ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τὴ γλυκερίνη κι' ὄχι ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν βάσι τὸ οἰνόπνευμα.

Αὐτὲς οἱ τελευταῖες στοιχίζουν φθηνότερα, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρουν ἀλλοιώσεις στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κινητῆρα, καθὼς καὶ τοῦ ραντιατέρ.

11) Ὅταν ταξιδεύετε σὲ ὁμίχλη, κρατᾶτε ἀναμμένα τὰ πίσω κόκκινα φῶτα καὶ μὴ τρέχετε ἐντελῶς «ξυστὰ» στὰ δεξιὰ τοῦ δρόμου, γιὰ νἄχετε ἄνεσι νὰ μανουβράρετε καταλλήλως ἂν ξεπηδήση μπροστά σας κανένα ξαφνικὸ ἐμπόδιο.

12) Προσέχετε πολὺ τὰ παγωμένα νερὰ τοῦ δρόμου, ἰδίως τὸ πρωῒ καὶ τὶς πρῶτες βραδυνὲς ὧρες, γιατὶ τότε εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνα.

13) Τέλος νὰ θυμᾶστε καλά, ὅτι, προκειμένου γιὰ τὴ διασταύρωσι δύο αὐτοκινήτων σὲ ἀνηφοριές, προτεραιότητα ἔχει νὰ περάση, ὅταν ὁ δρόμος εἶναι στενός, τὸ ἁμάξι ποὺ ἀνεβαίνει, γιατὶ στὸν κατήφορο εἶναι πάντοτε πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ σταματήση κανεὶς καὶ νὰ ξαναξεκινήση.

ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΟΔΗΓΗΤΕ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

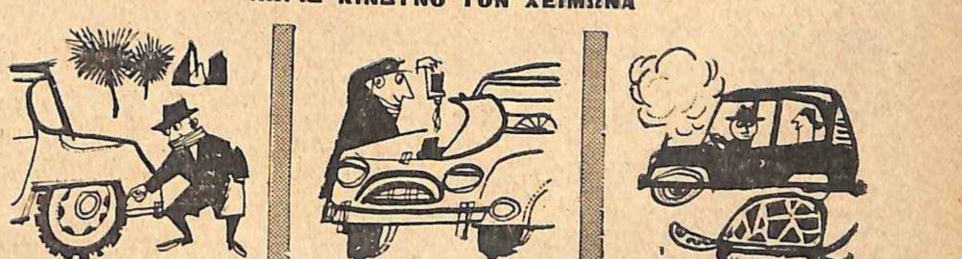

Ἀριστερά: Καινούργια λάστιχα κι' ἀκριβὴς πίεσι στοὺς θαλάμους. Μέσον: Ἀντιομιχλικοὶ φανοὶ καὶ προφύλαξι τοῦ ραντιατὲρ ἀπὸ τὸ πάγωμα. Δεξιά: Φρόνιμη ταχύτητα καὶ ζεστὴ μηχανή.

ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

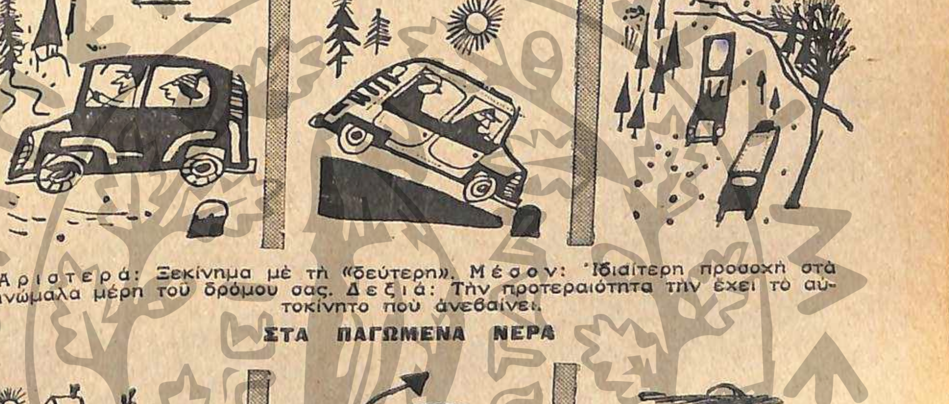

Ἀριστερά: Ξεκίνημα μὲ τὴ «δεύτερη». Μέσον: Ἰδιαίτερη προσοχὴ στὰ ἀνώμαλα μέρη τοῦ δρόμου σας. Δεξιά: Τὴν προτεραιότητα τὴν ἔχει τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἀνεβαίνει.

ΣΤΑ ΠΑΓΩΜΕΝΑ ΝΕΡΑ

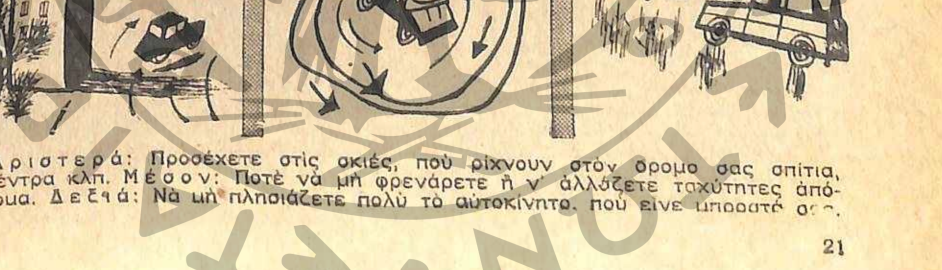

Ἀριστερά: Προσέχετε στὶς σκιές, ποὺ ρίχνουν στὸν δρομο σας σπίτια, δέντρα κλπ. Μέσον: Ποτὲ νὰ μὴ φρενάρετε ἢ ν' ἀλλάζετε ταχύτητες ἀπότομα. Δεξιά: Νὰ μὴ πλησιάζετε πολὺ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ εἶνε μπροστά σας.

Περιπετειῶδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

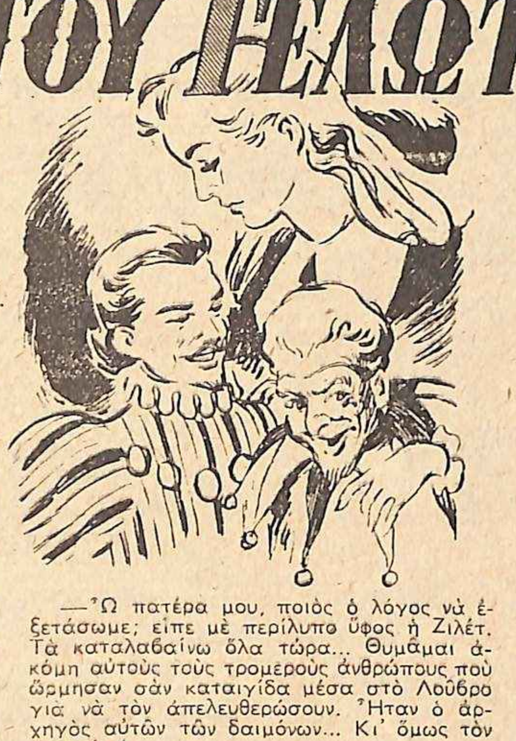

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ προσπάθεια τοῦ Ἰγνατίου Λογιόλα νὰ ἐνοχοποιήση τὸν Ντολὲ ἀποτυχάνει. Στὸ μεταξύ, ἡ Ζιλὲτ κατορθώνει νὰ σώση τὸν Τριβουλέτο, ἀπειλῶντας τὸν Φραγκίσκο 1ο ὅτι, ἂν δὲν διέτασσε ν' ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸ γελωτοποιό, θὰ σωριαζόταν νεκρὴ μπροστὰ στὰ πόδια του. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Τριβουλέτος, χάρις στὴ συνδρομὴ μιᾶς νεαρᾶς ἀκολούθου, κατορθώνει νὰ μπῆ στὸ διαμέρισμα τῆς Ζιλέτ. Ἡ συνάντησί τους εἶνε πολὺ συγκινητική. Ὁ Τριβουλέτος λέει στὴ θετὴ κόρη του ὅτι θὰ προσπαθήση νὰ ἐξαγοράση ἕναν ἀπὸ τοὺς φρουροὺς γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Λοῦβρο.

10ον

— Γιατί; ρώτησε ὁ Τριβουλέτος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

Δυὸ δάκρυα κύλησαν πάνω στὰ μάγουλα τῆς Ζιλέτ.

— Κλαῖς; εἶπε ὁ γελωτοποιός. Ἀλλὰ τί σοῦ συμβαίνει, κόρη μου;... Δὲ θέλεις νὰ μιλήσης στὸν πατέρα σου ποὺ σὲ λατρεύει;

Ἡ Ζιλὲτ ἐξακολούθησε νὰ κλαίη, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί του.

— Ζιλέτ, ξαναεῖπε ὁ Τριβουλέτος, ὁ δυστυχισμένος πατέρας σου σὲ ἰκετεύει... Μίλησέ του... Ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία τῆς λύπης σου;... Δὲν θέλεις, λοιπόν, νὰ μοῦ ἀπαντήσης;

Μιὰ ἰδέα πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Μήπως ἀγαπᾶς, κόρη μου; τὴ ρώτησε.

Ἡ Ζιλὲτ σφίχτηκε πιὸ πολὺ πάνω του.

— Δὲν μ' ἀγαπάει, ὅμως, ψιθύρισε χωρὶς νὰ πάψη νὰ κλαίη.

— Δὲν σ' ἀγαπάει! εἶπε ὁ Τριβουλέτος.

— Μὲ περιφρονεῖ!

— Ποιός;... Πές μου ποιός;

— Νομίζει πὼς ἀκολούθησα μὲ τὴ θέλησί μου τὸ βασιλιᾶ... Ὤ, φρίκη, νομίζει πώς...

Τὸ στῆθος της ἀναταρασσόταν ἀπὸ λυγμούς.

— Πόσο εἶμαι δυστυχισμένη! εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή. Ὤ, τί ἦταν αὐτὸ τὸ βλέμμα ποὺ μοῦ ἔρριξε!... Αὐτὴ ἡ ματιὰ βαραίνει πάνω στὴν καρδιά μου καὶ μὲ πνίγει!

— Ἀλλὰ ποιός; ρώτησε ὁ Τριβουλέτος. Ποιός;

— Αὐτὸς ὁ νέος, τραύλισε ἡ Ζιλέτ.

— Ποιὸς νέος; ξαναρώτησε ὁ Τριβουλέτος. Μίλησε, λοιπόν! Ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὲ λύπησε;... Λὲς ὅτι δὲν σ' ἀγαπάει... Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο!

— Τὸν ξέρεις, πατέρα, εἶπε τέλος ἡ Ζιλέτ. Περνοῦσε συχνὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὸ Τρασουάρ... Περνοῦσε τὶς ὧρες ποὺ ἤξερε πὼς ἔβγαινα στὸ παράθυρο...

— Κι' ἔπειτα;

— Μὲ κύτταζε μ' ἕναν τρόπο ποὺ ἦταν πολὺ περίεργος καὶ νόμισα... Ἀλλ' ὄχι, ἔκαμα λάθος, δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ.

Οἱ λυγμοὶ ἔπνιγαν τὴ φωνή της.

— Καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾶς;

Ἀπάντησε ναί, κουνώντας τὸ κεφάλι της.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ διαφωτίσης, παιδί μου, τῆς εἶπε μὲ μαλακὸ τόνο. Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ νέος;

— Τὸ βράδυ ποὺ ὁ βασιλιᾶς ἦρθε στὸ σπίτι μας, αὐτὸς μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια του, ἀπάντησε ἡ Ζιλέτ. Νομίζω πὼς λέγεται Μανφρέδος.

Ὁ Τριβουλέτος ἔγινε κατακίτρινος.

— Μανφρέδος; εἶπε. Ἐννοεῖς αὐτὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν ληστῶν;

— Τί εἴπατε, πατέρα μου; ρώτησε ἡ Ζιλὲτ ποὺ σταμάτησε ἀμέσως νὰ κλαίη. Ὁ Μανφρέδος εἶνε ἀρχηγὸς ληστῶν;

Κατέβηκε ἀμέσως ἀπὸ τὰ γόνατά του καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἀγωνία περιμένοντας τὴν ἀπάντησί του.

— Μὴν τρομάζης, τῆς ἀπάντησε. Ἴσως κάνω λάθος. Θὰ ἰδοῦμε... Θὰ ἐξετάσωμε...

— Ὤ πατέρα μου, ποιὸς ὁ λόγος νὰ ἐξετάσωμε; εἶπε μὲ περίλυπο ὕφος ἡ Ζιλέτ. Τὰ καταλαβαίνω ὅλα τώρα... Θυμᾶμαι ἀκόμη αὐτοὺς τοὺς τρομεροὺς ἀνθρώπους ποὺ ὥρμησαν σὰν καταιγίδα μέσα στὸ Λοῦβρο γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν. Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν τῶν δαιμόνων... Κι' ὅμως τὸν ἀγαπάω!

Ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ χέρια της.

— Αὐτὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν ληστῶν τὸν ἀγαπάω, ψιθύρισε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της. Κι' εἶμαι δυστυχισμένη ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν μ' ἀγαπάει... Ὤ, ἂν τὸν βλέπατε, πατέρα, νὰ μιλάη στὸ βασιλιᾶ σὰν νὰ ἦταν ἴσος του! Πόσο μικρὸς φαινόταν ὁ βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας πλάϊ του!... Ἀλλά, τὸ κάτω - κάτω, τί μ' ἐνδιαφέρει ἂν εἶνε ληστὴς ἢ ὄχι; Ἀρκεῖ ὅτι ἔχει εὐγενικὴ καρδιὰ καὶ γενναῖα αἰσθήματα... Ἄ, πατερα, τὸ χέρι του εἶνε πολὺ δυνατὸ καὶ τὸ βλέμμα του πολὺ τρυφερό...

Ὁ Τριβουλέτος εἶχε βυθισθῆ σὲ σκέψεις. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν απασχολοῦσε ἦταν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε ἡ Ζιλὲτ βρισκόταν σὲ πολὺ μεγαλο κίνδυνο. Ἀπὸ ἡμέρες τώρα εἶχε ἀκούσει τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν δοθῆ γι' αὐτόν. Τὸ ἂν ὁ Μανφρέδος ἦταν ἢ ὄχι ληστής, δὲν τὸν ἐνδιέφερε γιὰ τὴ στιγμή, τοὐλάχιστον. Θὰ τὸ ἐξέταζε ἀργότερα.

— Καὶ εἶπες ὅτι δὲν σ' ἀγαπάει; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

— Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό, πατέρα, ἀπάντησε ἡ Ζιλέτ.

Καὶ ἀφηγήθηκε στὸν πατέρα της ὅλα ὅσα εἶχαν ξετυλιχτῆ ὡς τότε. Πῶς ὁ Μανφρεδος τὴν εἶχε σώσει μὲ τὴν ἀπρόοπτη ἐπέμβασί του ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ καὶ πῶς κατόπιν εἶχε τρέξει στὸ Λοῦβρο κι' εἶχε μιλήσει σκληρὰ στὸ Φραγκῖσκο καὶ στὴν ἴδια.

Ὁ Τριβουλέτος ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια της.

— Καὶ λὲς ὅτι δὲν σ' ἀγαπάει; τὴ ρώτησε ὅταν τελείωσε τὴν ἀφήγησί της.

— Ἀλλοίμονο, πατέρα...

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι σὲ λατρεύει, τῆς εἶπε. Μόνον ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ ἐμπνεύση στὸν ἄνθρωπο παρόμοιες τρέλλες. Νὰ εἶσαι ἕτοιμη, παιδί μου. Αὔριο θαρθῶ νὰ σὲ πάρω στὴν ἴδια ὥρα... Ἄφησέ με νὰ κανονίσω ἐγὼ τὰ πράγματα ὅπως ξέρω... Θὰ δῆς ὅτι μακρυὰ ἀπὸ δῶ θὰ βροῦμε τὴν εὐτυχία...

Τὴν ἔσφιξε κατόπιν στὴν ἀγκαλιά του καὶ πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ὅπου τὸν περίμενε ἡ δεσποινὶς ντὲ Κρουαζίλ. Βγῆκαν ὕστερα μαζὶ καὶ χάθηκαν μέσα στὸ σκοτεινὸ διάδρομο.

— Μ' ἀγαπάει! ψιθύρισε ἡ Ζιλέτ, ὅταν ἔμεινε μόνη. Μ' ἀγαπάει! Ἀλλ' εἶνε δυνατόν;

Ἡ ἐπίσημη εὐνοουμένη

Τὸ ἴδιο βράδυ, μερικὲς ὧρες προτοῦ ὁ Τριβουλέτος μπῆ στὸ διαμέρισμα τῆς Ζιλέτ, δυὸ γυναῖκες βγῆκαν ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πόρτα τοῦ Λούβρου.

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐννηά.

Πίσω ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀκολουθοῦσαν τρεῖς εὐγενεῖς, τυλιγμένοι στοὺς μεγάλους μανδύες τους.

Αὐτοὶ οἱ εὐγενεῖς ἦταν ὁ Γκὺ ντὲ Σαμπὸ ντὲ Ζαρνάκ, ὁ Λεζινιὰν καὶ ὁ Σαὶν-Τράϊγ, οἱ τρεῖς πιστοὶ ἀκόλουθοι τῆς δουκίσσης ντ' Ἐτάμπ, ἐπίσημης εὐνοουμένης τοῦ Φραγκίσκου πρώτου. Αὐτὴν συνώδευαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἡ γυναῖκα ποὺ βάδιζε πλάϊ της ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀκολούθους της.

Ἡ Ἄννα ντὲ Πισελύ, δούκισσα ντ' Ἐτάμπλ, πλησίαζε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ πενῆντα. Ἀλλ' ἤξερε ὅσο καμμιὰ ἄλλη τὰ μυστικὰ τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσε μὲ τὸ παραπάνω, ἀντίθετα μὲ τὴν Ἀρτέμιδα τοῦ Πουατιὲ ποὺ δὲν ἔβαζε στὸ πρόσωπό της τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ κρύο νερό, χειμῶνα - καλοκαῖρι.

Οἱ δυὸ γυναῖκες δὲν διέφεραν σ' αὐτὸ μόνον. Ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ ἐπιδιδόταν σ' ὅλα τὰ σπὸρ τῆς ἐποχῆς, ἔκανε ἱππασία τρεῖς καὶ τέσσερες ὧρες τὴν ἡμέρα, ἔτρεχε στὰ κυνήγια κι' ἔπαιρνε μαθήματα ξιφασκίας. Ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ, ἀντίθετα, ἦταν πολὺ τρυφερή, κρύωνε μὲ τὸ παραμικρὸ κι' ἔμοιαζε μ' ἕνα λουλοῦδι τῆς σέρρας.

Θάπρεπε, λοιπόν, νὰ εἶχε κάποιο σοβαρὸ λόγο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιὰ ν' ἀφήση τὴ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Λούβρου καὶ ν' ἀποφασίση νὰ βγῆ ἔξω, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ κρύο καὶ τοὺς κινδύνους μιᾶς νυχτερινῆς περιπλανήσεως ἀνάμεσα στοὺς κατασκότεινους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιέ, μ' ὅλα τὰ χρόνια της, διατηροῦσε μιὰ ἀγαλματένια ὀμορφιὰ ποὺ προκαλοῦσε γύρω της τὸ θαυμασμό. Ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ, ἀντίθετα, αἰχμαλώτιζε μὲ τοὺς γατίσιους τρόπους της. Κι' οἱ δυό, ἄλλωστε, κατάφεραν νὰ διατηρήσουν ὡς τὸ θάνατό τους τὴν ὀμορφιά τους, ποὺ ὕμνησαν ὅλοι οἱ σύγχρονοί τους.

Οἱ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες μισοῦσαν θανάσιμα ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιέ, ποὺ εἶχε προϋπάρξει φίλη τοῦ Φραγκίσκου 1ου, εἶχε καταχτήσει τώρα τὴν καρδιὰ τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, ποὺ τῆς ἦταν ἀφωσιωμένος ὁλοκληρωτικὰ καὶ δὲν ἔκανε τίποτε χωρὶς τὴ θέλησί της. Ὅσο γιὰ τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τὴ σύζυγο τοῦ δελφίνου, ἀνεχόταν αὐτὴ τὴν κατάστασι, περιμένοντας ὅτι θὰ τῆς δινόταν κάποτε ἡ εὐκαιρία ν' ἀντιστρέψη τοὺς ρόλους. Γιὰ τὴ στιγμή, χαμογελοῦσε στὴν ἀντίπαλό της καὶ δὲν κουραζόταν νὰ τὴν περιποιῆται καὶ νὰ τὴν κολακεύη.

Ὁ Φραγκῖσκος ἦταν σήμερα ὁ βασιλιᾶς. Ἀλλ' ἂν πέθαινε μιὰ μέρα, στὸ θρόνο θὰ τὸν διαδεχόταν ὁ γυιός του Ἑρρῖκος καὶ τότε ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ θὰ γινόταν παντοδύναμη. Θὰ ἦταν τότε ἡ πραγματικὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶχε συγκεντρώσει γύρω της ὅλους τοὺς νεαροὺς καὶ φιλοδόξους εὐγενεῖς, τοὺς Γκίζες, τοὺς Μονμορανοὺ, ποὺ ἤλπιζαν ὅτι, χάρις στὴν ὑποστήριξί της, θὰ ἔπαιζαν αὔριο πρωτεύοντα ρόλο στὰ πολιτικὰ πράγματα.

Ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ, ἀντίθετα, ποὺ εἶχε μείνει πιστὴ στὸ βασιλιᾶ, ἔβλεπε γύρω της ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔδιναν μεγαλύτερη σημασία στὸ σήμερα παρὰ στὸ αὔριο, ὅλους ἐκείνους, δηλαδή, ποὺ κατεῖχαν μιὰ θέσι κι' ἤθελαν νὰ τὴν διατηρήσουν ἢ ποὺ ἐπωφθαλμιοῦσαν μιὰ ἄλλη καὶ βιάζονταν νὰ τὴν πάρουν ἀμέσως.

Ὁ Φραγκῖσκος δὲν τὴν ἐπισκεπτόταν ποτὲ σχεδὸν στὰ διαμερίσματά της, ἀλλ' ὅλοι ἤξεραν πὼς δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τῆς ἀρνηθῆ τίποτε. Κι' ἄλλωστε, ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ ὄχι μόνον δὲν τοῦ δημιουργοῦσε σκηνὲς γιὰ τὶς παρεκτροπές του, ἀλλὰ τοὐναντίον τὸν διευκόλυνε ὅσο μποροῦσε. Μὲ μιὰ προϋπόθεσι ὅμως: ὅτι θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο ἐφήμερο καπρίτσιο. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀνεχόταν ποτὲ ἕνα μόνιμο δεσμό, μιὰ μεγάλη ἀγάπη, ποὺ θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν κάμη νὰ χάση τὴ θέσι τῆς ἐπίσημης εὐνοουμένης.

Γι' αὐτό, κάθε καινούργια κατάκτησι τοῦ βασιλιᾶ τὴν ἔκανε νὰ τρέμη. Κι' ἀναστέναζε μὲ ἀνακούφισι ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ περνάη σὲ μιὰ ἄλλη.

Νὰ γιὰ ποιὸ λόγο, ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ εἶχε καταταραχθῆ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς Ζιλέτ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλα ἔδειχναν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα συνηθισμένο καπρίτσιο. Ὁ βασιλιᾶς φαινόταν ξετρελλαμένος μὲ τὴ μικρὴ αὐτὴ νέα, ποὺ τὴν εἶχε κάμει ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη δούκισσα.

Ἀπὸ ποῦ εἶχε βγῆ; Ποιὰ ἦταν ἡ καταγωγή της; Ποῦ βρισκόταν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή;

Ὁ Σαταινεραὶ κι' οἱ φίλοι του δὲν μπόρεσαν νὰ διαφωτίσουν πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὴν τρομοκρατημένη δούκισσα.

Ἕνα μόνο πρᾶγμα καθησύχαζε κάπως τὴ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ: Ἡ παρείσακτη δὲν ἦταν καλὰ στὰ μυαλά της. Τὸ ὅτι εἶχε παρουσιάσει σὰν πατέρα της τὸ γελωτοποιὸ Τριβουλέτο δὲν τὸ ἔδειχνε ἀρκετά;

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ὁ βασιλιᾶς τὴν εἶχε κάμει δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλῶ. Καὶ τῆς εἶχε χαρίσει μεγάλα χτήματα κι' ἕνα πολυτελέστατο ἀνάκτορο. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν δὲ ὅλα αὐτά, εἶχε δηλώσει ἐπίσημα πὼς ἡ καινούργια δούκισσα μποροῦσε νὰ μπαίνη ὅποτε ἤθελε στὰ διαμερίσματά του.

Ὅλα αὐτὰ τρόμαξαν τὴν δούκισσα, ποὺ ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ μὲ τοὺς ἀνθρώπους της τὴν ἀντίπαλό της. Ἔτσι κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ τρέλλα της ἦταν προσποιητὴ καὶ πὼς ἔκρυβε ἀχαλίνωτες φιλοδοξίες.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα συλλογιζόταν ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ, καθὼς προχωροῦσε ἀνάμεσα στὰ σκοτεινὰ δρομάκια τοῦ Παρισιοῦ, ἀψηφώντας τὸ κρύο, τὸ σκοτάδι καὶ τοὺς κακοποιούς. Θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ πάρη μαζί της μερικοὺς ἀνθρώπους μὲ πυρσούς, γιὰ νὰ τῆς φωτίζουν τὸ δρόμο της. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε κάμει, γιατὶ ἤθελε νὰ μὴ μάθη κανεὶς ποῦ θὰ πήγαινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν εἶχε μπῆ στὸ πολυτελὲς φορεῖο της, ἀλλ' εἶχε προτιμήσει νὰ κάμη τὴ διαδρομὴ μὲ τὰ πόδια.

Ἡ μικρὴ συνοδεία χώθηκε, τέλος, σ' ἕνα βρωμερὸ στενοσόκακκο. Ἕνα ρυάκι μὲ ἀκάθαρτα νερὰ κυλοῦσε στὴ μέση κι' οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν ποὺ βρίσκονταν ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές του ἔσμιγαν σχεδόν, ἔτσι ποὺ ὁ ἥλιος δὲν ἔφτανε ποτὲ ἐκεῖ.

— Ἐδῶ εἶνε, ψιθύρισε ἡ δούκισσα. Ἐκτὸς ἂν ἔφυγε, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί μου...

Τὸ στενοσόκκακο αὐτὸ βρισκόταν κοντὰ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων.

Ἡ δούκισσα σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι ἢ καλύτερα μπροστὰ σὲ μιὰ τρώγλη.

Οἱ τρεῖς εὐγενεῖς ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσαν πῆγαν κοντά της.

— Τί ἀπερισκεψία, κυρία! εἶπε ὁ Ζαρνάκ.

— Φοβόσαστε; ρώτησε ἡ δούκισσα χαμογελώντας.

— Πῶς μποροῦμε νὰ μὴν φοβώμαστε γιὰ σᾶς; ἀπάντησε μὲ ἑτοιμότητα ὁ Ζαρνάκ.

— Κι' ὅμως ἦταν ἀνάγκη ναρθῶ ἐδῶ, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Περιμένετέ με.

Ἄρχισε ἀμέσως ν' ἀνεβαίνη μιὰ ξύλινη σκάλα, ποὺ ὑψωνόταν κατακόρυφα σχεδὸν πλάϊ σ' ἕναν ἑτοιμόρροπο τοῖχο.

Στὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς τῆς σκάλας βρισκόταν μιὰ πόρτα. Ἡ δούκισσα τὴν ἔσπρωξε χωρὶς νὰ διστάση καὶ πέρασε μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα λυχνάρι. Τὰ μοναδικὰ ἔπιπλα αὐτοῦ τοῦ δωματίου ἦταν ἕνα σαραβαλιασμένο τραπέζι, ἕνα σκαμνάκι καὶ μερικὰ μαγειρικὰ σκεύη. Στὸ βάθος, πάνω σὲ μιὰ ψάθα, μιὰ γυναίκα ἦταν κουβαριασμένη, μὲ τὸ σαγόνι ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά της.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν κοιμόταν. Γύρισε ἀμέσως τὸ κεφάλι της μόλις ἄκουσε τὸ θόρυβο τῆς πόρτας. Ἀλλὰ δὲν ἔδειξε οὔτε ἔκπληξι, οὔτε ταραχή, βλέποντας τὴ νυχτερινὴ ἐπισκέπτρια.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα

Ἡ δούκισσα πῆγε κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τὴν ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι της στὸν ὦμο καὶ τῆς εἶπε:

— Μαργαρίτα, θέλεις νὰ ξαναβρῆς τὴν κόρη σου;

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν κουβαριασμένη πάνω στὴν ψάθα τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθια καὶ τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ λάμψι.

— Ποιὸς μιλάει γιὰ τὴν κόρη μου; φώναξε. Ποῦ εἶνε; Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ!

— Θὰ τὴ δῆς, Μαργαρίτα, ἂν εἶσαι φρόνιμη, τῆς εἶπε ἡ δούκισσα.

— Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου; ξαναφώναξε ἡ τρελλή. Τὸ ξέρω πὼς δὲν πέθανε κι' ὅτι θὰ ξαναγυρίση... Εἶνε ἔξη χρόνων, κυρία. Μοῦ τὴν πῆραν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου... Ἀλλὰ ποιὰ εἴσαστε σεῖς;

— Δὲν μὲ θυμᾶσαι, Μαργαρίτα;... Ἔχω ἔρθει πολλὲς φορὲς ἐδῶ καὶ σοῦ ἔχω δώσει χρήματα...

Ἡ τρελλὴ ἐξέτασε προσεχτικὰ τὴν ἐπισκέπτρια.

— Ἄ, ναί, εἶπε. Εἴσαστε ἡ ὄμορφη ἀρχόντισσα μὲ τὴ χρυσῆ καρδιά... Σᾶς ἀγαπάω πολύ... Καὶ βέβαια μοῦ δώσατε χρήματα... Τὰ θυμᾶμαι...

— Κι' ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ ξαναδώσω, Μαργαρίτα.

Κι' ἡ δούκισσα τῆς ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσᾶ νομίσματα.

— Εἶχα κι' ἐγὼ ἄλλοτε σακκουλάκια μὲ χρυσᾶ νομίσματα, εἶπε ἡ τρελλή. Καὶ τὰ μοίραζα δεξιὰ κι' ἀριστερά... Εἶχα ὄμορφα χρυσοκέντητα φορέματα, φοροῦσα δαχτυλίδια μὲ πολύτιμα πετράδια καὶ ζοῦσα σὰν βασίλισσα... Ἀλλὰ γιατί μοῦ δίνετε αὐτὰ τὰ χρήματα, κυρία;... Τί νὰ τὰ κάμω;... Ἐγὼ θέλω τὴν κόρη μου.

— Θὰ σοῦ τὴν ξαναδώσω τὴν κόρη σου, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Πρέπει νὰ ἔχης ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

Ἡ τρελλὴ στήλωσε πάνω της τὰ μάτια της μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονή.

— Ποιὰ εἴσαστε; ρώτησε.

— Ποιὰ εἶμαι; εἶπε ἡ δούκισσα. Ἄκουσε, Μαργαρίτα. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα ποὺ ὑποφέρει ὅπως ἐσὺ ἄλλοτε κι' ἴσως περισσότερο.

— Χάσατε καὶ σεῖς τὸ παιδί σας; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα μὲ συμπόνοια.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ δούκισσα κουνώντας πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι της. Προσπάθησε νὰ καταλάβης, Μαργαρίτα... Θυμᾶσαι τὸ Μπλουᾶ;

— Τὸ Μπλουᾶ; εἶπε ἡ τρελλὴ ἀνατρι-

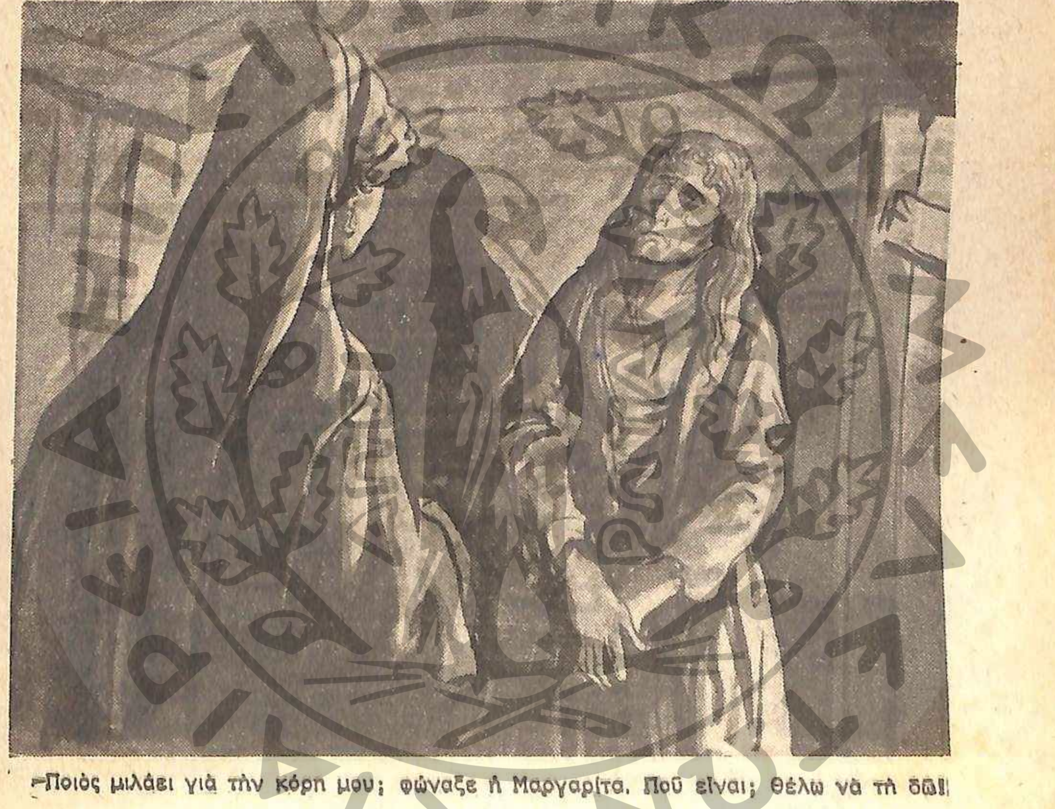

— Ποιὸς μιλάει γιὰ τὴν κόρη μου; φώναξε ἡ Μαργαρίτα. Ποῦ εἶναι; Θέλω νὰ τὴ δῶ!

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Νέος ἀγὼν

Ὅσοι μεθᾶμε στὰ γερά,
εἴτε συχνὰ τὰ κοπανᾶμε,
βράδυα τραβᾶμε ζοφερὰ
καὶ μέρες ἄσχημες περνᾶμε...
Γιατ' ἡ κυρά μας ἡ σκληρὴ
στήνει στὴν πόρτα μας καρτέρι
καὶ διαρκῶς μᾶς καρτερεῖ
μὲ τὸ... σκουπόξυλο στὸ χέρι!

*

Μαύρη μᾶς κάνει τὴ ζωὴ
τέτοιο ἀνήμερο λιοντάρι
καὶ τὸ «ἐγώ μας» ἐννοεῖ
αὐταρχικῶς νὰ κουμαντάρη!
Τὸ καθεστώς μας, δηλαδή,
ἔχει βαλθῆ νὰ καταλύση
καὶ θέλει μέσα στὸ τσαρδὶ
ἀπὸ τὶς ἔξη νὰ μᾶς κλείση!

*

Ἔκτακτα μέτρα καὶ σκληρὰ
μᾶς ἀπειλεῖ νὰ λάβη ἀκόμα,
ἐὰν μᾶς πιάση φανερὰ
μὲ κρασοπότηρο στὸ στόμα...
Πρᾶγμα πού, φίλοι μου, δηλοῖ,
πὼς μὲ τὰ μέτρα τῆς συμβίας,
βίον θὰ ζοῦμε.., ὑ-
(ποτελῆ
καὶ καθεστὼς σκλα-
(βιᾶς καὶ...βίας!

*

Γι' αὐτό, λοιπόν,
(πρέπει κι' ἐμεῖς
νὰ ἐνωθοῦμε δίχως
(ἄλλο
καὶ ν' ἀποκρούσου-
(με δριμεῖς
τέτοιον «δυνάστη»
(μας μεγάλο
Γιὰ νὰ ρουφᾶμε, ἀ-
(δερφός,
μ' ἐλευθερία τὸ
(κρασί μας
καὶ νὰ χαιρώμαστε,
(σαφῶς,
καὶ τὴν... «αὐτοδιά-
(θεσί μας»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

χιάζοντας. Ὦ, μὴν μοῦ μιλᾶτε γιὰ τὸ Μπλουᾶ... Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω...

Ἡ δούκισσα τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν κούνησε ἐλαφρά.

— Ἤσουνα τότε εὐτυχισμένη, τῆς εἶπε. Γιατὶ πίστευες πὼς σ' ἀγαποῦσαν, ὅπως ἀγαποῦσες καὶ σύ. Ναί, ἀγαποῦσες τὸν Φραγκῖσκο... Ἡ ἀγάπη σου μ' ἔκανε τότε νὰ ὑποφέρω... Παρακολουθοῦσα κάθε κίνησί σου καὶ μάθαινα ὅλα τὰ λόγια σου... Δὲν ἤξερες ἀκόμη ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσες, οὔτε φρόντισες ποτὲ νὰ τὸ μάθης. Τί σημασία εἶχε γιὰ σένα; Σοῦ ἦταν ἀρκετὸ τὸ ὅτι τὸν ἀγαποῦσες... Μιὰ μέρα, περίμενες τὸν ἀγαπημένο σου στὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ προστάτευε τὴν ἀγάπη σας, στὸ δάσος τοῦ Μπλουᾶ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ τοῦ ἔκανες γνωστὸ ἕνα μεγάλο νέο... Γιατὶ εἶχες καταλάβει πὼς θὰ γινόσουν μητέρα...

— Ἀλλὰ γιατί μοῦ τὰ λέτε ὅλα αὐτά, κυρία; ρώτησε ἡ τρελλὴ μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀνείπωτης ἀγωνίας στὸ πρόσωπο.

— Θὰ τὸ μάθης, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Ἐνῶ, λοιπόν, περίμενες τὸν ἀγαπημένο σου, εἶδες, ξαφνικά, μιὰ γυναῖκα...

Δὲν τόλμησε νὰ προσθέση: «Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἤμουν ἐγώ!»

— Μιὰ γυναῖκα; εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Ναί, θὰ τὴν θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή!... Τὸ χαμόγελό της μὲ πάγωσε... Τὸ βλέμμα της ἦταν μοχθηρὸ καὶ κακό...

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα σοῦ ἔδωσε μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο σου, συνέχισε ἡ δούκισσα. Μ' αὐτὴν σοῦ ἔκανε γνωστὸ ὅτι δὲ σ' ἀγαποῦσε πιὰ κι ὅτι δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπες.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνατρίχιασε.

— Ναί, ναί, θυμᾶμαι, φώναξε. Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ γίνεται μέσα στὸ κεφάλι μου;... Ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις ξαναγυρίζουν στὸ μυαλό μου... Εἶνε σὰν νεκρὲς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ μνήματά τους...

Ἡ δούκισσα συνέχισε ἀδυσώπητη:

— Δὲν ἤξερες, βέβαια, νὰ διαβάσης καὶ γι' αὐτὸ σοῦ διάβασε τὴν ἐπιστολὴ ἡ γυναῖκα ποὺ σοῦ τὴν εἶχε φέρει. Ὅταν, λοιπόν, σοῦ διάβασε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, ἄρχισες νὰ τρέχης μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ ξεφωνίζης σὰν τρελλή... Στὸ τέλος, ἔφυγες κι' ἄρχισες νὰ γυρίζης στοὺς δρόμους, ὥσπου σωριάστηκες ἀναίσθητη στὴν πόρτα ἑνὸς πανδοχείου... Ἡ μοχθηρὴ γυναῖκα ποὺ σοῦ εἶχε φέρει τὸ γρᾶμμα σὲ παρακολουθοῦσε ὅμως κι' ὅταν σὲ εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, φώναξε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πανδοχείου καὶ τοῦ ἔδωσε χρήματα γιὰ νὰ σὲ περιποιηθῆ.

— Ἡ κόρη μου! Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου; φώναξε ἡ δυστυχισμένη, κρύβοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια της.

— Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἔγινες μητέρα, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα. Ὦ, πόσο τρομερὴ ἦταν ἐκείνη ἡ βραδυά!... Τὸ βράδυ ποὺ ἔφερες στὸν κόσμο τὴν κόρη σου, ὁ ἐραστής σου διασκέδαζε μαζὶ μὲ μερικοὺς εὐγενεῖς στὸ πανδοχεῖο. Καὶ σύ, ἐνῶ τὰ σπλάγχνα σου ξεσχίζονταν γιὰ νὰ φέρης στὸν κόσμο τὸ παιδί σου, ἀναγνώρισες τὴ φωνή του!

— Πάψτε, πάψτε! φώναξε ἡ τρελλὴ κουνώντας σπασμωδικὰ τὰ χέρια της.

— Ἀνόητη! ἀπάντησε ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ. Δὲν βλέπεις ὅτι προσπαθῶ νὰ σὲ κάμω νὰ ξαναβρῆς τὸ λογικό σου;... Ἄκουσέ με ἀκόμη... Τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνο σου καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσης τὴν κατάστασι ποὺ βρισκόσουν, ἅρπαξες τὸ παιδί σου καὶ κατέβηκες τὶς σκάλες. Εἶδες τότε κάμποσους εὐγενεῖς ποὺ γλεντοκοποῦσαν γύρω σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι κι' ἀνάμεσά τους τὸν Φραγκῖσκο ποὺ κρατοῦσε μιὰ νεαρὴ γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά του... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἐκείνη ποὺ σοῦ εἶχε δώσει τὴν ἐπιστολή. Βλέποντας αὐτὸ τὸ θέαμα, σωριάστηκες ἀναίσθητη, νεκρὴ σχεδόν. Ὅταν ξαναβρῆκες τὶς αἰσθήσεις σου, εἶχαν περάσει ἑβδομάδες καὶ μῆνες. Ὅσο γιὰ τὸν Φραγκῖσκο καὶ τὴ γυναῖκα, δὲν τοὺς ξαναεῖδες ποτέ.

— Καὶ ἡ κόρη μου; φώναξε ἡ τρελλή. Τί ἀπόγινε ἡ κόρη μου;

Ἡ δούκισσα δὲν ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί της.

— Αὐτὸ τὸ Φραγκῖσκο τὸν ἀγαπᾶς πάντα; τὴ ρώτησε.

— Τὸν μισῶ! ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα.

— Κι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶνε πιὸ ἔνοχη ἀπὸ τὸ Φραγκῖσκο; Γιατὶ αὐτὴ εἶχε ὀργανώσει τὴν ὀργιαστικὴ διασκέδασι τὸ βράδυ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννήσης.

— Κι' αὐτὴν τὴν μισῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου! Θὰ δεχόμουνα νὰ πάω ἀκόμη καὶ στὴν κόλασι γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τῆς κάμω κακό.

— Θέλεις τώρα νὰ μάθης μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τοὺς ἐκδικηθῆς; ρώτησε ἡ δούκισσα.

— Θέλω τὴν κόρη μου! φώναξε ἡ τρελλή.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε ἡ δούκισσα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει μιὰ κόρη, μιὰ πολὺ ὄμορφη κόρη...

— Μόνο οἱ κακοὶ εὐτυχοῦν, λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο; εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἀλλοίμονο ναί, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Αὐτὴ τὴ νέα θὰ σοῦ τὴ φέρω... καὶ θὰ τὴν κάμης ὅ,τι θελήσης.

Ἡ τρελλὴ ἔτριξε τὰ δόντια της.

— Θὰ τὴν σκοτώσω! εἶπε. Θὰ τὴν βασανίσω... θὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια... θὰ τῆς ξερριζώσω τὴν καρδιὰ μέσα ἀπὸ τὸ στῆθος της... Ἡ μητέρα της θὰ πεθάνη ὅταν μάθη τὰ μαρτύρια τῆς κόρης της.

Τὰ μάτια τῆς δουκίσσης ντ' Ἐτὰμπ ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά.

— Κι' ἡ δική μου κόρη; ρώτησε σὲ λίγο ἡ τρελλή.

— Θὰ σοῦ τὴν φέρω μόλις τὴν βρῶ, ἀπάντησε ἡ δούκισσα.

Ἡ Μαργαρίτα κούνησε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι της.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴ φέρετε εἶπε. Ἡ κόρη μου πέθανε.

— Θὰ σοῦ τὴν φέρω, ἐπέμεινε ἡ δούκισσα.

— Ὦ, εἶνε τόσο εὔκολο νὰ τὴν βρῆτε, εἶπε ἡ τρελλὴ ποὺ τὸ μυαλό της πηδοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ σκέψι στὴν ἄλλη. Εἶνε ενα παιδάκι μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ ἀγγελικὸ πρόσωπο...

— Θὰ σοῦ τὴν φέρω, ξαναεῖπε ἡ δούκισσα. Ἀλλὰ τὴν κόρη τῆς κακῆς γυναίκας τί θὰ τὴν κάμης;

— Θὰ τὴν σκοτώσω! ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια της.

Ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ τὴν κύτταξε κάμποσες στιγμές. Ἔπειτα διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε ὄχι χωρὶς κόπο ἀπὸ τὴ σαραβαλιασμένη καὶ σχεδὸν ὁλόϊσα σκάλα.

Ἡ ἀκολουθία της τὴν περίμενε στὸ δρόμο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ξαναγύρισαν στὸ Λοῦβρο.

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπίσκεψι τῆς δουκίσσης ντ' Ἐτάμπ. Οἱ μόνοι ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μιλήσουν ἦταν ἡ ἀκόλουθός της, ὁ Ζαρνάκ, ὁ Σαὶν-Τραΐγ καὶ ὁ Λεζινιάν. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἄνοιξαν τὸ στόμα τους.

Ὁ «χορὸς τῶν ἀγελάδων»

Ὁ Φραγκῖσκος 1ος εἶχε ὑποκύψει στὴν ἀπειλὴ τῆς Ζιλὲτ κι' εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερο τὸν Τριβουλέτο. Εἶχε διατάξει, ὅμως, νὰ παρακολουθοῦν κάθε κίνησί του. Μισοῦσε τώρα περισσότερο ἀπὸ πρὶν τὸ δυστυχισμένο γελωτοποιό.

Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ πάθος του γιὰ τὴ Ζιλὲτ μεγάλωνε ὁλοένα. Προσπαθοῦσε τώρα νὰ πείση τὸν ἑαυτό του πὼς ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἦταν κόρη του. Ποιὲς ἦταν τὸ κάτω - κάτω οἱ ἀποδείξεις ποὺ εἶχε; Κάποιες φράσεις ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ Μαργαρίτα. Ἀλλὰ μποροῦσε νὰ δώση πίστι στὰ λόγια μιᾶς τρελλῆς; Ὄχι βέβαια.

Ὁ Τριβουλέτος χρωστοῦσε τὴ σωτηρία του στὸ παράφορο αὐτὸ πάθος τοῦ βασιλιᾶ γιὰ τὴ Ζιλέτ. Ἀλλ' ὁ Φραγκῖσκος δὲν περίμενε παρὰ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ συνομιλία του μὲ τὴ Ζιλέτ, ὁ γελωτοποιὸς εἶχε βυθισθῆ σὲ σκέψεις. Πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση γιὰ νὰ σώση τὴ νέα αὐτὴ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε σὰν νὰ ἦταν κόρη του; Πῶς θὰ κατάφερναν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ Λοῦβρο; Ποῦ θὰ πήγαιναν κατόπιν;

Μιὰ ἰδέα πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Πρέπει νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ Μανφρέδο, ψιθύρισε. Πρέπει νὰ κουβεντιάσω μαζί του γιὰ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωπος εἶνε... Πῶς, ὅμως, θὰ καταφέρωμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ; Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε. Κάθε ἡμέρα ποὺ περνάει κάνει μεγαλύτερο τὸν κίνδυνο. Αὔριο κι' ὅλας πρέπει νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ Λοῦβρο.

Ὁ Τριβουλέτος ἤξερε, ὅσο κανένας ἄλλος, τὰ μυστικὰ τοῦ Λούβρου καὶ θὰ τοῦ ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ βγῆ. Ἀλλὰ τὸν παρακολουθοῦσαν. Κι' ἐκεῖ βρισκόταν ἡ δυσκολία.

Τὸν τελευταῖο καιρό, ὁ βασιλιᾶς δὲν τὸν φώναζε γιὰ νὰ τοῦ πῆ:

— Στενοχωριέμαι, γελωτοποιέ. Κάμε με νὰ γελάσω!...

Δὲν ἦταν, ὅμως, ἐλεύθερος νὰ πηγαίνη ὅπου ἤθελε.

Κάποτε, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, εἶχε βγῆ στὴ μεγάλη αὐλὴ κι' εἶχε πλησιάσει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πύλες.

— Μὴν προχωρήσετε περισσότερο, κύριε! τοῦ φώναξε ὁ ἀξιωματικός, ποὺ φρουροῦσε ἐκεῖ.

— Κι' ἂν προχωρήσω; ρώτησε ὁ Τριβουλέτος.

— Θὰ διατάξω τοὺς ἄνδρες μου νὰ σᾶς συλλάβουν, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός.

— Κι' ἂν δὲν τοὺς ἄφηνα νὰ μὲ συλλάβουν;

— Θὰ σᾶς περνοῦσα τότε πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸ ξίφος μου.

— Εἴσαστε πολὺ κακός, κύριε ἀξιωματικέ, εἶπε ὁ Τριβουλέτος. Ἂν τουλάχιστον μοῦ λέγατε πὼς θὰ τρυπούσατε τὴν καμπούρα μου... Ἀλλὰ τὸ τομάρι μου τὸ θέλω, δοῦλε!

Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν κουνώντας κωμικὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του γιὰ νὰ δείξη πὼς εἶχε φοβηθῆ.

Αὐτὴ ἡ μικρὴ δοκιμὴ τὸν εἶχε κάμει νὰ καταλάβη πὼς ἦταν φυλακισμένος μέσα στὸ Λοῦβρο κι' ὅτι μόνον κρυφὰ θὰ μποροῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ.

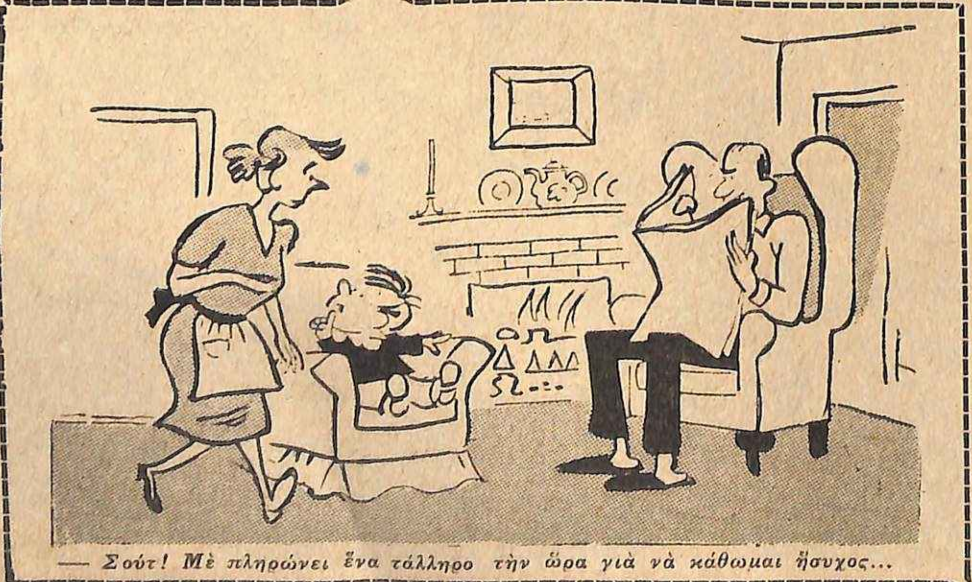

— Σούτ! Μὲ πληρώνει ἕνα τάλληρο τὴν ὥρα γιὰ νὰ κάθωμαι ἥσυχος...

Ὁ Τριβουλέτος, ὡστόσο, δὲν εἶχε ἀπελπισθῆ.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, λοιπόν, κρέμασε τὴ βιόλα του στὸν ὦμο καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του.

Περπατώντας ἀργά, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ σκοτώση τὴν ὥρα του, ξεπέρασε σὲ λίγο τὶς πτέρυγες ὅπου ἔμεναν ὁ βασιλιᾶς, οἱ πρίγκηπες, οἱ αὐλικοί, οἱ κυρίες ἐπὶ τῶν τιμῶν κι' ὅλο τὸ ἑτερόκλητο πλῆθος τῶν ἀξιωματούχων καὶ τῶν ὑπηρετῶν ποὺ ζοῦσαν στὸ Λοῦβρο κι' ἔφτασε στὸ μέρος ὅπου ὑψωνόταν ἄλλοτε τὸ παληὸ ἀνάκτορο. Ὁ Φραγκῖσκος ὁ 1ος εἶχε διατάξει νὰ τὸ κατεδαφίσουν κι' ἔχτιζε ἐκεῖ τώρα καινούργιες πτέρυγες.

Ὅταν ὁ Τριβουλέτος ἔφτασε ἐκεῖ, καμμιὰ τριανταριὰ ἐργάτες προσπαθοῦσαν ν' ἀνεβάσουν καὶ νὰ στήσουν στὰ βάθρα τους δυὸ τεράστιες Καρυάτιδες.

Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ στεκόταν λίγο παράμερα, παρακολουθοῦσε μὲ ὁλοφάνερη ἀνησυχία αὐτὴ τὴν ἐργασία.

Ὁ Τριβουλέτος διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος του.

— Νὰ δυὸ θαυμάσια μάρμαρα, κύριε Ζὰν Γκουζόν, τοῦ εἶπε. Εἴσαστε, στ' ἀλήθεια, ἄφθαστος στὴν τέχνη σας... Καὶ τί χρησιμεύουν αὐτὲς οἱ Καρυάτιδες;

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ μπαλκόνι; ἀπάντησε ὁ γλύπτης, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του ἕνα μέρος τῆς οἰκοδομῆς. Αὐτὲς οἱ δυὸ Καρυάτιδες θὰ εἶνε τὰ στηρίγματά του.

— Φαντάζομαι πόσο πελώριες θὰ πρέπει νὰ εἶνε οἱ Καρυάτιδες, ποὺ θὰ σκαλίσετε, γιὰ νὰ στηρίξετε τὸ θρόνο τῆς Γαλλίας! εἶπε ὁ Τριβουλέτος.

Ὁ Ζὰν Γκουζὸν τρόμαξε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ὅποιος ἀκούει τρελλούς, εἶνε πιὸ τρελλὸς ἀπ' αὐτούς, ψιθύρισε.

Ὁ Τριβουλέτος πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δοκάρια, τὶς σκαλωσιὲς καὶ τοὺς σωροὺς μὲ τὶς πέτρες κι' ἔφτασε στὴν πλευρὰ τοῦ ἀνακτόρου ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ Σηκουάνα καὶ ποὺ ἦταν ἔρημη ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἐκεῖ, σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά, βρισκόταν μιὰ μικρὴ πόρτα.

Ὁ βασιλιᾶς Φραγκῖσκος, τὶς νύχτες ποὺ ἔτρεχε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ διασκεδάση, συνήθιζε νὰ βγαίνη ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα κι' ὁ Τριβουλέτος τὸν εἶχε συνοδεύσει πολλὲς φορὲς σ' αὐτὲς τὶς ἐξόδους του. Μόλις περνοῦσε κανεὶς τὴν πόρτα, βρισκόταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, μὲ τὶς αἰωνόβιες λεῦκες, ποὺ ὕψωναν τοὺς λευκοὺς κορμούς τους κάτω ἀπὸ τὸν γκρίζο οὐρανό.

Λίγο πιὸ κάτω βρισκόταν μιὰ ταβέρνα, ποὺ συχναζόταν ἀπὸ βαρκάρηδες καὶ ψαράδες.

Ἄν, τὴν ὥρα ἐκείνη, ἀντὶ νὰ εἶνε κλεισμένος μέσα στὸ Λοῦβρο, ὁ Τριβουλέτος βρισκόταν στὴν ὄχθη, θἄβλεπε ἕνα παράξενο θέαμα.

Πρῶτα - πρῶτα, θὰ τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι οἱ πελάτες τῆς ταβέρνας. Ἀντὶ τοὺς βαρκάρηδες καὶ τοὺς ψαράδες, θἄβλεπε κάμποσους ἀνθρώπους μὲ ὕποπτο παρουσιαστικό, ποὺ ἦταν ὡπλισμένοι μὲ μακρυὰ ξίφη καὶ ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ληστές.

Τὸ δεύτερο πρᾶγμα ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, μὲ τὰ γυαλιστερὰ μάτια καὶ τὰ τριμμένα ροῦχα, βρίσκονταν δυὸ ἢ τρεῖς εὐγενεῖς ποὺ τοὺς μοίραζαν χρήματα.

Ἄν, τέλος, ὁ Τριβουλέτος παρακολουθοῦσε αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς, ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὴν ταβέρνα, θἄβρισκε πολὺ παράξενα τὰ λόγια ποὺ εἶπαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

— Κι' εἶσαι βέβαιος ὅτι θαρθῆ; ρώτησε ὁ πρῶτος.

— Ἦρθε χτὲς καὶ τριγύρισε πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀπάντησε ἕνας ἄλλος. Ἦρθε προχτές... Ἦρθε ἀντιπροχτές... Γιατί δὲν θαρθῆ ἀπόψε;

— Νομίζεις τότε πὼς πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν ἀρχιδικαστή;

— Λὲς κουταμάρες, τοῦ ἀπάντησε ὁ συνοδός του. Θὰ κάνωμε μόνοι μας αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἂν ἤξερα πὼς ὁ Μονκλὰρ ἤθελε ν' ἀνακατευτῆ, θὰ τὸν κλείδωνα στὸ σπίτι του.

Νὰ τί θἄβλεπε καὶ τί θ' ἄκουγε ὁ Τριβουλέτος. Ἀλλ' οὔτε εἶδε οὔτε ἄκουσε τίποτε, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι, ἀντὶ νὰ βρίσκεται στὴν ὄχθη, κοντὰ στὴν ταβέρνα, ἦταν κλεισμένος μέσα στὸ Λοῦβρο κι' ἔσπαζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῆ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατάφερνε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα.

Μπροστὰ σ' αὐτήν, ἕνας στρατιώτης βημάτιζε ἀργά, μὲ τὸ κουρασμένο ὕφος ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ φρουροί. Σταματοῦσε μερικὲς στιγμές, χασμουριόταν, σφύριζε κάποιο σκοπὸ κι' ἔπειτα συνέχιζε καὶ πάλι τὸ μονότονο βηματισμό του.

Ὁ στρατιώτης αὐτὸς ἦταν ἕνας Γερμανὸς μὲ διαστάσεις κολοσσοῦ. Τὸ καταστρόγγυλο πρόσωπό του πλαισιωνόταν ἀπὸ μιὰ μακρειὰ κόκκινη γενειάδα, ποὺ ὁ ἀέρας τὴν πήγαινε πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Τὰ γαλάζια μάτια του ἐφώτιζαν ἕνα πρόσωπο μὲ ἔκφρασι παιδιάστικη καὶ τρομερή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θὰ δίσταζε νὰ σκοτώση ὁποιονδήποτε, ἂν τέτοιες ἦταν οἱ διαταγὲς ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει.

Αὐτὸς ὁ φρουρός, λοιπόν, ἔπληττε κι' ὀνειρευόταν ἴσως τὴν ταβέρνα, ὅπου θὰ πήγαινε, μόλις τέλειωνε τὴν ὑπηρεσία του, ν' ἀδειάση μερικὰ ποτήρια, τὴν ὑπηρέτρια ποὺ εἶχε τσιμπήσει τὸ προηγούμενο βράδι, τὴν πατρίδα του... Μπορεῖ κι' ὅλας νὰ μὴν σκεφτόταν τίποτε.

Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ κολοσσὸς σταμάτησε καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του.

— Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! ψιθύρισε. Εἶνε ἀλήθεια ἢ μήπως ὀνειρεύομαι;

Κάποιος ἔπαιζε ἐκεῖ κοντὰ μὲ τὴ βιόλα του ἕνα τραγοῦδι ποὺ τοῦ ἦταν πολὺ γνωστό. Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ θύμιζε τὴν πατρίδα του μὲ τὰ ἀπέραντα δάση της, τὰ χιονισμένα βουνά της, τὰ κοπάδια ποὺ ἔβοσκαν στὶς καταπράσινες κοιλάδες καὶ τὶς ὄμορφες κοπέλες, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὶς κοντὲς φοῦστες ποὺ ἔτρεχαν χαρούμενες πάνω στὶς πλαγιές...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ εἶχε πάρει τώρα μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι. Τὰ μεγάλα μουστάκια του ἀνεβοκατέβαιναν ρυθμικὰ κι' ἀπὸ τὰ μάτια του κυλοῦσαν δάκρυα.

— Ὁ «χορὸς τῶν ἀγελάδων»! ψιθύρισε σὰν σὲ ἔκστασι.

Ἦταν ἕνα νοσταλγικὸ γερμανικὸ τραγοῦδι, ποὺ ἀπαγορευόταν ἐπὶ ποινῆ θανάτου νὰ τὸ τραγουδᾶνε ἢ νὰ τὸ παίζουν στὰ συντάγματα τῶν Γερμανῶν μισθοφόρων ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὴ Γαλλία. Γιατὶ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ θύμιζε στοὺς ρωμαντικοὺς Γερμανοὺς τὴν πατρίδα τους καὶ τοὺς ἔσπρωχνε στὴν ἀνταρσία ἢ τὴν αὐτοκτονία.

— Ὁ «χορὸς τῶν ἀγελάδων»! ξαναεῖπε ὁ Γερμανὸς καθὼς ἔσβυναν οἱ τελευταῖες νότες τοῦ τραγουδιοῦ.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Τριβουλέτος ἐμφανίστηκε μπροστά του.

— Σοῦ ἄρεσε, ἀγαπητέ μου Λοῦντβιχ; τοῦ εἶπε.

— Μ' ἐνθουσίασε, ἀπάντησε ὁ Γερμανός. Καὶ τί δὲν θἄδινα γιὰ νὰ τὸ ξανακούσω!

— Σοῦ θύμισε τὸ Ρίγκι;

— Ὄχι. Τὸ Ζουνγκφράου... Ἐκεῖ γεννήθηκα.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Τριβουλέτος. Καὶ βέβαια ἤθελες νὰ βρίσκεσαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ κάνης ἄσκοπες βόλτες μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα.

Ὁ Γερμανὸς θυμήθηκε ἀμέσως τὸ καθῆκον του.

— Ὄχι ἄσκοπες, κύριε Τριβουλέτο, ἀπάντησε. Γιατὶ εἶμαι σκοπὸς μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα... Ξέρετε, βέβαια, πὼς δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ βγῆτε...

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς θέλω νὰ βγῶ; εἶπε ὁ Τριβουλέτος. Πόση ὥρα θὰ μείνης σ' αὐτὴ τὴ θέσι;

— Θὰ μ' ἀντικαταστήσουν σὲ μιὰ ὥρα... Ἀλλ' ἀπομακρυνθῆτε, σᾶς παρακαλῶ... Δὲν θἄθελα νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο ποὺ παίζει τόσο ὄμορφα τὸ «χορὸ τῶν ἀγελάδων».

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ φύγω, ἀγαπητέ μου Λοῦντβιχ, εἶπε ὁ Τριβουλέτος. Ὁ βασιλιᾶς δὲν μπορεῖ νὰ κάμη χωρὶς ἐμένα, οὔτε ἐγὼ χωρὶς αὐτόν.

— Τόσο τὸ καλύτερο, κύριε Τριβουλέτο.

Ὁ Τριβουλέτος ἀπομακρύνθηκε μερικὰ βήματα κι' ἄγγιξε τὸ δοξάρι τους στὶς χορδὲς τῆς βιόλας του. Ἡ γλυκειὰ μελωδία ἀκούστηκε καὶ πάλι.

Ὁ κολοσσὸς ἔκλαιγε τώρα σὰν παιδί. Ὅλο του τὸ σῶμα τρανταζόταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Ὅταν τελείωσε τὸ τραγοῦδι του, ὁ Τριβουλέτος ξαναπῆγε κοντά του.

— Λοῦντβιλ, τὸν ρώτησε, πῶς λέγεται ἡ ἀγαπημένη σου ποὺ σὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω; Γκρέχτεν ἢ Λίσμπεθ;

— Οὔτε Γκρέχτεν, οὔτε Λίσμπεθ, ἀπάντησε ὁ κολοσσός. Λέγεται Κατερίνα... Ἀλλὰ πῶς τὸ μαντέψατε;

— Δὲν σκέφτηκες ποτὲ νὰ πᾶς νὰ τὴν ἰδῆς;

— Ὦ, θὰ ἦταν γιὰ μένα ὁ παράδεισος.

— Θὰ τὴν ἔκανες γυναῖκα σου, θὰ εἴχατε ἕνα ὡραῖο σπιτάκι στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ἐκεῖ ὅπου τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ φτιάνει ἕναν ὑπέροχο καταρράκτη...

— Ἀλλ' ἔχετε πάει λοιπὸν στὸ Ζουγκφράου; φώναξε ἔκπληκτος ὁ Λοῦντβιχ.

— Θὰ εἶχες ἕνα ὡραῖο κοπάδι μὲ ἀγελάδες, καὶ τὸ βράδυ ὅταν θὰ τὸ ξανάφερνες ἀπὸ τὴ βοσκή, ἡ Κατερίνα θὰ σὲ περίμενε στὴν πόρτα τοῦ κήπου γιὰ νὰ σὲ δεχτῆ στὴν ἀγκαλιά της...

— Ὦ, θὰ μὲ κάμετε νὰ τρελλαθῶ!

— Θ' ἀκουμποῦσε τότε τὸ ξανθὸ κεφάλι της πάνω στὸ πλατὺ στῆθος σου καὶ μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της θὰ σοῦ ἔλεγε: «Ἀγαπημένε μου Λοῦντβιχ, τί καλὸ ἐκάμαμε γιὰ νἄμαστε τόσο εὐτυχισμένοι;»

— Κύριε Τριβουλέτο!

— Ὅλα αὐτά, Λοῦντβιχ, μπορεῖς νὰ τὰ ἔχης. Ἀπόψε, ἂν τὸ θέλης, θὰ σοῦ φέρω χίλια σκοῦδα τῶν ἔξη λιβρῶν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Καὶ ποιὸς εἶναι ἀπὸ πίσω σου, Ζαχαρία μου;

ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Πῶς ἐλευθερώνονται οἱ δρόμοι καὶ ἐξουδετερώνονται οἱ χιονοστιβάδες

Ἕνα λευκὸ σύννεφο ἀπὸ χιόνι, δείχνει τὴν πορεία μιᾶς χιονοστιβάδας.

ΚΑΘΕ χιονοθύελλα ποὺ ξεσπάει, εἶναι οὐσιαστικὰ ἕνας πόλεμος ἀνάμεσα στὸ λευκὸ στοιχεῖο καὶ στὸν ἄνθρωπο. Σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τὸ χιόνι ἔχει μὲ τὸ μέρος του τὴν ψῦξι, τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν θυμάτων του στὴν παγωνιά, τὶς χιονοστιβάδες καὶ τὸ κλείσιμο τῶν δρόμων, μὲ τὸ ὁποῖο πετυχαίνει νὰ ἀπομονώση καὶ συχνὰ νὰ ἐξοντώση τὸν ἀντίπαλό του!...

Στὰ παλαιότερα χρόνια, ὁ ἄνθρωπος ἀγωνιζόταν μόνος μὲ τὸ χιόνι καὶ βασιζόταν σὲ ὅ,τι τοῦ εἶχε δώσει ἡ φύσι. Σήμερα, ὅμως, ἡ πάλη αὐτὴ ἔχει πάρει ὁμαδικὸ χαρακτῆρα καὶ παράλληλα ὁ ἄνθρωπος ἔχει στὴ διάθεσί του τὰ μηχανικὰ μέσα, ποὺ ἔφτιαξε ὁ ἴδιος καὶ ποὺ φροντίζει νὰ τὰ τελειοποιῆ συνεχῶς, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρουν μεγαλύτερη προστασία ἀπὸ τὸ λευκὸ ἐχθρό του.

Παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν ὀργανωμένα κράτη, οἱ ἀρχὲς φροντίζουν νὰ λάβουν ὅσα μέτρα μποροῦν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς συνέπειες μιᾶς χιονοθύελλας μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερα θύματα καὶ ζημίες. Στὶς μεγάλες πόλεις αὐτὸ εἶναι σχετικὰ εὔκολο, γιατὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν περισσότερα χέρια καὶ μηχανικὰ μέσα ποὺ θὰ βοηθήσουν στὴν καταπολέμησι τῆς θύελλας καί, τὸ κυριώτερο, οἱ κίνδυνοι εἶναι λιγώτεροι, σὲ σύγκρισι μὲ ἐκείνους ποὺ διατρέχουν οἱ κάτοικοι ἀπομονωμένων περιοχῶν.

Ὁ ἀγώνας γίνεται ἀκόμη πιὸ δραματικὸς στὶς ὀρεινὲς περιοχές, ὅπου ἀναπόφευκτα συγκεντρώνονται οἱ μεγαλύτερες ποσότητες χιονιοῦ. Μὲ τὴν ἐξάπλωσι τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων ξηρᾶς, δὲν ὑπάρχει σχεδὸν βουνὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο νὰ μὴν περνάη σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἢ δρόμος. Ἔτσι, ὅσοι τύχη νὰ ταξιδεύουν, βρίσκονται πιὸ κοντὰ στὸν κίνδυνο ἀπὸ ὅ,τι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων.

Στὶς ὀργανωμένες κοινωνίες, οἱ ἀρχὲς φροντίζουν νὰ λαμβάνουν ἀπὸ πρὶν τὰ μέτρα τους ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει φόβος νὰ ξεσπάσουν χιονοθύελλες. Στὴν Καλιφόρνια, π.χ., ὅπως καὶ σὲ πολλὲς Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ὁ λευκὸς ἀντίπαλος κάνει τακτικὰ τὶς ἐπιθέσεις του, ὑπάρχει εἰδικὴ ὑπηρεσία, ποὺ ἀποκλειστικό της ἔργο εἶναι νὰ διατηρῆ ἐλεύθερους τοὺς μεγάλους αὐτοκινητόδρομους ἀπὸ τὰ χιόνια. Μιὰ ἄλλη ὑπηρεσία ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν χιονοστιβάδων, ποὺ κάθε χρόνο στοιχίζουν τὴ ζωὴ σὲ δεκάδες ἢ ἀκόμη καὶ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους.

Συνεργεία σκιέρ, ξεθάβουν τὰ πτώματα ἀποκλεισθέντων

★

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐργάζεται ἡ ὑπηρεσία ἐκχιονισμοῦ στὴν Καλιφόρνια, ἀποτελεῖ ἴσως τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τοῦ πῶς ἀμύνεται σήμερα ὁ ἄνθρωπος ἐναντίον τοῦ προαιώνιου ἐχθροῦ του. Ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ χιονιοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι, μὲ τὴν συγκέντρωσι, τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν τακτοποίησι ὅλων ἐκείνων τῶν ὀργάνων καὶ τῶν μέσων ποὺ θὰ χρειασθοῦν τὸ χειμῶνα.

Οἱ ὑπάλληλοι παρακολουθοῦν κάθε μέρα τὰ μετεωρολογικὰ δελτία καὶ εἶναι ἕτοιμοι νὰ δώσουν τὸ σῆμα τῆς κινητοποιήσεως, μόλις φανοῦν τὰ πρῶτα ἀνησυχητικὰ σημάδια. Ἕνα συνεργεῖο τοποθετεῖ στὶς πλευρὲς τῶν μεγάλων δρόμων στύλους, σὲ ἀπόστασι 200 μέτρων τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε, ὅταν ὁ δρόμος σκεπαστῆ μὲ χιόνι, τὰ αὐτοκίνητα ποὺ θὰ βγοῦν νὰ τὸν καθαρίσουν, νὰ μὴν χάνουν τὴν κατεύθυνσι. Ὅλα τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ κινητὰ συνεργεῖα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ ραδιοτηλεφωνικὲς συσκευὲς καὶ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους, ὥστε ἡ δρᾶσι τους νὰ εἶναι συντονισμένη.

Ὅταν τὸ χιόνι συσσωρεύεται καὶ κλείνη τοὺς δρόμους, τὰ ἐκχιονιστικὰ συνεργεῖα ἀρχίζουν τὴν ἐξόρμησί τους, μὲ τὰ ἐλαφρὰ ὅπλα τους. Στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἀμύνης ἔρχονται τὰ βαρειὰ εἰδικὰ φορτηγὰ τῶν τεσσάρων τόννων, ποὺ εἶναι φορτωμένα μὲ ἄμμο, γιὰ νὰ ἔχουν μεγάλη σταθερότητα.

Ἀναπτύσσοντας μέση ταχύτητα 30 - 35 χιλιομέτρων, τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ σπρώχνουν τὸ χιόνι καὶ τὸ μαζεύουν σὲ σωροὺς στὶς ἄκρες τῶν δρόμων. Πίσω τους ἀκολουθοῦν ὀχήματα ποὺ μοιάζουν μὲ ὁδοστρωτῆρες καὶ ποὺ ὡστόσο ἡ δουλειά τους εἶναι νὰ σκορπίζουν ἐντελῶς τὸ χιόνι.

Συχνά, τὸ ὕψος τοῦ στρωμένου χιονιοῦ εἶναι μεγάλο καὶ τὰ μηχανήματα αὐτὰ εἶναι ἐντελῶς ἄχρηστα. Τότε ἀκριβῶς ἐπεμβαίνει τὸ βαρὺ πυροβολικό: ἕνα ὄχημα, ποὺ εἶναι τοποθετημένες στὸ μπροστινό του μέρος δύο περιστρεφόμενες λεπίδες.

Μὲ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῶν λεπίδων αὐτῶν, τὸ χιόνι καὶ ὁ πάγος κομματιάζονται καὶ διοχετεύονται σ' ἕναν περιστρεφόμενο δίσκο στὸ πίσω μέρος τοῦ ὀχήματος, ἀπὸ ὅπου ἐκτοξεύονται σὰ νιφάδες σὲ ἀπόστασι ἑξῆντα περίπου μέτρων.

Μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ, τὸ ἐλευθερωμένο τμῆμα τοῦ δρόμου μοιάζει σὰν νὰ ἔχη κοπῆ ἀπὸ ἕνα τεράστιο λεπίδι. Τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ ὄχημα, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπτύξη τὴν ταχύτητα τῶν ἄλλων, ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸ ἔργο ποὺ ἀναλαμβάνει εἶναι βαρύτερο. Σὲ μιὰ περίπτωσι, ποὺ σὲ πολλὰ σημεῖα τὸ χιόνι ἔφθανε τὰ τρία μέτρα σὲ ὕψος, ἕνα τέτοιο ὄχημα χρειάσθηκε 24 ὧρες γιὰ νὰ καθαρίση μιὰ ἔκτασι 12 μέτρων.

Ἀπαραίτητο συμπλήρωμα μιᾶς ἐκχιονιστικῆς ἐκστρατείας, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἕνα φορτηγό, ποὺ μετὰ τὸ ξεκαθάρισμα τοῦ δρόμου, τὸν ραντίζει μὲ ἕνα μίγμα ἄμμου καὶ ἀλάτων, ὥστε νὰ μὴ γλυστρᾶνε τὰ αὐτοκίνητα ποὺ θὰ περάσουν.

Στὶς χιονισμένες περιοχές, ἐπίσης, τὰ αὐτοκίνητα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσουν παρὰ μόνο ἐφ' ὅσον οἱ τροχοί τους εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ ἁλυσσίδες, ποὺ μειώνουν κατὰ πολὺ τὸν κίνδυνο τῆς ὀλισθήσεως.

★

Ὁ πόλεμος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ χιόνι δὲν εἶναι μόνο δύσκολος καὶ ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ καὶ πολυδάπανος. Τὸν χειμῶνα τοῦ 1945-46 π.χ. ἡ Πολιτεία τῆς Καλιφόρνιας ξόδεψε 570.000 δολλάρια γιὰ νὰ διατηρήση ἐλεύθερους τοὺς μεγάλους αὐτοκινητόδρομους της, ποὺ καλύπτουν ἔκτασι 6.500 χιλιομέτρων.

Γιὰ τὴν διατήρησι τῶν ἴδιων αὐτῶν δρόμων μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια, ξοδεύτηκαν 1.700.000 δολλάρια, ἐνῶ τὸ 1951 - 52 — ὁπότε παρατηρήθηκε ἡ μεγαλύτερη πτῶσι χιονιοῦ στὴν Πολιτεία αὐτὴ— τὸ ἄνοιγμα τῶν μεγάλων δρόμων στοίχισε 2.445.000 δολλάρια καὶ σὲ μερικὲς περιπτώσεις τὰ συνεργεῖα βρέθηκαν σὲ ἀδυναμία νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους.

Ἕνας ἄλλος κίνδυνος, ποὺ προκαλοῦν οἱ χιονοθύελλες, εἶναι οἱ χιονοστιβάδες. Ὡς ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἀνίκανοι νὰ ἀντιμετωπίσουν αὐτὴν τὴν ἀπειλή. Καί, ἀκόμη καὶ σήμερα, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἔχουμε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοῦ «λευκοῦ θανάτου».

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅμως, οἱ εἰδικοὶ μελετοῦν κάθε τι σχετικὸ μὲ τὸ φαινόμενο αὐτό, καὶ προσπαθοῦν νὰ βροῦν τρόπους νὰ τὸ ἀντιμετωπίσουν. Στὴν Ἀμερικὴ μάλιστα, ἔχει δημιουργηθῆ μιὰ εἰδικὴ ὁμάς, μὲ προορισμὸ νὰ παρακολουθῆ τὸν σχηματισμὸ χιονοστιβάδων στὸ Κολοράντο καὶ νὰ τὶς ἐξουδετερώνη.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, χρησιμοποιοῦν ἄλλοτε πυροβόλα καὶ ἄλλοτε δυνατὲς ἐκρηκτικὲς ὕλες, ποὺ τὶς τοποθετοῦν σὲ σημεῖα ἀπὸ ὅπου πρόκειται νὰ περάσουν οἱ χιονοστιβάδες. Καὶ μέχρι τώρα—χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνη ὅτι οἱ χιονοστιβάδες νικήθηκαν ὁριστικὰ — ὁ πόλεμος αὐτὸς ἔχει φέρει ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα.

★

Οἱ τραγωδίες ὡστόσο ποὺ προκαλοῦν μεγάλες χιονοστιβάδες, συμβαίνουν κάθε χρόνο σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου. Μὰ καμμιὰ ἴσως δὲν συγκρίνεται σὲ τραγικὲς συνέπειες, μὲ ἐκείνην ποὺ συνέβη ἐδῶ καὶ 46 χρόνια στὴν πολιτεία Οὐάσινγκτων τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου μιὰ πρωτοφανὴς χιονοστιβὰς παρέσυρε δυὸ ὁλόκληρα τραῖνα καὶ σκότωσε τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τους, ποὺ ξεπερνοῦσαν τοὺς ἑκατό.

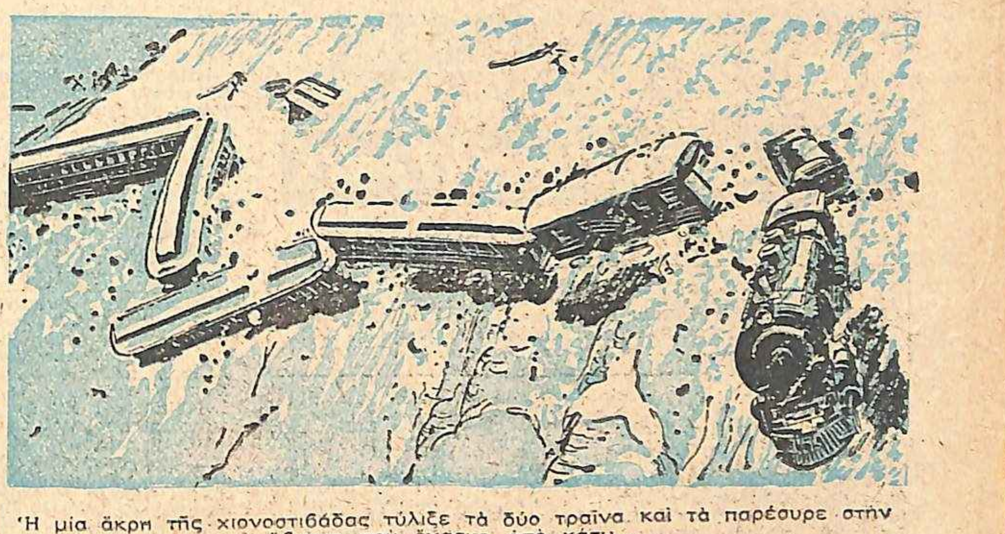

Ἡ μία ἄκρη τῆς χιονοστιβάδας τύλιξε τὰ δύο τραῖνα καὶ τὰ παρέσυρε στὴν ἄβυσσο ποὺ ἔχασκε ἀπὸ κάτω...

Στὶς 22 Φεβρουαρίου τοῦ 1910, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ πόλι Σποκαὶν μιὰ μοντέρνα ἐπιβατικὴ ἁμαξοστοιχία, μὲ προορισμὸ τὸ Σήττλ. Μιὰ ἀσυνήθιστη σὲ ἀγριότητα κακοκαιρία εἶχε ἐνσκήψει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες στὶς περισσότερες περιοχὲς τῆς Ἀμερικῆς. Στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς διαδρομῆς, τὸ τοπίο ἦταν φορτωμένο μὲ χιόνι.

Ὡστόσο, τὸ τραῖνο «25» ἔκανε τὸ ταξίδι του χωρὶς μεγάλη δυσκολία, ὥσπου ἔφτασε στὰ ὄρη Κασκάντ. Ὡς ἕνα σημεῖο τῆς ἀνηφορικῆς διαδρομῆς, προχώρησε μὲ ἀρκετὴ εὐκολία. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴ μεγάλη σήραγγα ποὺ περνοῦσε γιὰ ἕνα μεγάλο διάστημα μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ ποὺ ἡ κατασκευή της εἶχε συμπληρωθῆ ἐκεῖνον τὸν καιρό, ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ τραίνου διέταξε νὰ σταματήσουν τὴν μηχανὴ στὴν εἴσοδο καὶ βγῆκε μαζὶ μὲ ἕνα συνεργεῖο γιὰ νὰ κάνη ἐπιθεώρησι τῆς γραμμῆς, πρὶν συνεχίσουν τὸ ταξίδι.

Ὅταν τὸ συνεργεῖο ξαναγύρισε, ἔφερε ἀπογοητευτικὰ νέα. Οἱ γραμμὲς λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸ Οὐέλινγκτων, ποὺ βρισκόταν μετὰ τὸ πέρασμα τῆς σήραγγας, ἦταν ἀποκλεισμένες ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἡ συνέχισι τοῦ ταξιδιοῦ λοιπὸν ἦταν ἀδύνατη. Στὸ μεταξύ, ἔφτασε καὶ ἕνας ταχυδρομικὸς συρμός, ποὺ στάθμευσε πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιβατικὴ ἁμαξοστοιχία.

Ἐνῶ οἱ ἐπιβάτες περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰ ληφθῆ κάποια ἀπόφασι, σημειώθηκε τὸ πρῶτο τραγικὸ ἐπεισόδιο. Μιὰ χιονοστιβάδα ἔπεσε πάνω σὲ ἕναν ἀπομονωμένο σταθμὸ ἀνεφοδιασμοῦ, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου στεκόντουσαν τώρα τὰ τραῖνα, καὶ ἔθαψε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ οἰκήματος τοὺς δύο ὑπαλλήλους ποὺ ἔμεναν ἐκεῖ.

★

Παράλληλα, τὰ ἐρείπια τοῦ σταθμοῦ, μαζὶ μὲ μικρότερες χιονοστιβάδες καὶ τὸ χιόνι ποὺ συσσωρευόταν συνεχῶς, σκέπασαν ἐντελῶς τὴ γραμμὴ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο. Ἔτσι, τὰ δυὸ τραῖνα δὲ μποροῦσαν οὔτε πίσω νὰ γυρίσουν, οὔτε νὰ προχωρήσουν περισσότερο ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο.

Ἀνήσυχοι γιὰ τὴν τύχη τους, οἱ ἐπιβάτες ἄρχισαν νὰ συζητᾶνε μὲ τοὺς σιδηροδρομικοὺς γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν καὶ στὸ τέλος ἀποφασίσθηκε νὰ προχωρήσουν τὰ δυὸ τραῖνα μέσα ἀπὸ τὴν σήραγγα καὶ νὰ σταθμεύσουν δίπλα - δίπλα σὲ ἕναν βοηθητικὸ σταθμὸ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Οὐέλινγκτων, ποὺ φαινόταν νὰ παρουσιάζη τὴ μεγαλύτερη ἀσφάλεια.

Ἡ παραμονὴ στὸ χωριὸ κρίθηκε ἐπικίνδυνη, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ ἕνα ἀπόκρημνο σημεῖο τοῦ βουνοῦ ὅπου εἶχαν συσσωρευθῆ ἐπικίνδυνοι ὄγκοι χιονιοῦ, δὲν διέθετε παρὰ ἐλάχιστα οἰκήματα, ποὺ δὲν ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ φιλοξενήσουν τοὺς ἐπιβάτες.

Ἔτσι, οἱ ἐπιβάτες ἔμειναν μέσα στὰ τραῖνα, περιμένοντας τὸν ἐρχομὸ τῶν συνεργείων ἐκκαθαρίσεως, ποὺ θὰ ἄνοιγαν τὴ γραμμή. Ὁ καιρὸς ὅμως, ὅλο καὶ χειροτέρευε. Ἑπτὰ μερόνυχτα πέρασαν μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐφιαλτικῆς ἀναμονῆς γιὰ τοὺς ἀποκλεισμένους ἐπιβάτες, ποὺ ζοῦσαν συνεχῶς μὲ τὸ φόβο μήπως ταφοῦν κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ ἀπαισιόδοξοι, δὲ μποροῦσαν νὰ βάλουν μὲ τὸ μυαλό τους τὴν τραγικὴ ἐξέλιξι ποὺ θὰ παιρναν τὰ πράγματα.

★

Τὸ πρωῒ τῆς 28ης Φεβρουαρίου ξημέρωσε μέσα σὲ μιὰ μανιασμένη καταιγίδα. Ἀστραπὲς ἔσχιζαν ἀπανωτὰ τὸν οὐρανὸ καί, σὲ πυκνὰ διαστήματα, μικρὲς χιονοστιβάδες κατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὸ βουνό, σὰν προπομποὶ τῆς μεγάλης καταστροφῆς ποὺ ἀκολούθησε τὸ ἄλλο πρωῒ.

Γιὰ τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ καταστροφή, ὑπάρχει ἡ ἀφήγησι τοῦ μηχανικοῦ Τσὰρλς Ἄντριους, ποὺ κοιμόταν μαζὶ μὲ μερικοὺς συναδέλφους του σὲ μιὰ ἀποθήκη λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν σήραγγα. Πρὶν ξημερώση, ὁ Ἄντριου νόμισε ὅτι ἄκουσε στὸν ὕπνο του μιὰ ἀγωνιώδη φωνὴ νὰ τὸν παρακινῆ:

— Τρέξε στὸ τραῖνο, γρήγορα,... κινδυνεύει...

Τὸ ὄνειρο ἦταν τόσο ζωντανό, ὥστε ὁ μηχανικὸς ξύπνησε καὶ πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀποθήκη. Στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς εἶδε τὰ τραῖνα στὴν κανονική τους θέσι, ἀλλὰ παρασυρμένος ἀπὸ τὸ ὄνειρό του, προχώρησε πρὸς τὸ βοηθητικὸ σταθμό, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἦταν ἐν τάξει.

Ξαφνικὰ στάθηκε σὰν παραλυμένος ἀπὸ τὸ ἐξώκοσμο θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε στὸ φῶς μιᾶς ἄλλης ἀστραπῆς: ὁλόκληρο τὸ βουνὸ φαινόταν σὰν νὰ κινῆται!

Στὴν ἀρχή, δὲν ἀκουγόταν παρὰ κάτι σὰν ἐλαφρὸ ψιθύρισμα, ποὺ γρήγορα ἔγινε ἕνας βαρύς, ἀλλόκοτος θόρυβος, καθὼς ἡ τεράστια χιονοστιβάδα ἄρχισε νὰ κατεβαίνη μὲ ταχύτητα.

Μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια τοῦ μηχανικοῦ, ἡ ἄκρη τῆς τεράστιας χιονοστιβάδας φάνηκε πάνω ἀπὸ τὸ τραῖνο μὲ τοὺς ἀνύποπτους ἐπιβάτες. Ὕστερα τ' ἅρπαξε, τὰ κράτησε γιὰ λίγο στὸν ἀέρα καὶ τὰ παρέσυρε στὴν ἄβυσσο ποὺ ἔχασκε ἀπὸ κάτω.

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμός, ἕνας ἠλεκτρικὸς σταθμὸς καὶ μερικὰ ἄλλα κτίρια ἀπὸ τὸ χωριό, τυλίχτηκαν κι' αὐτὰ μέσα στὸν τεράστιο λευκὸ ὄγκο. Ἕνα λεπτὸ σύννεφο σκέπασε τὸ σημεῖο ὅπου ἔπεσαν τὰ τραῖνα καὶ μόλις ἔσβυσε ὁ ἐκκωφαντικὸς κρότος τῆς πτώσεως, ὁ Ἄντριους ἄκουσε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου πνιγμένες ἀνθρώπινες κραυγὲς ἀγωνίας καὶ πόνου.

Μὲ μιὰ ἔκφρασι τρέλλας στὸ πρόσωπό του, ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀπείραχτη ἀποθήκη ποὺ κοιμόντουσαν οἱ συνάδελφοί του, φωνάζοντας ἀσυνάρτητα:

— Τὸ τραῖνο... τὰ τραῖνα, χάθηκαν... οἱ ἐπιβάτες!...

Ὅσοι δὲν βρισκόντουσαν μέσα στὰ τραῖνα καὶ γλύτωσαν ἀπὸ τὴν χιονοστιβάδα, συγκρότησαν συνεργεῖα διασώσεως, ποὺ χρειάσθηκαν ἕξη ὁλόκληρες ὧρες γιὰ νὰ κατεβοῦν ὡς τὸ σημεῖο ὅπου εἶχαν πέσει τὰ βαγόνια τῶν τραίνων καὶ εἶχαν σχεδὸν σκεπαστῆ ἀπὸ βράχους, δένδρα καὶ τὸ ἄφθονο χιόνι.

Χρειάσθηκαν ἄλλες ἕξη ὧρες προσπαθειῶν μέσα σὲ ἄγρια θύελλα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ξεθάψουν τοὺς 17 τυχερούς, ποὺ μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, ἦταν ἐντελῶς ἀπείραχτοι, παρ' ὅλο ποὺ οἱ διπλανοί τους εἶχαν γίνει κομμάτια. Οἱ ὑπόλοιποι 101 ἐπιβάτες καὶ σιδηροδρομικοὶ πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους τὴ μανία τῶν στοιχείων τῆς φύσεως.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκχιονιστάς, τὴν ὥρα τῆς δράσεως.

Ἡ κωμῳδιοῦλα μας

Η ΖΗΛΙΑΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πολὺ ἐρωτευμένος καὶ καθόλου ζηλιάρης. ΜΥΡΣΙΝΗ: Ὑπερβολικὰ ζηλιάρα κι' ἐλάχιστα ἐρωτευμένη. ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Φίλος τοῦ Μπάμπη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Βραδάκι στὰ Χαυτεῖα).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ (μὲ χαρούμενη ἔκπληξι): Μπάμπη!

ΜΠΑΜΠΗΣ (μ' εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμό): Βρέ, ὁ Σταμάτης! Τί γίνεσαι, παλιόφιλε καὶ παλιομακαντάση; Καιροὺς καὶ ζαμάνια ἔχω νὰ σὲ δῶ!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικό, ἀφοῦ ἐξαφανίστηκες τελείως ἀπὸ τὸν πλανήτη. Μὰ πές μου στὸ Θεό σου, ποῦ εἶσαι τρυπωμένος καὶ δὲν φαίνεσαι πουθενά;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἒ, δὲν καταλαβαίνεις; Δουλειές! Πολλὲς δουλειές! Πάρα πολλὲς δουλειές!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Ἄστα αὐτά, βρὲ Μπάμπη! Κι' ἐμεῖς ἔχουμε δουλειές, ἀλλά, ὅσο νἆναι, δίνουμε κάθε τόσο τὸ «παρών» μας στὴ ζωή. Ἐνῶ ἐσὺ οὔτε βλέπεσαι, οὔτε ἀκούγεσαι. Λὲς κι' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ σὲ κατάπιε.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καθένας μὲ τὴ μοῖρα του καὶ μὲ τὸ ριζικό του, Σταμάτη. Ἄντε, καληνύχτα καὶ χάρηκα πολὺ ποὺ σὲ εἶδα.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Δὲν εἴμαστε καλά, μοῦ φαίνεται. Ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε τόσον καιρὸ καὶ μοῦ λὲς καληνύχτα;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Φυσικά, ἀφοῦ εἶναι βράδυ. Ἐνῶ, ἂν ἦταν πρωΐ, θὰ σοὔλεγα καλημέρα.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Δηλαδή, μιὰ καὶ σμίξαμε, δὲν θὰ πᾶμε νὰ πιοῦμε καμμιὰ μπύρα, νὰ θυμηθοῦμε τὰ παλιά μας;

ΜΠΑΜΠΗΣ (μὲ τρόμο): Ἆ πὰ πά!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Γιατί, βρὲ Μπάμπη; Φοβᾶσαι μὴ μπῆς σὲ ἔξοδα; Ἔννοια σου καὶ θὰ κεράσω ἐγώ.

ΜΠΑΜΠΗΣ (ντροπιασμένα): Σταμάτη, εἶσαι παλιός, καλὸς καὶ πιστὸς φίλος καὶ μπορῶ νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Δὲν φοβᾶμαι τὰ ἔξοδα. Φοβᾶμαι τὴ Μυρσίνη!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Ποιὰ Μυρσίνη;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τὴ γυναῖκα μου.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Ἆ! ναί! Ξέχασα πὼς παντρεύτηκες.

ΜΠΑΜΠΗΣ (σὰν νὰ μονολογῆ): Ποῦ νὰ μὴν ἔσωνα!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Καὶ θυμώνει δηλαδὴ ἡ Μυρσίνη, ὅταν πίνης μπύρα;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ὄχι! Γίνεται, ὅμως, θηρίο ἀνήμερο, ὅταν ἀργῶ νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὸ σπίτι. Ἔχει ὑπολογίσει ὅτι γι' αὐτὸ τὸ δρομολόγιο φτάνει καὶ περισσεύει ἕνα τέταρτο, βία εἴκοσι λεπτά. Κι' ἀλλοίμονό μου καὶ μαῦρο φίδι ποὺ μ' ἔφαγε, ἂν ἐπιστρέψω ἐκπρόθεσμος! Τὴ δέρνει τέτοια παθολογικὴ ζήλεια, ὥστε, ἂν συμβῆ — ποὺ δὲν συμβαίνει! — νὰ καθυστερήσω πέντε-δέκα λεπτά, στὴν ἀρρωστημένη φαντασία της σφηνώνεται ἡ ἰδέα ὅτι σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τσιλιπουρδίζω μὲ μιά, μὲ δυό, μὲ τρεῖς, μὲ πέντε κι' ἴσως καὶ μὲ σαράντα γυναῖκες!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Καὶ πῶς τὴν ἀντέχεις, βρὲ παιδί μου;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί νὰ κάνω, Σταμάτη μου; Τὸ πῆρα ἀπόφασι πὼς ἔχω νὰ κάνω μὲ μιὰ τρελλή, καὶ τὴν ἀνέχομαι, καὶ τὴ συγχωρῶ. Ἄλλωστε τί φταίει κι' αὐτή; Ἀφοῦ ἀγαπάει, ζηλεύει!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Μπορεῖ νἆναι κι' ἔτσι. Πάντως θαυμάζω τὴν ὑπομονή σου καὶ τὴν ἀντοχή σου. Ἀρκετὰ σὲ κράτησα, ὅμως. Ἄντε, καληνύχτα κι' ὅξω ἀπ' ἄδικο!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μερσί, παρομοίως! (Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τὸ ἑπόμενο πρωΐ στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ ζεύγους. Τὸ ξυπνητῆρι χτυπάει ἐνοχλητικὰ καὶ παρατεταμένα).

ΜΠΑΜΠΗΣ (νευριασμένος καὶ μαχμουρλῆς): Καλά, ντέ! Σ' ἀκούσαμε! (Κλείνει τὸ ξυπνητῆρι).

ΜΥΡΣΙΝΗ (ἐνῶ ἀνακλαδίζεται): Ἀαααχ! Κι' ἔβλεπα ἕνα ὄνειρο... (Σηκώνεται). Πάω νὰ σοῦ ψήσω τὸν καφέ σου.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Βάλε σὲ παρακαλῶ καὶ λίγο νερὸ νὰ ζεσταθῆ!

ΜΥΡΣΙΝΗ (κατσουφιάζοντας): Τί τὸ θέλεις πρωΐ-πρωΐ τὸ ζεστὸ νερό;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Νὰ ξυριστῶ.

ΜΥΡΣΙΝΗ (ἀγριεμένη): Πάλι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί θὰ πῆ «πάλι»;

ΜΥΡΣΙΝΗ: Μὰ πότε ξυρίστηκες, χριστιανέ μου;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τὴ Δευτέρα.

ΜΥΡΣΙΝΗ: Καὶ σήμερα τί μέρα εἶναι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τετάρτη.

ΜΥΡΣΙΝΗ: Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο πρέπει νὰ ξυρίζεσαι ἀπαραιτήτως μέρα παρὰ μέρα;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μὰ τί θὲς νὰ γίνη, Μυρσίνη; Νὰ πηγαίνω στὸ γραφεῖο μὲ τρακόσα δράμια γένεια; Θὰ μὲ περάσουν γιὰ ἀπολίτιστο καὶ κακομοιριασμένο!

ΜΥΡΣΙΝΗ: Ποιοί;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ὅλοι, Μυρσίνη! Ὅλοι! Κι' οἱ προϊστάμενοι, κι' οἱ ὑφιστάμενοι...

ΜΥΡΣΙΝΗ (διακόπτοντας): Καί, πρὸ παντός, βέβαια, οἱ δακτυλογράφες!

ΜΠΑΜΠΗΣ (μ' ἀπόγνωσι): Πάλι ἐκεῖ τὸ πᾶς, βρὲ Μυρσίνη;

ΜΥΡΣΙΝΗ (ἔξαλλη): Ἀμ ποῦ θέλεις νὰ τὸ πάω; Ἀμ ἔννοια σου καὶ δὲν εἶμαι κανένα κουτορνίθι! Καὶ ξέρω πὼς θέλεις νὰ μοῦ εἶσαι διαρκῶς φρεσκοξυρισμένος, γιὰ νὰ παρασταίνης τὸ γαμπρὸ σ' αὐτὲς τὶς παλιοσουρλουλοῦδες!

ΜΠΑΜΠΗΣ (στωϊκά): Νὰ μένη τὸ ζεστὸ νερό, Μυρσίνη! Καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσης μιὰ γιὰ πάντα, δὲν θὰ ξαναβάλω ξυράφι στὸ πρόσωπό μου! Θ' ἀφήσω νὰ μοῦ φυτρώση μιὰ γενειάδα σὰν τοῦ Σίμου τοῦ ὑπαρξιστῆ.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὸ ἴδιο «ντεκόρ»).

ΜΠΑΜΠΗΣ (μπαίνοντας διπλωμένος στὸ μπουρνοῦζι του): Θαῦμα ἦτανε τὸ νεράκι! Καφτὸ-καφτό!

ΜΥΡΣΙΝΗ (ἰοβόλα): Μὲ τὶς ὑγεῖες σας, λοιπόν, κύριε Ἀλῆ Χάν!

ΜΠΑΜΠΗΣ (σαστισμένα): Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

ΜΥΡΣΙΝΗ: Κι' ὅμως, εἶναι πολὺ ἁπλό! Γιατὶ μόνον ὁ Ἀλῆ Χὰν θὰ κάνη, ἀσφαλῶς, τόσο συχνὰ μπάνιο!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μυρσίνη μου, ἢ παραλογίζεσαι, ἢ ξεχνᾶς πὼς ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μὲ φιλοξένησε τὸ λουτρὸ πέρασε σχεδὸν ἕνας μήνας.

ΜΥΡΣΙΝΗ: Κι' ἂν περνάγαν καὶ δύο, καὶ τρεῖς, καὶ τέσσερες μῆνες, τί θὰ συνέβαινε σὲ παρακαλῶ, Ἀσφαλῶς τίποτα! Ἀλλά. βέβαια! Θέλεις νὰ λάμπης ν' ἀστράφτης, γιατί... Θοῦ Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου!

ΜΠΑΜΠΗΣ (καρτερικά): Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι κάποτε θὰ λογικευτῆς. Ἐν τῷ μεταξύ, δῶσε μου, ἂν ἔχης τὴν καλωσύνη, μιὰ καθαρὴ φανέλλα.

ΜΥΡΣΙΝΗ (βγάζοντας ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα χιλιομπαλωμένο κουρέλι σὲ σχῆμα φανέλλας καὶ πετῶντας το μὲ περιφρόνησι κι' ἀγανάκτησι στὸ κρεβάτι): Ὁρίστε, ἐξοχώτατε!

ΜΠΑΜΠΗΣ (ἐμβρόντητος): Τί πρᾶμα εἶν' αὐτό;

ΜΥΡΣΙΝΗ: Φανέλλα! Ἴσως, βέβαια, νὰ μὴν εἶναι, ὅπως θὰ ἤθελες, τοῦ κουτιοῦ. Ἀλλὰ μὴ χολοσκᾶς, χρυσέ μου! Γιατὶ ἔχεις τόση γοητεία, ὥστε σίγουρα οἱ κατακτήσεις σου θὰ σὲ θέλουν καὶ μὲ μπαλωμένα ἐσώρρουχα!

ΜΠΑΜΠΗΣ (μονολογῶντας): Ἀλλοὶ ποὺ τὄχει ἡ κούτρα του νὰ κατεβάζη ψεῖρες!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Ἔπειτα ἀπὸ 6 μῆνες. Ἐνῶ ὁ Σταμάτης βαδίζει στὸ δρόμο, ἀκούει μιὰ φωνή: «Σταμάτη!» Γυρίζει καὶ βλέπει ἕναν καμπουριασμένο ἄνθρωπο, μὲ πυκνὰ ἀχτένιστα γένεια καὶ βρώμικο παλτό).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Ἐσεῖς μὲ φωνάξατε;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐγώ, Σταμάτη μου. Τί γίνεσαι;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ (μὲ ἀπορία): Μὲ συγχωρεῖς, μπάρμπα, ἀλλὰ δὲν σὲ ξέρω. Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ὁ Μπάμπης, βρὲ Σταμάτη. Ὁ Μπάμπης, ὁ φίλος σου!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ (σταυροκοπιέται): Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά. Καὶ πῶς κατάντησες ἔτσι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἡ ζήλεια τῆς Μυρσίνης. Ἔκοψα τὸ ξύρισμα, ἔκοψα τὸ πλύσιμο, ἔκοψα τὸ ξεσκόνισμα κι' ἔγινα ὅπως μὲ βλέπεις, γιὰ νὰ μὴ δίνω ἀφορμὴ καὶ ζηλεύει. Γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Καὶ τὴ βρῆκες;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μπᾶ! Ἀκόμα μὲ ζηλεύει. Γιατὶ ὑπάρχουν λέει καὶ γυναῖκες ποὺ τοὺς ἀρέσουν οἱ γενειοφόροι!... Ἄειντε γειά σου, Σταμάτη. Ἄργησα δυὸ λεπτὰ καὶ ποιὸς ξέρει τί θὰ βάλη στὸ νοῦ της!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνης τώρα; Ἔτσι θὰ περάσης τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου σου;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ὄχι βέβαια. Σκέπτομαι ἢ νὰ γίνω ὑπαρξιστὴς ἢ... καλόγερος!

(Αὐλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας 250 ἄτομα προσφέρθηκαν νὰ δώσουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ δέρμα τους στὴ μικρούλα Βάλερυ Μὰκ Γκύ, 12 χρόνων, ἡ ὁποία ὑπέστη πρὸ καιροῦ φρικτὰ ἐγκαύματα σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως ἀρκέστηκαν στὴν προσφορὰ 8 θαρραλέων δωρητῶν. Τὸ δέρμα ποὺ ἔδωσαν κάλυψε ὅλες τὶς ἀνάγκες τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐγχειρήσεων ποὺ ἔγιναν στὴν κατακαμένη μικρούλα.

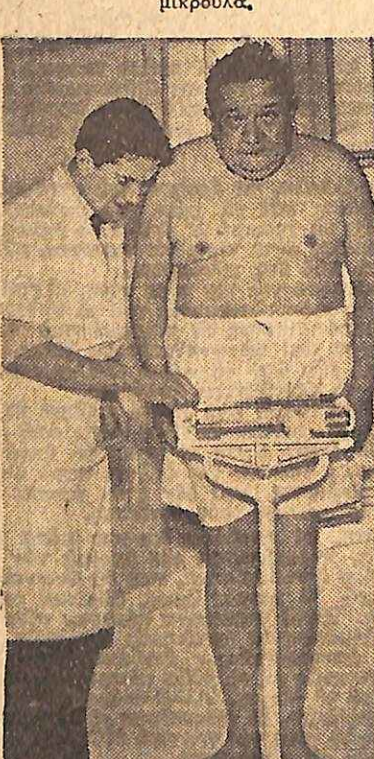

ΔΙΛΗΜΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Στὸ Παρίσι ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν τὸ πρῶτο Ἰνστιτοῦτο καλλονῆς γιὰ ἄνδρες. Πρῶτος πελάτης παρουσιάστηκε ὁ κωμικὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Γκαμπριελλό, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἐδήλωσε, θέλει νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ χάση μερικὰ κιλά. Τὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ ἐγγυᾶται νὰ χάση μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα πολλὰ ἀπὸ τὰ 113 κιλὰ ποὺ τὸν ἔκαναν διάσημο. Μήπως ὅμως μαζὶ μὲ τὰ κιλὰ αὐτὰ ὁ κωμικὸς χάση καὶ μέρος τῆς δημοτικότητός του;

Δυὸ νέα ἐπαγγέλματα ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

Τὰ «ταξὶ - λεωφορεῖα» καὶ τὰ «καρροτσάκια - βιβλιοπωλεῖα»

Ὑπάρχουν ἐπαγγέλματα, ποὺ διατηροῦνται μόνιμα ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ ποὺ δὲν καταργοῦνται, ὅσες ἀλλαγὲς κι' ἂν ἐπέλθουν στὶς κοινωνικὲς συνθῆκες ἢ στὴ νοοτροπία τῶν ἀνθρώπων. Ποτὲ δὲν πρόκειται λ. χ. νὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν γιατροί, ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὴ συνήθεια ν' ἀρρωσταίνουν, οὔτε δικηγόροι, ὅσο θὰ ὑπάρχουν φονιάδες, λωποδύτες, καταχρασ-τές, ἀπατημένοι σύζυγοι, κλπ.

Ἄλλα, ὅμως, ἐπαγγέλματα σαρώνονται ἀπὸ τὸν «ἄνεμο τῆς προόδου» — ὅπως οἱ ἁμαξάδες, ποὺ τοὺς ἔφαγε τὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ ἄλλα πάλι ξεφυτρώνουν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σὰ μανιτάρια, γεννήματα τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ποὺ παρουσιάζονται σὲ μιὰ ὡρισμένη ἐποχή, γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν, μόλις οἱ συνθῆκες αὐτὲς ἐκλείψουν.

Ἔτσι, ἡ ἀθηναϊκὴ ζωὴ πλουτίστηκε, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ δυὸ καινούργιες ἐπαγγελματικὲς τάξεις, ποὺ, τὴν «καλή, προπολεμικὴ ἐποχή», δὲν θὰ μποροῦσε οὔτε νὰ διανοηθῆ κανεὶς πὼς θὰ ἦταν δυνατὸν κάποτε νὰ ὑπάρξουν: Τοὺς ὁδηγοὺς τῶν «ταξὶ-λεωφορείων», ποὺ σᾶς μεταφέρουν στὸ ὁποιοδήποτε τέρμα μὲ δίφραγκο ἢ μὲ τάλληρο, ἀναλόγως μὲ τὴν ἀπόστασι, καὶ τοὺς ὑπαίθριους βιβλιοπῶλες, ποὺ πουλᾶν στὰ καρροτσάκια ἢ τὰ κοφίνια τους τὰ «ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας», ἀντὶ ταλλήρου καὶ αὐτὰ ἐπίσης...

★

Τὰ «ταξὶ-λεωφορεῖα» ὑπῆρξαν ἡ μοιραία προέκτασι τῆς «οὐρᾶς». Τῆς οὐρᾶς, ποὺ σχηματίζεται κάθε στιγμή, ποὺ διαρκῶς λιγοστεύει καὶ διαρκῶς ξαναμεγαλώνει, χωρὶς νὰ παύη ποτὲ νὰ ὑπάρχη, ξαναφυτρώνοντας ὁλοένα αὐτόματα, σὰν τὰ κεφάλια τῆς Λερναίας Ὕδρας.

Τὸ μόνιμο συγκοινωνιακὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι πὼς τὰ μεταφορικὰ μέσα εἶναι δυσαναλόγως λίγα καὶ τὸ πρὸς μεταφορὰν ὑλικὸ —δηλαδή, οἱ ἄνθρωποι — δυσαναλόγως πολύ.

Ἡ ἀναλλοίωτη αὐτὴ κατάστασι ἔχει ὁδηγήσει σὲ δυὸ συνέπειες:

Πρῶτον, στὸ νὰ γίνουν εὐτυχεῖς ἄνθρωποι οἱ λεωφορειοῦχοι. Ἄλλοτε, ἡ «ἄγαμος κόρη» ἦταν σίγουρη πὼς θὰ παντρευόταν, ἂν διέθετε ἰδιόκτητο σπίτι. Σήμερα, εἶναι ἀκόμη πιὸ σίγουρη, ὅταν ἔχη γιὰ προῖκα λεωφορεῖο.

Ὁ κάτοχος ἑνὸς ὁλόκληρου λεωφορείου ἀνήκει σήμερα σ' αὐτό, ποὺ οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ἐφημερίδες ὀνομάζουν «οἰκονομικὴ ὀλιγαρχία»' Ὁ κάτοχος μισοῦ λεωφορείου, ἢ ἑνὸς τετάρτου λεωφορείου, δὲν ἀνήκει σ' αὐτὴ τὴν ἀφρόκρεμα, ἔχει, ὅμως, ὅλη τὴν ἄνεσι νὰ κάθεται ὁλόκληρο τὸ μῆνα σταυροπόδι καὶ νὰ καλοπερνάη μὲ τὰ περισσεύματα, ποὺ ἀφήνουν τὰ εἰσιτήρια τῶν «ὀρθίων». Ξέρω καὶ κάποιον, ποὺ ἔχει στὴν ἰδιοκτησία του μόνο... τὰ δυὸ μπροστινὰ καθίσματα ἑνὸς λεωφορείου, ἀλλ' αὐτὸ τὸν φτάνει γιὰ νὰ ἐξασφαλίζη τὰ τσιγάρα καὶ τοὺς καφέδες του, χώρια ἀπὸ τὴ δωρεὰν μεταφορά του, γιατὶ οἱ λεωφορειοῦχοι, συγκινητικὰ ἀλληλέγγυοι μεταξύ τους, μπαινοβγαίνουν ὁ ἕνας στὸ λεωφορεῖο τοῦ ἄλλου μὲ τὰ «ἐλευθέρας» τους καὶ ἀποφεύγουν τὰ τρόλλεϋ.

Ἡ δεύτερη συνέπεια τῆς δυσαναλογίας τῶν μεταφορικῶν μέσων καὶ τοῦ πρὸς μεταφορὰν ὑλικοῦ, εἶναι, ὅπως εἴπαμε, ἡ οὐρά. Καὶ ἡ συνέπεια τῆς συνεπείας... τὰ «ταξὶ-λεωφορεῖα».

Μερικοὶ φουκαράδες ὁδηγοὶ ταξὶ ποὺ ὁ ἄγριος ἀνταγωνισμὸς τοὺς κάνει νὰ ἔχουν μόνιμα κεσάτια (ἀντίθετα ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα, τὰ ταξὶ εἶναι διπλάσια ἀπ' ὅσα θὰ ἀντιστοιχοῦσαν στὶς ἀνάγκες καὶ στὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευούσης) εἶχαν τὴν ἰδέα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ μεροκάματό τους, νὰ μεταβάλουν τὴν κομψὴ λιμουζίνα τους σὲ ἕνα εἶδος ὀκταθεσίου λεωφορείου, ποὺ προσφέρει στὰ πλεονάσματα τῆς οὐρᾶς μιὰ πρακτικώτατη καὶ πολύτιμη ἐξυπηρέτησι. Μεταφέρει ὅσους ἔμειναν «ἐκτὸς τοῦ νυμφῶνος», μὲ εἰσιτήριο στὸ διπλάσιο μόλις τοῦ κανονικοῦ, ὅταν δὲν εἶναι ἀκόμη λιγώτερο, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὰ πρόσθετα «ἀβαντάζ»: Περισσότερη ταχύτητα, σχετικὴ ἄνεσι (οἱ ἐπιβάτες, τουλάχιστον, δὲν ταξιδεύουν ὄρθιοι) καὶ καλύτερη ἐξυπηρέτησι, γιατὶ ὁ πρόθυμος ὁδηγὸς κάνει πάντοτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καθιερωμένες, καὶ ὅσες στάσεις θὰ διατάξη ἡ πελατεία του.

Πρόκειται, ὡστόσο, γιὰ ἕνα ἐπάγγελμα, ποὺ δὲν θὰ συμβούλευα σὲ κανένα νὰ τὸ διαλέξη. Πολλὲς φορές, οἱ συμπαθητικώτατοι αὐτοὶ βιοπαλαιστές, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρόσθετη φθορὰ ποὺ ἔχει τὸ ἁμάξι τους, πηγαίνουν σχεδὸν ἄδειοι ἀπὸ τέρμα σὲ τέρμα, μὲ ἕναν ἢ δυὸ ἐπιβάτες, βγάζοντας ἴσα-ἴσα τὰ ἔξοδα τῆς βενζίνας τους.

Καὶ ἀναρωτιέται κανείς: Δὲν θἄπρεπε, τὸ λιγώτερο, νὰ ἐξασφαλίσουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶναι ἀληθινοὶ εὐεργέτες τοῦ κόσμου, ποὺ δεινοπαθεῖ περιμένοντας στὶς στάσεις, τὴν δυνατότητα νὰ κάνουν ἄφοβα κι' ἀνενόχλητα τὴν δουλειά τους; Καὶ νὰ σταματήσουν οἱ διώξεις, ποὺ — γιὰ λόγους ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ἁρμοδιότητα τῆς στήλης ἑνὸς περιοδικοῦ — ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται ἐναντίον τους;

★

Δημιούργημα τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ τάξι τῶν ὑπαιθρίων βιβλιοπωλῶν. Τὰ «ταξὶ—λεωφορεῖα» ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως τῶν μεταφορικῶν μέσων. Τὰ «καρροτσάκια», τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως τοῦ βιβλίου.

Τὴν κρίσι αὐτή, συμβατικὰ μόνο μποροῦμε νὰ τὴν ὀνομάζωμε «κρίσι», γιατὶ ἔχει ἐξελιχθῆ σὲ χρόνια κατάστασι. Μετὰ τὸν ἀγοραστικὸ πυρετὸ τῶν χρόνων τῆς Κατοχῆς, οἱ Ἕλληνες ἔπαψαν νὰ ψωνίζουν βιβλία — καὶ τίποτε δὲν λέει, ὅτι θὰ ἐγκαταλείψουν σύντομα αὐτὴ τὴ συνήθεια. Ὅσοι δὲν ἔχουν χρήματα, δὲν ἀγοράζουν, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν. Καὶ ὅσοι πάλι ἔχουν, προτιμοῦν νὰ διαθέσουν τὰ ἴδια χρήματα, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν λ. χ. ἕναν δίσκο πὶκ ἂπ μὲ τὴν γλυκειὰ φωνὴ τῆς Ράγια Σκάγια ἢ τῆς Νόλλυ Περιβόλη, παρὰ ἕνα βιβλίο.

Φυσικά, ἡ νεοελληνικὴ «βιβλιοφοβία» θὰ μποροῦσε νὰ κατανικηθῆ, ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ τὸ βιβλίο θὰ προσφερόταν, ὄχι πιὰ στὴν τιμὴ ἑνὸς δίσκου γραμμοφώνου, ἀλλὰ στὴ τιμὴ μιᾶς πάστας ἢ ἑνὸς παγωτοῦ. Οἱ ἔξυπνοι ἐπιχειρηματίες, ποὺ σκέφθηκαν αὐτὴ τὴν λύσι, δὲν ἄργησαν νὰ κάνουν χρυσὲς δουλειές: Τὸ βιβλίο, στὴν τιμὴ τῶν 5 ἢ 10 δραχμῶν, σημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία καί, τὶς περασμένες γιορτές τὰ 256 «καρροτσάκια», ποὺ δούλεψαν στὴν Ἀθήνα πραγματοποίησαν, μέσα σὲ 15 ἡμέρες, μέση εἴσπραξι 20.000 δραχμῶν τὸ καθένα!

Ἡ ἐξήγησι εἶναι ἁπλῆ: Πολλοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι, ποὺ οἱ ἐκδόσεις τους μὲ ἔργα Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων ἔμεναν ἀπούλητες στὰ ράφια ἐπὶ χρόνια, ἀποφάσισαν νὰ πουλήσουν τὰ τεράστια αὐτὰ «στὸκ» χονδρικῶς, γιὰ νὰ λιγοστέψουν τὴν χασούρα. Ἔτσι, τὰ καρροτσάκια, ἀγοράζοντας τὸ βιβλίο πρὸς 2 ἢ 3 δραχμὲς τὸ κομμάτι καὶ πουλῶντας το πρὸς 5 ἢ 10, εἶχαν ἕνα σίγουρο κέρδος.

Συγχρόνως, πολλὰ «καρροτσάκια» ἔγιναν τὰ ἴδια... ἐκδοτικοὶ οἶκοι. Ἀναθέτανε σὲ ἀπείρους καὶ ἀδέξιους μεταφραστὲς τὴν ἀπόδοσι στὰ νεοελληνικὰ μερικῶν «ξένων ἀριστουργημάτων», πληρώνοντας τους μὲ ἕνα κομμάτι ψωμί, καὶ μετριάζοντας ἀκόμη περισσότερο τὶς δαπάνες ἐκδόσεως μὲ τὴν χρησιμοποίησι ἑνὸς ἄθλιου χαρτιοῦ καὶ ἑνὸς φθηνοῦ συνοικιακοῦ τυπογραφείου μὲ σπασμένα στοιχεῖα. Βέβαια, οἱ ἐκδόσεις, ποὺ ἔγιναν ἔτσι, ἦταν ἐλεεινὲς ἀπὸ κάθε ἄποψι, ἀλλὰ πουλήθηκαν χάρις στὴν προσιτὴ τιμή τους. Καὶ οἱ μόνοι ζημιωμένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶναι οἱ συγγραφεῖς — καὶ οἱ βιβλιοπῶλες, ποὺ σκοτώνουν μυῖγες στὰ ἔρημα ἀπὸ πελατεία μαγαζιά τους.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

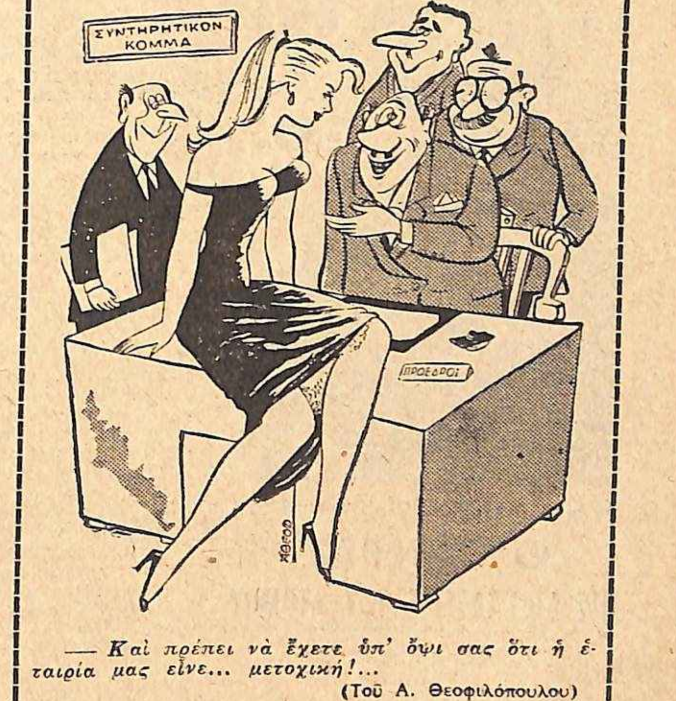

— Καὶ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι ἡ ἑταιρία μας εἶνε... μετοχική!...

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

* *

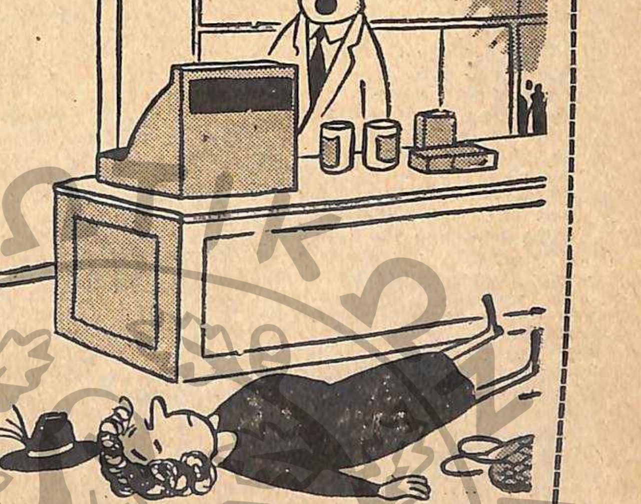

Ὁ ταμίας: Ὦ, μὲ συγχωρῆτε, κυρία μου! Ἔκανα ἁπλῶς ἕνα λάθος!...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀφοῦ τοὺς ἐφερθήκανε παντοῦ σκληρὰ καὶ ἄπονα,
στὴν ἀπεργία τὤριξαν κι' αὐτοὶ ποὺ φτιάνουν σάπωνα
καὶ σάλον προεκάλεσαν, δικαιολογημένον,
στὴν τάξι τῶν φωστήρων μας, τῶν μὴ... «ἐσταυρωμένων»!

★

Βαρειὰ τοὺς κακοφάνηκε μιὰ τέτοια στάσις ἤγουν
κι' ἐνῶ τὸν πόνο ἄλλοι τους μὲ τὸ στανιὸ τὸν πνίγουν,
πολλοί τους ἀνακράζουνε, χωρὶς πολυλογία:
«Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ δ'-λεξαν νὰ κάνουν ἀπεργία,
ἀπάνω ποὺ μᾶς ἔχουνε σὰν... ἀραπάδες κάνει
καὶ μόνο σάπων ἄφθονος μπορεῖ νὰ μᾶς... λευκάνη»!

Γ. Θ—ς

Ὁ διάσημος ἐπιστήμων Ἐνρῖκο Φέρμι.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Ἀδιαφόρησε πάντα γιὰ τὸ χρῆμα

Ὁ Ἐνρίκο Φέρμι ξαναδιάβασε τὶς τρεῖς ἐκεῖνες λέξεις: «δὲν εἶναι κατάλληλη...». Μὰ πῶς; Ἡ θεωρία του περὶ τῶν ἀκτίνων βῆτα εἶχε κριθῆ κατάλληλη γιὰ δυὸ ἰταλικὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ κι' ἕνα περιοδικό. Γιατί τὴν βρῆκε «ἀκατάλληλη» τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Φύσις»;

Ὁ Φέρμι ἦταν τότε (τὸ 1934) μονάχα 32 ἐτῶν. Εἶχε ὅμως ἤδη στὸ ἐνεργητικό του ἀξιοθαύμαστες ἐπιτυχίες. Στὰ 24 χρόνια του εἶχε γίνει καθηγητής, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης καὶ στὰ 27 ἀκαδημαϊκός.

Γιὰ πρώτη φορὰ τώρα, τοῦ ἀμφισβητοῦσαν τὴν ἀξία τῆς θεωρίας του. Ἀντὶ ὡστόσο νὰ ξεσπάση σ' ἀνώφελους θυμούς, σκέφθηκε πὼς θἄπρεπε, γιὰ νὰ ξεκουράση τὸ μυαλό του, ν' ἀφίση γιὰ λίγο τὶς ἀφηρημένες θεωρίες καὶ νὰ ἐπιδοθῆ σὲ πειράματα.

Τὸ θέμα ποὺ τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο, ἦταν ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου. Τὰ μόνα σχετικὰ πειράματα εἶχαν γίνει στὴν Ἀγγλία, τὸ 1932:

Γιὰ νὰ ἐπιτύχη αὐτὴ τὴ διάσπασι, ὁ Φέρμι σκέφθηκε νὰ βομβαρδίση τὰ ἄτομα τῶν ὑλικῶν στοιχείων μὲ νετρόνια, ποὺ εἶναι «βλήματα» ἀρκετὰ βαρειὰ καὶ δίχως ἠλεκτρικὸ φορτίο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ κάνη νὰ παρεκκλίνουν ἀπ' τὸ στόχο τους. Ποῦ νὰ τὰ βρῆ ὅμως, τὰ νετρόνια;

Ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἐπιθυμοῦσε τότε νὰ ἦταν πλούσιος. Γιατί, ἂν εἶχε 34.000 λίρες, θὰ μποροῦσε ν' ἀγοράση ἕνα γραμμάριο ράδιον. Ἀπ' αὐτὸ θὰ παρῆγε τὸ ἀέριο «ραδόν», θὰ τὸ ἀνακάτευε μὲ σκόνη βηρυλλίου κι' ἔτσι θἆχε μιὰ πηγὴ νετρονίων.

Εὐτυχῶς, τὸ Γραφεῖο Δημοσίας Ὑγείας τῆς Ρώμης εἶχε ἕνα γραμμάριο ραδίου, φυλαγμένο σ' ἕνα χρηματοκιβώτιο, στὰ ὑπόγεια τῶν ἐργαστηρίων Φυσικῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Κι' ὁ Φέρμι ἦταν φίλος μὲ τὸ διευθυντὴ αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπέτυχε λοιπὸν τὴν ἄδεια νὰ παραγάγη τὰ νετρόνια ποὺ τοῦ χρειάζονταν, μὲ μιὰ συσκευὴ ποὺ ἔφτιασε ἀπὸ γυάλινους σωλῆνες, χωρὶς νὰ ἀπαιτηθῆ νὰ βγάλη τὸ ράδιον ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο.

Ἔτσι, μπόρεσε νὰ ὑποβάλη στὴν ἐπίδρασι τῶν νετρονίων ποὺ παρῆγε αὐτὴ ἡ συσκευή, καθένα ἀπ' τὰ 92 γνωστὰ χημικὰ στοιχεῖα. Τὰ ἐλαφρότερα ἀπ' αὐτὰ (ὑδρογόνον, λίθιον, βηρύλλιον, βόριον, ἄνθραξ, ἄζωτον) δὲν παρουσίασαν καμμιὰ μεταβολή. Τὰ ἄλλα ὅμως, ἀπ' τὸ φθόριον καὶ πάνω, μεταβάλλονταν σὲ καινούργιες καὶ διαφορετικὲς οὐσίες.

Ἰδίως τὸ οὐράνιον, τὸ βαρύτερο ἀπ' ὅλα, φαινότανε νὰ δημιουργῆ ἕνα ἄλλο στοιχεῖο, ἀκόμη βαρύτερο, ἀνύπαρκτο στὴ γῆ! Αὐτὴ ἦταν ἡ περιεργότερη παρατήρησι τοῦ Φέρμι. Ὅταν ἔγινε γνωστή, προκάλεσε ἕνα σωρὸ εἰρωνικὰ σχόλια εἰς βάρος του. Οἱ ζηλόφθονοι γράψανε τότε ὅτι «ὁ Ἐνρῖκο Φέρμι καυχιέται πὼς ἔκαμε μιὰ ἀνακάλυψι μεγαλείτερη ἀπὸ τοῦ Κολόμβου, ἐφόσον βρῆκα ἕνα στοιχεῖο ποὺ δὲν ὑπάρχει στὴ γῆ».

Ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων πικράθηκε βαθειὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σχόλια. Ὡστόσο ἀντὶ ν' ἀπογοητευθῆ ἀφοσιώθηκε ἀκόμα περισσότερο στὰ πειράματά του. Εἶχε ἐπινοήσει τώρα μιὰ τελειότερη συσκευὴ βομβαρδισμοῦ μὲ νετρόνια. Μιὰ μέρα λοιπόν, ποὺ πειραματιζότανε μ' αὐτὴν πάνω σὲ ἄργυρο, παρατήρησε ὅτι, ὅταν ἔβαζε ἕνα κομμάτι παραφίνη ἀνάμεσα στὴ συσκευὴ καὶ τὸν ἄργυρο, ἡ ραδιενέργεια τοῦ ἀργύρου ἑκατονταπλασιαζότανε.

Μελέτησε τότε αὐτὴ τὴν παρατήρησί του καὶ βρῆκε τὴν ἐξήγησι: Ἡ παραφίνη περιέχει ἄφθονο ὑδρογόνον. Τὰ ἄτομα τοῦ ὑδρογόνου ἔχουν στὸν πυρῆνα του πρωτόνια, μεγάλα καὶ βαρειὰ ὅσο τὰ νετρόνια. Χτυπῶντας ἐπάνω τους, τὰ νετρόνια ἔχαναν ἕνα μέρος τῆς ταχύτητός τους. Ἔτσι, ὅταν ἔφταναν κατόπιν στὸ στόχο τους, στὸν ἄργυρο δηλαδή, εἶχαν μικρότερη ταχύτητα κι' ἐπομένως περισσότερες πιθανότητες νὰ συγκρουσθοῦν μὲ τὰ ἄτομα αὐτοῦ τοῦ μετάλλου καὶ νὰ δημιουργήσουν ραδιενέργεια.

Τὴν ἴδια ὅμως ἰδιότητα μὲ τὴν παραφίνη θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη καὶ κάθε ἄλλη οὐσία πλούσια σὲ ὑδρογόνον, ἐπομένως καὶ τὸ νερό.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό, ὁ Φέρμι ἔκαμε ἕνα πείραμα... σὲ μιὰ στέρνα μὲ χρυσόψαρα, ποὺ βρισκότανε πίσω ἀπ' τὸ ἐργαστήριό του. Καὶ ἀποδείχθηκε μ' αὐτὸ ὅτι τὸ νερὸ ἐπιβραδύνει πραγματικὰ τὴν κίνησι τῶν νετρονίων.

Ὁ Φέρμι δημοσίευσε σ' ἕνα ἰταλικὸ περιοδικὸ τὴ σπουδαία αὐτὴ παρατήρησί του. Ἑτοιμαζότανε δὲ νὰ γράψη κι' ἄλλα πράγματα γιὰ τὸ ἴδιο θέμα, ὅταν ὁ καθηγητὴς καὶ γερουσιαστὴς Ὄρσο Κορμπῖνο, ποὺ τὸν εἶχε πάντα ὑποστηρίξει, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβη πὼς ἡ ἀνακάλυψί του μποροῦσε νἄχη σπουδαῖες βιομηχανικὲς ἐφαρμογές.

— Δὲν πρέπει νὰ γράψετε τίποτε ἄλλο, πρὶν ἐξασφαλισθῆτε μὲ προνόμιο εὑρεσιτεχνίας! τοῦ σύστησε.

Ὁ Φέρμι ἀκολούθησε τὴ συμβουλή του, καὶ στὶς 26 Ὀκτωβρίου 1934 πῆρε προνόμιο εὑρεσιτεχνίας γιὰ τὴ μέθοδό του, ποὺ θ' ἀποτελοῦσε ἀργότερα τὴ βάσι γιὰ τὴν παραγωγὴ ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Ἀκολουθῶντας τὸν ἴδιο δρόμο, οἱ Γερμανοὶ συνάδελφοί του μπόρεσαν τὸ 1939 νὰ διασπάσουν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ οὐράνιον.

Ὕστερα, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔφτιασαν τὴν ἀτομικὴ βόμβα καὶ τοὺς ἀτομικοὺς ἀντιδραστῆρες. Παρήγαγαν ἀπ' τὸ οὐράνιο τὸ 93ο στοιχεῖο ποὺ εἶχε παρατηρήσει ἄλλοτε ὁ Φέρμι, τὸ ἀνύπαρκτο στὴ Γῆ πλουτώνιον.

Ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦσαν συνέπειες τῆς πρώτης ἀνακαλύψεως τοῦ Φέρμι. Κι' ὅμως, κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ τοῦ πληρώση ὅσα ἐδικαιοῦτο νὰ πάρη, γιὰ τὸ προνόμιο εὑρεσιτεχνίας του. Μόνο τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1953, ὅταν βρισκότανε πιὰ στὰ τέλη τῆς ζωῆς του, οἱ Ἀμερικανοὶ τοῦ ἔδωσαν... σὰν ἐλεημοσύνη, 25.000 δολλάρια! Ὡστόσο, ὁ Ἐνρῖκο Φέρμι δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ ποτέ του γιὰ τὸ χρῆμα. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἁγνῆς ἐπιστήμης. Καὶ πέθανε εὐχαριστημένος.

Εἴσαστε «θερμὸς» ἢ «ψυχρός»;

Γιατὶ ὡρισμένοι ἄνθρωποι κρυώνουν περισσότερο

Ἐνῶ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων τουρτουρίζουν συνεχῶς, μόλις ἀρχίση νὰ κρυώνη ὁ καιρός, ἄλλοι ἀπεναντίας παραπονοῦνται διαρκῶς ὅτι ὑποφέρουν, ὅτι «σκάζουν», μὲ τὶς πρῶτες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, πρόκειται γιὰ συνέπεια τῆς εἰδικῆς σωματικῆς διαπλάσεως.

Μποροῦμε νὰ ὀνομάσουμε παραστατικὰ τοὺς πρώτους «ψυχροὺς» καὶ τοὺς δεύτερους «θερμούς».

Καὶ μιὰ... παρηγορία γιὰ τοὺς «ψυχρούς»: Ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ ζοῦσε εὔκολα ὡς 500 χρόνια, ἂν μποροῦσε νὰ ἐλαττώση μονίμως τὴ θερμοκρασία του στοὺς 33ο.

Ὁ ἔλεγχος τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος γίνεται ἀπὸ τὸν «ὑποθάλαμο», ἕνα μικρὸ ρυθμιστικὸ κέντρο τοῦ ἐγκεφάλου, περίπου στὸ ὕψος τοῦ αὐτιοῦ, ποὺ ἐπηρεάζεται καὶ ἀπὸ τὴ μικρότερη ἀκόμη μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας τοῦ αἵματος.

Ὅταν λοιπὸν ἡ ἐξωτερικὴ ζέστη θερμάνη λίγο τὸ σῶμα μας πάνω ἀπ' τὸ κανονικό, ὁ ὑποθάλαμος στέλνει ἀμέσως διαταγὴ στὶς χιλιάδες τῶν λεπτῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων μας νὰ συσταλοῦν, νὰ κλείσουν. Συγχρόνως, διαστέλλονται τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ δέρματος. Μαζεύεται λοιπὸν περισσότερο αἷμα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, διασκορπίζει θερμότητα στὸ περιβάλλον καὶ ξαναγυρίζει στὴν καρδιὰ δροσερώτερο. Ἔτσι, δροσιζόμαστε κάπως.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἱδρωτοποιοὶ ἀδένες ἐργάζονται γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό: Ἐκκρίνουν δηλαδὴ ἱδρῶτα, ὁ ὁποῖος ἐξατμίζεται πάνω στὸ δέρμα μας καὶ τὸ κρυώνει. Χάρις στὴν ἐξάτμισι τοῦ ἱδρῶτος, μποροῦμε ν' ἀντέξωμε ἀκόμα καὶ σὲ θερμοκρασία ἄνω τῶν 100 βαθμῶν, χωρὶς... νὰ βράσουμε. Ἀρκεῖ μόνο νἆναι πολὺ στεγνὴ ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ πίνουμε ἄφθονο νερὸ (ἡ ἡμερησία κατανάλωσις νεροῦ, τὸ καλοκαῖρι, πρέπει νὰ μὴν εἶναι μικρότερη ἀπὸ 8 ποτήρια, στὰ 3 δὲ ἀπ' αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέτουμε καὶ μιὰ πρέζα ἁλάτι γιὰ νὰ σχηματισθῆ ὁ ἱδρώτας).

Οἱ «θερμοὶ» κάνουν συνήθως τὸ λάθος νὰ μὴν πίνουν ἀρκετὸ νερό. Συγχρόνως, τρῶνε περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει, καὶ τὰ 90% τῆς τροφῆς τους μεταβάλλονται ἀμέσως σὲ θερμότητα. Ὅταν λοιπὸν ὁ καιρὸς εἶναι ὑγρὸς καὶ ζεστός, ὑποφέρουν πραγματικά, ἡ καρδιά τους χτυπάει γρηγορώτερα καὶ ἡ πίεσι τοῦ αἵματός τους πέφτει.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ περισσότεροι «θερμοὶ» εἶναι πολὺ νέοι ἢ πολὺ γέροι, εἴτε ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν καρδιά τους ἢ τὰ νεφρά τους. Κάποτε δὲ ἔχουν τόση εὐαισθησία στὴ ζέστη, ὥστε μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ πεθάνουν, ἂν ἀνεβῆ πολὺ τὸ θερμόμετρο, πάνω ἀπὸ τοὺς 30ο.

Ἀλλά, κι' ὅσοι δὲν κινδυνεύουν τόσο σοβαρὰ ἀπ' τὴ ζέστη, ἔχουν πάντως λιγώτερη ἀπόδοσι, τόσο σὲ σωματικὴ ὅσο καὶ σὲ πνευματικὴ ἐργασία. Γιατί, ὅταν ἡ θερμοκρασία ἀνεβῆ πάνω ἀπ' τοὺς 35ο, ἡ καρδιά μας κουράζεται ἀκόμη καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀκινησία, περισσότερο παρ' ὅσο μὲ τὴ βαρύτερη ἐργασία σὲ δροσερὸ καιρό. Γι' αὐτό, τὸ καλοκαῖρι, ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι ἔχουν κατὰ 40—50% λιγώτερη ἀπόδοσι.

Μιὰ ἄλλη περίεργη παρατήρησις εἶναι ὅτι ἡ ζέστη δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ ψηλώσουμε ἀρκετά. Πράγματι, οἱ κάτοικοι τῶν θερμῶν χωρῶν εἶναι γενικὰ κοντύτεροι κατὰ μερικοὺς πόντους ἀπὸ κείνους ποὺ ζοῦνε σὲ κλίματα ψυχρά.

Τὸ ἀλκοὸλ καὶ οἱ σουλφαμίδες αὐξάνουν τὴν εὐαισθησία ἀπέναντι τῆς ζέστης. Τέλος, ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ γυναῖκες ἀντέχουν περισσότερο στὴ ζέστη ἀπ' τοὺς ἄντρες (ἀλλὰ δὲν ἔχει βρεθῆ ἡ αἰτία). Πράγματι, ἀρχίζουν νὰ ἱδρώνουν στοὺς 32ο, ἐνῶ οἱ ἄντρες ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς 29ο. Οἱ ζῶνες καὶ τὰ λαστὲξ ὅμως ποὺ φορᾶνε συχνά, τὶς στεροῦν ἀπ' τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ τοῦ φύλου των, γιατὶ παρεμποδίζουν τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἱδρῶτος.

Οἱ «ψυχροὶ» τώρα ὀφείλουν τὴν εὐαισθησία τους στὸ κρύο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ ἀρτηριοσκλήρωσι. Πράγματι, ἡ ἀλλοίωσι αὐτὴ τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀρτηριῶν δυσκολεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, κι' ἔτσι δὲν ζεσταίνεται ἀρκετὰ τὸ σῶμα, ἰδίως δὲ τὰ πόδια. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ 60% τῶν ἀνθρώπων ὑποφέρουν ἀπὸ ἐλαφρὰ ἢ προχωρημένη ἀρτηριοσκλήρωσι μετὰ τὰ 35 χρόνια τους.

Ἀλλὰ καὶ τὸ κάπνισμα ἀποδείχθηκε μὲ πειράματα πὼς μᾶς κάνει νὰ κρυώνουμε στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, γιατὶ προκαλεῖ μιὰ συστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Ἀκόμα κι' ἕνα τσιγάρο μονάχα μπορεῖ νὰ ἐλαττώση κατὰ 50% τὴ διάμετρο αὐτῶν τῶν ἀγγείων.

Ἔτσι, ἡ θερμοκρασία πέφτει κατὰ 3—9 βαθμοὺς στὶς ἄκρες τῶν δακτύλων.

Ἡ συνέπεια αὐτὴ τοῦ καπνίσματος παρατηρεῖται στὰ 80% τῶν ἀνθρώπων. Περιέργως ὅμως, σ' ὅσους δὲν καπνίζουν συστηματικά, ἕνα τσιγάρο μπορεῖ νὰ φέρη ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, νὰ διαστείλη δηλαδὴ κατὰ 50% τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Στὶς γυναῖκες ἰδίως τὶς νέες, τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα ἐπηρεάζεται περισσότερο ἀπ' τὸ κάπνισμα, ἴσως γιατὶ ἔχει μεγαλύτερη ἐλαστικότητα.

Ἀντίθετα, ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ χρονία ἀρτηριοσκλήρωσι, ἐπηρεάζονται ἀπ' τὸ τσιγάρο λιγώτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Τέλος, τόσο στὴν περίπτωσι τῶν «θερμῶν» ὅσο καὶ τῶν «ψυχρῶν», παίζει σπουδαῖο ρόλο καὶ ὁ ψυχολογικὸς παράγων. Ὅσο περισσότερο δηλαδὴ παραπονιόμαστε γιὰ τὴ ζέστη ἢ γιὰ τὸ κρύο, τόσο πιὸ πολὺ ζεσταινόμαστε ἢ κρυώνουμε.

Ο ΦΕΙΔΙΑΣ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ...

Ὀξύτατες πολιτικὲς ἀντιθέσεις στὴν ἀρχαία Ἀθήνα

Ἂς μὴ παραπονοῦνται οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες γιὰ τὴν ὀξύτητα ποὺ παίρνουν κάποτε οἱ πολιτικοί τους ἀγῶνες. Καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὰ ἴδια συμβαίνανε. Ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας ἔχουν πιῆ τὸ πικρὸ ποτῆρι τῆς ἐξορίας...

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὀξύτερες πολιτικὲς περιόδους, ποὺ εἶχε περάσει ἡ ἀρχαία Ἀθήνα, ἦταν, κατὰ τὸ τέλος τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, ὅταν οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ Περικλῆ ζητοῦσαν μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα — θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα — τὴν ἀνατροπὴ τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἴκοσι συνεχῆ χρόνια — ἐκλεγόμενος κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ λαὸ — ἦταν ὁ πραγματικὸς κυβερνήτης τοῦ τόπου. Καὶ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Περικλῆ δὲν ἄφισαν εὐκαιρία, ποὺ νὰ μὴ δυσφημίσουν κάθε τι ποὺ ἔφτιαχνε ὁ Ἀθηναῖος πολιτικός.

Ἡ ἐργασία αὐτή, τῆς συκοφαντίας, προχωροῦσε προοδευτικά. Στὴν ἀρχὴ σατυρίζαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἢ μὲ τραγούδια τῆς ἀγορᾶς μερικὰ σωματικὰ ἐλαττώματα τοῦ Περικλῆ ἢ τὸ ἀκατάδεχτο καὶ τὸ ἀγέρωχο τοῦ χαρακτῆρα του. Σατύριζαν ἀκόμα τὰ ἔργα ποὺ κατασκευάζονταν καὶ τὸ σύνδεσμο ποὺ εἶχε μὲ τὴν Ἀσπασία. Κατόπιν οἱ συκοφαντίες ἔγιναν βαρύτερες, τόσο γύρω ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Περικλῆ, ποὺ τὸν ὀνομάζαν «βασιλέα τῶν σατύρων», ὅσο καὶ γιὰ τὰ ἔργα τῆς Ἀκροπόλεως. Καθὼς διαδίδαν οἱ συκοφάντες, τὰ ἔργα αὐτὰ γινόνταν μόνο γιὰ νὰ πλουτίζουν μερικοὶ φίλοι τοῦ κόμματος.

Ὅλη ὅμως αὐτὴ ἡ συκοφαντικὴ ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ Περικλῆ — διαδόσεις, λίβελλοι, σατυρικὰ τραγούδια, κακογλωσσιὲς καὶ βρισιὲς ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου — ποὺ γινόταν μὲ σύστημα ἐπὶ μία δεκαετία, δὲν ἀπέδιδε σπουδαῖα πράγματα γιὰ τὴν ἀντιπολίτευσι. Ὁ λαὸς διασκέδαζε ἀκούοντας τοὺς εὐτράπελους στίχους, τοῦ Τηλεκλείδη, τοῦ Κρατίνου, τοῦ Εὔπολι, τοῦ Ἑρμίππου καὶ τῶν ἄλλων σατυρικῶν ποιητῶν, χωρὶς ὅμως νὰ δίνη καὶ βαθύτερη σημασία σ' αὐτούς. Ἔμενε πιστὸς στὸν Περικλῆ, ποὺ διατηροῦσε ὅλη τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὸ κῦρος του.

Ἡ ἀντιπολίτευσι ὡστόσο, δὲν ἀπελπιζότανε. Σκληροτράχηλη καὶ ὑπομονετική, ὅπως τὰ γνωστὰ τετράποδα, ποὺ κουβαλοῦσαν τὰ μάρμαρα ἀπὸ τὴν Πεντέλη γιὰ νὰ χτιστῆ ὁ Παρθενών, μετέφερε τὸν ἀγῶνα της σὲ ἄλλο ἐπίπεδο. Ἄφισε πιὰ τὶς διαδόσεις καὶ τὶς κουβέντες τῶν τριόδων κι' ἐπεχείρησε κάτι θετικώτερο: Νὰ εἰσαγάγη σὲ δίκη, μὲ κατηγορίες ἀστήριχτες, μερικοὺς ἀπὸ τοὺς στενοὺς φίλους τοῦ Περικλῆ καὶ ἰδίως ἐκείνους ποὺ εἶχε κάθε συμφέρον νὰ τοὺς βγάλη ἀπὸ τὴ μέση. Ἔτσι, κατηγορήθηκαν καὶ δικάστηκαν λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο οἱ δύο μεγάλοι φιλόσοφοι καὶ φίλοι τοῦ Περικλῆ, ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ὁ Δάμων, ἔπειτα ὁ Φειδίας καὶ ἡ Ἀσπασία. Καὶ στὸ τέλος, στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, δικάστηκε ὁ ἴδιος ὁ Περικλῆς.

Γιὰ τὶς πολιτικὲς αὐτὲς δίκες εἶχα γράψει λεπτομερῶς στὸ βιβλίο μου: «Ἡ Ἀσπασία καὶ ἡ ἐποχή της» (1939). Στὸ σημείωμα αὐτὸ θὰ δώσω λεπτομέρειες σχετικὲς μὲ τὴ δίκη τοῦ Φειδία, ἢ μᾶλλον μὲ τὶς δύο δίκες ποὺ ἔγιναν ἐναντίον του.

*

Στὰ μεγάλα καλλιτεχνικὰ ἔργα, ποὺ στόλισαν στὴν Ἀθήνα καὶ γενικώτερα σ' ὅλη τὴν Ἀττικὴ τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ, ὁ Φειδίας ἦταν ὁ ἀνώτερος ἐπόπτης, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Πλούταρχο «πάντα διεῖπε καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν». Στὰ ἔργα αὐτὰ ξοδεύτηκαν πολλὰ χρήματα καὶ ἐργάστηκαν χιλιάδες ἐργάτες. Καὶ ἦταν φυσικό, ὁ Φειδίας νὰ ἔχη μεγάλη ἐπιρροὴ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ποὺ ἐξαρτᾶτο οἰκονομικὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ ἔχη ἀποκτήσει τεραστία πολιτικὴ δύναμι. Αὐτόν, λοιπόν, τὸν καλλιτεχνικὸ σύμβουλο καὶ συμπαραστάτη τοῦ Περικλῆ, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ σημαντικώτερο πρόσωπο στὸ περιβάλλον τοῦ Ἀθηναίου πολιτικοῦ, ἐπεχείρησε νὰ πλήξη ἡ ἀντιπολίτευσι. Στὴν ἀρχὴ διέδιδε πολλὰ καὶ διάφορα εἰς βάρος τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη: Ὅτι σπαταλοῦσε τὰ χρήματα τοῦ δημοσίου σὲ ἀνώφελα ἔργα καὶ ὅτι ἐμάζευε στὸ ἐργαστήριό του ἐλεύθερες γυναῖκες γιὰ νὰ τὶς προμηθεύη στὸν Περικλῆ.

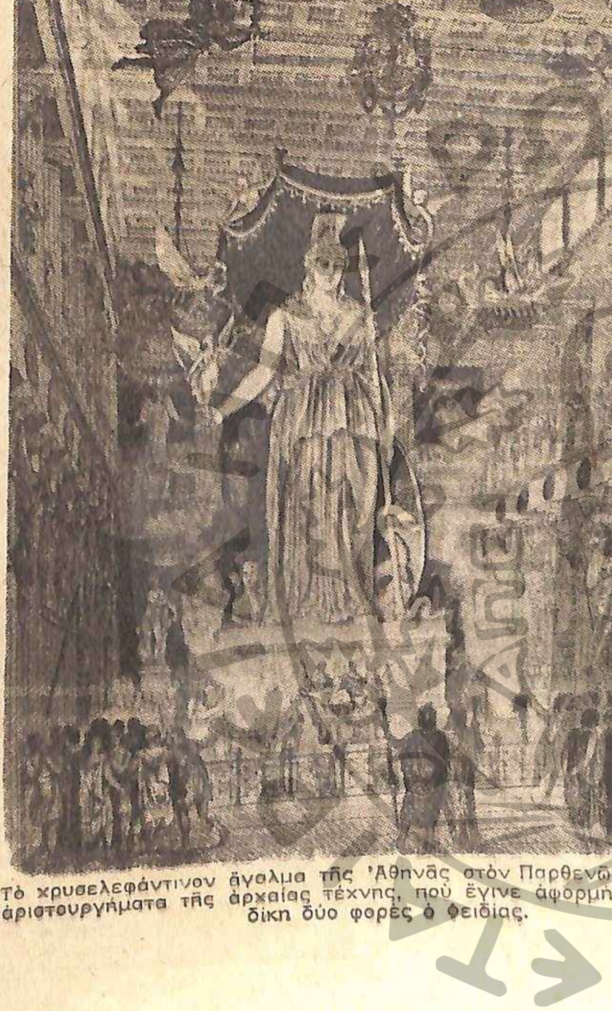

Τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς στὸν Παρθενῶνα, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ εἰσαχθῆ σὲ δίκη δύο φορὲς ὁ Φειδίας.

Ἀλλὰ οἱ συκοφαντίες αὐτὲς καὶ οἱ διαδόσεις δὲν ἔπιαναν στὸν πολιτικὰ προηγμένο ἀθηναϊκὸ λαό, ποὺ ἔβλεπε ὑπερήφανος τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἀκροπόλεως, τὰ ὁποῖα, κατὰ κύριο λόγο ὀφείλονταν στὸ Φειδία. Καὶ τότε ἡ ἀντιπολίτευσι ἐπιχείρησε κάτι τὸ θετικώτερο. Δωροδόκησε ἕναν ἀπὸ τοὺς τεχνῖτες, ποὺ ἐδούλευαν στὰ ἐργαστήρια τοῦ Φειδία γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήση ὡς ψευδομάρτυρα. Καὶ ὁ τεχνίτης αὐτὸς — ὀνομαζόταν Μένων — παρουσιάστηκε μιὰ ἡμέρα «ἱκέτης» στὴν ἐκκλησία τοῦ Δήμου καὶ ζήτησε νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τὴ ζωή, γιὰ νὰ κάνη σπουδαῖες ἀποκαλύψεις εἰς βάρος τοῦ καλλιτέχνη. Ὁ νόμος στὴν ἀρχαία Ἀθήνα ἦταν αὐστηρότατος γιὰ τοὺς συκοφάντες. Οἱ βαρύτερες ποινὲς ἐπιβάλλονταν σ' ἐκείνους ποὺ θὰ κατηγοροῦσαν κανένα στὸ δικαστήριο, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Μένων παρουσιάστηκε στὴν ἐκκλησία τοῦ Δήμου καὶ ζήτησε προκαταβολικῶς νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπὸ ὅλες τὶς συνέπειες τῆς καταγγελίας. Καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Δήμου, παρακινουμένη ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσι, δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ Μένωνος.

Ὅταν ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἐξασφαλίστηκε ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα τῆς συκοφαντίας του, κατηγόρησε τὸ Φειδία ὅτι ἐκράτησε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ χρυσάφι, ποὺ οἱ θησαυροφύλακες τοῦ ἱεροῦ τοῦ Παρθενῶνος τοῦ εἶχαν δώσει γιὰ νὰ φτιάξη τὸ χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τῆς θεᾶς!

Τὸ ἄγαλμα αὐτό, ποὺ παρίστανε τὴν Ἀθηνᾶ πάνοπλη, βρισκόταν μέσα στὸν Παρθενῶνα καὶ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ὁ Φειδίας, ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταγγελία, παραπέμφθηκε σὲ δίκη. Εὔκολα ὅμως μπόρεσε ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του. Τὸ δικαστήριο, φυσικά, ἀθώωσε τὸ Φειδία. Ἀλλὰ ἡ ἀντίδρασι δὲν ἀπελπίστηκε ἀπὸ τὴν ἀποτυχία. Κατάστρωσε στρατηγικώτερα τὸ σχέδιό της καὶ στὴ νέα κατηγορία κατὰ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη φρόντισε νὰ κεντρίση τὴν πιὸ εὐθικτη χορδὴ τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ: τὸ θρησκευτικό του αἴσθημα.

Ὁ Φειδίας, λοιπόν, καταγγέλθηκε τὴ δεύτερη φορὰ γιατὶ στὶς παραστάσεις, ποὺ εἶχε φτιάξει στὴν ἀσπίδα τοῦ χρυσελεφάντινου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς εἶχε ἀπεικονίσει τὸ δικό του πρόσωπο, καθὼς καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του Περικλῆ. Νὰ τί ἀναφέρει σχετικῶς ὁ Πλούταρχος: «Ἀλλὰ τὸν Φειδία τὸν ἐπίεζε, ἀπὸ φθόνο, ἡ δόξα τῶν ἔργων του. Τὸν κατηγόρησαν λοιπὸν ὅτι θέλοντας νὰ παραστήση στὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τὴ μάχη τῶν Ἀμαζόνων ἀπεικόνισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς γέροντα φαλακροῦ, ποὺ ἐσήκωνε μιὰ πέτρα μὲ τὰ δυό του χέρια. Καὶ ἀκόμα ὅτι ἐχάραξε ὡραιοτάτη εἰκόνα τοῦ Περικλῆ ἀγωνιζομένου μὲ τὶς Ἀμαζόνες».

Καὶ πραγματικά, στὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος ἦταν δύο πρόσωπα, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸν Ἀθηναῖο πολιτικό. Αὐτὸ ἐθεωρήθη ἀρκετὸ γιὰ νὰ προφυλακιστῆ ὁ Φειδίας!

Ἡ ἱστορία δὲν καθορίζει ἀκριβῶς τὴ συνέχεια τῆς ὑποθέσεως. Ὁ Ἀριστοφάνης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Φειδίας πέθανε στὴ φυλακή. Τὸ ἴδιο ἰσχυρζεται καὶ ὁ Πλούταρχος.

Νεώτερες ὅμως ἔρευνες παραδέχονται ὅτι ὁ Φειδίας, προτοῦ ἀκόμα νὰ δικασθῆ, ἀφῆκε τὴ φυλακὴ καὶ τὴν Ἀθήνα κι' ἐπῆγε στὴν Ὀλυμπία, ὅπου ἔζησε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Στὸ νέο τόπο τῆς ἐξορίας του ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Φειδία μᾶς δίνει καινούργιες ἀναλαμπές, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κορύφωμα τῆς καλλιτεχνικῆς του προσπαθείας. Κατὰ τὸ πρότυπο τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Παρθενῶνα, ἔφτιαξε τὸ χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τοῦ Διός.

Ἡ τέχνη του ἔφτασε τὸ τέλειο. Οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν κατάπληκτοι μπροστὰ στὸ ἀριστούργημα. Καὶ πραγματικὰ ὁ Ζεὺς τῆς Ὀλυμπίας ἦταν ὄχι μόνο τὸ ὡριμώτερο καὶ τελειότερο δημιούργημα τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη ἀλλὰ καὶ ἡ συνισταμένη ὅλων τῶν προσπαθειῶν, ποὺ εἶχε καταβάλει ἡ ἀρχαία τέχνη γιὰ νὰ πλησιάση τὸ θεῖο.

Στὴν Ὀλυμπία ὁ Φειδίας πέρασε τὰ τελευταῖα του χρόνια καὶ πέθανε σὲ βαθὺ γῆρας. Ὁ φθόνος, ἡ πολιτικὴ ἐμπάθεια καὶ ἡ ἀχαριστία τὸν ἀναγκάσαν ν' αὐτοεξοριστῆ μακρυὰ ἀπὸ τὴ γενέτειρά του πόλι, στὴν ὁποία, ὡστόσο, ἀφῆκε μὲ τὰ ἔργα του δόξα ἀθάνατη.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οἱ καινούργιες νίκες κατὰ τοῦ καρκίνου

Φάρμακα καὶ διαγνωστικὲς μέθοδοι

Στὸ «Νοσοκομεῖο Γκάρφιλντ Μεμόριαλ» τῆς Οὐάσιγκτον, δοκιμάσθηκε ἕνα νέο φάρμακο, σὰν ὑστάτη ἐλπίδα γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔπασχε ἀπὸ προχωρημένο καρκῖνο τοῦ στήθους. Ὁ ἀριστερὸς μαστός της ἦταν ὁλόκληρος πληγιασμένος, κι' ἡ ἀκτινοσκόπησις ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἀσθένεια εἶχε φτάσει ὣς τὰ γειτονικὰ ὀστᾶ. Οὔτε ἐγχείρησι οὔτε ἀκτινοθεραπεία μποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῆ πιὰ στὴν περίπτωσί της.

Μὲ ἐνέσεις λοιπὸν τοῦ νέου φαρμάκου, στὴν ἀρχὴ μιὰ κάθε βδομάδα κι' ὕστερα σὲ ἀραιότερα διαστήματα, ἡ ἐξέλκωσι τοῦ στήθους παρουσίασε μιὰ ἀργὴ ἀλλὰ σταθερὴ ἐπούλωσι. Ἡ ἄρρωστη, ποὺ εἶχε χάσει 34 κιλά, ξανακέρδισε μερικὰ ἀπ' αὐτά. Σὲ δέκα βδομάδες, ἦταν ἱκανὴ νὰ ἐργάζεται λίγο.

Λίγες βδομάδες ἀργότερα, διαπιστώθηκε μὲ τὶς ἀκτῖνες ἐπούλωσις τῆς καρκινώδους βλάβης τῶν ὀστῶν.

Ἀφοῦ ἔλειψαν ἔτσι ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ καρκίνου, σταμάτησε ἡ θεραπεία. Μετὰ 2 μῆνες ξαναεμφανίσθηκαν μικροὶ ὄγκοι στὸ στῆθος τῆς γυναίκας. Ξανάρχισαν τότε οἱ ἐνέσεις, καὶ οἱ νέοι ὄγκοι ὑποχώρησαν σιγὰ - σιγά.

Σήμερα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ζῆ καὶ ἐργάζεται κανονικά, δὲν ἔχει δὲ καμμιὰ ἐνόχλησι.

Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ 99 ἄτομα (ἄντρες καὶ γυναῖκες) μὲ προχωρημένους καρκίνους τοῦ στήθους, τῆς ὠοθήκης, τῆς μήτρας, τοῦ πνεύμονος, τῆς κύστεως, κλπ., ποὺ ὑποβλήθησαν σὲ δοκιμαστικὴ θεραπεία μὲ «τριοφωσφοραμίδη τοῦ τριαιθυλενίου», μιὰ οὐσία ποὺ συγγενεύει μὲ τὸ πολεμικὸ ἀέριο «ἀζωτοϋπερίτη».

Δὲν μπορεῖ, βέβαια, νὰ θεωρηθῆ πανάκεια αὐτὸ τὸ φάρμακο, γιὰ ὅλες τὶς μορφὲς τοῦ καρκίνου. Εἶναι γεγονὸς ὡστόσο πὼς ἔφερε βελτίωσι στὰ 80% τῶν περιπτώσεων ποὺ χρησιμοποιήθηκε. Οἱ ἄρρωστοι παρουσίασαν ἕνα συναίσθημα εὐεξίας, ἄνοιξε ἡ ὄρεξί τους, κέρδισαν βάρος κι' ἔλειψαν οἱ πόνοι τους. Σὲ πολλὲς δὲ περιπτώσεις, τὰ καρκινώματα ὑποχώρησαν.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ ἐπιτρέπουν τὴν ἐλπίδα ὅτι ὡρισμένες μορφὲς καρκίνου μπορεῖ νὰ δαμασθοῦν μὲ τακτικὲς ἐνέσεις τοῦ νέου αὐτοῦ φαρμάκου.

Ἄς δοῦμε τώρα ποιὲς ἄλλες προόδους ἔχει σημειώσει προσφάτως ὁ ἀγώνας ἐναντίον τοῦ καρκίνου:

1) Οἱ ὑποτροπὲς τοῦ καρκίνου τοῦ στήθους καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων σὲ γυναῖκες, ἔπειτα ἀπὸ ἐγχείρησι ἢ ἀκτινοθεραπεία, μπορεῖ ἴσως νὰ προληφθοῦν μὲ ὁρμόνη θυρεοειδοῦς ἀδένος. Ἡ ὁρμόνη αὐτὴ δοκιμάσθηκε ἀπὸ Βρεταννοὺς γιατρούς, γιατί εἶναι γνωστὸ ὅτι συντελεῖ στὸν κανονικὸ μεταβολισμὸ τῶν κυττάρων. Ἐξ ἄλλου, οἱ στατιστικὲς τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν δείχνουν ὅτι οἱ περισσότερες παχύσαρκες γυναῖκες (ποὺ ἔχουν συνήθως ὑποθυρεοειδισμὸ) παθαίνουν ὡρισμένες μορφὲς καρκίνου συχνότερα ἀπὸ τὶς γυναῖκες μὲ κανονικὸ βάρος. Τέλος, τὰ ἄτομα ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἔχει ἀφαιρεθῆ ἐν μέρει ὁ θυρεοειδὴς ἀδήν, παρουσιάζουν μεγαλείτερη τάσι στὸν καρκῖνο.

Γι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς λόγους, ἡ ὁρμόνη τοῦ θυρεοειδοῦς χορηγήθηκε καθημερινῶς σὲ μιὰ μικρὴ ὁμάδα γυναικῶν, ἔπειτα ἀπὸ τὴ θεραπεία τῶν καρκίνων τους μὲ ἐγχείρησι ἢ μὲ ἀκτῖνες Χ. Ὅλες αὐτὲς λοιπόν, δὲν ἔχουν παρουσιάσει ὑποτροπὴ τῆς ἀσθενείας τους, μετὰ 5 ὁλόκληρα χρόνια ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη, συνεπῶς μποροῦν νὰ θεωροῦνται ὡς κλινικῶς θεραπευμένες.

2) Στοὺς ὄγκους τῶν βλεφάρων, φέρνει ἄριστα ἀποτελέσματα ἡ ἀκτινοθεραπεία, ὅταν γίνη ἐγκαίρως. Ἡ θεραπεία αὐτὴ ἐφαρμόσθηκε σὲ 89 γυναῖκες μὲ καλοήθεις ὄγκους καὶ ἐπέτυχε σὲ ὅλες. Ἀπὸ 226 ἄλλες, ποὺ εἶχαν καρκινώδεις ὄγκους, παρουσίασαν ὑποτροπὲς μόνον οἱ 25, κι' ἀπ' αὐτὲς πάλι οἱ 13 ὠφελήθηκαν σημαντικὰ μὲ μιὰ συμπληρωματικὴ ἀκτινοθεραπεία.

3) Ἕνα νέο θειοῦχο φάρμακο, γνωστὸ ἀκόμη μὲ τὴν ἐργαστηριακὴ ὀνομασία SM — 1, φαίνεται πὼς ἐπιτρέπει πολλὲς ἐλπίδες γιὰ τὴ θεραπεία τῆς λευχαιμίας καὶ τῆς νόσου τοῦ Χότζκινς (καρκίνου τῶν λεμφικῶν ἀδένων). Ὅπως ἀποδείχθηκε μὲ πειράματα σὲ ζῶα, εἶναι ἀποτελεσματικώτερο ἀπ' τὸν ἤδη χρησιμοποιούμενο σὲ τέτοιες περιπτώσεις «ἀζωτοϋπερίτη», ἔχει δὲ 10 φορὲς λιγώτερη τοξικότητα ἀπ' αὐτὸν καὶ διατηρεῖ τὴν ἐνέργειά του περισσότερο καιρὸ μέσα στὸν ὀργανισμό.

4) Μιὰ καινούργια μέθοδος ἔγκαιρης διαγνώσεως τοῦ καρκίνου τοῦ πνεύμονος στηρίζεται στὴν ἐξέτασι τῶν πτυέλων. Εἶναι ἀποτελεσματικὴ κατὰ 90% (ἐνῶ ἡ ἀκτινοσκόπησις ἀποκαλύπτει μόνον τὶς μισὲς περιπτώσεις καρκίνου τοῦ πνεύμονος στὴν ἀρχή του). Στοιχίζει δὲ τόσο λίγο, ὥστε μπορεῖ νὰ ἐφαρμόζεται τακτικά, μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποψία αὐτῆς τῆς ἀσθενείας.

Παρατηρήθηκε ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ παραμόρφωσι τῶν δακτύλων, μαζὶ μὲ πόνους στὶς ἀρθρώσεις τους, μπορεῖ ν' ἀποτελῆ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα συμπτώματα καρκίνου τοῦ πνεύμονος πολλοὺς μῆνες πρὶν ἐμφανισθοῦν οἱ συνηθισμένες ἐκδηλώσεις του. Ἀπὸ 25 ἄτομα, ποὺ εἶχαν τὰ δάχτυλά τους πρησμένα καὶ στρογγυλεμένα στὶς ἄκρες καὶ πόνους στὶς ἀρθρώσεις, τὰ 23 ἀποδείχθη πὼς ἔπασχαν ἀπὸ καρκῖνο τοῦ πνεύμονος.

5) Ὁ καρκῖνος τοῦ προστάτου ἀνακαλύπτεται τώρα στὴν ἀρχή του, πρὶν ἀκόμη ἐμφανισθῆ κανένα σύμπτωμά του, χάρις σὲ μιὰ ἁπλὴ μέθοδο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἀπὸ κάθε γιατρό: Μὲ τὸ κατάλληλο μασσάζ, λαμβάνεται ἕνα δεῖγμα ἐκκρίσεως τοῦ προστάτου καὶ ἐξετάζεται μὲ τὸ μικροσκόπιο ἂν περιέχη καρκινώδη κύτταρα. Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἔγινε σὲ 618 ἄτομα, ποὺ δὲν παρουσίαζαν καθόλου συμπτώματα, καὶ ἀνακαλύφθηκε ἔτσι καρκῖνος τοῦ προστάτου στὰ 37 ἀπ' αὐτά.

6) Οἱ «ἐληὲς» ποὺ εἶναι καρκινώδους φύσεως, ἀνακαλύπτονται μὲ μιὰ νέα μέθοδο: Ὁ γιατρὸς εἰσάγει σὲ μιὰ φλέβα μιὰ μικρὴ καὶ ἀβλαβὴ ποσότητα ραδιενεργοῦ φωσφόρου. Ὕστερα πλησιάζει στὴν ὕποπτη «ἐληὰ» ἕνα εἰδικὸ μετρητὴ ραδιενεργείας. Ἂν παρατηρήση τότε σημαντικὴ αὔξησι ραδιενεργείας στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, συμπεραίνει ὅτι ἡ «ἐληὰ» εἶναι καρκινώδης καὶ ὅτι χρειάζεται ἀμέσως θεραπεία.

✪✪

Τὸ Β Ζ 55 ἀντὶ τῆς ἰνσουλίνης

Ὅλοι οἱ διαβητικοί, ποὺ ὑποβάλλονται σὲ θεραπεία μὲ ἰνσουλίνη, ξέρουν πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι νὰ διακόψουν τὶς ἐνέσεις αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ μεγάλο μειονέκτημα τῆς ἰνσουλίνης. Προστατεύει τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὶς κρίσεις, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα τὸν ὑποδουλώνει, γιατὶ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κάμη χωρὶς αὐτήν. Τελευταῖα, ὅμως, ἕνας Γερμανὸς ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς Μπέρτραμ, ἀνακάλυψε μιὰ νέα οὐσία ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικαταστήση τὴν ἰνσουλίνη καὶ ποὺ ἐπιτρέπει μακρὲς περιόδους ἀναπαύλας, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἀσθενὴς δὲν παίρνει τίποτε. Στὸ καινούργιο αὐτὸ φάρμακο ἔδωσε τὴν ὀνομασία ΒΖ 55.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ προσφέρεται μὲ τὴ μορφὴ δισκίων, ποὺ παίρνονται ἀπὸ τὸ στόμα. Εἰσαγόμενο στὸν ὀργανισμὸ καταστρέφει τὰ κύτταρα Α τοῦ παγκρέατος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκκρίνεται μιὰ οὐσία ποὺ ἀνταγωνίζεται τὴν ἰνσουλίνη. Ἔτσι ὁ ὀργανισμὸς ἀποκτᾶ ἕνα εἶδος αὐτοαμύνης, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει πιὰ τὴν ἐπανάληψι τῶν κρίσεων.

Τὸ ἐμβόλιον κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος

Ἡ διεθνὴς ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ μελέτη τοῦ ἐναντίον τῆς πολιομυελίτιδος ἐμβολίου Σώλκ, ποὺ ἑδρεύει στὴ Στοκχόλμη, ἐνήργησε μιὰ ἔρευνα σὲ 7 διαφορετικὲς χῶρες γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὰ ἀποτελέσματά του. Οἱ χῶρες αὐτὲς ἦταν ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία, ἡ Νότιος Ἀφρική, ἡ Δανία, ὁ Καναδᾶς, ἡ Σουηδία καὶ οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτειες, ὅπου ἐσημειώθησαν θανατηφόρα κρούσματα, λόγω κακῆς παρασκευῆς καὶ ἐπιπολαίας χρήσεως τοῦ ἐμβολίου, σ' ὅλες τὶς ἄλλες χῶρες τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἀπολύτως ἱκανοποιητικά, δὲν παρετηρήθησαν δὲ πουθενὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Τὸ ἐμβόλιο αὐτό, χωρὶς νὰ παρέχη ἀπόλυτη προστασία, ἐλαττώνει σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν κρουσμάτων καὶ προλαμβάνει τὰ παραλυτικὰ φαινόμενα.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἐξέφρασε τὴν εὐχὴ ὅπως τὸ ἐμβόλιο Σώλκ χρησιμοποιηθῆ προληπτικῶς σ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ παρουσιάζουν σημαντικὸ ἀριθμὸ κρουσμάτων πολιομυελίτιδος καὶ ἰδίως ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀσθένεια ἐκδηλώνεται μὲ παραλυτικὰ φαινόμενα.

Ἕνα νέο ἀντιβιωτικὸ

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν ἕνα νέο ἀντιβιωτικό, τὴν σπιραμυκίνη, ποὺ γίνεται ἄριστα ἀνεκτὸ ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ καὶ δὲν παρουσιάζει καμμιὰ τοξικότητα.

Οἱ κυριώτερες ἐνδείξεις τῆς σπιραμυκίνης εἶναι οἱ παθήσεις τῶν πνευμόνων, ἡ δοθιήνωσις, καὶ οἱ ἀσθένειες τῆς οὐρήθρας, ποὺ δὲν ἔχουν γονοκοκκικὴ προέλευσι.

Ἡ σπιραμυκίνη μπορεῖ ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθῆ σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδρᾶ στὰ ἄλλα ἀντιβιωτικά.

ΜΑΣΑΖ ΜΕ ΥΠΕΡΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Χάρις στὴ νέα αὐτὴ συσκευή, ποὺ κατασκευάστηκε στὴ Γερμανία, οἱ γυναῖκες θὰ μποροῦν νὰ χάσουν ἔξη τουλάχιστον κιλὰ μέσα σὲ 4 ἑβδομάδες μὲ ἕνα τρόπο, ποὺ μπορεῖ χωρὶς ὑπερβολή, νὰ χαρακτηριστῆ ἀπολαυστικός. Τὸ νέο αὐτὸ μηχάνημα ἠλεκτρικοῦ μασὰζ καταργεῖ τὶς βασανιστικὲς δίαιτες, τὴν κουραστικὴ γυμναστικὴ καὶ τὶς ἄλλες τυραννικὲς δοκιμασίες. Τὸ μασὰζ γίνεται μὲ τοὺς εἰδικοὺς κώδωνες ἀπὸ πλασστικὴ ὕλη ποὺ διακρίνετε στὴ φωτογραφία μας, μέσα στοὺς ὁποίους παράγονται ὑπερβραχέα κύματα, τὰ ὁποῖα ὄχι μονάχα ἀφαιροῦν τὰ περιττὰ λίπη, ἀλλ' ἔχουν καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες. Ὅπως ἀποδείχθηκε θεραπεύουν ρευματικὲς παθήσεις, διαταραχὲς τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος καὶ πόνους νευρικῆς φύσεως.

Ἡ δίαιτα ποὺ ταιριάζει σὲ κάθε ἀρρώστεια

Τί πρέπει νὰ τρῶτε στὸ πρόγευμά σας

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν σηκώνονται με τὴν ἴδια διάθεσι τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο ἄτομο ἄλλοτε ξυπνάει εὐδιάθετο κι' ἄλλοτε χωρὶς κέφι.

Ἡ εὐδιαθεσία ἢ ἡ δυσθυμία μας κατὰ τὴν ἀφύπνισι ἐπηρεάζει, ὅπως εἶναι φυσικό, καὶ τὴν πρωϊνὴ ὄρεξί μας. Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ μποροῦμε νὰ διαιρέσωμε τοὺς ἀνθρώπους σὲ τρεῖς κατηγορίες:

1) Ἐκεῖνοι ποὺ σηκώνονται εὐδιάθετοι ἔχουν συνήθως ὄρεξι τὸ πρωΐ. Τὸ στομάχι τους, ποὺ ἔχει ἀδειάσει κατὰ τὴ νύχτα, ζητάει φαγητό. Ἀπὸ τὸ πρόγευμα αὐτὸ ἀντλοῦν δυνάμεις γιὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρχίζει.

2) Ὑπάρχουν, ἀντίθετα, ἄνθρωποι ποὺ σηκώνονται μὲ λύπη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν ἰδίως οἱ γυναῖκες. Μ' ὅλο ποὺ κοιμήθηκαν ἀρκετὲς ὧρες, σέρνουν μὲ κόπο τὰ βήματά τους καὶ δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ διάθεσι γιὰ φαγητό. Προγευματίζουν χωρὶς ὄρεξι, ἀπὸ συνήθεια.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν πάσχουν ἀπὸ ὡρισμένη ἀσθένεια. Μιὰ λεπτομερὴς ἔρευνα, ὅμως, θὰ ἀνακάλυπτε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πολλοὺς ὑποτονικούς, ἀβούλους, μελαγχολικούς, νευρασθενεῖς. Εἶναι οἱ νικημένοι τῆς ζωῆς ποὺ ζοῦν σὲ μιὰ κατάστασι ἡμινάρκης καὶ ποὺ προτιμοῦν τὸ κρεβάτι τους ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀσχολία. Τοὺς λείπει κατὰ κανόνα ἡ θέλησις καὶ ἡ πρωτοβουλία. Οἱ φυσιολογικὲς λειτουργίες τους βρίσκονται κατὰ τὴν ἀφύπνισι στὸ μηδέν. Καὶ γι' αὐτὸ ἀργοῦν «νὰ πάρουν ἐμπρός».

3) Ὑπάρχουν ἀκόμη ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν τὸ πρωῒ πεπτικὲς διαταραχές, ἡπατικῆς ἰδίως φύσεως. Τὰ ἄτομα αὐτὸ ἔχουν συνήθως κατὰ τὴν ἀφύπνισι «ὀκνηρὸ σηκώτι». Αὐτὸ ὀφείλεται τὶς περισσότερες φορὲς σὲ καταχρήσεις φαγητοῦ ποὺ ἔκαμαν κατὰ τὸ προηγούμενο βράδυ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου, ὁπότε γίνονται κυρίως ἀνταλλαγὲς τῆς ὕλης, τὸ σηκώτι τους βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ καταβάλη μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ ὑποβοηθήση τὴν κατεργασία τῶν τροφῶν ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ στομάχι. Στὴν προσπάθεια αὐτὴ ἐξήντλησε τὰ ἀποθέματα χολῆς ποὺ διέθετε. Τὸ πρωΐ, λοιπόν, τὸ σηκώτι, κατάκοπο ὅπως εἶναι ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ προσπάθεια, βρίσκεται σὲ κατάστασι ἀτονίας ποὺ ὁ ἀντίκτυπός της γίνεται αἰσθητὸς στὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἕνα χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι τὸ πικρὸ στόμα. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν παρουσία ὑπολειμμάτων χολῆς μέσα στὸ στομάχι μας. Μὴν βιασθῆτε, ὅμως, νὰ τὰ βάλετε μαζί της. Ἡ παρουσία της ἐκεῖ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν προστασία τοῦ βλεννογόνου τοῦ στομάχου, ποὺ ἡ ὀξύτης του εἶχε ἀνέλθει σὲ μεγάλο βαθμό, λόγω τῆς καταχρήσεως κρεάτων καὶ οἰνοπνεύματος.

Τὰ ἄτομα αὐτά, ποὺ παραφορτώνουν τὸ στομάχι τους τὸ βράδυ, δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ φᾶνε τίποτα τὸ πρωῒ καὶ αὐτὸ εἶναι εὐτύχημα. Γιατί, διαφορετικά, θὰ κατέστρεφαν τὸ πεπτικό τους σύστημα.

4) Οἱ μεγάλοι καπνισταὶ δὲν αἰσθάνονται ἐπίσης ὄρεξι τὸ πρωΐ. Ὁ πρωϊνὸς βήχας ἀνεβάζει ὑπολείμματα χολῆς στὸ φάρυγγα. Αἰσθάνονται ἔτσι μιὰ τάσι πρὸς ἐμετό, ποὺ τοὺς κόβει τὴν ὄρεξι.

Μποροῦμε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ πρωϊνοῦ προγεύματος, νὰ διακρίνωμε τὶς ἀκόλουθες τρεῖς κατηγορίες:

1) Ἐκείνους ποὺ τὸ πρόγευμά τους πρέπει νὰ εἶναι ἄφθονο καὶ νὰ περιέχη ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμός.

2) Ἐκείνους ποὺ τὸ πρόγευμά τους πρέπει νὰ εἶναι περιωρισμένο.

3) Ἐκείνους ποὺ δὲν πρέπει νὰ τρῶνε τίποτε τὸ πρωΐ.

Στὴν πρώτη κατηγορία ἀνήκουν:

α) Τὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται στὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως, ἰδίως στὴν ἡλικία μεταξὺ τῶν 7 καὶ 9 χρόνων καὶ τῶν 12—16 χρόνων, εἴτε πρόκειται γιὰ ἀγόρια εἴτε γιὰ κορίτσια.

Ἡ βάσις τοῦ προγεύματός των πρέπει νὰ εἶναι οἱ σοῦπες μὲ δημητριακὰ (σιτάρι, ἀραβόσιτος, βρώμη, σιμιγδάλι), τὸ ψωμί, τὸ βούτυρο, τὸ μέλι καὶ τὰ φροῦτα.

Μὴν ἀφήνετε ποτὲ τὰ παιδιά σας νὰ πηγαίνουν νηστικὰ στὸ σχολεῖο.

β) Οἱ ἐργαζόμενοι σὲ βαρειὲς ἐργασίες.

Τὸ πρόγευμά τους πρέπει νὰ εἶναι ἕνα μικρὸ γεῦμα, ἀποτελούμενο, ὅμως, ἀπὸ ἐλαφρὲς τροφές, ποὺ νὰ μὴν βαραίνουν τὸ στομάχι τους, γιατί, διαφορετικά, δὲν θὰ εἶχαν διάθεσι γιὰ ἐργασία.

Βάσις αὐτοῦ τοῦ προγεύματος πρέπει νὰ εἶναι οἱ πατάτες, οἱ σαλάτες, τὰ πράσσα καὶ ἰδίως τὸ ρύζι ποὺ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν κατ' ἐξοχὴν εὐεργετικῶν τροφῶν. Ἐπίσης τὸ βούτυρο, τὸ μέλι καὶ ἡ σοκολάτα.

Οἱ ἐργαζόμενοι σὲ βαρειὲς ἐργασίες κάνουν συνήθως κατάχρησι κρέατος, ἀλλαντικῶν, παστῶν κτλ. Οἱ τροφὲς αὐτές, ὅμως, δὲν τοὺς παρέχουν τὶς ἀπαραίτητες στὸν ὀργανισμό τους βιταμίνες. Τὸ κρασὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγεται κατὰ τὸ πρόγευμα.

γ) Οἱ ἀθληταί.

Οἱ ἀθληταὶ ἐξομοιοῦνται μὲ τοὺς ἐργαζομένους σὲ βαρειὲς ἐργασίες. Τὸ πρόγευμά τους πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρό, ἀλλὰ περιεκτικό. Τὸ ρύζι, ἡ βρώμη, τὸ ψωμὶ μὲ γλυκάνισο, τὸ συμπεπυκνωμένο γάλα, ἡ σοκολάτα, τὰ ἐλαφρὰ γλυκίσματα ποὺ περιέχουν γάλα, αὐγὸ καὶ λίγο βούτυρο, θὰ ἐξασφαλίσουν στὸν ὀργανισμό τους τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται.

Οἱ λιποθυμικὲς καταστάσεις εἶνε συχνὲς στοὺς ἀθλητὲς κατὰ τὴ διάρκεια τῶν προπονήσεων. Οἱ χορτόσουπες, τὰ φροῦτα, τὸ φρέσκο βούτυρο, τὰ ἀμύγδαλα, τὰ καρύδια καὶ οἱ ἐλιὲς κατὰ τὸ πρόγευμα θὰ καταπολεμήσουν αὐτὴ τὴν ἀπότομη ἐξασθένισι τῶν δυνάμεων. Ὡς τονωτικὰ ποτὰ ἐνδείκνυνται ὁ καφές, τὸ ἐλαφρὸ τσάϊ καὶ τὰ μεταλλικὰ ὕδατα. Τὰ οἰνοπνευματώδη ἀποκλείονται.

δ) Οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρουσιάζουν μεγάλη μυϊκὴ ἀτονία κατὰ τὴν ἀφύπνισι.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία καλὸν εἶναι νὰ παίρνουν τὸ πρόγευμά τους σὲ δύο δόσεις. Δηλαδὴ πρῶτα ἕναν καφὲ ἢ ἕνα τσάϊ, ποὺ θὰ ἀφυπνίσουν τὸ νευρικό τους σύστημα κι' ἔπειτα τὸ κυρίως πρόγευμα, ποὺ πρέπει νὰ περιλαμβάνη: γάλα, βούτυρο, αὐγά, μέλι, σοῦπες, φροῦτα. Τὸ κρέας ἀντενδείκνυται στὸ πρόγευμα

Γελωτοθεραπεία

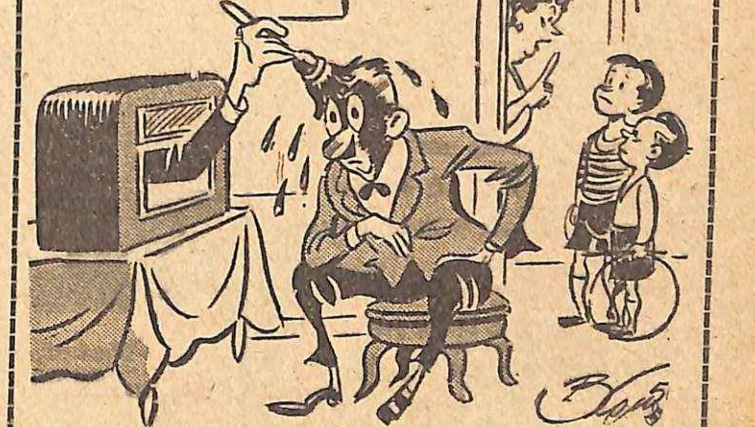

— Μὴν ἐνοχλῆτε τὸν μπαμπᾶ. Ἀκούει ἂν πέτυχε στὶς ἐκλογές!...

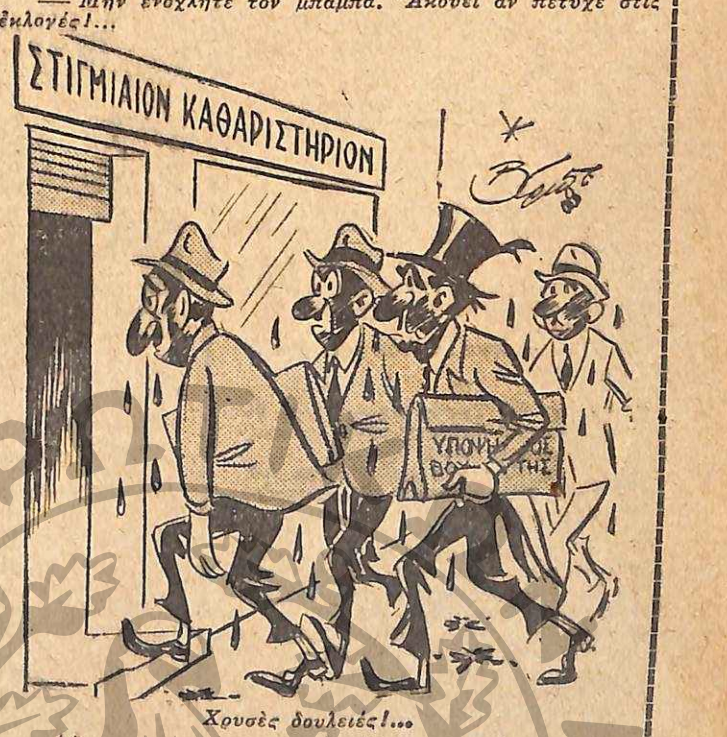

Χρυσὲς δουλειές!...

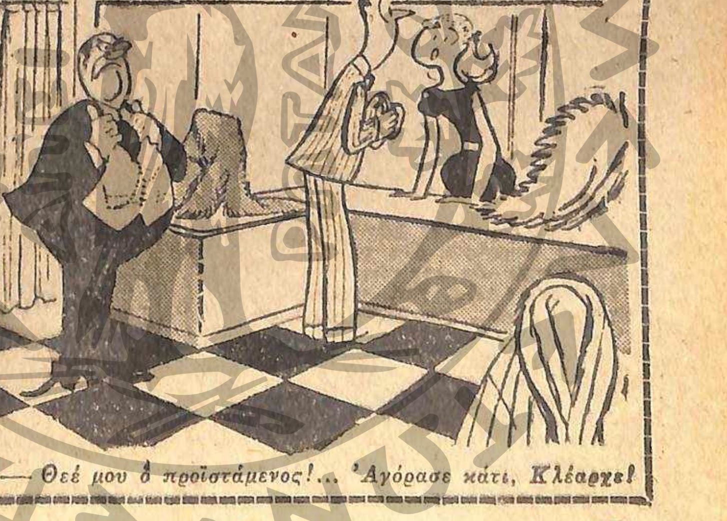

— Θεέ μου ὁ προϊστάμενος!... Ἀγόρασε κάτι, Κλέαρχε!

Χιούμορ

Άμεσο αποτέλεσμα

— Πιστεύετε πὼς οἱ διαφημίσεις φέρνουν ἄμεσα ἀποτελέσματα;

— Ἂν πιστεύω; Προχθὲς δημοσίευσα μιὰ ἀγγελία ὅτι ζητῶ ἕναν νυχτοφύλακα γιὰ τὸ μαγαζί μου καὶ τὴ νύχτα μπῆκαν διαρρῆκτες καὶ τὸ ἔγδυσαν!...

★

Ἀδιόρθωτος φαρσὲρ ρωτάει ἕνα φίλο του ὀφθαλμολόγο:

— Μπορεῖς, γιατρέ, νὰ θεραπεύσης τὴ... ματαιοπονία;

Ἑτοιμότατος ὅμως ὁ ὀφθαλμολόγος τοῦ ἀπαντάει:

— Ὄχι. Μπορῶ ὅμως νὰ γιατρέψω τὸν καταρράκτη τοῦ... Νιαγάρα!...

★

— Τί ἐγγύησι μοῦ δίνετε γιὰ νὰ σᾶς δανείσω αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Τὸ λόγο ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου!

— Ὡραῖα. Πηγαίνετε νὰ βρῆτε αὐτὸν τὸν τίμιο ἄνθρωπο κι' ἐλᾶτε νὰ σᾶς δώσω ἀμέσως τὰ λεφτά!...

★

Ἡ παντρεμένη φίλη: Βλέπεις; Ἔχω ἐδῶ τὴν ἴδια ἐληὰ μὲ τὴ γυναίκα σου..

Ὁ παντρεμένος φίλος: Ναί, ἀλήθεια... Μὰ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ;..

— Μοῦ τὄλεγε ὁ ἄντρας μου χτὲς τὸ βράδυ!...

★

Ὁ δάσκαλος: Γιατί πρέπει ν' ἀγαπᾶμε τοὺς γονεῖς μας, Γιαννάκη;

Ὁ Γιαννάκης (ξύνει τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀπαντᾶ): Χμ...

Ὁ δάσκαλος (γιὰ νὰ τὸν βοηθήση): Γιὰ πές μου: Ποιὸν ἔχει ὁ μπαμπᾶς σου κάθε βράδυ στὰ γόνατά του καὶ τὸν χορεύει;

Ὁ Γιαννάκης: Τὴν καμαριέρα μας!...

★

Μαίρη: Ἡ Τασία παντρεύτηκε ἕνα γέρο παραλῆ ὀγδόντα πέντε χρόνων. Πῶς τὸ βρίσκεις αὐτό;

Καίτη: Ἂν κάποιος σοὔδινε ἕνα τσὲκ δέκα ἑκατομμυρίων, θὰ κύτταζες τήν... ἡμερομηνία του;

★

Ὁ νειόπαντρος (στὴ ντροπαλὴ γυναίκα του): Πές μου, ἀγάπη μου: Τί κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ περπατοῦν στὸν ὕπνο τους;

Ἡ νειόπαντρη (μὲ δειλὸ χαμόγελο): Τά... μονὰ κρεβάτια!

★

— Στὴ γαμήλιο δεξίωσι χόρευα μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παράνυμφες, ὅταν ξαφνικὰ κόπηκε στὸν ὦμο της ἡ μπρετέλλα τῆς ἔξωμης τουαλέττας της...

— Καὶ κοκκίνισε;

— Ποιὸς κύτταζε, καϋμένε, ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πρόσωπό της;

★

Ὁ συνταγματάρχης: Ὥστε ἤσουν γκαρσόνι πρὶν ἔρθης ἐδῶ; Λοιπὸν καὶ στὸ στρατὸ τὴν ἴδια δουλειὰ θὰ κάνης. Θὰ μοιράζης τὸ συσσίτιο.

Ὁ νεοσύλλεκτος: Ὡραῖα! Ἔχω μαζί μου καὶ τό... φράκο μου!

★

Ὁ ζωγράφος: Δὲν βρίσκετε ὅτι ἀπέδωσα θαυμάσια ὅλη τὴ φρίκη τοῦ πολέμου στὸν νέο μου πίνακα;

Ὁ κριτικός: Ναί, ποτέ μου δὲν εἶδα ἕναν τόσο... φριχτὸ πίνακα!...

★

Στὸ δικαστήριο:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Εὐτυχία Χαριτωνίδου.

— Ποιᾶς ἡλικίας εἶσθε;

— 63 ἐτῶν.

— Παντρεμένη;

— Ὄχι ἀκόμη...

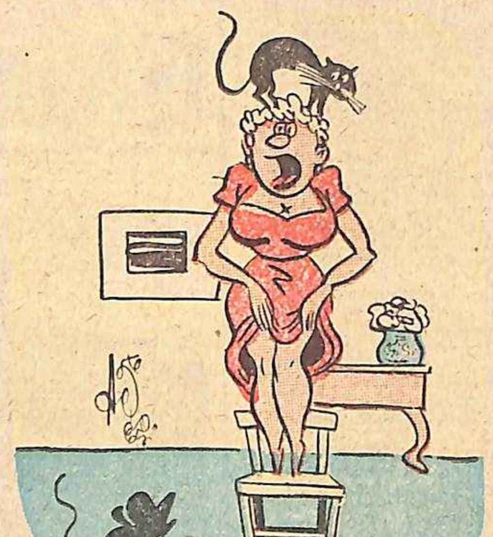

— Ψιψίνα!... ποῦ εἶσαι;...

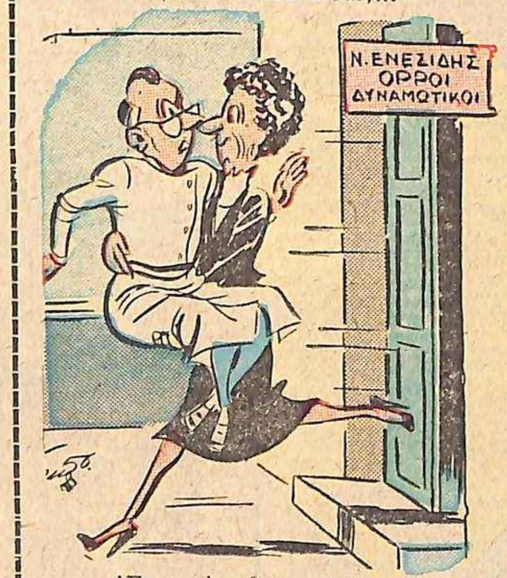

Ἐπιτυχὴς θεραπεία!...

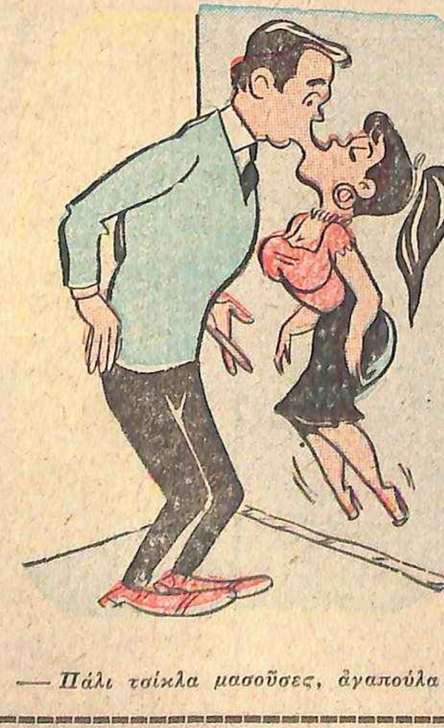

— Πάλι τσίκλα μασοῦσες, ἀγαπούλα μου;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ὅταν μεταχειρίζεσθε μιὰ θρεπτικὴ κρέμα γιὰ τὸ πρόσωπο, πρέπει νὰ φροντίσετε ν' ἀπορροφηθῆ καλὰ ἀπ' τὸ δέρμα, γιὰ νὰ φέρη τὸ ἀποτέλεσμά της. Ὁ καλλίτερος λοιπὸν τρόπος εἶναι τὸ μασσάζ, ἀλλὰ μὲ σύστημα καὶ ὑπομονή.

Ἁπλώνετε πρῶτα τὴν κρέμα ὁμοιόμορφα καὶ ἄφθονα πάνω στὸ πρόσωπό σας καὶ τὴ στρώνετε ἐλαφρά, μὲ τὰ δάχτυλα καὶ τῶν δυο χεριῶν σας συγχρόνως, ὥστε ν' ἀρχίση νὰ εἰσχωρῆ στοὺς πόρους.

Ὕστερα ἀρχίζετε τὸ μασσὰζ ἀπ' τὸ μέτωπο, περνῶντας ἀπὸ πάνω του τὰ δάχτυλα τῶν δυὸ χεριῶν σας ἐναλλὰξ καὶ ὁριζόντια, μὲ γρήγορες καὶ ζωηρὲς κινήσεις. Ἔτσι θὰ προλάβετε τὶς κάθετες ρυτίδες ποὺ σχηματίζονται ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τὴ μύτη.

Τὸ μασσὰζ τοῦ μετώπου διαρκεῖ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Γύρω ἀπ' τὰ μάτια, τὸ μασσὰζ πρέπει νὰ γίνη μὲ μεγάλη λεπτότητα καὶ προσοχή, γιατὶ τὸ δέρμα εἶναι πολὺ εὐαίσθητο στὸ μέρος ἐκεῖνο. Χτυπᾶτε ἐλαφρὰ μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων σας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, χωρὶς νὰ ἐπιμείνετε πολύ. Φροντῖστε νὰ μὴν ἀφίστε ἐκεῖ πλεόνασμα κρέμας.

Ζωηρότερο καὶ μεγαλείτερης διαρκείας θἆναι τὸ μασσὰζ ἀπ' τὶς γωνίες τοῦ στόματος ὣς τὰ μάγουλα, ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω.

Τέλος, κάνετε μασσὰζ στὸ πηγοῦνι, ἔτσι ὥστε νὰ περνάη ὁ δείκτης τοῦ χεριοῦ σας ἀπὸ πάνω καὶ τ' ἄλλα τρία δάχτυλα ἀπὸ κάτω.

Γιὰ τὸ πρόσωπο

Τὸ πρόσωπο τῶν γιαγιάδων μας ἔμενε δροσερὸ καὶ δίχως ρυτίδες γιὰ πολλὲς δεκάδες χρόνια, γιατὶ χρησιμοποιοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ ἑξῆς μῖγμα:

Μέλι	60	γραμ.
Ὕδωρ κρίνου	60	»
Λευκὸ κερὶ	30	»

Τὸ ζουμὶ ἑνὸς λεμονιοῦ.

Τὰ λυώνανε ὅλα μαζὶ σὲ μπαὶν - μαρί, μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ἐμαγιέ. Καί, κάθε βράδυ, πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθοῦνε, ἄλειφαν μ' αὐτὴ τὴν κρέμα τὸ πρόσωπό τους. Τὸ πρωΐ, τὸ ξέπλεναν μὲ λίγο καθαρὸ νερό.

Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ θαῦμα συντελοῦσε κι' ἕνα δροσιστικὸ σαποῦνι, ποὺ τὸ φτιάνανε μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Κοπάνιζαν σ' ἕνα γουδὶ 150 γραμμάρια καλὸ ἄσπρο σαποῦνι Μασσαλίας, ποὺ τὄχαν ξύσει σὲ λέπια καὶ ξεράνει προηγουμένως. Πρόσθεταν σιγὰ - σιγὰ 150 γραμ. μέλι, 35 γραμ. βενζόη, καὶ 18 γραμ. βόρακα. Ἀφοῦ τὰ λυώνανε ὅλα μαζὶ στὴ φωτιά, περνοῦσαν τὸ μῖγμα ἀπὸ ἕνα τουλουπάνι, τὸ χύνανε μέσα σὲ φόρμες καὶ τ' ἀφίνανε νὰ πήξη.

Πῶς θὰ φτιάξετε προζύμι

Μπορεῖ νὰ χρειαστῆτε κάποτε προζῦμι, π.χ. γιὰ ἕνα γλύκισμα, καὶ νὰ μὴ μπορῆτε, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, νὰ πάρετε ἀπ' τὸ φούρναρη. Τὸ φτιάνετε τότε στὸ σπίτι, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Βάζετε νὰ βράσουν μιὰ ὥρα 80 δράμια ἀλεῦρι, 20 δράμια ζάχαρη καὶ λίγο ἁλάτι, μὲ 2½ ὀκάδες νερό. Ἀφίνετε ὕστερα νὰ κρυώση ὁ χυμός, ξεσκέπαστος. Τὴν ἄλλη μέρα, θἄχη γίνει πρώτης τάξεως προζῦμι.

Καλοὶ τρόποι

Γιὰ μιὰ ἐπίσημη δεξίωσι, οἱ προσκλήσεις γίνονται γραπτῶς, πρὸ 15 ἡμερῶν. Γιὰ μιὰ ἁπλούστερη, γίνονται πρὸ 8 ἡμερῶν τὸ λιγώτερο, γραπτῶς, προφορικῶς ἢ τηλεφωνικῶς.

Τὸ ντύσιμο τῶν προσκεκλημένων ἐξαρτᾶται, βεβαίως, ἀπ' τὴν ἐπισημότητα τῆς δεξιώσεως.

Ὀκτὼ μέρες τὸ πολὺ μετὰ τὴ δεξίωσι, οἱ προσκεκλημένοι εὐχαριστοῦν τοὺς οἰκοδεσπότες μ' ἕνα μπιλιέτο.

Οἱ προσκεκλημένοι πρέπει νὰ φτάνουν στὴ δεξίωσι μισὴ ὥρα περίπου ἀργότερα ἀπ' τὴν ὡρισμένη. Οἱ οἰκοδεσπότες τοὺς ὑποδέχονται στὸ κατῶφλι τῆς πρώτης σάλλας, ἀφοῦ οἱ ὑπηρέτες πάρουν τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο τους.

Ἕνας κύριος μὲ καλὴ ἀνατροφὴ δὲν χορεύει δυὸ φορὲς συνέχεια μὲ τὴν ἴδια ντάμα. Στὸ τέλος κάθε χοροῦ, συνοδεύει τὴ ντάμα του ὣς τὴ θέσι της.

Ἡ ντάμα δὲν πρέπει ν' ἀλλάξη τὸν καβαλιέρο της πρὶν τελειώση ὁ χορός. Ὀφείλει δὲ νὰ χορέψη μ' ὅσους τὴν ζητᾶνε, χωρὶς νὰ δείχνη ἰδιαίτερες προτιμήσεις.

Άμπυ Λέιν

ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ

Οἱ πηγές τοῦ Ἀμαζονίου

Τὸ κατόρθωμα μιᾶς γερμανικῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς ποὺ ἔδωσε τὴν ὁριστικὴ λύσι σ' ἕνα ἀπὸ αἰῶνες ἀναπάντητο αἴνιγμα.

ΕΝΩ ἡ Μαύρη Ἤπειρος, ἡ Ἀφρική, ἔχει χάσει, ἀπὸ τὸν περασμένο αἰῶνα, κάθε μυστήριο γιὰ τοὺς ἐξερευνητές, μιὰ ἄλλη περιοχὴ τοῦ πλανήτη μας, πολὺ πιὸ αἰνιγματικὴ καὶ ἀπροσπέλαστη, κρατάει ἀκόμη ζηλότυπα τὰ τελευταῖα μυστικά της ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Πρόκειται γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική, ποὺ τὸ ἐσωτερικό της ἀποτελεῖται, ὅπως ξέρομε, ἀπὸ πανύψηλα βουνὰ καὶ πυκνή, ἀδιαπέραστη ζούγκλα, ὅπου φωλιάζουν θηρία ἀκόμη τρομερώτερα ἀπὸ τὰ θηρία τῆς Ἀφρικῆς, δηλητηριώδη ἑρπετὰ κάθε εἴδους, ψάρια ἀνθρωποφάγα στὰ νερὰ τῶν ποταμῶν της, ἰθαγενεῖς σὲ πρωτόγονη κατάστασι, ποὺ δὲν δέχτηκαν νἄρθουν ποτὲ σὲ κανένα συμβιβασμὸ μὲ τὸν πολιτισμό...

Δεκάδες ἐξερευνητές, ἐπιστήμονες διψασμένοι γιὰ γνῶσι καὶ τυχοδιῶκτες διψασμένοι γιὰ περιπέτειες, ἔχασαν τὴ ζωή τους στὴν κολασμένη αὐτὴ ἤπειρο, προσπαθῶντας νὰ ἀποσπάσουν τὰ μυστικά της. Ὡστόσο, οἱ ἀγῶνες τους δὲν πῆγαν χαμένοι. Καί, στὶς ἡμέρες μας, δὲν ἀπομένανε πιά, παρὰ μονάχα δυὸ ἄλυτα ἀκόμη μυστήρια. Τὸ ἕνα ἀφορᾶ τὸ τετράγωνο, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν κοίτη δυὸ παραποτάμων τοῦ Ἀμαζονίου, στὰ βορειανατολικὰ τῆς ἠπείρου, τὴν καρδιὰ τοῦ θρυλικοῦ Μάττο Γκρόσσο.

Ὑπάρχουν ἐκεῖ, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ παραδόσεις τῶν ἰθαγενῶν, φυλὲς μὲ ἀνώτερο πολιτισμό, ποὺ τὸν διατήρησαν ἀναλλοίωτο ἀπὸ τὴν πανάρχαιη ἐποχὴ τῶν Ἴνκας; Ὑπάρχουν τέρατα, ποὺ σὲ καμμιὰ ζωολογία τοῦ κόσμου δὲν ἀναφέρονται, γιατὶ κανεὶς δὲν τὰ εἶδε ποτέ; Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχει βρεθῆ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ μπορέση νὰ δώση ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Στὰ ἄδυτα τοῦ Μάττο Γκρόσσο, στὰ ὑγρὰ βάθη τῆς ἀδιαπέραστης ζούγκλας, κανένας λευκὸς δὲν ἔχει φτάσει ἀκόμη.

Ὅμως, ἂν τὸ μυστήριο τοῦ Μάττο Γκρόσσο μένει ἀκόμη φορτωμένο ἀπὸ θρύλους καὶ ἀπὸ τὴν σαγήνη τοῦ ἀγνώστου, ἕνα ἄλλο μυστήριο, ποὺ βασάνιζε ἐπὶ διακόσια ὁλόκληρα χρόνια τοὺς ἐπιστήμονες, λύθηκε ὁριστικὰ ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες. Μιὰ γερμανικὴ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ μπόρεσε, ἐπιτέλους, νὰ προσδιορίση μὲ ἀκρίβεια ποῦ βρίσκονταν οἱ πηγὲς τοῦ Ἀμαζονίου, τοῦ φαρδύτερου ποταμοῦ τοῦ πλανήτη μας καὶ τοῦ τρομερώτερου, γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ κρύβει κάτω ἀπὸ τὴν λεία ἐπιφάνεια τῶν νερῶν του.

Ἕνας ἀληθινὰ δαιμόνιος καὶ προικισμένος μὲ ὑπεράνθρωπο θάρρος ἱεραπόστολος, ὁ Σάμουελ Φρίτς, ὑπῆρξε ὁ πρῶτος, τὸ 1707, ποὺ κατώρθωσε νὰ χαρτογραφήση τὸν Ἀμαζόνιο καὶ νὰ προσδιορίση τὶς πηγές του. Γιὰ τὴν ἐποχή του, τὸ ἔργο αὐτὸ ἦταν ἀληθινὰ ἐκπληκτικό. Μολονότι ἡ πηγή, ποὺ προσδιώρισε, δὲν ἦταν ἡ πραγματική, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πὼς εἶχε κάνει «λάθος» στὶς διαπιστώσεις του.

Ἡ λίμνη Λάουρι-Κόχα, σὲ ὑψόμετρο 3850 μέτρων, εἶναι, πραγματικά, ὅπως εἶχε ἐξακριβώσει ὁ ἱεραπόσταλος, τὸ σημεῖο, ἀπὸ ὅπου ξεκινάει ὁ κυρίως Ἀμαζόνιος. Μὲ τὴν διαφορὰ πώς, καθὼς ἀποκαλύψανε οἱ νεώτερες ἔρευνες, δὲν εἶναι, παρὰ ἡ δεξαμενή, ὅπου συγκεντρώνονται τὰ νερὰ ἄλλων ποταμῶν, γιὰ νὰ διοχετευτοῦν στὴν κοίτη τοῦ Ἀμαζονίου.

Ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα μας, οἱ σοφοὶ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ θεωροῦν τὴν Λάουρι-Κόχα ὡς τὴν πηγὴ τοῦ Ἀμαζονίου. Ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ δεύτερο βῆμα, μεσολαβήσανε πάνω ἀπὸ διακόσια χρόνια. Ὅταν ἐξακριβώθηκε πὼς στὶς πλαγιὲς τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Κορδιλλιέρων, ἀκόμη ψηλότερα καὶ μακρύτερα ἀπὸ τὴν Λάουρι-Κόχα, ὑπάρχει μιὰ σειρὰ ἀπὸ παγωμένες λίμνες, ἄρχισαν νὰ ἐκφράζωνται οἱ πρῶτες σοβαρὲς ἀμφιβολίες κατὰ πόσο ἡ Λάουρι-Κόχα θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἀληθινὴ πηγὴ τοῦ πρώτου σὲ πλάτος καὶ δεύτερου σὲ μῆκος (μετὰ τὸν Μισισιπῆ) ποταμοῦ τοῦ κόσμου.

Τὸ 1941, μιὰ γερμανικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν δόκτορα Κὰρλ Σμὶντ μελέτησε τὸ σύστημα τῶν ἀλλεπαλλήλων αὐτῶν λιμνῶν καὶ τὴν ἀπόκλισι τῶν ποταμῶν, ποὺ τὶς συνδέουν, γιὰ νὰ καταλήξη στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ρίο Μαρανιόν, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λίμνη Πάταρ-Κόχα (σὲ ὑψόμετρο 4.000) γιὰ νὰ καταλήξη στὴν Λάουρι-Κόχα, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἡ συνέχεια τοῦ Ρίο Σάντα Ἄννα, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀκόμη ψηλότερα στὴν ὀροσειρὰ τῶν Κορδιλλιέρων, εὑρισκόμενη λίμνη Σάντα-Ἄννα.

Κατὰ συνέπεια, ἡ λίμνη Σάντα-Ἄννα θἄπρεπε νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἀρχικὴ πηγὴ τοῦ Ἀμαζονίου.

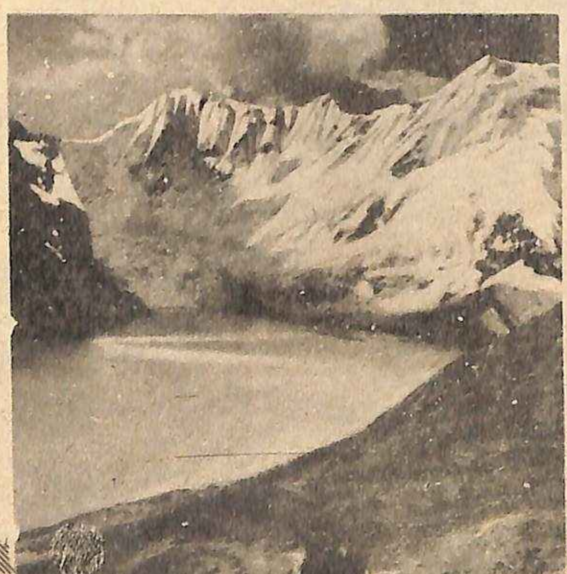

Ἐπάνω: Οἱ δυὸ Γερμανοὶ ἀλπινιστές, ὁ Χέρμαν Χοῦμπερ καὶ ὁ Χέλμουτ Σμίτ, τὴν στιγμή, ποὺ ἀνακαλύπτουν, μὲ τὰ κυάλια τους, στὸ βάθος, τὴν παγωμένη λίμνη Γκάϊκο. **Κάτω:** Ἡ λίμνη Σάντα-Ἄννα, ποὺ εἶχε ἐσφαλμένα θεωρηθῆ, κατὰ τὰ τελευταῖα 15 χρόνια, ὡς ἡ ἀπώτερη πηγὴ τοῦ Ἀμαζονίου.

Γιὰ μερικὰ χρόνια, κανεὶς δὲν ἀμφισβήτησε, ὅτι ἡ ἀποστολὴ Σμὶντ εἶχε κάνει τὸ τελευταῖο καὶ ὁριστικὸ βῆμα γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν πηγῶν τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ὥσπου ἕνας Περουβιανὸς μεγαλογαιοκτήμονας — καὶ ἐρασιτέχνης ἀρχαιολόγος καὶ ἐξερευνητής, ποὺ ἔχει πραγματοποιήσει ἀξιόλογες μελέτες γιὰ τὰ μνημεῖα καὶ τὸν πολιτισμὸ τῶν Ἴνκας — ὁ Χατσιεντέρυ Ἄουγκουστο Καρντίχ, ἔκανε μιὰ τυχαία ἀνακάλυψι, ποὺ ἔμελλε νὰ ἀνατρέψη, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, τὶς πεποιθήσεις τῶν σοφῶν.

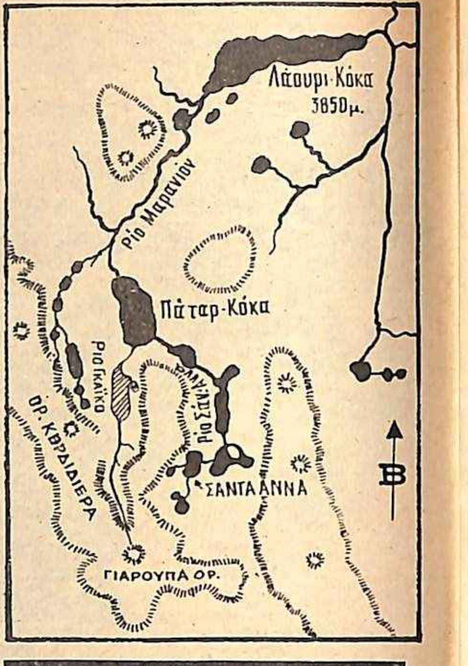

Ἡ περιοχὴ τῶν πηγῶν τοῦ Ἀμαζονίου, κατὰ τὴν ὁριστική της χαρτογράφησι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς σοφούς.

Κυνηγῶντας ἄγρια ζῶα στὸ πανύψηλο βουνὸ Γιαρούμα, ὁ Καρντὶχ ἀντίκρυσε ἔκθαμβος μιὰ λίμνη σκεπασμένη ἀπὸ πάγους, σὲ ὑψόμετρο 5700! Μὲ τὶς ἐπιστημονικές του γνώσεις, ὁ Περουβιανὸς μεγαλογαιοκτήμονας, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη πὼς ἡ λίμνη αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἔχη μιὰ κεφαλαιώδη σημασία γιὰ τὶς ἀνολοκλήρωτες ἀκόμη γεωγραφικὲς ἔρευνες στὴν ἀπρόσιτη αὐτὴ περιοχή.

Καὶ ἡ πρώτη σκέψι του, ἦταν νὰ καλέση ἕνα ἐπιτελεῖο ἀπὸ Γερμανοὺς ἐπιστήμονες καὶ ἀλπινιστές, ποὺ νὰ τὸν συντρέξουν στὶς ἔρευνές του.

Ἡ γερμανικὴ ἀποστολή, ἀπαρτιζόμενη ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονες καὶ μέλη τῆς Ἀλπινιστικῆς Ἑνώσεως τοῦ Μονάχου, ἔφθασε στὸ Περοὺ τὸ περασμένο καλοκαῖρι καὶ ὠργάνωσε ἀμέσως τὸ ἔργο της.

Δυὸ ἀλπινιστές, ὁ Χέρμαν Χοῦμπερ καὶ ὁ Χέλμουτ Σμίτ, ἦταν οἱ τυχεροί, ποὺ ἔμελλε, στὶς 11 Σεπτεμβρίου 1955, στὶς 12 τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, νὰ ἀντικρύσουν τὴν κατάλευκη λίμνη, περιβαλλόμενη ἀπὸ ἀπόκρημνες κορυφές, καὶ νὰ στήσουν ἐπίσημα στὶς ὄχθες της τὴν σημαία τοῦ Περοῦ.

Ἀλλὰ τὸ σημαντικώτερο ἔργο, τὸ πραγματοποίησαν οἱ ἐπιστήμονες τῆς γερμανικῆς ἀποστολῆς.

Πράγματι διαπίστωσαν πὼς ἡ λίμνη αὐτή, ποὺ βρίσκεται ψηλότερα καὶ δυτικώτερα ἀπὸ ὅσες ἄλλες εἶχαν ἀνακαλυφθῆ ὡς τότε, εἶναι ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζει ὁ Ρίο Γκάϊκο.

Κι' ἀκόμη, πὼς ὁ Ρίο Γκάϊκο, ποὺ ἐκβάλλει καὶ αὐτὸς στὴν Πάταρ-Κόχα, ὅπως καὶ ὁ Ρίο Σάντα Ἄννα, ἔχει πολὺ ἰσχυρότερο ρεῦμα ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ μεταφέρει πολὺ περισσότερα κυβικὰ μέτρα νεροῦ σὲ κάθε ὥρα.

Συμπέρασμα: Ὄχι ὁ Ρίο Σάντα Ἄννα καὶ ἡ λίμνη Σάντα Ἄννα, ἀλλὰ ὁ Ρίο Γκάϊκο καὶ ἡ λίμνη Γκάϊκο, ἡ παγωμένη λίμνη τοῦ βουνοῦ Γιαπούρα, πρέπει νὰ θεωροῦνται στὸ ἑξῆς ὡς ἡ ἀρχικὴ καὶ σημαντικώτερη πηγὴ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Ἀμαζονίου!

Μὲ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ Χατσιεντέρυ Ἄουγκουστο Καρντὶχ καὶ τὶς διαπιστώσεις τῶν Γερμανῶν συνεργατῶν του, ἔγινε ἔτσι, γιὰ πρώτη φορά, δυνατό, νὰ ὁλοκληρωθῆ ἡ χαρτογράφησι τοῦ Ἀμαζονίου, ποὺ τὴν εἶχε ἀρχίσει, τὸ 1707, ὁ ἱεραπόστολος Σάμουελ Φρίτς.

Οἱ ποταμοὶ Σάντα Ἄννα καὶ Γκάϊκο, συμβάλλοντας στὰ νερὰ τῆς λίμνη Πάταρ-Κόχα, δημιουργοῦν τὸν ποταμὸ Μαραντόν, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ χαμηλότερο ὑψόμετρο, στὰ βορειανατολικὰ τῆς λίμνης, γιὰ νὰ χυθῆ στὴ Λάουρι-Κόχα.

Κι' ἀπὸ κεῖ, συγκεντρώνοντας καὶ τὰ νερὰ ἄλλων ποταμῶν, ποὺ ἐκβάλλουν, ἐπίσης, στὴν ἴδια λίμνη, ξεκινάει ὁ Ἀμαζόνιος, γιὰ νὰ διανύση ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ νότιο τμῆμα τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου καὶ νὰ χυθῆ στὴ θάλασσα.

Ἡ ἔκθεσι, ποὺ συνέταξαν τελευταῖα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ Περού, οἱ Γερμανοὶ σοφοί, καὶ ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ πλήρη χαρτογραφικὸ ἔλεγχο τῶν ἀνακαλύψεών τους, δὲν ἀφήνει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ αἴνιγμα τῶν πηγῶν τοῦ Ἀμαζονίου ἔπαψε πιὰ νὰ ὑπάρχη.

Τὸ μυστικό τους, ποὺ ἦταν θαμμένο στοὺς αἰώνιους πάγους τοῦ ὄρους Γιαπούρα, βγῆκε, ἐπιτέλους, στὸ φῶς κι' ἀποκαλύφθηκε στὴν ἀνθρωπότητα!

Τώρα ἀπομένει νὰ διαλευκανθῆ καὶ τὸ δεύτερο μυστήριο τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς: τὸ αἴνιγμα ποὺ κρύβεται στὴν καρδιὰ τοῦ Μάττο Γκρόσσο.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

μοιράζει ἑκατομμύρια!...

Στὴν Ἀμερικὴ μπορεῖτε νὰ γίνετε πάμπλουτος, ἂν ἀπαντήσετε σωστὰ σὲ ὡρισμένες ἐρωτήσεις

ΚΑΝΕΝΑΣ λαὸς δὲν ἀγαπᾶ τόσο τὰ τυχερὰ παιγνίδια ὅσο οἱ Ἀμερικανοί. Αὐτὴ τὴν πραγματικότητα τὴν ἐκμεταλλεύεται τώρα τελευταῖα ἡ τηλεόρασι σὲ μεγάλη κλίμακα.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ τηλεόρασι, στὴν Ἀμερική, βρίσκεται στὰ χέρια τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Ὑπάρχουν τέσσερα μεγάλα δίκτυα, ποὺ ἁπλώνονται σὲ ὅλες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ μερικὲς ἑκατοντάδες ἄλλων σταθμῶν, ποὺ ἡ ἀκτῖνα τους εἶναι περιωρισμένη. Οἱ θεαταὶ τῆς τηλεοράσεως δὲν πληρώνουν καμμιὰ συνδρομὴ κι' ἡ συσκευὴ ποὺ ἔχουν εἶναι τόσο χαμηλῆς ἀξίας, ὥστε πολλὲς οἰκογένειες διαθέτουν δυὸ καὶ τρεῖς ἀπ' αὐτές.

Οἱ σταθμοὶ τηλεοράσεως συντηροῦνται χάρι στὶς διαφημίσεις. Οἱ διάφορες μεγάλες βιομηχανίες πληρώνουν πανάκριβα τὰ προγράμματα, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένα στὴ διαφήμισι τῶν προϊόντων τους.

Στὴν ἀρχή, οἱ σταθμοὶ τηλεοράσεως πίστευαν, ὅτι θὰ τραβοῦσαν τὸ πολὺ κοινὸ παρουσιάζοντας ὀνομαστοὺς ἠθοποιούς, ἀστυνομικὰ καὶ περιπετειώδη σκέτς, καθὼς καὶ πλούσια θεάματα ἐπιθεωρήσεων.

Κατόπιν, ὅμως ἀντιλήφθηκαν ὅτι ὑπῆρχε ἕνας ἄλλος τρόπος, μὲ πολὺ λιγώτερα ἔξοδα, γιὰ νὰ αἰχμαλωτίζουν τὸ ἐνδιαφέρον ἑκατομμυρίων Ἀμερικανῶν.

Ὁ τρόπος αὐτὸς ἀνταποκρίνεται στὴν τάσι, ποὺ ἔχει ὁ ἀμερικανικὸς λαός, στὰ τυχερὰ παιγνίδια.

Ἡ ἰλιγγιώδης ἐπιτυχία, ποὺ εἶχε τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὰ καινούργια προγράμματα, τίναξε στὸν ἀέρα ὅλη τὴν προηγούμενη παράδοσι τῆς ἀμερικανικῆς τηλεοράσεως. Τὸ πρόγραμμα αὐτό, μὲ τὸν τίτλο «Ἐρωτήσεις 64 χιλιάδων δολλαρίων», ἐγκαινιάσθηκε τὸ περασμένο καλοκαῖρι κι' ἀπὸ τότε ἔπαθαν ἔκλειψι ὁριστικὴ ὅλες οἱ ἄλλες μορφὲς προγραμμάτων.

Τὸ πρόγραμμα αὐτό, ποὺ καθὼς λέει ὁ τίτλος του, δίνει τὴν εὐκαιρία τοῦ πλουτισμοῦ στοὺς ἀκροατές, ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἐρωτήσεων ὡρισμένης κατηγορίας γνώσεων, τ.χ. ἐλαφρᾶς μουσικῆς, φιλολογίας, γεωγραφίας, ἀθλητισμοῦ, Ἁγίας Γραφῆς κλπ.

Ὅποιος θέλει νὰ «παίξη», διαλέγει μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες, στὴν ὁποία νομίζει πὼς διαθέτει γερὰ κότσια, καὶ παρουσιάζεται στὸν σταθμό. Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει μὲ μιὰ ἐρώτησι εὔκολη. Ὅταν ἀπαντήσετε σ' αὐτή, κερδίζετε 64 δολλάρια.

Ὅταν ἡ ἀπάντησί σας εἶναι σωστή, περνᾶτε σὲ δεύτερη ἐρώτησι, ποὺ εἶναι κάπως δύσκολη. Οἱ ἑπόμενες ἐρωτήσεις εἶνε ὁλοένα καὶ πιὸ δύσκολες καὶ τὰ κέρδη ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ ὁλοένα καὶ πιὸ μεγάλα.

Ἡ διαδικασία ἀλλάζει μετὰ τὸ κέρδος τῶν τεσσάρων χιλιάδων δολλαρίων. Ὁ ὑποψήφιος μεταφέρεται τώρα σ' ἕνα εἶδος καμπίνας τοῦ ἀσσανσέρ. Ὅλα τὰ φῶτα σβύνουν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ φωτίζει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θαλάμου καὶ τὸ θέαμα παίρνει μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ μαγείας.

Ὁ ἠθοποιός, ποὺ διευθύνει τὸ παιγνίδι διαβάζει μιὰ ἐρώτησι. Ἡ περιέργεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν ποὺ βρίσκονται στὴν αἴθουσα τῶν ἐκπομπῶν καθὼς καὶ ἐκείνων ποὺ παρακολουθοῦν τὴ μετάδοσι στὸ σπίτι τους, ἀποκορυφώνεται.

Ὁ παίχτης, ποὺ βρίσκεται μέσα στὸν μικρὸ θάλαμο, ἔχει εἴκοσι δευτερόλεπτα στὴ διάθεσί του γιὰ ν' ἀπαντήση. Ἂν ἀπαντήση σωστά, κερδίζει ὀχτὼ χιλιάδες δολλάρια καὶ μπορεῖ ἢ νὰ ἀποσυρθῆ ἢ νὰ συνεχίση. Ὅταν ὅμως χάση σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, δὲν παίρνει τίποτα καὶ γιὰ τὴν... ψυχική του ὀδύνη τοῦ χαρίζεται μονάχα μιὰ Καντιλλάκ.

Γιὰ νὰ κρατοῦν σὲ ὑπερένταση τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης, οἱ ἀμερικανικοὶ σταθμοὶ τηλεοράσεως καλοῦν τὸν νικητὴ τῶν ὀχτὼ χιλιάδων δολλαρίων νὰ παρουσιαστῆ τὴν ἑπομένη βδομάδα γιὰ νὰ συνεχιστῆ τὸ παιγνίδι. Ἔτσι, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι διαρκῶς ἀπαντᾶ σωστά, μπορεῖ νὰ φτάση μέσα σὲ λίγες βδομάδες στὰ 64 χιλιάδες δολλάρια.

Μέχρι σήμερα, μονάχα δυὸ Ἀμερικανοὶ ἔφτασαν μὲ τὶς συνεχῶς σωστὲς ἀπαντήσεις τους στὸ παραμυθένιο αὐτὸ κέρδος: ὁ πλοίαρχος ὑποβρυχίων Μὰκ Κάτσεν, εἰδικὸς στὴ... μαγειρική, κι' ἡ ψυχολόγος Τζόυς Μπρόδερς, εἰδικὴ στὴν πυγμαχία.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς καλοὺς παίχτες, σταμάτησαν ἀπὸ φρονιμάδα στὶς 16 χιλιάδες δολλάρια καὶ μερικοὶ στὶς 32. Πολλοὶ ἐξ ἄλλου, ἔχοντας σκοντάψει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐρωτήσεις, γύρισαν στὸ σπίτι τους μονάχα μὲ τὴν Καντιλλάκ.

Τὸ πρόγραμμα «Ἐρωτήσεις 64 χιλιάδων δολλαρίων» χρηματοδοτεῖται γιὰ διαφημιστικοὺς λόγους ἀπὸ τὴν ἑταιρία καλλυντικῶν «Ρέβλον». Ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι, ποὺ ἄρχισε ἡ μετάδοσι αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, ὡς τώρα, ἡ «Ρέβλον» πλήρωσε στοὺς τυχεροὺς τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ κάπου 300 χιλιάδες δολλάρια καὶ μοίρασε ἔξη Καντιλλάκ.

Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς μῆνες, ἡ κατανάλωσι τῶν προϊόντων τῆς ἑταιρίας αὐτῆς ἀνέβηκε κατὰ σαράντα τὰ ἑκατὸ κι' οἱ εἰσπράξεις της αὐξήθηκαν κατὰ πενῆντα ἑκατομμύρια δολλάρια!

Βλέποντας τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, τὸ μιμήθηκαν κι' οἱ ἄλλοι σταθμοὶ τηλεοράσεως. Ἔτσι, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ προγράμματα, τὸ πιὸ ἐπιβλητικὸ σήμερα ἀπὸ ὅλα, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ μεγάλη ἔκπληξι», δίνει γιὰ τελικὸ κέρδος ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια!

Τὸ πρόγραμμα αὐτό, ποὺ ἐγκαινιάσθηκε στὰ μέσα τοῦ περασμένου φθινοπώρου, ἔχει ὡρισμένες ἐλαφρὲς διαφορὲς ἀπὸ τὸ «Ἐρωτήσεις 64 χιλιάδων δολλαρίων». Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς διαφορές, ἡ σπουδαιότερη εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὁ παίχτης μπορεῖ νὰ διαλέγη ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἁπλῆ καὶ σὲ μιὰ σύνθετη, δηλαδὴ χωρισμένη σὲ ἕνα, δύο, τρία ἢ τέσσερα μέρη, ἐρώτησι. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, τὰ κέρδη του εἶναι ἀνάλογα μὲ τὰ μέρη τῆς ἐρωτήσεως, στὰ ὁποῖα ἀπάντησε σωστά.

Μέχρι σήμερα κανένας δὲν μπόρεσε νὰ φτάση στὸ κέρδος τῶν ἑκατὸ χιλιάδων δολλαρίων. Μονάχα δυὸ γυναῖκες, κέρδισαν ἀπὸ 25 χιλιάδες δολλάρια. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ὅμως, τὰ βρῆκαν σκοῦρα καὶ προτίμησαν νὰ ἀποσυρθοῦν.

Γιὰ νὰ καταλάβετε μὲ τί πάθος οἱ μεταδόσεις αὐτὲς παρακολουθοῦνται ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἀμερικανῶν θεατῶν, ἀρκεῖ νὰ σημειώσουμε μονάχα τοῦτο: οἱ νικηταὶ τῶν διαφόρων σημαντικῶν κερδῶν γίνονται ἀμέσως ἀπὸ τὶς πρῶτες προσωπικότητες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ ὄνομά τους φιγουράρει στὶς στῆλες τοῦ ἡμερησίου Τύπου καὶ σὲ ἐπίσημες δεξιώσεις καλοῦνται «τιμῆς ἕνεκεν» πλάϊ σὲ ὑπουργούς, ἀνωτάτους ὑπαλλήλους, καθηγητὰς πανεπιστημίων, στρατηγοὺς καὶ ναυάρχους.

Οἱ Ἀμερικανοὶ τοὺς θεωροῦν — καὶ μὲ τὸ δίκηο τους — ἰδιοφυΐες.

1 Διακόσια ζεύγη κάλτσες ἀγόρασε μέσα σὲ δυὸ μῆνες ὁ διευθυντὴς μιᾶς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας, ποὺ ἑδρεύει στὴ Φραγκφούρτη τῆς Γερμανίας, γιὰ τὶς 4 χαριτωμένες ὑπαλλήλους του. Σχεδὸν κάθε ἡμέρα οἱ καινούργιες κάλτσες νάϋλον τῶν ὑπαλλήλων καταστρέφονταν κατὰ μυστηριώδη τρόπο! Οἱ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, ποὺ ἔγιναν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν αἰτίων τοῦ παράδοξου φαινομένου, ἀπέδειξαν πὼς ἡ καταστροφή τους ὠφείλετο σὲ ἀναθυμιάσεις τοῦ ἐδάφους, ἔπαψε δὲ μόλις τὸ ξύλινο πάτωμα σκεπάστηκε μὲ πλαστικὴ ὕλη.

2 Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν τὸ στόμα τους κλειστό, εἶναι καταδικασμένοι νὰ χάσουν στὸ παιγνιδάκι αὐτό, ποὺ μποροῦν νὰ παίξουν τὰ πρόσωπα μιᾶς φιλικῆς συντροφιᾶς, προκειμένου νὰ πᾶνε ἐκδρομὴ ἢ στὸ θέατρο. Οἱ χαμένοι πληρώνουν πάντα τὰ ἔξοδα. Ὁ καθένας πρέπει μ' ἕνα κουταλάκι στὸ στόμα νὰ περάση στὸ κουταλάκι τοῦ ἄλλου μιὰ μπαλλίτσα τοῦ πίνγκ-πόνγκ, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήση τὰ χέρια του. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοῦ πέση ἡ μπάλλα θεωρεῖται χαμένος.

3 Σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ νέου της φίλμ «Ὑψηλὴ ἀριστοκρατία» ἡ Γκρέης Κέλλυ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ὁδηγήση μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἕνα γερμανικὸ αὐτοκίνητο κούρσας. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη αὐτὸ παίρνει καθημερινῶς μαθήματα ἀπὸ τὸν ἄσσο τοῦ βολὰν τοῦ Χόλλυγουντ Φρὰνκ Σινάτρα, ποὺ εἶνε καὶ παρτενάιρ της στὸ φίλμ. Ἡ Γκρέης Κέλλυ, ἡ ὁποία εἶνε φοβερὰ μύωψ, φορεῖ πάντα γυαλιὰ ὅταν ὁδηγῆ αὐτοκίνητο.

4 Οἱ ἀναρίθμητες γκαμῆλες τοῦ Ἴμπν Σαοὺντ περνοῦν τὸν χειμῶνα τους στὴν ἀπέραντη ἀραβικὴ ἔρημο, ὅπου οἱ συννεφιὲς κάνουν τὴν ζωὴ ὑποφερτὴ κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή. Μόνο οἱ Βεδουΐνοι ζοῦν κάτω ἀπὸ μεγάλες σκηνὲς ποὺ τοὺς προστατεύουν τόσο ἀπὸ τὸν ἥλιο, ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς ἀμμοθύελλες. Τὴν ἄνοιξι, οἱ γκαμῆλες αὐτὲς ἦταν ἀναγκασμένες νὰ ἀποδημήσουν πρὸς Βορρᾶν, πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Εὐφράτη, ὅπου εὕρισκαν λίγη δροσιά, ἄφθονη τροφὴ καὶ νερό. Τώρα, παράλληλα μὲ τὰ ἔργα, ποὺ γίνονται γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν πλουσίων πηγῶν πετρελαίου, ὁ Ἴμπν Σαοὺντ διέταξε καὶ τὴν κατασκευὴ κολοσσιαίων ἔργων ὑδρεύσεως, ποὺ τείνουν νὰ καταστήσουν τὴν ἔρημο ἀπέραντο καταπράσινο λειβάδι. Ἔτσι, πιστεύεται ὅτι οἱ γκαμῆλες θὰ παραμείνουν ἐφέτος στὴν ἀραβικὴ ἔρημο. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα κοπάδι γκαμῆλες γύρω ἀπὸ ἕνα τεχνητὸ πηγάδι.

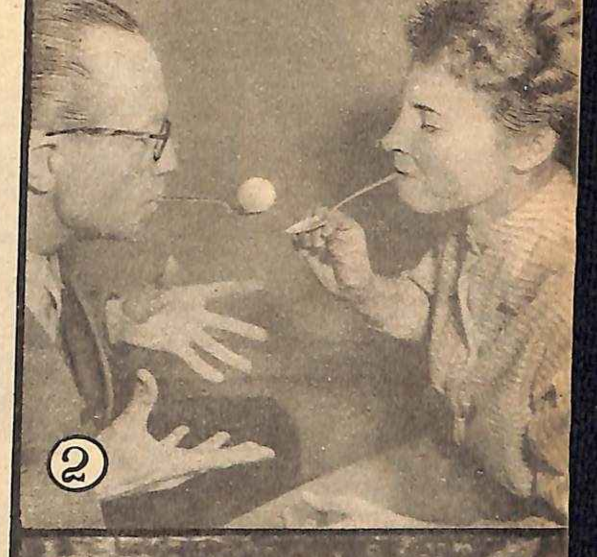

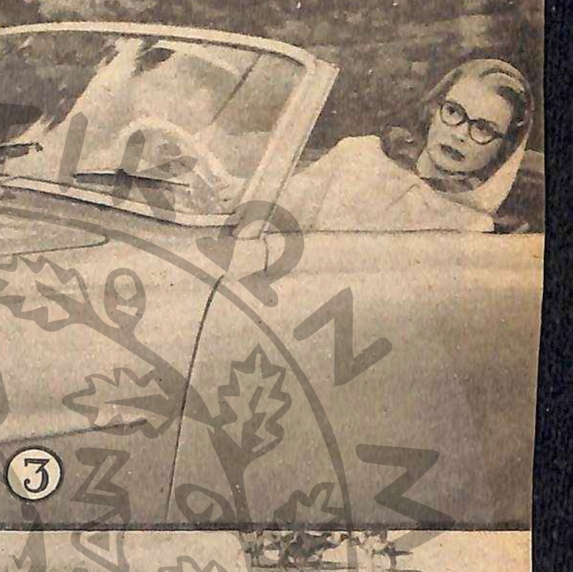

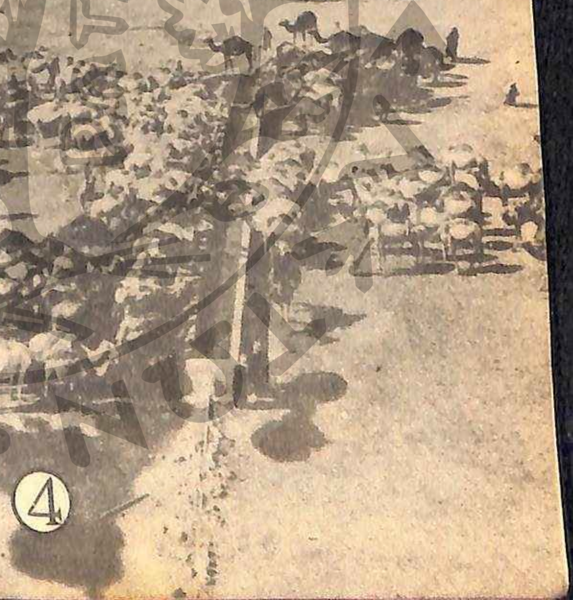

Ἕνας ἔρωτας ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

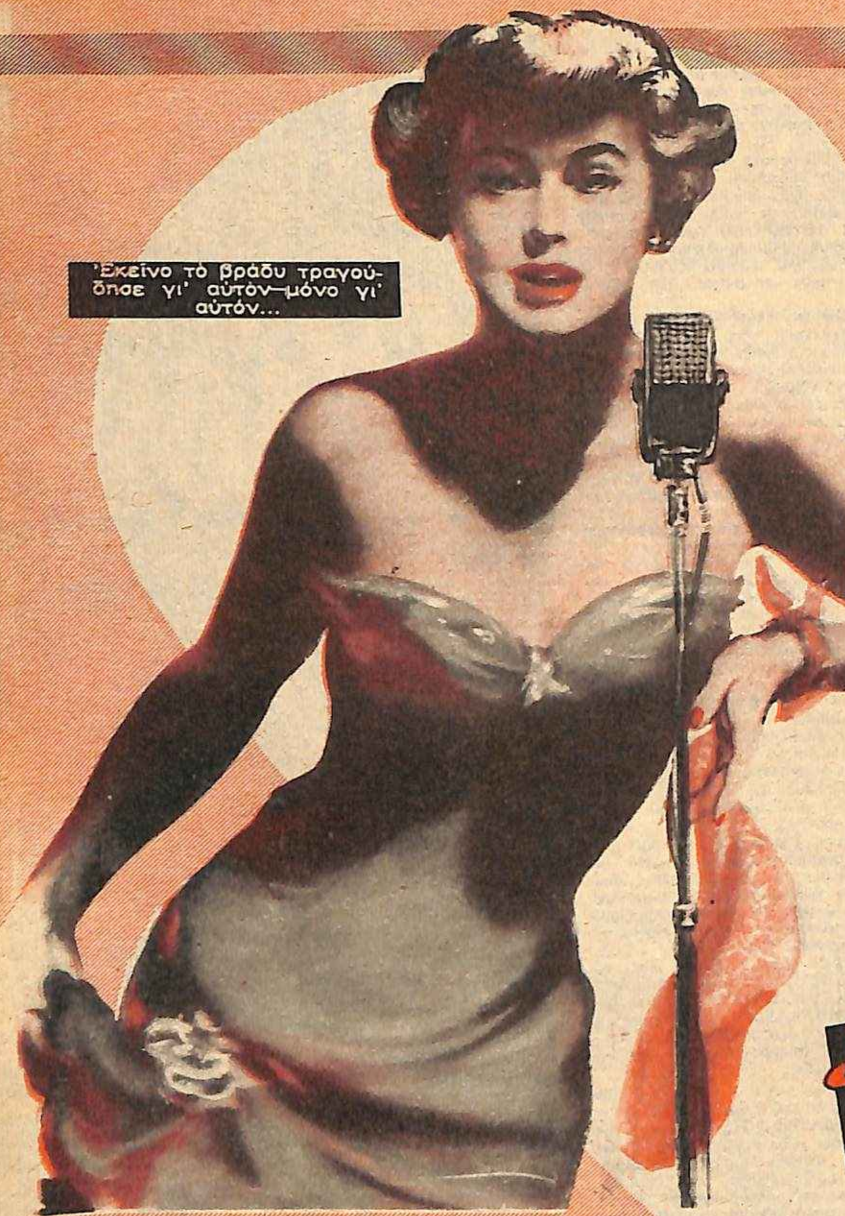

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τραγούδησε γι' αὐτὸν—μόνο γι' αὐτόν...

Τι παράξενος αὐτὸς ὁ καθεδραδυνὸς πελάτης τοῦ «Ἄσπρου Γάτου», τοῦ κοσμικοῦ καμπαρὲ τῆς Ἀθήνας! Δὲ γελοῦσε ποτέ, καὶ τὰ βελουδένια ὀνειροπόλα μάτια του ζωηρεύανε μόνο ὅταν χυμοῦσε στὸ παλκοσένικο μὲ τὸ διαβολεμένο της κέφι ἡ Ρίτα. Τότε ἡ ματιά του γινότανε φλογερὸ χάδι, γιὰ νὰ τυλίξη τὸ ντελικάτι κορμάκι τῆς μικρῆς τραγουδίστριας μὲ τὰ ἐβένινα μαλλιά, ποὺ τὰ τραγουδάκια της, εἴτε εὔθυμα, εἴτε σοβαρά, εἴχανε πάντα ἕνα σπαραχτικὸ τόνο... Στὸ τέλος κάθε τραγουδιοῦ, ὁ ἄγνωστος χειροκροτοῦσε μὲ ἐνθουσιασμό, τόσο, ποὺ οἱ ἄλλοι γυρίζανε καὶ τὸν κυττάζανε λιγάκι κοροϊδευτικά.

— Τσιμπημένος ὁ φίλος... ἔλεγε τὸ ἕνα γκαρσόνι στὸ ἄλλο.

Κι' ἤτανε πραγματικὰ «τσιμπημένος» ὁ πιστὸς καθεδραδυνὸς πελάτης τοῦ «Ἄσπρου Γάτου»... Καὶ γι' αὐτὸ ἡ χαρά του ἤτανε μεγάλη ὅταν μιὰ νύχτα ἡ Ρίτα κάθησε στὸ τραπεζάκι του. Ἁπλὰ κι' ἐπαγγελματικά, ὅπως κάθονται ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ εἴδους αὐτοῦ στὰ τραπεζάκια τῶν πελατῶν... Ὁ νέος σηκώθηκε μὲ σεβασμό, ἐπίσημα, γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχτῆ, σὰ μιὰ κυρία!... Ἡ Ρίτα παράγγειλε σαμπάνια: ἔπρεπε νὰ γίνη «κονσομασιόν»... Στὸ τρίτο ποτῆρι τοῦ μίλησε στὸν ἑνικό:

— Πῶς σὲ λένε;...

— Χάρη...

— Στὴν ὑγειά σου!

— Στὴν ὑγειά σου!...

Ὅταν ἔκλεισε τὸ καμπαρὲ —ξημερώματα...— τῆς γύρεψε, ἁβρὰ κι' εὐγενικά, νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ τὴ συνοδέψη... Ἐκείνη «τοῦ τὸ ἐπέτρεψε», χωρὶς πολλὰ παρακάλια, μὲ ἕνα χαμόγελο ἐλαφρὰ σαρκαστικὸ στὰ ἔντονα βαμμένα της χείλια· κρεμάστηκε στὸ μπράτσο του, καί, ἀρκετὰ ζαλισμένη ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα, τὸν ἄφισε νὰ τὴν συνοδέψη μὲ ἕνα ταξὶ στὸ σπίτι της.

Κατεβήκανε ἀπὸ τὸ ταξὶ μπροστὰ στὴν εἴσοδο μιᾶς πανσιὸν τρίτης τάξεως σ' ἕνα στενὸ δρομάκι μιᾶς λαϊκῆς γειτονιᾶς, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔβαφε μὲ χλωμὰ κυκλάμενα τὴν κορφὴ τοῦ Ὑμηττοῦ. Τί περίεργο! Χωρὶς νὰ καταλάβη γιατί, ἡ μικρούλα τραγουδίστρια τοῦ καμπαρὲ νόμιζε ὅτι ἡ ἀνατολὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔμοιαζε καὶ μὲ καινούργια ἀνατολὴ τῆς ζωῆς της...

Ὁ παράξενος αὐτὸς θαυμαστὴς τὴν ἄφισε στὴν πόρτα της, χωρὶς —τὸ περίεργο...— νὰ ζητήση ν' ἀνεβῆ ἀπάνω... Τῆς φίλησε τὸ χέρι —πάλι ὅπως σὲ μιὰ κυρία...— κι' ἔφυγε.

Τὸ βράδυ ξαναβρισκότανε, πιστὸς ὅπως πάντα, στὸ τραπεζάκι του, στὸν «Ἄσπρο Γάτο», μὲ τὸ ἴδιο ποτηράκι τοῦ λικὲρ μπροστά του. Κι' ἐκείνη ὅταν χύμηξε στὸ παλκοσένικο, τὸν κύτταξε γλυκὰ καὶ τραγούδησε γι' αὐτὸν — μόνο γι' αὐτόν!... Καὶ τὴ φωνή της τὴ δονοῦσε τόσο αὐθόρμητο πάθος, ποὺ ἡ ἐπιτυχία της ἤτανε θριαμβευτικὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κι' ὅλοι οἱ πελάτες τὴν χειροκροτήσανε μὲ ἐνθουσιασμό...

Ξαναφύγανε πάλι τὰ ξημερώματα μαζί, — πάλι ὁ Χάρης τὴν πῆγε στὸ σπίτι της, πάλι δὲ ζήτησε ν' ἀνεβῆ στὸ δωμάτιό της καὶ πάλι, φεύγοντας, τῆς φίλησε μὲ τὸν ἴδιο παράξενο σεβασμὸ τὸ χέρι...

Αὐτὸ ἔγινε πολλὲς φορές. Καὶ μιὰν αὐγή, ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες, ὁ Χάρης, τὴν ὥρα ποὺ κρατοῦσε τὸ χέρι της, πρὶν τὸ πλησιάση στὰ χείλια του, τὸ ἔσφιξε τρυφερὰ μέσα στὸ δικό του καὶ τὴν ἐρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι:

— Ρίτα... θὲς νὰ γίνης γυναίκα μου;...

Σὰν θαμπωμένη ἀπὸ τὸ ἀπότομο ἐκτυφλωτικὸ φῶς ποὺ μαστίγωσε τὰ κακόμοιρα τὰ μάτια της, τὰ συνηθισμένα στὸ παντοτεινὸ σκοτάδι —τῆς νύχτας καὶ τῆς ζωῆς...— ἔμεινε γιὰ λίγο ζαλισμένη... Ὕστερα τὸν χάϊδεψε μὲ τὸ δακρυσμένο βλέμμα της καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Σ' εὐχαριστῶ, Χάρη.

— Μ' εὐχαριστεῖς;... Γιὰ ποιὸ λόγο;...

— Γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτο γιατὶ δὲ ζήτησες ποτὲ νὰ ἀνεβῆς στὸ δωμάτιό μου· δεύτερο γιατὶ μοῦ ζήτησες νὰ γίνω γυναῖκα σου...

— Δὲν ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό σου, τῆς ἐμπιστεύτηκε, γιατὶ θέλω ν' ἀνεβῶ μιὰ καὶ καλὴ καὶ νὰ μὴν ξαναφύγω ποτέ!...

— Ἀγαπημένε μου...

Γεμάτη δειλὸ παρθενικὸ ἐνθουσιασμὸ —αὐτή, ἡ Ρίτα τοῦ «Ἄσπρου Γάτου»...— τοῦ ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυὸ χέρια της τὸ κεφάλι καὶ τοῦ φίλησε τὰ χείλια μὲ παραφορά.

Τὴν ἄλλη νύχτα, ὁ Χάρης, στὴ συνηθισμένη του θέσι περίμενε ἀνυπόμονα τὸ τραγοῦδι τῆς Ρίτας. Τὸν ζύγωσε σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἕνας μικρὸς τοῦ καμπαρὲ καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα:

— Κύριε Χάρη, αὐτὸ γιὰ σᾶς...

— Γιὰ μένα;... ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἕνα καρδιοχτύπι.

— Ναί... Ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Ρίτα...

Μὲ χέρια ποὺ τρέμανε ὁ Χάρης ἔσκισε τὸν φάκελλο καὶ διάβασε:

«Μοναδική μου ἀγάπη,

»Ἀντίο γιὰ πάντα! Ὅταν θὰ διαβάζης αὐτὲς τὶς γραμμές, θὰ εἶμαι μακρυά, πολὺ μακρυά... Κι' ἀπάνω στὸ κατάστρωμα ἑνὸς βαποριοῦ ποὺ θὰ μὲ παίρνη γιὰ τὸ θλιβερὸ πεπρωμένο μου, μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, θὰ παρακολουθῶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀθήνας τὶς τελευταῖες ἀνταύγειες τῶν ἐλπίδων μου νὰ σβύνουν καὶ νὰ χάνωνται —μαζὶ μὲ σένα... Μὰ ναί, ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνη: Ἂν ἤσουν καὶ σὺ σὰν ὅλους, θἆχε τελειώσει ἡ ἱστορία μας σὲ μιὰ νύχτα—συχώρεσέ μου τὴν ὠμὴ εἰλικρίνεια... Εἶχες ὅμως τὴν καλωσύνη, γλυκέ μου, ἀγαπημένε, νὰ μὲ πάρης —πρῶτος ἀπὸ ὅλους...— σὰν ἀνθρώπινο πλᾶσμα κι' ὄχι σὰν ὄργανο... Σ' εὐχαριστῶ — καὶ φεύγω! Γιὰ φαντάσου ἂν ἔμενα!... Ἕνας τίμιος ἄνθρωπος σὰν καὶ σένα, μὲ τὸ ὄνομά του λερωμένο ἀπὸ τὸ παρελθὸν μιᾶς γυναίκας τοῦ καμπαρέ... Ἂν δὲ σ' ἀγαποῦσα τόσο, μπορεῖ νὰ τὸ δεχόμουν... Ὁ γάμος εἶναι μιὰ λύσις προτιμώτερη ἀπὸ τὴν κόλασι τοῦ ἐρωτικοῦ ἐμπορίου... Ὄχι ὅμως, Χάρη. Θὰ φύγω γιὰ νὰ μὴν ἔχης κάποτε νὰ μετανοιώσης γιὰ τῆς καρδιᾶς σου τὸν νεανικὸ ἐνθουσιασμό... — Καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι μὲ νοσταλγία, σὰν κάτι ἄγνωστο, σὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴ χάρηκες — ἐμένα ποὺ μὲ χάρηκαν τόσοι...

»Ἕνα τουρνὲ ποὺ μοῦ προτείνανε μακρυά, πολὺ μακρυά, μὲ διώχνει ἀπὸ κοντά σου. Σκέπτομαι πὼς τὴν ὥρα ποὺ θὰ διαβάζης τὶς γραμμές μου αὐτὲς στὴν ἴδια ἀγαπημένη θεσοῦλα σου στὸν «Ἄσπρο Γάτο», ἴσως δακρύσης, κι' αὐτὸ μοῦ γεμίζει τὴν καρδιὰ χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη. Σ' εὐχαριστῶ, γλυκέ μου ἀγαπημένε, ποὺ μ' ἀγάπησες καὶ ποὺ θὰ δακρύσης... Ρίτα».

Πραγματικά, ὁ Χάρης, διαβάζοντας τὸ γράμμα, δάκρυσε. Κι' ὕστερα... — ὕστερα, ξέχασε! Κι' ἡ Ρίτα, ποὺ, ἀντὶ γιὰ τὸν ἥσυχο παράδεισο ἑνὸς γάμου προτίμησε τὴ φουρτουνιασμένη κόλασι τοῦ ἀγορασμένου ἔρωτα, χάθηκε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα... Καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ σὲ ποιὸ νοσοκομεῖο, ποιᾶς μακρυνῆς πολιτείας θὰ ξεψύχησε ἡ μικρὴ πεταλουδίτσα, μὲ καμμένα τὰ φτερά της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

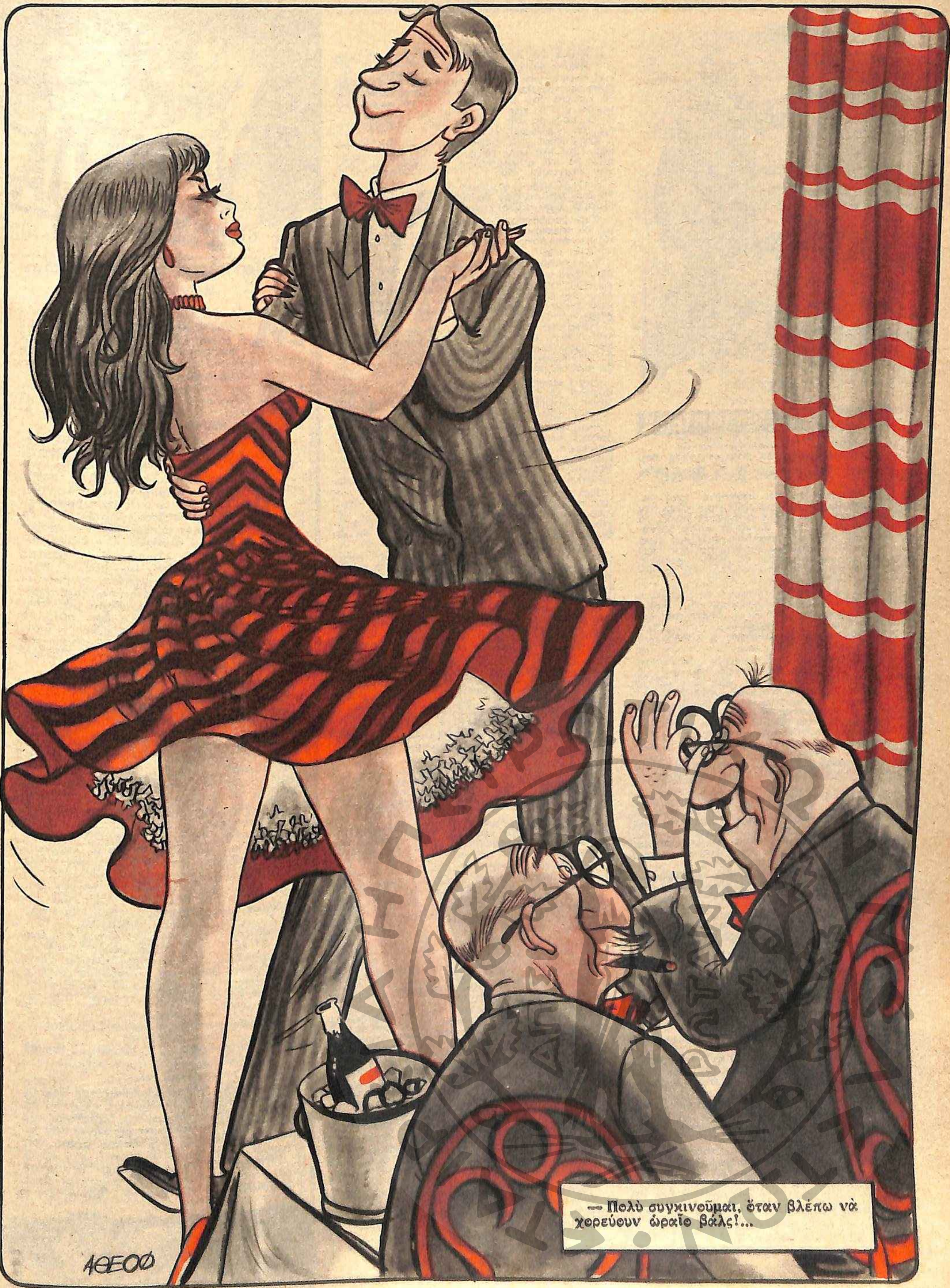

— Πολὺ συγκινοῦμαι, ὅταν βλέπω νὰ χορεύουν ὡραῖο βάλς!...

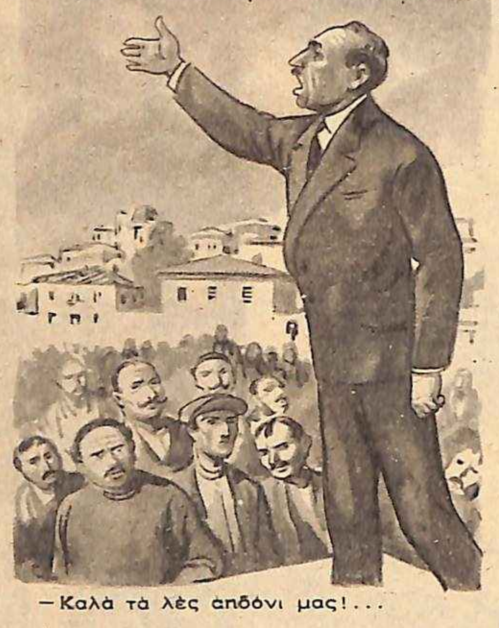

—Καλὰ τὰ λὲς ἀηδόνι μας!...

ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Ὑπάρχουν πολλὰ μυστήρια στὰ ἐκλογικὰ πράγματα ποὺ παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία μου δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ ἐξιχνιάσω. Δὲν χωνεύω κατὰ κανόνα αὐτοὺς ποὺ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες πρὸ τῶν ἐκλογῶν κάνουν λογαριασμοὺς καὶ βγάζουν συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα, φυσικά, ἀνατρέπονται ἄρδην τὴ νύχτα τοῦ ἀνοίγματος τῶν καλπῶν.

Πιστεύω ὅτι οἱ προεκλογικὲς συγκεντρώσεις δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἀληθινὸ λαϊκὸ φρόνημα. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πηγαίνουν καὶ παίρνουν θέσι κάτω ἀπὸ τὰ προεκλογικὰ μπαλκόνια ἁπλῶς γιὰ νὰ σπάσουν κέφι.

Εἶναι ἄλλως τε ἐνδιαφέρον τὸ θέαμα ἀνθρώπων ποὺ ξελαρυγγιάζονται γιὰ νὰ πείσουν τοὺς ἀκροατάς τους ὅτι μόλις ἔλθη τὸ κόμμα τους στὴν ἐξουσία θὰ ἔλθη μαζί του ὡς αὐτόματο ἐπακόλουθο ὁ ἐπίγειος παράδεισος. Καὶ ὁ διασκεδάζων ἀκροατὴς θυμᾶται ὅτι τὸ κόμμα ὑπὲρ τοῦ ὁποίου... κόπτεται ὁ ρήτωρ, ἦταν στὴν ἀρχὴ πρὶν λίγο καιρὸ καὶ τὰ ἔκανε γῆς Μαδιάμ.

Γιατί λοιπὸν θὰ φέρη τώρα τὸν ἐπίγειο παράδεισο καὶ δὲν τὸν ἔφερε τότε ποὺ κυβερνοῦσε;

Ἕνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ μυστήρια ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ ἐξιχνιάσω ὡς τώρα, εἶναι ἡ εὐπιστία τῶν ὑποψηφίων. Παίρνουν τοῖς μετρητοῖς κάθε βεβαίωσι γνωστοῦ, συγγενοῦς ἢ φίλου, πὼς θὰ τοὺς ψηφίση καὶ ἀναλόγως προϋπολογίζουν τοὺς σταυροὺς ποὺ θὰ πάρουν.

—Ἔχω στὴν τσέπη μου 500 σταυρούς, ἔλεγε τὶς παραμονὲς παλαιοτέρων ἐκλογῶν, ἕνας φίλος μου ὑποψήφιος. Μετρημένους ἕναν πρὸς ἕναν. Δὲν λογαριάζω ἄλλους... χίλιους ποὺ εἶναι πάρα πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ τοὺς ἔχω δικούς μου. Ξεκινῶ μονάχα ἀπὸ τοὺς θετικούς, ἀπὸ τὸ σίγουρο πεντακοσάρι...

Ξεκίνησε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ σίγουρο πεντακοσάρι καὶ τελικὰ πῆρε ἐν ὅλω σταυρούς... 124.

Παρὰ τρίχα νὰ τοῦ ἔρθη συμφόρησις ὅταν ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα.

Στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1926 (μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας Παγκάλου), ἕνας φίλος μου ἐξετίθετο στὴν περιοχὴ του Κιλκίς.

Δὲν εἶχε, φυσικά, καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία του. Μιὰ μέρα ἐπεσκέφθηκε ἕνα γειτονικὸ χωριὸ ὕστερα ἀπὸ προειδοποίησι. Ἦταν Κυριακὴ ἀπόγευμα καὶ μαζεύτηκαν στὴν πλατεῖα ὅλοι οἱ ἄρρενες κάτοικοι. Ὁ φίλος μου ἀνέβηκε σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισε τὸ λόγο του.

Χαλασμὸς κόσμου. (Σημειώνω γιὰ τὴν τάξι πὼς ἦταν θαυμάσιος ρήτωρ).

Κάθε τόσο οἱ ἐνθουσιασμένοι ἀκροαταὶ τὸν διέκοπταν μὲ χειροκροτήματα καὶ μὲ φωνές:

—Μπράβο!

—Ἐσένα θέλουμε!

—Νὰ μᾶς ζήσης ἀηδόνι!

—Καλὰ τὰ λές!

—Βάρα τους!

Μιλοῦσε γιὰ τὴ φαυλοκρατία τοῦ παρελθόντος καὶ βεβαίωνε πὼς ὅταν θαρχόταν τὸ κόμμα του στὰ πράγματα τὸ χωριὸ θὰ γινόταν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Ὁ κόσμος θὰ κολυμποῦσε κυριολεκτικὰ στὸ χρυσάφι...

Κατέβηκε μιὰ μέρα στὴν Ἀθήνα ὁ φίλος μου καὶ μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτά, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση τὴ χαρά του γιὰ τὴν ἐπιτυχία του:

—Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ θὰ μὲ ψηφίση. Οὔτε ἕνα μαῦρο δὲν θὰ πάρω! Τέτοιο ἐνθουσιασμὸ δὲν εἶδα ποτὲ ἄλλοτε...

Τοῦ συνέστησα νὰ πηγαίνη συχνὰ σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ εἰδικά, ἀφοῦ κατώρθωσα νὰ τὸ κατακτήση. Συμμορφώθηκε μὲ τὴν ὑπόδειξί μου.

Τρεῖς, τέσσερες μέρες πρὸ τῶν ἐκλογῶν ξαναπῆγε γιὰ τελευταία φορά. Πάλι τὰ ἴδια. Οἱ χωρικοὶ μόλις εἶχαν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὶς δουλειές τους καὶ συγκεντρώθηκαν στὴν πλατεῖα νὰ χαιρετήσουν τὸ... ἀηδόνι.

Μετὰ τὸν ἀπαραίτητο λόγο, τὰ χειροκροτήματα καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς, ὁ φίλος μου ὑποψήφιος ὡδηγήθηκε ἐν θριάμβω στὸ καφενεῖο, ὅπου προσεφέρθησαν οὖζα καὶ ἐλιές.

Λίγο προτοῦ φύγη, σκέφθηκε νὰ ξεκαθαρίση τὸ ζήτημα τῆς ψήφου, γιὰ νὰ μὴ γίνη καμμιὰ σύγχυσις τὴν ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν λόγω ἀγνοίας.

—Λοιπόν, εἶπε στὸν περισσότερο ἐκδηλωτικὸ καὶ ἐνθουσιώδη, μεθαύριο ἔχουμε ἐκλογές. Ξέρετε βέβαια τί θὰ κάνετε. Πάρτε αὐτὰ τὰ ψηφοδέλτια, μοιραστῆτε τα καὶ ρίξτε τα στὴν κάλπη χωρὶς καμμιὰ μεταβολή...

Καὶ τοὺς ἔδωσε ἕνα μάτσο ψηφοδέλτια. Ὁ «ἐκδηλωτικὸς» πῆρε ἕνα, τὸ κύτταξε μὲ περιέργεια καὶ τὸ ἄφηκε στὴ θέσι του. Κατόπιν πῆρε τὸ μάτσο ὁλόκληρο καὶ τὸ ἔδωσε στὸ φίλο μου λέγοντας:

—Αὐτὰ δὲν μᾶς χρειάζονται, γιατὶ ἀκόμα δὲν ξέρουμε τί θὰ κάνουμε! Ὁ Νικολὸς μᾶς εἰδοποίησε πὼς θὰ μᾶς πῆ τὸ Σάββατο ποιὸν θὰ ψηφίσουμε. Θὰ μᾶς μοιράση καὶ τὰ ψηφοδέλτια!

Κεραυνός... Νικολὸς ἦταν ὁ προεστὸς τοῦ χωριοῦ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐρρύθμιζε — εἰδικὰ σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ — τὶς πολιτικὲς ἀποφάσεις τῶν κατοίκων! Τὰ πράγματα ἀνετράπησαν ἄρδην κι' ὁ φίλος μου, ἀφοῦ εἰς μάτην προσπάθησε νὰ τοὺς ἐξηγήση ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ζητηθῆ ἡ γνώμη τοῦ Νικολοῦ — ὁ ὁποῖος, ἂς σημειωθῆ, δὲν παρέστη σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς συγκεντρώσεις τοῦ φίλου μου — ἔφυγε βαθύτατα ἀπογοητευμένος. Καί, ὅπως ἀπεδείχθη, ὁ Νικολὸς εἶχε κανονίσει ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε ὁ φίλος μου νὰ μὴν πάρη οὔτε μιὰ ψῆφο ἀπὸ τὸ χωριὸ ποὺ τόν... ἀπεθέωσε.

Στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1932 ἕνας ἄλλος φίλος μου, βουλευτὴς κατόπιν καὶ πολλὲς φορὲς ὑπουργός, μοῦ ἔλεγε τὰ προγνωστικά του, φυσικὰ βάσει... ἀσφαλῶν ὑπολογισμῶν:

—Στὸ τάδε τμῆμα θὰ πάρω τόσους σταυρούς. Στὸ τάδε τόσους. Στὸ τμῆμα τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη δὲν θὰ πάρω περισσότερους ἀπὸ 16.

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Γιατὶ στὸ τμῆμα αὐτὸ θὰ ψηφίσουν 9 συγγενεῖς μου καὶ 7 στενοὶ φίλοι μου. Γιὰ ἄλλους δὲν ἔχω συγκεκριμένες ἀποδείξεις. Δὲν μπορῶ νὰ προεξοφλήσω παρὰ μόνο τὰ ἐντελῶς βέβαια. Τὰ ἑκατὸ τοῖς ἑκατό...

Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ ἄνοιξαν οἱ κάλπες καὶ σὲ λίγο ἔφθαναν τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα στὰ γραφεῖα τῆς «Πατρίδος», ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἀπὸ ἐνωρὶς καὶ ὁ φίλος μου γιὰ νὰ πληροφορηθῆ ἐγκαίρως τὰ τῆς ἐπιτυχίας του.

Ὅσα τμήματα ἔφταναν ἔδιναν ἀριθμοὺς ἐντελῶς ἔξω ἀπ' τὶς προβλέψεις του. Ἀλλὰ δὲν εἶχε σημασία. Τὰ πράγματα πήγαιναν γενικὰ καλά. (Τελικὰ ἐξελέγη βουλευτής). Κάποτε ἔφθασε καὶ τὸ τμῆμα τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ὅπου εἶχαν ψηφίσει οἱ 9 συγγενεῖς του, οἱ 7 στενοὶ φίλοι του κι' ὁ ἴδιος. Στὸ ὄνομά του — ἐπὶ 617 ψηφισάντων — ὑπῆρχε ἕνας καὶ μόνον σταυρός! Ὁ δικός του. Μαῦρο λοιπὸν τοῦ εἶχαν δώσει οἱ συγγενεῖς. Μαῦρο καὶ οἱ ἀδελφικοὶ φίλοι! Ἀπίστευτο...

Ὁ ἄνθρωπος κόντεψε νὰ καταρρεύση ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ τὸν εἶχαν ψηφίσει οἱ ἄγνωστοι καὶ οἱ... μὴ συγγενεῖς.

Αὐτὰ γιὰ νὰ καταλήξω στὸ ἑξῆς: Μὴν κάνετε προεκλογικοὺς ὑπολογισμούς. Καὶ μὴ δίνετε σημασία στὶς προεκλογικὲς προφητεῖες...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ σὲ ὥρα γάμου

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΕΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

Τὸ «σταύρωμα» τοῦ ἀγαπημένου σας

ΜΙΑ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένη αὐθεντία στὰ ζητήματα τοῦ γάμου εἶνε ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Κάρολος Γουσταῦος Γιοὺνγκ, πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φωτισμένες πανεπιστημιακὲς παραδόσεις του, διευθύνει ἀπὸ χρόνια στὴ Ζυρίχη ἕνα Ἰνστιτοῦτο ἐρευνῶν ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ψυχολογία τῶν δύο φύλων καὶ τὰ προβλήματα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἀμοιβαία ἐπαφή των.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Γιοὺνγκ, κάθε ἄνθρωπος, ἄνδρας ἢ γυναῖκα, ἀντιλαμβάνεται τὴ ζωὴ κατὰ τέσσερις διαφορετικοὺς τρόπους, ποὺ προσδιορίζονται ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις, τὴ σκέψι, τὸ αἴσθημα καὶ τὴ διαίσθησι. Οἱ ἀντιδράσεις ποὺ στὶς ἐξωτερικὲς παρορμήσεις θὰ ἐξαρτηθοῦν, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἂν στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ κυριαρχοῦν οἱ αἰσθήσεις, ἡ σκέψι, τὸ αἴσθημα ἢ ἡ διαίσθησι.

Οἱ αἰσθήσεις μᾶς φέρνουν σὲ ἀπ' εὐθείας ἐπαφὴ μὲ τὰ πράγματα ποὺ μᾶς περιβάλλουν. Ἡ σκέψι μᾶς φανερώνει τὴ βαθύτερη σημασία τοῦ πράγματος ποὺ μᾶς παριστοῦν οἱ αἰσθήσεις. Τὸ αἴσθημα μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν ἀξία ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα γιὰ μᾶς καὶ γιὰ μᾶς μόνο. Ἡ διαίσθησις ξεπερνάει τὴν ἄμεση ἀντίληψι τοῦ πράγματος καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει τί κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτό.

Ἡ προσωπικότης κάθε ἀνθρώπου, ὅμως, δὲν εἶνε μονολιθική. Ἀποτελεῖ, τουναντίον, ἕνα σύμπλεγμα, ὅπου αἴσθησις, σκέψις, αἴσθημα καὶ διαίσθησις συνυπάρχουν. Προέχει, λοιπόν, νὰ ἐξακριβώσωμε ποιὸς εἶνε ὁ ρόλος καθενὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ μέσα ἀντιλήψεως τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ποὺ ἀποτελοῦν ταυτόχρονα καὶ τὰ κίνητρα τῶν πράξεων μας, ἀφοῦ ἡ στάσις μας ἀπέναντι τῆς ζωῆς προσδιορίζεται ἀπ' αὐτά.

Ὁ καθηγητὴς Γιοὺνγκ διακρίνει σὲ κάθε ἄτομο τέσσερα κίνητρα: Ἕνα κυριαρχοῦν ἢ θεμελιῶδες. Δεύτερο βοηθητικὸ μὲ ἰσχυρὴ ἐπίδρασι. Τρίτο βοηθητικὸ μὲ λιγώτερο ἰσχυρὴ ἐπίδρασι (ἀσθενές). Καὶ ἕνα τελευταῖο ποὺ εἶνε ὑποτυπωδῶς ἀνεπτυγμένο ἢ ἀτροφικό. Γιὰ τὴν κατανόησι, λοιπόν, τῆς προσωπικότητος βάζει οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους...πάνω στὸ σταυρό. Παριστᾶ, δηλαδή, σχηματικὰ τὴ θέσι ποὺ παίρνουν τὰ διάφορα κίνητρα στὴ ζωή μας ὡς ἑξῆς: Στὸ ἐπάνω μέρος τοποθετεῖ τὸ κυριαρχοῦν ἢ θεμελιῶδες κίνητρο. Πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ βοηθητικὸ ἰσχυρὸ κίνητρο. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸ βοηθητικὸ ἀσθενὲς κίνητρο. Καὶ στὸ κάτω μέρος τοῦ σταυροῦ τὸ ἀτροφικὸ κίνητρο.

Ἔχομε συνεπῶς τὸ ἀκόλουθο σχῆμα:

Κυριαρχοῦν κίνητρο.
Βοηθητικὸ ἀσθενὲς κίνητρο — Βοηθητικὸ ἰσχυρὸ κίνητρο
Ἀτροφικὸ κίνητρο.

Ἡ ἀνάλυσι τῆς προσωπικότητος παρουσιάζει πάντοτε τὸ αἴσθημα καὶ τὴ σκέψι σὲ ἀντίθεσι, καθὼς ἐπίσης τὴ διαίσθησι καὶ τὴν αἴσθησι. Μ' ἁπλούστερα λόγια, ἂν τὸ αἴσθημα βρίσκεται στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σταυροῦ, ἡ σκέψι θὰ βρίσκεται στὸ κάτω ἢ ἀντίστροφα. Ἂν ἡ διαίσθησι βρίσκεται πρὸς τὰ δεξιά, ἡ αἴσθησι θὰ βρίσκεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἢ ἀντίστροφα. Ἔχομε ἔτσι, κατὰ τὸν καθηγητὴ Γιοὺνγκ τὶς ἀκόλουθες ὀκτὼ ὁμάδες:

1α ὁμάδα
Σκέψι
Αἴσθησι + Διαίσθησι
Αἴσθημα

2α ὁμάδα
Σκέψι
Διαίσθησι + Αἴσθησι
Αἴσθημα

3η ὁμάδα
Αἴσθημα
Αἴσθησι + Διαίσθησι
Σκέψι

4η ὁμάδα
Αἴσθημα
Διαίσθησι + Αἴσθησι
Σκέψι

5η ὁμάδα
Διαίσθησι
Αἴσθημα + Σκέψι
Αἴσθησι

6η ὁμάδα
Διαίσθησι
Σκέψι + Αἴσθημα
Αἴσθησι

7η ὁμάδα
Αἴσθησι
Αἴσθημα + Σκέψι
Διαίσθησι

8η ὁμάδα
Αἴσθησι
Σκέψι + Αἴσθημα
Διαίσθησι

Οἱ ὁμάδες μὲ ἀρτίους (ζυγοὺς) ἀριθμοὺς ἀντιστοιχοῦν στοὺς διαφόρους τύπους τῶν γυναικῶν. Οἱ ὁμάδες μὲ περιττοὺς (μονοὺς) ἀριθμοὺς ἀντιστοιχοῦν, ἀντίθετα, στοὺς διαφόρους τύπους τῶν ἀνδρῶν.

Εἶνε ἀξιοσημείωτο ὅτι δὲν συναντάει κανεὶς ποτὲ σχεδὸν ἄνδρες τῆς ὁμάδος τοῦ τύπου 6, στοὺς ὁποίους δηλαδὴ ἡ διαίσθησις νὰ ἀποτελῆ τὸ βασικὸ στοιχεῖο, ἡ αἴσθησι τὸ ἀτροφικὸ καὶ ἡ σκέψι τὸ βοηθητικὸ ἀσθενὲς σημεῖο. Δὲν θὰ συναντήσετε, ἐξ ἄλλου, ποτὲ σχεδὸν στὸ δρόμο σας γυναῖκες τῆς ὁμάδος 1, στὶς ὁποῖες ἡ σκέψι νὰ ἀποτελῆ τὸ βασικὸ στοιχεῖο, τὸ αἴσθημα τὸ ἀτροφικὸ καὶ ἡ αἴσθησι τὸ βοηθητικὸ ἀσθενὲς σημεῖο. Σπανιώτατες ἐπίσης εἶνε οἱ γυναῖκες τοῦ τύπου 5.

Μὲ λίγη καλὴ θέλησι δὲν θὰ εἶνε δύσκολο νὰ βάλετε τὸν ἀγαπημένο σας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτό σας ἐπίσης (μὲ ἀπόλυτη ἀμεροληψία ἐννοεῖται) πάνω στὸ σταυρό. Αὐτὸ τὸ σταύρωμα θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἐξακριβώσετε προκαταβολικὰ ἂν μπορῆτε ν' ἀποτελέσετε ἕνα εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο. Καὶ τώρα εἶνε καλὸ νὰ ξέρετε τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἀνδρικὴ ὁμάδα 1 ταιριάζει μὲ τὶς γυναικεῖες ὁμάδες 6 καὶ 8. Δευτερευόντως μὲ τὴν ὁμάδα 2.

Ἡ ἀνδρικὴ ὁμάδα 3 ταιριάζει μὲ τὶς γυναικεῖες ὁμάδες 4 καὶ 6. Δευτερευόντως μὲ τὴν ὁμάδα 8.

Ἡ ἀνδρικὴ ὁμάδα 5 ταιριάζει μὲ τὴ γυναικεία ὁμάδα 6. Δευτερευόντως μὲ τὶς ὁμάδες 4 καὶ 8.

Ἡ ἀνδρικὴ ὁμάδα 7 ταιριάζει μὲ τὴ γυναικεία ὁμάδα 8. Δευτερευόντως μὲ τὴν ὁμάδα 4.

Ἡ γυναικεία ὁμάδα 2 εἶνε ἡ πιὸ δυσπροσάρμοστη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ πέντε αἰσθήσεις στὴν ὑπηρεσία τοῦ γάμου.

«Ἂς καταργήσωμε τὰ δυστυχισμένα ζεύγη, γιὰ νὰ δημιουργήσωμε τὰ εὐτυχισμένα τρίγωνα!», διακηρύσσει ὁ δικαστὴς Τζέραλντ Σπάρροου.

Η ΔΙΓΑΜΙΑ

θὰ σώση τὸν κόσμο!...

Ἡ παράξενη θεωρία τοῦ Ἄγγλου δικαστοῦ σὲρ Τζέραλντ Σπάροου

Σ' ὁλόκληρο τὸν πολιτισμένο κόσμο, καθὼς ξέρομε, τὰ δικαστήρια δείχνουν ἐξαιρετικὴ αὐστηρότητα γιὰ τὶς περιπτώσεις διγαμίας, ποὺ τὴν θεωροῦν ὡς «ἀδίκημα εἰς βαθμὸν κακουργήματος».

Ὑπάρχει, ἐν τούτοις, ἕνας δικαστής, ποὺ ὄχι μόνο θὰ ἀναγκαζόταν μὲ πολὺ βαρειὰ καρδιὰ νὰ καταδικάση τοὺς διγάμους, ἀλλὰ θὰ ἦταν καὶ πρόθυμος νὰ κατέβη ἀπὸ τὴν ἕδρα του, γιὰ νὰ τοὺς σφίξη μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι!

Ὁ δικαστὴς αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπέστερους νομομαθεῖς τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, ὁ σὲρ Τζέραλντ Σπάροου, πού, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, προκάλεσε πάταγο μὲ τὴν θεωρία του, ὅτι ἡ «σχέσις δύο πρὸς ἕνα», δηλαδὴ ὁ γάμος κάθε ἀνδρὸς μὲ δύο γυναῖκες θὰ κάνη εὐτυχισμένη τὴν Ἀνθρωπότητα!

Τὶς περίεργες αὐτὲς ἀντιλήψεις, ὁ δικαστὴς Σπάροου τὶς ἀπέκτησε κατὰ τὸ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, ποὺ ὑπηρέτησε ὡς λειτουργὸς τῆς Θέμιδος στὸ Σιάμ, ὁπότε τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήση ἀπὸ κοντὰ τὸν σιαμέζικο γάμο. Ὁ σιαμέζικος γάμος, ποὺ ἑνώνει ἕναν ἄνδρα μὲ δυὸ γυναῖκες — ὑπῆρξε ἡ διαπίστωσι τοῦ σὲρ Τζέραλντ Σπάροου — δημιουργεῖ πολὺ πιὸ γερὲς βάσεις οἰκογενειακῆς εὐτυχίας, ἀπὸ τὸν δυτικό, ποὺ ἑνώνει ἕναν ἄνδρα μὲ μιὰ γυναῖκα.

Στὸ Σιάμ, ὅταν μιὰ γυναῖκα φτάση στὴν ἡλικία τῶν 35 ἢ 40 ἐτῶν, ἐπιτρέπει μόνη της στὸν ἄντρα της νὰ παντρευτῆ μιὰ δεύτερη, νεώτερη σύζυγο. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὴν μπάζει ἡ ἴδια στὸ σπίτι!

Τὰ καθήκοντα τῶν δύο συζύγων εἶναι τελείως διαχωρισμένα. Ἡ πρώτη, ἡ πρεσβύτερη, διατηρεῖ τὸν ρόλο τῆς οἰκοδέσποινας, ἔχει τὸ γενικὸ πρόσταγμα στὸ σπίτι καὶ τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν. Ἡ δεύτερη ἔχει ὡς χρέος της νὰ συντηρῆ μὲ τὰ θέλγητρά της τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ νεότητα τοῦ ἀνδρὸς καὶ νὰ χρησιμοποιῆ τὴν γοητεία της ὡς ὅπλο. γιὰ νὰ μὴν καταφεύγη ἐκεῖνος σὲ ἐξώγαμες περιπέτειες.

«Σὲ ἑκατοντάδες περιπτώσεις, ποὺ μελέτησα — ὑποστηρίζει ὁ Σπάροου — δὲν διαπίστωσα νὰ γεννηθῆ ἀντιζηλία ἢ ἐχθρότητα ἀνάμεσα στὶς δυὸ συζύγους. Ἀντίθετα, ἡ πρώτη σύζυγος τρέφει συχνὰ ἀληθινὴ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν δεύτερη, τὴ νεώτερή της, ἐπειδὴ αὐτὴ τὴν προστατεύει ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ ἀποκτήση ὁ ἄνδρας της φιλενάδες καὶ νὰ παραμελήση τὴν οἰκογένειά του».

Ἡ «σοφία» τοῦ σιαμέζικου γάμου ἔγκειται, κατὰ τὸν δικαστὴ Σπάροου, στὸ γεγονός, ὅτι δὲν παραγνωρίζει τὴν ἀληθινὴ φάσι τοῦ ἀνδρός. Κάθε ἄνδρας, ὅταν παντρεύεται, ἀποβλέπει σὲ δυὸ συγχρόνως σκοπούς. Νὰ βρῆ τὴν γυναῖκα—σύντροφο, τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ τοῦ προσφέρη παιδιὰ καὶ θὰ μοιραστῆ μαζί του τὶς χαρὲς καὶ τὶς θλίψεις του, τὰ ἐνδιαφέροντά του καὶ τὶς φροντίδες του. Καὶ νὰ βρῆ, ἐπίσης, τὴν γυναῖκα, ποὺ θὰ τοῦ χαρίση τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία, ποὺ εἶναι τὸ δραστικώτερο τονωτικὸ — καὶ ἡ πιὸ ἀποτελεσματικὴ ξεκούρασι — γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῆς ζωῆς.

Ἴσως, γιὰ ἕνα διάστημα, ἐξακολουθεῖ ὁ σὲρ Τζέραλντ Σπάροου, νὰ μπορῆ μιὰ γυναῖκα νὰ συνενώση στὸ πρόσωπό της τοὺς δυὸ αὐτοὺς τόσο ἀντίθετους ρόλους. Ὑπάρχει, ὅμως, μιὰ κρίσιμη καμπὴ τῆς ἡλικίας, ποὺ ἀναγκαστικὰ θὰ περιοριστῆ μόνο στὸν πρῶτο. Τότε, στὸν ἄνδρα, πού, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχή, αἰσθάνεται νὰ ξυπνάη μέσα του, γεμάτη σφρίγος καὶ ἀπαιτήσεις, ἡ δεύτερη νεότητα, προβάλλεται τὸ ἀμείλικτο δίλημμα: Τί πρέπει νὰ κάνη; Νὰ ἀπαρνηθῆ γιὰ πάντα τὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα, κοντὰ σὲ μιὰ μεσόκοπη σύζυγο, ποὺ ἔχει χάσει πιὰ κάθε θέλγητρο; Ἢ νὰ ἀναπληρώση αὐτὸ ποὺ τοῦ λείπει — καὶ ποὺ τόσο ζωτικὰ τὸ χρειάζεται — μὲ ἐφήμερες περιπέτειες;

Ὁ κανόνας εἶναι νὰ ὑποκύπτη ὁ ἄνδρας στὸν πειρασμὸ καὶ νὰ ἀκολουθῆ τὴν δεύτερη λύσι. Γι' αὐτὸ βλέπομε τόσους γάμους, ποὺ ὑπῆρξαν εὐτυχισμένοι ἐπὶ δέκα ἢ εἴκοσι χρόνια, νὰ καταλήγουν ξαφνικὰ στὸ διαζύγιο.

«Δὲν θὰ ἦταν, λοιπὸν — συμπεραίνει ὁ δικαστὴς Σπάροου — προτιμώτερο γιὰ κάθε γυναῖκα, παρὰ νὰ δεχτῆ τὸν θλιβερὸ ρόλο τῆς ἀπατημένης ἢ νὰ ἀναγκαστῆ νὰ χωρίση, νὰ ἀναγνωρίση στὸ πλευρό της μιὰ δεύτερη νόμιμη σύζυγο, ποὺ θὰ ἐμπόδιζε ἀποτελεσματικὰ τὸν ἄνδρα νὰ ἀποκτήση φιλενάδες καὶ θὰ τὴν ἔσωζε ἔτσι ἀπὸ ἕναν ἐξευτελισμό;»

Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη ὑποθέσωμε — ἰσχυρίζεται ὁ Βρεταννὸς δικαστὴς — πὼς ὁ ἄνδρας, ἐπιβάλλοντας σκληρὴ αὐτοπειθαρχία, συγκατένευε νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν ἔρωτα στὴν καμπὴ ἀκριβῶς τῆς ἡλικίας του, ποὺ τὸν ἔχει περισσότερο ἀνάγκη, καὶ πάλι τότε τὸ χρέος μιᾶς ἀληθινῆς συζύγου δὲν εἶναι νὰ ἐπιδιώξη κάτι τέτοιο! Γιατὶ ὁ ἄνδρας, ποὺ μεταβάλλεται σὲ «ἥσυχο σπιτικὸ ζῶο» δὲν εἶναι πιὰ ἱκανὸς γιὰ καμμιὰ δημιουργικὴ ἐργασία. Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος γερασμένος καὶ νικημένος πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα του.

Ὁ σὲρ Τζέραλντ Σπάροου διαθέτει, ὅμως, στὸ ὁπλοστάσιό του ἀκόμη ἕνα ἐπιχείρημα. Ἕνα ἐπιχείρημα, ποὺ ἀποβλέπει ἀποκλειστικὰ στὸ νὰ κερδίση μὲ τὸ μέρος του καὶ τὶς γυναῖκες.

«Τί εἶναι, στὸ κάτω-κάτω, προτιμώτερο; ρωτάει. Νὰ ἔχωμε τόσες ἀνύπαντρες κοπέλλες, τόσες θλιβερὲς γεροντοκόρες, καταδικασμένες νὰ μὴν ἐκπληρώσουν ποτὲ τὸν ὕψιστο γυναικεῖο προορισμό τους— ποὺ εἶναι νὰ προσφέρουν στοργὴ καὶ τρυφερότητα σ' ἕναν ἄνδρα καὶ νὰ γίνουν μητέρες τῶν παιδιῶν του — ἢ νὰ περιορίσωμε τὶς ἀξιώσεις τους, προσφέροντας σὲ κάθε ἄνδρα ἀπὸ δύο γυναῖκες;»

Ἡ τολμηρὴ θεωρία τοῦ δικαστοῦ Σπάροου προκάλεσε, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, θύελλα συζητήσεων. Στὴν Γερμανία, ὅπου οἱ γυναῖκες πλειοψηφοῦν κατὰ 3 ἑκατομμύρια ἔναντι τῶν ἀνδρῶν, ἡ πρότασι τοῦ Βρεταννοῦ νομομαθοῦς χαιρετίστηκε ἀπὸ πολλοὺς σὰν ἡ σωτήρια λύσι γιὰ τὸ ὑφιστάμενο σήμερα ἀδιέξοδο. Ἀλλὰ στὴ χώρα του, ὅπως καὶ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη, οἱ ἐπικριτὲς τοῦ σὲρ Τζέραλντ Σπάροου ὑπῆρξαν πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς θιασῶτες τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας του.

«Ἂν ἡ θεωρία τοῦ δικαστοῦ Σπάροου — ἰσχυρίζονται — ἦταν, στὸ παρελθόν, μιὰ φορὰ ἀνεφάρμοστη, σήμερα εἶναι δυὸ φορές! Γιατὶ ἡ χειραφετημένη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς μας ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ θεωρῆται σὰν ἀπολύτως ἰσότιμη προσωπικότητα μὲ τὰν ἄνδρα, μὲ τὰ ἴδια δικαιώματα καὶ τὶς ἴδιες ἀπαιτήσεις. Καμμιὰ γυναῖκα, σεβόμενη τὸν ἑαυτό της, δὲν θὰ δεχόταν τὴν ἐξευτελιστικὴ αὐτὴ «μοιρασιά», μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, γιατὶ ἡ καθεμιὰ ξέρει πὼς ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ μοιράζεται καὶ γιατὶ καμμιὰ γυναῖκα δὲν δέχεται νὰ ἀναγνωρίση πὼς ὁ ἄνδρας ἔχει περισσότερες ἀνάγκες καὶ περισσότερες φυσιολογικὲς ἀπαιτήσεις ἀπὸ ἐκείνη!

»Ἄλλωστε — προσθέτουν — ἀκόμη καὶ στὶς ἀραβικὲς χῶρες, ὅπου ἡ πολυγαμία ἀποτελεῖ παράδοσι αἰώνων, τὸ φεμινιστικὸ κίνημα, ποὺ γιγαντώθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀγωνίζεται μὲ πεῖσμα γιὰ τὴν κατάργησι τοῦ ἀναχρονιστικοῦ αὐτοῦ θεσμοῦ καὶ πλησιάζει νὰ τὸ ἐπιτύχη. Τώρα, λοιπόν, ποὺ ὁ θεσμὸς αὐτὸς κλονίζεται καὶ στὴν γενέτειρά του, θὰ τὸν υἱοθετήσωμε ἐμεῖς στὴν Εὐρώπη;

»Ὅσο γιὰ τὶς γεροντοκόρες, ποὺ ἀναφέρει ἀκόμη ὁ σὲρ Τζέραλντ Σπάροου — καταλήγουν οἱ ἐπικριτὲς τοῦ Ἄγγλου δικαστοῦ — ἂς μὴν ἔχη καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι θὰ τοῦ ἔδιναν ἀμέσως τὴν ἀπάντησι: Καλύτερα κανένας ἄνδρας, παρὰ μισός!»

Ἡ μαγική νύχτα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ἂν βρίσκεται ἀπὸ κάτω ἡ θάλασσα εἶμαι χαμένη», σκέφτηκε ἡ Λία, ἐνῶ ἔσφιγγε τὸ ἀλεξίπτωτο πάνω της. Ἔπειτα, χαιρέτησε μὲ τὸ χέρι της τὸ ἀτσαλένιο τέρας ποὺ ξεψυχοῦσε, ἔκαμε τὸ σταυρό της καὶ ρίχτηκε στὸ κενό. Τὰ πρῶτα τριάντα δευτερόλεπτα τῆς φάνηκαν αἰῶνες. Μέσα σ' αὐτὰ ξαναεῖδε τὸ παρελθόν της, μὲ μιὰ τρομαχτικὴ ζωντάνια, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ πνίγεται.

Ἦταν ὑπάλληλος σ' ἕνα γραφεῖο χωρὶς ἀέρα καὶ χωρὶς ἥλιο. Περνοῦσε ἐκεῖ μέσα ὀχτὼ καὶ κάποτε δέκα ὧρες τὴν ἡμέρα. Οἱ ἄλλες νέες ποὺ ἐργάζονταν στὸ ἴδιο γραφεῖο μιλοῦσαν πάντα γιὰ τὰ καινούργια φορέματά τους, γιὰ τὰ κοσμήματα, γιὰ τοὺς χορούς, γιὰ τὶς ἐκδρομές τους. Αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ πῆ τίποτε. Γιατὶ ἦταν πολὺ φτωχή. Τόσο φτωχή, ποὺ δὲν τῆς ἔμεναν οὔτε μερικὲς ὧρες γιὰ νὰ τὶς ἀφιερώση στὸν ἔρωτα. Ἡ μόνη της χαρὰ ἦταν οἱ περίπατοι ποὺ ἔκανε κάπου-κάπου τὶς Κυριακὲς στὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ γινόταν πολὺ σπάνια.

Κάποτε, ὡστόσο, οἱ φίλες της τὴν παρακίνησαν νὰ πάρη μέρος σὲ μιὰ τουριστικὴ ἐκδρομὴ μὲ ἀεροπλάνο. Εἶχε λυπηθῆ στὴν ἀρχὴ τὰ ἔξοδα, ποὺ ἦταν, ἄλλωστε, ἐλάχιστα, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησι ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ ἦταν ἀλησμόνητη.

Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησι τὴν ἔσπρωξε στὴν τολμηρὴ ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ κάμποσο καιρό. Μὲ τὶς μικρὲς οἰκονομίες της ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὰ Σαββατοκύριακα μαθήματα πιλότου σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ σχολή. Πῆρε κατόπιν τὸ δίπλωμά της κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ εἶχε μιὰ καταπληκτικὴ ἐξέλιξι. Ἀναγνωρίσθηκε πολὺ γρήγορα σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες γυναῖκες πιλότους κι' ὅταν ἔγινε ὁ διεθνὴς διαγωνισμὸς Βερολίνου—Σίδνεϋ μέσω Βαγδάτης, μιὰ μεγάλη ἀεροπορικὴ ἑταιρία τῆς ἐμπιστεύθηκε ἕνα ἀεροπλάνο νεωτάτου τύπου γιὰ νὰ πάρη μέρος σ' αὐτόν. Ἀλλά, σ' ἕνα σημεῖο τῆς διαδρομῆς ἡ μηχανή του εἶχε πάθει κάποια σοβαρὴ βλάβη κι' ἔτσι ἡ Λία ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ἐγκαταλείψη.

Ὅλα αὐτὰ ξαναπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό της, καθὼς κατρακυλοῦσε στὸ κενὸ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλά, ξαφνικά, αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ τράνταγμα στοὺς ὤμους. Ἕνα γιγάντιο χέρι τὴν ἀναποδογύρισε κι' ἡ ἰλιγγιώδης πτῶσι της μετατράπηκε σὲ ἤρεμη κάθοδο.

Ἀλλὰ τί βρισκόταν ἀπὸ κάτω;

«Ἂν εἶναι ἡ θάλασσα, εἶμαι χαμένη», ξανασκέφτηκε ἡ Λία, ποὺ δὲν ἤξερε νὰ κολυμπάη.

Τὸ ἀλεξίπτωτο κατέβαινε πάντα. Ἡ Λία προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη τί βρισκόταν ἀπὸ κάτω. Αἰσθάνθηκε, ξαφνικά, πὼς τὰ πόδια της εἶχαν ἀκουμπήσει κάπου. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι πέταξε τὸ βαρὺ ἀλεξίπτωτο ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Εἶχε προσγειωθῆ. Στ' αὐτιά της ἔφτανε ὁ παφλασμὸς τῶν κυμάτων. Λίγο πιὸ πέρα ἁπλωνόταν ἡ θάλασσα. Τὸ ἀλεξίπτωτο τὴν εἶχε, εὐτυχῶς ἀποθέσει πάνω στὴν ἄμμο.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη. Πέρα, στὸ βάθος, διέκρινε τοὺς σκούρους ὄγκους κάποιων πανύψηλων βουνῶν. Γύρω της ἁπλωνόταν ἡ ἐρημιά.

Ἡ Λία ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔγειρε τὸ κορμὶ της πάνω στὴν ἄμμο. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῆ. Θἄβλεπε κατόπιν πρὸς ποιὸ μέρος ἔπρεπε νὰ τραβήξη.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἄκουσε μιὰ λαχανιασμένη ἀνδρικὴ φωνή. Ἕνας ἄντρας, ὡς τριάντα πέντε χρόνων, στεκόταν μπροστά της.

—Τί πάθατε; τὴ ρώτησε... Σᾶς παρακολουθῶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πέσατε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο... Μήπως χτυπήσατε;... Ὄχι;... Τὸ σπίτι μου εἶναι ἐδῶ κοντά... Εἴσαστε ζαλισμένη;... Μὴν κουράζεστε...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί της, τὴ σήκωσε στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ μὲ μεγάλα βήματα.

Τὸν κύτταξε χωρὶς ἔκπληξι καὶ χωρὶς φόβο. Ἔπειτα ἔγειρε στὸν ὦμο του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Ὅταν τὰ ἄνοιξε καὶ πάλι, βρισκόταν σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ λάμπα πετρελαίου. Ἕνα κρεβάτι, ἕνα τραπέζι, δυὸ-τρία σκαμνιὰ καὶ μερικὰ οἰκιακὰ σκεύη ἦταν τὰ μοναδικὰ ἔπιπλά του.

Ὁ ἄγνωστος τὴν εἶχε ἀποθέσει πάνω στὸ κρεβάτι κι' εἶχε καθίσει σ' ἕνα σκαμνάκι πλάϊ της.

Ἡ Λία τοῦ ἀφηγήθηκε τὴ μικρὴ ἱστορία της.

—Ἀλλὰ ποῦ βρίσκομαι; τὸν ρώτησε.

—Στοὺς πρόποδες τοῦ Λιβάνου, τῆς ἀπάντησε. Σὲ ἀκτῖνα πολλῶν χιλιομέτρων ὁλόγυρα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα σπίτι, οὔτε κὰν μιὰ σκηνὴ βεδουΐνου...

Κατόπιν, τῆς ἀφηγήθηκε κι' αὐτὸς τὴ ζωή του.

—Ὅπως κι' ἐσεῖς, αἰσθάνθηκα κι' ἐγὼ τὴν ἀνάγκη νὰ δημιουργήσω τὴ ζωή μου, τῆς εἶπε. Δὲν ἤθελα νὰ φυτοζωῶ, δουλεύοντας γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων. Ἔτσι, μιὰ μέρα, τὰ ἄφησα ὅλα κι' ἦρθα ἐδῶ. Ἡ τύχη, αὐτὴ τὴ φορά, μοῦ στάθηκε εὐνοϊκή. Θέλω νὰ πῶ, δηλαδή, ὅτι ἀποκοίμισε μέσα μου τὶς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ πολιτισμένου κόσμου καὶ μοῦδωσε τὴ δύναμι ν' ἀφοσιωθῶ στὴ δουλειά μου. Δούλεψα σκληρά... Ἑφτὰ χρόνια ζῶ ὁλομόναχος μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Ἀλλὰ τώρα ὅλα τελείωσαν. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, θὰ ξαναγυρίσω στὴν Εὐρώπη. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία εἶναι ὅτι θὰ ξαναγυρίσω πλούσιος... πολὺ πλούσιος...

Ἦταν μόνοι, ὁλομόναχοι, Κι' ἡ ζωή τους εἶχε πολλὰ κοινὰ σημεῖα. Εἶχαν ριχτῆ κι' οἱ δύο στὴν περιπέτεια, γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ ρουτίνα καὶ νὰ δημιουργήσουν κάτι δικό τους.

Οἱ καρδιές τους εἶχαν μείνει ὡς τότε δίχως ἔρωτα. Ἀλλὰ νὰ ποὺ τώρα ἔνοιωθαν μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

—Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη, ψιθύρισε ἡ Λία. Θὰ μποροῦσα νὰ μείνω ἐδῶ ὅλη μου τὴ ζωή!

—Ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα περισσότερο νὰ φύγω ἀπὸ δῶ! εἶπε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ.

—Νὰ φύγετε;

—Ναί... Μὰ ὄχι μόνος μου...

Βρέθηκε γρήγορα κοντά της κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του πάνω της. Δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Δὲν χρειαζόταν νὰ τῆς πῆ τίποτα... Τὰ μάτια του μιλοῦσαν πολὺ εὔγλωττα καὶ τὰ χείλη τῆς Λίας ἔτρεμαν... Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τὰ χείλη τους ἔσμιξαν σ' ἕνα ὁλόθερμο φιλί, ποὺ τοὺς γέμισε καὶ τοὺς δύο ἀπὸ εὐτυχία.

Οἱ ὧρες τῆς νύχτας κυλοῦσαν ἀργά. Ἀλλὰ δὲν τὶς ἔνοιωθαν, συνεπαρμένοι κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρό τους. Ἔνοιωθαν τώρα πὼς εἶχαν ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή τους...

—Ἡ ἀποψινὴ νύχτα, τῆς εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ Ζεράρ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — δὲν μοιάζει μὲ τὶς ἄλλες. Οἱ Ἄραβες τὴν ἀποκαλοῦν Λάιτατ ἀλ Μπαραὰτ καὶ λένε πὼς ἀπόψε ὁ Ἀλλὰχ γράφει στὸ μεγάλο βιβλίο τῆς ζωῆς τὴν τύχη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ θὰ γεννηθοῦν, ἐκείνων ποὺ θὰ πεθάνουν κι' ἐκείνων ποὺ θὰ παντρευτοῦν. Δὲν εἶναι παράξενο πὼς ἦρθες ἐδῶ ἀπόψε;

—Ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ἀλλὰχ γράφει τὴν τύχη μας, τὴ δική σου καὶ τὴ δική μου, ἀπάντησε ἡ Λία, γελῶντας.

Ὁ Ζερὰρ τῆς μίλησε γιὰ τὰ σχέδιά του.

—Αὔριο θὰ φύγωμε, τῆς εἶπε. Καὶ θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι... Εἶμαι πολὺ πλούσιος, Λία... Βλέπεις τὸ δωμάτιο, ποὺ εἶναι πλάϊ σ' αὐτὸ ἐδῶ; Ἔχω κλείσει μέσα σ' αὐτὸ ἕναν θησαυρό... Γι' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ δούλευα τόσα χρόνια...

Ἡ Λία τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

—Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶναι γεμάτο μὲ ὄπιο, τῆς ἐξήγησε. Τὸ καλλιέργησα μόνος μου πάνω στὸ Λίβανο, δουλεύοντας μέρα καὶ νύχτα, σὰν σκυλί. Μὰ τώρα τελείωσαν ὅλα. Ὁ ὑπηρέτης μου, ὁ Ἀχμέτ, ἔχει πάει στὴ Βηρυττὸ γιὰ νὰ φέρη δυὸ Ἄραβες ἐμπόρους, ποὺ θὰ τὸ ἀγοράσουν καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν μὲ χρυσάφι... Ἔπειτα θὰ φύγωμε...

—Ὄπιο; ρώτησε ἡ Λία.

—Ναί. Κάθε δράμι ἀξίζει δύο φορὲς τὸ βάρος του σὲ χρυσάφι.

—Καὶ τί θὰ κάνουν τὸ ὄπιο, οἱ ἔμποροι;

Ὁ Ζερὰρ γέλασε.

—Χιλιάδες ἄνθρωποι στὸν κόσμο βρίσκουν σ' αὐτὸ τὸν παράδεισό τους...

—Καὶ τὴν κόλασί τους, εἶπε ἡ Λία. Ὤ, εἶναι τρομερό!

—Ποιὸ πρᾶγμα Λία; ἀπόρησε ὁ Ζεράρ.

—Νὰ χρωστάη κανεὶς τὴν εὐτυχία του στὸν ξεπεσμό, τὴ δυστυχία καὶ τὸ θάνατο τῶν ἄλλων...

—Ἀλλ' ἔτσι εἶναι ἡ ζωή!

—Ἴσως, εἶπε ἡ Λία. Ἐγώ, ὅμως, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη μ' αὐτὰ τὰ χρήματα.

Πῆρε, ξαφνικά, τὴν ἀπόφασί της.

—Ζεράρ, τοῦ εἶπε, μάρτυς μου ὁ θεὸς ὅτι ποτὲ δὲν ἤμουν πιὸ πολὺ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴν ἀποψινὴ νύχτα. Ἀλλὰ καταλαβαίνω τώρα πὼς ἡ θέσι μου δὲν εἶναι ἐδῶ...

Σηκώθηκε ἀργά, ξαναφόρεσε τὴ φόρμα τοῦ πιλότου καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὰ μάτια της ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Τὸ ὄμορφο ὄνειρό της δὲν εἶχε κρατήσει περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ὧρες.

Ἀπὸ μακρυὰ ἔφτασε στ' αὐτιά της τὸ βουητ τῶν κυμάτων. Διηύθυνε τὰ βήματά της πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀφήνοντας πίσω της τοὺς σκούρους ὄγκους τοῦ Λιβάνου.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα, εἶδε, ξαφνικά, τὸν οὐρανὸ νὰ λάμπη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Γύρισε τότε σαστισμένη καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λιβάνου.

—Ὤ, θεέ μου! ψιθύρισε. Εἶναι δυνατόν;

Τὸ σπίτι τοῦ Ζερὰρ καιγόταν σὰν πυροτέχνημα.

Ἔκαμε νὰ τρέξη πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸν εἶδε, ξαφνικά, μπροστά της. Κρατοῦσε ἕνα μικρὸ βαλιτσάκι μὲ τὰ πράγματά του.

—Ἔρχομαι μαζί σου, τῆς εἶπε. Θὰ ξαναφτιάξωμε τὴ ζωή μας...

—Πῶς ἔπιασε ἡ φωτιά; τὸν ρώτησε.

—Τὴν ἔβαλα μόνος μου... Κατάλαβα πὼς εἶχες δίκηο, Λία...

—Ὤ, Ζεράρ...

Ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο του. Ὁ Ζερὰρ τὴν ἔσφιξε μὲ συγκίνησι στὴν ἀγκαλιά του.

—Ὁ Ἀλλὰχ ἔγραψε ἀπόψε τὴν τύχη μας, τῆς εἶπε.

Πέρα στὸ βάθος, οἱ φλόγες ποὺ ἔκαιγαν τὸ ὄπιο ἀνέβαιναν ὁλοένα καὶ πιὸ ψηλά.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤ' ΑΡΛ

—Ὁ Ἀλλὰχ ἔγραψε ἀπόψε τὴν τύχη μας, τῆς εἶπε ὁ Ζεράρ, καθὼς τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του...

Τραγικές ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΗΣ ΑΧΑΪΑΣ

Η ΑΝΟΙΞΙ μοσχοβολοῦσε στὸν κάμπο τῆς Ἀχαΐας. Μοσχοβολοῦσε κι' ἔστελνε τὸ μήνυμά της σ' ὅλη τὴ φραγκοκρατούμενη Ἑλλάδα, πὼς ἐκεῖνο τὸν τόπο μὲ τὴν πλούσια γῆ, τὰ πανύψηλα κάστρα, τὸν κατεῖχε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Βαλενσιανή, χήρα τοῦ βασιλέα τοῦ Τάραντος Φιλίππου, ποὺ εἶχε στὴν κυριαρχία του ὁλόκληρο τὸ Μωριᾶ. Ἡ Αἰκατερίνη ἦταν μόλις εἴκοσι ὀχτὼ χρόνων. Μὰ φαίνεται πὼς δὲν ἦταν μονάχα ὄμορφη. Σύμφωνα μ' ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοί, πρέπει νὰ τὴν κατατάξουμε στὶς πιὸ ἔξυπνες καὶ στὶς πιὸ δραστήριες γυναῖκες τοῦ μεσαίωνα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅλα σχεδὸν τὰ φραγκικὰ κράτη τῆς Πελοποννήσου, βρίσκονταν σ' ἀνοιχτὸ πόλεμο μεταξύ τους. Τὄξερε αὐτὸ ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα καὶ «διεξήγαγε συνεχεῖς ἀγῶνας διὰ νὰ ἐξαναγκάση εἰς ὑπακοὴν τοὺς ἀποστάτας φεουδάρχας τοῦ Μωρέως».

Μάταια ὅμως. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ ἔβαζε τοὺς ἄρχοντες νὰ μαλλώνουν ἦταν ἕνας σκοτεινὸς καὶ πανοῦργος ἄνθρωπος, μ' ὅλο ποὺ ὑπηρετοῦσε στὶς τάξεις τοῦ Θεοῦ: Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Λατῖνο ἀρχιεπίσκοπο τῆς Πάτρας Γουλιέλμο Φραντζιπάνι πού, ἔχοντας τὴ συγκατάθεσι τῆς παπικῆς αὐλῆς, ἀνακήρυξε τὸν ἑαυτό του ἀνεξάρτητο ἡγεμόνα τῆς Ἀχαΐας. Μαζὶ μὲ τὸν κύρη τοῦ Δαμαλᾶ, τὸν Ἀντρέα Ζαχαρία — ποὺ τὸν εἶχε κάνει δεξί του χέρι σ' ὅλες τὶς ἀκατονόμαστες πράξεις του — ἀντιστρατεύονταν διαρκῶς τὰ μέτρα τῆς Αἰκατερίνης. Ὁ Φραντζιπάνι εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ χήρα τοῦ Φιλίππου, μ' ὅλο ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη στὸν Τάραντα, γινόταν κάθε μέρα καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη. Εἶχε βαλθῆ δηλαδὴ νὰ πάρη στὰ χέρια της τὸ κράτος ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ βασιλέας σύζυγός της, μὲ διαθήκη.

Ἔτσι ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι στὴν Πάτρα ἔφτασε ὡς «βάϊλιος αὐτῆς καὶ τοποτηρητὴς τῆς Ἀχαΐας ὁ ἐκ Προβηγκίας Βερτράνδος ντὲ Βώ», ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν δίστασε νὰ τὸν αἰχμαλωτίση μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του. Ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ ἔμαθε τὸ γεγονός, ζήτησε τὴν ἐπέμβασι τοῦ πάπα Βενεδίκτου ΙΒ΄. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀντὶ ἀπαντήσεως δήλωσε ὅτι «αἱ Πάτραι δὲν ὑπήγοντο εἰς τὸ πριγκηπᾶτον τῆς Ἀχαΐας, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ παπικὸν κράτος. Οὗτος ὀλίγους μῆνας βραδύτερον θέλων νὰ ὑπαγάγη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὁλόκληρον τὴν φραγκικὴν Πελοπόννησον, κατεδίκαζεν αὐτὴν εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀργίας, παραγγείλας εἰς τὸν Γουλιέλμον Φραντζιπάνι ἀντὶ τοῦ σταυροῦ, νὰ λάβη τὰ ὅπλα». Ἔχοντας λοιπὸν ἀπόλυτη δικαιοδοσία, ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶχε καταντήσει ὁ ἐφιάλτης τοῦ δυστυχισμένου Μωριᾶ.

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μένη ἁπλὸς θεατής. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, κάλεσε στὸ παλάτι της ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους φίλους της, τὸ Φλωρεντινὸ τραπεζίτη καὶ διπλωμάτη Νικόλαο Ἀτζαγιόλι.

— Κάποτε μὲ ἀγαποῦσες, τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω. Μόνον ὅταν παντρεύτηκα τὸ πληροφορήθηκα, ἐντελῶς τυχαῖα. Πόνεσα βέβαια, γιατὶ σὲ ἀγαποῦσα κι' ἐγώ. Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργά. Ὁ Φίλιππος μοῦ εἶχε δώσει τ' ὄνομά του καὶ τὸν τίτλο του. Τώρα ὅμως ἔχω τὴν ἀνάγκη σου.

Ὁ νεαρὸς εὐπατρίδης ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Δέσποινα, εἶπε μ' ἐνθουσιασμό, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐκτελέσω κάθε προσταγή σου. Ἡ ζωή μου σοῦ ἀνήκει..

Ἡ πριγκήπισσα χαμογέλασε τρυφερὰ καὶ τοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια.

— Δὲν ζητῶ τὴ ζωή σου, ἐπειδὴ μοῦ εἶναι πολύτιμη, ἀπάντησε. Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μπορῶ νἄχω ἐμπιστοσύνη. Τὸ κράτος μου, στὴν Ἀχαΐα, κινδυνεύει ἀπὸ ὕπουλους ἐχθροὺς καὶ πρέπει νὰ πάω ἡ ἴδια ἐκεῖ. Θέλω λοιπὸν νἄρθης μαζί μου. Αὔριο κιόλας τὸ ἀπόγευμα θὰ ξεκινήσουμε.

Ἦταν Μάϊος τοῦ 1338, ὅταν ἔφτασαν στὴν Πελοπόννησο. Μόλις φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ τὸ καράβι τους, ὁ Γουλιέλμο Φραντζιπάνι, ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ στὸ μεταξὺ τὸν ἐρχομό τους, σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ παίξη πονηρὰ τὸ παιχνίδι του. Ξεσήκωσε λοιπὸν τὸ λαὸ στὸ πόδι κι' ἔκανε μιὰ πραγματικὰ ἀνέλπιστη ὑποδοχὴ στοὺς «ὑψηλοὺς ξένους» του. Τὸ πλῆθος εἶχε κατεβῆ μὲ φλάμπουρα στὸ λιμάνι τῆς Πάτρας κι' ὁ ἀρχιεπίσκοπος, φορῶντας τὴ βελουδένια στολή του, πῆγε νὰ τοὺς προϋπαντήση.

— Καλῶς ἦρθες στὸν τόπο σου, βασίλισσα τοῦ Τάραντος καὶ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωμανίας! τὴν προσφώνησε.

Ὁ Φραντζιπάνι ἔλπιζε ὅτι μὲ τὴν προσφώνησι αὐτὴ —ἡ Αἰκατερίνη ἐτιτλοφορεῖτο πραγματικὰ βασίλισσα τοῦ Τάραντος καὶ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωμανίας— θὰ τὴν καλόπιανε καὶ θὰ τὴν ἔφερνε στὰ νερά του. Ἐκείνη ὅμως εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς ὅλα αὐτὰ γινόντουσαν ἀπὸ σκοτεινοὺς ὑπολογισμούς. Συγκρατήθηκε ὡστόσο καὶ δὲν φανέρωσε τὶς σκέψεις της, παρὰ μονάχα ὅταν βρέθηκε μόνη μὲ τὸ Νικόλαο Ἀτζαγιόλι στὸ φημισμένο πύργο της. Ἀλλὰ κι' ὁ Φλωρεντινὸς εὐπατρίδης εἶχε καταλάβει τὰ σχέδια τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Ἔτσι συμφώνησαν νὰ τὸν καλέσουν σὲ δεῖπνο καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ἐκδηλωθῆ πρῶτος. Καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ Φραντζιπάνι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν κύρη τοῦ Δαμαλᾶ καὶ τρεῖς ἄλλους ἄρχοντες, παρακάθησαν στὸ πριγκηπικὸ τραπέζι.

Μὰ πάνω «ποὺ πίναν κι' ἔτρωγαν καὶ ποὺ γλεντοκοποῦσαν», σήκωσε ὁ Φραντζιπάνι τὸ κύπελλό του καὶ μὲ φωνή, ποὺ ἔμοιαζε κρώξιμο κοράκου, εἶπε στὴν πριγκήπισσα:

— Νόμισα πὼς ἦσουν ἔξυπνη, Αἰκατερίνη! Πολὺ ἔξυπνη μάλιστα! Δυστυχῶς ἀπέδειξες πὼς εἶσαι μόνο γυναῖκα. Ἡ ἀπερισκεψία σου νἄρθης στὴν Ἀχαΐα μ' ἐλάχιστους ἄνδρες, μὲ ἀπογοήτευσε. Καλύτερα ὅμως. Γιατὶ ἔτσι διευκολύνεις τὰ σχέδιά μου. Εἴσαστε ὅλοι αἰχμάλωτοί μου...

Μιὰ παγερὴ σιγὴ ἁπλώθηκε στὴν ἀπέραντη αἴθουσα τοῦ πύργου. Ὁ Νικόλαος Ἀτζαγιόλι ὅμως συνῆλθε πρῶτος καὶ πετάχτηκε πάνω, μὲ τὸ ξίφος στὰ χέρια. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ φίλοι του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς σάλας παρουσιάστηκαν ἕνα σωρὸ στρατιῶτες, ποὺ ἦταν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα. Ἡ σύγκρουσι ποὺ ἀκολούθησε ἦταν σκληρή, ἀλλὰ σύντομη. Ἡ ἀκολουθία τῆς πριγκήπισσας, ἀναγκάστηκε νὰ παραδοθῆ μπρὸς στὶς ὑπέρτερες δυνάμεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Ὁ μόνος ποὺ ἀμύνθηκε μὲ γενναιότητα, ἦταν ὁ Φλωρεντινὸς διπλωμάτης. Στὸ τέλος ὅμως, χτυπημένος στὸν ὦμο ἀπὸ ἕνα ἐγχειρίδιο ποὺ τοῦ πέταξε ἀπὸ μακρυὰ ὁ Ἀντρέας Ζαχαρίας, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ διευθύνη τὸ σπαθί του. Ἔτσι πιάστηκε κι' αὐτὸς αἰχμάλωτος μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ὁ Φραντζιπάνι εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι.

— Ὅπως βλέπεις, εἶπε σαρκαστικὰ στὴν Αἰκατερίνη, ὁ λαὸς κάνει κατὰ τὴ θέλησί μου. Οἱ φρουροὶ τοῦ πύργου σου ὑπακούουν μόνο στὶς δικές μου προσταγές. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως καὶ δὲν πρόκειται νὰ σὲ πειράξω. Θὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ μέσα, ὥσπου νὰ δῶ ποιά θὰ εἶναι ἡ ἀπόφασι τοῦ πάπα. Σήμερα κιόλας θὰ στείλω ταχυδρόμο στὴ Ρώμη....

— Εἶσαι τρελλός! ἀποκρίθηκε ἤρεμα ἐκείνη. Διαφορετικὰ θὰ μποροῦσες νὰ καταλάβης ὅτι ἡ πρᾶξι σου αὐτὴ θὰ σοῦ στοιχίση τὴ ζωή! Πήγαινε τώρα! Κι' ἔχε ὑπ' ὄψι σου ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ μὲ παρακαλέσης γονατιστὸς νὰ σὲ λυπηθῶ...

Πέρασαν ὅμως τρεῖς ὁλόκληροι μῆνες κι' ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ ἀρχιεπισκόπου δὲν εἶχε ἐπιστρέψει ἀκόμη στὴν Ἀχαΐα. Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Νικόλαος Ἀτζαγιόλι σάπιζε σιδεροδεμένος στὰ φοβερὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου. Μὰ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸν ἑαυτό του. Κάθε του σκέψι ἦταν δοσμένη στὴν Αἰκατερίνη, καὶ μόνο γι' αὐτὴν ὑπόφερε. Δὲν ἤξερε οὔτε τί γινόταν, οὔτε ποῦ τὴν εἶχαν κλεισμένη. Γιατὶ ὁ Φραντζιπάνι, γιὰ νὰ μεγαλώση ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν ἀγωνία του, τοῦ εἶπε ὅτι τὴν εἶχε μεταφέρει σὲ κάποιο ἄλλο φρούριο τῆς Πελοποννήσου, ὥσπου νὰ δεχτῆ νὰ ὑπογράψη τὴν παραχώρησι τῆς Ἀχαΐας «ἐπ' ὀνόματι τοῦ παπικοῦ κράτους». Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὅμως ἔλεγε ψέμματα. Γιατὶ ἡ Αἰκατερίνη ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ στὸν πύργο, ἀπομονωμένη στὰ διαμερίσματά της.

Ὁ Φραντζιπάνι τὴν ἐπισκεπτόταν συχνά. Στὴν ἀρχὴ τῆς μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν Ἀντρέα Ζαχαρία. Ἦταν νέος, ὄμορφος, δυνατός. Ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσαν νὰ συνδέσουν τὴ ζωή τους μὲ ἄρρηκτους δεσμούς. Ἕνας τέτοιος γάμος ἦταν ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ τὸ λαὸ τῆς Ἀχαΐας.

Ἡ πεντάμορφη πυργοδέσποινα χαμογελοῦσε εἰρωνικὰ μ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀνίερες προτάσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ Φραντζιπάνι εἶχε πάψει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ συνοικέσιο αὐτό, ποὺ τόσο ἐπεδίωκε νὰ πετύχη. Καὶ μιὰ μέρα, πέφτοντας στὰ πόδια της, τῆς ἐξωμολογήθηκε τὰ αἰσθήματά του: Αὐτὸς δὲν ἦταν πιὰ ἀρχιεπίσκοπος, τῆς εἶπε. Ὁ πάπας τὸν εἶχε ἀπαλλάξει ἀπὸ τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα καὶ τὸν εἶχε ὀνομάσει «βάϊλον καὶ ἀρχιστράτηγον τῆς Ἀχαΐας». Ἑπομένως εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήση κι' αὐτός...

— Σὲ λατρεύω, Αἰκατερίνη! τῆς φώναξε. Προσπάθησα ὅμως νὰ καταπνίξω τὸ αἴσθημά μου καὶ σοῦ μιλοῦσα γιὰ τὸν Ἀντρέα Ζαχαρία. Μά, πίστεψέ με, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν σοῦ ταιριάζει...

Ὅση ὥρα τῆς μιλοῦσε ὁ Γουλιέλμος, ἡ πριγκήπισσα ἔνοιωθε φρίκη. Ὡστόσο τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ τῆς εἶπε γιὰ τὸ Ζαχαρία, τῆς ἔφερναν ξαφνικὰ μιὰ παράτολμη ἰδέα στὸ μυαλό. Ἴσως, ἂν κατώρθωνε νὰ τὴ βάλη σ' ἐνέργεια, νὰ ἔκανε τοὺς δυὸ αὐτοὺς συνωμότες νὰ γίνουν θανάσιμοι ἐχθροὶ μεταξύ τους. Καὶ μιὰ τέτοια ἔχθρα, θὰ ἦταν σωτηρία τόσο γι' αὐτὴ ὅσο καὶ γιὰ τὸ Νικόλαο Ἀτζαγιόλι. Ἡ Αἰκατερίνη χαμογέλασε ἀόριστα.

— Τώρα πιὰ εἶναι ἀργά, τοῦ εἶπε. Ὅπως ἐσύ, ἔτσι κι' ἐγὼ αἰσθάνθηκα μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα. Περίμενα νὰ βρῶ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ τὸ καταλάβης. Ἐσὺ ὅμως μοῦ μιλοῦσες διαρκῶς γιὰ τὸ Ζαχαρία. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ δεχτῶ τὸ συνοικέσιο ποὺ μοῦ πρότεινες... Εἶμαι ἕτοιμη νὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Ζαχαρία καὶ νὰ τοῦ παραχωρήσω ὡς προῖκα τὴν Ἀχαΐα.

Ὁ Γουλιέλμο Φραντζιπάνι ἔγινε ἔξαλλος καὶ τῆς φώναξε:

— Αὐτὸ νὰ τὸ βγάλης ἀπὸ τὸ μυαλό σου, Αἰκατερίνη! Ἢ ἐμένα ἢ κανέναν ἄλλο. Στὴν ἀνάγκη θὰ μείνης γιὰ πάντα αἰχμάλωτός μου ἐδῶ μέσα. Ὅσο γιὰ τὸ Ζαχαρία, γρήγορα θὰ μάθης τὰ μαντάτα του.

Ἔφυγε ὁ ἀρχιεπίσκοπος θυμωμένος, ἐνῶ ἡ τραγικὴ πυργοδέσποινα ξέσπαγε σ' ἕνα πικρό, βουβὸ κλάμα. Ὡς πότε θὰ κρατοῦσε αὐτὴ ἡ κατάστασι; Ἀπὸ τὸν Τάραντα, οὔτε φωνὴ ἀκουγόταν οὔτε ἀκρόασι. Γιατὶ κανένας φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ πὼς ἡ βασίλισσά τους βρισκόταν δέσμια στὰ χέρια ἑνὸς ἀπάνθρωπου ρασοφόρου. Ἔτσι, θὰ περίμεναν ἥσυχα καὶ ἀμέριμνα τὴν ἐπιστροφή της, χωρὶς νἄχουν σκοπὸ νἄρθουν στὴν Πελοπόννησο νὰ τὴν ἀναζητήσουν. Ἡ μόνη ἐλπίδα της τώρα ἦταν ἡ ἐχθρότητα ποὺ μποροῦσε νὰ ξεσηκώση ἀνάμεσα στοὺς δεσμοφύλακές της. Τουλάχιστον νὰ κατώρθωνε νὰ εἰδοποιήση γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὸ Νικόλαο Ἀτζαγιόλι!

Ἄξαφνα μιὰ καινούργια ἰδέα τῆς ἦρθε στὸ μυαλό. Ναί, αὐτὸ δίχως ἄλλο, θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ ἐπισπεύση τὴν ἐλευθερία της ἢ τὴν παντοτεινὴ καταδίκη της. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, κάθησε κι' ἔγραψε ἕνα βιαστικὸ σημείωμα στὸν Ἀντρέα Ζαχαρία. Τὸν παρακαλοῦσε νἄρθη στὰ διαμερίσματά της τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ τὸν πάρη εἴδησι ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τοῦ μιλήση γιὰ κάτι ποὺ ἀφοροῦσε καὶ τοὺς δύο. Τὸ σημείωμα αὐτὸ τὸ παρέδωσε ἐμπιστευτικὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φρουρούς, ποὺ ἤξερε ὅτι ἀνῆκε στὴ στρατιωτικὴ δύναμι τοῦ Ζαχαρία.

— Πρόσεχε, τοῦ εἶπε καθὼς τοῦ τὸ ἔδινε, πρέπει νὰ φτάση στὰ χέρια του...

Πῆρε τὸ σημείωμα ὁ φρουρὸς καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν πύργο ἀπαρατήρητος. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα, ὁ κύρης τοῦ Δαμαλᾶ ἔμπαινε στὰ διαμερίσματα τῆς πριγκήπισσας, ποὺ τὸν περίμενε καθισμένη στὸν ἐξώστη.

— Μὲ ζήτησες κι' ἦρθα, δέσποινα! εἶπε συγκινημένος, ὅταν τὴν εἶδε στεφανωμένη ἀπὸ τὶς ἀχτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ. Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος ἂν μποροῦσα νὰ σοῦ παράσχω καμμιὰ ἐκδούλευσι...

— Σὲ κάλεσα γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω, ἀπάντησε ἐκείνη σοβαρή. Ἀποφάσισα νὰ γίνω γυναῖκα σου καὶ τὸ δήλωσα στὸν Φραντζιπάνι. Δυστυχῶς, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἦταν μὲ τὸ μέρος σου, τώρα στράφηκε ἐναντίον σου. Ὄχι μόνο ἀρνήθηκε τὴν πρότασί μου, ἀλλὰ μὲ βίασε κιόλας νὰ παντρευτῶ αὐτόν...

Ὁ Ἀντρέας Ζαχαρίας κύτταξε ἔκπληκτος τὴν αἰχμάλωτη πριγκήπισσα.

— Ὁ Γουλιέλμος νὰ σὲ παντρευτῆ; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε σχεδόν. Πῶς εἶναι δυνατόν; Γιατὶ ἐκτὸς ποὺ δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψη ἡ ἐκκλησία ποτέ, μοῦ ἔδωσε τὸ λόγο του ὅτι θὰ κατορθώση νὰ πετύχη τὴ συγκατάθεσί σου νὰ μᾶς παντρέψη...

— Αὐτὸ τὸ ἔκανε στὴν ἀρχή. Προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείση νὰ δεχτῶ αὐτὸν τὸ γάμο. Τελευταῖα ὅμως ἄλλαξε κι' ἄρχισε νὰ σὲ κατηγορῆ. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἕτοιμη νὰ γίνω σύζυγός σου καὶ νὰ σοῦ παραχωρήσω ὡς προῖκα τὴν Ἀχαΐα. Ἀλλὰ προηγουμένως θέλω νὰ μὲ ἀπαλλάξης ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ νὰ ἐλευθερώσης τὸ Νικόλαο Ἀτζαγιόλι. Δέχεσαι ἢ ὄχι;

— Δέχομαι! φώναξε ἐκεῖνος μὲ τὸ χέρι στὸ στῆθος. Ὑπόσχομαι νὰ ἐλευθερώσω τὸν ἀκόλουθό σου καὶ νὰ τιμωρήσω τὸν Φραντζιπάνι, ὅπως τοῦ ἀξίζει. Θέλω ὅμως ἡ συμφωνία μας νὰ σφραγιστῆ κατὰ κάποιον τρόπο. Ὄχι, ἐπειδὴ ἀμφιβάλλω, δέσποινα! Μὰ ἀνησυχεῖ ἡ ψυχή μου...

Ἡ Αἰκατερίνη ἀνατρίχιασε σύγκορμα. Κρατήθηκε ὅμως καὶ χαμογέλασε μὲ δυσκολία.

— Ἔλα, λοιπόν! τοῦ εἶπε. Τὰ χείλη μου θὰ δεχτοῦν τὸ φίλημά σου...

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Ἀντρέας Ζαχαρίας πῆρε τὸ κεφάλι τῆς πεντάμορφης πριγκήπισσας στὰ χέρια του, τὴν κύτταξε μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια καὶ σὰν τὸν διψασμένο ποὺ ἀντικρύζει νερό, κόλλησε ἀχόρταγα τὸ στόμα του στὸ δικό της. Ἡ βασίλισσα τοῦ Τάραντα δέχτηκε τὴν ταπείνωσι αὐτὴ μὲ γενναιότητα. Ἀποτραβήχτηκε κατόπιν μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ κρύβοντας τὴν ἀηδία της, τοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸν περίμενε, ὅταν θὰ τακτοποιοῦσε τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο. Κι' ἐνῶ ὁ κύρης τοῦ Δαμαλᾶ, ἔφευγε εὐτυχισμένος ἀπὸ κοντά της, ἐκείνη ἔπεφτε γονατιστὴ μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ κλαίγοντας πικρά, τὴν παρακάλεσε νὰ τὴ συγχωρέση. Ὅ,τι ἔκανε δὲν ἦταν γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἕνας ἀθῶος ἔλυωνε στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου της. Ἕνας ἀθῶος, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτή, πολὺ προτοῦ ἀκόμη παντρευτῆ τὸ Φίλιππο...

Ἡ τραγικὴ νέα αἰσθάνθηκε κάποια ἀνακούφισι μὲ τὴν προσευχή. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσους μῆνες αἰχμαλωσίας, ποὺ κοιμήθηκε ἥσυχα στὸ κρεβάτι της. Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της ἦταν πρωΐ. Μὰ δὲν εἶχε ξυπνήσει μόνη της. Ἡ ἀνάσα ἑνὸς ἀνθρώπου τῆς χάϊδευε τὸ πρόσωπο. Γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι της καὶ τὰ μάτια της ἀντίκρυσαν τὸ Νικόλαο Ἀτζαγιόλι, ποὺ τὴν κυττοῦσε σιωπηλός, χαρούμενος, εὐτυχισμένος σχεδὸν παρὰ τὴ θανάσιμη ὠχρότητά του. Φαινόταν καταξεβλημένος κι' ἄρρωστος, ἀλλὰ δὲν εἶχε χάσει τίποτα ἀπὸ τὴν ὀμορφιά του.

— Ἀγάπη μου, τοῦ ψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη, ἀγαπημένε μου...

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του κι' ἔμεινε ἐκεῖ πολλὴ ὥρα, λὲς κι' ἡ μεγάλη συγκίνησι ποὺ ἔνοιωθαν καὶ οἱ δύο τοὺς εἶχε κόψει τὴ φωνή. Ἐπὶ τέλους, ὁ Νικόλαος ἄνοιξε πρῶτος τὸ στόμα του:

— Ἴσως δὲν γνωρίζεις τὰ νέα, τῆς εἶπε. Μ' ἐλευθέρωσε ὁ ἴδιος ὁ Ζαχαρίας ἀπόψε τὴ νύχτα. Δὲν ξέρω τὸ λόγο ποὺ τὸ ἔκανε αὐτό. Ξέρω ὅμως ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ πολιορκεῖ τὸ Γουλιέλμο Φραντζιπάνι, μέσα στὸ καστέλι του. Ἡ μάχη ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ νωρίς. Τί νὰ συνέβη ἄραγε μεταξύ τους καὶ πιάστηκαν σὲ πόλεμο;

Ἡ Αἰκατερίνη χαμογέλασε πικρά. Γιατὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ἐξομολογηθῆ τὰ πάντα στὸν ἀγαπημένο της. Νὰ τοῦ πῆ πὼς αὐτὴ τοὺς εἶχε μπλέξει καὶ τοὺς ἔκανε ἀδυσώπητους ἐχθρούς. Φοβόταν ὅμως μήπως κι' ὁ Νικόλαος θεωρήσῃ τὴν πρᾶξι της ἐκείνη ποταπή. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ κρύψη τὸ παραμικρό, οὔτε ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ φιλὶ ποὺ εἶχε δεχτῆ ἀπὸ τὸν Ἀντρέα Ζαχαρία. Ὅταν ὅμως ὁ Ἀτζαγιόλι ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησί της, ἀντὶ νὰ θυμώση, τὴν κύτταξε μὲ ἀληθινὸ θαυμασμό.

— Εἶσαι μιὰ μεγάλη βασίλισσα! τῆς εἶπε. Δὲν ἔκανες κανένα ἁμάρτημα, ὥστε νὰ ντρέπεσαι γι' αὐτό. Ὁ λαὸς τῆς Ἀχαΐας ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα φιλί. Γιατὶ τὸ φιλὶ αὐτὸ θὰ τὸν ἐλευθερώση ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ τὸν μαστίζουν τόσα χρόνια...

— Σκέφτομαι ὅμως ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Ἂν νικήση ὁ Ζαχαρίας, θἄρθη νὰ μὲ κάνη μὲ τὴ βία γυναῖκα του. Κι' ἂν νικήση ὁ Φραντζιπάνι, θὰ θελήση νὰ μ' ἐκδικηθῆ. Δυστυχῶς, οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀποκρούσω...

Ὁ Νικόλαος Ἀτζαγιόλι πῆρε τὰ χέρια τῆς φίλης του τρυφερὰ στὰ δικά του.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε. Σὲ λίγο θὰ βρίσκεται ἐδῶ ὁ ἀνηψιός μου Ἰάκωβος Δονᾶτος, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἱππότες. Μόλις ἐλευθερώθηκα, τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανα ἦταν νὰ τὸν εἰδοποιήσω νἄρθη. Βρῆκα κάποιον φρουρὸ ποὺ δέχτηκε νὰ μ' ἐξυπηρετήση. Φτάνει νὰ κρατήση ἡ πολιορκία, ὅσον καιρὸ χρειάζεται νὰ φτάση ἀπὸ τὸν Τάραντα...

Εὐτυχῶς, εἶχαν περάσει κάπου δυὸ μῆνες, χωρὶς νὰ κατορθώση ὁ Ἀντρέας Ζαχαρίας νὰ ξεκολλήση τὸ Γουλιέλμο Φραντζιπάνι ἀπὸ τὸ καστέλι του. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἄντεχε καλὰ ἐκεῖ μέσα. Ὡστόσο ἔστειλε ἕναν ἄνθρωπό του νὰ συναντήση τὸν κύρη τοῦ Δαμαλᾶ καὶ νὰ τὸν ρωτήση γιὰ ποιὸ λόγο τοῦ εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε. Μὰ ὁ Φραντζιπάνι δὲν ἀπελπίστηκε. Εἶχε σχεδὸν καταλάβει πὼς ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν ἦταν ἡ Αἰκατερίνη. Τοῦ μήνυσε λοιπόν, γιὰ τελευταία φορά, ὅτι ἡ «πρεντσέσα ἔβανε κατὰ νοῦ νὰ τοὺς κάνη νὰ σκυλοφαγωθοῦνε συναμεταξύ τους, μόνε καὶ μόνε γιὰ νὰ ξαναβάνη τούτη ἡ μεγαλουσιάνα στὸ χέρι τὴν Ἀχαγιὰ κι' ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της». Αὐτοὶ οἱ δυὸ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ μαλλώνουν. «Ἦσανε φίλοι γκαρδιακοὶ ἀπὸ παλαιόθεν καὶ τίποτις δὲν συνέτρεχε —γράφει μὲ ἀφέλεια ὁ ὀρθόδοξος ἱερέας Εὐλάμπιος στὰ ἀπομνημονεύματά του, ποὺ τὰ δημοσίευσε ὁ Π. Καλλιγᾶς στὸ περιοδικὸ «Ἀθήναιον» στὰ 1886— νὰ γενοῦνε ὀχθροί, μιᾶς καὶ εἴχανε τὴν ἴδια πίστι...»

Ὁ Ζαχαρίας ἄρχισε νὰ σκέφτεται μήπως κι' ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶχε δίκηο. Ἐπισκέφτηκε τότε τὴν Αἰκατερίνη καὶ ἀπαίτησε νὰ τὸν παντρευτῆ ἀμέσως.

— Ἡ συμφωνία μας ἦταν νὰ μὲ ἀπαλλάξης πρῶτα ἀπὸ τὸν Φραντζιπάνι, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλαξες γνώμη;

— Γιατὶ ξέρω πὼς θέλεις νὰ μὲ ξεγελάσης, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶσαι πάλι αἰχμαλωτός μου. Κι' ὁ Νικόλαος Ἀτζαγιόλι θὰ ξανακλειστῆ στὰ ὑπόγεια, ὥσπου ν' ἀποφασίση ὁ Γουλιέλμος γιὰ τὴν τύχη σας...

Δὲν πρόλαβε ὅμως ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του ὁ κύρης τοῦ Δαμαλᾶ, καὶ βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ τοὺς ἱππότες τοῦ Ἰακώβου Δονάτου, ποὺ εἶχαν φτάσει ἐγκαίρως. Κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες στενῆς πολιορκίας, ὁ φοβερὸς ἀρχιεπίσκοπος Γουλιέλμος Φραντζιπάνι, ἀναγκάστηκε νὰ παραδοθῆ. Δειλὸς καθὼς ἦταν, ἔπεσε στὰ πόδια τῆς βασίλισσας καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν λυπηθῆ. Κι' ἡ Αἰκατερίνη ἡ Βαλενσιανή, μέσα στὴν μεγαλοψυχία της, τὸν λυπήθηκε. Μαζὶ μὲ τὸν Ἀντρέα Ζαχαρία, τοὺς ἔδιωξε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο. Ἔτσι ἡ Ἀχαΐα ξαναβρῆκε τὴ γαλήνη της.

— Πρέπει νὰ ξαναφύγω γιὰ τὸν Τάραντα, εἶπε τότε ἡ Αἰκατερίνη στὸ Νικόλαο. Ἂς πνίξουμε τὸ αἴσθημά μας γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ. Σοῦ παραχωρῶ τὸν τόπο αὐτόν. Καὶ θέλω νὰ τὸν ἀγαπήσης, σὰν νὰ εἶναι δικός σου...

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἐμφάνισι στὴν Ἑλλάδα τοῦ πλούσιου Φλωρεντινοῦ τραπεζίτη, ποὺ κατώρθωσε, μέσα σὲ λίγα χρόνια «νὰ ἀναδειχθῆ εἷς ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχόντων τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ νὰ καταλάβη καὶ αὐτὸ τὸ δουκᾶτο τῶν Ἀθηνῶν, καταλύων τὸ ἰσπανικὸν κράτος». Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ χάρι τῆς Αἰκατερίνης, ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ τὴ σκέφτεται ὥς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς του...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

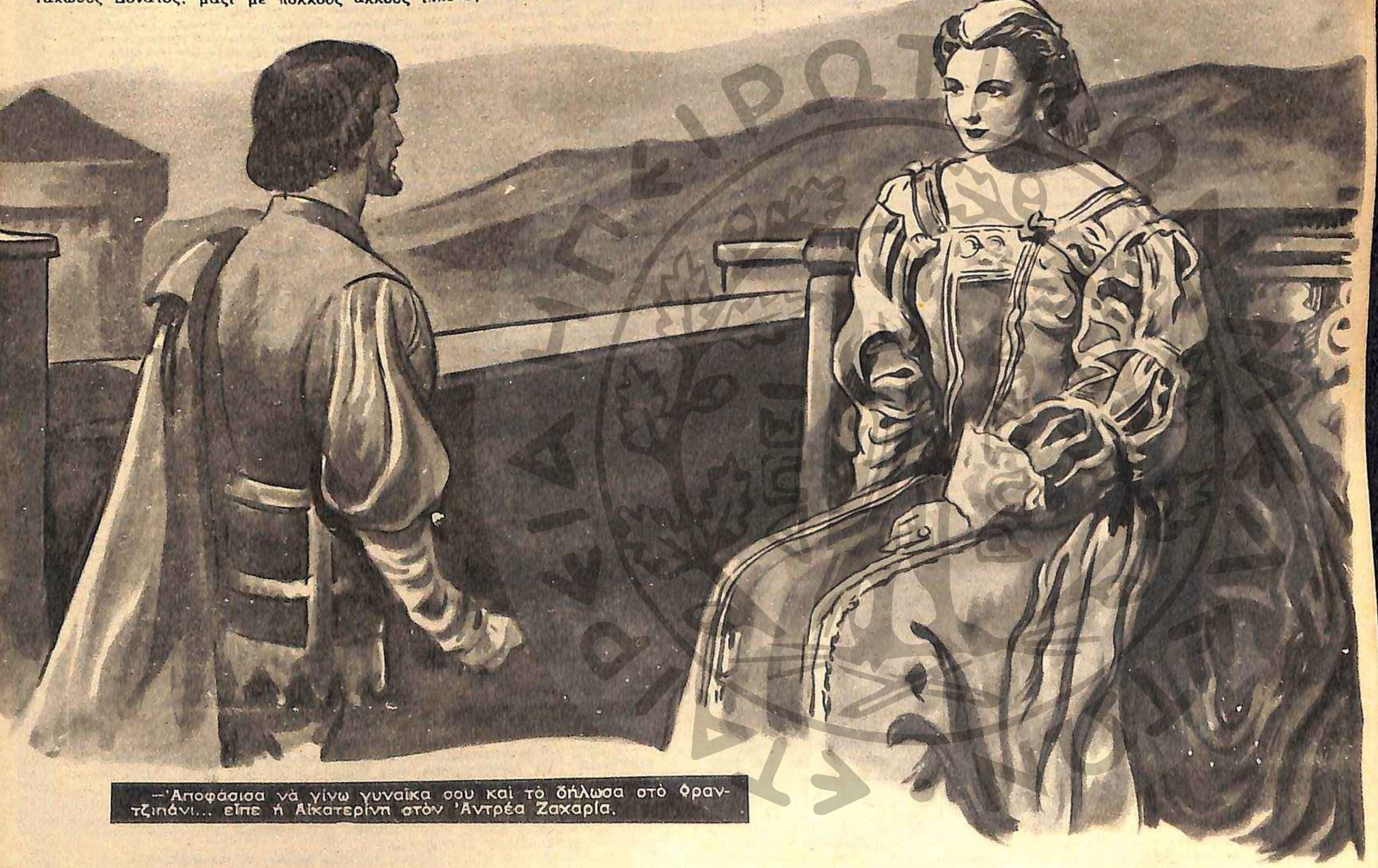

—Ἀποφάσισα νὰ γίνω γυναῖκα σου καὶ τὸ δήλωσα στὸ Φραντζιπάνι... εἶπε ἡ Αἰκατερίνη στὸν Ἀντρέα Ζαχαρία.

—Μπιάνκα, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς, ἦρθα κοντά σου...

Τὸ γράμμα

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Μπιάνκα γέννησε ἕνα ὡραιότατο κοριτσάκι στὴ λαϊκὴ κλινική, ποὺ τὴ μετέφεραν ἀναίσθητη. Οἱ γιατροὶ τῆς ἔκαναν καισαρικὴ τομή, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ παιδί, κι' ἡ κατάστασι τῆς νεαρῆς γυναίκας ἦταν ἀπελπιστική.

Συνῆλθε κάπως τὴν ἄλλη μέρα, ἀλλὰ κατάλαβε κι' ἡ ἴδια, πὼς ὁ θάνατος πλησίαζε.

Γύρισε τὸ χλωμὸ πρόσωπό της στὴν ἡλικιωμένη ἀδελφή, ποὺ καθόταν πλάϊ στὸ κρεβάτι της, καὶ τῆς εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνή:

—Ἀδελφή, θὰ μποροῦσα νὰ στείλω ἕνα γράμμα σὲ μιὰ φίλη μου;

—Δὲν μπορεῖς νὰ γράψης, παιδί μου, στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεσαι, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

—Τὸ ξέρω, ἀδελφή, ἀλλὰ εἶναι μεγάλη ἀνάγκη. Σὲ λίγο θἄναι πολὺ ἀργά... Πρέπει νὰ τὸ γράψω, γιὰ τὴν κόρη μου...

—Πάει καλά, ἀποκρίθηκε ἡ νοσοκόμα. Θὰ τὸ γράψω ἐγὼ γιὰ σένα.

Τράβηξε κοντὰ στὸ κρεββάτι ἕνα τραπεζάκι, πῆρε ἕνα χαρτοφάκελλο κι' ἕνα στυλό, ἔβαλε τὰ γυαλιά της κι' εἶπε στὴν ἄρρωστη:

—Καὶ τώρα λέγε μου, Μπιάνκα, αὐτὰ ποὺ θὲς νὰ γράψης.

«Ἀγαπημένη μου, Σουζάννα,— ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύη ἡ Μπιάνκα— ἔχεις πολὺ καιρὸ νὰ μὲ δῆς. Ἀπὸ τότε, ποὺ παντρεύτηκες, δὲν σὲ ξαναεπισκέφθηκα. Δὲν ἤθελα νὰ ξέρη ὁ ἄντρας σου, πὼς εἶχες μιὰ φίλη σὰν κι' ἐμένα. Ἤμουν ἕνα κορίτσι, ποὺ δούλευα σὲ καμπαρέ, ἐνῶ ἐσὺ εἶχες δημιουργήσει μιὰ τίμια οἰκογένεια. Τότε γελοῦσα μὲ τὶς ἰδέες σου, γιατὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ ζήσω τὴ μεγάλη ζωή, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἠθική. Τώρα ὅμως μοῦ φαίνεται, πὼς θἄχα δικό μου ὅλο τὸν κόσμο, ἂν ἀποχτοῦσα μονάχα ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὴ δική σου εὐτυχία. Τὸ κατάλαβα πολὺ ἀργά, ὅταν ἀγάπησα γιὰ πρώτη φορά.

»Δὲν τὸν ξέρεις. Σοῦ μιλῶ τώρα γι' αὐτόν, γιατὶ θέλω, πρὶν πεθάνω, ν' ἀνοίξω σὲ κάποιον τὴν καρδιά μου.

»Λέγεται Πιὲρ Ρουβιὲ κι' εἶναι γυιὸς τοῦ γνωστοῦ βιομηχάνου αὐτοκινήτων. Τὸν γνώρισα ὅπως τόσους καὶ τόσους πελάτες, ποὺ τοὺς κρατοῦσα συντροφιὰ στὸ κοσμικὸ κέντρο, ὅπου ἐργαζόμουν. Μοῦ ἄρεσε ἀμέσως. Ἦταν ὄμορφος, κομψός, μὲ λεπτοὺς τρόπους. Μοῦ συμπεριφερόταν σὰν νάμουν καμμιὰ γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου.

»Ἦρθε ἕνα βράδυ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη. Ἤθελε πάντα ἐμένα στὸ τραπέζι του κι' ὄχι τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ κέντρου. Τὸν ἐρωτεύτηκα τρελλά, χωρὶς νὰ σκεφτῶ καθόλου τὰ λεφτά του.

»Ὕστερα, γιὰ κάμποσο καιρό, δὲν τὸν ξανάδα. Εἶχα ἀπελπιστῆ πιὰ καὶ κόντευα νὰ χάσω τὰ λογικά μου ἀπὸ τὸν πόνο. Αὐτὸς ὅμως ξαναγύρισε καὶ μοῦ εἶπε, πὼς εἶχε προσπαθήσει νὰ μὲ ξεχάση, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρη. Μοῦ ζήτησε νὰ ἐγκατασταθῶ σὲ μιὰ βίλλα, ποὺ θὰ μοῦ νοίκιαζε. Δὲν ἤθελε νὰ δουλεύω πιὰ ἐκεῖ, γιατὶ ζήλευε τρομερά.

»Δέχτηκα, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα κι' ἔτρεμα μὴ τὸν χάσω. Πέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος περίπου, ποὺ ζούσαμε μαζὶ εὐτυχισμένοι.

»Μιὰ μέρα, αἰσθάνθηκα κάποια παράξενη ἀδιαθεσία. Ἐπειδὴ δὲ μοῦ πέρασε, τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸν γιατρό. Ὑπέθετα πὼς θὰ ἦταν ἡ παληά μου σκωληκοειδίτιδα, ποὺ δὲν ἀποφάσιζα ποτὲ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὴ μὲ ἐγχείρησι. Ὁ γιατρὸς μ' ἐξέτασε κι' ὕστερα, χαμογελῶντας, μοῦ εἶπε πὼς θὰ γινόμουν μητέρα. Γέμισα ἀπὸ χαρά. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, περίμενα τὸν Πιὲρ μ' ἀνυπομονησία. Τὸ κατάλαβε ἀμέσως μόλις μπῆκε, πὼς κάτι συνέβαινε.

»—Τί εἶναι ἀγάπη μου; μὲ ρώτησε ἀγκαλιάζοντάς με. Εἶδες τίποτα καινούργιο στὶς βιτρίνες; Μήπως κανένα γουναρικό;

»Τοῦ ἔγνεψα «ὄχι».

»—Τότε κανένα χαριτωμένο καπελλάκι;

»Τοῦ ἔγνεψα πάλι «ὄχι».

»—Οὔτε; Στοιχηματίζω, λοιπόν, πὼς πρόκειται γιὰ κανένα βραχιόλι μὲ μπριλλάντια.

»Γελοῦσα καὶ συνέχιζα νὰ τοῦ γνέφω ἀρνητικά.

»Μ' ἔσφιξε πιὸ πολὺ καὶ μοῦ εἶπε:

»—Πές μου το, λοιπόν, ἀγαπούλα μου!

»—Πρέπει νὰ παντρευτοῦμε, Πιέρ, τοῦ ἀποκρίθηκα γρήγορα.

»Μ' ἄφησε, καὶ τὸ εὔθυμο ὕφος ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν ὄψι του.

»—Νὰ παντρευτοῦμε; Τί σοῖ κουβέντα εἶναι αὐτή;

»—Περιμένω παιδί, Πιέρ...

»Τὰ χαρακτηριστικά του ἔγιναν σκληρά.

»—Λυπᾶμαι, μοῦ ἀπάντησε, ποὺ γελάστηκα ἔτσι μαζί σου. Εἶχα περάσει γιὰ καλύτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες. Τὸ τέχνασμα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θὰ γεννηθῆ, εἶναι κάπως παληὸ καὶ δὲν πιάνει, τουλάχιστο σὲ μένα. Ἄκου, Μπιάνκα, ἕνα κι' ἕνα κάνουν δυό. Ἂν θὲς νὰ ζήσης ὅπως ζοῦσες ὡς τώρα κοντά μου, μεῖνε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

»Μοῦ γύρισε τὶς πλάτες καὶ βγῆκε.

»Δὲν ἤθελα τὰ λοῦσα του. Ἤθελα κάτι πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ πολύτιμο: νὰ μ' ἀγαπᾶ ὅπως τὸν ἀγαποῦσα. Ἀλλὰ τώρα πιὰ αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀπαιτῶ. Βγῆκα μὲ τὸ φουστάνι, ποὺ φοροῦσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ μὲ τὶς λίγες οἰκονομίες, ποὺ εἶχα στὴν τσέπη ἀπὸ τὴ δουλειά μου. Δὲν γύρισα νὰ κυττάξω τὸ σπίτι του, ποὺ ἄφηνα.

»Ζήτησα δουλειὰ σ' ἕνα κατάστημα κεντημάτων καὶ βρῆκα ἀρκετή. Ἔμενα ὅλη τὴ μέρα στὸ μικρό μου δωμάτιο, κεντῶντας πλάϊ στὸ παράθυρο.

»Ὅταν ἡ ἐγκυμοσύνη μου προχώρησε, ὁ γιατρός μοῦ εἶπε πὼς τὸ λίγο φαΐ κι' ἡ ἀκινησία θἄκαναν κακὸ καὶ σὲ μένα καὶ στὸ παιδί μου. Δὲν τὸν ἄκουσα. Καὶ τί μποροῦσα ἄλλωστε νὰ κάνω; Τὰ πράγματα ἦρθαν, ὅπως μὲ προειδοποιοῦσε ὁ γιατρός. Εὐτυχῶς τὸ παιδί μου γλύτωσε. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω πιὰ παρὰ λίγες ὧρες ζωῆς ἀκόμα.

»Σουζάννα μου, δὲν θέλω τὸ παιδάκι μου νὰ γνωρίση τὴν ἐγκατάλειψι καὶ τὴ φτώχεια τὴ δική μου. Ξέρω, πὼς δὲν κάνεις παιδιὰ καὶ πὼς σοῦ ἀρέσουν πολύ. Σοῦ τὸ ἐμπιστεύομαι. Εἶσαι κάτι πάρα πάνω ἀπὸ μιὰ ἀδελφὴ γιὰ μένα. Σὲ φιλῶ. Μπιάνκα».

Τὸ κεφάλι τῆς Μπιάνκας ξανάπεσε στὸ μαξιλάρι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ ἡλικιωμένη ἀδελφὴ βρισκόταν στὸ δρόμο. Μπῆκε σ' ἕνα τρὰμ κι' ἔφτασε στὴν ὁδό, ὅπου καθόταν ἡ Σουζάννα. Ἀλλὰ μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα, τὴν ἔκανε νὰ σταματήση μπροστὰ στὴν πόρτα της, χωρὶς νὰ χτυπήση.

Μετὰ ἀπὸ λίγο, ἡ ἀδελφὴ βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ Πιὲρ Ρουβιέ.

—Ἔχετε αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ εἶπε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ διαβάσετε ἀμέσως.

Ὁ Πιὲρ πῆρε τὸ φάκελλο, τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ κύτταξε τὴν ἀδελφὴ μ' ἀπορία:

—Μὰ δὲν ἀπευθύνεται σὲ μένα, εἶπε.

—Πραγματικὰ δὲν γράφηκε γιὰ σᾶς, μὰ νομίζω πὼς ἐσεῖς ἔχετε περισσότερο δικαίωμα ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ τὸ διαβάσετε.

Ὁ Πιὲρ ἔσχισε τὸ φάκελλο κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη. Καθὼς προχωροῦσε στὸ διάβασμα, τὸ πρόσωπό του χλώμιασε.

—Ποῦ εἶναι ἡ Μπιάνκα, ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; φώναξε στὸ τέλος. Ἀδελφή, σᾶς παρακαλῶ, ὁδηγῆστε με ἀμέσως κοντά τους.

Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς κλινικῆς. Ὁ Πιὲρ κι' ἡ ἡλικιωμένη ἀδελφὴ προχώρησαν στὸ βάθος τοῦ μεγάλου διαδρόμου.

Ἡ καρδιὰ τοῦ νεαροῦ ἄντρα εἶχε γίνει κομμάτια ἀπὸ ἀγάπη, τύψεις, ἀπελπισία. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, μιὰ πόρτα ἄνοιξε καὶ τοῦ ἔφεραν τὸ παιδάκι του.

Εἶχε προτιμήσει νὰ δῆ πρῶτα τὴν κορούλα του, γιὰ νὰ πάρη ἀπ' αὐτὴ τὸ κουράγιο, ὥστε νὰ μπορέση νὰ ἀτενίση τὴ Μπιάνκα.

Ἡ νοσοκόμα, ποὺ κρατοῦσε τὸ μωρό, τοῦ τὸ ἔβαλε στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ μάτια τοῦ Πιὲρ ἦταν τώρα θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα.

—Παιδάκι μου, ψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνή, φτωχό μου παιδάκι χωρὶς μαννούλα!...

Φίλησε τὴν κορούλα του στὰ μαλλάκια της κι' ὕστερα τὴν ξανάδωσε στὴ νοσοκόμα. Ἔπρεπε νὰ δῆ τὴ Μπιάνκα. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ περιμένη.

Ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸ κρεβάτι της, γονάτισε, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὤπνιξε στὰ φιλιά.

—Μπιάνκα, γλυκειά μου Μπιάνκα, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς, ἦρθα κοντά σου. Συγχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα.

Ἡ Μπιάνκα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε γλυκά. Στὸ πρόσωπό της ἄνθισε μιὰ ἤρεμη χαρά. Τὰ χείλη της κινήθηκαν κι' ἀπὸ τὸ στόμα της βγῆκε μονάχα αὐτὴ ἡ φράσι:

—Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου...

Ὕστερα ἔκλεισε τὰ βλέφαρα.

Ὁ Πιὲρ τηλεφώνησε ἀμέσως σ' ἕνα φίλο του καθηγητὴ τοῦ πανεπιστημίου. Τὸν εἰδοποίησαν, πὼς θἀρχόταν σὲ μιὰ ὥρα, γιατὶ τελείωνε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ἐγχείρησι.

Ὅταν ὁ καθηγητὴς ἦρθε κι' ἐξέτασε τὴ Μπιάνκα, γύρισε στὸν Πιὲρ καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆς. Ἡ κατάστασί της εἶναι ἀκόμη σοβαρή, ἀλλὰ πέρασε πιὰ ἡ κρίσι.

Ὁ γυρισμὸς τοῦ ἀγαπημένου της εἶχε σώσει τὴ Μπιάνκα ἀπὸ τὸν θάνατο.

ΖΑΝ ΜΑΡΤΕΝ

Μιὰ νέα διάγνωσι τοῦ καρκίνου

4 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ ΕΚΔΗΛΩΘΗ!

Οἱ δυὸ ἀλάνθαστοι τρόποι, ποὺ ἀνακάλυψε ἕνας Γερμανὸς γιατρὸς

ΟΛΟΙ οἱ γιατροὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι ὅσο πιὸ γρήγορα γίνη ἀντιληπτὸς ὁ καρκίνος, τόσο μεγαλύτερες εἶναι οἱ πιθανότητες καταγικήσεώς του.

Ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Βέρνερ Καΐλιν, ὅμως ἔχει ἀνακαλύψει ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ δυὸ τρόπους, ποὺ μ' αὐτοὺς ὁ καρκίνος διαπιστώνεται τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια προτοῦ ἐμφανιστοῦν τὰ πρῶτα του συμπτώματα!

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ δόκτορος Καΐλιν, ποὺ τώρα τελευταῖα ἀρχίζουν νὰ τὴν παραδέχωνται ἀρκετοὶ κορυφαῖοι καρκινολόγοι, ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια δὲν εἶναι τοπική, ἀλλὰ γενικώτερη πάθησι.

Ὅταν ὁ καρκίνος παρουσιάζεται σ' ἕνα μέρος τοῦ σώματος, δὲν πρέπει νὰ ναμίζουμε ,ὅτι εἶναι ἐντοπισμένος μονάχα σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ἁπλῶς ἐκδηλώνεται ἐκεῖ, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἔχει ἁπλώσει τὴν ἐπίδρασί του σὲ ὅλο τὸν ὀργανισμό.

Τὰ ἴχνη τοῦ καρκίνου, προτοῦ ἀκόμα προκαλέση τὶς γνωστὲς ἀλλοιώσεις τῶν κυττάρων σὲ ἕνα ὡρισμένο μέρος τοῦ σώματος, μποροῦν νὰ ἀνακαλυφτοῦν ἐγκαίρως μέσα στὸ αἷμα.

Ἡ πρώτη μέθοδος, μὲ τὴν ὁποία ὁ δόκτωρ Καΐλιν κάνει αὐτὴ τὴ διάγνωσι, ἔχει τὶς ἀκόλουθες δύο φάσεις.

Πρώτη φάσις: Διαλύεται μέσα σὲ ἀπεσταγμένο νερό, αἷμα παρμένο ἀπὸ μιὰ φλέβα τῆς ὠλένης. Ἕνα κυβικὸ ἑκατοστόμετρο ἀπ' αὐτὸ τὸ διαλυμένο αἷμα, ἀπορροφᾶται κατόπιν ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ χάρτινο φίλτρο, ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα κυλίνδρου. Ἡ διάλυσι αὐτὴ διαποτίζει πάνω στὸ κυλινδρικὸ φίλτρο μιὰ ζώνη ὕψους πέντε πόντων. Γιὰ κάθε ἐξέτασι, ἑτοιμάζονται εἴκοσι τέτοιοι κύλινδροι, πάνω στοὺς ὁποίους ἀφήνεται τὸ διαλυμένο αἷμα νὰ στεγνώση γιὰ 4 μὲ 5 ὧρες.

Δεύτερη φάσι: Ἡ ἴδια ζώνη τῶν κυλίνδρων διαποτίζεται μὲ δυόμισυ κυβικὰ ἑκατοστόμετρα ἑνὸς ὑγροῦ, ποὺ ἡ βάσι τῶν συστατικῶν του εἶναι φυτικὸ ἐκχύλισμα. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ ἁπλώνεται σὲ ὅλη τὴ ζώνη, ποὺ πιάνει τὸ διαλυμένο αἷμα καὶ περνᾶ τὴν πάνω εὐθεῖα γραμμή της. Ἂν τὸ αἷμα εἶναι ὑγιές, τὸ πέρασμα τοῦ ὑγροῦ πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ παίρνει σιγὰ-σιγὰ τὸ σχῆμα μιᾶς ὁροσειρᾶς χωρὶς μεγάλες κοιλάδες ἀνάμεσα στὶς κορυφές της.

Ἂν ὅμως ὑπάρχη καρκίνος, ἡ εἰκόνα εἶναι διαφορετική. Καθὼς τὸ ὑγρὸ ἁπλώνεται πάνω ἀπὸ τὴ γραμμή, οἱ κορυφὲς τῆς ὁροσειρᾶς ἀπομονώνονται μεταξύ τους μὲ βαθειὲς ὀδοντωτὲς στὰ πλάγια κοιλάδες.

Γιὰ τὴ διάγνωσι μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, ἔχει μεγάλη σημασία κι' ἡ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία τὸ ὑγρὸ περνᾶ τὴ γραμμὴ καὶ σχηματίζει τὴν εἰκόνα τῆς ὁροσειρᾶς.

Ἔτσι, τὸ προχώρημά του πάνω ἀπὸ τὴ γραμμὴ χρονομετρεῖται χωριστὰ σὲ κάθε κύλινδρο κι' ἡ σύγκρισι τοῦ χρόνου στοὺς διαφόρους κυλίνδρους ἐπιτρέπει μιὰ ἀκριβῆ διάγνωσι.

Τὸ ὕψος τῶν κορυφῶν πάνω ἀπὸ τὴ γραμμὴ ἔχει κι' αὐτὸ τὴ σημασία του. Δείχνει ποιὰ εἶναι τὰ ὄργανα ἢ τὰ μέρη τοῦ σώματος, ποὺ ὁ καρκίνος ἀπειλεῖ. Ἔτσι, οἱ χαμηλὲς κορυφὲς ἀντιστοιχοῦν στὸ γεννητικὸ σύστημα, στὴν κύστι καὶ στὸ ἀπηυθυσμένο ἔντερο.

Πιὸ ψηλὰ βρίσκονται οἱ κορυφὲς τῶν ἐντέρων καὶ τοῦ στομάχου κι' ἀκόμα πιὸ ψηλὰ ἐκεῖνες τῆς θωρακικῆς χώρας καὶ τοῦ κεφαλιοῦ.

Ἡ δεύτερη μέθοδος πρώϊμης διαγνώσεως τοῦ καρκίνου λέγεται «ἀποκαλυπτικὴ κρυστάλλωσις» καὶ βασίζεται πάνω στὸ ἑξῆς γεγονός:

Ὅταν σὲ μιὰ διάλυσι ἀνοργάνων ἁλάτων, ποὺ πρόκειται νὰ κρυσταλλωθοῦν, προσθέσουμε ὀργανικὲς οὐσίες, δηλαδὴ οὐσίες ἀπὸ ζῶα ἢ φυτά, ἡ μορφὴ ποὺ παίρνει ἡ κρυστάλλωσι μαρτυρεῖ τὴν κατάστασι ὑγείας αὐτῶν τῶν ζώων ἢ τῶν φυτῶν.

Ἡ ἁρμονία τῶν σχημάτων τῆς κρυσταλλώσεως αὐτῆς χαλάει αἰσθητά, ὅταν συμβῆ νὰ εἶναι ἄρρωστο τὸ ζῶο ἢ τὸ φυτό.

Ἡ ἐξέτασι χιλιάδων τέτοιων κρυσταλλώσεων, στὶς ὁποῖες προστέθηκε ἀνθρώπινο αἷμα, ὡδήγησε τὸν δόκτορα Καΐλιν νὰ καθορίση τὶς χαρακτηριστικὲς ἀνωμαλίες, ποὺ προκαλοῦν στὴ διάταξι τῶν κρυστάλλων διάφορες ἀρρώστειες τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς ἀρρώστειες εἶναι κι' ὁ καρκίνος. Τὸ αἷμα ἑνὸς «προκαρκινικοῦ», ὅπως θὰ πρέπη νὰ ὀνομάσουμε τὸν ἄρρωστο στὸν ὁποῖο ὁ καρκίνος δὲν ἐκδηλώθηκε ἀκόμα, ἀφήνει σ' αὐτὲς τὶς κρυσταλλώσεις τὴ σφραγίδα τῆς ὕπουλης ἀρρώστειας μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ διατάραξι ποὺ ὁ καρκίνος προκαλεῖ στὰ ἁρμονικά της σχήματα.

Ἡ δεύτερη αὐτὴ μέθοδος ἀποδείχτηκε πιὸ ἀσφαλὴς κι' ἀποκαλυπτικὴ ἀπὸ τὴν προηγούμενη καὶ στὶς χιλιάδες ἐξετάσεις, ποὺ ἔγιναν μ' αὐτή, οἱ διαγνώσεις ὑπῆρξαν ἐπιτυχεῖς κατὰ 95%.

Πολλὰ ἄτομα, ποὺ μὲ τὴ μέθοδο τῆς «ἀποκαλυπτικῆς κρυσταλλώσεως» προειδοποιήθηκαν, ὅτι θὰ τοὺς ἐκδηλωνόταν καρκίνος καὶ δὲν ἔδωσαν σημασία, εἶδαν κατόπιν μὲ τρόμο νὰ ἐπαληθεύει αὐτὴ ἡ προειδοποίησι, δυστυχῶς ὅμως ἦταν πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ἂν ὅμως εἶχαν ὑποβληθῆ ἀπὸ τότε σὲ θεραπεία, θὰ εἶχαν γίνει ἀσφαλῶς καλά.

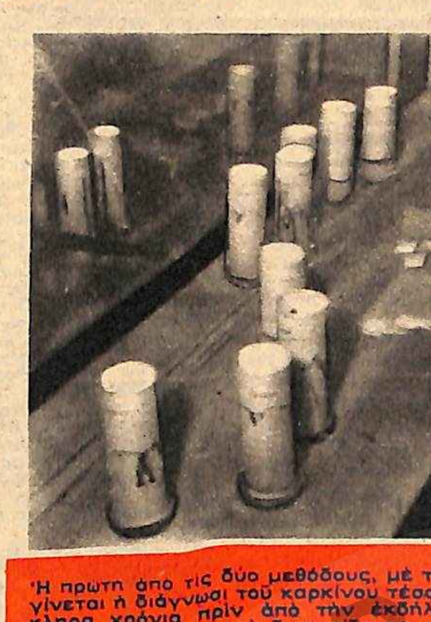

Ἡ πρωτη ἀπο τις δύο μεθόδους, μὲ τις ὁποιες γίνεται ἡ διάγνωσι τοῦ καρκίνου τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσί του. Α) Οἱ κύλινδροι, ποὺ διαποτίζονται μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρρώστου.

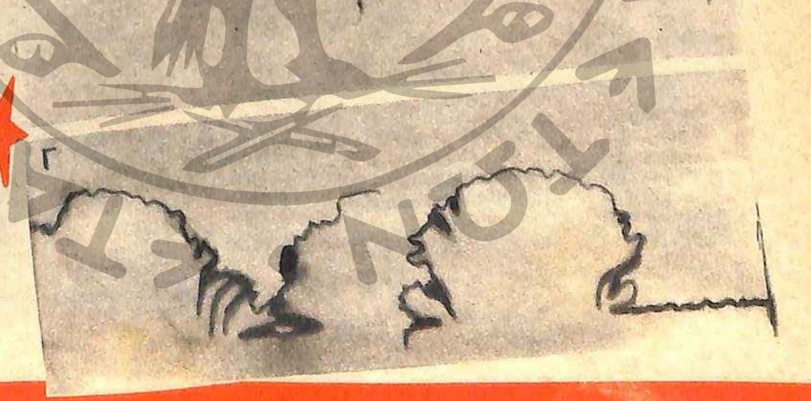

Β) Οἱ ἐπάνω ἄκρες τοῦ ὑγροῦ, σὲ περίπτωσι ὑγείας. Μοιάζουν μὲ ὁροσειρὰ χωρὶς ἀπομονωμένες κορυφές. Γ) Οἱ ἐπάνω ἄκρες τοῦ ὑγροῦ, σὲ περίπτωσι καρκίνου. Οἱ κορυφὲς εἶναι χωρισμένες μεταξύ τους.

✪✪

Τὸ συνάχι θεραπεύεται μὲ ὁρμόνες

Τὸ ἀλλεργικὸ συνάχι, ποὺ δὲν ὑποχωρεῖ μὲ ἐνέσεις «ἀποευαισθητοποιήσεως», μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ μ' ἕνα συνδυασμὸ ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ὁρμονῶν. Πράγματι, ἕνας γιατρὸς εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὰ ἀλλεργικὰ συμπτώματα συνοδεύονται κάποτε ἀπὸ ἀνωμαλίες τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Ὑπέδειξε λοιπὸν τὴ χρησιμοποίησι δισκίων ὁρμονῶν γιὰ τὶς ἐπίμονες περιπτώσεις ἀλλεργικοῦ συναχιοῦ, μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία. Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ ὑποχωροῦν τὰ ρινικὰ συμπτώματα, καλλιτερεύει ὁ μυϊκὸς τόνος καὶ ἀποκτᾶται ἕνα συναίσθημα εὐεξίας. Σὲ ἀσθενεῖς ἡλικιωμένους, αὐξάνει ἡ ὄρεξι καὶ ἡ διανοητικὴ ἀπόδοσι.

Τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματά της

Μιὰ σπείρα ΣΑΔΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1913, οἱ κάτοικοι τῆς Μόσχας ἔζησαν τραγικὲς ἡμέρες. Μιὰ σπεῖρα κακούργων τρομοκρατοῦσε τὴν πόλι. Τὰ ἐγκλήματά τους διαδέχονταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο κι' ἦταν ὅλα ἀποτρόπαια, ἀνατριχιαστικά, τερατώδη.

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ἔγινε τὴ νύχτα τῆς 13ης 'Ιουνίου στὸ προάστιο Μπογκοροντσκόϊε κι' εἶχε γιὰ θύματα τρεῖς ἡλικιωμένες γυναῖκες, τρεῖς ἀδελφές, ποὺ ζοῦσαν ὁλομόναχες σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι. Τὴν πρώτη ἀπ' αὐτές, ποὺ ἦταν παράλυτη, οἱ δολοφόνοι τὴν ἔβαλαν σὲ μιὰ καρέκλα, τῆς ἔσπασαν μ' ἕνα σφυρὶ τὰ γόνατα καὶ τῆς κάρφωσαν ἕνα μαχαίρι στὸ στῆθος.

Τὴ δεύτερη τὴν κρέμασαν ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὴν τρίτη τὴν ἔπνιξαν μέσα σὲ μιὰ στέρνα μὲ νερό.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἕνας χωροφύλακας ποὺ ἔκανε τὴ συνηθισμένη περιπολία του μὲ ποδήλατο, εἶδε ἕνα ἁμάξι, χωρὶς ἁμαξᾶ, ποὺ ἦταν σταματημένο στὴ γωνία κάποιου πάρκου. Πῆγε κοντὰ καὶ κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶδε στὸ ἐσωτερικὸ ἕνα νέο καὶ μιὰ νέα ποὺ φαίνονταν πὼς κοιμόνταν. 'Αλλ' ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ τοὺς ξυπνήση, κατάλαβε πὼς ἦταν κι' οἱ δυὸ νεκροί. Οἱ δολοφόνοι τοὺς εἶχαν ἀνοίξει δυὸ μεγάλες πληγὲς στὸ λαιμὸ κι' ἔπειτα εἶχαν ὀργώσει στὴν κυριολεξία τὸ στῆθος τους μὲ τὰ μαχαίρια. 'Ο χωροφύλακας, ψάχνοντας, βρῆκε λίγο πιὸ πέρα, πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, τὸν ἁμαξᾶ μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο στὰ δύο.

'Η ἀγωνία τῶν κατοίκων τῆς Μόσχας ἔφθασε, ὅμως, σὲ ἀληθινὸ παροξυσμὸ κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς νέου στυγεροῦ ἐγκλήματος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν κατακρεούργησι μιᾶς ὁλόκληρης οἰκογενείας.

Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες εἶχε φθάσει στὴ Μόσχα μιὰ οἰκογένεια χωρικῶν, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα σπιτάκι, στὴ συνοικία 'Ιπατιέβσκι. 'Ο πατέρας Νικόλαος Κοκλακὼβ ἐργαζόταν σ' ἕνα ἐργοστάσιο. 'Εκτὸς ἀπὸ τὴ γυναίκα του, εἶχε ἐπίσης δυὸ ἀγόρια, τὸ ἕνα εἴκοσι καὶ τὸ ἄλλο δεκαπέντε χρόνων, καὶ μιὰ κόρη δεκαεφτὰ χρόνων.

Καὶ τὰ πέντε αὐτὰ πρόσωπα βρέθηκαν ἕνα πρωῒ κατακρεουργημένα μὲ τὸν πιὸ ἀνατριχιαστικὸ τρόπο. 'Ο πατέρας βρισκόταν κοντὰ στὴν πόρτα μὲ τὸ κεφάλι πολτοποιημένο. Οἱ δολοφόνοι τὸν εἶχαν χτυπήσει προφανῶς μὲ λοστάρι. Ξεχύθηκαν κατόπιν μέσα στὸ σπίτι καὶ σκότωσαν ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἔπειτα τοὺς ἔκοψαν τὰ αὐτιὰ καὶ τὶς μύτες καὶ τοὺς ἐξώρυξαν τὰ μάτια.

Τῆς κόρης τῆς εἶχαν γεμίσει τὸ στόμα μὲ στουπὶ καὶ κατόπιν ἄρχισαν νὰ τὴν πετσοκόβουν. Μόνον στὸ στῆθος της οἱ ἀστυνομικοὶ μέτρησαν εἴκοσι ὀχτὼ μαχαιριές. Στὸ δεύτερο ἀπὸ τοὺς γυιούς, τοῦ εἶχαν ἀνοίξει τὴν κοιλιὰ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Ἕνα ἀνόσιο χέρι χώθηκε κατόπιν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ τοῦ ξερρίζωσε τὴν καρδιά!

Οἱ δράστες αὐτοῦ τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ ἐγκλήματος παρέμειναν ἄγνωστοι, ὅπως εἶχε γίνει καὶ γιὰ τὰ προηγούμενα.

Μερικὰ ἄλλα ἐγκλήματα, ποὺ ἦταν τὸ ἕνα ἀνατριχιαστικώτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐτάραξαν τὴ Μόσχα καὶ κατὰ τὶς ἑπόμενες ἑβδομάδες.

'Αλλ' ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος. Ἕνα βράδυ, κάποιος πλούσιος δερματέμπορος, ποὺ λεγόταν Μπιελοστάτοκι, γύριζε μαζὶ μὲ τὴν ἀνηψιά του Φεοντορόβνα στὸ σπίτι του μέσα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ ἁμαξάκι ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ ἴδιος. Σὲ κάποια στροφὴ τοῦ δρόμου, μερικοὶ ἄνθρωποι βγῆκαν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔπιασε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήση. Ἕνας ἄλλος πῆγε κοντὰ στὸ ἁμάξι, ἅρπαξε τὸν Μπιελοστότοκι ἀπὸ τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του, τὸν κατέβασε κάτω καὶ τοῦ βύθισε ἕνα μαχαίρι στὸ στῆθος. Ἔπειτα φώναξε στὴ νέα νὰ κατεβῆ.

'Αλλ' ἡ Φεοντόροβνα θυμήθηκε πὼς ὁ θεῖος της εἶχε πάντα ἕνα περίστροφο σὲ μιὰ θήκη στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ἁμαξιοῦ. Ἅρπαξε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ περίστροφο καὶ πυροβόλησε τρεῖς φορές. Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες βρῆκε ἐκεῖνον ποὺ κρατοῦσε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγὴ πόνου καὶ τὄβαλε ἀμέσως στὰ πόδια. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν.

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν τραυμάτισα στὸ χέρι, ἐδήλωσε ἡ Φεοντορόβνα στοὺς ἀστυνομικούς. Ἦταν νέος, ὄχι παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνων. Θὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἀμέσως ἂν τὸν ξαναϊδῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἀστυνομία ἔδωσε μιὰ ἀνακοίνωσι στὶς ἐφημερίδες. Μ' αὐτὴν προσεκαλοῦντο οἱ κλινικές, τὰ νοσοκομεῖα καὶ οἱ γιατροὶ νὰ δηλώσουν ἂν εἶχαν περιποιηθῆ ἕνα νέον (ἀκολουθοῦσε ἡ περιγραφή του σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσι τῆς Φεοντορόβνας) ποὺ εἶχε τραυματισθῆ ἀπὸ σφαῖρα περιστρόφου στὸ χέρι ἢ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματος. 'Η ἀνακοίνωσις αὐτὴ ἐξακολούθησε νὰ δημοσιεύεται ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Καί, στὸ μεταξύ, τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα συνεχίζονταν στὴ Μόσχα.

Πέρασαν ἔτσι δυὸ μῆνες.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάστηκε στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Λεγόταν Φεντοτὼφ κι' εἶχε καταδικασθῆ δυὸ φορὲς γιὰ παράνομο ἐξάσκησι τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς κατέθεσε τὰ ἑξῆς:

—Πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες μὲ ἐπισκέφθηκε ἕνας νέος ποὺ εἶχε πληγωθῆ στὸ χέρι ἀπὸ σφαῖρα περιστρόφου. Τὸ τραῦμα ἦταν παλαιὸ κι' εἶχε ἐκδηλωθῆ γάγγραινα. 'Αναγκάστηκα, λοιπόν, νὰ τοῦ κόψω καὶ τὰ πέντε δάκτυλα καὶ μάλιστα, χωρὶς νὰ τὸν ὑποβάλω σὲ ἀναισθησία... Δὲν μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του. Νομίζω, ὅμως, πὼς εἶναι φοιτητής.

'Η πληροφορία αὐτὴ ἦταν πολύτιμη. Πρὶν περάσουν σαράντα ὀκτὼ ὧρες οἱ ἀστυνομικοὶ συνέλαβαν ἕναν φοιτητὴ τῆς φιλοσοφίας ποὺ λεγόταν Σάσκα. Εἶχε ἀκόμη τὸ δεξί του χέρι τυλιγμένο μὲ ἐπιδέσμους.

Αὐτὸς ὁ Σάσκα ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ ὅτι ἤξερε τίποτε γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν. Ἔπειτα, ὅμως, ὡμολόγησε τὰ πάντα. Ἦταν γυιὸς ἑνὸς εὐπόρου δικηγόρου ἀπὸ τὴν Πετρούπολι, ποὺ τὸν εἶχε στείλει στὸ πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας γιὰ νὰ σπουδάση φιλοσοφία. 'Ο πατέρας του τὸν ἐφωδίαζε πάντα μὲ ἀρκετὰ χρήματα. 'Αλλ' εἶχε μερικὲς ἐρωτικὲς ἀτυχίες, ποὺ τὸν εἶχαν βυθίσει σὲ μεγάλη λύπη καὶ τοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει μῖσος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Τὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἔτυχε νὰ συναντήση κάποιον χρεωκοπημένον ἔμπορο ποὺ λεγόταν Σβάρτζ καὶ ποὺ πίστευε πὼς ἡ κοινωνία ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ τὰ ἀτυχήματά του. 'Αποφάσισαν, λοιπόν, νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς ὁμοίους τους καὶ δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ βροῦν κι' ἄλλους ποὺ εἶχαν τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις. Οἱ συνεργάτες τους ἦταν ἕνας παληὸς χασάπης, ἕνας παληὸς ἁμαξᾶς κι' ἕνας... κανδηλανάφτης.

Οἱ πέντε αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν πολυενδιαφέρονταν γιὰ τὰ κέρδη ποὺ ἀποκόμιζαν ἀπὸ τὰ ἐγκλήματά τους.

'Η μεγάλη χαρά τους ἦταν νὰ σκοτώνουν καὶ νὰ βασανίζουν τὰ θύματά τους.

'Ο χασάπης κι' ὁ κανδηλανάφτης συνελήφθησαν σὲ λίγο καὶ παρεπέμφθησαν σὲ δίκη μαζὶ μὲ τὸν Σάσκα καὶ τὸ Σβάρτζ. Κι' οἱ τέσσερες πέθαναν πάνω στὴν ἀγχόνη. Ὅσο γιὰ τὸν παληὸ ἁμαξᾶ, τὰ ἴχνη του δὲν ἀνακαλύφθηκαν ποτέ.

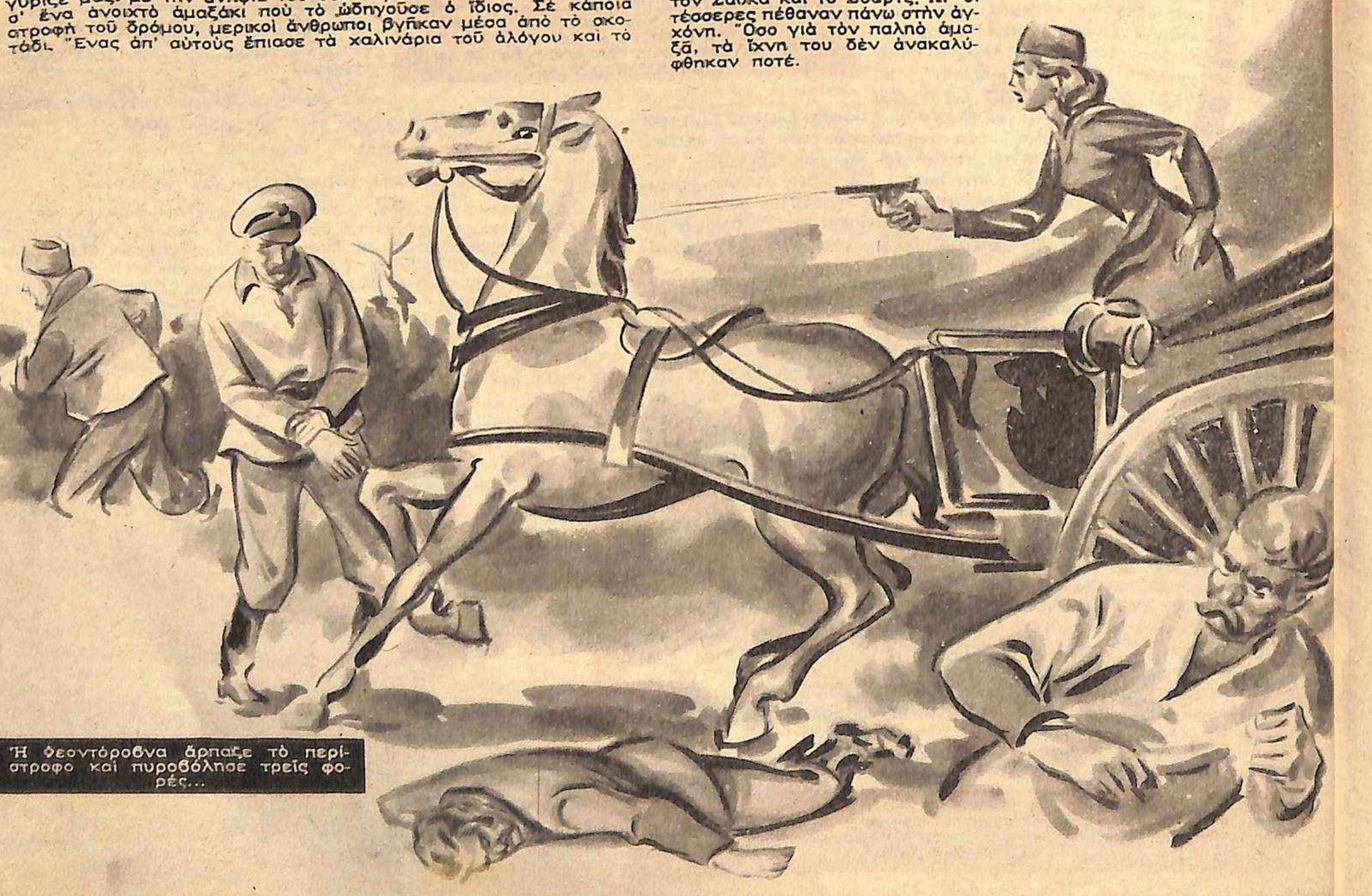

Ἡ Φεοντόροβνα ἅρπαξε τὸ περίστροφο καὶ πυροβόλησε τρεῖς φορές...

ΚΑΘΕ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

ἔχει τὸ μήνα της !

Τί ἀποκαλύπτει ἡ πρόσφατη σχετικὴ ἔρευνα μιᾶς ἀμερικανικῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας

Οἱ διάφορες ἀρρώστειες ἔχουν κι' αὐτὲς τὶς ἐποχὲς τῆς προτιμήσεώς τους. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀπὸ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα μελέτη ποὺ δημοσίευσε, τελευταῖα, ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία «Μετροπόλιταν».

Τὸ πρῶτο συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴ μελέτη αὐτή, εἶναι ὅτι τὸ χειμώνα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρώστων μεγαλώνει καὶ καμμιὰ φορὰ εἶναι διπλάσιος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀρρώστων, ποὺ παρατηροῦνται τὸ καλοκαῖρι. Τὸ χειμώνα ἐπίσης ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων εἶναι μεγαλύτερος κατὰ ἕνα τρίτον ἀπὸ τοὺς ἄλλους μῆνες.

Φυσικά, οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς εἶναι λίγο - πολὺ γνωστές. Οἱ στατιστικοὶ πίνακες ἔχουν ἰδιαίτερη ἀξία, γιατὶ δὲν περιορίζονται στὸ νὰ ἀναφέρουν, γενικά, τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀρρώστων καθε μῆνα, ἀλλὰ δίνουν καὶ πολύτιμες πληροφορίες, σχετικὰ μὲ τὴν κάθε ἀρρώστεια. Μὲ λίγα λόγια, ἀναφέρουν ὄχι μόνο σὲ ποιοὺς μῆνες τοῦ ἔτους ἔχει κανεὶς πιὸ πολλὲς πιθανότητες ν' ἀρρωστήση, ἀλλὰ προσδιορίζουν καὶ ἀπὸ ποιὰ ἀρρώστεια. Ἔτσι, ἡ στατιστικὴ γίνεται ἕνας πολύτιμος ὁδηγὸς γιὰ τὴν προφύλαξι τοῦ κοινοῦ.

'Επὶ δυὸ χρόνια ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ γιατροὺς παρακολούθησε τοὺς χίλιους ὑπαλλήλους τῆς 'Εταιρίας. Φυσικά, τὸ συνεργεῖο, ἔλαβε ὑπ' ὄψι του μόνο τὶς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἄρρωστος ἔμεινε τουλάχιστον 8 ἡμέρες, στὸ κρεβάτι, ἀποκλείοντας τὶς περιπτώσεις μικροαδιαθεσίας. Ἔτσι, βγῆκε τὸ συμπέρασμα πὼς κάθε χρόνο, σὲ κάθε χίλια ἄτομα, ἀρρωσταίνουν τὰ 155. Στοὺς μῆνες 'Ιανουάριο, Φεβρουάριο καὶ Μάρτιο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρώστων φθάνει τοὺς 200, ἐνῶ στοὺς μῆνες 'Ιούλιο καὶ Αὔγουστο κατεβαίνει στοὺς 110.

Οἱ περισσότερες περιπτώσεις ἀφοροῦν παθήσεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς φθάνουν τὸ ποσοστὸ τῶν 30% ἀπὸ τὸ συνολικὸ ἀριθμὸ τῶν παθήσεων. Παρατηρήθηκε ἀκόμη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παθήσεων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος σημειώνει τὶς μεγαλύτερες διακυμάνσεις σύγκριτικὰ μὲ τὸν ἀριθμὸ ὅλων τῶν ἄλλων νόσων. Καὶ ὅτι οἱ διακυμάνσεις αὐτὲς ἔχουν ἄμεση σχέσι μὲ τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Τὸν 'Ιανουάριο π. χ. ἀρρωσταίνουν ἀπὸ παθήσεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος 4 φορὲς περισσότερα ἄτομα ἀπ' αὐτά, ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ τὶς ἴδιες παθήσεις τὸν 'Ιούλιο.

'Απὸ ὅλες τὶς περιπτώσεις τῶν παθήσεων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος τὴν μεγαλύτερη συχνότητα παρουσιάζουν τὰ κρούσματα γρίππης καὶ πνευμονίας. 'Ο ἀριθμός τους εἶναι διπλάσιος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ὅλων τῶν ἄλλων παθήσεων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Οἱ περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, τῶν παθήσεων τοῦ πεπτικοῦ συστήματος φτάνουν τὰ 30% ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ὅλων τῶν παθήσεων, γενικά. Τὸν 'Ιανουάριο παρατηροῦνται οἱ περισσότερες περιπτώσεις διάρροιας καὶ ἐντερίτιδος, τὸν Φεβρουάριο σημειώνονται οἱ περισσότερες προσβολὲς ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου καὶ τοῦ δωδεκαδακτύλου, ἐνῶ ὁ 'Απρίλιος εἶναι ὁ μήνας τῆς ἐντεροκήλης καὶ ὁ 'Οκτώβριος τῆς σκωληκοειδίτιδος.

Τὸ ἕνα δέκατο τῶν περιπτώσεων ἀφορᾶ παθήσεις τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος. Καὶ τὰ περισσότερα κρούσματα ἀπὸ τὶς παθήσεις αὐτὲς σημειώνονται τὸν 'Ιούνιο καὶ τὸν Μάϊο. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς ὑπόλοιπες ἀρρώστειες, παρατηρήθηκε ὅτι αὐτὲς προσβάλλουν τὸν ἄνθρωπο κατὰ προτίμησι, στοὺς πρώτους ἕξη μῆνες τοῦ ἔτους.

'Η ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία ἔκανε εἰδικὴ ἔρευνα καὶ γιὰ τὶς περιπτώσεις τῶν δυστυχημάτων. Τὸ γενικὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ἔρευνα εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα δυστυχήματα σημειώνονται τὸ χειμώνα. 'Ο μικρότερος ἀριθμὸς τῶν δυστυχημάτων παρατηρεῖται στοὺς μῆνες 'Απρίλιο καὶ Μάϊο καὶ ὁ μεγαλύτερος στοὺς μῆνες 'Ιανουάριο καὶ Φεβρουάριο. Τὰ περισσότερα κατάγματα σημειώνονται ἀπὸ τὸν 'Ιούνιο ὡς τὸ Σεπτέμβριο, στοὺς μῆνες δηλ. τῶν διακοπῶν.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι στοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες κυκλοφοροῦν τὰ περισσότερα αὐτοκίνητα, οἱ πιὸ πολλοὶ θάνατοι ἀπὸ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα παρατηροῦνται στοὺς τελευταίους 4 μῆνες τοῦ ἔτους. 'Ο μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν θανάτων ἀπὸ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα σημειώνεται τὸν 'Οκτώβριο μὲ 118 νεκρούς, ἐνῶ ἀπὸ τὰ χίλια ἄτομα πεθαίνουν, κατὰ μέσον ὅρο κάθε χρόνο, τὰ 103.

'Ο Δεκέμβριος εἶναι ὁ μοιραῖος μήνας γιὰ τοὺς πεζούς. Παρατηρήθηκε π. χ. ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πεζῶν ποὺ σκοτώθηκαν ἀπὸ αὐτοκίνητα εἶναι κατὰ 37% μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν μέσον ἐτήσιο ἀριθμὸ τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία.

Γενικά, τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ποὺ συγκέντρωσε ἡ ἀμερικανικὴ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία εἶναι τόσο πολλά, ὥστε μὲ τὴ βοήθειά τους μπορεῖ νὰ κατασκευασθῆ ἕνα ἀληθινὸ ἡμερολόγιο γιὰ τὶς διάφορες παθήσεις. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ θὰ γνωρίζουμε, κατὰ προσέγγισιν, ἀπὸ ποιὲς ἀρρώστειες κινδυνεύουμε νὰ προσβληθοῦμε, σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους.

⁂

Οἱ Σουηδοὶ θὰ πίνουν ἐλεύθερα

Μετὰ 35 ὁλόκληρα χρόνια, καταργήθηκε ἐπιτέλους ἡ ποταπαγόρευσι στὴ Σουηδία. 'Ο μόνος περιορισμὸς ποὺ ἰσχύει ἀκόμη, εἶναι ὅτι τὰ καταστήματα οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πουλᾶνε κρασὶ καὶ δυνατὰ ποτὰ στὸ ἴδια τμῆμα μὲ τὴ μπύρα. Αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ ἐλαττωθῆ ὁ πειρασμὸς ἑνὸς ζυθοπότη νὰ πιῆ καὶ κάτι πιὸ δυνατό. 'Επίσης, οἱ μποτίλιες πρέπει νὰ εἶναι τοποθετημένες ὁριζόντια, γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται οἱ ἑλκυστικὲς ἐτικέτες.

'Η ποταπαγόρευσι ποὺ ἴσχυε ὡς τώρα στὴ Σουηδία, δὲν ἦταν ἀπόλυτη. 'Επιτρεπόταν ἡ κατανάλωσι ὡρισμένης ποσότητας ἀλκοὸλ σὲ κάθε ἄτομο, ἀναλόγως τοῦ φύλου, τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως. Αὐτὸς ὅμως ὁ περιορισμὸς ἔκανε τοὺς Σουηδοὺς νὰ πίνουν τὴ μεγαλείτερη ἐπιτρεπομένη ποσότητα ἀλκοόλ, κι' ἔτσι ἡ χώρα τους παρουσίαζε τὴ μεγαλείτερη κατανάλωσι ἀλκοὸλ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο — ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυσμό της. Γι' αὐτὸ οἱ ἁρμόδιοι θεώρησαν φρονιμώτερο νὰ καταργήσουν ἐπιτέλους τὸ καθεστὼς τῆς μερικῆς ποταπαγορεύσεως.

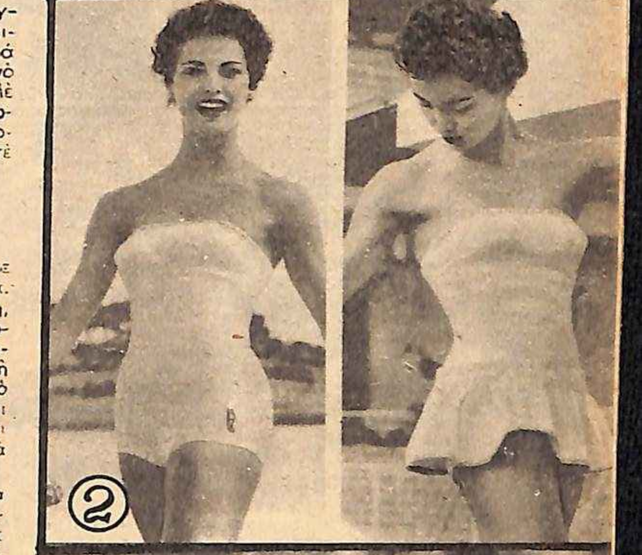

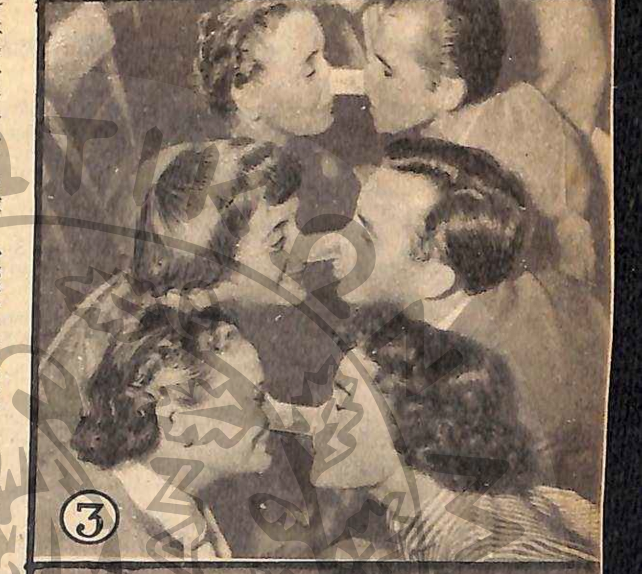

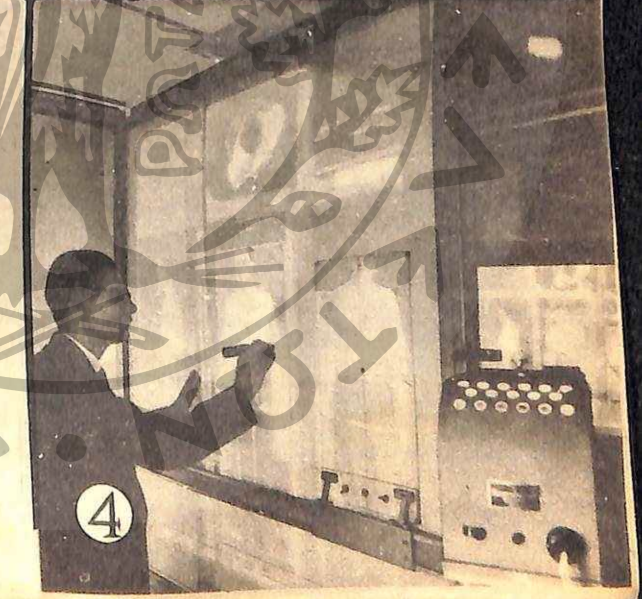

1 Τὸ καρναβάλι τοῦ Μονάχου τῆς Γερμανίας ἄρχισε κι' ὅλοι οἱ Βαυαροὶ γλεντοῦν μὲ τὴν ψυχή τους. 100.000 βαρέλια μπύρα ξοδεύτηκαν πέρυσι στὴ μεγάλη αὐτὴ λαϊκὴ γιορτὴ ποὺ διαρκεῖ δυὸ ὁλόκληρες ἑβδομάδες. 'Εφέτος ἡ κατανάλωσι μπύρας προβλέπεται τουλάχιστον διπλασία. Στὴ φωτογραφία μας κορίτσια μὲ ἐπιγραφὲς σὲ σχῆμα καρδιᾶς στὸ στῆθος, ποὺ γράφουν «Ὅλα γιὰ τὸν ἔρωτα!»

2 'Απὸ μιὰ παρισινὴ ἔκθεσι κοστουμιῶν μπάνιου, ποὺ θὰ φορεθοῦν τὸ ἐρχόμενο καλοκαῖρι ὅλως ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἔκανε τὸ εἰκονιζόμενο μαγιώ, ποὺ μεταβάλλεται εὔκολα σὲ ἀνσάμπλ γιὰ πλάζ, μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς φουστίτσας, ποὺ προσαρμόζεται εὔκολα στὴ μέση χάρι στὴ σουρωτὴ λαστιχένια ζώνη της.

3 Νὰ ἕνα διασκεδαστικὸ παιγνίδι, ποὺ ὄχι μόνο φέρνει κέφι σὲ μιὰ συντροφιά, ἀλλὰ καὶ θὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ συγκεντρώση ἕνα μικρὸ ποσὸ γιὰ τὴν ἀγορὰ ἑνὸς μπουκαλιοῦ λικὲρ ἢ κρασιοῦ ποὺ θ' αὐξήση τὴν εὐθυμία της. Τὸ παιγνίδι δὲν ἀπαιτεῖ παρὰ τὸ ἐξωτερικὸ μέρος ἑνὸς κουτιοῦ σπίρτων, τὸ ὁποῖο οἱ συμμετέχοντες στηρίζουν ἀνὰ δύο στὶς μύτες τους, προσπαθῶντας ὁ ἕνας νὰ τὸ στηρίξη στὴ μύτη τοῦ ἄλλου καὶ νὰ ἀποσυρθῆ. Χάνει ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν μύτη τοῦ ὁποίου θὰ πέση τὸ κουτί. 'Ο χαμένος τότε πληρώνει καὶ τὸ παιγνίδι συνεχίζεται.

4 Οἱ πρόβες στὸ ράφτη σας θὰ εἶνε στὸ ἑξῆς περιττές. Ὅσοι βιάζονται, χάρις σὲ μιὰ νέα ἐφεύρεσι, ποὺ ὀνομάστηκε «φωτομετρίκ» θὰ μποροῦν νὰ παίρνουν ἕτοιμα καὶ τελείως ἐφαρμοστὰ ἐπάνω τους τὰ κοστούμια τους, μέσα σὲ λίγες μέρες, χωρὶς καμμιὰ πρόβα. Μ' ἕνα σύστημα φακῶν καὶ κατόπτρων φωτογραφίζονται ὅλες οἱ ἀναλογίες τοῦ πελάτου, μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὸ φυσικό τους μέγεθος κι' ἐπάνω σ' αὐτὲς κόβεται καὶ ράβεται τὸ κοστούμι.

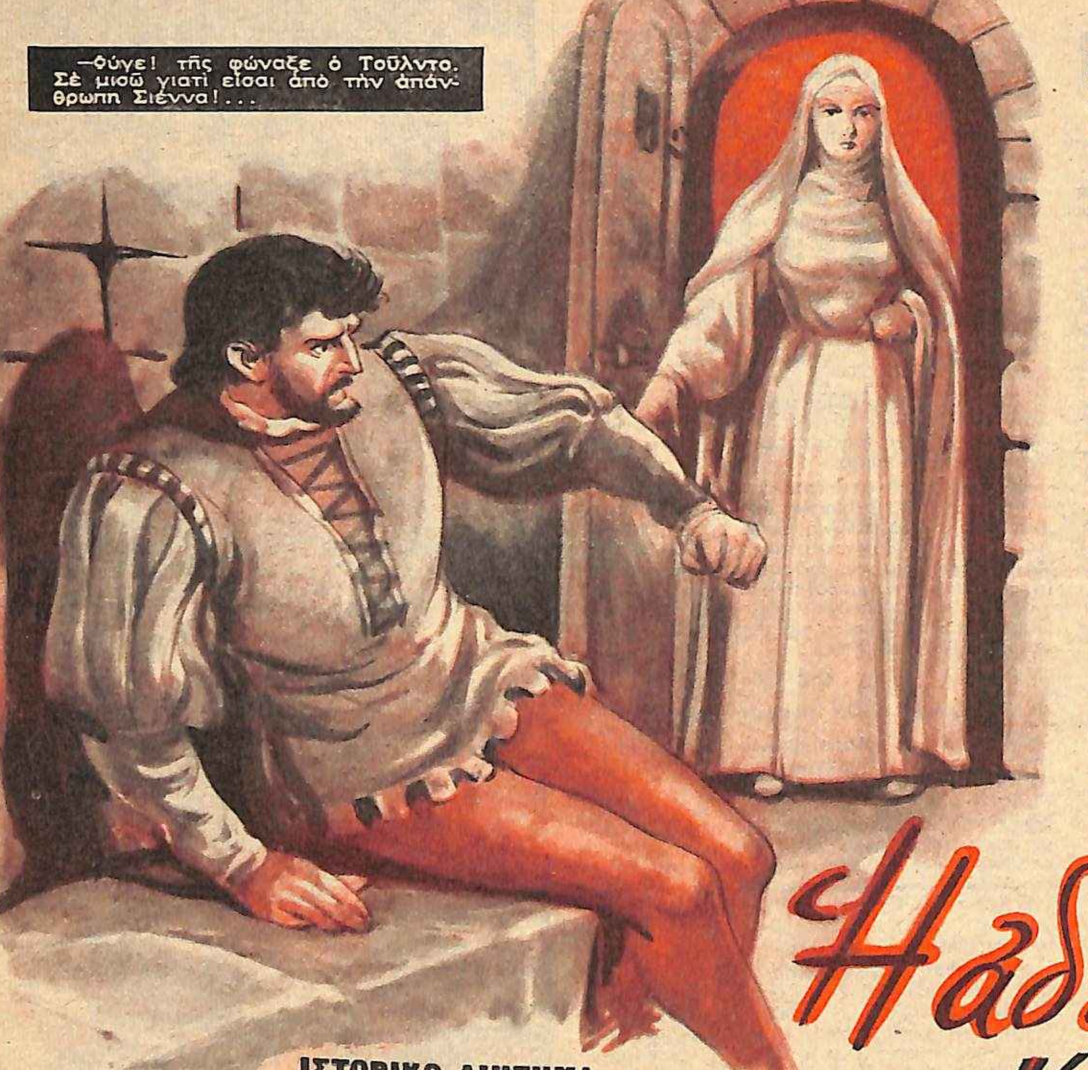

—Φύγε! τῆς φώναξε ὁ Τοῦλντο. Σὲ μισῶ γιατί εἶσαι ἀπὸ τὴν ἀπάνθρωπη Σιέννα!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ἀδελφή ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΤΟ 1368, οἱ δημοκρατικοὶ πῆραν στὰ χέρια τους τὴν ἐξου-
σία στὴ Σιέννα κι' ἔβγαλαν ἕνα δικό τους συμβούλιο ἀ-
πὸ δεκατέσσερα μέλη. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ σύμβουλοι ποὺ ἀ-
ποτελοῦσαν τὴ «σινιορία», προέρχονταν ἀπὸ τοὺς μικρο-
ἐπαγγελματίες, ἐνῶ πρὶν διοικοῦσαν τὴν πόλι οἱ τραπεζίτες, οἱ
ἔμποροι κι' οἱ εὐγενεῖς. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἔφτασε στὴ
Σιέννα ὁ Νικολὸ Τοῦλντο, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπιφανεῖς εὐγε-
νεῖς τῆς Περούτζια. Ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸν Πάπα γιὰ νὰ
προπαγανδίση τὴν ὑποταγὴ τῆς πόλεως στὸν Ἅγιο Πατέρα. Τὰ
μέλη τῆς «σινιορία» ὅμως τὸ ἔμαθαν καὶ δὲν δίστασαν νὰ τὸν
πιάσουν καὶ νὰ τὸν δικάσουν.
Ὁ Νικολὸ Τοῦλντο ἦταν ἱκανὸς νὰ ξεγελάση μὲ τὴν εὐγλωτ-
τία του καὶ τραπεζίτες καὶ ἐμπόρους καὶ εὐγενεῖς. Γιατὶ ἤξερε
πῶς ἔπρεπε νὰ μιλήση στὸν καθένα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν
ἦταν τὸ ἴδιο. Δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ κι'
οὔτε αὐτοὶ καταλάβαιναν τὴ δική του. Κι' ἄλλωστε, τἄχασε βλέ-
ποντας τὰ αὐστηρὰ πρόσωπά τους. Κατάλαβε ἀμέσως πὼς δὲν
ἔπρεπε νὰ περιμένη καμμιὰ ἐπιείκεια ἀπ' αὐτούς.
Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶχε ἐπιβουλευθῆ τὴν ἐλευθερία τῆς
Σιέννα κι' ὅτι ὁ σκοπός του ἦταν νὰ τὴν ὑποδουλώση σ' ἕναν
ξένο ἡγεμόνα (ἀπόφυγαν ν' ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα).
—Κτίστες, τσαγκαράδες, χασάπηδες! μουρμούρισε μὲ λύσσα
ὁ Νικολὸ Τοῦλντο ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν κατηγορία.
Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτα σχεδὸν γιὰ ν' ἀπολογηθῆ. Εἶπε μόνο
μερικὰ ἀσυνάρτητα λόγια, ποὺ κανεὶς δὲν κατάλαβε ποιὸ ἦταν
τὸ νόημά τους.

Τὰ μέλη τῆς «σινιορίας», ποὺ εἶχαν συγκροτηθῆ σὲ δικαστήριο,
ἔβγαλαν σὲ λίγο τὴν ἀπόφασί τους. Καὶ μ' αὐτὴ καταδίκασαν τὸ
Νικολὸ Τοῦλντο σὲ θάνατο.
Τὸν ὡδήγησαν κατόπιν στὴ φυλακὴ ἀπὸ ὅπου δὲ θὰ ἔβγαινε
παρὰ μόνο γιὰ ν' ἀνεβῆ στὸ ἰκρίωμα.
Ὅταν βρέθηκε μόνος μέσα στὸ κελλί του, ξέσπασε σὲ βρι-
σιὲς ἐναντίον τῶν μελῶν τῆς «σινιορίας», ποὺ εἶχαν τολμήσει
νὰ τὸν καταδικάσουν, αὐτόν, ἕναν ἀριστοκράτη, χωρὶς νὰ σκε-
φτοῦν οὔτε τὴν καταγωγή του, οὔτε τὰ πλούτη του, οὔτε τὴ
θέσι του.
—Ἢ ὁ κόσμος ἄλλαξε ἢ ἐγὼ εἶμαι τρελλός! ἔλεγε. Πότε ξα-
νακούστηκε οἱ χασάπηδες κι' οἱ τσαγκαράδες νὰ δικάζουν ἕναν
εὐγενῆ; Καὶ νὰ σκέφτωμαι πὼς οὔτε μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου δὲν
εἶχα χαιρετήσει ἕναν πληβεῖο! Ποιὸν ἄλλο προορισμὸ ἔχουν, λοι-
πόν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ νὰ δουλεύουν γιὰ νὰ κάνουν
εὐχάριστη τὴ ζωὴ στοὺς ἀφεντάδες;
Ὁ θυμός του, ὅμως, ξεθύμανε μὲ τὶς βρισιὲς κι' ὁ Νικολὸ
Τοῦλντο βυθίστηκε σὲ μεγάλη λύπη. Τί χρησίμευαν τὰ λόγια;
Ὁ θάνατος καραδοκοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί του κι' οἱ ὧρες περ-
νοῦσαν γρήγορα. Τὸ ἄλλο πρωΐ, θἄπρεπε νὰ κάμη τὸ μεγάλο
βῆμα...
Ὁ Νικολὸ Τοῦλντο δὲν ἦταν δειλός. Ἀλλὰ δὲν εἶχε σκεφθῆ
ποτὲ τὸ θάνατο. Αὐτὴ τὴ σκέψι τὴν ἄφηνε γιὰ πολὺ ἀργότερα.
Ἡ μόνη ἀπασχόλησί του ὡς τότε ἦταν ἡ πολιτικὴ κι' οἱ διασκε-
δάσεις. Ἡ πολιτικὴ δὲν εἶχε γι' αὐτὸν ἄλλο νόημα ἀπὸ τὴν ἐ-
πικράτησι τῆς τάξεώς του. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, εἶχε δεχτῆ τὴν ἐν-

τολὴ τοῦ Πάπα. Ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ τοῦ ἄφηνε ἐλεύθερο ἡ πολιτική, τὸν ἀφιέρωνε στὶς ὡραῖες γυναῖκες, στὸ κρασὶ καὶ στὶς γιορτές. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἔπρεπε ν' ἀφήση ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ κλείση γιὰ πάντα τὰ μάτια του στὶς χαρὲς τοῦ κόσμου.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του κι' ἐμφανίστηκε ἕνας ἀββᾶς.

—Τέκνο μου, τοῦ εἶπε, ἦρθα νὰ σοῦ φέρω τὴ συνδρομὴ τῆς θρησκείας. Μιὰ καινούργια ζωὴ ἀρχίζει γιὰ σένα...

Ὁ Νικολὸ Τοῦλντο τὸν ἀγριοκύτταξε Τί νὰ τὴν ἔκανε τὴ συνδρομὴ τῆς θρησκείας; Αὐτὸς λυπόταν τὶς χαρὲς ποὺ ἄφηνε πίσω του. Γιὰ ποιὰ καινούργια ζωὴ τοῦ μιλοῦσε αὐτὸς ὁ ρασσοφόρος; Αὐτὸ δὰ ἔλειπε ν' ἀποκαλῆ ζωὴ τὸ θάνατο!

—Φύγε! βρυχήθηκε ἕτοιμος νὰ χυμήξη πάνω του. Δὲν μοῦ φτάνει ἡ λύπη μου, ἀλλ' ἦρθες νὰ μὲ περιγελάσης!

Ὁ κληρικὸς θέλησε νὰ πῆ κάτι. Ἀλλ' ὁ Νικολὸ Τοῦντο τὸν ἔσπρωξε μὲ ὁρμὴ καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κελλί.

Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε ὁ κατάδικος στὸν ἀββᾶ λύπησε πολὺ τὰ μέλη τῆς «σινιορία».

—Πρέπει νὰ πεθάνη καὶ σ' αὐτὸ δὲν χωράει δισταγμός, εἶπε ὁ πλινθοποιὸς Ρονκάτι. Ἀλλ' ἡ ψυχή του ἀνήκει στὸ Θεὸ καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πεθάνη προτοῦ ἐξασφαλισθῆ ἡ αἰώνια σωτηρία του.

—Ἔχει δίκηο ὁ Ρονκάτι, εἶπε ὁ φούρναρης Ρενζάνο. Ἀφοῦ δὲν δέχτηκε τὸν ἀββᾶ, ἐγὼ προτείνω νὰ τοῦ στείλωμε τὴν Κατερίνα, τὴν κόρη τοῦ Τζιάκομο τοῦ βαφέα. Αὐτὴ εἶναι ἁγία καὶ θὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ τὸν σώση.

Ἦταν ἕνα ἀγγελικὸ πλᾶσμα ἡ Κατερίνα. Ἀγγελικὸ στὴ μορφὴ καὶ στὴν ψυχή. Ὅλοι μιλοῦσαν στὴ Σιέννα γιὰ τὴν ἀρετή της. Ζοῦσε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, σὲ μιὰ καμαρούλα, ποὺ ἔμοιαζε σὰν κελλὶ μοναστηριοῦ καὶ φοροῦσε τὸ ὁλόλευκο ράσο τῶν ἀδελφῶν τῆς μετανοίας. Κάθε μέρα μαστίγωνε ἡ ἴδια τὸ σῶμα της μιὰ ὁλόκληρη ὥρα.

Ἡ Κατερίνα πῆγε στὸ κελλὶ τοῦ Τοῦλντο τὴν αὐγὴ τῆς ἡμέ
ρας ποὺ θὰ πέθαινε. Τὸν βρῆκε νὰ βλαστημάη καὶ νὰ κατα-
ριέται θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Σήκωσε τότε τὸ πέπλο ποὺ σκέ-
παζε τὸ πρόσωπό της κι' ἐμφανίστηκε μπροστά του σ' ὅλη τὴν
ἀγγελικὴ ὀμορφιά της.
—Φύγε, φύγε! τῆς φώναξε ὁ Τοῦλντο. Σὲ μισῶ, γιατὶ εἶσαι
ἀπὸ τὴν ἄγρια, ἀπὸ τὴν ἀπάνθρωπη Σιέννα. Φύγε!
—Ἀδελφέ μου, τοῦ ἀπάντησε, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴ Σιέννα. Ἔρ-
χομαι ἀπὸ τὴν Πόλι τοῦ Θεοῦ, ποὺ καμμιὰ πολιτεία δὲν μπορεῖ
νὰ συγκριθῆ μ' αὐτήν. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Κατερίνα. Σοῦ φέρνω
τὴν αἰώνια ἀγάπη, τὴν ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ χύνει ἕνα γλυ-
κὸ βάλσαμο στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, γιατὶ τοὺς κάνει νὰ νοι-
ώθουν τὴ θεία προέλευσί τους. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη φέρνω καὶ στὴ
δική σου ψυχή... Διῶξε τὴ λύπη σου, ἀδελφέ μου... Ὁ δρόμος
ποὺ ἀνοίγεται μπροστά σου εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ φῶς...
Ὁ Νικολὸ Τοῦλντο τὴν κύτταξε σαστισμένος. Καί, ξαφνικά,
ἔκρυψε μὲ τὰ χέρια τὸ πρόσωπό του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.
—Προσκολλήθηκες στὸ ἐφήμερο καὶ δὲν ἔδωσες προσοχὴ στὸ
αἰώνιο, σ' ἐκεῖνο ποὺ δὲν πεθαίνει ποτέ, συνέχισε ἡ Κατερίνα.
Τοῦ μίλησε πολλὴ ὥρα ἀκόμη. Ἔπειτα τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ παρεκλήσιο τῆς φυλακῆς, ὅπου ὁ Νικολὸ
Τοῦλντο ἄκουσε μὲ κατάνυξι τὴ θεία λειτουργία.
—Γιατί νὰ μὴν σὲ συναντήσω πρωτήτερα; τῆς εἶπε, βγαί-
νοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ζωή μου!
—Ἀλλ' ἤμουν πάντα μαζί σου, ἀδελφέ μου, τοῦ ἀπάντησε. Καὶ
δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων!

Ἔξω, στὴν αὐλή, περίμεναν οἱ στρατιῶτες ποὺ θὰ τὸν ὡδη-
γοῦσαν στὸν τόπο ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσις.
—Μὴ μ' ἐγκαταλείψης, Κατερίνα, τῆς εἶπε ὁ Τοῦλντο.
—Θὰ σὲ περιμένω στὸν ἱερὸ τόπο τοῦ μαρτυρίου σου, ἀγα-
πημένε μου ἀδελφέ, τοῦ ἀπάντησε.
Ὅταν ἔφτασαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἡ Κατερίνα βρι-
σκόταν κι' ὅλας πάνω στὸ ἰκρίωμα. Εἶχε γονατίσει καί, μὲ τὸ
κεφάλι ἀκουμπισμένο πάνω στὸ μοιραῖο κούτσουρο, προσευχόταν.
Ὁ Νικολὸ Τοῦλντο, μόλις τὴν εἶδε, ἀνέβηκε τρέχοντας τὰ
σκαλοπάτια καὶ πῆγε κοντά της.
—Ἀδελφή μου! τῆς εἶπε σὰν σὲ ἔκστασι. Τὸ κεφάλι μου θ'
ἀκουμπήση στὸ ἴδιο μέρος ὅπου καὶ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπό σου.
Ὢ, πόσο γλυκὸς εἶναι ὁ θάνατος!
Ἡ Κατερίνα πέρασε ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος καὶ στάθηκε γο-
νατιστή. Ἔτσι, ὅταν ὁ Νικολὸ Τοῦλντο ἀκούμπησε τὸ κεφάλι
του στὸ κούτσουρο, εἶδε τὸ ὄμορφο πρόσωπό της ποὺ τοῦ χα-
μογελοῦσε λίγο πιὸ πέρα...
Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ βαρὺ τσεκοῦρι τοῦ δημίου κατέβηκε μὲ
ὁρμή. Ἡ Κατερίνα δέχτηκε τὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ Νικολὸ Τοῦλ-
ντο στὰ χέρια της καὶ τὸ τύλιξε μέσα στὸ σάλι της. Ἔπειτα
σωριάστηκε λιπόθυμη.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρὶ

Ἡ ἔνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀγωνιῶντας γιὰ τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ ποὺ τὸν ἀπειλεῖ, ὁ Λαρὸκ περιπλανᾶται σὰν τρελλὸς στὸ δάσος, κοντὰ στὸ σπίτι του, τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας τοῦ Λαρουέτ. Γυρίζει σπίτι του πολὺ ἀργὰ κι' ἐπιχειρεῖ ν' αὐτοκτονήση, ἀλλὰ μετανοιώνει. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Τζούλια τοῦ στέλνει τὶς 100 χιλιάδες ποὺ τῆς εἶχε δανείσει ἄλλοτε. Μ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ἐξόφλησι, ὁ Ροζὲ σώζεται ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο. Τοῦ λείπουν ἄλλες 50 χιλιάδες, τὶς κερδίζει ὅμως στὰ χαρτιά, στὴ Λέσχη του, παίζοντας μὲ τὸ Λουβερσὰν καὶ μὲ ἄλλους. Κι' ἐνῶ νομίζει πιὰ πὼς ἔχει σωθῆ, τὸν συλλαμβάνουν ὡς δολοφόνο τοῦ Λαρουέτ. Στὴν ἀρχή, πηγαίνει νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν ἀγωνία του. Ἡ φιλία του μὲ τὸ Λουσιὲν τοῦ ἀπαγορεύει νὰ φανερώση τὴν προέλευσι τῶν 100 χιλιάδων φράγκων. Ἀρνεῖται νὰ μιλήση καὶ στὸν ἀνακριτή, τονίζοντας μόνο πὼς εἶναι ἀθῶος. Ἐκεῖνος τοῦ δηλώνει πὼς μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα κοριτσάκι εἶδαν τὸ ἔγκλημά του καὶ πὼς θὰ τὸν φέρη σ' ἀντιπαράστασι μαζί τους. Καὶ πραγματικά, ἀφοῦ πιέζει καὶ πάλι τὴν Ἀνριὲτ καὶ τὴ Σουζὰν γιὰ νὰ μιλήσουνε, τὶς φέρνει σ' ἀντιπαράστασι μὲ τὸ Λαρόκ.

8ον

Στὸ πρόσωπο τοῦ Λαρόκ, δὲν βλέπανε τὸ σύζυγο καὶ τὸν πατέρα ποὺ ἀγαποῦσαν ἄλλοτε, ἀλλὰ τὸ δολοφόνο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχαν δῆ νὰ στραγγαλίζη τὸ Λαρουὲτ μὲ τὰ δυνατά του χέρια! Τοὺς φάνηκε πὼς ξανάβλεπαν ἐπίσης τὸ πτῶμα τοῦ θύματός του, ἔτσι ὅπως διακρίνονταν τὰ πόδια του, ἀνάμεσα στὸ γραφεῖο μὲ τ' ἀνοιχτὰ συρτάρια καὶ τὸ ἀναποδογυρισμένο τραπέζι!...

Ὁ Ροζὲ κατάλαβε τὸν τρόμο ποὺ τοὺς προκαλοῦσε! Ταράχθηκε καὶ τραύλισε:

— Πῶς! Μ' ἀποφεύγετε;...Μὰ σὲ τί ἔχω ἀλλάξει;... Μήπως, ἐπειδὴ μὲ βαρύνει μιὰ τόσο φριχτὴ καὶ γελοία μαζὶ κατηγορία, ἔπαψα νἆμαι ὁ πατέρας σου, Σουζάν, κι' ἐσένα ὁ ἄντρας σου, ἀγαπημένη μου Ἀνριέτ;

Μὰ ἡ μητέρα κι' ἡ κόρη εἶχαν συνέλθει κι' ὅλας. Ἡ πρώτη κατάλαβε πὼς κόντεψε νὰ προδοθῆ καὶ νὰ καταστρέψη τὸ Ροζέ, μὲ μιὰ χειρονομία, μὲ μιὰ ματιά της μονάχα.

Ὁ ἀνακριτής, ποὺ τὴν κύτταζε πάντα, τὴν εἶδε νὰ χλωμιάζη ἀκόμα περισσότερο.

Μά, στὴ σκέψι πὼς παρ' ὀλίγο νὰ πιαστῆ στὴν παγίδα ποὺ τῆς εἴχανε στήσει, μὲ τὴν ξαφνικὴ ἐκείνη συνάντησι, ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της. Ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς κόρης της, γιὰ νὰ τῆς δώση νὰ καταλάβη τί ἤθελε ἀπ' αὐτήν, καὶ τὴν ἔσπρωξε ὕστερα πρὸς τὸν πατέρα της.

Ἡ μικρὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λαρόκ, κλείνοντας τὰ μάτια της — γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπη μπροστά της τὸ σκοτωμένο Λαρουέτ, κι' ὄχι τὸν πατέρα της, καὶ γιατὶ ἔλπιζε ν' ἀποφύγη ἔτσι αὐτὸ τὸ ὅραμα...

Ὁ Λαρόκ, ἀνύποπτος, τἄχε ξεχάσει κι' ὅλας ὅλα. Ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Σουζάν, τὴ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Κορούλα μου πολυαγαπημένη. Σουζάν μου!...

Ὕστερα ἀγκάλιασε μαζὶ καὶ τὴ γυναῖκα του.

— Καλή μου Ἀνριέτ!... Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος!...

Στράφηκε ξαφνικὰ στὸν ἀμίλητο ἀνακριτὴ καὶ πρόσθεσε:

— Τί καλὸς ποὺ εἴσαστε, κύριε, ἀφοῦ μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ ξαναδῶ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν κόρη μου!... Εἶναι ὅ,τι ἀγαπῶ πιὸ πολὺ στὸν κόσμο... Ὅποια ἀπόφασι κι' ἂν πάρετε τελικὰ γιὰ τὴν τύχη μου, θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ γιατί θυμηθήκατε πὼς ἤμουν πατέρας...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μ' εὐχαριστῆτε, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ δικαστής.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε... ἄρχισε νὰ λέη ὁ Ροζέ.

Μὰ ὁ ἀνακριτὴς τὸν διέκοψε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Σᾶς εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι σᾶς εἴδα-
νε νὰ μπαίνετε στὸ σπίτι τοῦ Λαρουέτ...
καὶ νὰ δολοφονῆτε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο...
— Ναί, μιὰ γυναῖκα καὶ μιὰ κοπελλι-
τσα... Σᾶς ἱκετεύω, μὴν ἀργῆτε περισσό-
τερο νὰ μὲ φέρετε σ' ἀντιπαράστασι μα-
ζί τους!...
Ὁ ντὲ Λινιερὸλ σώπαινε.
Ἡ κ. Λαρόκ, καθισμένη κοντὰ στὸ μι-
κρὸ γραφεῖο τοῦ γραμματέως, ἔσφιγγε νευ-
ρικὰ στὸ στῆθος της τὴν κόρη της καὶ κολ-
λοῦσε τὰ χείλη της στὰ μαλλιά της. Ἐκεί-
νη ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος
της καὶ κρατοῦσε τὰ μάτια της ἐπίμονα
κλειστά.
Πῶς θἄθελε ἡ Ἀνριὲτ νἆχε πεθάνει, νἆ-
χε περάσει στὴ λήθη καὶ στὴν ἀνυπαρξία,
μαζὶ μὲ τὸ παιδί της!...
Τὸ μυαλὸ τοῦ Ροζὲ φωτίσθηκε ξαφνικά.
Ἦταν ἀρκετὸ νὰ κυττάξη τὸν ἀνακριτὴ —
συγκινημένο, δίχως νὰ θέλη — κι' ὕστε-
ρα τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, γιὰ
νὰ καταλάβη!...
Ἄρχισε νὰ τρέμη. Κλονίσθηκε... Ἔκα-
με τὴ χειρονομία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θέλει

νὰ διώξη κάποιο φοβερὸ ἐφιάλτη... ἢ κάποιο ἀπαίσιο ζῶο!...

— Λυπήσου με, λυπήσου με, Θεέ μου!.. τραύλισε.

Εἶδε τὸν ἀνακριτὴ ν' ἀνοίγη τὸ στόμα του, ἕτοιμος νὰ μιλήση. Καὶ τὸν πρόλαβε, λέγοντάς του ἀπειλητικὰ καὶ ἱκετευτικὰ μαζί:

— Προσέξετε, κύριε! Θὰ προφέρετε μιὰ βλασφημία!...

— Σᾶς εἶδαν, τὴ στιγμὴ τοῦ ἐγκλήματός σας, μιὰ μητέρα καὶ ἡ κόρη της, εἶπε ἀργὰ ὁ δικαστής. Βρίσκονται κι' οἱ δυὸ μπροστά σας τώρα! Εἶναι ἡ γυναῖκα σας καὶ τὸ παιδί σας!...

Ὁ Ροζὲ ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο στριγγό, ἕνα γέλιο τρελλοῦ.

— Μὲ εἴδανε;... ἐμένα;... Ἡ γυναῖκα μου κι' ἡ κόρη μου μὲ εἴδανε νὰ δολοφονῶ τὸ Λαρουέτ;...

Ὥρμησε, τοὺς ἔπιασε τὰ χέρια, τὶς τράνταξε δυνατά, τόσο ποὺ πονέσανε!

— Μὲ εἴδατε, σεῖς οἱ δυό; πρόσθεσε. Ἀκοῦτε τί λέει ὁ κύριος ἀνακριτής;... Μὰ διαμαρτυρηθῆτε λοιπόν!... Σηκωθῆτε, φωνάχτε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ κατηγορεῖ, ὅτι εἶπε ψέμματα, ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς εἴδατε τὸ Ροζὲ Λαρὸκ νὰ δολοφονῆ... ἐφόσον ὁ Ροζὲ Λαρὸκ εἶναι ἀθῶος κι' ἀνίκανος γιὰ ἕνα ἔγκλημα!

Μὰ ἐκεῖνες δὲν ἀπάντησαν.

Ἔμειναν βουβές, ἀκίνητες, σὰν ἀπολιθωμένες.

— Σουζάν!... Ἀνριέτ!... Τί πάθατε; Εἴσαστε ἄρρωστες;... Γιατί δὲν μιλᾶτε, δὲν λέτε λέξι;

Ἡ Ἀνριὲτ σηκώθηκε. Ἦταν χλωμή, σὰν πεθαμένη, καθὼς πρόφερε:

— Δὲν εἶχε δίκηο νὰ σοῦ πῆ ὁ κ. ντὲ Λινιερὸλ πὼς εἴδαμε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες, μᾶς βασανίζουνε, τὴ Σουζὰν κι' ἐμένα, γιὰ νὰ μᾶς ἀποσπάσουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁμολογίες ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε.

»Τὸ ξαναλέω ἄλλη μιὰ φορὰ μπροστά σου, γιὰ λογαριασμό μου κι' ἐκ μέρους τῆς κόρης μου: Δὲν ξέρομε τίποτε γι' αὐ-

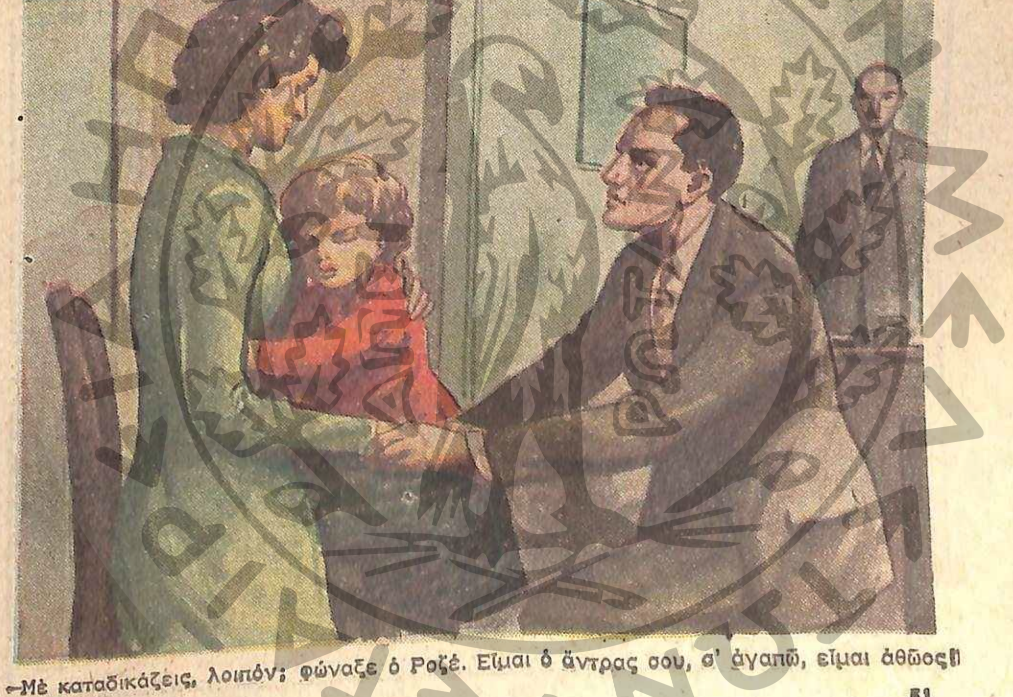

—Μὲ καταδικάζεις, λοιπόν; φώναξε ὁ Ροζέ. Εἶμαι ὁ ἄντρας σου, σ' ἀγαπῶ, εἶμαι ἀθῶος!

τὸ τὸ ἔγκλημα, καὶ δεν καταλαβαίνομε πῶς τολμᾶνε νὰ σὲ κατηγορήσουνε!...

— Δόξα σοι ὁ Θεός!... Ἀναπνέω!... Μίλησες!... Ξέρεις, γιὰ ἕνα λεπτό, νόμισα... ναί, νόμισα... Μὰ ὄχι, τί μποροῦσα νὰ νομίσω; Εἶν' ἀδύνατο νὰ εἴδατε, ἐφόσον δὲν ἤμουν ἐγώ! Τί τρέλλα!... Φοβήθηκα ὡστόσο... ναί, τ' ὁμολογῶ, φοβήθηκα!

Κι' ὁ Ροζὲ πρόσθεσε ἀπότομα, γυίζοντας στὸν ἀνακριτή:

— Γιατί φέρατε ἐδῶ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν κόρη μου; Γιατί λέγατε πὼς εἶδαν τὸ ἔγκλημα;... Κάνετε κατάχρησι τῶν δικαιωμάτων σας, κύριε!... Ὑποστηρίξατε πρὸ ὀλίγου ἕνα ψέμμα... καὶ δὲν διαμαρτυρηθήκατε, τώρα ποὺ σᾶς διέψευσε ἡ γυναῖκα μου!

Ὁ δικαστὴς ἀπάντησε μαλακά, γιατί συμπονοῦσε τὴν Ἀνριὲτ καὶ τὴν κόρη της:

— Εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι εἶδαν τὴ δολοφονία...

— Ἀποδεδειγμένο; ἀπόρησε ὁ Λαρόκ. Ἀκοῦς, Ἀνριέτ;... Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα. Ἀπάντησε σύ!

— Πῶς ν' ἀπαντήσω, ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' ὅ,τι μὲ ρωτᾶνε; εἶπε σοβαρὰ ἡ νέα γυναῖκα.

Τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Λαρὸκ νὰ ρωτήση τὸν ἀνακριτή:

— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ αἴνιγμα;

Ὁ ντὲ Λινιερὸλ συγκράτησε μιὰ χειρονομία ἀνυπομονησίας, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ διέταξε ἕνα χωροφύλακα νὰ φέρη μέσα τὴν ὑπηρέτρια.

— Τὴ Βικτουάρ; ψιθύρισε ὁ Ροζέ. Γιατί;...

Καὶ περίμενε μ' ἀγωνία τὶς ἐξηγήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐκεῖνος ἔβαλε τὴ Βικτουὰρ νὰ ἐπαναλάβη τὴν κατάθεσί της. Ἡ ὑπηρέτρια συμμορφώθηκε, χωρὶς νὰ παραλείψη τίποτε.

Ὅσο μιλοῦσε, ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λαρὸκ ἀλλοιωνότανε. Μὲ μιὰ τεράστια ὑπερένταση τῆς θελήσεώς του, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη...

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε, σὰν χαμένος:

— Μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ!...

Ὕστερα ἁπλώθηκε βαρειὰ σιωπή. Ὁ Ροζὲ καταλάβαινε σιγὰ-σιγά.

Ἡ Ἀνριὲτ κι' ἡ Σουζὰν εἶχαν δῆ. Τί ὅμως;... Εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ μιλήσουνε... Γιατί; Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθη!...

Γονάτισε μπροστὰ στὴ γυναῖκα του, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε, σὰν νὰ μιλοῦνε σὲ μικρὸ παιδί:

— Πὲς τὴν ἀλήθεια! Μὲ εἶδες ἀληθινά;... Τὸ ἀρνήθηκες, ἔ;... Ἰσχυρίσθηκες ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ πὼς δὲν εἶδες καθόλου τὸ ἔγκλημα;... Τὸ ἴδιο εἶπε κι' ἡ Σουζάν;...

»Μὰ τώρα, ἀγαπημένη μου γυναῖκα, καὶ σύ, ἀγαπημένη μου Σουζάν, πρέπει νὰ τὰ πῆτε ὅλα... Ἐφόσον εἶμαι ἀθῶος, μὴ φοβηθῆτε καθόλου νὰ διηγηθῆτε ὅ,τι ξέρετε, ὅ,τι εἴδατε... Μὲ κατηγοροῦνε ἄδικα... μὰ ἴσως ἡ κατάθεσί σας μπορεῖ ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά μου!

Εἶχε ἑνώσει τὰ χεράκια τῆς Σουζὰν μέσα στὰ χέρια τῆς Ἀνριὲτ καὶ τὰ φιλοῦσε καὶ τὰ τέσσερα μαζί. Ἐκεῖνες σώπαιναν κι' οἱ δυό, κατάχλωμες καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστά...

Ὁ ντὲ Λινιερὸλ ἐπενέβη καὶ εἶπε στὴν κ. Λαρόκ:

— Σᾶς ἔφερα σὲ ἀντιπαράστασι μὲ τὸν ἄντρα σας, γιατί ἐλπίζω ἀκόμα νὰ ὑποχωρήσετε στὶς παρακλήσεις του καὶ νὰ πεισθῆτε τελικὰ πὼς ἡ σιωπή σας εἶν' ἐπικίνδυνη... καὶ πὼς εἶναι προτιμώτερο νὰ μιλήσετε, νὰ μᾶς διηγηθῆτε τὴν ἀλήθεια, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι, παρὰ νὰ σωπαίνετε ἀκόμα.

»Ὁ Λαρὸκ θὰ σᾶς ἐξηγήση, θερμότερα ἀπὸ μένα, ὅτι εἶναι συμφέρον του νὰ μιλήσετε... Εἴμαστε βέβαιοι ὅλοι ὅτι ἐσεῖς κι' ἡ κόρη σας παρακολουθήσατε αὐτὴ τὴ δολοφονία. Ὁ ἄντρας σας βαρύνεται ἀπὸ σοβαρώτατες ἐνδείξεις. Ἂν ἀρνηθῆτε ν' ἀπαντήσετε στὶς ἐρωτήσεις μου, αὐτὸ θὰ σημαίνη πὼς ὁ Λαρὸκ εἶναι ἔνοχος γιὰ σᾶς, ὅπως καὶ γιὰ μένα!

Στράφηκε ὕστερα στὸ δυστυχισμένο Ροζὲ καὶ πρόσθεσε:

— Ἐξηγῆστε το καλά, αὐτό, στὴ γυναῖκα σας καὶ στὴν κόρη σας. Ὁ κ. Λακρουὰ κι' ἐγὼ προσπαθήσαμε, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώσαμε. Εὔχομαι νὰ πετύχετε καλύτερα ἐσεῖς!

Ὁ Ροζὲ εἶχε ἀκούσει μὲ προσοχή.

Τοῦ χρειαζότανε τώρα μεγαλείτερη διανοητικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ καταλάβη, γιατί τὸ μυαλό του ἦταν ἀδειανό.

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Πρέπει νὰ μιλήσουν, ἀλλοιῶς εἶμαι χαμένος!

Εἶχε μείνει γονατιστὸς μπροστὰ στὴ γυναῖκα του, κρατῶντας πάντα τὰ χέρια της, ὅπως καὶ τῆς κόρης του. Ἡ Ἀνριὲτ εἶχε θελήσει δυὸ φορὲς νὰ τὰ τραβήξη, μὲ μιὰ ἀδιόρατη κίνησι, ἀλλ' ἐκεῖνος τὰ εἶχε σφίξει πιὸ πολύ.

Καί, κάθε φορά, τὴν κύτταζε χαμογελῶντας μὲ ὕφος φοβισμένο.

— Ἄκουσες τὸν κ. ντὲ Λινιερόλ, Ἀνριέτ, τῆς εἶπε. Μὰ ἴσως δὲν κατάλαβες καλὰ τὴ σκέψι του. Θὰ σοῦ τὴν μεταφράσω λοιπόν: «Ἡ γυναῖκα σας κι' ἡ κόρη σας δὲν θέλουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐπίμονη σιωπή τους — εἶπε. Κι' ὅμως ἔχει ἀποδειχθῆ πὼς παρακολουθήσανε ἀπὸ μακρυὰ τὸ ἔγκλημα. Ἂν δὲν ἤσαστε σεῖς ὁ δολοφόνος, θὰ μιλούσανε. Μὲ τὴ σιωπή τους λοιπὸν σᾶς κατηγοροῦνε. Ἐφόσον βεβαιώνετε πὼς εἴσαστε ἀθῶος, ἐπιβάλετέ τους νὰ μιλήσουνε, νὰ φανερώσουν ὅ,τι εἴδανε! Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἔχετε νὰ ἐλπίζετε πολλὰ ἀπ' τὶς καταθέσεις τους». Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ σκέψι σας, κύριε ἀνακριτά;

— Τὴν ἀποδώσατε ἀκριβέστατα.

— Εἶναι ἀπολύτως σωστὰ αὐτὰ ποὺ λέει ὁ κ. ἀνακριτής, Ἀνριέτ. Θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνεις! Ἡ σιωπή σου φαίνεται παράξενη καὶ θὰ κάνη τοὺς δικαστὲς νὰ σκεφθοῦν φυσικὰ ὅτι ἡ Βικτουὰρ δὲ γελάστηκε, ὅτι εἶδες ἀπ' τὸ παράθυρό σου τὴ δολοφονία τοῦ Λαρουὲτ κι' ὅτι δὲ θέλεις νὰ μιλήσης ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὸν ἄντρα σου.

»Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος πὼς δὲ μποροῦσες νὰ μὲ δῆς ἐκεῖ, καὶ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε ἀπ' τὶς ἀποκαλύψεις σου... τίποτε, τ' ἀκοῦς; Ἀφοῦ εἶμαι ἀθῶος, δὲν εἶδες ἐμένα. Ἔχω ἑπομένως κάθε συμφέρον νὰ μιλήσης, νὰ διαφωτίσης τὴ δικαιοσύνη στὸ ἔργο της.

»Σὲ παρακαλῶ, ἀγάπη μου, πές μας ὅ,τι ξέρεις!

Μὰ ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. Διατήρησε τὴν παράξενη στάσι της, σὰν ὑπνωτισμένη, ἀκίνητη στὴν καρέκλα της, μὲ ἴσιο τὸ κορμί, τὰ χέρια σὰν παράλυτα καὶ τὰ βλέφαρα χαμηλωμένα.

— Μ' ἄκουσες, Ἀνριέτ; ἐπέμεινε ὁ Ροζέ.

Ἐκείνη ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι της.

— Γιατί λοιπὸν σωπαίνεις καὶ μὲ καταδικάζεις, Ἀνριέτ;

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα.

— Λὲς ψέμματα! Ἡ κατάθεσι τῆς ὑπηρέτριας εἶναι σαφής. Κι' ἄλλωστε, σὲ προδίδουν ἡ ταραχή σου, ἡ χλωμάδα σου καὶ τὸ παράξενο ὕφος σου... Τώρα θυμᾶμαι δέ, ὅτι τὸ ἄλλο πρωΐ, μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἡ Σουζὰν ἀρρώστησε κι' ἔπαθε νευρικὴ κρίσι... Ὅλ' αὐτὰ εἶναι μιὰ ἀπόδειξι!

— Δὲν εἶδα τίποτε!

— Σὲ ἱκετεύω, Ἀνριέτ!...

— Ἀφοῦ δὲν εἶδα, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε!...

— Μὲ καταδικάζεις λοιπόν;... Εἶμαι ὁ ἄντρας σου, σ' ἀγαπῶ, εἶμαι ἀθῶος, καὶ σὺ μὲ καταδικάζεις!...

Πόση δύναμι χρειαζότανε στὴ δυστυχισμένη γυναῖκα, γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση σὲ λυγμούς!

Εἶχε προαισθανθῆ αὐτὴ τὴν ἀδιέξοδη κατάστασι, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Λακρουὰ τὴν εἶχε ἀνακρίνει γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ δημαρχεῖο τοῦ Βὶλ-ντ' Ἀβραί.

Ἂν μιλοῦσε, θἄπρεπε νὰ πῆ πὼς εἶχε δῆ τὸ Ροζὲ νὰ δολοφονῆ τὸ Λαρουέτ! Καὶ τῆς φαινότανε τόσο τερατῶδες νὰ κατηγορήση αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο — τὸν πατέρα τῆς Σουζάν! — ὥστε δὲν θ' ἄνοιγε τὸ στόμα της, ἀκόμα κι' ἂν τὴν ἔρριχναν στὰ βασανιστήρια!

Ὅταν τὸν ἄκουγε νὰ τῆς μιλάη ἔτσι, νὰ τὴν ἱκετεύη, ἔκλεινε τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπη γονατιστὸ μπροστά της, καὶ δάγκανε ἄγρια τὰ χείλη της γιὰ ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ φωνάξη:

«Σὲ καταλαβαίνω! Παίζεις μιὰ ἄτιμη κωμωδία... Ξέρω καλὰ πὼς εἶσαι ὁ δολοφόνος, ἐφόσον εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὸ ἔγκλημά σου. Μὰ ξέρεις καὶ σὺ πολὺ καλὰ πὼς θὰ σὲ λυπηθῶ! Γι' αὐτὸ μὲ παρακαλεῖς νὰ μιλήσω!

»Παίζω ἕνα ρόλο μαζί σου, σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία γιὰ τὴν ἐξαπάτησι τῆς δικαιοσύνης. Τὸν δέχομαι, τὸ ρόλο αὐτό, γιατί δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω πὼς σ' ἀγάπησα... Θὰ προτιμοῦσα ὡστόσο νὰ ὁμολογοῦσες μὲ κυνισμὸ τὸ ἔγκλημά σου! Μὰ ἐσὺ προσπαθεῖς νὰ μᾶς ξεγελάσης μὲ τὶς ψευτιές σου. Τὰ δάκρυά σου εἶναι κωμωδία! Τὰ παρακάλια σου, κωμωδία! Οἱ ἱκεσίες σου, τὰ φιλιά σου, κωμωδία! Οἱ προσποιητὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης σου, κωμωδία! Ὅλα γιὰ νὰ πείσης τὸν ἀνακριτὴ γιὰ τὴν καλή σου πίστι!

»Ὤ, πόσο καλὰ μὲ ξέρεις! Ξέρεις πὼς εἶμαι ἀδύνατη καὶ πὼς ὁ οἶκτος μου γιὰ σένα θὰ μοῦ κλείση τὸ στόμα!... Εἶσαι δειλός, ἄνανδρος, τρέμεις καὶ προκαλεῖς τὴν περιφρόνησί μου!...»

Ὁ Ροζὲ τὰ κατάλαβε ὅλ' αὐτά, ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῆς ματιᾶς της. Καὶ κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ κρίσι ἀπελπισίας. Χτυποῦσε χάμω τὸ κεφάλι του, σὰν νἄθελε νὰ τὸ σπάση!

Ὁ ντὲ Λινιερὸλ δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ διακόψη τὴ σπαρακτικὴ ἐκείνη σκηνή. Βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀκούη καὶ νὰ βλέπη.

Τέλος, ὁ Ροζὲ σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι του τὸ ξαναμένο πρόσωπό του, τὰ κοκκινισμένα μάτια του, κι' ἐπιχείρησε πάλι νὰ συγκινήση τὴ γυναῖκα του:

— Ξέχασε ποῦ βρισκόμαστε, τῆς εἶπε, κι' ἄφισέ με νὰ σοῦ μιλήσω σὰν νὰ ἤμαστε μόνοι μας, στὸ σπίτι μας, στὴν κάμαρά μας ποὺ τὴν ἔλουζε ὁ ἥλιος καὶ τὴ γέμιζαν μὲ τὸ κελάδημά τους τὰ πουλιὰ τοῦ δάσους.

»Κύτταξέ με, Ἀνριέτ! Ἔχω ἀλλάξει σὲ τίποτε;...

»Ἐγὼ ὅμως σὲ βρίσκω τελείως ἀλλοιώτικη... Τί συνέβη, ὅσο δὲν ἤμουν ἐκεῖ;... Δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ πῆς;...

»Εἴμαστε νέοι κι' οἱ δυό, Ἀνριέτ, κι' ὅμως ἔχομε ὀχτὼ χρόνια παντρεμένοι!... Σ' αὐτὰ τὰ ὀχτὼ χρόνια λοιπόν, παρατήρησες στὰ λόγια μου καὶ στὴ συμπεριφορά μου τίποτε ποὺ νὰ σὲ κάνη νὰ ἐξηγήσης καὶ νὰ προβλέψης τὸ ἔγκλημα ποὺ μοῦ ἀποδίδουνε;

— Ὄχι, Ροζέ, ὄχι ποτέ! ἀπάντησε μὲ πάθος ἡ Ἀνριέτ.

— Σ' ἀγάπησα, ἄλλοτε, πολὺ πρὶν τολμήσω νὰ στὸ πῶ, πρὶν σ' ἀφίσω νὰ τὸ μαντέψης. Τὸ κατάλαβε πρῶτος ὁ πατέρας σου, πρὶν ἀπὸ σένα. Ἐπειδὴ ἤμουν φτωχὸς κι' ἐσὺ σχεδὸν πλούσια, θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ ὑποφέρω κρυφά, θὰ κρατοῦσα τὸν ἔρωτά μου γιὰ τὸν ἑαυτό μου... γιατί φοβόμουνα μήπως τὸν μολύνη ἡ παραμικρὴ ὑποψία γιὰ τοὺς σκοπούς μου.

»Ἤμουν φτωχός, ἀλλὰ περήφανος. Μ' ἀγαποῦσες ὅμως καὶ σύ, καὶ τὄχε μαντέψει ἐπίσης ὁ πατέρας σου. Ἀνάγκασε λοιπὸν τὶς δυὸ καρδιές μας νὰ μιλήσουν...

»Πές μου, ἔτσι θὰ φερνόταν ἕνας μέλλων ἐγκληματίας;

— Ὄχι, Ροζέ. Ἀλήθεια, φέρθηκες μὲ μεγάλη λεπτότητα.

— Ξέχασες, Ἀνριέτ, πόσο ἤμαστε εὐτυχισμένοι, πρὶν καὶ μετὰ τὸ γάμο μας; Ἤξερα τὸν ἀπότομο χαρακτῆρα μου καὶ προσπαθοῦσα διαρκῶς νὰ τὸν ἀλλάξω... Εἶχες ποτὲ τὸ παραμικρὸ παράπονο ἐναντίον μου; Δὲν προλάβαινα πάντα κάθε ἐπιθυμία σου;... Ἂν τυχὸν σ' ἔκανα δυστυχισμένη χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, πές το, Ἀνριέτ, κι' εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀναγνωρίσω τὸ λάθος μου...

— Ἤμουν πάντα εὐτυχισμένη, Ροζέ.

— Ναί, τὸ λὲς καὶ τὸ πιστεύω... Τὸ πιστεύω, γιατί δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς νὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ τί θὰ σ' ἔκανε εὐτυχισμένη. Θὰ θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου ἀνάξιο γιὰ σένα, ἂν ἔβλεπα ἕνα σύννεφο στὸ μέτωπό σου ἐξ αἰτίας μου.

»Βέβαια, δὲν μποροῦσα νὰ βρίσκωμαι διαρκῶς στὰ πόδια σου, γιὰ νὰ σοῦ λέω ὁλοένα πὼς σ' ἀγαποῦσα. Ἔπρεπε νὰ δουλέψω, νὰ κερδίσω χρήματα, γιὰ νὰ ζήσουμε πιὸ ἄνετα... Ἡ δουλειά μου ἦταν ἀκόμα μιὰ ἀπόδειξι ἀγάπης, γιατί, μολονότι δὲν ἤσουνα κοκέτα οὔτε πολυέξοδη, περηφανευόμουνα λέγοντάς σου πὼς οἱ ἐργασίες μου πήγαιναν θαυμάσια... γιατί ἤξερα πὼς θὰ χαιρόσουν, ὄχι τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ὅσο γιὰ τὴν κόρη μας.

— Εἶν' ἀλήθεια ὅλ' αὐτά, Ροζέ, τ' ἀναγνωρίζω. Ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα γιὰ σένα. Ποτὲ δὲν εἶχα τὸ παραμικρὸ παράπονο ἐναντίον σου.

— Κι' ὅμως τώρα ποὺ μὲ κατηγοροῦνε γιὰ μιὰ δολοφονία, δὲν θέλεις νὰ μὲ ὑπερασπιστῆς, Ἀνριέτ! Ξέρω πὼς τὸ πεπρωμένο ἔχει συγκεντρώσει σοβαρὰ στοιχεῖα εἰς βάρος μου. Ὑπάρχουν γεγονότα ποὺ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ ἐξηγήσω. Ἐσὺ ὅμως ποὺ μὲ ξέρεις, ποὺ μ' ἀγάπησες, ἐσὺ ποὺ συμμερίσθηκες τὴν ἄψογη ζωή μου, ὀφείλεις νὰ μὴν πιστέψης στὰ φαινόμενα καὶ νὰ ἐξηγήσης τὰ ἀνεξήγητα! Ἂν δὲν τὸ κάνης αὐτό, γίνεσαι καὶ σὺ ἔνοχος, γιατὶ ἡ σιωπή σου θὰ βαρύνη τεράστια στὴν ἀπόφασι τῶν δικαστῶν... ἡ σιωπή σου, ποὺ θὰ θεωρηθῆ σὰν ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς μου.

»Θὰ προχωρήσω ἀκόμα περισσότερο, Ἀνριέτ. Μὲ εἶδες, ὅπως λένε, νὰ στραγγαλίζω τὸ Λαρουὲτ μ' αὐτὰ τὰ δυὸ χέρια ποὺ χάϊδεψαν τόσες φορὲς τὰ δικά σου, ποὺ τὰ σφίγγουν ἀκόμα καὶ τώρα. Μά, κι' ἂν ἀκόμη μ' εἶχες δῆ, χωρὶς νἆναι δυνατὸν ν' ἀμφιβάλης, τὸ καθῆκον σου θἆταν νἄχης ἀκόμη ἀμφιβολίες, νὰ μὴ πιστέψης στὰ μάτια σου!

»Ἀλλοιῶς, ἂν μ' ἀγαπᾶς τόσο λίγο, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ ν' ἀνθέξη ἡ ἀγάπη σου σ' ἕνα τέτοιο χτύπημα, ἔχεις καθῆκον νὰ τὰ πῆς ὅλα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ξένο, γιὰ τὸν πρῶτο τυχόντα!...

Ἡ Ἀνριὲτ ἄκουγε... Τῆς μιλοῦσε τόσο τρυφερὰ ὁ Ροζέ, ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ ξεγελαστῆ, ἂν δὲν τὸν εἶχε δῆ τόσο καλά, τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα!

Οἱ τρυφερὲς ἀναμνήσεις ποὺ ξαναζωντάνευε μὲ τὰ λόγια του, μεγάλωναν ἀκόμη περισσότερο τὴν περιφρόνησί της, γιατί, στὴν τραγικὴ αὐτὴ ὥρα, ἀποτελοῦσαν ἀποδείξεις τῆς ὑποκρισίας του...

Ἤθελε νὰ σκεπαστῆ μὲ τὴν ἀγάπη τους, ὁ ἄτιμος! Πόσο βαθειὲς ἀβύσσους κρύβει λοιπὸν ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου!...

Ἡ Ἀνριὲτ δὲν εἶχε τὸν παραμικρὸ δισταγμό, τὴν ἐλαχίστη ἀμφιβολία. Ἤξερε τὶς ἐνδείξεις ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἡ ἀνάκρισι: τὸν κίνδυνο τῆς χρεωκοπίας τοῦ Λαρόκ, τὴν πληρωμὴ ποὺ εἶχε κάμει στὸ Λαρουέτ, τὴν ἀδυναμία του νὰ ἐξηγήση πῶς εἶχε διαθέσει τὸν καιρό του, τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἐνοχοποιητικῶν χαρτονομισμάτων... Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ἤξερε ἐπὶ πλέον, αὐτὴ μονάχα, ἦταν ὁ γυρισμὸς τοῦ Ροζὲ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔπειτα ἀπ' τὸ ἔγκλημά του, μὲ ἔκφρασι ἀναστατωμένη, μὲ τὰ ροῦχα του ἀκατάστατα... κι' ἡ ἀπόπειρά του ν' αὐτοκτονήση, ἀπ' τὶς τύψεις κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς τιμωρίας...

Πῶς μποροῦσε λοιπὸν νὰ διστάση, νὰ μὴ πιστέψη;

— Σωπαίνεις, Ἀνριέτ; Δὲν λυπᾶσαι τὰ δάκρυά μου, οὔτε τὶς ἱκεσίες μου;

Τὰ χείλη της μένανε ἐπίμονα κλεισμένα. Ἡ ματιά της ἔλεγε:

«Ψέμματα! Ψέμματα!»

Ὁ Ροζὲ σηκώθηκε, ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ εἶπε, ἠρεμῶντας ξαφνικά:

— Μὲ καταστρέφεις, Ἀνριέτ. Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά... δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ! Θέλω λοιπὸν νὰ ξέρης πὼς ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πάντα, καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ὅ,τι κι' ἂν γίνη... ἀκόμη κι' ἂν μὲ στιγματίση μιὰ καταδίκη! Καὶ στὴ λαιμητόμο ἀκόμα, θὰ φωνάζω τὴν ἀγάπη μου!... Αὐτὴ θἆναι ἡ τιμωρία σου... κι' ἡ ἐκδίκησί μου!

Ἔκαμε μερικοὺς γύρους μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ντὲ Λινιερόλ, ὑποφέροντας φριχτά. Ὕστερα εἶπε στὸν ἀνακριτή:

— Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα, κύριε.

Ἐκεῖνος τοὔδειξε τὴ Σουζὰν καθισμένη στὰ γόνατα τῆς μητέρας της.

— Ἦσαν δυὸ οἱ μάρτυρες, ἡ γυναῖκα σας κι' ἡ κόρη σας, πρόφερε.

Ὁ Ροζὲ κατάλαβε. Τοὔμενε μιὰ τελευταία ἐλπίδα: Θὰ μιλοῦσε ἴσως τὸ παιδί του.

Τὸ πῆρε ἀπ' τὴ μητέρα του καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος. Ὕστερα πλησίασε τὸν ἀνακριτὴ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Σᾶς ἱκετεύω ν' ἀπομακρύνετε τὴ γυναῖκα μου!

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

Ἡ Ἀνριὲτ εἶχε σηκωθῆ, χωρὶς νὰ περιμένη νὰ τῆς τ. ποῦνε, καὶ πέρασε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

Ὁ Ροζὲ πῆρε τότε τὴ Σουζὰν στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως ὅταν τὴ σήκωνε τρυφερὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τὴν κράτησε γιὰ λίγο μακρυά του καὶ τῆς εἶπε χαμογελῶντας:

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν πιά, κορούλα μου;

Ἡ μικρὴ τὸν κύτταξε, ἀμίλητη. Ἦταν τόσο ἀλλαγμένη, ὥστε ὅποιος τὴν εἶχε δῆ πρὶν ἀπ' τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν ξανάβλεπε τώρα, θὰ ὁρκιζότανε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δυὸ διαφορετικὰ παιδιά.

Δὲν ἔμενε τίποτα ἀπ' τὰ χαριτωμένα χαμόγελά της, ἀπ' τὴν τρυφερὴ καὶ γελαστὴ ἔκφρασι τῶν ματιῶν της. Εἶχε πάρει τὴν ἔκφρασι μιᾶς μεγάλης γυναίκας, σημαδεμένης ἀπ' τὸν πόνο.

Ἐνῶ εἶχε ἄλλοτε ἕνα φρέσκο τριανταφυλλένιο πρόσωπο, τώρα τὸ χρῶμα της ἦταν κιτρινωπὸ καὶ τὸ παιδιάστικο μέτωπό της αὐλακωνότανε διαρκῶς ἀπὸ ρυτίδες.

— Γιατί θὲς νὰ μὲ λυπήσης; τῆς εἶπε ὁ Λαρόκ, φιλῶντας την κάθε τόσο. Σ' ἔκανα ἐγὼ ποτὲ νὰ κλάψης; Δὲν σ' ἀγάπησα, δὲν σὲ χάϊδεψα, ὅσο κι' ἡ μητερούλα σου; Δὲν σὲ φιλοῦσα ὅσο κι' ἐκείνη; Δὲν εἶχα πάντα μιὰ ἔκπληξι γιὰ σένα, κάθε μέρα ποὺ γύριζα ἀπ' τὸ Παρίσι; Καὶ σὺ ὄξερες, κατεργάρα, κι' ἔτρεχες νὰ μὲ ὑποδεχτῆς, μόλις μ' ἔβλεπες ἀπὸ μακρυά...

»Δὲν μ' ἀγαποῦσες λοιπὸν γιὰ μένα, ἐπειδὴ εἶμαι ὁ μπαμπᾶς σου;... ἀλλὰ γιὰ τὰ παιχνίδια καὶ τὶς κοῦκλες ποὺ σοῦ χάριζα; Εἶναι πολὺ κακὸ αὐτό, δεσποινίς! Ἀξίζετε νὰ σᾶς μαλώσω!...

Ἡ Σουζὰν φαινότανε πὼς δὲν ἄκουγε, πὼς δὲν καταλάβαινε...

— Ἀπάντησέ μου λοιπόν, ἀγαπημένη μου μικρούλα! συνέχισε ὁ Λαρόκ. Θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ εἶπες ἐκεῖνα τὰ λογάκια ποὺ σοῦ εἶχε μάθει ἡ μητέρα σου;

«Μπαμπᾶ, σ' ἀγαπῶ ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια... Ξέρω πὼς ἔχεις ἀφιερώσει τὴ ζωή σου γιὰ νὰ κάνης εὐκολώτερη τὴ δική μου... Ξέρω πὼς εἶσαι καλὸς γιὰ μένα καὶ κάθε μέρα σ' ἀγαπῶ πιὸ πολύ». Θυμᾶσαι; Τὴν προηγούμενη βραδυά, δὲν ἦρθα νὰ φάω μαζί σας. Εἴχατε βγῆ στὸ παράθυρο καὶ κυττάζατε στὸ δρόμο, γιὰ νὰ δῆτε νἄρχωμαι. Θυμᾶσαι;...

— Ναί, πατέρα, θυμᾶμαι, ψιθύρισε τὸ παιδί.

Ὁ Ροζὲ ἔκαμε μιὰ χειρονομία χαρᾶς κι'

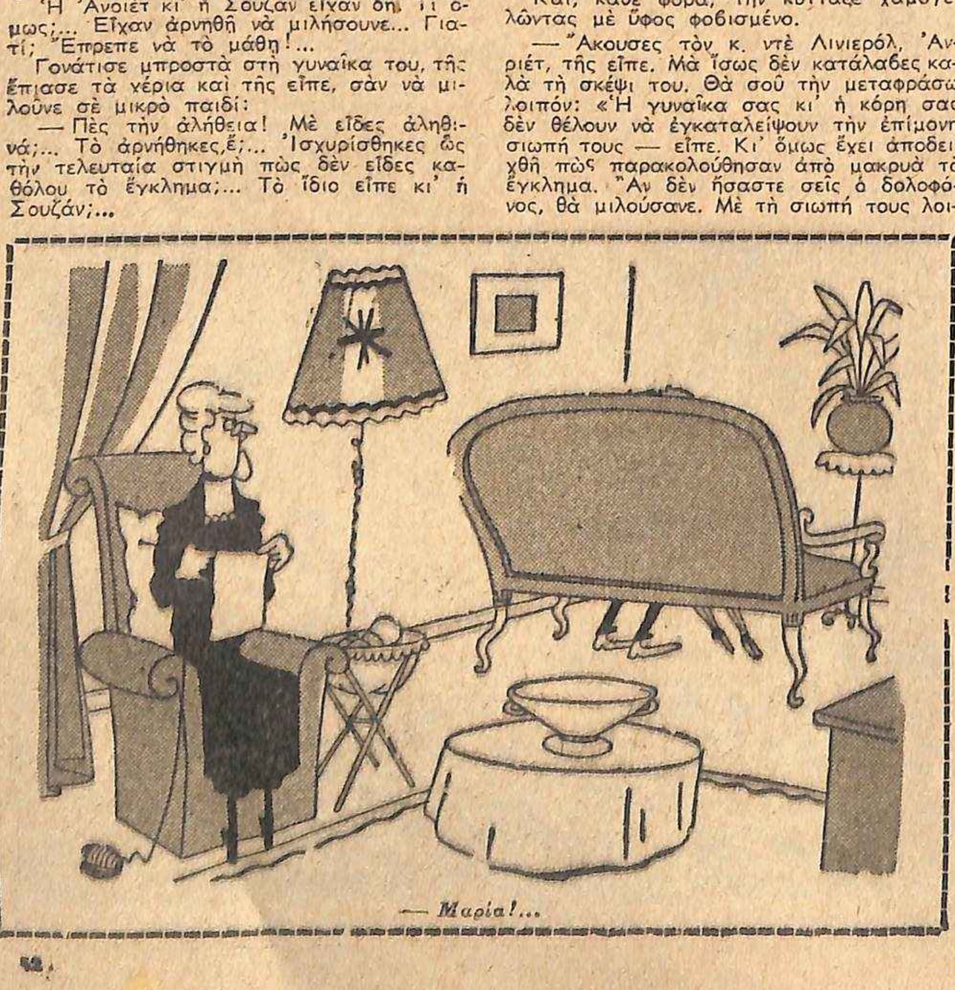

— Μαρία!...

— Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ πέτυχα!...

ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. Θυμότανε λοιπὸν ἡ Σουζάν!

— Μὲ εἴδατε τότε νὰ μπαίνω στ' ἀντικρυνὸ σπιτάκι... ξέρεις, ἐκεῖνο μὲ τὶς ψηλὲς καστανιές.

— Ναί, τὸ σπίτι τοῦ γείτονά μας, τοῦ Λαρουέτ.

— Μὲ εἶδες λοιπὸν νὰ μπαίνω ἐκεῖ. Κι' ὕστερα μὲ εἶδες, ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαρας, νὰ πιάνω ἀπ' το λαιμὸ τὸ Λαρουέτ, νὰ τὸν ρίχνω χάμω καὶ νὰ τὸν σκοτώνω;

Τὸ παιδὶ σώπασε.

— 'Απάντησε, κορούλα μου. Σὲ παρακαλεῖ ὁ πατερούλης σου!

— Δὲν εἶδα τίποτε ἀπ' αὐτά, εἶπε σιγανὰ ἡ μικρή.

— Τί εἶδες λοιπόν; Γιατί εἶναι βέβαιο πὼς εἶδες κάτι...

— Ὄχι. Δὲν εἴδαμε τίποτε, ἡ μαμὰ κι' ἐγώ.

— Λὲς ψέμματα! Σοῦ τὸ εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι κύριοι, καὶ σοῦ τὸ ξαναλέω κι' ἐγώ. Λὲς ψέμματα, κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ κακό! Σὲ διατάζω νὰ μιλήσης... ἀλλοιῶς θὰ σὲ τιμωρήσω. Δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς πιὰ... ποτὲ πιά, τ' ἀκοῦς; Δὲν θἄχης πιὰ παιχνίδι, κοῦκλες, καρροτσάκια, φτυαράκια. Θὰ σοῦ τὰ πάρουν ὅλα, γιατὶ θἆσαι φτωχὴ καὶ δὲν θἄχης πιὰ τὸν πατέρα σου νὰ σοῦ τ' ἀγοράζη.

» Δὲν θὰ φορᾶς τὰ ὡραῖα καπελλάκια μὲ τὶς κορδέλλες, ποὺ σὲ κάνανε τόσο χαριτωμένη... οὔτε καὶ τὰ φορεματάκια ποὺ σ' ἀρέσανε τόσο πολύ. Δὲν θἄχης τίποτα, γιατὶ θἆσαι φτωχή. Καὶ θἆσαι φτωχή, γιατὶ δὲν ὑπάκουσες τὸν πατέρα σου. Μίλησε! Σοῦ λέω νὰ μιλήσης... Σὲ διατάζω!

— Ὦ, πατέρα, φοβᾶμαι!...

— Θὰ μιλήσης ἐπιτέλους; Τί εἶδες ἀπ' τὸ παράθυρο; Τί ἄκουσες; Ἂν δὲν μὲ ὑπακούσης, θὰ σὲ πάρω μαζί μου καὶ θὰ μείνης καὶ σὺ στὴ φυλακή... σὲ μιὰ σκοτεινὴ φυλακή, ὅπου θὰ σὲ δαγκάνουνε ζῶα βρωμερά... καὶ θὰ βλέπης φαντάσματα τὴ νύχτα... ὅπου θὰ σὲ ξυπνᾶνε, στὸν ὕπνο σου, γιὰ νὰ σὲ βασανίσουνε...

» Μίλησε λοιπόν, μίλησε!

— Λυπήσου με, πατέρα, λυπήσου με!...

— Γιατί νὰ σὲ λυπηθῶ, ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ μὴ λὲς τίποτα; Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά. Δὲν σ' ἀναγνωρίζω πιὰ γιὰ παιδί μου. Ὄχι, δὲν εἶσαι κόρη μου. Εἶσαι μιὰ ξένη, ποὺ τὴν ἀναθρέψαμε ἀπὸ οἶκτο καὶ ποὺ θὰ τὴν ξαναπετάξουμε στὸ δρόμο, γιατὶ δὲν μᾶς ἀκούει καὶ μᾶς δείχνει ἀχαριστία ἀντὶ γι' ἀγάπη! Δὲν ἀξίζεις πιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶμε!...

Πνιγμένος ἀπὸ θυμό, τράνταζε δυνατὰ τὴ μικρούλα. 'Εκείνη τὸν ἄφινε νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε, μὲ τὰ χέρια της κρεμασμένα καὶ τὸ κεφάλι της γυρμένο στὸ στῆθος.

Ξαφνικὰ τὴν ἄφισε χάμω, κοντά του. Ἔχασε τότε τὴν ἰσορροπία της κι' ἔπεσε γονατιστή. 'Ο Λαρὸκ σήκωσε τὰ χέρια του, μὲ μανία...

Κλονίζονταν τὰ λογικά του... ὅπως καὶ τῆς Σουζὰν καὶ τῆς 'Ανριέτ, γιατὶ τὰ νεῦρα τους ἦσαν τόσο σπασμένα, ὥστε ἂν ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη ἡ σπαρακτικὴ ἐκείνη σκηνή, θὰ ἔσπαζε ὅλα τα ἐλατήρια του μυαλοῦ τους!

'Ο Ροζὲ ἦταν πάντα ὅλο φιλιὰ καὶ χάδια γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ ποὺ τὴ λάτρευε. Τώρα ἡ ἀντίστασί της τὸν ἔκανε τρελλό. Ἤθελε νὰ τὴ χτυπήση, νὰ τὴν σκοτώση!

Κι' ἐκείνη, σὰν νὰ περίμενε τὸ χτύπημα, εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι της καὶ πρόφερε, τόσο σιγὰ ὥστε δὲν τὴν ἄκουγε οὔτε ὁ Ροζέ:

— Συχώρεσέ με, πατέρα, συχώρεσέ με!

Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ γυναῖκα ρίχτηκε ἀνάμεσά τους! Ἦταν ἡ 'Ανριέτ.

Γονατιστὴ κι' αὐτή, πῆρε τὴν τρομαγμένη Σουζὰν στὴν ἀγκαλιά της. Συγχρόνως ὅμως ψιθύριζε στὸν ἄντρα της μερικὲς λέξεις, ποὺ τὶς ἄκουσε ἐκεῖνος μονάχα:

— Χτύπα μας λοιπόν, ὅπως χτύπησες καὶ τὸν ἄλλον!...

'Ο θυμός του ἔσβυσε ξαφνικά. Τὰ χέρια του, ποὺ εἶχε σηκώσει ψηλά, μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές, κατέβηκαν σιγὰ-σιγά. Καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ δυὸ ἐκεῖνα ἀγαπημένα κεφάλια.

Τὰ δάχτυλά του χάϊδεψαν ἁπαλὰ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς μητέρας καὶ τῆς κόρης.

— Ὄχι, δὲν θὰ σᾶς χτυπήσω, γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ... εἶπε. Ναί, σᾶς ἀγαπῶ!...

'Η δοκιμασία εἶχε περάσει τὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς του.

Ἔκαμε ἕνα νόημα στὸν ἀνακριτή. 'Ο γραμματέας του ἔπιασε τότε ἀπ' τὸ μπράτσο τὴν 'Ανριὲτ καὶ τὴν ὡδήγησε ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο, μαζὶ μὲ τὴ Σουζάν.

'Ο Ροζὲ τὶς ἀκολούθησε μὲ τὰ μάτια. Ὅταν ἔπαψε πιὰ νὰ τὶς βλέπη, τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε λείψει τὸ πάτωμα κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. Κι' ἔπεσε βαρειά, λιπόθυμος, μισοπεθαμένος.

Ι΄.

Οἱ ἀνακρίσεις συνεχίσθηκαν μερικὲς μέρες καὶ τελείωσαν δίχως κανένα ἀπρόοπτο ἢ ἐμπόδιο. Σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τοῦ ντὲ Λινιερόλ, ὁ Λαρὸκ ἀπαντοῦσε:

— Εἶμαι ἀθῶος. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτ' ἄλλο.

Εἶχε ἐγκαταλειφθῆ πιὰ στὸ μοιραῖο...

Ἂν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία στὸ νοῦ τοῦ ἀνακριτοῦ, θὰ μποροῦσε νὰ σωθῆ ὁ Ροζέ. Δυστυχῶς ὅμως, οἱ λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος, οἱ ἐνδείξεις ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ, ὅλα τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται ἔνοχος κι' ἀποτελοῦσαν ἕνα σύνολο συντριπτικό, ποὺ εἶχε δημιουργήσει μιὰ ἀκλόνητη πεποίθησι στὸν ντὲ Λινιερόλ.

Ὅπως ἦταν λοιπὸν φυσικό, ὁ Ροζὲ Λαρὸκ παραπέμφθηκε σὲ δίκη, στὸ κακουργιοδικεῖο τῶν Βερσαλλιῶν.

'Η 'Ανριὲτ τὄμαθε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Δὲν ἔβγαινε πια καθόλου ἀπ' τὸ σπίτι, οὔτε κι' ἀπ' τὴν κάμαρά της. Ἔμενε βυθισμένη σὲ μιὰ παράξενη νάρκη, σωματικὴ καὶ ψυχική.

Δὲν πρόφερε πιὰ οὔτε λέξι. Δὲ φρόντιζε κἂν γιὰ τὴ Σουζάν. Τὴν κύτταζε κάποτε μ' ἕνα εἶδος ἐκπλήξεως, σὰν νὰ μὴ τὴν ἀναγνώριζε, σὰν νἄβλεπε μιὰ ξένη.

Δὲν εἶχε ἐπικοινωνήσει πιὰ καθόλου μὲ τὸ Λακρουά, οὔτε μὲ τὸν ἀνακριτή. 'Η ἀνάμνησι τῶν ὀδυνηρῶν σκηνῶν ποὺ εἶχαν συμβῆ στὸ διάστημα τῶν ἀνακρίσεων, τὴν ἔκανε νὰ τρέμη. Χτυποῦσαν τότε τὰ δόντια της κι' ἔκρυβε τὸ κεφάλι της κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, σὰν τα μικρὰ παιδάκια ὅταν παίζουνε μὲ τὴ μητέρα τους...

Ἕνα πρωΐ, δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῆ.

Ἔμενε ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της, ἀναίσθητη, σὰν πανί. Οἱ ὑπηρέτες παραξενεύτηκαν ποὺ δὲν τὴν εἶχαν δῆ καθόλου, μπήκανε στὴν κάμαρά της καὶ τὴ βρήκανε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Εἰδοποίησαν ἀμέσως τὸ γιατρὸ Μαρτινώ, κι' ἐκεῖνος σύστησε μιὰ θεραπεία, ἀλλὰ δίχως πολλὲς ἐλπίδες. Δήλωσε μάλιστα πὼς ἡ κ. Λαρὸκ ἦταν καταδικασμένη καὶ πὼς δὲν θὰ ζοῦσε περισσότερο ἀπὸ μερικὲς μέρες ἀκόμη.

Ὡστόσο, ἡ 'Ανριὲτ συνῆλθε μὲ τὶς περιποιήσεις του καὶ τὸν εὐχαρίστησε, μ' ἕνα θλιμένο χαμόγελο. Μὰ καταλάβαινε καλὰ τὴν κατάστασί της...

Πρὶν πεθάνη, θέλησε νὰ ἐξασφαλίση τὸ μέλλον τῆς Σουζάν. Ἔγραψε λοιπόν, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, σὲ κάποιο γέρο θεῖο της, ἀδελφὸ τοῦ πατέρα της: τὸν 'Αντριὲν Μπεναρντί, ποὺ εἶχε ἕνα χυτήριο, κοντὰ στὸ Μοντερμέ, στὶς 'Αρδένες.

'Ο πατέρας της τῆς εἶχε μιλήσει συχνὰ γι' αὐτόν, ἡ ἴδια ὅμως δὲν τὸν εἶχε δῆ παρὰ μιὰ - δυὸ φορὲς σ' ὅλη της τὴ ζωή.

Προβλέποντας τώρα πὼς θὰ πέθαινε καὶ πὼς θὰ καταδικαζόταν ὁ Ροζέ, ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῆ τὴ Σουζὰν στὸν καλὸ αὐτὸν ἄνθρωπο.

'Αφοῦ ἔστειλε τὸ γράμμα, ἑτοιμάστηκε νὰ πεθάνη. Κύτταζε ἀνήσυχα τὴν κορούλα της, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε πιά. Κι' ἐκείνη πάλι, μὲ τὴν ὥριμη νοημοσύνη ποὺ δίνει ἡ δυστυχία, δὲν ἔφευγε καθόλου ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς μητέρας της. Τὴν περιποιότανε μονάχη της μ' ἀφοσίωσι, μὴ θέλοντας ν' ἀφίση σ' ἄλλον αὐτὴ τὴ φροντίδα.

Φρόντιζε νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήση κανείς, στὸν ὕπνο της. Τῆς ἔδινε τὰ φάρμακά της, ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ τὴ βοηθήση νὰ τὰ πιῆ, τῆς σκούπιζε ὕστερα τὰ χείλια, τακτοποιοῦσε τὰ μαξιλάρια της.

'Η ἑτοιμοθάνατη μητέρα τὴν εὐχαριστοῦσε μὲ μιὰ ματιὰ ἄπειρης εὐγνωμοσύνης, ἀνακατεμένης μ' ἀπελπισία. Τότε ἡ μικρὴ σκαρφάλωνε στὸ κρεβάτι της καὶ τῆς ψιθύριζε στ' αὐτί:

— Πρέπει νὰ γίνης καλά, μαμάκα μου ἂν ἀγαπᾶς τὴν κόρη σου!

★

'Η ἐκδίκησι τῆς Τζούλιας ντὲ Νουαρβὶλ θἆταν μεγαλείτερη ἀπ' ὅ,τι εἶχε ὀνειρευτῆ! Ὅπως εἶχε πῆ καὶ στὸ Λαρόκ, ἦταν γυναῖκα τῶν ἄκρων. 'Η καταγωγή της, ἀπὸ ἱσπανικὸ καὶ ἀραβικὸ αἷμα, τῆς εἶχε δώσει ἕνα χαρακτῆρα ὁρμητικό, μιὰ φλογερὴ φαντασία, μιὰ δίψα γιὰ ἀπολαύσεις...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

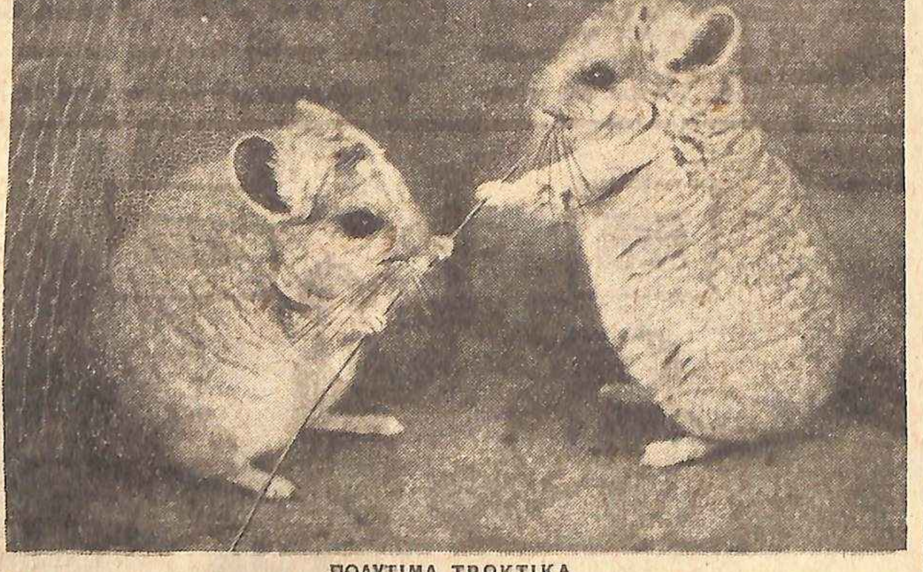

ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΤΡΩΚΤΙΚΑ

Τὰ μικρὰ αὐτὰ τρωκτικὰ εἶναι τὰ περίφημα «τσιντσίλα», ποὺ ζοῦν στὶς Ἄνδεις σὲ ὕψος 3000 μέτρων καὶ ἄνω καὶ ἀπὸ το δέρμα τῶν ὁποίων κατασκευάζονται οἱ πιὸ ἀκριβὲς γοῦνες τοῦ κόσμου. Τὰ «τσιντσιλα» εἶχαν σχεδὸν ἐξαφανισθῆ τὸ 1919 ὅταν ἕνας μηχανικὸς ὀνόματι Τσάμπαν, ποὺ ἐργαζόταν στὰ μεταλλεῖα τῆς 'Αταχουάλπα ἔπιασε ὀκτὼ ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀκολουθῶντας ἕνα ἐπιστημονικὸ σύστημα ἀναπαραγωγῆς κατώρθωσε μέσα σὲ τρία χρόνια νὰ δημιουργήση τὸ πρῶτο κέντρον ἀναπαραγωγῆς μὲ βάσι 1500 τσιντσίλα. Αὐτὸς δὲ προμήθευσε τὶς «βάσεις» στὰ 8.600 κέντρα ποὺ λειτουργοῦν σήμερα σ' ὁλόκληρη τὴν 'Αμερική.

✪ ✪

Διάλεξις μὲ χορευτικὲς ἐπιδείξεις

'Υπὸ τὴν αἰγίδα τῆς 'Ενώσεως 'Ελλήνων Λογοτεχνῶν ἡ διακεκριμμένη καθηγήτρια τοῦ χοροῦ καὶ λογοτέχνις κ. Μαίρη Βρυάκου Γκέλη δίδει μία ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος διάλεξι στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» τὴν Δευτέραν 27 Φεβρουαρίου, ὥρα 7.30 μ. μ. μὲ θέμα: «'Ο ρυθμὸς καὶ ὁ χορὸς σὰν ἔμφυτη ἐκδήλωσι καὶ σὰν τέχνη.» Τὴν ὁμιλία θὰ συνοδεύσουν χορευτικὲς ἑρμηνεῖες τῆς Σχολῆς (ρυθμικῆς, ἐκφραστικῶν χορῶν καὶ μπαλλέτου) τῆς κ. Βρυάκου. Στὸ πιάνο συνοδεύει ἡ δ. Λιλὴ Σωζοπούλου. 'Η εἴσοδος θὰ εἶναι διὰ προσκλήσεων, αἱ ὁποῖαι διατίθενται στὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ».

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΠΕΡΓΟΙ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΕΣ

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις

ΟΤΑΝ ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες στὴν 'Αγγλία, οἱ ἐργάτες τοῦ Γιορκσάϊρ ἀποφάσισαν νὰ ἀπεργήσουν, ἐπειδὴ πίστευαν ὅτι ἡ πληρωμή τους δὲν ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔπρεπε, ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τους δὲν συμμορφώθηκαν μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ καὶ πῆγαν κανονικὰ στὶς δουλειές τους. Οἱ ἀπεργοὶ δὲν πέτυχαν στὸ αἴτημά τους καὶ ξαναγύρισαν στὶς δουλειές τους.

Δὲν συγχώρησαν ὅμως τὴν ἀπειθαρχία τῶν συναδέλφων τους καὶ μιὰ Κυριακὴ τοὺς κάλεσαν σὲ μεγάλη συγκέντρωσι γιὰ νὰ δικαιολογήσουν μπροστὰ σὲ ὅλους τὴ στάσι τους.

Ἔξη ἀπὸ τοὺς ἀπεργοσπάστες παρουσιάστηκαν στὴ συγκέντρωσι, ζήτησαν δημοσία συγγνώμη καὶ πῆραν ἄφεσι ἁμαρτιῶν. 'Ο ἕβδομος ὅμως, ὁ νεαρὸς Ἄλλαν Ντάϊερ δὲν παρουσιάστηκε καθόλου καὶ προτίμησε νὰ ἐργασθῆ καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ κερδίση μερικὰ λεφτὰ παραπάνω.

— Γιατί νὰ ζητήσω συγνώμη; εἶπε ὁ Ντάϊερ. Δὲν ἔκανα τίποτ' ἄσχημο. Χρειαζόμουν λεφτὰ καὶ πῆγα νὰ δουλέψω, ὅπως πάντα...

'Η στάσι του αὐτή, ὅπως καὶ ἡ δήλωσί του, τὸν ἔκαναν ἀντιπαθῆ στοὺς συναδέλφους του, ποὺ ἀποφάσισαν ὅλοι μαζὶ νὰ τὸν τιμωρήσουν, γιὰ τὴν περιφρόνησι ποὺ εἶχε δείξει στὶς ἀποφάσεις τους. Καὶ γιὰ νὰ τὸ πετύχουν, διάλεξαν τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἐφαρμόζουν τὰ παιδιὰ στὰ σχολεῖα, ὅταν θέλουν νὰ τιμωρήσουν μόνα τους ἕνα «προδότη». Ἔπαψαν ὅλοι νὰ τοῦ μιλοῦν ἢ νὰ τὸν συναναστρέφωνται καὶ δήλωσαν στὸ διευθυντὴ τοῦ ὀρυχείου, ὅτι κανείς τους δὲ δεχόταν νὰ ἐργασθῆ, ὅσο βρισκόταν μπροστὰ ὁ Ντάϊερ.

Ἔτσι, προκειμένου νὰ δημιουργήση ζητήματα ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες του, ὁ διευθυντὴς πῆρε τὸ Ντάϊερ ἀπὸ τὴν κανονική του δουλειὰ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ ἐργάζεται μόνος του σὲ ἕνα ἀπομονωμένο σημεῖο τοῦ ὀρυχείου, ὅπου δὲν ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ κανένα συνάδελφό του.

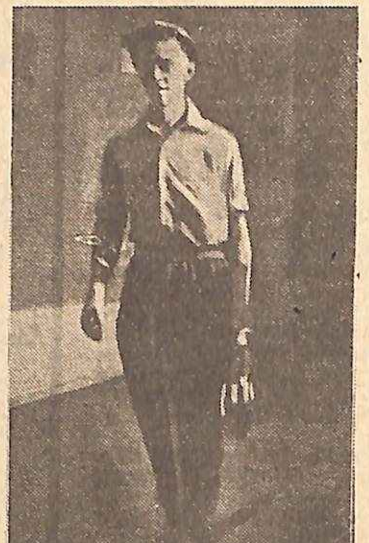

'Ο Ντάϊερ δέχεται ὡς τώρα μὲ χαμόγελο τὴν στάσι τῶν συναδέλφων του.

Αὐτὸ καὶ μόνο, θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ συντρίψη τὸ Ντάϊερ, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη βρέθηκε ἐντελῶς ἀποκλεισμένος καὶ περιφρονημένος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του. 'Αλλ' οἱ ἀνθρακωρῦχοι ἔκαναν πιὸ τρομερὴ τὴν τιμωρία ἐναντίον του, ὅταν βρέθηκαν σ' ἕνα δημόσιο χορό, ὅπου ἦταν καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Ντάϊερ.

Παρ' ὅλο ποὺ τὴν γνώριζαν, κανείς τους δὲν τῆς μίλησε, καὶ ἀπέφυγαν φανερά, ἔστω καὶ νὰ βρίσκωνται δίπλα της. 'Η ἄτυχη γυναῖκα ἔνοιωσε τὸ βαρὺ χτύπημα, ἀλλ' ὁ ἄνδρας της δὲν ἔδειξε οὔτε καὶ τότε μεταμέλεια. Συνεχίζει κανονικὰ τὴ δουλειά του καὶ τὴ ζωή του καὶ ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὴ στάσι τῶν συναδέλφων του.

Τὴ μέθοδο αὐτὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τὴν ἐφαρμόζουν τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ ἀπεργοί, ὅταν θέλουν νὰ τιμωρήσουν ἕναν ἀπεργοσπάστη. Καὶ ἐνῶ ἐπιφανειακὰ ἡ ἀπομόνωσι αὐτὴ δὲ φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχη σοβαρὲς συνέπειες, κατὰ βάθος ἔχει τεράστια ψυχολογικὴ ἐπίδρασι στὰ θύματα, ποὺ γίνεται ἀκόμη πιὸ ἔντονη μὲ τὸν κοινωνικὸ ἀποκλεισμὸ ποὺ ἐπιφέρει.

'Η πιὸ τραγικὴ περίπτωσι τοῦ εἴδους αὐτοῦ, εἶναι ἀσφαλῶς τοῦ ἡλικιωμένου μηχανικοῦ Ἄλκοκ, ποὺ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, βρέθηκε στὴν ἴδια θέσι μὲ τὸ Ντάϊερ. 'Ο Ἄλκοκ ὅμως δὲν εἶχε τὴν ψυχικὴ ἀντοχὴ τοῦ νεαροῦ ἀνθρακωρύχου. Τὸν πρῶτο καιρὸ ἄντεξε στὸ μαρτύριο νὰ βλέπη παντοῦ τὶς γυρισμένες πλάτες τῶν συναδέλφων του, τὴ «βουβαμάρα» τους καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι κανεὶς δὲ γύριζε οὔτε νὰ τὸν κυττάξη.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι μὲ τὸν καιρὸ οἱ συνάδελφοί του θὰ ξεχνοῦσαν τὸ περιστατικὸ καὶ θὰ ἔσπαγε ὁ πάγος. Μὰ οἱ ἄλλοι μηχανικοὶ ἦταν ἀλύγιστοι. Τίποτα στὴ στάσι τους δὲν ἔδειχνε τὴ διάθεσι νὰ ξαναδεχθοῦν στοὺς κόλπους τους τὸν ἀποστάτη. 'Η κατάστασι αὐτὴ ἔφερε νευρικὸ κλονισμὸ στὸν Ἄλκοκ, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας ἔκοψε τὶς φλέβες του καὶ ἔβαλε τέρμα στὴ ζωή του.

Εὐτυχῶς οἱ τιμωρίες τῶν ἀπεργῶν δὲν ἔχουν πάντα τόσο τραγικὲς συνέπειες. Πάντως, ὅμως, φέρνουν ἀναστάτωσι στὴ ζωὴ καὶ στὴ δουλειὰ τῶν ἀπεργοσπαστῶν.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τελευταίας ἀπεργίας τῶν σιδηροδρομικῶν στὴν 'Αγγλία, ὁ μηχανοδηγὸς Τζῶρτζ Χάουαρθ δὲν ὑπάκουσε στὴν ἐντολὴ τοῦ σωματείου του καὶ παρουσιάστηκε τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀπεργίας γιὰ νὰ ὁδηγήση τὸ τραῖνο του.

Οἱ συνάδελφοί του μαζεύτηκαν στὸ σταθμό, ἀπὸ ὅπου θὰ ξεκινοῦσε καὶ παρατάχτηκαν ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τῆς γραμμῆς. Τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε τὸ τραῖνο μπροστά τους, ἔβγαλαν τὰ καπέλλα τους, σταύρωσαν τὰ χέρια τους καὶ ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους, ἀκριβῶς ὅπως θὰ ἔκαναν ἂν περνοῦσε μπροστά τους μιὰ κηδεία!...

Μὲ τὴ μακάβρια αὐτὴ ἐπίδειξι, θέλησαν νὰ δείξουν στὸν Χάουαρθ ὅτι γιὰ κείνους ἦταν πιὰ νεκρός. Παράλληλα, ὁ σύνδεσμος τῶν σιδηροδρομικῶν ἔδωσε ἐντολὴ στὰ μέλη του νὰ μὴ ξαναμιλήσουν στὸν ἀπεργοσπάστη γιὰ ὅλη του τὴ ζωή.

'Εκεῖνοι ὑπάκουσαν τυφλὰ στὴν ἐντολὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ μηχανοδηγὸς ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ δουλειά του, ποὺ ἡ στάσι τῶν συναδέλφων του τὴν εἶχε κάνει μαρτυρική.

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, οἱ ὁδηγοὶ λεωφορείων τιμώρησαν μὲ σιωπὴ τὸ συνάδελφό τους Στάνλεϋ Κούλφιν, ποὺ δὲν ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἀσήμαντη ἀπεργία. Ὄχι μόνο ἀποφεύγουν ἐντελῶς νὰ τοῦ μιλήσουν καὶ νὰ τὸν συναναστραφοῦν, ἀλλὰ βρῆκαν μιὰ φωτογραφία του καὶ τὴν καρφίτσωσαν στὴν εἴσοδο τῆς λέσχης τους, βάζοντας ἀπὸ κάτω ἕνα χαρτὶ μὲ τὴ λέξι «Προδότης».

Κατὰ βάθος, οἱ ἀπεργοὶ δὲν ἐπιβάλλουν αὐτὲς τὶς τιμωρίες ἀπὸ σκληρότητα, ἀλλὰ γιὰ νὰ διατηροῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν πειθαρχία στὶς ἀποφάσεις τοῦ συνόλου καὶ νὰ μὴ διασποῦν τὸν ἀγῶνα τους. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ δὲν λογαριάζουν τὶς συνέπειες ποὺ ἔχει ἡ στάσι τους ἀπάνω στοὺς ἀπεργοσπάστες.

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀπεργίας τῶν λεωφορείων, στὸ Μπίρμιγχαμ, ἡ κ. Γουίνιφρεντ Γκρήσλυ ἐργάσθηκε σὲ ἕνα λεωφορεῖο, ποὺ μετέφερε ἐπισκέπτες σὲ νοσοκομεῖα. 'Η γυναῖκα αὐτὴ εἶναι μητέρα ἔξη παιδιῶν, ποὺ θὰ εἶχαν μείνε νηστικὰ ἂν εἶχε χάσει τὸ μεροκάματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τοὺς συναδέλφους της νὰ τὴν ἀποδοκιμάσουν δημοσία καὶ ν' ἀποφεύγουν κάθε κουβέντα καὶ ἐπαφὴ μαζί της.

'Ακόμη κι' ὅταν τὸ εἶδος τῆς δουλειᾶς του εἶναι τέτοιο, ποὺ νὰ ἐπιβάλλη τὴν ἀνταλλαγὴ λέξεων μὲ ἀποκλεισμένους, οἱ ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι βρίσκουν τρόπους γιὰ νὰ ἀποφεύγουν τὴ συνομιλία. Ὅταν ὁ Ρὸν Χιούϊτ, ὁδηγὸς ἑνὸς γερανοῦ, δὲν ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἀπεργία, οἱ συνάδελφοί του ἀποφάσισαν νὰ μὴ τοῦ μιλήσουν γιὰ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. 'Επειδή, ὅμως, ἔπρεπε νὰ τοῦ διαβιβάζουν φωναχτὰ διάφορες ὁδηγίες τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς, ἔφτιαξαν ἕνα συνθηματικὸ κώδικα καὶ τοῦ μετέδιδαν τὶς ὁδηγίες, κτυπῶντας διάφορα σημεῖα τοῦ γερανοῦ!

'Ο Χιούϊτ δέχθηκε στωϊκώτατα τὴν τιμωρία του καὶ ὅταν πέρασαν οἱ δώδεκα μῆνες τῆς ἀπομονώσεώς του, ἔτρεξε πρῶτος αὐτὸς καὶ ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν συναδέλφων του, γιὰ νὰ δείξη τὴ μεταμέλειά του.

Μετὰ τὴ δουλειά, ὁ ἕνας ἐργάτης βοηθάει τὸν ἄλλον νὰ πλυθῆ. 'Αλλ' ὁ Ντάϊερ ἀναγκάζεται νὰ πλένεται σπίτι του, γιατὶ οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀποφεύγουν συστηματικά...

Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ὁ ἀποκλεισμένος ἀνθρακωρῦχος βασανίζεται ἀπὸ τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του...

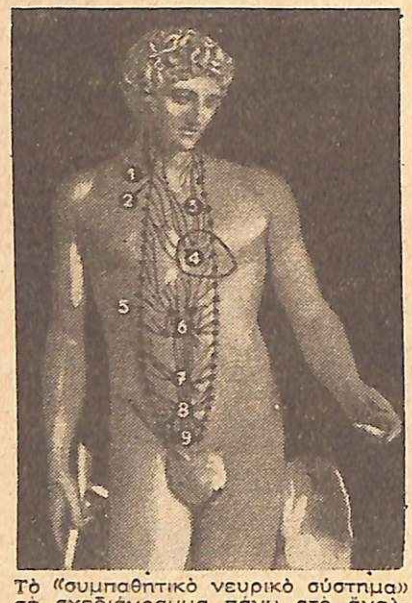

Τὸ «συμπαθητικὸ νευρικὸ σύστημα» σὲ σχεδιάγραμμα πάνω στὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος. (1) Μέσο αὐχενικὸ γάγγλιο. (2) Κατώτερο αὐχενικὸ γάγγλιο. (3) Καρδιακὰ νεῦρα. (4) Καρδιακὸ πλέγμα. (5) Ραχιαῖα γάγγλια. (6) Ἡλιακὸ πλέγμα. (7) Μεσεντέριο πλέγμα. (8) Ὑπογάστριο πλέγμα. (9) Εἰλεακὸ πλέγμα.

ΤΑ ΓΕΡΑ ΝΕΥΡΑ ΣΩΖΟΥΝ ΑΠ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Κάνουν ἄτρωτο τὸν ὀργανισμὸ στὶς ἐπιδρομὲς τῶν μικροβίων κι' ἐξασφαλίζουν ἀνοσία

«Τὰ μικρόβια δὲν εἶναι τίποτα. Τὸ πᾶν εἶναι ὁ ὀργανισμός». Αὐτὴ ἡ περίφημη φράσι τοῦ μεγάλου Γάλλου βιολόγου Κλὼντ Μπερνάρ, εἶναι σήμερα ὁ θεμέλιος λίθος στὸ οἰκοδόμημα τῶν καινούργιων κατακτήσεων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Ἡ μέχρι τώρα συνηθισμένη ἄποψι, τόσο τῶν γιατρῶν ὅσο καὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ μόνος του νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὰ μικρόβια, ἔχει ἀποδειχτῆ πέρα ὣς πέρα πλανερή. Ἡ ἀλήθεια βρίσκεται ἀκριβῶς στὴν ἄλλη ἄκρη.

Ὁ ὀργανισμός μας εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ὑπερασπιστῆ τὸν ἑαυτό του ἀπέναντι τῶν μικροβίων.

Ὅλοι ζοῦμε μέσα στὰ μικρόβια, ποὺ ἐπιτίθενται ἐναντίον μας ἀδιάκοπα. Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶναι ἕνα ἀληθινὸ πεδίο μάχης, ὅπου ὁ πόλεμος δὲν σταματᾶ οὔτε στιγμή.

Ὁ ὀργανισμός μας διαθέτει γνωστὲς ἤδη στὴν ἐπιστήμη δυνάμεις, ἀλλὰ κι' ἄλλες ἄγνωστες ἀκόμα, ποὺ ἀντιστρατεύονται τὰ μικρόβια καὶ τὰ κατατροπώνουν.

Οἱ πιὸ γνωστὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀμυντικὲς δυνάμεις, εἶναι τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια, ποὺ κύρια ἀποστολή τους εἶναι νὰ αἰχμαλωτίζουν καὶ ἀ «καταβροχθίζουν» κάθε μικρόβιο ἢ ξένο σῶμα ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία μας, μπαίνοντας στὸν ὀργανισμό.

Μόλις ἐμφανιστῆ ἕνας τέτοιος ἐχθρός, ὁρμοῦν ἐπάνω του, τὸν ἀδράχνουν μ' ἕνα εἶδος κεραῖες ποὺ ἔχουν καὶ ποὺ λέγονται «ψευδόποδες», τὸν βυθίζουν μέσα στὴν πρωτοπλασματική τους μᾶζα καὶ τὸν χωνεύουν κυριολεκτικά.

Ἀλλὰ τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια, ὅπως κι' οἱ ὑπόλοιπες «στρατιωτικὲς» δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ, εἶναι ἁπλῶς ἐκτελεστικὰ ὄργανα μιᾶς ἀνώτερη ἀρχῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία παίρνουν διαταγὲς καὶ κινοῦνται.

Αὐτὴ ἡ ἀνώτερη δύναμι, ποὺ κατευθύνει τὴν ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ, εἶναι τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ εἰδικώτερα τὸ μέρος του ἐκεῖνο, ποὺ λέγεται «μέγα συμπαθητικό».

Τὸ συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο ἔχει καταλήξει ἡ σύγχρονη ἰατρικὴ ἐπιστήμη καὶ τὸ ἔχει κάνει ἀφετηρία της γιὰ τὶς καινούργιες κατακτήσεις της, εἶναι ὅτι «τὸ γερὸ νευρικὸ σύστημα ἀποκλείει ὅλες τὶς ἀρρώστειες, ἐξασφαλίζει τὴ γενικὴ ὑγεία καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀπρόσβλητο κι' ἀπὸ τὰ φοβερώτερα μικρόβια».

Τὸ «μέγα συμπαθητικὸ» ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ διπλῆ ἁλυσίδα γαγγλίων, ἑνωμένων μεταξύ τους καὶ τοποθετημένων ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἀπ' αὐτὰ τὰ γάγγλια, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κόμπους ὅπως θὰ τὰ λέγαμε στὴν ἁπλῆ γλῶσσα, ξεκινοῦν ἀπειράριθμα νευρικὰ νημάτια, ποὺ δίνουν κίνησι σὲ ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνη ἡ δική μας θέλησι.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τμῆμα τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἶναι ὁ «ἀρχιστράτηγος», ποὺ διευθύνει τὴ μάχη τοῦ ὀργανισμοῦ ἐναντίον τῶν μικροβίων.

Ὁ περίφημος Γάλλος γιατρὸς Μαρτὲν ντὺ Τέλ, ποὺ πέθανε τὸ 1941 κι' ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ βαθεῖς μελετητὲς τοῦ νευρικοῦ συστήματος, εἶχε κάνει συστηματικὲς ἔρευνες σὲ χιλιάδες ἀρρώστους, γιὰ ν' ἀποδείξη αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια.

Κατὰ κανόνα, σχεδὸν χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσι, σὲ κάθε περίπτωσι ἥττας τοῦ ὀργανισμοῦ, διαπίστωσε ἐλαττωματικὴ λειτουργία τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Σ' ἕνα βιβλίο του, ποὺ δημοσίεψε ὕστερα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἔρευνες καὶ ποὺ σήμερα ἀπέκτησε μεγάλη ἐπικαιρότητα, γράφει τὰ ἑξῆς:

«Στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, σὲ ὡρισμένα νοσοκομεῖα τοῦ Παρισιοῦ, γίνονταν εἰδικὲς νεκροψίες σ' ὅσους πέθαιναν, γιὰ νὰ ἐξεταστῆ ἡ κατάστασι τῶν πνευμόνων τους. Αὐτὴ ἡ ἐξέτασι ἀπέδειξε, ὅτι τὰ 95% περίπου ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄτομα παρουσίαζαν στοὺς πνεύμονες ἐπεξεργασίες φυματιώσεως, ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶχαν τελείως ἐπουλωθῆ. Ἂν σκεφτοῦμε, ὅτι ὁ βάκιλλος τοῦ Κὼχ δὲν περιορίζει τὶς ἐπιθέσεις του μονάχα τοὺς πνεύμονες, ἀλλὰ τὶς ἁπλώνει καὶ σ' ἄλλα ὄργανα τοῦ σώματος, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε, ὅτι ὅλοι μας κάποια μέρα προσβληθήκαμε ἀπὸ φυματίωσι. Οὔτε τὸ ὑποπτευθήκαμε ὅμως. Τὸ μικρόβιο νικήθηκε χωρὶς φάρμακα καὶ δίαιτες. Μονάχος του ὁ ὀργανισμὸς κατατρόπωσε τὸν τρομερὸ βάκιλλο.

» Ἄλλο παράδειγμα: Ἕνα χωριὸ ἀπὸ χίλιους κατοίκους, ἔχει τὴν ἀτυχία κάποια μέρα νὰ μολυνθῆ τὸ νερὸ τῆς μοναδικῆς του βρύσης ἀπὸ τὸν βάκιλλο τοῦ Ἔμπερθ, ποὺ προκαλεῖ τὸν τύφο. Ἂν ἡ παρουσία τοῦ μικροβίου ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ξεσπάση ἡ ἀρρώστεια, θἄπρεπε ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ νὰ πάθουν τύφο. Γίνεται ὅμως αὐτό; Βέβαια ὄχι. Ἀπὸ τοὺς χίλιους ἀνθρώπους, ποὺ ἤπιαν ἀπὸ τὴ μολυσμένη βρύση, πέφτουν ἄρρωστοι μονάχα τριάντα - σαράντα. Οἱ ἄλλοι θὰ μείνουν ἄθικτοι. Ἡ μεγάλη λοιπόν, πλειονότης προστατεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια χωρὶς νὰ τὸ πάρη κἂν εἴδησι.

Συμπέρασμα: Ὁ ὀργανισμός μας διαθέτει ἕνα τέλειο σύστημα ἀμύνης καὶ κατορθώνει στὶς περισσότερες περιπτώσεις, χάρι σ' αὐτό, ν' ἀποκρούη ἀποτελεσματικὰ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν μικροβίων. Αὐτὴ ἡ ἄμυνα κατευθύνεται ἀπὸ τὸ νευρικὸ σύστημα. Γερά, λοιπόν, κι' ἰσορροπημένα νεῦρα δὲν σημαίνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ βέβαιη νίκη τοῦ ὀργανισμοῦ σ' ὅλες τὶς μάχες του ἐναντίον τῶν μικροβίων».

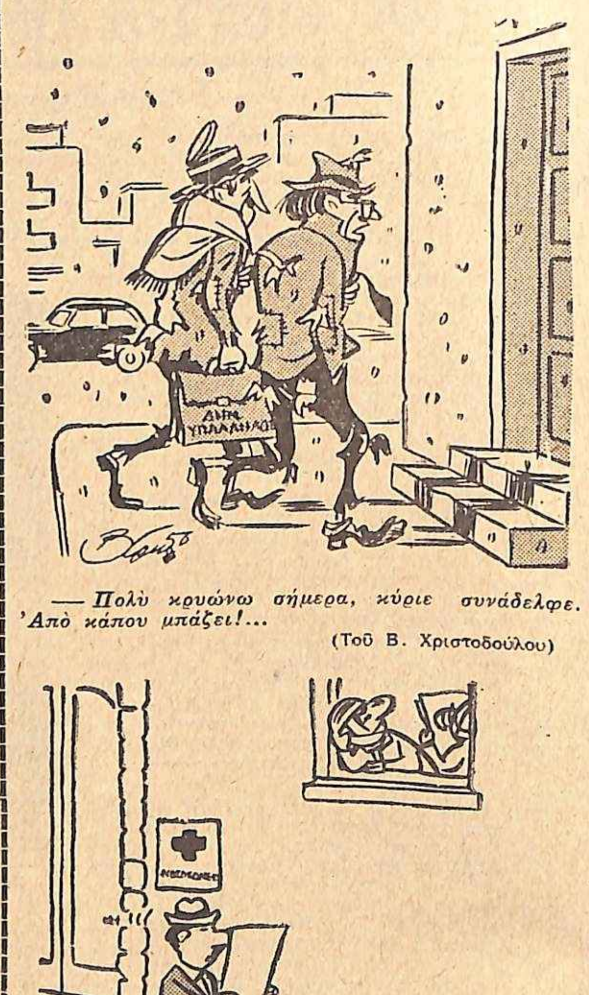

— Πολὺ κρυώνω σήμερα, κύριε συνάδελφε. Ἀπὸ κάπου μπάζει!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

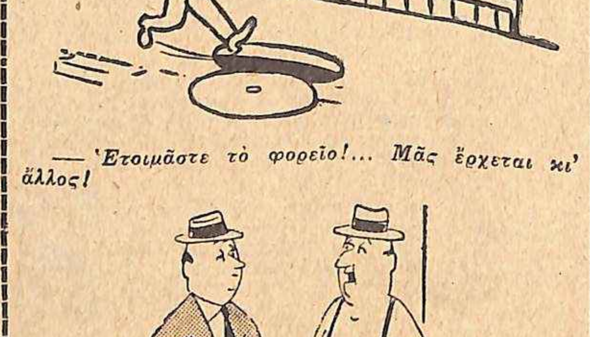

— Ἑτοιμάστε τὸ φορεῖο!... Μᾶς ἔρχεται κι' ἄλλος!

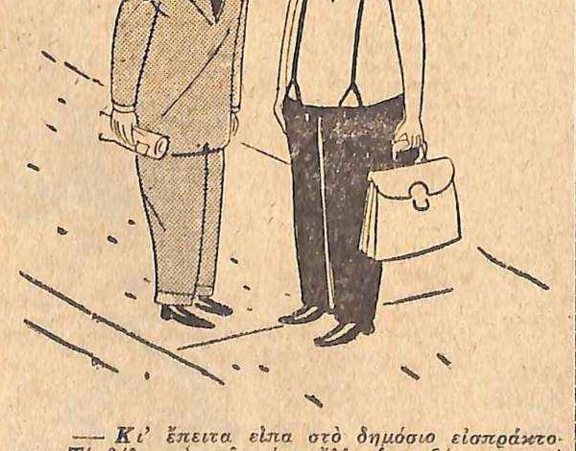

— Κι' ἔπειτα εἶπα στὸ δημόσιο εἰσπράκτορα: «Τί θέλει νὰ μοῦ πάρη ἄλλο ἡ κυβέρνησι, καὶ τὸ πουκάμισο;»... Καὶ μοῦ τὸ πῆρε!

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΝΟΜΗ τοῦ Νοτίου Πόλου

Ὁ σκληρὸς ἀνταγωνισμὸς Ρωσίας καὶ Ἡν. Πολιτειῶν

Ὑπάρχει στὸν πλανήτη μας μιὰ χώρα ἢ πιὸ σωστὰ μιὰ ἤπειρος, ποὺ ἡ ἔκτασί της εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἔκτασι τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μαζί. Οἱ κάτοικοί της, ποὺ δὲν εἶναι μόνιμοι, ἀλλὰ προσωρινοί, τελευταῖα, δὲν ξεπερνοῦν τοὺς 450. Ὡστόσο τὸ ὑπέδαφός της περιέχει σὲ ἀνυπολόγιστες ποσότητες ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθά, ποὺ θὰ κάνουν πανίσχυρη τὴ χώρα, ποὺ θὰ τὴν κατακτήση.

Πραγματικά, κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους τοῦ Νοτίου Πόλου βρίσκονται ἀνεξάντλητα κοιτάσματα γαιανθράκων, σιδήρου, χαλκοῦ, κοβαλτίου, χρωμίου, νίκελ, πετρελαίου καὶ οὐρανίου.

Φυσικὸ εἶναι, λοιπόν, οἱ προηγμένες, τεχνικά, χῶρες, νὰ ἐποφθαλμιοῦν τὸν ἀνεξάντλητο αὐτὸ πλοῦτο καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν κατακτήσουν. Τὴν 1η Δεκεμβρίου 1954, τὸ ἀμερικανικὸ παγοθραυστικὸ «Ἄτκα» ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Βοστώνης γιὰ μιὰ ἐξερεύνησι στὸ Νότιο Πόλο. Μαζί του εἶχε 385 ἄνδρες τοῦ πληρώματος, 14 ἐπιστήμονες, 3 ἑλικόπτερα, ἀρκετοὺς τόννους ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, τρόφιμα γιὰ 6 μῆνες, δυὸ Χριστουγεννιάτικα δέντρα καὶ 10 χιλιάδες δισκία ἐναντίον τῆς ναυτίας...

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν ἀνησυχήσει ἀπὸ τὴν δραστηριότητα, ποὺ ἔδειχναν στὰ τελευταῖα χρόνια οἱ Ρῶσοι στὶς ἀνταρκτικὲς περιοχές. Πραγματικά, ἀπὸ τὸ 1946 κι' ἐδῶ τὸ 15.000 τόννων ρωσικὸ φαλαινοθηρικὸ «Σλάβα» περνοῦσε κάθε χρόνο τὸ Βόσπορο κι' ἐξαφανιζόταν πρὸς τὶς θάλασσες τοῦ Νότου. Τί νὰ ζητοῦσε ἄραγε ἐκεῖ κάτω στὶς ἀνταρκτικὲς περιοχές;

Μερίδιο ὅμως ἀπὸ τὸ... μοίρασμα τῶν ἀνταρκτικῶν περιοχῶν διεκδικοῦν καὶ οἱ Ἄγγλοι, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Νορβηγοί, ποὺ ἔχουν κι' ὅλας χαράξει πάνω στὰ λευκὰ σημεῖα τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτη καὶ τὶς.. ζῶνες τῆς ἐπιρροῆς τους!

Δὲν χωρεῖ ὅμως καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς οἱ ζῶνες αὐτὲς εἶναι ἐντελῶς θεωρητικές...

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ Γάλλοι ἐξερεύνησαν τὸ 1945 ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἀδελαΐδος καὶ κατώρθωσαν νὰ χαράξουν τὸ χάρτη μιᾶς περιοχῆς, ποὺ ἦταν ἄγνωστη ὡς τότε. Οὔτε ὅμως οἱ Ρῶσοι, οὔτε οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν ὡς τώρα ἀναγνωρίσει τὰ δικαιώματα ἄλλων στὶς περιοχὲς τοῦ Νοτίου Πόλου. Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ δύο αὐτὲς χῶρες διεκδικοῦν γιὰ λογαριασμό τους τὴν τιμὴ ὅτι εἶναι οἱ πρῶτες ποὺ ἀνεκάλυψαν τὶς ἀνταρκτικὲς περιοχές.

Τὸ 1820, ὁ ναύαρχος Μπελγκχάουζεν, ποὺ ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ 1ου, πλησίασε τὶς ἀνταρκτικὲς περιοχές. Καὶ σήμερα πρὸς τιμήν του, γιορτάζεται, κάθε χρόνο, στὴ Ρωσία, ἡ «Ἡμέρα τοῦ Ἀνταρκτικοῦ».

Τὸν ἴδιο χρόνο ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς πλοίαρχος Ναθάνιελ Πάλμερ, ἀνεκάλυψε μιὰ «τεράστια ἔκτασι» νοτίως τοῦ ἀνταρκτικοῦ κύκλου. Κι' ἐνῶ οἱ δύο ναυτικοὶ συναντήθηκαν φιλικά, στὶς νήσους Σήτλαν, οἱ δύο χῶρες τους προσπαθοῦν νὰ τοὺς παρουσιάσουν, μετὰ τὸ θάνατό τους, ὡς ἀσπόνδους ἀνταγωνιστάς.

★

Ἀλλ' ἄς ξαναγυρίσουμε στὸ παγοθραυστικὸ «Ἄτκα». Τὸ πλήρωμά του βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἔρημη περιοχή, ὅπου βασιλεύει ἡ σιωπὴ τοῦ θανάτου. Ἡ θερμοκρασία δὲν ξεπερνᾶ τοὺς 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν οἱ ἀνεμοθύελλες ξεσποῦν ξαφνικὰ μὲ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ τὸ πάχος τῶν πάγων κατὰ μέσον ὅρο φτάνει τὰ δυὸ χιλιόμετρα.

Ἀνεκάλυψε λοιπόν, βουνά, ποὺ εἶναι ὑψηλότερα ἀπὸ τὶς Ἄλπεις καὶ τεράστια ἡφαίστεια, ποὺ ξεχύνουν τὴ λάβα τους στὴ θάλασσα τοῦ Ρός. Μὲ τὰ ἑλικόπτερά τους οἱ ἐξερευνηταὶ τοῦ «Ἄτκα» πέταξαν πάνω ἀπὰ λίμνες μὲ ζεστὸ νερό, γεμᾶτες ἀπὸ φύκια καὶ μικροοργανισμούς. Οἱ γαλαζοπράσινες αὐτὲς λίμνες, ἀληθινὲς ὀάσεις, στὴν καρδιὰ τῶν παγωμένων ἐρημικῶν ἐκτάσεων, ἀποτελοῦν μέρος ἀπὸ τὰ ἄλυτα ἀκόμη μυστήρια τῆς φύσεως. Μπροστὰ στὰ θαύματα, ποὺ τοὺς ἀπεκάλυπτε, κάθε στιγμὴ ἡ φύσις, μέσα στὸ θανάσιμο κρύο μὲ τὶς συχνὲς καὶ τρομερὲς ἀνεμοθύελλες, οἱ ἄνθρωποι τοῦ «Ἄτκα» γρήγορα ξέχασαν τὸ φαλαινοθηρικὸ «Σλάβα» ποὺ τοὺς ἀνταγωνιζόταν.

Σ' αὐτὴ τὴν παγωμένη ἔρημο, τὰ τρόφιμα ἀποστειρώνονται καὶ διατηροῦνται σὲ ἄριστη κατάστασι ἀπεριόριστο χρονικὸ διάστημα. Ἔτσι, ὁ ναύαρχος Μπὲρντ χρησιμοποίησε τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχαν ἀφίσει προκάτοχοί του, ἐδῶ καὶ 46 χρόνια. Ἐξ ἄλλου τὰ σπίρτα ποὺ βρέθηκαν σὲ μιὰ ἐγκαταλειμμένη κατασκήνωσι ἄναβαν καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἀναπτῆρες τῶν σημερινῶν ἐξερευνητῶν.

Ὅταν τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1955 τὸ παγοθραυστικὸ «Ἄτκα» ἐπέστρεψε στὴ βάσι του, ὁ κυβερνήτης του, ὁ πλοίαρχος Γιάκομπσεν, ἔκανε τὴν ἐπίσημη διαπίστωσι πὼς μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες εἶναι ἀδύνατο, μιὰ χώρα, ὅσο μεγάλα καὶ ἂν εἶναι τὰ ὑλικὰ μέσα ποὺ διαθέτει, νὰ κατακτήση μόνη της τὸν Ἀνταρκτικό. Ἔτσι, 4 μῆνες ἀργότερα, 40 ἐπιστήμονες τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως Γεωφυσικῶν, ἀντιπροσωπεύοντας 12 χῶρες, συνῆλθαν στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συνεργασθοῦν στὴν ἐπιστημονικὴ ἐξερεύνησι στὸ Νότιο Πόλο.

Βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὴν αἴθουσα τῆς συνεδριάσεως ὅταν ὁ Ρῶσος γεωλόγος Μπαλούσωφ σηκώθηκε καὶ ἀνήγγειλλε ὅτι ἡ χώρα του σκόπευε νὰ ἐγκαταστήση μιὰ βάσι στὸ Νότιο Πόλο.

—Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχουν ἤδη μιὰ βάσι ἐκεῖ! παρετήρησε ὁ πρόεδρος τοῦ συνεδρίου.

—Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία αὐτό, ἀποκρίθηκε συμφιλιωτικὰ ὁ Μπαλούσωφ. Ἐμεῖς θὰ ἐγκαταστήσωμε ἄλλες τρεῖς βάσεις: μιὰ στὸ μαγνητικὸ πόλο, ἄλλη στὴ Γῆ Νὸξ καὶ μιὰ τρίτη στὸ ἀρκτικὸ ὀροπέδιο σὲ μισὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὶς δύο βάσεις.

Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξη τὴν καλή του θέλησι, ἀπεκάλυψε ὅτι τὰ πλοῖα «Σλάβα», «Γκόρμπαχ», «Βίτναζ» καὶ «Σοτκὸ» ποὺ ἔχουν διαρρυθμισθῆ σὲ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, ἐξερεύνησαν τὶς ἀνταρκτικὲς περιοχές, καὶ ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες μελέτησαν τὴν ὑδρογραφία, τὴν ὑδροχημεία καὶ τὴν γεωλογία τοῦ ἀνταρκτικοῦ πελάγους.

Ὁ Μπαλούσωφ πρόσθεσε ἐπίσης, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες πῆραν φωτογραφίες τοῦ ἀνταρκτικοῦ πελάγους σὲ βάθος 2800 μέτρων, ὅτι σχεδίασαν πάνω στὸ χάρτη ὑποβρύχιες βουνοσειρὲς καὶ ὅτι ὑπελόγισαν πὼς ὁ καταποντισμὸς τῆς Ἀτλαντίδος ἔγινε πρὶν 12.000 χρόνια.

Στὸ συνέδριο καθορίστηκαν καὶ τὰ σημεῖα ὅπου θὰ ἐγκατασταθοῦν 45 μόνιμοι πολικοὶ σταθμοί. Ὁ γαλλικὸς σταθμὸς ποὺ πρόκειται σύντομα νὰ ἐγκατασθῆ στὸ «Ἀκρωτήριο τῆς Γεωλογίας», θὰ χρησιμεύση ὡς συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ τῶν ἀμερικανικῶν καὶ ρωσικῶν σταθμῶν, ποὺ θὰ εἶναι ἐγκατεστημένοι, κοντὰ στὸ Νότιο Πόλο.

Ἐξ ἄλλου ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς θὰ εἶναι ὁ κατακτητὴς τοῦ Ἔβερεστ σὲρ Ρόμπερτ Χίλλαρυ καὶ τῆς ἀμερικανικῆς ὁ παλαίμαχος ἐξερευνητὴς τοῦ Νοτίου Πόλου ναύαρχος Μπὲρντ.

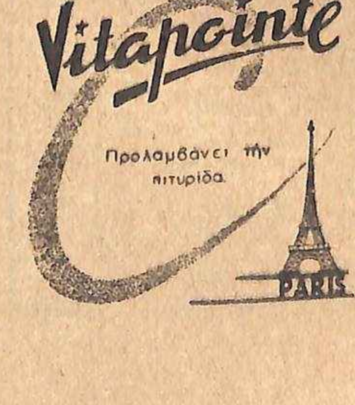
Vitapointe
Προλαμβάνει τὴν πιτυρίδα
PARIS

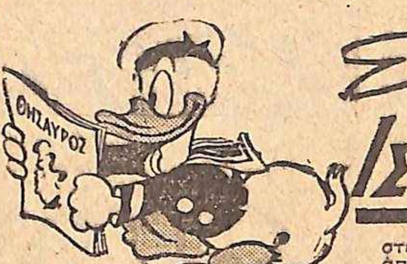

Εὔθυμη ἹΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἀλάνθαστη ΜΕΘΟΔΟΣ

Μόλις ἄνοιξε τὸ Τριώδιο, ὁ φίλος μου ὁ Τζὼρτζ μ' ἐπεσκέφθηκε τὸ βράδυ στὸ διαμέρισμά μου, γιὰ νὰ μὲ ρωτήση τί θὰ φορούσαμε, ἐγὼ καὶ ἡ Δάφνη, στὸ μεγάλο φιλανθρωπικὸ χορὸ μεταμφιεσμένων τοῦ Δημαχείου, ποὺ θὰ δινόταν τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς.

—Δὲν θὰ φορέσουμε τίποτα τοῦ εἶπα.

—Δηλαδή; Θὰ παραστήσετε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα; Ἴσως ἡ ἀμφίεσι αὐτὴ νὰ εἶναι οἰκονομική, μὰ τὸ κρύο δὲν ἀστειεύεται.

—Μὴν εἶσαι ἀνόητος, τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ φορέσουμε τίποτα στὸν ἐφετεινὸ φιλανθρωπικὸ χορό, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν θὰ πᾶμε. Ἀρχίσαμε, φίλε μου, νὰ κάνουμε οἰκονομίες, γιατὶ θὰ παντρευτοῦμε. Ἔτσι, αὐτὲς τὶς ἀπόκρηες οἱ χοροὶ καὶ τὰ γλέντια δὲν εἶναι γιὰ τὸ πορτοφόλι μου.

—Ναί, ἀλλὰ θὰ πάη στὸ χορὸ ὅλη μας ἡ παρέα! διαμαρτυρήθηκε ὁ Τζὼρτζ. Ἄλλωστε τὴν τελευταία φορά, ποὺ εἶδα τὴ Δάφνη καὶ τῆς μίλησα γιὰ τὸ χορό, μοῦ φάνηκε πολὺ ἐνθουσιασμένη...

—Τὸ ξέρω, τοῦ εἶπα. Λαχταροῦσε νὰ πάη ἀλλὰ τῆς ἔκοψα τὴν ὄρεξι. Τῆς εἶπα ὀρθὰ-κοφτὰ πὼς ἂν γλεντήσουμε τὶς ἀπόκρηες, θὰ παντρευτοῦμε ὅταν ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά μας.

Ὁ Τζὼρτζ ἔφυγε καὶ σὲ λίγο μὲ πῆρε στὸ ἀκουστικὸ ἡ Δάφνη καὶ μὲ ρώτησε ἂν θὰ πηγαίναμε στὸν κινηματογράφο.

—Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ πᾶμε, τῆς ἀπάντησα, γιατὶ κινηματογράφος καὶ ζαχαροπλαστεῖο θὰ μᾶς στοιχίσουν πάνω ἀπὸ δέκα σελίνια. Προτείνω λοιπὸν — ἀφοῦ εἶναι καὶ σεληνόφως — μιὰ βόλτα στὸ πάρκο.

—Λυποῦμαι ποὺ θὰ σὲ ἀπογοητεύσω, μοῦ ἀπάντησε μὲ κακία ἡ Δάφνη, ἀλλὰ τὰ παπούτσια ποὺ φορῶ εἶναι ἀκατάλληλα γιὰ περιπάτους. Προτιμῶ νὰ μείνω τὸ βράδυ σπίτι μου, νὰ διαβάσω κανένα καλὸ βιβλίο.

Ἔκανε μεταβολὴ κι' ἔφυγε. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνειά μου μ' ἐμπόδισε νὰ τὴ φωνάξω νὰ γυρίση γιὰ νὰ ξανασυζητήσουμε τὸ πρᾶγμα, τὴν... ἄφησα νὰ φύγη. Ὡστόσο ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ἄθλιο καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀναστυλώσω, ἔκρινα ἀπαραίτητο νὰ μπῶ στὸ μπὰρ τῆς γειτονιᾶς μου γιὰ νὰ πνίξω τὶς λύπες μου. Στὴν ἀρχὴ λογάριαζα νὰ πιῶ μιὰ-δυὸ μπύρες, ἀλλὰ ὅταν ἔφυγα ἀπὸ ἐκεῖ, εἶχα ξοδέψει τὸ ἀντίτιμο, ὄχι δυό, ἀλλὰ τριῶν εἰσιτηρίων τοῦ κινηματογράφου!

Οἱ μέρες ποὺ ἐπακολούθησαν ἀποδείχθηκαν χειρότερες. Ἡ Δάφνη δὲν μοῦ γύρισε οὔτε τὸ δαχτυλίδι μου, οὔτε τὰ γράμματά μου. Οὔτε ἔκανε τὴν παραμικρὴ δραματικὴ χειρονομία ἀπὸ τὶς συνηθισμένες τῶν ἐρωτευμένων... Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ τὴν συναντήσω. Ὅταν τῆς τηλεφωνοῦσα στὸ σπίτι ἡ μικρή της ἀδελφὴ ἀπαντοῦσε πάντοτε στὴν κλῆσι μου. Καὶ πότε μοὔλεγε ὅτι ἡ Δάφνη μόλις εἶχε φύγει, πότε ὅτι βρισκόταν στὸ κρεβάτι.

—Μὴν τῆς δείχνης τὴ στενοχώρια σου καὶ τὴν ἀνησυχία σου ποὺ δὲν τὴν βλέπεις, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου ὁ Τζὼρτζ, ὅταν τὸν συμβουλεύτηκα. Πιστεύω ὅτι κολπάρει κι' ἂν κρατήσης ἄμυνα σ' αὐτὸ τὸ στάδιο τῶν σχέσεών σας, θὰ τὴν κρατᾶς σὲ ὅλη τὴ ζωή σου μαζί της. Γι' αὐτὸ ἄφησέ την νὰ φλερτάρη μὲ τὸν Ἄλτζυ Πούρντακ καὶ μὴν τῆς δίνης νὰ νομίση ὅτι ζηλεύεις.

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Ἄλτζυ

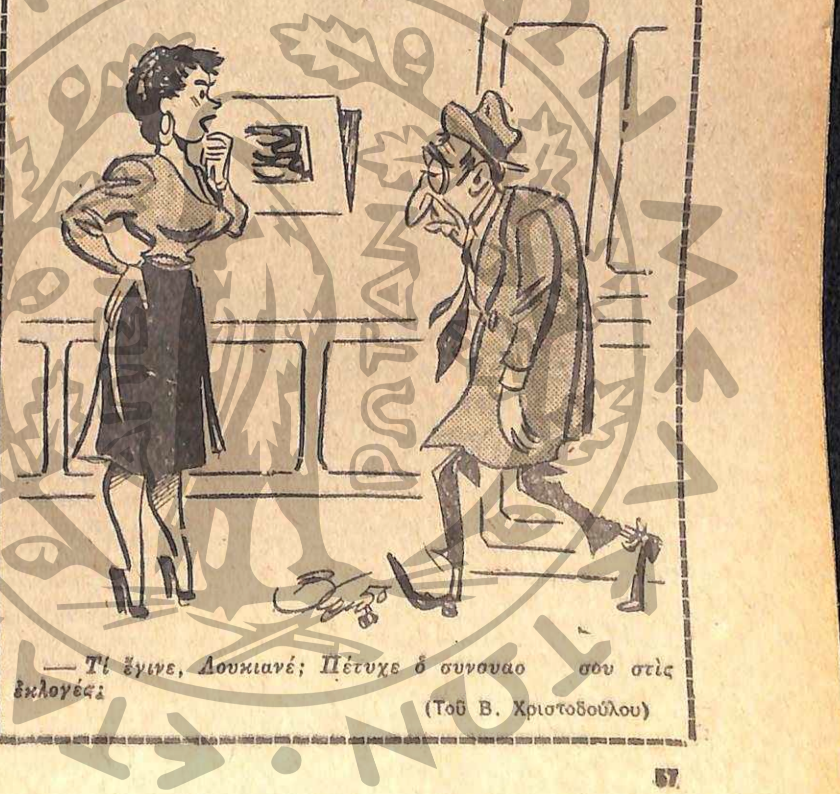

— Τί ἔγινε, Λουκιανέ; Πέτυχε ὁ συνναδ σου στὶς ἐκλογές;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Πούρντοκ; φώναξα. Μίλα!

—Δὲν ξέρω καὶ πολλὰ γι' αὐτόν, εἶπε σιγὰ καὶ δειλὰ ὁ Τζώρτζ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι μοιάζει στὴν ἐμφάνισι καὶ τὸ ὕφος μὲ τὸν κινηματογραφικὸ ἀστέρα Ρόμπερτ Μίτσαμ, καὶ ὅτι διαθέτει ἕνα μακρὺ μαῦρο αὐτοκίνητο καὶ πολλὰ λεφτά. Φαίνεται ὅτι συμπαθεῖ τρομερὰ τὴ Δάφνη, μὰ ἐκείνη δὲν πιστεύω ν' ἀνταποκρίνεται. Πηγαίνει μαζί του γιὰ νὰ ζηλέψης.

Πίστεψα πὼς αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ συνέβαινε, μὰ αὐτὴ ἡ τακτικὴ τῆς Δάφνης δὲν μοῦ ἄρεσε...

Τὸ γεγονὸς ὅτι ποτὲ δὲν μπόρεσα, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, νὰ τοὺς πιάσω μαζί, μὲ ἔκανε τρελλό. Πάντοτε μοῦ ξέφευγαν ἀπὸ τὸ ὀπτικό μου πεδίο. Ἂν συναντοῦσα κάποιον ἀπὸ τὴν παρέα στὸ μπὰρ ἢ ἀλλοῦ, μοὔλεγε ὅτι μόλις πρὶν πέντε λεπτὰ ἦταν ἐκεῖ ἡ Δάφνη μὲ τὸν Ἄλτζυ Πούρντοκ πίνοντας κι' οἱ δυὸ μαρτίνι ἢ ἄλλα ἀκριβὰ ποτά. Ἄλλοι μὲ σταματοῦσαν στὸ δρόμο γιὰ νὰ μοῦ ποῦν ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγου πέρασε μὲ τὴν κούρσα του ὁ Ἄλτζυ Πούρντοκ, ἔχοντας στὸ πλάϊ του τὴ Δάφνη.

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς ποὺ δινόταν ὁ φιλανθρωπικὸς χορὸς τοῦ Δημαρχείου, ὁ Τζὼρτζ μὲ πῆρε στὸ ἀκουστικὸ καὶ μοῦ μετέδωσε τὴν πληροφορία ὅτι: «Ὅπως διαδιδόταν, ἡ Δάφνη μὲ εἶχε ἐπίσημα διώξει...» Κι' ὅτι: «ὁ Ἄλτζυ Πούρντοκ θὰ τῆς πρότεινε νὰ παντρευτοῦν τὸ βράδυ στὸ χορὸ τοῦ Δημαρχείου...» Κι' ὅτι...

Μὲ μιᾶς παράτησα τὸ ἀκουστικὸ καὶ βρῆκα καὶ ξέχωσα ἀπὸ κάπου ἕνα παλιὸ κοστοῦμι πιερότου κι' ἔτρεξα στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ Δημαρχείου, ὅπου δινόταν ὁ χορός. Φυσικά, φρόντισα προηγουμένως νὰ προμηθευθῶ δυὸ εἰσιτήρια, γιατὶ δὲν ἔδιναν μονά.

Βρῆκα τοὺς περισσότερους συμμορίτες — ἐχθροὺς καὶ φίλους — στὸ ἀναψυκτήριο νὰ γελᾶνε σὰν ἠλίθιοι. Μαζί τους ἦταν κι' ἡ Δάφνη.

—Τί σᾶς ἔλεγα; ἄκουσα ποὺ γύρισε καὶ τοὺς εἶπε. Ἦρθε..

Καὶ σὲ μένα:

—Ἔβγαλες τὰ εἰσιτήρια;

Τὸ ἄγριο βλέμμα μου περιφερόταν στὴν αἴθουσα νὰ βρῆ τὸν ἀντίζηλό μου.

—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Ἄλτζυ Πούρντοκ; ρώτησα μὲ μανία τὴ Δάφνη.

Ἡ Δάφνη ἔμπηξε τὰ γέλια.

—Δὲν ὑπάρχει κανεὶς Ἄλτζυ Πούρντοκ, ποὺ νὰ μοιάζη μὲ τὸν Ρόμπερτ Μίτσαμ. Ἦταν ἐφεύρεσι δική μου ποὺ τὴν υἱοθέτησαν κι' οἱ φίλοι σου.

Ἔσφιξα τὶς γροθιές μου μὲ τὴν ἀπόφασι νά... ξαναθυμώσω.

—Ἀφῆστε τώρα τὰ καμώματα, μὲ πρόλαβε ὁ ἐμπρηστὴς καὶ προπαγανδιστὴς ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ὁ Τζὼρτζ. Ἂς περάσουμε στὴν αἴθουσα... Ὁ χορὸς ἄρχισε...

Θὰ ἦταν πολὺ γελοῖο νὰ κάνω τὸ θυμωμένο μέσα σ' ἕνα τόσο χαρούμενο περιβάλλον. Ἐξ ἄλλου θὰ ἦταν κι' ἄδικο, γιατὶ εἶχα πληρώσει τὰ δύο εἰσιτήρια κι' ἔπρεπε νὰ πιάσω τὰ λεφτά μου.

Χόρεψα λοιπὸν καὶ μὲ τὸ παραπάνω καὶ μαζί μου γλέντησε γιὰ τὰ καλὰ κι' ἡ Δάφνη. Κι' ὅταν πολὺ ἀργὰ φύγαμε γιὰ νὰ τὴ συνοδεύσω μέχρι τὸ σπίτι της, μοῦ εἶπε:

—Βλέπεις τί ὄμορφα περάσαμε; Τσιγγούναρε!

—Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὴν ἀγωνία ποὺ δοκίμασα μὲ τὸ κόλπο τοῦ Ἄλτζυ, τῆς εἶπα ἐγώ. Μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω ἄδικα.

—Δηλαδή, θὰ προτιμοῦσες νὰ ἦταν ἀληθινός; ρώτησε ἡ Δάφνη.

—Ὄχι, δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό.

—Μιὰ φορὰ δὲν εἶναι δύσκολο. Δυὸ-τρεῖς τέτοιες τσιγγουνιές ἀκόμα καὶ θὰ βρεθῆ ὁ πραγματικός... Λοιπόν, τί λές;

Τί νἄλεγα; Τῆς ὑποσχέθηκα χορὸ καὶ γιὰ τὴν ἑπόμενη Κυριακή.

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Παιχνίδια

Ρομβόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι τῶν ἕξη γραμμάτων ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται στὴν ἀντίστοιχη ἐξήγησι ποὺ θὰ βρῆτε πιὸ κάτω. Θ' ἀρχίζετε πάντοτε ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει.

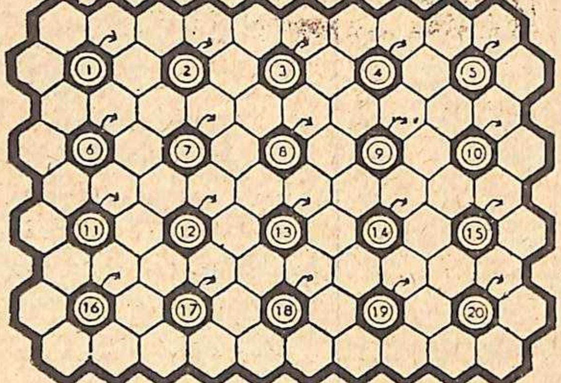

Α΄. ΣΕΙΡΑ

1) Γυιὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης.
2) Ἀποτελεῖται ἀπὸ ζῶα τοῦ ἰδίου εἴδους.
3) Ἀφορμή.
4) Βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου.
5) Ὁμὰς ἀνθρώπων ἐργαζομένων ὁμοῦ καὶ κατὰ τὶς ἴδιες ὧρες (τουρκ.).

Β΄. ΣΕΙΡΑ

6) Πόλις τῆς Ἰταλίας ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ ἔνδοξη μονάδα τοῦ στρατοῦ μας.
7) Ἀφθονεῖ στοὺς κήπους.
8) Δέρμα.
9) Ἀρχαῖος ποιητὴς ποὺ ἔγραψε τὸ ἀστρονομικὸ ἔπος «Ἔνοπτρα καὶ φαινόμενα».
10) Ὠδικὸ πτηνό.

Γ΄. ΣΕΙΡΑ

11) Ἀραβικὴ ὀνομασία τῆς Αἰγύπτου.
12) Ἐξασφαλίζεται μὲ χρήματα.
13) Ἑλληνίδα πριγκήπισσα στὴν ἀγγλικὴ αὐλή.
14) Βιβλικὸ βουνό.
15) Μάγκυ Μάκ...: νέα στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

Δ΄. ΣΕΙΡΑ

16) Στενὸ δρομάκι.
17) Γυιὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης.
18) Κομμάτι ὑφάσματος ποὺ προσφέρεται σὲ τιμὴ εὐκαιρίας.
19) Φρειδερῖκος...: Γερμανὸς ἀρχαιολόγος, μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ὀλυμπίας (1875—1901).
20) Μηχανὴ (ἰταλ.).

Κρυπτογραφικὸ

12345675189	Θηρίο.
2689	Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
345739	Ἀκολουθεῖ κάποιον.
45639	Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
5645	Μουσικὸ ὄργανο.
63739	Μαγευτικὸ νησί.
751875	Ἔκοψε μιὰ περίφημη κόμη.
84439	Ὑπερήφανο ζῶο.
9567215	Φτηνὸ ψάρι.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Ἀκροστιχὶς ἀντιθέτων

Νὰ βρεθοῦν τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, οὕτως ὥστε τὰ ἀρχικά τους νὰ σχηματίσουν τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου ρήτορος τῆς ἀρχαιότητος:
Ἀγαθὸς — Παχὺς — Ἀδύνατος — Φυγόπονος — Βαθὺς — Ἀργὸς — Ἡμέρα.

Μεταγραμματισμὸς

Κάποια νῆσος τοῦ Αἰγαίου
βγάζει Ρῶ καὶ παίρνει Τᾶ
καὶ νά, ἡ ἄμοιρη, στοιχεῖο
τοῦ ἀλφαβήτου καταντᾶ.

Συλλαβόγριφος

Δυὸ φωνήεντα ἑνώνεις
μὲ μιὰ ρῶγα σταφυλιοῦ
κι' ἔτσι τ' ὄνομα δηλώνεις
ἑνὸς ἄγριου πουλιοῦ.

Ἀναγραμματισμὸς

Τὴ γενικὴ κάποιου μηνὸς
τὴν ἀναγραμματίζεις
καὶ νὰ φωνάζη κάποιο ζῶ
τ' ἀκοῦς κι' ἔτσι σαστίζεις.

Συγγένειες

Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ποιὸ βαθμὸ συγγενείας ἔχετε μὲ τὰ ἀκόλουθα πρόσωπα:

1) Μὲ τὸν γυιὸ τοῦ γυιοῦ τοῦ πατέρα τῆς μητέρας σας;
2) Μὲ τὸν σύζυγο τῆς μητέρας τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατέρα σας;
3) Μὲ τὴν κόρη τοῦ γυιοῦ τῆς μητέρας τοῦ μοναδικοῦ θείου σας ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πατέρα σας;
4) Μὲ τὴν μητέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κόρης τοῦ πεθεροῦ σας;

Ποιὸς γεννήθηκε πρῶτος;

Ἀπὸ τὰ τρία ὀνόματα ἀστέρων ποὺ ἀναφέρομε στὴν κάθε σειρὰ κατωτέρω, ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ γεννήθηκε πρῶτος;

1) Φερνὰν Γκραβαὶ — Φερναντὲλ — Ζὰν Γκαμπέν.
2) Μαρτὶν Καρὸλ — Κορὶν Καλβὲ — Μισὲλ Μοργκάν.
3) Ἀνρὺ Βιντὰλ — Ὕβ Μοντὰν — Ζὼρζ Γκεταρύ.
4) Μπριζὶτ Μπαρντὸ — Μαρίνα Βλαντὺ — Μπριζὶτ Ὠμπέρ.
5) Ἔρρικ φὸν Στροχάϊμ — Πιὲρ Λαρκὲ — Σασὰ Γκιτρύ.
6) Βιβιὰν Ρομὰνς — Ἐντβὶζ Φεγιὲρ — Σουζὺ Ντελαίρ.
7) Ζὰν Κλὼντ Πασκὰλ — Ζερὰρ Φιλὶπ — Ντανιὲλ Ζελέν.
8) Σεσὶλ Ὠμπρὺ — Νταννὺ Ρομπὲν — Μπαρμπάρα Λαάζ.
9) Σὰρ Τρενὲ — Λουῒς Μαριανὸ — Τίνο Ρόσσι.
10) Νοὲλ Νοὲλ — Πιὲρ Φρεναὶ — Ἀντρὲ Λυγκέ.

Ἀναγραμματισμὸς

Τὸν ἀδελφό του σκότωσε
τὸν χάλασα κι' ἐγὼ
καὶ κράτος σοῦ τὸν ἔκανα
παληὸ καὶ μακρυνό.

20 μικροδιαφορὲς

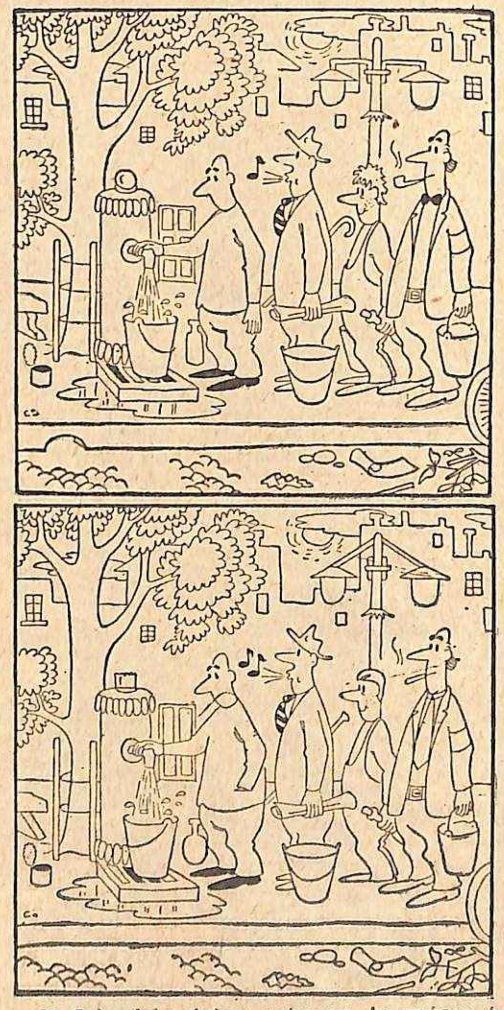

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεσθε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 20 μικροδιαφορὲς μέσα σὲ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι πολλοὶ παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει ὅποιος βρῆ τὶς περισσότερες διαφορὲς μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Ἡ ἀσημένια τσαγιέρα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—ΤΕΛΕΙΩΣΤΕ τὸν καφέ σας. Δὲν ὑπάρχει βία... Θὰ πάρω κι' ἐγὼ ἕναν...

Ὁ Κόλλιερ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά. Ὕστερα ρώτησε τὸν ἀστυνομικὸ μὲ τὰ πολιτικά, ποὺ εἶχε καθήσει κοντά του:

—Πῶς καταφέρατε νὰ μὲ βρῆτε;

—Ἔψαξα... αὐτὸ εἶν' ὅλο, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ μὲ φιλικὸ τόνο. Λέγεστε Στέφεν Κόλλιερ. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ὑποθέτω...

—Νὰ μὴν ὑποθέτετε! Νὰ εἴσαστε βέβαιος...

Κι' ὁ ἀστυνομικὸς γέλασε μὲ τὸ χιοῦμορ του. Μὰ ὁ ἄλλος δὲν εἶχε κέφι γι' ἀστεῖα.

—Εἶναι τρεῖς βδομάδες τώρα ποὺ κρύβομαι... εἶπε.

—Ἀλήθεια, μᾶς κουράσατε λιγάκι, ὥσπου νὰ σᾶς βροῦμε...

—Ἂς τελειώνουμε τώρα! πρόσθεσε ἀπότομα ὁ Κόλλιερ, κι' ἔκανε νὰ σηκωθῆ.

Ἀλλ' ὁ ντέτεκτιβ τὸν κράτησε ἀπ' τὸ μπράτσο.

—Μὴ βιάζεστε! τοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Τώρα μόλις ἄρχισα νὰ πίνω τὸν καφέ μου... Περιμέναμε τρεῖς βδομάδες. Ἄλλα τρία λεπτὰ δὲν βλάπτουνε...

Ὁ Κόλλιερ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναπῆρε τὸ φλυτζάνι του.

—Πέθανε; ρώτησε λακωνικὰ τὸν ἀστυνομικό.

—Ἀσφαλῶς! Καὶ τὸν θάψανε κι' ὅλας!...

—Καὶ τώρα... τί θὰ γίνη μὲ μένα; εἶπε ὁ Κόλλιερ, δαγκάνοντας τὰ χείλη του.

—Αὐτὸ θὰ τ' ἀποφασίση ὁ ἀνακριτής...

—Ὥστε θὰ περάσω ἀπὸ τὴν περιπέτεια τῆς ἀνακρίσεως;

—Τί νὰ γίνη, πρέπει νὰ ζήσουνε κι' οἱ δικαστικοί... εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς μὲ κωμικὴ μελαγχολία.

Καὶ πάλι ὁ Κόλλιερ δὲν βρῆκε καθόλου τοῦ γούστου του τ' ἀστεῖο.

Ὁ ντέτεκτιβ ρούφηξε μιὰ γουλιὰ καφέ, χωρὶς νὰ μιλήση.

—Μὰ δὲν ἔφταιγα ἐγώ, πρόσθεσε ὁ Κόλλιερ. Ἐκεῖνος μοῦ ἐπιτέθηκε πρῶτος.

—Φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ ὀξύθυμος, ὁ μακαρίτης.

—Ναί, ἔκανε τὸν ἄγριο. Δὲν φτάνει ποὔκλεβε τοὺς πελάτες του, ὁ ἀρχικατέργαρος!...

Ὁ ἀστυνομικὸς κούνησε τὸ κεφάλι του. Ὕστερα κύτταξε τὸν Κόλλιερ μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπορίας. Ἐκεῖνος ἀντιμετώπισε προκλητικὰ τὴ ματιά του.

—Ὥστε ἦταν κλέφτης λοιπόν; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

—Κλέφταρος, σᾶς λέω!

Ὁ ντέτεκτιβ ρούφηξε πάλι μιὰ γουλιὰ καφέ, πλατάγισε τὰ χείλη του καὶ εἶπε ὕστερα.

—Ἀκοῦστε. Δὲν σᾶς δήλωσα ἀκόμα πὼς σᾶς συλλαμβάνω, οὔτε διατύπωσα καμμιὰ συγκριμένη κατηγορία ἐναντίον σας. Πρὶν προχωρήσουμε ὅμως, θἄθελα νὰ μοῦ πῆτε πῶς ἔγινε νὰ χτυπήσετε τόσο δυνατὰ τὸ θῦμα σας μ' ἐκείνη τὴν ἀσημένια τσαγιέρα, ὥστε νὰ τὸν σκοτώσετε;

—Ἡ αἰτία ἦταν ἡ ἄλλη τσαγιέρα... ἐκείνη ποὺ μᾶς εἶχε χαρίσει ὁ παπποῦς τῆς γυναίκας μου. Ἕνα ἀπόγεμα, ποὺ μὲ βρῆκε στὸ δρόμο, μὲ ρώτησε: «Ἔχετε ἀσημένια τσαγιέρα στὸ σπίτι σας;». «Ὄχι» τοῦ ἀπάντησα. «Πρέπει νἄχετε. Πᾶμε νὰ σᾶς ἀγοράσω μιά...».

» Ἤξερα πὼς δὲν μὲ πολυχώνευε. Μὰ ἦταν πιωμένος ἐκείνη τὴν ὥρα... κι' ἤθελε νὰ μὲ ταπεινώση, δείχνοντάς μου πὼς εἶχε περισσότερα λεφτὰ ἀπὸ μᾶς.

» Τελοσπάντων, μπήκαμε μαζὶ στὸ μαγαζί. Καὶ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ πληρώνη σαραντατρεῖς λίρες γιὰ κείνη τὴν τσαγιέρα...

Ὁ ἀστυνομικὸς κούνησε σοβαρὰ τὸ κεφάλι του.

—Ναί, μᾶς τὰ εἶπε αὐτὰ ἡ γυναίκα σας.

—Ἦταν... μιὰ προκαταβολὴ ἀπ' τὴν κληρονομία τοῦ γέρου. Δὲν μᾶς ἄφισε τίποτ' ἄλλο, ὁ ξεκουτιάρης, ὅταν πέθανε, εἶπε ὁ Κόλλιερ. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ λοιπόν, ἀποφασίσαμε νὰ πουλήσουμε τὴν τσαγιέρα. Εἴχαμε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά...

—Ναί, τὸ ξέρω... Πάρα κάτω!

—Ἔστειλα τὴ γυναῖκα μου νὰ τὴν πουλήση, μιὰ κι' ἦτανε δῶρο τοῦ παπποῦ της. Ἄλλωστε, ἐγὼ δὲν τὰ πολυκαταφέρνω σ' αὐτὲς τὶς δουλειές... Μὰ ἐκεῖνος ὁ κλέφτης ὁ χρυσοχόος, ὁ Μοῦγκον, τῆς ἔδωσε μονάχα δέκα λίρες... Ἀκοῦς ἐκεῖ! Δέκα λίρες, ὁ λωποδύτης!

Ὁ Κόλλιερ εἶχε γίνει κατακόκκινος καὶ χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

—Καλά, μὴ θυμώνετε τώρα... τοῦ σύστησε ὁ ντέτεκτιβ.

—Τέλος πάντων... Πῆγα λοιπὸν ὕστερα κι' ἐγὼ στὸ μαγαζὶ τοῦ Μοῦγκον, γιὰ νὰ πάρω πίσω τὴν τσαγιέρα, ἢ γιὰ νὰ πληρωθῶ ὅσο ἄξιζε πραγματικά.

» Ἦταν ἀργὰ πιά. Ὁ χρυσοχόος ἑτοιμαζότανε νὰ κλείση τὸ μαγαζί. Εἶχε κατεβάσει τὰ ρολὰ στὶς βιτρίνες. Μοῦ εἶπε νὰ ξαναπάω τὴν ἄλλη μέρα. Τοῦ ἀπάντησα πὼς ἤθελα νὰ μοῦ ἐπιστρέψη ἀμέσως τὴν τσαγιέρα μου.

» Στὴν ἀρχή, τἄχασε λίγο. Ὕστερα μοῦ εἶπε ἀπότομα νὰ ψάξω στὸ μαγαζὶ νὰ τὴ βρῶ μονάχος μου... Εἶχε ἕνα σωρὸ ἀσημικὰ στὸ μαγαζί του, μὰ ἡ τσαγιέρα μου δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Ὅταν τοῦ τὄπα, ἄρχισε νὰ φωνάζη πὼς ἦταν ἀργά, πὼς ἤθελε νὰ κλείση καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναπάω τὴν ἄλλη μέρα. Τοῦ δήλωσα ὅτι δὲν θὰ τὸ κουνοῦσα ἀπὸ κεῖ, ἂν δὲν ἔπαιρνα τὴν τσαγιέρα. Τὸν φοβέρισα μάλιστα πὼς θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

» Ὅταν μὲ εἶδε νὰ πλησιάζω στὸ τηλέφωνο, χύμηξε πάνω μου σὰν τίγρις. Ἅρπαξα τότε μιὰ τσαγιέρα ποὺ βρισκότανε κοντά μου, γιὰ ν' ἀμυνθῶ... Τὸν χτύπησα... καὶ τὸν εἶδα νὰ πέφτη χάμω! Ἔσβυσα τότε τὰ φῶτα, ἔκλεισα τὴν πόρτα κι' ἔφυγα. Αὐτὰ εἶν' ὅλα ὅσα ἔχω νὰ σᾶς πῶ...

Ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Κόλλιερ καὶ πρόφερε ἐπίσημα:

—Σᾶς συλαμβάνω γιὰ τὸ φόνο τοῦ λωποδύτη Ἔρνεστ Ἔντουαρντς, ποὺ ἔγινε στὸ κατάστημα τοῦ χρυσοχόου Μοῦγκον, τὸ βράδυ τῆς 2ας Ἀπριλίου. Ἔχω ἐδῶ ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον σας!

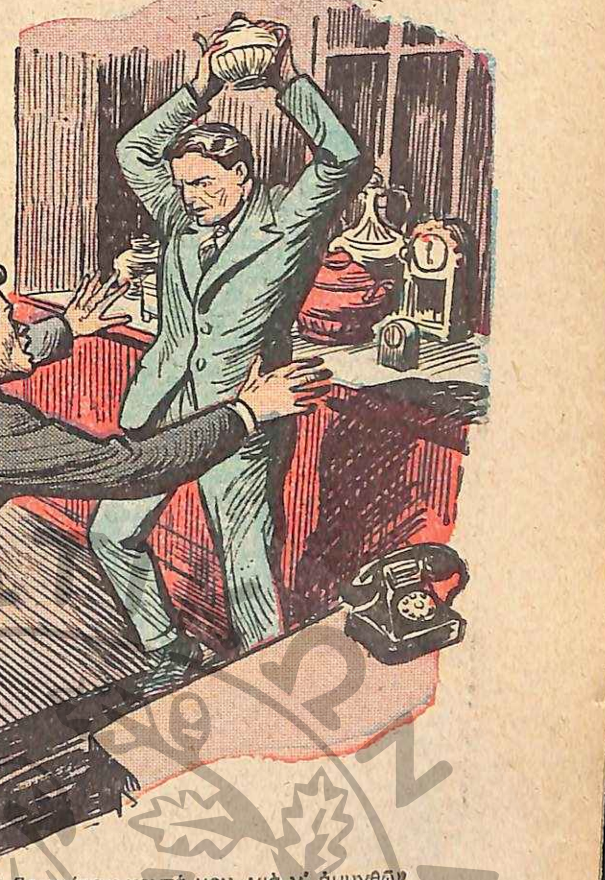

«Ἅρπαξα μιὰ τσαγιέρα ποὺ βρισκόταν κοντά μου, γιὰ ν' ἀμυνθῶ»

Ὕστερα ξανακάθησε στὴ θέσι του, χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε, πιὸ μαλακά:

—Ὁ Ἔντουαρντς εἶχε κλειδώσει τὸ φίλο σας τὸ χρυσοχόο στὴν ἀποθήκη γιὰ νὰ γδύση μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ μαγαζί, ὅταν μπήκατε σεῖς καὶ τοῦ χαλάσατε τὰ σχέδια... Ἕνας καλὸς δικηγόρος θὰ μπορέση νὰ σᾶς ἀπαλλάξη, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ τῆς νομίμου ἀμύνης. Φτάνει μόνο νὰ μὴ διηγηθῆτε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία!

» Ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω, δὲν ἄκουσα τίποτα...

» Κι' ὕστερα, δὲ θὰ μοῦ φανῆ παράξενο ἂν ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία σᾶς δώση ἕνα καλὸ δῶρο, γιατὶ γλυτώσατε τὰ χρυσαφικὰ τοῦ Μοῦγκον!

Ἀκούμπησε φιλικὰ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Κόλλιερ καὶ συνέχισε:

—Πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμα πὼς ὁ Μοῦγκον δὲν εἶναι «κλέφταρος», ὅπως τὸν νομίζετε. Πλήρωσε στὴ γυναίκα σας σαράντα λίρες γιὰ τὴν τσαγιέρα σας. ἀλλ' αὐτὴ κράτησε τὶς τριάντα γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ, γιατὶ φοβόταν μήπως τὶς σπαταλήσετε σεῖς.

Ὁ Κόλλιερ ξεροκατάπιε, γιὰ νὰ συνέλθη.

—Τὰ κάνουνε κάτι τέτοια, οἱ γυναῖκες, συμπλήρωσε ὁ ἀστυνομικός. Τί λέτε, ξεκινᾶμε τώρα;...

ΤΖΩΝ ΚΑΡΝΤΟΥΕΛ

Δυὸ ἐργάτριες δοκιμάζουν δυὸ καινούργια μουσικὰ ὄργανα.

Τὸ χωριὸ ποὺ φτιάχνει ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΝΕΥΣΤΑ ΟΡΓΑΝΑ

Βρίσκεται στὴ βόρειο Ἰταλία καὶ τροφοδοτεῖ τὶς περιφημότερες ὀρχῆστρες τοῦ κόσμου

Τὰ καλύτερα πνευστὰ ὄργανα τοῦ κόσμου κατασκευάζονται σ' ἕνα χωριὸ τῆς Βορείου Ἰταλίας, τὸ Κουάρνα Σόττο.

Ἀπὸ τοὺς 800 κατοίκους τοῦ γραφικοῦ αὐτοῦ χωριοῦ, ποὺ τὰ κάτασπρα σπιτάκια του μοιάζουν σὰν μεγάλα βότσαλα στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς λίμνης Ὀμένια, οἱ περισσότεροι ἀπασχολοῦνται ἀποκλειστικά, ἐδῶ κι' αἰῶνες, μ' αὐτὴ τὴ λεπτὴ καὶ δύσκολη τέχνη.

Φλάουτα, κλαρίνα, «ὄμποε», τρουμπέτες, σαξόφωνα, κοντραμπάσσα, πίφερα κι' ὅλα τὰ ὑπόλοιπα εἴδη πνευστῶν ὀργάνων, κατασκευάζονται στὸ Κουάρνα Σόττο μ' ἀπαράμιλλη τελειότητα κι' ἀπόδοσι.

Ὅλες οἱ μεγάλες ὀρχῆστρες τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς... Ἰαπωνίας κάνουν τὶς παραγγελίες τους ἀνέκαθεν σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ τῆς Ἰταλίας, ποὺ οἱ κάτοικοί του ἔχουν μοναδικὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο πεῖρα κι' ἐπιδεξιότητα στὴν κατασκευὴ μουσικῶν ὀργάνων αὐτῆς τῆς κατηγορίας.

Οἱ ἀρχὲς αὐτῆς τῆς βιοτεχνίας τοῦ Κουάρνα Σόττο χάνονται μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ θρύλου. Μιὰ τοπικὴ παράδοσι ἀναφέρει, ὅτι αὐτὸ τὸ χωριὸ ἦταν ἡ δεύτερη πατρίδα ἐκείνου ποὺ ἀνακάλυψε τὸ πίφερο. Ἦταν ἕνας Γερμανός, ποὺ ζοῦσε στὴ Νυρεμβέργη στὶς ἀρχὲς τοῦ μεσαίωνα. Κάποτε, αὐτὴ ἡ πόλι ὑπέστη μιὰ ἐπιδρομὴ... ποντικιῶν καὶ γλύτωσε χάρι στὰ... πίφερα, ποὺ ἔφτιαξε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Παίζοντάς τα, οἱ κάτοικοι τῆς Νυρεμβέργης, ἔδιωξαν μὲ τοὺς ἤχους τους τὰ ποντίκια!

Κατόπιν, ὁ κατασκευαστὴς τῶν πίφερων, διέσχισε τὶς Ἄλπεις καὶ φτάνοντας στη Βόρειο Ἰταλία, ἐγκαταστάθηκε στὸ Κουάρνα Σόττο, ὅπου δίδαξε στοὺς κατοίκους του τὴν τέχνη του.

Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι στὸ χωριὸ αὐτὸ ἀκμάζει ἀπὸ αἰῶνες πολλοὺς ἡ τέχνη κατασκευῆς πνευστῶν ὀργνάνων καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται σὲ πλήρη ἄνθησι ὡς τὶς μέρες μας.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὅμως, λίγο ἔλειψε νὰ χάση αὐτὴ τὴ μοναδική του δόξα τὸ Κουάρνα Σόττο. Ἕνας πλούσιος κάτοικός του, ὁ Ἀγκουστίνο Ραμπόνε, θέλησε νὰ μεταφέρη τὴ βιοτεχνία αὐτὴ στὸ Μιλᾶνο καὶ νὰ τὴ μεταβάλη σὲ βιομηχανία μεγάλης κλίμακος.

Ἄνοιξε, λοιπόν, στὴν πρωτεύουσα τῆς Βορείου Ἰταλίας ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο καὶ κάλεσε τοὺς συγχωριανούς του τεχνῖτες νὰ δουλέψουν ἐκεῖ, προσφέροντάς τους δελεαστικὰ μεροκάματα.

Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὸ Κουάρνα Σόττο, ποὺ ἀπογυμνώθηκε ἔτσι προσωρινὰ ἀπὸ τὴν αἴγλη του, οἱ δουλειὲς τοῦ ἐργοστασίου δὲν πῆγαν καλά, ἡ ἐπιχείρησι διαλύθηκε κι' οἱ τεχνῖτες γύρισαν πάλι στὸν τόπο τους.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ παραγωγὴ τοῦ Κουάρνα Σόττο γνώρισε μιὰ μεγάλη ἀνάπτυξι. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι οἱ τεχνῖτες ἔπαψαν νὰ δουλεύουν ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ἔφτιαξαν ἕνα συνεταιρισμό. Ἔτσι μπόρεσαν νὰ ἀνοίξουν στὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς μεγαλουπόλεις τοῦ κόσμου εἰδικὰ πρατήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διοχετεύονται εὐκολώτερα καὶ σὲ μεγαλύτερους ἀριθμοὺς τὰ πνευστὰ ὄργανα τοῦ Κουάρνα Σόττο στὴ διεθνῆ κατανάλωσι.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, διάφορες ἑταιρίες στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική, προσπάθησαν κατὰ καιροὺς νὰ συναγωνισθοῦν τὴν παραγωγὴ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χωριοῦ τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ παρ' ὅλα τὰ οἰκονομικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα, ποὺ διέθεταν, δὲν μπόρεσαν νὰ φτάσουν σὲ σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Κι' αὐτό, γιατί ἡ μακραίωνη παράδοσι, ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ τεχνῖτες τοῦ Κουάρνα Σόττο, τοὺς καθιστᾶ ἀπαράμιλλους κι' ἄφταστους.

Τὸ πιὸ περίφημο εἶδος, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια τους κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες, εἶναι τὸ «ὄμποε». Γιὰ τὴν κατασκευὴ κάθε τέτοιου ὀργάνου, χρειάζεται ἕνας μῆνας καὶ τὸ κόστος του κυμαίνεται ἀνάμεσα στὶς τετρακόσιες καὶ τετρακόσιες πενῆντα χιλιάδες λιρέττες.

Στὸ Κουάρνα Σόττο, ποὺ ὅλη τὴν μέρα ὁ ἀέρας του εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ τοὺς χίλιους δυὸ ἤχους τῶν «δοκιμῶν», ὑπάρχει κι ἕνα σχετικὸ μουσεῖο.

Στὸ μουσεῖο αὐτὸ φυλάγονται μοντέλα διαφόρων ἐποχῶν, ὅλα κατασκευασμένα σ' αὐτὸ τὸ χωριό. Τὸ πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, εἶναι ἕνα φλάουτο τοῦ 1802, ποὺ θεωρεῖται σὰν τὸ πιὸ τέλειο πνευστὸ ὄργανο τοῦ κόσμου.

Κάθε χρόνο, στὴ γιορτὴ τῆς Ἁγίας Κλάρας, τῆς πολιούχου τοῦ Κουάρνα Σότο, δίνεται ἐκεῖ μιὰ ὀνομαστὴ σ' ὅλη τὴν Ἰταλία συναυλία ἀπὸ πνευστὰ ὄργανα, μὲ ἔργα κλασσικῆς μουσικῆς.

Στὴν ὀρχήστρα τοῦ χωριοῦ, παίζει πάντα τὸ φλάουτο, ποὺ ἀναφέραμε, ἡ Μαρία Πάϊνο, ἡλικίας σήμερα, 98 χρονῶν.

Καὶ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ἀποχωρήση ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα, πρὶν τὰ ἑκατοστήση.

✿✿

Τὸ μεγαλύτερο τηλεσκόπιο τῆς Εὐρώπης

Στὸ Μπέργκεντορφ, κοντὰ στὸ Ἀμβοῦργο, ἐγκατεστάθη πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἕνα καινούργιο τηλεσκόπιο μὲ κάτοπτρο, ποὺ εἶνε τὸ μεγαλίτερο τῆς Εὐρώπης καὶ κατὰ πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Παλομάρ, γιὰ τὸ λόγο ὅτι λειτουργεῖ μὲ τρόπο τελείως αὐτόματο. Τὸ τηλεσκόπιο αὐτὸ κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὸν γνωστὸ οἶκο «Τσάϊς» τῆς Ἰένας καὶ στοίχισε 10 περίπου ἑκατομμύρια σημερινῶν δραχμῶν. Χάρις σ' αὐτὸ ἀνακαλύφθηκε μιὰ καινούργια ὑπερνόβα, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 30 ἑκατομμυρίων ἐτῶν φωτὸς ἀπὸ τὴ Γῆ.

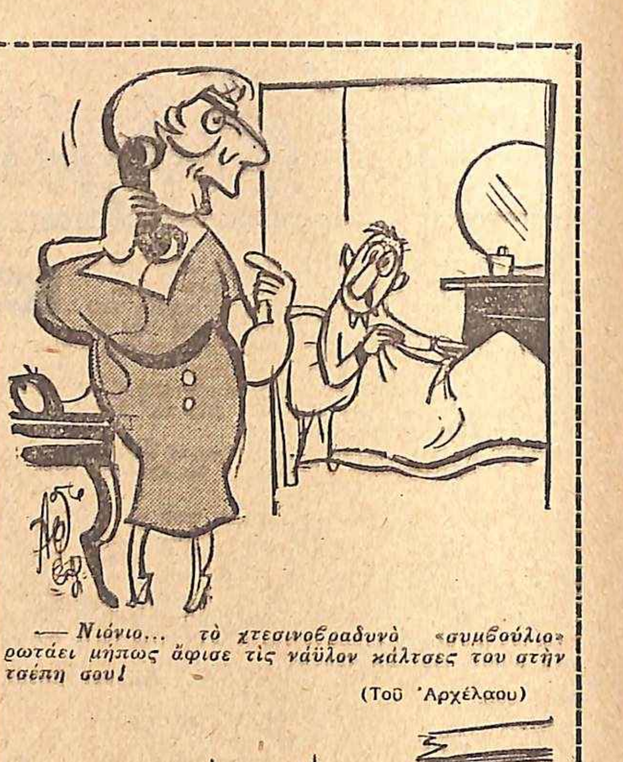

— Νιόνιο... τὸ χτεσινοβραδυνὸ «συμβούλιο» ρωτάει μήπως ἄφισε τὶς νάϋλον κάλτσες του στὴν τσέπη σου!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

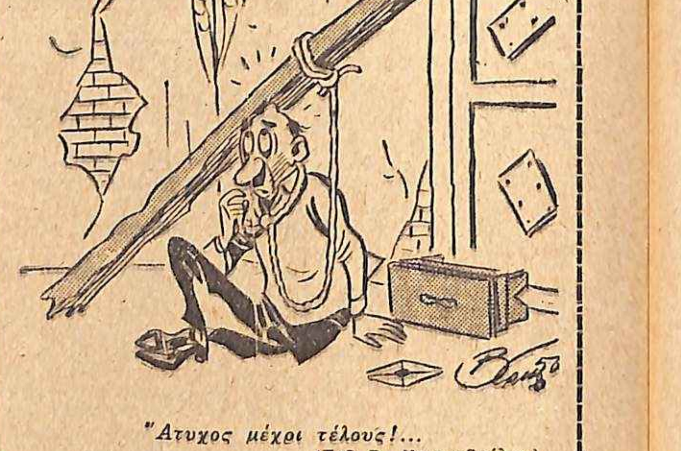

Ἄτυχος μέχρι τέλους!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

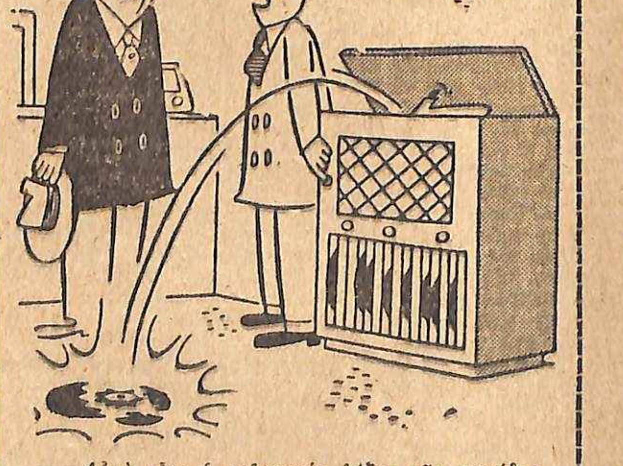

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς προόδου... Ὅταν δὲν σᾶς ἀρέση ἕνας δίσκος, πατᾶτε τὸ κουμπὶ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξανακούσετε!...

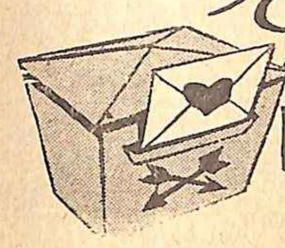

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ὑποψήφιος γαμπρὸς

Ἡ Ἀρετοῦσα μοῦ κάνει μιὰ πονεμένη ἐξομολόγησι: Τρία χρόνια τώρα γνωρίζεται μ' ἕνα νέο. Τὸν ἀγαπᾶ καὶ τὴν ἀγαπᾶ. Οἱ σχέσεις τους εἶναι σχέσεις συζύγων. Καὶ νά, ποὺ ξαφνικὰ καταφθάνει στὸ σπίτι τους τὸ πριγκηπόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ὁ γυιὸς ἑνὸς πολὺ πλουσίου φίλου τοῦ πατέρα της, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ τὴν ρητὴ ἐντολὴ νὰ πάρη αὐτὴν γιὰ γυναῖκα του.

Ὁ νέος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μένει στὸ σπίτι τους, τὴ συνοδεύει σὲ περιπάτους, τῆς κάνει πλούσια δῶρα, κι' ἑτοιμάζεται νὰ τὴν παντρευτῆ καὶ νὰ τὴν πάρη μαζί του, γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι στὴ Γαλλία, κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Ἀμερική.

«Τί νὰ κάνω;» ρωτάει ἀπελπισμένη ἡ Ἀρετοῦσα καὶ κλαίει κάθε βράδυ μόνη, στὴν κάμαρά της.

Ὁμολογῶ πὼς βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι, καὶ οἱ δικές μου συμβουλὲς δὲν εἶναι, οὔτε γιὰ νὰ προτρέπουν τὰ κορίτσια νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς μέλλοντας συζύγους τους, οὔτε νὰ τὰ ἐνθαρρύνουν νὰ κάνουν τοῦ κεφαλιοῦ τους, ἐξαπατῶντας τοὺς γονεῖς τους.

Οἱ μόνοι ποὺ μποροῦν νὰ δώσουν σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι μιὰ ὑπεύθυνη συμβουλὴ εἶναι οἱ γονεῖς. Αὐτοὶ καὶ μόνοι θ' ἀναλάβουν τὸ βάρος τῆς μελλοντικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἀρετούσας. Ἂς ἐμπιστευθῆ σ' αὐτοὺς τὸ μυστικό της καὶ ἂς κάνη ὅ,τι τὴ συμβουλέψουν.

Τὸ τσιγγανάκι: Μοῦ ἔκαναν κατάπληξι τὰ λόγια σας ὅταν εἶδα νὰ μοῦ γράφετε ὅτι δὲν ἔχετε χάσει τὶς ἐλπίδες σας, γιατί πιστεύετε ὅτι θὰ ξαναγυρίση σὲ σᾶς. Σεῖς εἶσθε μιὰ λογική, μιὰ φρόνιμη κοπέλλα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῆ ἀμέσως, ὅτι ἡ θέσι της ἀρχίζει νὰ γίνεται ὕποπτη μεταξὺ τῶν νέων ποὺ συναναστρέφεται.

Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι συνήθειες πέντε ἐτῶν, ἔχουν ἐπηρεάσει τὴ ζωή του καὶ τὶς σκέψεις του, κι' ὅτι δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ θυμᾶται διαρκῶς τὴν ἄλλη;

Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι σεῖς ἀποτελεῖτε γι' αὐτὸν τὸ ἐφήμερο, γιὰ νὰ ξεχνᾶ μερικὲς στιγμές, τὶς παρεξηγήσεις του μὲ τὴν ἄλλη;

Αὐτὸ τὸ ρόλο θέλετε νὰ παίξετε, ἐπειδὴ πεισματώσατε νομίζοντας ὅτι μπορεῖτε νὰ τὸν ἀποσπάσετε ἀπὸ τὴν ἄλλη;

Κι' ἂν τὸ πετύχετε, ποιὸ τὸ ὄφελος; Νὰ γίνετε θέμα συζητήσεως, ποὺ θὰ δημιουργηθῆ ἐξ αἰτίας τῆς ἄλλης;

Ἐκεῖνο, ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶναι: Πρὶν ἀρχίσετε νὰ ἐκτίθεσθε στοὺς συμμαθητές σας πιὸ πολύ, καὶ νὰ σᾶς θεωροῦν ὡς μιὰ εὔκολη λεία, νὰ τὸν περιφρονήσετε καὶ νὰ μὴ τοῦ ξαναμιλήσετε πιὰ ποτέ, ἀφοῦ δὲν σεβάστηκε τὴ γνωριμία καὶ τὴ φιλία ποὺ θελήσατε νὰ τοῦ προσφέρετε.

Πονεμένην καρδίαν Ε. Γ. Μ.: Βλέπετε ὅτι, ὅπως σᾶς τὰ εἶπα ἔτσι καὶ ἔγιναν. Ἀλλά... ὅταν ξαναγύρισε δὲν εἴχατε τὸ θάρρος νὰ συνεννοηθῆτε καὶ νὰ λύσετε τὶς σημερινές σας ἀπορίες.

Ἔτσι, σήμερα βρίσκεστε καὶ πάλι μπροστὰ σ' ἕνα καινούργιο δίλημμα καὶ ἀναγκάζεστε νὰ ξαναρωτᾶτε, τί νὰ κάνετε!

Θὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβούλεψα καὶ τότε. Δηλαδή, νὰ κρατήσετε τὴ θέσι σας, τὴν ἀξιοπρέπειά σας, νὰ μὴν ἐκτίθεστε, νὰ μὴν παρασύρεστε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό σας καὶ τὶς ἐλπίδες καὶ ἂν αὐτὸς ἔλθη νὰ ἐπαναλάβη τὶς ὑποσχέσεις του, νὰ ζητήσετε αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις νὰ τὶς κάνη πιὸ ἐπίσημα, καὶ ὄχι ἁπλῶς γιὰ νὰ σᾶς ἐξαπατήση καὶ πάλι.

Ἄγουρη ἀγάπη Ε. Ε.: Δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ νὰ τοῦ στείλετε γράμμα, ἢ κάρτα, ὅπως μοῦ γράφετε. Κι' ἀπορῶ, πῶς ἐξακολουθεῖτε νὰ τοῦ δίνετε ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ τὸν σκέπτεστε ἀφοῦ ἀρραβωνιάστηκε μὲ ἄλλη. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐκτιμοῦσε πιὸ πολὺ τὴν ἄλλη.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ στενοχωριέστε οὔτε νὰ πεισματώνετε, ζητῶντας νὰ τὸν κατακτήσετε. Τέτοιοι νέοι ποὺ δὲ σέβονται τὴν ἀξιοπρέπεια ἑνὸς κοριτσιοῦ, ἀλλὰ ἁπλῶς θέλουν νὰ συνάψουν σχέσεις γιὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους, εἶναι ἀνάξιοι κάθε σκέψεως. Μὴν ἐξευτελίζετε, λοιπόν, τὸν ἑαυτό σας τόσο πολύ.

Τρελλὴ ἀγάπη: Τὸ γράψιμό σας δείχνει, ὅτι εἶστε μιὰ κοπέλλα μορφωμένη.

Πῶς, λοιπόν, δὲν σκεφθήκατε, γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί, φεύγοντας ἀπὸ τὸ χωριό του, ἦρθε στὴν Ἀθήνα μὲ κατακτητικοὺς σκοπούς;

Σεῖς, ὅμως, ἔπρεπε νὰ εἶσθε πιὸ σοβαρή. Ἡ θεία του βέβαια θὰ τοῦ ἔκανε τὶς σχετικὲς παρατηρήσεις καὶ τώρα ἀποφεύγει νὰ κάνη τὶς ἀνοησίες ποὺ ἔκανε πρίν. Αὐτὸ εἶνε ὅλο, καὶ ἐλπίζω νὰ γίνετε καὶ σεῖς πιὸ σοβαρὴ καὶ φρόνιμη.

Τί περιμένετε ἀπὸ ἕνα νεαρό, ποὺ ἦρθε νὰ σπουδάση; Γάμο; Πῶς μπορεῖ νὰ διαθέτη τὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ ἄλλοι τοῦ πληρώνουν τὶς σπουδές του;

Ἀπ' αὐτὸ νὰ καταλάβετε ὅτι μόνος σκοπός του ἦταν ἡ ψυχαγωγία.

Δυστυχισμένη: Ὅταν πρὸ δύο ἐτῶν μοῦ γράψατε γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα, σᾶς ἔδωσα μιὰ συμβουλὴ τὴν ὁποία βρήκατε πολὺ σωστὴ καὶ τὴν ἀκολουθήσατε. Πέρασαν δύο χρόνια, μορφωθήκατε πιὸ πολύ, ἑπομένως ἐκεῖνος βρίσκεται σήμερα σὲ πιὸ χαμηλὸ ἀκόμη πνευματικὸ ἐπίπεδο ἀπὸ σᾶς.

Νομίζετε, πώς, κι' ἂν ἀκόμη, δεχθοῦν οἱ γονεῖς σας νὰ τὸν πάρετε, σ' αὐτὸ τὸ γάμο θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία; Ποτέ! Ἂν στὴν ἀρχὴ ὁ ἐνθουσιασμὸς θὰ σκεπάζη τὰ τρωτὰ σημεῖα ἑνὸς ἀμόρφωτου ἀνθρώπου, ἀργότερα καὶ ὅσο θὰ περνᾶ ὁ καιρός, θ' ἀρχίση νὰ σᾶς στενοχωρῆ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ διάστασι μεταξύ σας. Ἄδικα θὰ προσπαθῆτε νὰ δικαιολογήσετε μιὰ ἄνιση κατάστασι. Θὰ ἀρχίσουν οἱ ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις, ἡ συμπεριφορά, οἱ τρόποι, ἡ κουβέντα του καὶ γενικὰ ἡ κατωτερότης του νὰ σᾶς χτυποῦν στὰ νεῦρα... Καὶ τότε... Τότε θὰ εἶναι ἀργά, γιατὶ ἢ μὲ ἕνα διαζύγιο θὰ σωθῆ ἡ κατάστασι, ἢ δὲν θὰ σωθῆ καθόλου καὶ θὰ ζῆτε διαρκῶς δυστυχισμένη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✿✿

Ποιὰ ἀπ' τὶς δυό;

Μινούλα τοῦ Μοδιοῦ: Μοῦ γράφετε ὅτι ἔχετε συνδεθῆ αἰσθηματικῶς μὲ δύο μαζὶ κοπέλλες καὶ δὲν ξέρετε σὲ ποιὰ τελικῶς νὰ στραφῆτε, γιὰ νὰ τὴν κάνετε σύντροφο τοῦ βίου σας. Γιατὶ τῆς μιᾶς οἱ γονεῖς δὲν συμφωνοῦν νὰ σᾶς τὴν δώσουν, ἐνῶ ἡ ἄλλη δὲν φαίνεται καὶ τόσο πρόθυμη γιὰ ἕναν τέτοιο σκοπό. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖτε νὰ ξεκαθαρίσετε τὰ πράγματα, λογαριάζετε νὰ ἐπιχειρήσετε τὴν ἀπαγωγὴ μιᾶς ἀπὸ τὶς δυὸ καὶ ὅπου τὰ βγάλη ἡ ἄκρη! Ἀσφαλῶς θὰ εἶστε πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ κάνετε τέτοια παράτολμα κι' ἀπραγματοποίητα στὸ τέλος σχέδια. Ἐκτὸς ἂν θέλετε ν' ἀστειευθῆτε καὶ κάνετε τέτοιες ἀπίθανες σχέψεις. Μὰ μπορεῖτε, ἀλήθεια, νὰ μὴν καταλαβαίνετε πὼς μιὰ ἀπαγωγή, ὅπως αὐτὴ ποὺ τολμᾶτε νὰ συλλογίζεστε, δὲν πρόκειται νὰ ἔχη εὐχάριστο τέλος; Ἁπλούστατα, γιατὶ ἡ μία κοπέλλα, ποὺ δὲν σᾶς θέλει, βέβαια καὶ θ' ἀντιδράση μόνη της στὴν ἁρπαγὴ ποὺ θὰ ἐπιχειρήσετε. Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη, ἀφοῦ οἱ γονεῖς της δὲν ἐγκρίνουν τὸ γάμο της μαζί σας, πάλι θὰ ἔχετε τὴ δική τους ἀντίδρασι, ἴσως καὶ τὴν ἐκδίκησί τους. Δὲν κάθεστε, λοιπόν, φρόνιμα, νἄχετε ἥσυχο τὸ κεφαλάκι σας; Τί τοὺς θέλετε τοὺς μπελάδες σ' αὐτὴ τὴ νεαρὴ ἡλικία;

Παναγιώτη — ἄρρωστο: Πρῶτα-πρῶτα σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλές σας εὐχὲς καὶ σᾶς τὶς ἀνταποδίδω ἀπὸ τὴν καρδιά μου, νὰ ζήσετε χρόνια πολλά, γλυτώνοντας γρήγορα ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ τῆς ἀρρώστειας σας. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, ὅτι δηλαδή, ἡ νέα ποὺ εἴχατε κάποτε συνδεθῆ καὶ ὕστερα τὰ χαλάσατε, ἦρθε προχθὲς ξαφνικὰ καὶ σᾶς ἐπεσκέφθηκε στὴν κλινικὴ καὶ ἔδειξε μεγάλη ἐγκαρδιότητα καὶ ἐνδιαφέρον, δὲν βλέπω γιατί σᾶς ἔκαμε τόση ἐντύπωσι. Ἀντὶ νὰ κάνετε ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις, γιὰ τὴν αἰτία ποὺ τὴν παρακίνησε, γιατί δὲν κάνετε τὴν πιὸ ἁπλῆ ἐξήγησι: Ὅτι ἔδειξε ἀνωτερότητα αἰσθήματος, ὅτι μετάνοιωσε, πιθανώτατα, ποὺ διακόψατε τὶς σχέσεις σας, ὅτι, ἀκόμη, ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανασυνδέσετε τὸ παλαιό σας αἴσθημα; Καὶ μονάχα ἡ παρουσία της αὐτή, λοιπόν, σᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναθεωρήσετε καὶ σεῖς τὴν στάσι σας καί, ἂν θέλετε, νὰ ξαναδημιουργήσετε τὸ παληό σας εἰδύλλιο. Φαντάζομαι πὼς ἕνας λόγος σας, ἕνα σας βλέμμα ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ξανασμίξετε!

Πικραμένη μνηστή, Πειραιᾶ: Καὶ τὴν στενοχώρια σας καὶ τὴν ἀπογοήτευσί σας τὶς καταλαβαίνω, ὕστερα ἀπὸ τὴν παράξενη στάσι πού, τώρα τελευταῖα, κρατάει ἀπέναντί σας ὁ σχεδὸν μνηστήρας σας. Φαίνεται, τουλάχιστον ἀπὸ ὅσα μαθαίνετε, πὼς κάπου ἔχει μπλέξει μὲ ἄλλη καὶ τρέχει μαζί της, λησμονῶντας ἀχαρακτήριστα καὶ τὸ αἴσθημά του καὶ τὸ χρέος του τὸ ἠθικὸ πρὸς ἐσᾶς. Ἕνα μονάχα δὲν καταλαβαίνω: Τὴν παθητικὴ δική σας στάσι, ποὺ στέκεστε σιωπηλὴ καὶ πέφτετε σὲ μελαγχολία, ἀντὶ νὰ κινηθῆτε τώρα ἀκριβῶς, καὶ νὰ ἐπιζητήσετε νὰ ξεκαθαρίσετε τὰ πράγματα. Ἀντί, λοιπόν, νὰ σταυρώνετε τὰ χέρια σας καὶ νὰ μαθαίνετε ἀπὸ τρίτους τὴ «δρᾶσι» τοῦ νεαροῦ, βρίσκω σωστὸ καὶ ἀξιοπρεπὲς συγχρόνως νὰ ζητήσετε ἀποφασιστικὰ καὶ ρητὰ ἀπ' αὐτὸν νὰ σᾶς πῆ γιατί ἔχει ἀλλάξει τόσο ἀπέναντί σας. Καὶ στὴν περίπτωσι, ποὺ αὐτὸς ἔχει μετανοιώσει, τυχόν, γιὰ τὸν δεσμό σας, τότε χωρὶς νὰ τὸν παρακαλέσετε διόλου καὶ δίχως νὰ καταδεχθῆτε νὰ τοῦ παραπονεθῆτε στὸ παραμικρό, νὰ τὸν ἐγκαταλείψετε καὶ νὰ κυττάξετε τὴ ζωή σας, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ σᾶς στοιχίση ψυχικῶς τὸ πρῶτο διάστημα. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἔχετε χρέος νὰ φροντίσετε κυρίως γιὰ τὴν ἠθική σας ἀξιοπρέπεια, πρὶν ἀπ' ὅλα.

Ὑποψήφιοι εἰσιτηρίων ἐξετάσεων, Βέρροια: Μοῦ γράφετε ὅτι εἶστε ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου καὶ ἀποτύχατε στὶς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις σὲ ἀνώτερες σχολὲς καὶ ὅτι τώρα ὑπηρετεῖτε τὴν θητεία σας. Καὶ μὲ ρωτᾶτε νὰ σᾶς συμβουλεύσω τί πρέπει νὰ κάμετε μόλις ἀπολυθῆτε, γιατὶ σᾶς ἔχει κυριεύσει ἡ ἀπελπισία «δεδομένου ὅτι μέχρι σήμερα δὲν ἔχετε μπλεχτῆ μὲ κοπέλλες καὶ μὲ κακὲς παρέες»!... Σᾶς ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω σὲ τί νὰ σᾶς συμβουλεύσω καὶ πρὸ πάντων δὲν μπορῶ νὰ μαντεύσω τὸ λόγο τῆς ἀπελπισίας σας. Ἂν εἶναι ὅτι ἀποτύχατε στὶς ἐξετάσεις σας, τότε νομίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι γιὰ θάνατο! Ὅταν θὰ ἐκπληρώσετε τὶς ὑποχρεώσεις σας, στρωθῆτε νὰ διαβάσετε γερὰ καὶ νὰ δώσετε ἐξετάσεις, διαλέγοντας μιὰ ἐπιστήμη, ποὺ ὄχι μόνο νὰ ἀποτελέση γιὰ σᾶς βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα, ἀργότερα, μὰ καὶ νὰ ταιριάζη στὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ στὴν νοοτροπία σας, ὁπότε εἶμαι βεβαία πὼς θὰ πετύχετε. Ἂν πάλι ἀπελπίζεστε, ἐπειδὴ δὲν ἔχετε συνάψει ὡς τώρα αἰσθηματικὲς σχέσεις μὲ κοπέλλες ὅπως γράφετε, καὶ αὐτὸ δὲν τὸ βρίσκω τρομερό, ὥστε νὰ σᾶς βασανίζη τόσο. Ἁπλούστατα, σημαίνει ὅτι δὲν ἦρθε ὁ καιρὸς ἀκόμα γιὰ ἔρωτες... Μὰ καὶ αὐτὸ δὲν θ' ἀργήση, ἔννοια σας. Μὲ δυὸ λόγια: ἀντιμετωπίσετε λογικὰ τὴ σημερινή σας κατάστασι, δίχως ἀνόητες ἀγωνίες καί, ὅταν τελειώσετε τὴ θητεία σας, βάλετε ἕνα πρόγραμμα στὴ ζωή σας καὶ φροντίστε μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐργασία νὰ τὸ πραγματοποιήσετε!

ΕΡΗ

Ἐπιστημονικὰ Καλλυντικὰ

LYDIA P

ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Γιὰ ξηρὸ δέρμα Νο 1. Γιὰ κανονικὸ Νο 2 Γιὰ λιπαρὸ Νο 3.
ΚΡΕΜΑ βιταμίνης Α γιὰ κανονικὸ καὶ ξηρὸ δέρμα. Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα.
Παρακαταθήκη Σέκερη 4.—
Τηλ. 612-450

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Κατὰ τὶς πληροφορίες πολλῶν βελγικῶν ἐφημερίδων, οἱ προσεχεῖς βασιλικοὶ γάμοι, ποὺ θὰ τελεσθοῦν στὴν Εὐρώπη, θὰ εἶναι ἐκεῖνος τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου Μπωντουὲν (δεξιὰ) μὲ τὴν πριγκήπισσα Ἰσαβέλλα τῆς Γαλλίας (ἀριστερὰ ὄρθια) κόρη τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ γαλλικοῦ θρόνου κόμητος τῶν Παρισίων. Κατὰ τὶς ἴδιες πληροφορίες, οἱ ἀρραβῶνες τῶν δύο νέων θ' ἀναγγελθοῦν ἐπισήμως πολὺ σύντομα.

Ὑπεραπελπισμένη Θεσσαλονικιά: Δὲν βλέπω τὸ λόγο τῆς τόσης ἀπελπισίας. Πρωτίστως, πρέπει νὰ ξέρη ὁ γιατρὸς ἂν ὑπάρχη ἀταξία στὴν μηνιαία ἀδιαθεσία σας, τὴν ὁποία θὰ τακτοποιήση ἕνας γυναικολόγος. Ἡ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴν ὑπερτρίχωσι τοῦ προσώπου καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος. Στὸ γυναικολόγο, λοιπόν. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν διὰ τῆς ἠλεκτροπηξίας ἀποψίλωσι, γιὰ τὸ ἄνω χεῖλος εἶναι σχετικῶς εὔκολη. Γιὰ τὸ ὑπόλοιπο ὅμως σῶμα εἶναι μακροχρόνια καὶ δαπανηρά. Μπορεῖτε κι' αὐτοῦ νὰ κάνετε θεραπεία.

Φ. Μ. Σ.: Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶναι ἁπλούστατο καὶ ἀπορῶ πῶς ἕνας νέος, μορφωμένος σὰν καὶ σᾶς καὶ μάλιστα διαμένων στὴν Ἀθήνα δὲν προσέτρεξε σὲ γιατρὸ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ ὀχληρὸ καὶ ἐπικίνδυνο ἐλάττωμα. Θὰ ἀποταθῆτε ἀμέσως σ' ἕνα χειρουργὸ ἢ χειρουργικὸ τμῆμα ἑνὸς νοσοκομείου. Σὲ 5 μέρες τὸ πολὺ θὰ εἶστε καλά.

Νέο Κ. Λ. Μ.: Τὸ νόσημά σας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε καθοριστῆ μὲ σειρὰ ἀκτινογραφικῶν πλακῶν, ὥστε ὁ γιατρὸς ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς νὰ ἔχη τὴ δυνατότητα νὰ σᾶς συστήση τὴν ἐνδεδειγμένη φαρμακευτικὴ καὶ διαιτητικὴ ἀγωγὴ καὶ σὲ ἀποτυχία τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Σᾶς συνιστῶ νὰ παίρνετε πρὸ τῶν φαγητῶν ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ Bis - Ka - Ma, σὲ λίγο νερὸ μέσα καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ ½ ὥρα, ἕνα Elcosal Tabl. Ἀποφεύγετε ἁλμυρὰ - τηγανητὰ καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ ὑγρά.

Ἀπογοητευμένη Κ. Α. Φ. 13: Ὅταν λέτε ὅτι εἶστε ὑποχρεωμένη μὲ κάθε καιρικὴ κατάστασι νὰ ἐκτίθεστε στὸ ὕπαιθρον γιατὶ εἶστε ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζεστε ἀκόμη καὶ σὲ ἀγροτικὲς ἐργασίες, τότε μοῦ δίνετε τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὑποδείξεών μου. Ὡς ἐκ τούτου σᾶς συνιστῶ (μ' ἐπιφύλαξι) τὴν crème Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis καὶ περιμένω γράμμα σας.

Ρευματοπαθῆ: Στὴν προκειμένη περίπτωσι δὲν ἐκάματε λουτρὰ λόγω οἰκονομίας. Καὶ τώρα πληρώνετε γιατροὺς καὶ φάρμακα. Ἡ φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ γιατρός σας εἶναι πολὺ καλὴ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε. Εἶναι ἑπόμενον νὰ ὑποβληθῆτε καὶ σὲ ἠλεκτροθεραπεία.

Μικρὴ παντρεμένη: Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ θὰ ἤμην πρόθυμος νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Δυστυχῶς στὸ θέμα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δώση ὁ γιατρὸς μιὰ ἐξήγησι καὶ νὰ συστήση τρόπο βελτιώσεως ἂν προηγουμένως δὲν συζητήση προφορικῶς καὶ ὄχι γραπτῶς, μὲ ἀμφότερα τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη, γιατὶ τὸ θέμα εἶναι ἁπλῶς τεχνικὸ καὶ ὄχι ὀργανικό.

Χωρὶς θάρρος: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὴν ἐπιστολή σας καὶ ὁμολογῶ ὅτι λυποῦμαι γιατὶ ἀπὸ ἰατρικῆς πλευρᾶς δὲν ὑπάρχει δυνατότης νὰ σᾶς ἐνισχύσω. Δυστυχῶς δὲν πρόκειται περὶ νοσήματος, ἀλλὰ κακῆς συνηθείας, τῆς ὁποίας βεβαίως τὰ ἀποτελέσματα προϊόντος τοῦ χρόνου θὰ ἀποβοῦν καταστρεπτικά. Βλέπω ἀπὸ μερικὲς λεπτομέρειες ποὺ μοῦ ἀναφέρετε ὅτι λίγο ἐπιβάλλεσθε στὸν ἑαυτό σας. Προσπαθῆστε, λοιπόν, νὰ ἐπιβληθῆτε ἀπολύτως. Εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῆτε.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Χαμένη εὐτυχία, Β. Γ. Λ. Ν. Χ.: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα καὶ μετὰ τὴν λῆξι τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal. Δέκα πέντε δὲ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας, θὰ κάμετε ἡμέρα παρ' ἡμέρα μιὰ ἔνεσι ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Neo - Andruvite τῶν 10 μλγρ. καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου, ὅτε θὰ διακόπτετε τὶς ἐνέσεις. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ.

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀγριολούλουδο: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρες, βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δύο δισκία ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Viozol. Τὴν ἑπομένη θὰ ἀκολουθῆ κολπικὴ καθαριότης μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ, ἀπὸ τὸ φάρμακο Dettol σὲ τριακόσια δράμια νερὸ καλὰ χλιαρό. Τὰ δισκία Viozol τὸ ἑπόμενο πενθήμερο, θὰ ἐλαττωθοῦν σ' ἕνα κάθε βράδυ. Ἡ θεραπεία μετὰ διακοπὴν μιᾶς ἑβδομάδος θὰ ἐπαναληφθῆ.

Τασούλα-Οὔρσουλα, Κορυδαλλό: Ἡ ὑπερτρίχωσι καὶ τὰ λοιπὰ ἐνοχλήματα ὀφείλονται σὲ βαρειὰ ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καὶ λοιπῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας, τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal. Ἐν συνεχεία θὰ παίρνετε τρία δισκία ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps E - Vita. Καὶ ὀχτὼ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estro - Prol. Ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ, θὰ ἀρχίσετε ἀμέσως τὴ θεραπεία μὲ τὴ σειρὰ ποὺ σᾶς ἀναγράφω. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ δίμηνο.

Μιὰ παραπονουμένη, Θ)νίκη: Τὰ φάρμακα ποὺ μοῦ γράφετε εἶναι ἀνεπαρκῆ. Γιὰ τὴν βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς κάθε βράδυ, δύο δισκία ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Viozol, καὶ τὴν ἑπομένη θὰ κάνετε κολπικὴ καθαριότητα μὲ δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας κοινὴ σόδα μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα θὰ μεταχειρίζεσθε τὸ Dettol. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ καθ' ὅλον τὸ μεσοδιάστημα τῶν ἀδιαθεσιῶν.

Ἕνα φτωχὸ κορίτσι, Βόλο: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ὅταν παντρευτῆτε, θὰ γίνη ριζικὴ θεραπεία τῶν ἐνοχλημάτων, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε δὲν εἶναι τόσο σοβαρά. Γιὰ τὴν βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τὴν μηνιαία ἀδιαθεσία τρία χάπια τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητὸ ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal καὶ πρὸ τοῦ φαγητοῦ, τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ ἐκ τοῦ φαρμάκου Elixir - Belivron. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνον.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ . ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Δυστυχισμένο νέο Δ. Β.: Οἱ πόνοι ποὺ μοῦ γράφετε ἔρχονται κατὰ παροξυσμοὺς καὶ φεύγουν, χωρὶς ν' ἀφίνουν τίποτε πίσω τους. Στὰ μεσοδιαστήματα δὲν ἔχετε τίποτε ἀπολύτως. Ἐπίσης οἱ πόνοι ἔχουν ὡρισμένη πάντοτε καὶ τὴν ἴδια κατανομὴ καὶ ἀπέχουν οἱ παροξυσμοὶ μεταξύ τους κατὰ ἴσα χρονικὰ διαστήματα. Διαφωνῶ ριζικῶς μὲ τοὺς συναδέλφους, ὅτι εἶναι ρευματικῆς φύσεως. Εἶναι μᾶλλον φύσεως νευρικῆς μὲ ἀγγειοκινητικὲς διαταραχὲς τοπικοῦ χαρακτῆρος. Πρέπει νὰ γίνουν ἀκτινογραφίες σπονδυλικῆς στήλης, ἐξέτασι γενικὴ οὔρων, ἐξέτασι αἵματος καὶ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ, κυρίως δὲ R. W. καὶ Kahn. Περιμένω τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων αὐτῶν.

Χ. Χ. Χ., Ἐνταῦθα: Ἔχετε ἀνάγκη κλινικῆς νοσηλείας χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ κυρίως χωρὶς καμμιὰ ἀναβολή.

Σ. Σ., Ἡγουμενίτσα: Ὅλη ἡ ὑπόθεσις περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸ αἴσθημα κατωτερότητος, ποὺ σᾶς βασανίζει τόσα χρόνια τώρα. Αὐτὸ συμπαρασύρει πρὸς τὰ κάτω καὶ τὴν σεξουαλικὴ λειτουργία, καθὼς ἐπίσης ρυθμίζει ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θυμικοῦ μὲ τὶς ἐναλλαγὲς εὐφορίας καὶ καταθλίψεως. Ἔχετε ἀνάγκην ψυχαναλύσεως, ἢ ναρκαναλύσεως, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ συμπλέγματος, ποὺ σᾶς ρημάζει κυριολεκτικῶς τὴ ζωή.

Ε. Ζ., Ἐνταῦθα: Πρὸ παντὸς ἄλλου πρέπει νὰ ἐξετασθῆτε νευρολογικῶς, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἡ αἰτία, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀπώλειαν. Ἡ θεραπεία βεβαίως θὰ εἶναι ἀνάλογος καὶ τότε μόνον θὰ ἔχετε ἀποτέλεσμα. Διαφορετικὰ δὲν θὰ ὑποχωρήσουν τὰ συμπτώματα, ἴσως δὲ νὰ χειροτερεύσουν ἐπικινδύνως.

Κερίμα, Νάουσα: Ἡ πιὸ σωστὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία εἶναι αὐτή, ποὺ καὶ σεῖς μοῦ γράφετε. Ἐφόσον ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῆ, νὰ δοκιμάσετε φαρμακευτικὴ θεραπεία καὶ γιὰ τὰ δύο σημεῖα. Tab. Sédamyl fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Ἀφοῦ τελειώσουν, νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων.

S.O.S. Ilias, Τρίκαλα: Τὸ Oblivon βρίσκεται ἀκόμη στὸ στάδιον τῶν πειραματισμῶν. Ἀκόμη εἶναι πολὺ γρήγορα, γιὰ νὰ μιλᾶμε μὲ τόση βεβαιότητα καὶ αἰσιοδοξία γι' αὐτό. Δὲν ὑπάρχει στὰ φαρμακεῖα. Νὰ ἐπισκεφθῆτε ψυχίατρο καὶ ν' ἀκολουθήσετε πιστῶς τὶς ὁδηγίες του. Ὑπνοθεραπεία, ἢ ὑποκωματώδης ἰνσουλινοθεραπεία θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ὅλων τῶν ἐνοχλημάτων.

Ἕνας δυστυχισμένος Μ. Θ. 28, Ἐνταῦθα: Ἐφόσον τὰ ψυχικὰ ἐνοχλήματα ὀφείλονται στὴν ὀργανικὴ ἀρρώστεια σας, μὲ τὴν θεραπείαν αὐτῆς, θὰ ὑποχωρήσουν. Νὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σας κανονικῶς. Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ νὰ πάρετε Tab. Bella - Sanel ἀπὸ δύο ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητό. Πάντως ἔχετε ἀνάγκην παρακολουθήσεως συχνῆς ὑπὸ νευρολόγου.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Κ. Λ., Χαλκίδα: Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐξανθήματος τῆς ἱλαρᾶς θὰ κρατήσετε τὸ παιδί σας ἐπὶ 15 μέρες στὸ σπίτι καὶ θὰ τὸ προφυλάξετε ἀπὸ οἱοδήποτε κρυολόγημα.

Ι. Ν., Αἰτωλικό: Ἡ περίπτωσις τοῦ παιδιοῦ σας εἶναι ἐξαιρετικὰ σπανία. Στὴν ἡλικία τῶν 35 ἡμερῶν, δὲν βγαίνει συνήθως τὸ δόντι, δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ σημασία παθολογική. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς συμβῆ εἶναι τὴν ὥρα τοῦ θηλασμοῦ νὰ σᾶς δαγκώνη καὶ ἔτσι νὰ παρεμποδίζεται ὁ θηλασμός.

Ε. Μ., Λιόπεσι: Ἡ πάθησις αὐτὴ λέγεται ὀξυουρίασις. Εἶναι συνήθης στὴν παιδικὴ ἡλικία, γιατὶ ἡ μόλυνσις γίνεται ἀπὸ τὸ χῶμα, μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδιά. Χρησιμοποιήσατε Oxyurau 3 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα, 8 ἡμέρες πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ τὴν 9η ἡμέρα δίδετε 1 κουταλιὰ τῆς σούπας Castor - oil.

Α. Α. Α., Πειραιᾶ: Στὴν ἡλικία τῶν 4 μηνῶν μπορεῖτε νὰ ἀρχίσετε μὲ προσοχή, δηλαδὴ σιγὰ - σιγὰ μιὰ κρέμα μὲ ρυζάλευρο 1½ κοχλ. τοῦ γλυκοῦ, βρασμένο καλὰ 30΄΄ καὶ 2 κουταλάκια γάλα Βλάχας μόλις βγάλετε τὸ ρυζάλευρο ἀπὸ τὴ φωτιά.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

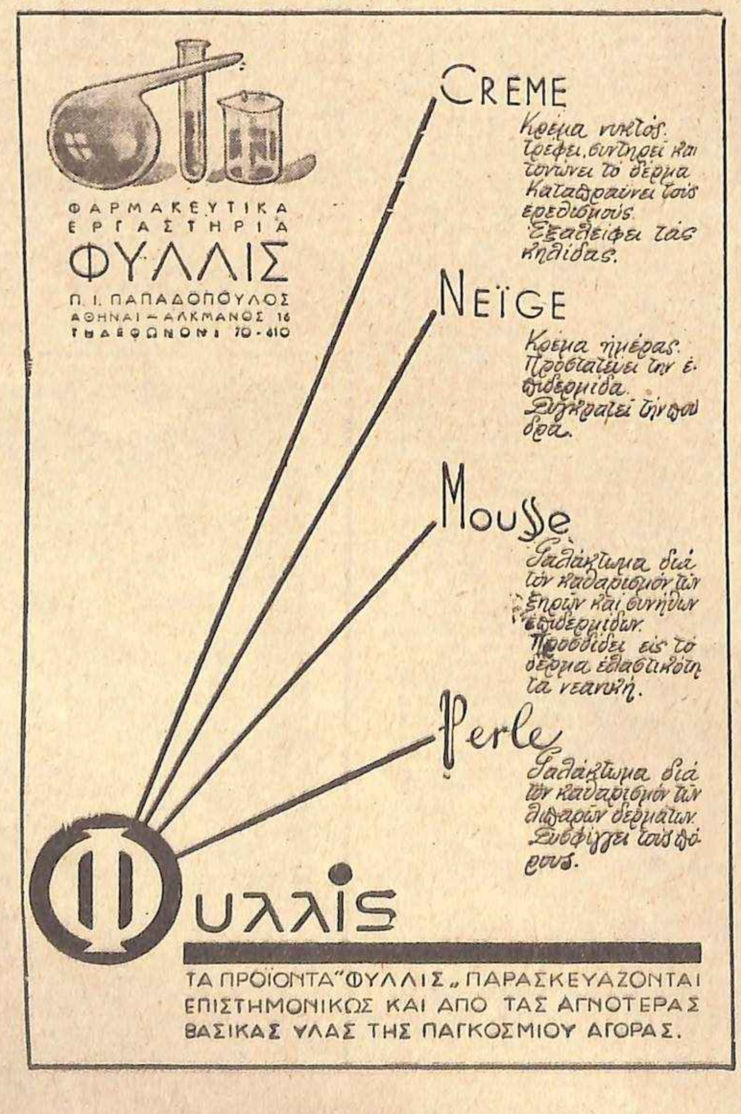

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΦΥΛΛΙΣ
Π. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ — ΑΛΚΜΑΝΟΣ 16
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 70-610

CREME
Κρέμα νυκτός. Τρέφει, συντηρεῖ καὶ τονώνει τὸ δέρμα. Καταπραΰνει τοὺς ἐρεθισμούς. Ἐξαλείφει τὰς κηλῖδας.

NEÏGE
Κρέμα ἡμέρας. Προστατεύει τὴν ἐπιδερμίδα. Συγκρατεῖ τὴν πούδρα.

Mousse
Γαλάκτωμα διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ξηρῶν καὶ συνήθων ἐπιδερμίδων. Προσδίδει εἰς τὸ δέρμα ἐλαστικότητα νεανική.

Perle
Γαλάκτωμα διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν λιπαρῶν δερμάτων. Συσφίγγει τοὺς πόρους.

Φυλλίς

ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ "ΦΥΛΛΙΣ„ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΓΝΟΤΕΡΑΣ ΒΑΣΙΚΑΣ ΥΛΑΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΓΟΡΑΣ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ **Διομήδης Λεωνίδου**, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Κέκκος Καλογήρου**, Λύση Ἀμμοχώστου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ **Λεύκιος Περικλέους** Ταχ. Κιβ. 210, Λεμεσὸς - Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Γεώργιος Καρύδης** (17 χρόνων), Δοξάτου 16, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ **Μαρία Γεωργίου** (15 χρόνων), Γεωργίου Στ' 28, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ δυὸ φίλες **Μόνικα Πετρίδου** (17 χρόνων) καὶ **Σόνια Κωνσταντινίδου** (17 χρόνων), Σμύρνης 22, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων.

Ἡ **Ἥβη Κωνσταντινίδου** καὶ ἡ Παλόμα Ἰακωβίδου, Λεωφόρος Ἱλαρίωνος 5, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Καὶ οἱ δυὸ εἶναι 18 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ **Antoine Vaïcoudis** (30 χρόνων) Rue des Charbonnages 190, Chatelineau, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα κάτω τῶν 27 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Jean Ajannides**, Beyoglu - Hamal Basi, Tutkalu Sok No 26, Hayirli Apart 3, Istanbul, Turkiye, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τῆς Ἑλλάδος 20 χρόνων καὶ κάτω, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς **George Stal** (30 χρόνων) P.O. Box 7094, New Orleans 10, L.A., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—25 χρόνων καλῶν οἰκογενειῶν, στὴν ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Costas Tsatsaronis**, T)T Atlantic Viscountess C)o Maritime Brokers Inc. 52 Broadway, New York 4 N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—22 χρόνων καὶ τὶς παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι καλῶς ἐγκατεστημένοι στὴν Αὐστραλία, ὁ **Georgios Marinos** (25 χρόνων) καὶ ὁ **Philippos Marinos** (24 χρόνων) Princes Highway St. 443, Fern Hill N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως ἀπὸ σεισμόπληκτες περιοχές, 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **Pièrre Petpe** (30 χρόνων) Rua Zoao Adolpho 90, Sao Paulo, Brazil, Ἕλλην, ἐγκατεστημένος ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴ Βραζιλία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **Mick Kelli** (25 χρόνων), ὁ **Peter Zakis** (26 χρόνων) καὶ ὁ **Zacharias Zachariadis** (24 χρόνων), 117 Albion St. Surry Hills, Sydney, Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες 18—22 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοὺς γράψουν παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Takis Stamatiou**, P.O. Box 8034, Johannesburg, South Afrika, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ **B. Kotsembas** (22 χρόνων) Gas and Fuel Corp, Smith St. Fitzroy, Melbourne, Australia, εὐκατάστατος καὶ μορφωμένος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, ἰταλικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Gerasimos Cachrilas**, S)T Olympic Rock, Olympic Maritime S.A. 77 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Principauté de Monaco, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **George Vassiliou** (20 χρόνων) C)o E.W.S. Dept, Via Williamstown, South Para, S. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοποῦλες 17—21 χρόνων.

Ὁ **Andreas Panou**, Berkenhof, Rue du Travail 56, Zwartberg, Limburg, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοποῦλες κάτω τῶν 25 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ παλαιστὴς **Lazaros Tohatlidis**, Hampshire Road 288, Sunshine Vic. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλικῶν σχέσεων.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς P.F.C. **George Pappas** U. S. 55487638 B. Btry 69th T.A.B.). Apo 25, San Francisco Calif U.S.A., ποὺ ὑπηρετεῖ τώρα στὸν ἀμερικανικὸ στρατό, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—20 χρόνων στὴν ἀγγλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὶς παρακαλεῖ δὲ νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Georges Karamalidis**, ὁ Dimitrios Sinanoglou καὶ ὁ Andreas Kotsochambas, 75, Gross St. Gorrimal N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοὺς γράψουν νὰ τοὺς στείλουν καὶ φωτογραφία τους. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ **John Stefanidis**, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ αὐτὴ διεύθυνσις.

Ὁ **Spiros Constandinidis** (25 χρόνων) καὶ ὁ Joannis Kasigiadis (23 χρόνων) A. E. Tonsson, Kaban N.Q., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—22 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Καὶ οἱ δυὸ εἶναι πολὺ καλὰ ἐγκατεστημένοι στὴν Αὐστραλία.

Ὁ **Nicolas Miliyiotis** (20 χρόνων, δόκιμος πλοίαρχος) καὶ ὁ **Spiridon Gazis** (21 χρόνων, Γ΄ πλοίαρχος), S)T «Olympic Vacour» C)o Olympic Maritine S)A 17 Avenue de Monte Carlo, Principauté de Monaco, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδίως μὲ Ἑλληνίδες.

Ὁ **Spiros Kalfakis** (19 χρόνωνν) 131, Gertrude St. Fitzroy, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νεαρὰ Ἑλληνίδα. Ὁ **Dracoulis Coutsakis** καὶ ὁ Dimitrios Cazanas (20 χρόνων ὁ καθένας) 9 Station Street, Wollongong N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες θὰ τοὺς γράψουν παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Art Diaris** (23 χρόνων) Pedrera Marco Parra 27α, Caracas City Caracas, Venezuela, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ ἱσπανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **Nicos Stavridis**, P.O. Box 25, Zomba, Nyasaland, B. C.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ ὄμορφη Ἑλληνίδα κάτω τῶν 26 χρόνων, ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μεταναστεύση στὴ χώρα του. Παρακαλεῖ ἐκείνη ποὺ θὰ τοῦ γράψη νὰ τοῦ στείλη καὶ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ **George Iordanidis** S)S Cabanos, Alcoa Steamship Co. 1 Canal Street, New Orleans, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα 17—20 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Vassilios Tsantalis** (22 χρόνων), 36 Napier St. Fitzroy, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Οἱ δόκιμοι πλοίαρχοι **John Kampitis** καὶ Tasos Hatzis, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δύο εἶναι: S)S Rodopi, Messrs Brown Jenkinson and Co Ltd, Dunster Hanse 17—19 Mark Lane, London E.C. 3, England.

Ὁ **Nick Halaris** (28 χρόνων) 883, So. 16 Str. Newark, 8 N.J., U.S.A. ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ **Jim Kottos** καὶ ὁ George Ninos, Post Office Nangwary S.A., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἑνὸς αἰσθηματικοῦ δεσμοῦ.

Ὁ **Sotirios Maroulis**, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Jim Polment**, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—25 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτο ἢ τὸ Βελγικὸ Κογκό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δυὸ εἶναι: Rue de Trainage 93, Lambasart, Belgique.

Ὁ **George Koulouris** (21 χρόνων) S)S Peter Star, Triton Shipping Inc. 80 Broadway St. New York 4, U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα 17—19 χρόνων.

Ὁ **Ἀναστάσιος Κουμπαρούλης** καὶ ὁ γερμανικῆς καταγωγῆς **Martin Jerhard**, Hotel Louise Micheroux, Hasard D1, Liege, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ὁ πρῶτος, καὶ στὴ γαλλικὴ ἢ γερμανικὴ ὁ δεύτερος.

Ὁ **John Laliotis** καὶ ὁ Peter Tsiamis, 170 Cathedral St. East Sydney, N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 16—20 χρόνων), κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κορινθία. Παρακαλοῦν ὅσες θὰ τοὺς γράψουν νὰ τοὺς στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **James S. Stathis**, R.A. 56474013, A. Btry 69th Fab. Apo 25, San Francisco, California U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες κάτω τῶν 20 χρόνων στὴν ἀγγλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ **D. Vergos**, ὁ F. Karahalios καὶ ὁ G. Andonopoulos, 71 Castlefach St. Redfern, Sydney, Aastralia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, τὶς ὁποῖες παρακαλοῦν νὰ τοὺς στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Dimitrios Dragonas**, (23 χρόνων) H.E.C. Bronte Park, Tasmania, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ **Christ Bakouris**, 40 Castelreagh St. Redfern, Sydney, N.S.W. Australia, ἡλικίας 19 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 18—19 χρόνων.

Ὁ **Samuel Kwabana** καὶ ὁ Efstratios Mavros S)S North Princess C)o Freightrs and Tankers Ageney Corp, 80 Broad Street, New York, N.Y. U.S.A., δόκιμοι μηχανικοὶ 21 χρόνων καὶ οἱ δυό, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες 15—19 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ **H. Georgiou** (20 χρόνων) 62 Isledon Rd, London N. 7, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Jean Moutafis** M)N Christina Peza C)o Nomicos, London Ltd, 23—24 Wormwood Str. E.C. 2 London, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ποὺ νὰ ἀπαντοῦν κατὰ προτίμησιν στὸ ὄνομα Ἄρτεμις.

Ὁ **Andreas Argitopoulos**, 75 Gross St., Corriwal N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μόνο μὲ ξανθὲς Ἑλληνίδες ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ μεταναστεύσουν στὴν Αὐστραλία. Ὁ **John Erotopoulos**, No 4 Hostel Scone N. S. W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Αἰγύπτιος ἀναγνώστης μας **Abdelle Ouahabe**, Ejad Maamale Tacrire elle Petrole, Hakouma, Suez, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες θὰ τοῦ γράψουν νὰ τοῦ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Constantinos Gerasimatos** (28 χρόνων) 9 Station Street, Wollongong N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Οἱ ἐνδιαφερόμενες παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ **D. Hionis**, 87 Redfern St. Sydney, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες.

Ὁ **Spiros Varesis** (30 χρόνων) Beyoglu Aynali Cesme No 26, Istanbul Turkiye, ζητεῖ ἀλληλο-

ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΟΙΚΟΚΥΡΑ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΗ ΠΑΝΤΑ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΝΑ ΚΟΥΤΑΚΙ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
ΚΟΤΤΟΣΟΥΠΑ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΑ
Ζητῆστε την ἀπὸ τὸν Ἐδωδιμοπώλη σας
ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΜΟΝΟΝ 3.60
Σὲ 2 λεπτὰ τῆς ὥρας ἔχετε ἕτοιμα 4 πιᾶτα ὁλόπαχης σούπας
ΑΠΟ ΚΟΤΤΑ — ΑΠΟ ΚΡΕΑΣ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
— Γιὰ τὰ παιδιὰ μὲ δύσκολο γοῦστο
— Γι' αὐτοὺς ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ στομάχι
— Γιὰ συμπλήρωμα ἑνὸς γεύματος
— Γιὰ τὶς δύσκολες στιγμὲς
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΟΥΝ
ΕΙΝΑΙ — ΥΓΙΕΙΝΗ — ΕΥΓΕΥΣΤΗ — ΘΡΕΠΤΙΚΗ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
ΑΠΟ ΚΟΤΤΕΣ ΔΑΝΙΑΣ — ΑΠΟ ΜΟΣΧΑΡΙΑ ΕΛΒΕΤΙΑΣ
Εἶναι ἡ μόνη ποὺ παρασκευάζεται μὲ
«ΓΚΛΟΥΤΑΜΑΤΟ»
Ἀντιπροσ. Κτενᾶ 10 — Τηλ. 22-707

γραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Αὐστραλίας, μὲ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι. Ὁ **Romis Ananiadis**, Refik Saydam Caddesi Lâle Apt. 25)5, Beyoglu, Istanbul, Turquiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι.

Ὁ **Luis Nichs**, Green Cate 128 Liverpool St. Hobart, Tasmania, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Steve Themelios**, 23 Drummond St. Carlton, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς δικηγόρος **B. Lefas** (30 χρόνων) 219 S. 41st Street, Pliladelphia 4, Pa, U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ποὺ ν' ἀγαποῦν τὴν λογοτεχνία καὶ ποὺ θὰ ἦσαν σὲ θέσι νὰ τοῦ μιλήσουν γιὰ τὴν ἑλληνικὴ τέχνη σὲ ὅλες της τὶς μορφές.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ **Βάϊος Κραμύδας**, Χωρίον Πεδινὸ Κορδίτσης, Θεσσαλία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Εὐσέβιος Κυδώνης** (22 χρόνων), Φιλίππου 37, Ξάνθη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Οἱ δυὸ φίλοι **Εὐριπίδης Κοσμίδης** (19 χρόνων) καὶ Χρῆστος Τριανταφύλλου (20 χρόνων), Βασιλικὸν Κτῆμα, Τατόϊ, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Ἀλέξανδρος Καραθανάσης** καὶ ὁ Κων)τινος Μακρῆς, Ἀρκαδίας 25, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **Δημ. Καραπάντσιος** (19 χρόνων), Ἐλ. Βενιζέλου 77, Ἀμπελόκηποι, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς ἡλικίας του. Οἱ δυὸ φίλοι **Σεραφεὶμ Χατζῆς** (21 χρόνων) καὶ Ἰωάννης Ντουζέπης (21 χρόνων), Χορμοβίτου 95, Ἁγία Σοφία, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Κωνστ. Παφίλης** καὶ ὁ Γεώργιος Μαγουλιώτης (20 χρόνων), Ν. Σ. «Σωτηρία», 7η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Ἠλίας Πάρντος**, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ **Ἰγνάτιος Κουτρῆς**, φοιτητής, Π. Μαυρομιχάλη 78, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Μίμης Χαριτόπουλος** (21 χρόνων), Βορείου Ἠπείρου 47, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Ἰωάννης Κυριακόπουλος** (38 χρόνων), Ν. Σ. «Σωτηρία», 7η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ **Παναγιώτης Γεραμάνης**, ὁ Γεώργιος Γεραμάνης, ὁ Ἀθανάσιος Ζήσης καὶ ὁ **Σπῦρος** Χριστοφίδης, Μαραθών, Ἀττική, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Εὐστράτιος Ἀνδριώτης** καὶ ὁ Εὐστράτιος Χατζημανωλάκης, Πάμφιλα, Μυτιλήνη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Αὐστραλίας, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Σάκης Παπαρρηγόπουλος** καὶ ὁ Ἄλκης Βελισαρόπουλος, Λ. **Σ**γουροῦ 16, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Τάκης Μωραΐτης** (18 χρόνων), Βρυούλων 79, Νέα Ἰωνία, Ἀθῆναι, Grèce καὶ ὁ **Μάριος Ρηγόπουλος** (19 χρόνων), Πάτμου 9, Νέα Ἰωνία, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθήτριες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Ἀλέξανδρος Μιχαλόπουλος**, Φειδιππίδου 5, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ καρποστάλ. Ὁ **Γάκης Κόλλιας**, ὁ Γεώργιος Ρούσσης, ὁ Λάκης Βλασσόπουλος καὶ ὁ **Σ**πῦρος Γεωργοτᾶς, Ν. Σ. «Σωτηρία», 15η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Τάκης Βέϊκος**, Νικομηδείας 4, Πτολεμαΐς, Κοζάνη, Grèce, ὁ **Γιώτης Νιμπριώτης**, Μ. Ἀσίας 4, Πτολεμαΐς, Κοζάνη, Grèce καὶ ὁ **Γῶγος Νικολαΐδης**, Ἀκρίτα 23, Πτολεμαΐς, Κοζάνη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων. Ὁ **Ἐμμανουὴλ Τσαρδούλιας** (20 χρόνων), Θράκης 25, Νέα **Σ**φαγεῖα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ **Τάκης Καραχάλιος**, Φιλοθέης 38, Φιλοθέη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ **Μιχαὴλ Βαρκάδος** (22 χρόνων), Πλατεῖα Ἁγίου Φανουρίου 9, Ρόδος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Σταμάτιος Κομνηνὸς** (20 χρόνων) καὶ ὁ Νούφριος Τσιριγκάκης, Χωρίον Ἀλεποῦ, Κέρκυρα, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Μιχαὴλ Κουρίδης** (17 χρόνων), Μ. Καλοῦ 8, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Γερμανίας, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Νικόλαος Κωνσταντόπουλος**, Σ.Π.Α.Π., Γέρακας, Ἀττική, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Παναγιώτης Κανελλᾶκος** (28 χρόνων) καὶ ὁ Κωνστ. Κανελλᾶκος (25 χρόνων), Λιαντίνα Σπάρτης, Λακωνία, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Σωτήριος Ἀλμπανίδης** (21 χρόνων), Νέα Μεσημβρία, Θεσσαλονίκη, Grèce, ὁ **Σωκράτης Μακρίδης** (27 χρόνων), Νέα Σάντα, Θεσσαλονίκη, Grèce, ὁ **Παρασκευᾶς Καργατζῆς**, Προφήτου Ἠλία 9, Βέρροια, Grèce καὶ ὁ **Γιάννης Μουρατίδης**, Περιπάτου 46, Βέρροια, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ **Διονύσιος Πανταζᾶτος** καὶ ὁ Κώστας Ἀλυβιζᾶτος, **Σ**βορωνᾶτα, Κεφαλληνία, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Χαράλαμπος Χατζηνικολάου**, Α.Φ.Κ. 17, Συνοικισμὸς Ἁγίας Φωτεινῆς, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Δημήτριος Σακαλῆς**, Σιατίστης 12, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

ἈΛΕΚΤΩΡ.

ΔΥΟ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

κάνουν ἀναντικατάστατη τὴν Λανολίνη Μελπὰν γιὰ κάθε γυναίκα

1 • Η ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΣ - Ἡ Λανολίνη Μελπὰν προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς κινδύνους, τὸ κρύο, τὸν ἀέρα, τὴν ὑγρασία, τὴ ζέστη, τὴ σκόνη, τὰ μικρόβια καὶ ἐμποδίζει τὴν ξηρότητα νὰ προκαλέσῃ τὸν πρόωρο μαρασμὸ τοῦ δέρματος.

2 • Η ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΣ - Ἡ Λανολίνη Μελπὰν εἶναι οὐσία συγγενὴς μὲ τὸ δέρμα, εἰσχωρεῖ βαθειὰ στοὺς πόρους καὶ τοῦ δίδει ἀμέσως μιὰ καινούργια ἁπαλότητα, νεανικὴ δροσιὰ καὶ ὀμορφιά.

"ΜΕΛΠΑΝ"

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Οἱ τρεῖς φίλοι **Λάμπης Βέττος**, Ἀθανάσιος Στεργιόπουλος (23 χρόνων) καὶ Νικόλαος Ματόπουλος, Βελβεντό, Κοζάνη, Grece, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ **Βασίλειος Μαυρογιάννης** καὶ ὁ Γεράσιμος Καραχιώτης, **Σ**βορωνᾶτα, Κεφαλληνία, Grèce, καὶ ὁ **Παναγιώτης Κοκκορὸς** (23 χρόνων), Λιαντίνα Σπάρτης, Λακωνία, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Νικόλαος Γοργίας**, Ἴωνος Δραγούμη 2, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Ἰωάννης Μπιλαρίκης**, Poste Res..nte, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Γεώργιος Ξυδέλης** (27 χρόνων), Φυλῆς 7, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ **Ἠλίας Γεωργακαρᾶτος** (22 χρόνων), Λυδίας 60, Καισαριανή, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Χρῆστος Χριστόπουλος**, Συνοικισμὸς Ἀκοβήτικα, Καλάμαι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **Ἠλίας Ἀντωνίου**, Αἰτωλίας 33, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grèce καὶ ὁ **Δημήτριος Περρέας**, Πύργου Ἀμαλίας 31, Νέα **Σ**φαγεῖα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μουσική, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Οἱ κάτωθι ἀναγνῶστες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὴν δεσποινίδα **Ρένα Π.** τοῦ τεύχους 863: **Χρῆστος Λάζος**, (λογιστὴς) Φιλιππιάς, Πρεβέζης. **Τάσος Πινάτσης** (φοιτητὴς ἰατρικῆς) Πανεπιστημιακὴ Λέσχη Ἀθηνῶν. **Νικ. Λιναρδάκης** (26 χρόνων, βιομήχανος), ὁδὸς Καινουργίου 1, Ἡράκλειον Κρήτη. **Κώστας Ἀλεξανδρίδης**, Poste Restante, Θεσσαλονίκη. **Ἄκης Δημόπουλος** (ἀξιωματικὸς τοῦ Β. Ναυτικοῦ), Κολωνοῦ 26, Ἀθῆναι. **Πέτρος Παπουτσίδης**, (φοιτητὴς) ὁδὸς Ἀθηνῶν 127 Κ.Τ. Θεσσαλονίκη. **Γεώργιος Νικολαΐδης** (ἔμπορος) Βασιλέως Κωνσταντίνου 8—10 Ρόδος. **Τάσος Ροδίτης**, **Σ**χολὴ Πεζικοῦ Τ.Μ.Υ. Σ.Τ.Γ. 902. **Νικόλαος Παπαδόπουλος** (σπουδαστὴς) Χειμάρρας 28, Ρόδος. **Κ. Τζουρᾶς**, Ἰωαννίνων 13, Ψυχικό, Ἀθῆναι. **Β. Γιαννόπουλος** (ἠλεκτρολόγος) Πραξαγόρου 43, Ἀθῆναι 4, **Gerir K.** (φοιτητὴς) Ἀσκληπιοῦ 187, Ἀθῆναι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: **Κων)τῖνος Κολοβός**, 783 Λ. Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Λοχίας Πολύκαρπος Ζουλούμης καὶ Παναγιώτης Φουντούκης, 398 Σ.Κ.Α., 2α Ἴλη, Β.Σ.Τ. 904. Λοχίας Εὐάγγελος **Σ**αμπανίδης, 505 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Κωνστ. Διακόσας, **Σ**πυρίδων Πολύζος καὶ Γρηγόριος Τσιπουρίδης, 771 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 2012. Ὑπαξ)κοὶ Ἰωάννης Τριανταφύλλου, Μπάμπης Τσολακίδης καὶ Χρῆστος **Σ**πυριδόπουλος, 567 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ.

Ὑπαξ)κοὶ **Βασίλειος Εὐσταθίου**, Βύρων Φατόλας καὶ Κυριάκος Ἀποστολίδης, 561 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α. Κωνστ. Παλαμιώτης, Χαράλαμπος Μπαμπλένης καὶ Θωμᾶς Τσιγκώνης, 485 Σ.Ε.Σ.Τ., Β.Σ.Τ. 904. Λοχίαι Ἀριστείδης **Σ**πυρόπουλος, Ἐμμανουὴλ Βασιλάκης καὶ Παῦλος Ἀναστασιάδης, **Σ**ωτήριος Ἀμπατζῆς καὶ Ἰωάννης Ρεϊνόγλου, 519 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Λοχίας Ἐμμανουὴλ Βασιλάκης καὶ Κων)νος Τζάννος, 519Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ.

Ἀνδρέας Μπασαγιάννης, 485 Σ.Ε.Σ.Τ., Β.Σ.Τ. 904. Χρῆστος Χῖτος, 415 Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Δημ. **Σ**αββόπουλος, **Σ**τυλιανὸς Καρτσωνάκης καὶ Κωνστ. **Σ**καράκης, Λ.Σ.)Γ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Ἐλευθέριος Ἀμίτσης, 721 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Ἀργοστόλιον, Κεφαλληνία. Λοχίας Βασίλειος **Σ**πανουδάκης καὶ Ἀντώνιος Παπουτσάκης, 208 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. **Σ**ωτήριος Μπουτούρης, Βασίλειος **Σ**τήμας, Μιλτιάδης Πλαχούρης, Θεοχάρης Περετίδης καὶ Παναγιώτης Ἀγγέλης, 518 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Γ.

Ὑπαξ)κοὶ **Γεώργιος Παπανικολάου** (19 χρόνων) καὶ Διονύσιος Βούρτσης (21 χρόνων), Ἴλη Βασιλικῆς Φρουρᾶς, Β.Σ.Τ. 902. Κωνστ. Δημητρακάκης, Ἀλέκος Βεργῆς, Νῖκος Ἰωαννίδης, Θεόδωρος Μαλαματένιος καὶ Γρηγόριος Τασόπουλος, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Ἀλέξανδρος Θρασύβουλος, 397 Σ.Κ.Α., 1η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 903. Ἰωάννης Μπαμπούσης, 397 Σ.Κ.Α., 2α Ἴλη, Β.Σ.Τ. 903. Ἰωάννης Κουκαδάκης, 397 Σ.Κ.Α., 1η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 903. Λοχίας Παναγιώτης Καράμπελας, Παναγιώτης Κουρᾶκος, λοχίας Λεωνίδας Τσιγκουρᾶκος, **Σ**ταῦρος **Σ**τρατηγάκης, Κωνστ. **Σ**ειρηνάκης καὶ Δημήτριος **Σ**υλλέκτης, ΚΕΕΜ)Λ.Ο., Σ.Τ.Γ. 909Α.

Λοχίας **Αἰμίλλιος Ἀγαπητός**, λοχίας Τάκης Κουρακόπουλος, Ἀγαμέμνων **Σ**τρατηγόπουλος, Ἰούλιος **Σ**άκκης καὶ Ἰωάννης Φιλιππᾶκος, ΚΕΕΜ)Λ. Αὐτοκινήτων, Σ.Τ.Γ. 909Α. Ὑπαξ)κοὶ **Σ**ταῦρος Μπινιώρης, Ἐμμανουὴλ Χαλβαδάκης, Ἰωάννης Κόννης, Κων)νος Ντόνης καὶ Ἀλέκος Παπαδόπουλος, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Βασίλειος Πουλάκης, Τάκης Ξανθούλης καὶ Βύρων Ἀγγελάκης, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Αἰμίλιος Ἠλιόπουλος, 702 Τ.Μ., Σ.Τ.Γ. 912.

Ἄγγελος Ρεγκοῦκος, 46ον Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Τούτουνας, 568 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Λοχίας **Σ**ωτήριος **Σ**τεργιάδης καὶ Χρῆστος Παπαδόπουλος, 498 Σ.Ε.Σ.Τ., Σ.Τ.Γ. 914. Κων)νος Βοζίκης καὶ Βασίλειος Παρασκευᾶς, Βασιλικὴ Φρουρά, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Καραπᾶνος, Ἀναστάσιος Εὐσταθίου, Δημήτριος Γεροντάκης, Θεόδωρος Μαζαράκης, Εὐάγγελος Λάβδας, Ἀθανάσιος Ζαφειρούλης, Θεόδωρος Ἀτσάλης καὶ Ἱερεμίας Πολυχρονιάδης, 151 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Εὐστάθιος Δαβίλλας, 581 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918. Δημήτριος Χρηστίδης, 628 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 918.

Λοχίας **Γεώργιος Δημόπουλος**, 574 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917. Ἀρίστανδρος Κωνσταντίνου, Πολυχρόνης Κεχαγιόγλου, Κωνστ. Βάκρινος, Τριαντάφυλλος Παπαδόπουλος καὶ **Σ**πυρίδων Χανδρινός, 628 Τ.Π., Δ. Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 918. Δημ. Κωστόπουλος, Ἰωάν. Θελόπουλος, Γεωργ. Δημητρίου καὶ Γεώργ. Κωνσταντινίδης, 617 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Β. Λοχίαι Γεώργιος Κούρτης, Κωνστ. Ἀναστασίου, **Σ**τέφανος Καμαρέτσος καὶ Γεώργιος Ὀρφανίδης, 500 Α)Τ Λόχ. Σ.Τ.Γ. 912.

Δημήτριος Φραγκάκης, Μᾶνος Ψαρομιχαλάκης καὶ Κωνστ. Μπραουδάκης, 397 Σ.Κ.Α., 1η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 903. Ὑπαξ)κὸς Κων. Κατσαΐτης, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 907. Ἐμμανουὴλ Κόττης, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Εὐάγγελος Ἰορδανίδης, Παναγιώτης Καϊσάκης καὶ Δημήτριος Μαντούδης, **Σ**χολὴ Μηχανικοῦ, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Ἡρακλῆς Βερύκκιος, Γεώργιος Βασιλικὸς καὶ Χαράλαμπος Χρονόπουλος, Β΄ Δ)σις Μάχης, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Λοχίας Γεώργιος Καρύδας, **Σ**πυρίδων Λουβερδῆς καὶ Γεώργιος Δερδελάκος, Κ.Ε.Τ.)Σ.Ε.Ο.Τ., 3η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ **Ἰωάννης Μεταξᾶς**, 602 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ λοχίας **Παναγιώτης Φυτέας**, ὁ Γεώργιος Βλάχος, ὁ Ἀναστάσιος Κολότσης καὶ ὁ Εὐάγγελος Πρωτοσύγγελος, Ἀνωτέρα **Σ**χολὴ Πολέμου, Θεσσαλονίκη, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ἐπιλοχίας **Νικόλαος Ρωμαῖος** καὶ ὁ λοχίας Κων. **Σ**τεφανίδης, 254 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902, Grèce καὶ ὁ λοχίας **Τάκης Σωτηρίου**, Λ.Υ.Β.)VII Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 915, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ ὑποσμηνίας **Βασίλειος Νιάρος**, Σ.Σ.Ε.Φ., Μ. Συντηρήσεως, 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Κ. Πάντζιος**, 404 K.E.S., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ ὑπαξ)κὸς **Χάρης Παπαδούλης**, Κ.Ε.Ν.Μ., 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ **Γεώργιος Μηλιώτης**, 397 Σ.Κ.Α., Ἴλη Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 903 Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Εὐστάθιος Σταθόπουλος** (20 χρόνων) καὶ ὁ Εὐστάθιος Δαρδαγάννης (20 χρόνων), Β.Π. «Ἀστιγξ», Γ.Ε.Ν., Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Ἀπόστολος Ἀποστολίδης**, Δ.Δ.)30 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 916Β. Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. Ὁ **Γ. Ἀργυρᾶς**, Λ. Σ.)VIII Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 918, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες τῆς Κύπρου.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ **Παῦλος Αὐγερινόπουλος** καὶ Πάρις Ἀνθομελίδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ὁ λοχίας **Σταῦρος Μωλοσᾶκος** 485 Τ.Δ., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, οἱ δυὸ δεκανεῖς **Δημήτριος Ἀνδριόπουλος** καὶ Τριαντάφυλλος Τερζανίδης, 393 Σ.Α., 2α Ἴλη, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ὁ **Τρύφων Παρασκευόπουλος** καὶ ὁ Παναγιώτης **Σ**ωτηρίου, Δ.Δ.)30 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 916Β, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ **Γεώργιος Κρητικός**, καὶ ὁ Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, 990 **Σ**τρατ. Μουσική, Σ.Τ.Γ. 918, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μουσική.

Ὁ ἀνθυπίλαρχος **Χάρης Ἀγωματίδης**, 527 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 913Α, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ἐκεῖνες ποὺ θὰ τοῦ γράφουν νὰ ἐσωκλείουν καὶ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία.

Ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου καὶ ὁ **Σ**τέφανος **Σ**τρατηγὸς σὲ μιὰ ρεαλιστικὴ σκηνὴ τῆς καινούργιας ἑλληνικῆς ταινίας.

ΤΟ «ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ»

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα, τὰ πιὸ συγκινητικὰ μυθιστορήματα τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου, τὸ «Κορίτσι τοῦ λιμανιοῦ», ποὺ ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐτῶν στὸν «Θησαυρὸ» καὶ συνεκίνησε ὅλους τοὺς ἀναγνώστας του καὶ τὶς ἀναγνώστριες, ἐγυρίσθη κινηματογραφικὸ ἔργο μὲ τὸν τίτλο «Κατρακύλισμα» ἀπὸ τὴν ἑταιρία «Δριμαρόπουλος φίλμ» καὶ μὲ σκηνοθέτην τὸν κ. Ἠλίαν Παρασκευᾶν.

Ἡ μεταφορὰ τοῦ ὡραίου ρεαλιστικοῦ ἔργου τοῦ ἐκλεκτοῦ συγγραφέως καὶ συνθέτου καὶ ἀγαπημένου συνεργάτου τοῦ περιοδικοῦ μας, ἔγινε μὲ τὸν καλύτερον δυνατὸν τρόπον, ἔτσι ποὺ ἡ πονεμένη δραματικὴ ἱστορία τῆς μικρούλας Τζένης νὰ προβάλλῃ ἀνάγλυφα, μὲ ὅλον τὸν ὠμό της ρεαλισμό, στὴν ὀθόνη.

Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ φτωχοῦ κοριτσιοῦ μὲ τὰ πλούσια ὄνειρα ποὺ τὰ βλέπει ἕνα - ἕνα νὰ ψαλλιδίζωνται ἀλύπητα ἀπὸ τὴ σκληρὴ πραγματικότητα... Ἕνα - ἕνα κατεβαίνει τὰ σκαλοπάτια πρὸς τὴ λάσπη ἡ μικρούλα Τζένη... Στὸ φοβερὸ κατρακύλισμά της δὲν ἔχει κανέναν ποὺ νὰ τὴν κρατήσῃ... Ὁ ἀγαπημένος της, αὐτὸς ποὺ τὴν λάτρεψε ἁγνή, βρίσκεται μακρυά της, διωγμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἴδια. Τὸ χάος τὴν ἀγκαλιάζει, τὰ σκοτάδια τὴν πνίγουν. Κι' ὅμως, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ, παραφυλάει ἐλπιδοφόρο κάποιο μικρὸ φῶς — τὸ φῶς τοῦ ἐξαγνισμοῦ καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως, ποὺ θὰ διώξῃ τὰ σκοτάδια, γιὰ νὰ χαρίσῃ στὴ μικρὴ θλιβερὴ ἡρωΐδα τὴ χαρά, ποὺ τόσον καιρό, τόσα οἰκτρὰ χρόνια, ἔχει στερηθῆ...

Στὸ «Κατρακύλισμα» τὴν κεντρικὴ πρωταγωνίστρια ἐνσαρκώνει μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ δραματικὴ πειστικότητα ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου. Τὴν πλαισιώνει μιὰ πλειὰς ἐκλεκτῶν ἠθοποιῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη, τὸν **Σ**τέφανο **Σ**τρατηγό, τὴν Νίτσα Τσαγανέα, τὸν Κώστα Παπᾶ, τὸν Ἀνδρέα Παντόπουλο, τὴν Παμφίλη **Σ**αντοριναίου, τὸν Μιχάλη Νικολόπουλο κ. ἄ. Ἡ μουσικὴ τῆς ταινίας εἶναι γραμμένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν Χαιρόπουλο, ὁ ὁποῖος, μὲ ἕνα καινούργιο του ἰδίως ρεαλιστικὸ τραγοῦδι, μὲ τὸν τίτλο «Σκοτάδια», θὰ τονώσῃ τὴν συγκίνησι ποὺ προκαλεῖ ἡ δραματικὴ πλοκὴ τοῦ ὡραίου καὶ τόσο βαθειὰ ἀνθρώπινου ἔργου.

Ἤδη τὸ «Κατρακύλισμα» παίζεται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, στὸν κινηματογράφο «Ἀλκαζάρ», ἀκολούθως δὲ θὰ παιχθῆ καὶ στὴν Ἀθήνα, σὲ τρεῖς μεγάλους κινηματογράφους.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Γεώργιον Σαράφην, Καστοριά: Δὲν γνωρίζω γιὰ ποιὸ λόγο γίνονται ὅλ' αὐτά. Πάντως κάνετε κάποιο λάθος. Σᾶς ἐπιστρέφω τὶς εἴκοσι δραχμές. **Δόμνα Ὀρφανοῦ**, Ἐνταῦθα: Ὁ Ε. **Σ**ταυρὸς θὰ σᾶς πληροφορήσῃ καλύτερα. Ἂν ἔχετε ὅλα του τὰ στοιχεῖα, νὰ τὰ πάρετε μαζί σας. **Σῖμο Τριανταφυλόπουλο**, Νεάπολι, Ἰταλία: Τὸ γράμμα σας ἔπρεπε ν' ἀπευθύνετε στὴν κυρία του. **Παναγιώτη Στυλιανίδη**, Τρίπολι: Ὅταν κατεβῆτε στὴν Ἀθήνα, περᾶστε ἀπὸ τὴν ὁδὸ **Σ**απφοῦς 3 καὶ θὰ τὸν δῆτε. Μὴ σᾶς κάνῃ ἐντύπωσι. Συνέβησαν πολλὲς παρεξηγήσεις στὸ διάστημα τοῦ πολέμου. **Κλεάνθη Δότσικαν**, Βέρροια: Μόνο μὲ τὸ ὄνομα, πῶς θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς ὅλ' αὐτὰ ποὺ ζητᾶτε; Γρᾶψτε μου πότε καὶ ποῦ συνελήφθη. Πότε μεταφέρθηκε στὴ Γερμανία κι' ἂν γνωρίζετε, σὲ ποιὸ στρατόπεδο τὸν ἔστειλαν. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα. **Ἀλέξ. Διονυσόπουλον**, Ν. Ζηλανδία: Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστῶ. **Κοσμᾶ Ψωμιάδη**, Ἀλεξανδρούπολι: Ἔχετε δίκιο. Μὴν κάνετε ὅμως καμμιὰ ἐνέργεια ποὺ θὰ σᾶς βλάψῃ. Ἀργότερα, ἴσως πετύχετε κάτι περισσότερο. **Θεόδωρον Παπαθεοδώρου**, δάσκαλον, Δάφνη: Γράφεται ἀπὸ εἰδικὸ συνεργάτη. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας στὴ διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ». **Μπάμπην Οἰκονομίδην**, Χρ. Παπαδόπουλον, Ἠλίαν Βαγενᾶ καὶ Ἑλένη Μόσχου, Ρόδον: Εὐχαριστῶ θερμά. **Γιάννη Ἀγγελίδη**, Θεσ)νίκη: Τὸ σαμποτὰζ αὐτὸ δὲν ἔγινε τότε ποὺ μοῦ γράφετε, ἀλλὰ δυὸ μῆνες νωρίτερα. Οἱ σαμποτὲρ συνελήφθησαν ὅλοι σχεδὸν ἀπὸ τὴν Τσῆ Ἔσσε. Γλύτωσαν ὅμως, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε καταρρεύσει ἡ Ἰταλία. **Ἀντώνιον Χριστοφόρου**, Καναδᾶ: Εἶμαι σύμφωνος σὲ ὅλα. **Γιῶργο Σαράντη**, Κύπρο: Σᾶς ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς. **Χαρίλαν Δημήτριον**, Κ.Π.Σ. 141: Εὐχαριστῶ. Περιμένω τὰ στοιχεῖα. **Θωμᾶ Ἀλεξίου** καὶ **πολλοὺς ἄλλους ἀναγνῶστες**, Ἰωάννινα: Εὐχαριστῶ θερμά. **Ἰωάννην Κρίσπον**, Πάτρας: Καὶ γιὰ σᾶς τὸ ἴδιο. **Ἀναστάσιον Κοσμίδην**, Λάρισα: Καὶ γιὰ σᾶς. **Φανούριον Παπαπαύλου**, Ἰωάν. Λεβεντόπουλον, Ἐμμ. Γκριτσώνην, Παναγιώτην Κουβαράκην, **Σ**ταῦρον Λυμπέρην, Γεώργιον Μουστάκαν, Γεώργιον Μαντήλαν, Φ. Ροδόγελον, Ἰωάννην Πάσχον, Νικόλαον Καραπαναγιώτην, Α. Δεβάρην, Τιμολέοντα **Σ**αρακατσάνην, Γιῶργον Χρηστογιῶργον, Ἀθανάσιον Νομικόν, Ἀλέκον Ἠλιάδην, Μιχαὴλ Μαντούβαλον, Γιάννη Λέρτα, Χρῆστον Παρασκευόπουλον, Ἰωάννην Εὐθυμιάδην, Εὐάγγελον **Σ**αρρῆν καὶ Θεόδωρον Παπαναστασίου, Κ.Α.Τ. 704: Εὐχαριστῶ θερμά. Γιὰ τὸν κ. Π. Ρ. καὶ τὴν οἰκογένειά του, θὰ γράψω. Τὴ διεύθυνσι τῆς ἀδελφῆς του δὲν τὴν γνωρίζω. Τοῦ ἰδίου εἶναι Κωνσταντινουπόλεως 83. Μπορεῖτε νὰ στείλετε σ' αὐτὸν τὸ γράμμα σας, γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ ἐκεῖ ποὺ πρέπει. **Βασίλειον Στεγάκην**, Χανιά, Κρήτη: Δυστυχῶς μοῦ λείπουν πολλὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπο. Ἂν μπορούσατε νὰ μοῦ τὰ στείλετε ἐσεῖς, θὰ μὲ ὑποχρεώνατε. **Δήμητρα Χαραλαμπίδου**, Βόλο: Δὲν ξαφνιάστηκα διόλου, γιατὶ ἤξερα ὅτι ζούσατε. Ἄλλωστε θὰ διαβάσετε πολὺ σύντομα τὴν ἱστορία τῆς αἰχμαλωσίας. **Γιάννα Μανωλοπούλου**, Μέγαρα: Δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα. Ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴ Μαρία Αὐλωνίτη καὶ τὴν Ἑλένη Ματαράγκα, ἐπειδὴ δὲ βρῆκα πολλὰ στοιχεῖα στὸ φάκελλό τους. Γιὰ σᾶς καὶ τὶς ὑπόλοιπες συγκαταδίκους σας, ἔχω στὰ χέρια μου ἄφθονο ὑλικό.

Γ. Β. Ι.

Οἱ λωλάδες
ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Μπὰλ—μασκὲ

Στὸ χορευτικὸ κέντρο τοῦ μαχαλᾶ ἔχουν ἀπόψε μπὰλ μασκὲ μὲ νούμερα, λοταρίες κι' ἀτραξιόν.

Κι' ὁ Νικολάκης μπῆκε μὲ τὴν Ἐφταλία νὰ κλέψη μιὰ στιγμὴ θεάματος καὶ νὰ χορέψη καὶ ξαφνιασμένος τὴν ρώτησε:

— Βρὲ γυναῖκα, ἔτσι μὲ τσοὶ μουτσοῦνες, ποὺ δὲν γνωρίζουν οἱ μὲν τοὺς δέν, πῶς κάνουν παρέα;

— Ἄχ, μωρὲ μπουνταλᾶ, ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία, ἂν γνωριζόντουσαν μεταξύ του, τέτοιοι ποῦνε, δὲν θὰ κάνανε παρέα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἕνας ξακουστὸς μαυραγορίτης ποὺ πλούτισε στὴν Κατοχή, ντυμένος μὲ φυσεκλήκια καὶ σελαχλήκια, τάλεκουάλε ὁ Τσακιτζῆς!

Κι' ἡ Ἐφταλία, σκασμένη στὰ γέλια, ξεφώνισε:

— Νὰ κι' ἕνας, ποὺ δὲν εἶναι ἀναμικιόρης, γιατὶ καὶ στὴν κουδουνατιά του ἀκόμα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸ συνάφι, ντύθηκε λήσταρχος.

Σὲ λίγο ἀριβάρισε μιὰ παρέα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα γνωστὸ κακοπαντρεμένο, ποὖχε ντυθῆ διάβολος μὲ οὐρά, φτερὰ καὶ κέρατα σατανᾶ.

—Ἡβοί! ξεφώνισε πάλι ἡ Ἐφταλία — πρώτη φορὰ ποὺ τἄβαλε κι' ἐπισήμως.

Στὸ μεταξὺ τὸ κέφι ἄναψε, τὰ νειάτα χορεύουν, τὰ κορμιὰ μὲ τὴν ἄχνα καὶ τὶς μυρωδιὲς νταλώνουν μεθοῦνε, τὰ ζευγάρια μουγγά, σφιχταγκαλιασμένα, κάνουν ἀχταρμᾶ τὰ σορόπια καὶ τὸ γιαγκίνι τους.

— Καλέ, δῆτε ρεζιλίκια καὶ ξετσιπωσιές! Ἄχ! στὸν καιρό μου οἱ χοροὶ ἦταν σεμνοί, ὁ μπάλος, τὸ ζεϊμπέκικο, ὁ καρσιλαμᾶς, μποροῦσε νὰ χορευτοῦνε καὶ μέσα σὲ νάρθηκα μοναστηριοῦ!

Πάνω στὴν ὥρα μπῆκε μὲ φουσάντο μιὰ νταρντάνα, σὰν καλοθρεμμένη φοράδα. Εὐθὺς μὲ τουπὲ καὶ φλογισμένη ἀνυπομονησία, οἱ γύρω ρίχνουν τὶς πετονιές τους. Κι' ἐκείνη, μεγάλη ἀλεποῦ, φτιάχτηκε στὸ καθρεφτάκι της, σφυγμομέτρησε τοὺς γύρω, ἐπισήμανε τὰ βομβαρδιστικά, χαμογέλασε πονηρὰ σὰν νὰ τοὺς προκαλοῦσε στὴν δούλεψι της κι' ἤκανε σεῖρι στὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Νικολάκης, μουρντάρης ἀναντὰν μπαμπαντάν, σκέφτηκε πὼς «κάτι μπορεῖ νὰ γίνη» κι' εἶναι χαζίρι νὰ ξοδέψη τὰ πυρομαχικά του. Στὸ μεταξύ, μπουλοῦκι οἱ καβαλιέροι, σοῦρτα - φέρτα κάνουνε κρούσεις, τὴν ζορλαντίζουνε, μὰ ἐκείνη ἡ κατεργάρα στὸ τέλος ἄραξε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νικολάκη. Δὲν ἔχει ξεκολλημὸ ἡ πανοῦργα κι' ὅσο χορεύουν, τὰ τακουνάκια της σπίθες βγάζουν κι' ἐκεινοῦ τὸ δίκανο τῶν ματιῶν φλόγες!

Τότε ἡ Ἐφταλία ἀφρίζει καὶ μουρμουρίζει:

— Τόση ὥρα ποὺ κουντούρτιζε, πεντάρα δὲν ἤδινα, γιατὶ ἤκανε ἀχταρμᾶ τὶς ντάμες κι' ἐγὼ τσοὶ πολλὲς μποροῦσα νὰ τσὶ κάνω ζάφτι. Ἀλλὰ τώρα μὲ τὴ μιὰ φοβοῦμαι, ὑπάρχει κίνδυνος!

Κι' ὅταν εἶδε τὰ μουστάκια του νὰ γαργαλοῦνε τὸ σβέρκο της, ἔξω φρενῶν γιουρουντάρισε καὶ τῆς σαβούρντισε μιὰ μπουκάλα κατακέφαλα.

Κλωτσιές, γροθιές, κατακεφαλιές, σωστὸ ρεμπελιό.

— Τί εἶναι, καλέ; ρωτοῦσε ἀπ' τὸ ντουρσέκι ἡ γυναικογειτονιά.

Κι' ἡ Ἐφταλία ποὺ τραβοῦσε ἀπ' τὸ ζωνάρι τὸ Νικολάκη τση, σκασμένη στὰ γέλια φώναξε:

— Τὰ νούμερα ἀρχίσανε στὸ μπὰλ - μασκέ!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

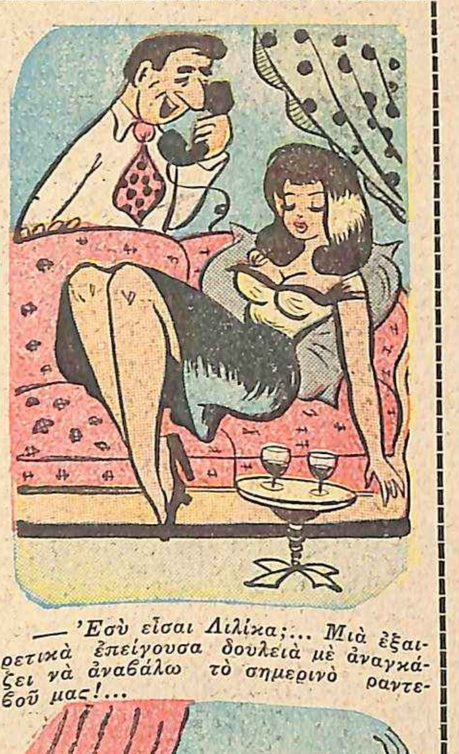

— Ἐσὺ εἶσαι Λιλίκα;... Μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσα δουλειὰ μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀναβάλω τὸ σημερινὸ ραντεβοῦ μας!...

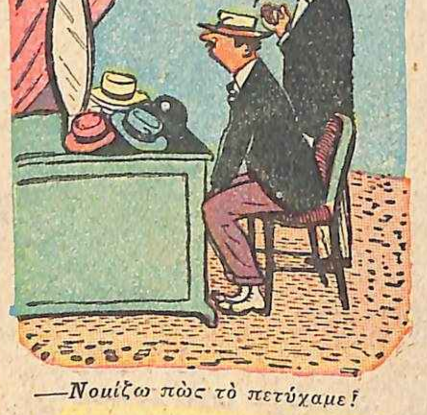

—Νομίζω πὼς τὸ πετύχαμε!

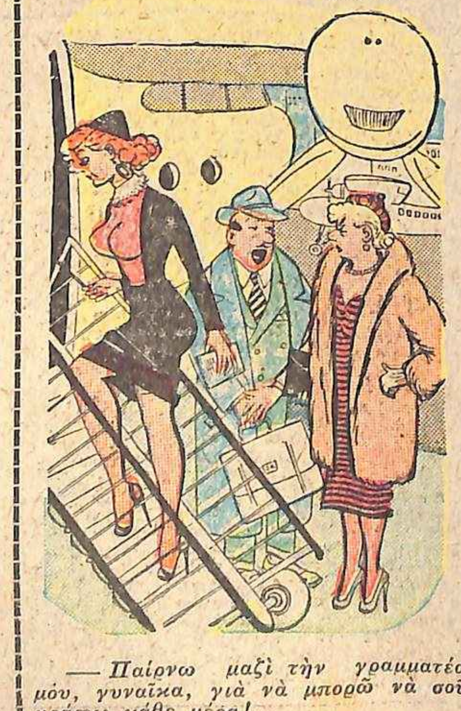

— Παίρνω μαζὶ τὴν γραμματέα μου, γυναῖκα, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σοῦ γράφω κάθε μέρα!...

Η ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ ΕΧΕΙ
ἀντισηπτικὲς ἰδιότητες

Ἄριστο διεγερτικὸ τῆς ὀρέξεως

Ὁ Ραμπελαί, μιλῶντας γιὰ τὸν περίφημο ἥρωά του, τὸν γίγαντα Γαργαντούα, ἀφηγεῖται ὅτι τέσσερις ὑπηρέτες του, ἐνῶ τοῦ σερβίριζαν τὸ ὀρεκτικά του — μερικὲς δωδεκάδες μεγάλα κομμάτια ζαμπόν, καπνιστὲς γλῶσσες βωδιοῦ, ἀντζοῦγες, λουκάνικα — τοῦ ἔρριχναν ταυτόχρονα φοῦχτες μουστάρδας στὸ στόμα γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὰ χωνέψη.

Ὁ ρόλος τῆς μουστάρδας στὴν πέψι τῶν τροφῶν ἦταν γνωστὸς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Οἱ Ρωμαῖοι τὴν θεωροῦσαν σὰν ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῶν λουκουλλείων συμποσίων τους καὶ ὁ Πλίνιος την αναφερει πολλὲς φορὲς στὰ ἔργα του.

Τὸ φυτὸ ἀπὸ το ὁποιο παρασκευάζεται ἡ μουστάρδα φαίνεται ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀσία. Ποικιλία αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ εἶναι τὸ γνωστότατο σινάπι, ποὺ διακρίνεται σὲ ἥμερο (μὲ σπόρους πρὸς τὸ λευκὸ ἢ τὸ μελί) καὶ τὸ ἄγριο (μὲ μαυρουδεροὺς σπόρους).

Οἱ μουστάρδες ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο προέρχονται ἀπὸ διάφορες ποικιλίες αὐτῶν τῶν φυτῶν.

Ἡ μουστάρδα περιέχει μιὰ φλογιστικὴ οὐσία, τὴν ἀλλυλοενεβόλη, ποὺ ἐρεθίζει ἐπίσης τοὺς δακρυγόνους ἀδένες καὶ φέρνει δάκρυα. Ἡ οὐσία αὐτὴ χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο γιὰ τὴν κατασκευὴ δακρυγόνων βομβῶν. Στὴν ἴδια οὐσία ὀφείλονται ἐπίσης οἱ φλογιστικὲς ἰδιότητες τῆς μουστάρδας. Ὅταν τὴν χρησιμοποιοῦμε σὲ καταπλάσματα, κοκκινίζει τὸ δέρμα καὶ «τραβάει τὸ αἷμα πρὸς τὰ ἔξω», προκαλεῖ, δηλαδή, μιὰ ἀποσυμφόρησι τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων καὶ ἰδίως τῶν πνευμόνων καὶ τῶν βρόγχων.

Γιὰ νὰ παρασκευασθῆ ἡ μουστάρδα, πρέπει οἱ σπόροι τοῦ φυτοῦ νὰ κοπανισθοῦν καλά, ὥσπου νὰ γίνουν ἕνα λεπτὸ ἀλεῦρι. Ἀπ' αὐτὸ παρασκευάζεται κατόπιν ὁ γνωστὸς κιτρινωπὸς χυλὸς ποὺ σερβίρεται στὸ τραπέζι.

Θὰ ἐνόμιζε κανείς, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἴπαμε, ὅτι ἡ μουστάρδα εἶναι ἐρεθιστικὴ γιὰ τὰ πεπτικὰ ὄργανα. Ἀλλ' οἱ φλογιστικὲς ἰδιότητές της ἐξαφανίζονται μόλις προσθέσωμε στὴ διάλυσι λίγο ξύδι.

Πραγματικά, τὸ ξύδι, ἀντὶ νὰ ἐνισχύη τὶς φλογιστικὲς ἰδιότητες τῆς μουστάρδας, τὶς ἐξασθενίζει καὶ μάλιστα τὶς ἐξαφανίζει. Ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ τοῦ ξυδιοῦ ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ ἕναν Λατῖνο συγγραφέα, τὸν Ἀέτιο.

Στὴ μουστάρδα τοῦ ἐμπορίου, ἄλλωστε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ξύδι, προσθέτουν καὶ ἄλλες καταπραϋντικὲς οὐσίες φυτικῆς προελεύσεως.

Ἡ μουστάρδα, ὅταν τὴν ἀναμιγνύωμε στὰ φαγητά μας, διεγείρει πρῶτα-πρῶτα τὴν ὄρεξι καὶ δίνει μιὰ ἰδιάζουσα γεῦσι καὶ στὶς ἀνούσιες τροφές. Διεγείρει ταυτόχρονα τοὺς σιελογόνους ἀδένες, ποὺ ἐκκρίνουν ἀφθονώτερο σάλιο καὶ ὑποβοηθοῦν ἔτσι τὸ μάσσημα, ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο στάδιο τῆς πέψεως τῶν τροφῶν.

Ἡ μουστάρδα ἐπιδρᾶ ἐπίσης στὰ αἰσθητήρια νεῦρα τῆς γεύσεως καὶ τῆς ὀσφρήσεως καὶ ἀφυπνίζει αὐτὲς τὶς δύο αἰσθήσεις, ἀναγκάζοντας τις νὰ συνεργασθοῦν στὸ φαγητό μας. Ὡς γνωστόν, τὸ φαγητὸ δὲν εἶναι μιὰ ἁπλῆ μηχανικὴ πρᾶξις. Ἀποβαίνει ὠφέλιμο μόνο ὅταν εὐχαριστούμεθα ἀπ' αὐτό, πρᾶγμα ποὺ γίνεται κυρίως μὲ τὴ συνεργασία τριῶν αἰσθήσεων: τῆς ὁράσεως, τῆς ὀσφρήσεως καὶ τῆς γεύσεως.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ στομάχι ἡ μουστάρδα προκαλεῖ ἀφθονώτερη ἔκκρισι τῶν γαστρικῶν χυμῶν καὶ κάνει πιὸ ἔντονες τὶς συσπαστικὲς κινήσεις τῶν θηλῶν.

Γιὰ τὰ ὑποτονικὰ ἄτομα, ποὺ ἡ πέψις τους γίνεται μὲ βραδύτατο ρυθμό, ἡ μουστάρδα εἶναι ἕνα πολύτιμο διεγερτικὸ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ, ἕνα ἀληθινὸ φάρμακο.

Οἱ ὑπερτονικοί, ἀντίθετα, ἐκεῖνοι, δηλαδή, ποὺ ἔχουν ἄφθονες γαστρικὲς ἐκκρίσεις, καλὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγουν τὴ μουστάρδα ἢ ὁπωσδήποτε νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν σὲ πολὺ μικρὲς ποσότητες.

Ἡ μουστάρδα ἔχει ἀκόμη ἀντισηπτικὲς ἰδιότητες. Σαράντα σταγόνες «ἐσσὰνς» μουστάρδας μέσα σὲ ἕνα λίτρο νερὸ ἀποτελοῦν ἕνα ἄριστο ἀντισηπτικὸ τοῦ δέρματος. Τὴν ἀντισηπτικὴ αὐτὴ ἐπίδρασί της ἡ μουστάρδα τὴν ἐξασκεῖ καὶ μέσα στὸ στομάχι. Γι' αὐτό, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ προλάβη μιὰ δηλητηρίασι ἢ νὰ τὴν κάμη λιγώτερο σοβαρή.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάνωμε κατάχρησι στὴ μουστάρδα. «Ἡ μουστάρδα—ἔχει εἰπωθῆ—εἶναι γιὰ τὸ στομάχι ὅ,τι τὸ μαστίγιο γιὰ τὸν καβαλλάρη. Ὅπως ὁ τελευταῖος πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιῆ μὲ μέτρο καὶ διάκρισι, ἔτσι καὶ στὴ χρῆσι τῆς μουστάρδας πρέπει νὰ εἴμαστε φειδωλοί».

Δόκτωρ ΑΛΛΥ

Τὸ δηλητήριον τῆς ζήλειας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—ΕΧΟΥΜΕ ἀκόμη πολὺ δρόμο; ρώτησε ὁ Χένρυ.

— Κουραστήκατε; εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς μιγὰς Μπρόουερ, χαμογελῶντας στὸν Χένρυ Μάρτον.

Ἤξερε ἀπὸ προσωπική του πεῖρα, πῶς ἡ μακρὰ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ Μπασάκ, τὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ Μπεγκὸντ ὡς τὴν ἕδρα τῆς ἑταιρίας Τζάπαρντ, γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν μεταλλείων ἀργύρου τοῦ μεσημβρινοῦ Λάος, ἦταν πολὺ κουραστική.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔρχεστε στὴν Ἰνδοκίνα; ρώτησε ὁ Μπρόουερ.

—Ἡ πρώτη, ἀπάντησε ὁ Χένρυ. Ἔρχομαι νὰ βοηθήσω τὸ μηχανικὸ Τρέβορ, ἔπειτα ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Ντάβιντ.

— Δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὸ κλῖμα ὁ καϋμένος, εἶπε ὁ Μπρόουερ, οὔτε τὰ εἶχε καλὰ μὲ τὸν Τρέβορ. Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ ἀνήκουν στὴ φυλὴ τῶν Τάϊ, εἶναι καλοὶ ἐργάτες. Ὡστόσο, ὅμως εἶναι πολὺ εὐαίσθητοι.

— Κι' ὁ Τρέβορ;...

— Αὐτὸς δὲν σέβεται οὔτε τὴν εὐαισθησία τῆς γυναίκας του, τῆς Ντιάνα, τῆς μόνης λευκῆς ποὺ βρίσκεται στὸ Λάος. Ὁ Τρέβορ τὴ ζηλεύει τρομερά. Ζήλευε καὶ τὸν καϋμένο τὸ Ντάβιντ, κι' ἐμένα ποὺ εἶμαι γέρος, ἀκόμη καὶ τὸ γιατρὸ ποὺ τὴν κουράρει γιὰ τὰ νεῦρα της. Καλύτερα νὰ μὴν ἔχετε μεγάλη οἰκειότητα μὲ τὸν Τρέβορ...

Ὅταν ἀργότερα, ἔφτασαν στὸν προορισμό τους, ὁ μηχανικὸς Τρέβορ, ἕνας ψηλὸς καὶ ξανθὸς ἄντρας, τοὺς ὑποδέχτηκε ἐγκάρδια. Θέλησε μάλιστα νὰ προσφέρη στὸν Χένρυ Μάρτον ἕνα κοκτέϊλ δικῆς του κατασκευῆς, ποὺ τ' ὀνόμαζε «Τὸ χαμόγελο τοῦ Λάος». Ἀλλ' ὁ Μάρτον προτίμησε νὰ τακτοποιήση πρῶτα τὸν ἑαυτό του στὸ σπίτι ποὺ θὰ ἔμενε.

★

Ἂν καὶ εἶχε πληροφορηθῆ ἀπ' τὸν Μπρόουερ ὅτι ὁ Τρέβορ ἦταν ἐγωϊστὴς καὶ αὐταρχικός, στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστεψε. Τὸ εἶδε ὅμως, σὲ λίγες μέρες, ὅταν ὁ Τρέβορ τὸν κάλεσε νὰ φᾶνε στὸ σπίτι του. Φερνόταν σατραπικὰ στοὺς ἰθαγενεῖς ὑπηρέτες του. Στὸ τραπέζι, φυσικά, ἦταν καὶ ἡ ὄμορφη Ντιάνα, καθὼς κι' ὁ γιατρός, ποὺ ἔκανε παρατηρήσεις στὸν Τρέβορ νὰ μὴν πίνη πολύ, γιατὶ γι' αὐτὸν ἦταν σωστὴ αὐτοκτονία. Κάποια στιγμὴ μάλιστα, ποὺ ὁ Τρέβορ χαστούκισε τὸν Ράο, τὸ μιγάδα ὑπηρέτη του, γιατὶ ξέχασε νὰ ξαναγεμίση τὸ μπουκάλι μὲ κρασί, ἡ Ντιάνα, κάτωχρη, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἔφυγε.

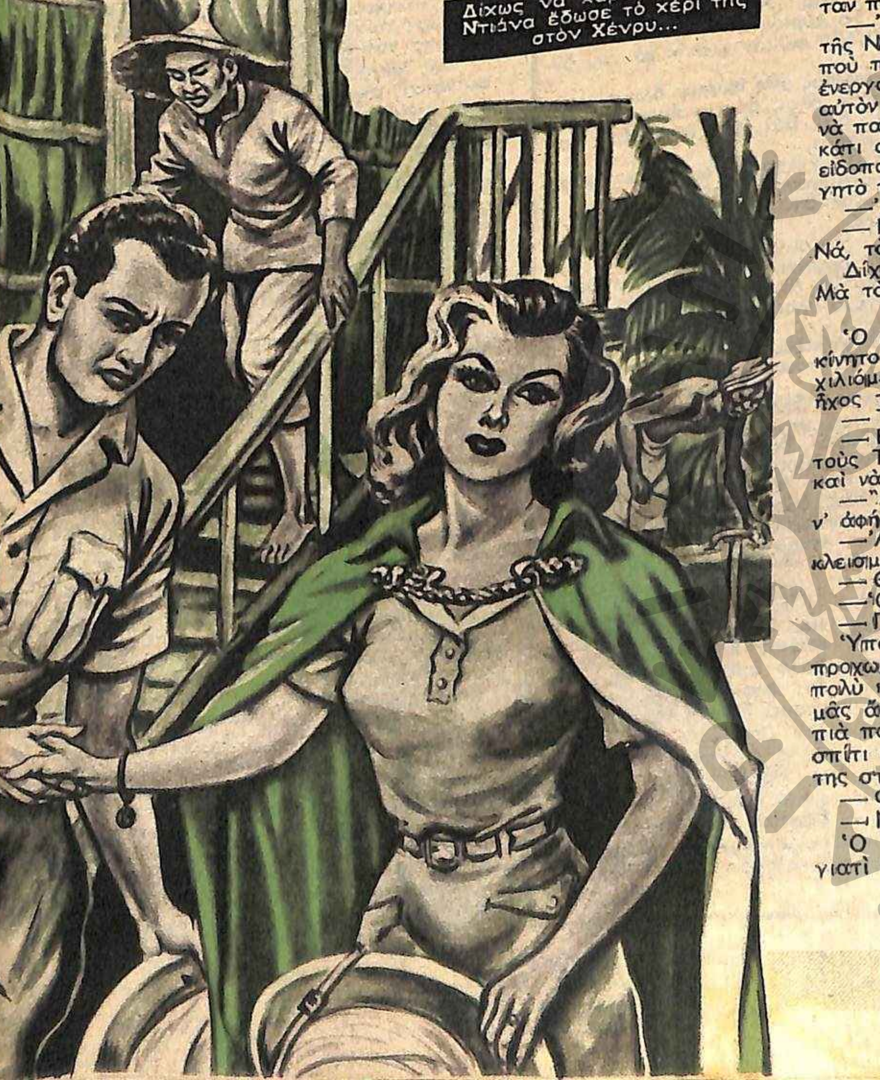

Δίχως νὰ χαμογελάση, ἡ Ντιάνα ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν Χένρυ...

—Ἡ γυναῖκα μου εἶναι πολὺ λεπτή, ἀγαπητέ μου Μάρτον, εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Τρέβορ καὶ λυπᾶται τοὺς σκλάβους. Μὰ αὐτοί, γιὰ νὰ σὲ ὑπακοῦνε, χρειάζονται καμουτσίκι!...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Χένρυ ἀπόφευγε συστηματικὰ νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι τοῦ Τρέβορ.

Κανένας δὲν τὸν χώνευε ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς, ἐνῶ ὅλοι τους λάτρευαν τὴ γλυκειὰ κι' ὄμορφη Ντιάνα, πού, σίγουρα, ὑπόφερε τὰ νεῦρα καὶ τοὺς θυμοὺς τοῦ ἀλκοολικοῦ σχεδὸν συζύγου της. Ὁ Μάρτον ἄρχισε νὰ νοιώθη μιὰν ἀπέραντη τρυφερότητα γιὰ τὴν ἄτυχη Ντιάνα... Ἔπειτα, ἀργότερα, ἔμαθε ἀπ' τὸ γιατρό, πῶς ἡ ὄμορφη αὐτὴ γυναῖκα ἦταν ἄρρωστη καὶ πῶς ὁ πυρετὸς τὴν ἔκαιγε. Ἔμαθε ἀκόμα πῶς ὁ Τρέβορ τὸν ζήλευε, γιατὶ ὁ Μάρτον εἶχε στείλη μὲ τὸν Ράο, τὸν ὑπηρέτη, στὴ Ντιάνα κάποιο γράμμα γι' αὐτήν, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴν Εὐρώπη καὶ ποὺ ὁ Τρέβορ φαντάστηκε ὅτι ἦταν τοῦ Μάρτον.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες, εἶπε ὁ Μάρτον στὸ γιατρό. Τί φαντάζεται; Ἄλλωστε, θὰ φύγω εὐτυχῶς σὲ λίγες μέρες. Ἦρθε ἡ ἀνάκλησί μου ἀπ' τὴν ἑταιρία. Ἀρκετὰ βρίσκομαι ἐδῶ τόσον καιρό. Πρέπει νὰ ξαναδῶ καὶ λίγο τὸ Παρίσι. Γιὰ πέστε μου τί κάνει ἡ κυρία;

— Θάθελα πολὺ νάφευγε κι' αὐτή, εἶπε ὁ γιατρὸς ἀνήσυχος. Ὁ πυρετὸς δὲν τὴν ἀφήνει. Ἂν μείνη ἐδῶ, θὰ πεθάνη...

Τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ ἀνησύχησαν πολὺ τὸν Χένρυ Μάρτον.

★

Εἶχε φτάσει ἡ Πέμπτη. Ἦταν πρωΐ, καὶ τὸ δειλινὸ ὁ Μάρτιν θάφευγε. Εἶχε ἀποχαιρετήσει τὸν Τρέβορ, εἶχε ἑτοιμάσει τὶς ἀποσκευές του. Μόνο ποὺ ἔνοιωθε λύπη γιὰ τὴν Ντιάνα, ποὺ τὴν ἄφηνε σ' αὐτὸ τὸ ἀφιλόξενο μέρος μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ ζηλιάρη συζύγου της. Ἄραγε αἰσθανόταν κάτι περισσότερο ἀπὸ λύπη γιὰ τὴν ὄμορφη αὐτὴ γυναῖκα; Μήπως, δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνη κι' ὁ ἴδιος, τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ; Ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις, κυττάζοντας ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του, τὸ ὡραῖο, τὸ ἐξωτικὸ τοπίο τοῦ Λάος, ποὺ ἁπλωνόταν τριγύρω. Καθὼς κύτταζε, εἶδε τὸ Ράο, τὸ μιγάδα ὑπηρέτη τοῦ Τρέβορ, νάρχεται πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Μάρτιν ἔνοιωσε ἕνα κακὸ προαίσθημα.

— Τί θέλεις, Ράο; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος.

—Ἡ λευκὴ κυρία μου, εἶπε ὁ Ράο, φεύγει... ἀπόψε... μαζί σας...

— Μαζί μου; εἶπε ἔκπληκτος ὁ Μάρτιν. Εἶναι ἄσχημα;...

—Ὄχι, ἄρρωστη, κυρία, ὄχι πυρετό... εἶπε μὲ τὰ σπασμένα γαλλικά του. Κύριος ἤθελε σκοτώση κυρία, μὰ ὁ Ράο τὴν ἔσωσε...

Ὁ Μάρτιν δὲν καταλάβαινε καὶ πολλὰ πράγματα. Εὐτυχῶς, σὲ λίγο ἦρθε ὁ γιατρός.

— Πέστε μου, γιατρέ, τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ Μάρτον, ὅταν πλησίασε. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἡ Ντιάνα φεύγει ἀπόψε μαζί μου;

—Ἀλήθεια, Χένρυ. Ἀνακάλυψα τρομερὰ πράγματα. Ὁ πυρετὸς τῆς Ντιάνας δὲν ἦταν φυσιολογικός. Σύμφωνα μὲ τὰ συμπτώματα ποὺ παρουσίαζε ἡ ἀρρώστεια, κατάλαβα πῶς κάποιο δηλητήριο ἐνεργοῦσε στὸν ὀργανισμό της καὶ τὴν ἔλυωνε σιγὰ - σιγά. Μ' αὐτὸν τὸ μανιακὸ τὸν Τρέβορ ὅλα εἶναι δυνατά. Εἶπα στὸ Ράο νὰ παρακολουθῆ τὸν κύριό του καὶ τὸν εἶδε νὰ στάζη, κάθε φορά, κάτι σταγόνες στὰ φαγητὰ ποὺ ἔτρωγε ἡ Ντιάνα. Φυσικά, ἐκείνη εἰδοποιήθηκε ἀπὸ μένα νὰ μὴν τρώη τίποτα, παρὰ μόνο τὸ φαγητὸ ποὺ θὰ τῆς ἑτοίμαζε ὁ Ράο.

—Ἀπίστευτο! φώναξε ὁ Χένρυ.

— Εἶναι ἕνας ἀλκοολικὸς ὁ Τρέβορ, ἕνας τρελλός, εἶπε ὁ γιατρός. Νά, τὸ αὐτοκίνητο ἔρχεται γιὰ νὰ σᾶς πάρη. Νὰ καὶ ἡ Ντιάνα!...

Δίχως νὰ χαμογελάση, ἡ Ντιάνα ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν Χένρυ. Μὰ τὰ βλέμματά τους, ποὺ διασταυρώθηκαν, ἔλεγαν πολλά.

★

Ὁ Χένρυ, ἡ Ντιάνα, ὁ γιατρὸς κι' ὁ Ράο ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Μπασσάκ. Εἶχαν προχωρήσει κάπου ἕνα χιλιόμετρο, ὅταν, ἀπὸ μακρυά, ἀκούστηκε ὁ μονότονος, ρυθμικὸς ἦχος τοῦ τὰμ - τάμ.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ Χένρυ τὸ Ράο.

— Εἶναι οἱ Κὰς ἀπ' τὸ βουνὸ ποὺ ἔρχονται νὰ βοηθήσουν τοὺς Τάϊ, ἐμᾶς. Θέλουν νὰ σκοτώσουν τὸ ἀφεντικό, τὸν Τρέβορ καὶ νὰ κάψουν τὸ σπίτι του. Ὅλοι τὸν μισοῦν!...

—Ἂς γυρίσουμε ἀμέσως πίσω! φώναξε ἡ Ντιάνα. Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὸν ἄντρα μου νὰ τὸν σκοτώσουν!...

—Ἀδύνατο νὰ γυρίσουμε, εἶπε ὁ Ράο, οἱ δρόμοι πιὰ θὰ εἶναι κλεισμένοι, δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε εὔκολα...

— Θεέ μου, τί θὰ γίνη τώρα; φώναξε ἀπελπισμένα ἡ Ντιάνα.

—Ὁ Θεὸς βοηθός! ψιθύρισα γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω! φώναξε ἐπιμένοντας ἡ Ντιάνα.

Ὑποχωρήσαμε. Στὴν ἀρχὴ ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος, μὰ ὅσο προχωρούσαμε τὸ τὰμ - τὰμ ἀκουγόταν πιὸ δυνατά. Ὅταν μὲ πολὺ κόπο, καὶ χάρις στὸ Ράο, ποὺ ἐξηγοῦσε στοὺς ἰθαγενεῖς, μᾶς ἄφησαν νὰ φτάσουμε σχεδὸν ὡς τὸ σπίτι τοῦ Τρέβορ, ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Εἴδαμε μόνο ἀπὸ μακρυὰ ἕνα φριχτὸ θέαμα. Τὸ σπίτι τὸ εἶχαν ζώσει οἱ φλόγες. Ἡ Ντιάνα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Φτάσαμε ἀργά, Ντιάνα, τῆς εἶπε ὁ Χένρυ.

— Ναί, πολὺ ἀργά, ψιθύρισε.

Ὁ Χένρυ κύτταζε τὴ Ντιάνα καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε, γιατὶ ἤξερε πῶς τὸ μέλλον πιὰ θὰ ἦταν δικό τους.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΛΙΝΣ

'Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ χαμένο ρολόϊ

Ὁ Ὀσμὰν ἀγᾶς ἀπὸ τὴν Προῦσα συνώδευε μιὰ ἡμέρα τὸ Ναστραδὶν Χότζα στὸ παζάρι κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, ἔχασε τὸ ρολόϊ του, ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ὁ ἀδελφός του Μεχμὲτ ἀπὸ τὴν Πόλι.

Ὁ Ὀσμὰν ἦταν γνωστὸς ἔμπορος. Μὰ ἦταν καὶ λίγο σφιχτοχέρης. Γι' αὐτό, ὅταν ἔβγαλε ντελάλη ἕνα γύρω στὸ παζάρι γιὰ τὸ χαμένο ρολόϊ του, πρόσφερνε μόνο τριάντα γρόσια σὲ ὅποιον θὰ τοῦ τὸ ἔφερνε.

Ὁ Χότζας τότε βλέποντας τὴ τσιγκουνιὰ τοῦ φίλου του, δὲν βάσταξε καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶσαι μπουνταλᾶς, Ὀσμάν! Μὲ τριάντα γρόσια ποὺ δίνεις μπαξίσι, κανεὶς δὲν θὰ σοῦ φέρη τὸ ρολόϊ. Ὕστερα δὲ λὲς πὼς τὸ ρολόϊ εἶνε δικό σου. Ὁ ντελάλης σου ἁπλῶς εἰδοποιεῖ πὼς ὅποιος βρῆ τὸ ρολόϊ νὰ τὸ πάη στὸν καφενὲ τοῦ Ὀρτουγλοῦ καὶ θὰ πάρη ἀπὸ ἐκεῖ τὰ τριάντα γρόσια...

—Μπουνταλᾶς εἶσαι ἐσύ, Χότζα! τὸν ἀποπῆρε ὁ Ὀσμάν, ποὺ ἔκανε τὸν ἔξυπνο. Χρόνια εἶμαι ἔμπορος στὴν Προῦσα καὶ ποτὲ δὲν ἔπεσα ἔξω στὶς δουλειές μου. Τὸ ρολόϊ ποὺ ἔχασα εἶναι μπρούντζινο καὶ δὲν στοιχίζει παρὰ πάνω ἀπὸ τρεῖς λίρες... Ὕστερα ὅποιος τὸ βρῆ, θὰ προτιμήση τὰ τριάντα γρόσια... Τέλος, δὲν πρέπει νὰ ξέρη πὼς τὸ ἔχασα ἐγώ, γιατὶ εἶμαι πλούσιος καὶ θὰ ζητάη περισσότερα! Κι' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ δώσω παραπάνω ἀπὸ τριάντα γρόσια.

Ἔπεσε ὅμως ἔξω στοὺς λογαριασμούς του ὁ Ὀσμάν, γιατὶ ἂν καὶ πέρασαν ὧρες ἀπ' ὅταν ἄρχισε νὰ φωνάζη ὁ ντελάλης, κανεὶς δὲν φάνηκε στὸν καφενὲ τοῦ Ὀρτουγλοῦ νὰ τοῦ φέρη τὸ ρολόϊ.

—Ἂν στὸ βρῶ ἐγώ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Χότζας, θὰ μοῦ δώσης τὰ τριάντα γρόσια;

Ὁ Ὀσμὰν τὸν κύτταξε στραβὰ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐσὺ τὸ βρῆκες, Χότζα;

—Ὄχι. Ἀλλὰ θὰ βγάλω ντελάλη νὰ φωνάζη πὼς ἔχασα τὸ ρολόϊ μου καὶ σὲ ὅποιον μοῦ τὸ φέρη, θὰ τοῦ δώσω τριάντα λίρες!

—Τρελλάθηκες, Χότζα; ξεφώνισε ὁ Ὀσμάν. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Ἐγὼ μόνο τριάντα γρόσια δίνω. Οὔτε ἕναν παρὰ πάρα πάνου.

—Ἂν δώσης καὶ τριάντα σὲ μένα θὰ τὸ βρῆς... Σκέψου λοιπὸν καὶ ἀποφάσισε.

—Χαλάλι σου...

Πραγματικά, ὁ Χότζας ἔβγαλε δεύτερο ντελάλη καὶ ἔδινε τριάντα λίρες σὲ ὅποιον τοῦ ἔφερνε τό... χρυσό του ρολόϊ, ποὺ ἔχασε στὸ παζάρι.

Μέσα σὲ δυὸ ὧρες στὸ καφενεῖο ποὺ περίμενε ὁ Χότζας, παρουσιάστηκε ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρῆκε τὸ μπρούτζινο ρολόϊ τοῦ Ὀσμάν. Πλησίασε στὸν Χότζα, ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ καφετζῆς, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ βρῆκα τὸ χρυσὸ ρολόϊ σου. Δῶσε μου τὶς τριάντα λίρες ποὺ ἔταξες μὲ τὸν ντελάλη...

Φυσικά, εἶχε μαζί του καὶ τὸν ντελάλη γιὰ μάρτυρα.

Μὰ καὶ ὁ Χότζας εἶχε κοντά του τὸν φίλο του τὸν ἀστυνόμο ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ δικό του μάρτυρα καὶ τὰ εἶχε κανονίσει μαζί του.

Πῆρε λοιπὸν τὸ ρολόϊ καὶ τὸ ἐξέτασε.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι, τζάνουμ, τὸ δικό μου ρολόϊ, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ κάποιου Ὀσμάν. Μοιάζει μὲ τὸ δικό μου, ἀλλὰ εἶναι μπρούτζινο!

Μπῆκε τότε στὴ μέση ὁ ἀστυνόμος, ποὺ κατάσχεσε τὸ ρολόϊ τοῦ Ὀσμὰν καὶ τιμώρησε ἐκεῖνον ποὺ τὸ βρῆκε καὶ δὲν τὸ παρουσίασε πρίν, μὲ δυὸ-τρεῖς κλωτσιὲς στὰ φαχνά.

Κατόπιν πῆγαν στὸν Ὀσμάν, ὅπου ὁ Χότζας εἰσέπραξε... ἑξῆντα γρόσια!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΦΑΓΟΠΟΤΙ

Κουζοὺμ τί νὰ σὲ πῶ—ἐκλοὲς ὡραῖο πιρᾶμμα ἔνεται! Τώρα θὰ μὲ πῆς, ἐσὺ Καραμπέτ, ἔξυπνος ἄντιρωπος εἶσαι ἀλλὰ μεάλη σαλαμάρα ἔκανες, Ιπροχτές. Πῶς τὴν ἔπαθες; Ἔλα ντέ, γιάβρουμ, πῶς τὴν ἔπαθα; Ἀπὸ ἐδῶ μὲ εἴχανε, ἀπὸ κεῖ μὲ εἴχανε, δούλεμα μὲ κάνανε καὶ ἐγὼ μπόσικος Ιβρέθηκα.

Τέλος σπάγγων αὐτὸ Ιπέρασε, τώρα Ιβλέπω ἐκλοὲς πολὺ Ιψητὸ ἔχουνε. Βάϊ, βάϊ, βάϊ,τί ἔνεται! Στὸ γειτονιά μας πολὺ ὑποψόφιο, ἀπὸ τώρα ὑρνᾶνε καὶ ὅλους μας καλοπιασμένους ἐκάνουνε. Ἰπροχτὲς μὲ λέει ἕνας:

— Βρέ, βρέ, βρέ, καλῶς τὸν Καραμπέτ. Τί γίνεσαι χρυσέ μου ἄνθρωπε;

— Κουζούμ, λέω, ἐγὼ καλὰ εἶμαι, ἅμα ἐσὺ τί Ϊνεσαι;

— Καλά, καλά, μὲ λέει.

— Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐκλοὲς ἔχουμε νὰ σὲ δοῦμε, γιάβρουμ! Ἄρρωστος ἤσουνα;

Τὸ ὑποψήφιος κατάλαβε ἀμέσως. ξερὰ ξερὰ ἔβηξε, ὕστερα μὲ λέει:

— Καθόμαστε πουθενά;

— Νὰ κάτσουμε, λέω.

— Ποῦ θέλεις νὰ κάτσουμε;

— Στό... ταβέρνα τοῦ λέω. Λίγο οὐζάκι κερασμένο νὰ ἐκάνης, παστουρμαδάκι, ὡραῖα ὡραῖα νὰ τὰ λέμε.

— Ἄντε πᾶμε, μὲ λέει.

— Κουζούμ, ἐγὼ παρέα μεάλη ἔχω, ὅλοι ἐσένα ψοφισμένο θὰ ἐκάνουνε.

— Φέρε καὶ τὴν παρέα σου.

Μόλις «φέρε καὶ τὴ παρέα σου» μὲ λέει, ἄλλο κουβέντα ἐγὼ ντὲν περιμένω, ἀμέσως τὸ φίλο μου τὸ Μανωλάκης εἰδοποιημένο ἐκάνω, τὸ φίλος μου τὸ Ἀντωνάκης, τὸ φίλος μου τὸ Γιαννάκης, τὸ φίλος μου τὸ Μιαλάκης, τὸ φίλος μου τὸ Ἀλεκάκης, τὸ φίλος μου τὸ Νικολάκης, ὅλοι μαζί, τέλος σπάγγων... τιριάντα Ινόμαστε! Τὸ ὑποψόφιος στὸ ταβέρνα μᾶς ἐπερίμενε καὶ ὅταν μᾶς εἶδε μάτι του μαυρισμένο ἔϊνε.

— Καραμπέτ, μὲ λέει, οἱ φίλοι σου εἶναι ἀρκετοί... ζωὴ νἄχουν!

— Κουζούμ, λέω, ὅλοι ἐσένα ψοφισμένο νὰ ἐκάνουνε!

Νὰ μὴ σὲ τὰ πολυλοῶ, καθόμαστε ὅλοι, τιραπεζάκια κολλημένα ἐκάνουμε, ὅλο τὸ ταβέρνα γεμισμένο ἐκάνουμε.

— Αϊντε φέρε! λέω. Αϊντε μαστρο-Γιάννη, φέρε γρήγορα! Τὸ κύριος ὑποψόφιος κερνάει, καλὴ ἐπιτυχία, εὐχὲς φελιὰν φιστὶκ νὰ τοῦ δίνουμε.

Τὸ κύριος ὑποψόφιος μᾶς Ιβλέπει ὅλους, μαντιραχαλέοι εἴμαστε ὅλοι, δόντια ἔχουμε, στομάχια γερά, βάϊ, βάϊ, βάϊ, λέει ἀπὸ μέσα του μεάλο νίλα θὰ ἔνεται.

— Τί μὲ κυττᾶς γιάχο! λέω. Ἅμα Ιψῆφο μας ἤθελης, κερασμένους θὰ μᾶς ἐκάνης.

— Κάπελλα φέρε στὰ παιδιὰ ὅ,τι θέλουν! λέει τὸ ὑποψόφιος.

Ἀμὰν τί ἔϊνε! Ψητά, μητά, κοκορέτσια μοκορέτσια, οὖζα, ρετσίνες, μετσίνες, μπύρες, μύρες, φελιὰν φιστίκ, ὅλο τὸ τιραπέζια γεμισμένα ἔϊναν, ὕστερα ὅλοι τὰ ποτήρια τους σηκωμένα ἐκάνουν.

— Ζήτωωωω! φωνάζουν.

— Ἐβίβαααα! θὰ τοὺς φᾶμε τοὺς μπαγάσηδες!

Τέτοια καὶ πολλὰ ἄλλα λέμε, ποτήρια κατεβασμένα Ικάνουμε, ψητὰ μητά, μασουλισμένα ἐκάνουμε, βάϊ, βάϊ, βάϊ, τί σαματᾶς καὶ τί κακὸ ἦταν ἐκεῖνο γιάβρουμ. Τότε ἐγὼ ποτῆρι μου Ιπαίρνω καὶ λόγο ἐβγιάζω:

— Κουζούμ, λέω, ὅλοι ἐμεῖς τὸ φίλος μας τὸν κ. Μπουμπουνοκέφαλος ψηφισμένο θὰ ἐκάνουμε!...

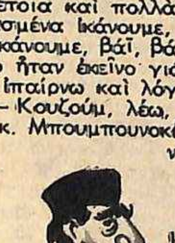

— Ζήτωωωω!

— Μπράβοοοο!

Ἔτσι καλὰ καλὰ ἐφάαμε, ἤπιαμε καὶ στὸ ὑποψόφιος κ. Μπουμπουνοκέφαλο ὑποσκέσεις ἐδώσαμε ὅτι ψηφισμένο θὰ τὸν κάνουμε. Πρίτς! Αὔριο σὲ ἄλλον ὑποψόφιο θὰ πηαίνω ἄλλο τιραπέζι νὰ μᾶς κάνη. Ἐκλοὲς ὡραῖα πιράμματα ἔνονται! Γιατί νὰ μὴν ἔνωνται τουλάχιστον κάθε μῆνα γιάχο; Ὡραῖα θὰ Ιπερνούσαμε, βάϊ, βάϊ,βάϊ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὰ ἀνέκδοτα

Λοιπόν, σὲ καθιστῶ προσεκτικὸν καὶ σὲ εἰδοποιῶ ἐγκαίρως, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε τίποτα παρεξηγήσεις καὶ ντράβαλα. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἡ τιμωρὸς ράβδος μου, ἡ θραύουσα ἀνοήτους κεφαλάς, ὅπως εἶνε ἡ δική σου, ἀδημονεῖ νὰ τεθῆ ἐν λειτουργίᾳ καὶ νὰ θέση τελείαν καὶ παῦλα στὴν ἀτελείωτη σαχλοεπίδειξι σαχλοεξυπνάδας καὶ σαχλοπνεύματος.

Πῶς; Δὲν ἐννοεῖς περὶ τίνος πρόκειται; Πρόκειται γιὰ τὴν ἀκατάσχετη συνήθειά σου νὰ διηγῆσαι διάφορα δῆθεν ἀστεῖα, δῆθεν εὔθυμα καὶ δῆθεν ἀνέκδοτα. Γιατί τὸ ἔχεις φτάσει πιὰ σὲ σημεῖο ἀηδίας. Ὄχι ἔχεις φτάσει. Ἔχεις ὑπερβῆ κάθε ἀνεκτὸν ὅριον ἀηδίας. Μόλις καθίσης κάπου, μόλις σοῦ ποῦν μιὰ καλημέρα, ἀνοίγεις τὸ στόμα σου γιὰ νὰ σερβίρης ἀμέσως ἀνέκδοτα. «Νὰ σᾶς πῶ κάτι νὰ γελάσετε!» καὶ διηγεῖσαι ἀνέκδοτα γνωστὰ ἀπὸ ἑκατονταετίας, σαχλεπίσαχλε. Καὶ καμαρώνεις, σὰν νὰ τάχης ταιριάξει μόνος σου, κρυεπίκρυε.

Τί θὲς νὰ παραστήσης, δηλαδή; Τὸν πνευματώδη, τὸν ἀστεῖο, τὸν εὔθυμο; Ὁ πνευματώδης ἄνθρωπος, ντουβαροντόβαρε, ἔχει πνεῦμα δικό του καὶ αὐτὸ φαίνεται χωρὶς νὰ καταβάλλη προσπάθειες. Δὲν παίρνει τὰ παληὰ περιοδικά, νὰ τὰ διαβάση καὶ νὰ ξεσηκώση γραφέντα καὶ ἀναγνωσθέντα ἀστεῖα, γιὰ νὰ κάνη τὸν ἔξυπνο καὶ τὸν καλαμπουριτζῆ, μὲ δάνειον πνεῦμα. Οὔτε ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, ἀλλὰ βρίσκει κάτι καινούργιο καὶ πρωτότυπο νὰ πῆ.

Τοῦ λόγου σου, ὅμως, τόχεις βάλει, φαίνεται, σκοπὸ νὰ περνᾶς γιὰ ἔξυπνος καὶ χιουμουρίστας, ἀμέτη-μουχαμέτη. Ὑπάρχει κανένας λόγος; Σὲ ἀνάγκασε κανένας; Στὸ ζήτησαν; Ὄχι. Λοιπόν, τί δουλειὰ εἶν' αὐτὴ μὲ σένα, βρὲ κατεψυγμένε; «Νὰ σᾶς πῶ κάτι νὰ γελάσετε...» Καὶ πρῶτα-πρῶτα, μᾶς ρώτησες ἂν θέλουμε νὰ γελάσουμε; Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὶς ὧρες του ποὺ θέλει νὰ γελάση καὶ τὶς ὧρες του ποὺ ἔχει νὰ σκεφτῆ ἄλλα πράγματα. Κι' ἔπειτα γιατί νὰ γελάσουμε; Ἐπειδὴ μᾶς κοπανᾶς τὰ ἀστεῖα σου; Εἶδες ποτὲ κανένα μας νὰ γελάση; Τὸ μόνο ποὺ κατορθώνεις εἶναι νὰ μᾶς κάνης ν' ἀνατριχιάζουμε, νὰ αἰσθανώμαστε κρυάδες στὴν πλάτη καὶ ἐνοχλήσεις στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ἐλεεινέ.

Καὶ νὰ εἶχες, τουλάχιστον, κάποιον ἔξυπνο κι' εὐχάριστο ἢ καὶ ἁπλῶς ἀνεκτὸ τρόπο νὰ τὰ διηγῆσαι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ στοιχειῶδες προτέρημα ποὺ λείπει, κακομοίρη. Ἀντιθέτως ἔχεις τὸν πιὸ ξερό, ἀντιπαθητικό, ἀποκρουστικὸ καὶ κρύο τρόπο τοῦ διηγεῖσθαι. Καὶ τὸ ἐξυπνότερο ἀνέκδοτο, καταντᾶ ἀφόρητη σαχλαμάρα στὸ παληόστομά σου. Καὶ ἀφοῦ, οὔτε ἔξυπνος εἶσαι, οὔτε νὰ διηγῆσαι ἀνθρωπινὰ καταφέρνεις,ἐπιμένεις, σώνει καὶ καλὰ νὰ λὲς ἀνέκδοτα καὶ νὰ προκαλῆς τὴ φρίκη καὶ τὸν ἀποτροπιασμό. Ἀλλὰ δὲν θὰ πῆς ἄλλα. Ὡς ἐδῶ ἦταν ἡ βασιλεία σου. Ὅσα εἶπες-εἶπες, τελεία καὶ παῦλα. Κι' ἂν κάνης πὼς ἑτοιμάζεσαι νὰ ξεφουρνίσης κανένα, ἀδιαφορῶν γιὰ τὴ σοβαρὴ προειδοποίησι ποὺ σοῦ γίνεται, θὰ ἰδῆς τί ὡραῖο ἀνέκδοτο ποὺ θὰ τοῦ διηγηθῆ ἡ μαγκούρα μου. Λοιπόν, βούλωστο, κρυεπίκρυε σαχλαμαράκια, πνευματωδέστατε βοϊδοκεφάλα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἐρωτικὴ τραγωδία

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ἕνας νέος διαφορετικὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους, μὲ ζωηρὰ μάτια, μὲ λεπτὰ καὶ εἰρωνικὰ χείλη, μὲ ἐλαφρὸ ψαλιδισμένο μουστάκι καὶ μὲ μιὰ οὐλὴ στὸ δεξὶ μάγουλο. Ἡ Ροζίν, μόλις τὸν εἶδε, γοητεύθηκε ἀπ' αὐτόν. Εἶχαν γνωριστὴ τυχαῖα καὶ ἦταν ἐλεύθεροι, ἔβγαιναν μαζί, πρὸ πάντων τὶς Κυριακὲς καὶ τραβοῦσαν γιὰ τὴν ἐξοχή.

Μὰ ἡ Ροζίν, βλέποντας αὐτὸν τὸ λιγνὸ νέο, μὲ τὸ ἀδύνατο πρόσωπο ἔνοιωθε πότε-πότε φόβο. «Ποιὸς εἶναι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;» ἀναρωτιόταν, κι' ἂς γνωρίζονταν ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες.

Ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἡ Ροζὶν εἶχε μάθει πὼς ὁ Μωρὶς ἦταν ἕνας ὑπάλληλος ἔξυπνος καὶ ἐργατικός, χρήσιμος στὴν ἑταιρία του. Συχνὰ ὡστόσο, ὅπως τ' ἀνακάλυψε μόνη της, ὁ Μωρὶς ἔπαιρνε ἄδεια δυὸ-τριῶν ἡμερῶν κι' ἐξαφανιζόταν καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ πήγαινε. Ἡ Ροζίν, πλούσια, ὅπως ἦταν, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ πληρώση ἕναν ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη τοῦ νέου ποὺ συμπαθοῦσε.

Ἦταν μόνη στὸ σπίτι της, ἕνα βράδυ, ὅταν ὁ Μωρὶς πῆγε νὰ τὴ βρῆ.

— Ἔμαθα πὼς ἔβαλες νὰ μὲ παρακολουθήσουν, τῆς εἶπε ἀπότομα.

— Ἔμαθα πὼς πηγαίνεις σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ... κοντὰ στὰ σύνορα... Ἴσως ἐκεῖ νἄχης ἀναμνήσεις, ἴσως νά... ψιθύρισε ἡ νέα, μπερδεύοντας τὰ λόγια της.

Ὁ Μωρίς, δίχως ν' ἀπαντήση, τὴν πλησίασε καὶ τὴ χαστούκισε μὲ δύναμι. Ἐκείνη δὲν εἶπε λέξι, μόνο τὸν κύτταζε, στὸ χλωμὸ καὶ θυμωμένο πρόσωπό του.

— Τί σοῦ ἔκανα, Ροζίν! τῆς εἶπε ἀμέσως ἐκεῖνος,, κι' ἔφυγε ντροπιασμένος.

★

Ἡ Φρανσουάζ, ἡ μητέρα τῆς Ροζίν, κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Νὰ τὸ χωριάτικο σπίτι, χωμένο μέσα στὰ δέντρα. Ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα, τῆς ἄνοιξε μιὰ γριά.

— Συγγνώμη, τῆς εἶπε, ἦρθα νὰ μάθω ἀπὸ σένα τὴν ἱστορία τῆς Τερέζας καὶ τοῦ Μωρίς...

Τὴν προηγούμενη μέρα, ἡ Ροζὶν εἶχε πῆ στὴ μητέρα της πὼς ὁ Μωρὶς τῆς εἶχε ζητήσει νὰ τὸν συχωρέση γιὰ τὸ χαστούκι καὶ πὼς τὴν ἀγαποῦσε. Μά, ἡ μητέρα της, δὲν ἤθελε νὰ μπλεχτῆ ἡ κόρη της στὰ δίχτυα ἑνὸς ἀγνώστου, ποὺ δὲ γνώριζε τὸ παρελθόν του. Καὶ εἶχε πάει στὸ χωριὸ ἐκεῖνο γιὰ νὰ τὸ μάθη. Τῆς εἶχαν πῆ πὼς ἡ Τερέζα, ἡ κόρη τῆς γριᾶς, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Μωρὶς καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ σὰν σκιά του. Ἡ Τερέζα ἦταν ἡ πιὸ ὄμορφη τοῦ χωριοῦ, κι' εἶχε παρασύρει τὸν ἀγαπημένο της στὴν ὕποπτη ζωή της. Ἔκανε λαθρεμπόριο! Ἀρχηγὸς τῆς σπείρας ἦταν κάποιος Ρενέ, ποὺ τὴν ἤθελε γιὰ γυναῖκα του. Μὰ ἡ Τερέζα δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ἐκεῖνος τὴν εἶχε φοβερίσει πώς, μιὰ μέρα, θὰ πλήρωνε ἀκριβὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει...

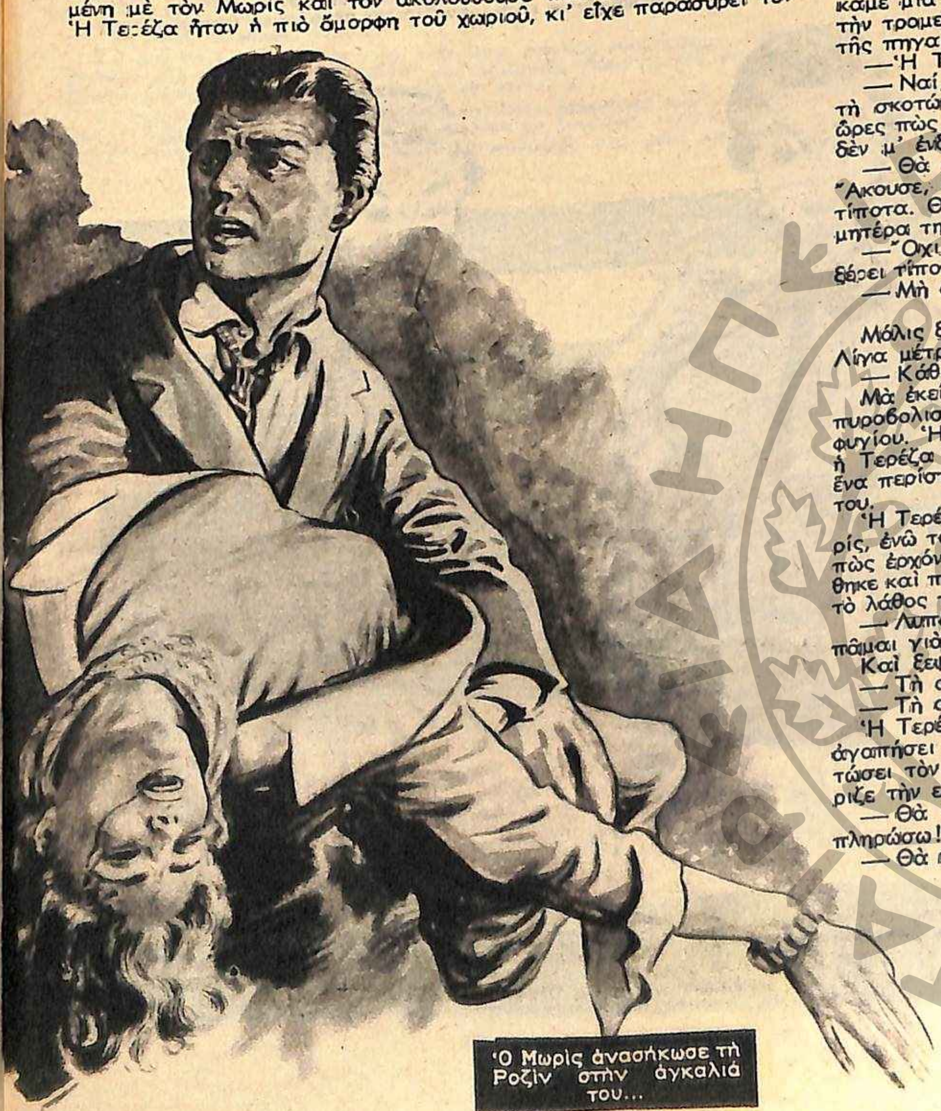

Ὁ Μωρὶς ἀνασήκωσε τὴ Ροζὶν στὴν ἀγκαλιά του...

Ὁ Μωρὶς καὶ ἡ Τερέζα κρυβόντουσαν μέσα στὸ δάσος καὶ στὶς καλύβες. Ἔτσι κάποιο βράδυ... Εἶχαν μαζί τους τὸ λαθρεμπόριο: Τσιγάρα, μάλλινα, κοστούμια. Κάποιος ὅμως φαίνεται πὼς τοὺς εἶχε προδώσει, γιατὶ ἀντελήφτηκαν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ψάχνουν μὲ τὰ φανάρια τους παντοῦ.

Κρυμμένοι σὲ μιὰ καλύβα περίμεναν. Ἡ Τερέζα ἔτρεμε.

— Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς, πές μου το τώρα, ἔλεγε στὸ Μωρίς, μὰ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπαντοῦσε.

Ἔπειτα, τρομαγμένοι καὶ οἱ δυὸ βγῆκαν ἀπ' τὴν καλύβα καὶ κρύφτηκαν μέσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους λαθρεμπόρους. Εἶχε νυχτώσει γιὰ καλά. Μὰ ξαφνικά, ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι τοὺς ἀνακάλυψε. Ἀκούστηκε τότε ἕνας πυροβολισμὸς κι' ὁ Ρενὲ σωριάστηκε πιὸ πέρα νεκρός, δίχως κὰν νὰ φωνάξη. Μέσα στὴν ταραχή, ὁ Μωρὶς καὶ ἡ Τερέζα ἔγιναν ἄφαντοι...

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τους, εἶπε ἡ γριὰ στὴ Φρανσουάζ, τελειώνοντας. Ἡ Τερέζα δὲν ξαναγύρισε...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Φρανσουὰζ εἶπε στὴ Ροζίν, ὅταν τῆς διηγήθηκε ὅλη αὐτὴ τὴν περιπέτεια:

— Δὲν πρέπει νὰ τὸν ξαναδῆς. Εἶναι παλιὸς λαθρέμπορος. Ἴσως αὐτὸς σκότωσε τὸ Ρενέ. Ὁ Μωρὶς σώθηκε, ἐνῶ ἡ Τερέζα χάθηκε...

Ἀπὸ τότε, ἡ Ροζὶν δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξαναδῆ, τὸν ἀπέφευγε.

Ἕνα βράδυ, ἡ Ροζὶν ἦταν στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρ, ἑνὸς παιδικοῦ φίλου της, ποὺ ἔδινε ἕνα πάρτυ. Εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πολλοί, νέοι καὶ κορίτσια. Ἡ Ροζὶν χόρευε μὲ τὸν Ἀλμπέρ, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάστηκε στὴ σάλλα, ὁ Μωρίς.

— Ἔλα, τῆς εἶπε ἀπότομα.

Ὅλοι τἄχασαν. Ὁ Ἀλμπὲρ προχώρησε πρὸς τὸ νέο.

— Πῶς πῆρες τὸ θάρρος; τοῦ εἶπε. Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι μου!...

— Ροζίν, φώναξε πάλι ὁ Μωρίς, δίχως ν' ἀπαντήση στὸν Ἀλμπέρ, ἔλα μαζί μου, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω!...

Ἐκείνη, τὸν ἀκολούθησε σὰν ὑπνωτισμένη, ὥσπου βρέθηκαν σ' ἕνα μικρὸ καφενεῖο.

— Ροζίν, τῆς εἶπε ὁ Μωρίς, σ' ἀγαπῶ. Δὲν ἀγάπησα ποτέ μου τὴν Τερέζα... Ἡ κακή μου μοῖρα ὅμως, μ' ἔσπρωξε σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια... Δὲν σκότωσα ἐγὼ τὸν Ρενέ. Ὅσο γιὰ τὴν Τερέζα, κατάφερα νὰ τὴ σώσω... Τραβήξαμε μὲ κόπο στὸ βουνό, ὅπου βρήκαμε μιὰ καλύβα, ἕνα καταφύγιο... Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τότε, ἐκείνη τὴν τρομερὴ νύχτα. Ἀπὸ τότε ζῆ, μόνη ἐκεῖ πέρα καὶ πότε-πότε τῆς πηγαίνω τρόφιμα...

— Ἡ Τερέζα σκότωσε τὸ Ρενέ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, αὐτὴ τὸν σκότωσε. Ἀμύνθηκε, γιατὶ ἐκεῖνος ἤθελε νὰ τὴ σκοτώση... Ἀπὸ τότε, ζῆ μέσα στὸν τρόμο. Νομίζω ὧρες-ὧρες πὼς θὰ τρελλαθῆ. Τί πρέπει νὰ κάνω; Ἀγαπῶ ἐσένα, Ροζίν, δὲν μ' ἐνδιαφέρει πιὰ ἡ Τερέζα καὶ πρέπει νὰ τῆς τὸ πῶ.

— Θὰ σὲ βοηθήσω, Μωρίς, τοῦ εἶπε ἡ νέα. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Ἄκουσε, θὰ πᾶμε μαζὶ νὰ τῆς μιλήσουμε. Κανεὶς δὲν θὰ μάθη τίποτα. Θὰ τῆς μιλήσω ἐγὼ σὰν γυναῖκα, θὰ τῆς πῶ καὶ γιὰ τὴ μητέρα της, θὰ δῆς, θὰ μ' ἀκούση...

— Ὄχι, Ροζίν, αὐτὸ θὰ ἦταν σωστὴ τρέλλα! Ἡ Τερέζα δὲν ξέρει τίποτα, νομίζει πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλη γυναῖκα στὴ ζωή μου...

— Μὴ φοβᾶσαι, Μωρίς, θὰ δῆς, ὅλα θὰ πᾶνε καλά!...

★

Μόλις ξημέρωνε ὅταν ὁ Μωρὶς καὶ ἡ Ροζὶν ἔφτασαν στὸ βουνό. Λίγα μέτρα πιὸ πέρα ἦταν τὸ καταφύγιο τῆς Τερέζας.

— Κάθισε ἐδῶ, θὰ πάω ἐγὼ μπροστά, εἶπε ὁ Μωρὶς στὴν Ροζίν.

Μὰ ἐκείνη, εὐτυχισμένη κι' ἀνάλαφρη προχωροῦσε πρώτη. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε τότε ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ καταφυγίου. Ἡ Ροζὶν σωριάστηκε καταγῆς αἱμόφυρτη. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Τερέζα παρουσιάσθηκε στὸ κατῶφλι τῆς καλύβας, κρατῶντας ἕνα περίστροφο, ἐνῶ ὁ Μωρὶς ἀνασήκωνε τὴν Ροζὶν στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Τερέζα ἔτρεμε σύγκορμη. Γονάτισε κι' αὐτὴ κοντὰ στὸν Μωρίς, ἐνῶ τοῦ ἐξηγοῦσε ὅτι, ἀκούγοντας τὰ βήματά τους, φοβήθηκε πὼς ἐρχόντουσαν γιὰ νὰ τὴ συλλάβουν, νὰ τὴ φυλακίσουν. Φοβήθηκε καὶ πυροβόλησε, δίχως νὰ ξέρη τί ἔκανε. Καὶ τώρα ποὺ ἔβλεπε τὸ λάθος της, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

— Λυπᾶμαι ποὺ πεθαίνω... ψιθύρισε ἡ Ροζὶν στὸ Μωρίς, λυπᾶμαι γιὰ σένα...

Καὶ ξεψύχησε.

— Τὴ σκότωσα, ψιθύρισε ἡ Τερέζα.

— Τὴ σκοτώσαμε... Εἶμαι καταραμένος!... στέναξε ὁ νέος.

Ἡ Τερέζα κατάλαβε, κάπως ἀργά, πὼς ὁ Μωρὶς δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ, γιατὶ ἀγαποῦσε τὴ Ροζίν. Ἡ Τερέζα εἶχε σκοτώσει τὸν Ρενέ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, κι' αὐτὴ τὴ νέα ποὺ θὰ χάριζε τὴν εὐτυχία τοῦ Μωρίς. Ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ καταραμένη!

— Θὰ πάω νὰ παραδοθῶ! εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή. Πρέπει νὰ πληρώσω!...

— Θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! τῆς ἀπάντησε ὁ Μωρίς.

Ἔπειτα σήκωσε πάλι τὴ Ροζὶν στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὸ βουνό. Ἡ Τερέζα τὸν ἀκολουθοῦσε, ἀμίλητη. Τὸ χωριὸ δὲν ἦταν μακρυά. Ἐκεῖ βρισκόταν, ἡ χωροφυλακή...

ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΜΕΣΑ στὴν καρδιὰ τοῦ χειμώνα βρίσκαμε πολὺ πρακτικὰ τὰ πουλόβερ καὶ γενικὰ τὰ διάφορα πλεκτά, ἀλλὰ ὅσο πλησιάζουμε στὴν ἄνοιξι τόσο αἰσθανόμαστε ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ τὴν ἀνάγκη τῆς μπλούζας. Τῆς μπλούζας μὲ τὶς τόσες μορφές, ὅπως μᾶς τὴν παρουσιάζει ἐφέτος ἡ μόδα. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς τωρινὲς μπλοῦζες καὶ τὶς μπλοῦζες παληῶν ἐποχῶν.

Ἡ λέξι μπλούζα σήμερα δὲν εἶναι κάτι τι περιορισμένο, ἀλλὰ κάτι ποὺ ἀρχίζει ἀπ' ὅ,τι πιὸ ἁπλὸ μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε καὶ φτάνει στὸ πιὸ λουσᾶτο.

Τὸ πιὸ λουσᾶτο εἶναι οἱ ἀμπιγιὲ μπλοῦζες, ποὺ γίνονται ἀπὸ κρὲπ-σατέν, ἀπὸ λαμέ, φάϊγ, δαντέλλα καὶ φοριοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάνω ἀπὸ τὴ φούστα.

Οἱ ἁπλὲς μπλοῦζες φοριοῦνται κάτω ἀπὸ τὴ φούστα καὶ γιὰ τὴν κατασκευή τους χρησιμοποιοῦμε φτηνὰ ὑφάσματα, ὅπως εἶναι οἱ μάλλινες ποπλίνες, οἱ φανέλλες, τὰ τσελβόλε. Γίνονται καὶ μονόχρωμες γίνονται καὶ φασοναί: καρρεδᾶτες, σκωτσέζικες, ριγέ.

Ὁ συνηθέστερος τύπος γι' αὐτὲς εἶναι ὁ τύπος σεμιζιέ, παρουσιάζει ὅμως ἕνα σωρὸ μικρομετατροπές, ὥστε ν' ἀποφεύγη τὴν μονοτονία τοῦ στερεότυπου.

Ἔτσι βλέπομε πολλὲς φορὲς τὸ μακρὺ μανίκι νὰ γίνεται τρουὰ κάρ, τὰ πουανιὲ ν' ἀπομακρύνωνται κάποτε ἀπὸ τὸν κλασσικὸ τύπο καὶ νὰ γίνωνται χωρὶς ρεβὲρ καὶ ἐφαρμοστὰ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ, τὸν γιακᾶ νὰ παίρνη διάφορες μορφές, ἄλλοτε κατεβαστός, ἄλλοτε ψηλὸς γυριστός, ἄλλοτε ὄρθιος μ' ἕνα ἄνοιγμα μυτερό.

Καὶ μερικὲς ἄλλες λεπτομέρειες πιὸ σημαντικὲς κόβουν τὴ μονοτονία: Ἕνας νωμίτης λιγάκι ἰδιόρρυθμος, μιὰ ἢ δυὸ τσεποῦλες, κουμπιὰ τοποθετημένα μὲ διάφορους τρόπους καὶ ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ δίνουν στὴν κάθε μπλούζα ἕναν ἰδιαίτερο χαρακτῆρα, μιὰ κάποια πρωτοτυπία.

Μὴ ξεχνοῦμε καὶ κάτι ἄλλο, πὼς ὅταν χρησιμοποιοῦμε ριγωτὰ ὑφάσματα, εἶναι πολὺ τῆς μόδας, ἂν ἡ σιλουέττα τὸ ἐπιτρέπη, νὰ τοποθετοῦμε τὶς ρίγες ὁριζόντια ἢ νὰ ἀνακατεύωμε ὁριζόντια τοποθέτησι καὶ κάθετη.

Στὶς ἀμπιγιὲ μπλοῦζες ἀκολουθοῦμε ἕνα κλασσικὸ σχέδιο, ποὺ παρουσιάζει ἐφαρμογὴ στὴ μέση καὶ τοὺς γοφοὺς καὶ σχετικὸ φάρδος στὸ ἀπάνω μέρος. Κάποτε μία ντεκοὺπ περιλαμβάνει ὅλο τὸ μῆκος τῶν ὤμων καὶ κάποτε, ἡ ἴδια ἡ ντεκοὺπ γίνεται μὲ ὕφασμα ντραπαριστό, ἔτσι ποὺ νὰ μοιάζη μὲ μικρὴ μπέρτα. Τὰ μανίκια στὶς ἀμπιγιὲ μπλοῦζες εἶναι τρουὰ-κάρ, μακρυὰ καὶ πολὺ κοντά.

ΦΟΥΣΤΕΣ

Ἀφοῦ μιλήσαμε γιὰ μπλοῦζες, δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ μιλήσωμε καὶ γιὰ τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα, τὶς φοῦστες.

Ἡ φούστα θεωρεῖται ἐφέτος σὰν ἕνα ἀπαραίτητο ἐξάρτημα τῆς γυναικείας γκαρνταρόμπας, γι' αὐτὸ καὶ συγκεντρώνει τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ τῆς μόδας.

Εἴτε στενὴ εἶναι ἡ φούστα εἴτε φαρδειά, εἴτε ἀμπιγιέ, εἴτε κλασσική, ἡ κάθε μιὰ ἔχει τὴ χάρι της, φτάνει νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὴ μπλούζα ποὺ συνοδεύει.

Γιὰ τὶς φαρδειὲς φοῦστες ἡ κούπ, ποὺ συνηθίζεται πιὸ πολὺ εἶναι ἡ κλός, δὲν περιορίζεται ὅμως στὸν κλασσικὸ τύπο, γιατὶ ἡ μόδα ἐμπνέεται πολλὲς τροποποιήσεις γιὰ νὰ τὴν ποικίλλη. Ἀφίνει π.χ. τὸ μπροστινὸ φύλλο ἀνοικτὸ πρὸς τὰ κάτω καὶ κουμπώνει μὲ τρία κουμπιὰ ἀπὸ κάθε μέρος. Ἕνα ἄλλο σκέρτσο εἶναι ἡ προσθήκη στὸ μπροστινὸ πλάϊ ἑνὸς κοντήτερου φύλλου, ποὺ εἶναι πιασμένο στὴν πλαϊνὴ ραφὴ καὶ μένει ἐλεύθερο ἐμπρός, κουμπώνοντας μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά. Ἡ ἴδια ἐντύπωσι μπορεῖ νὰ δοθῆ χωρὶς τὴ βοήθεια ὁλοκλήρου φύλλου, ἀλλὰ μὲ μιὰ ντεκοὺπ σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο.

Ἄλλη χαριτωμένη «κούπ» στὸν τύπο πάντοτε τῆς φαρδειᾶς φούστας εἶναι αὐτή, ποὺ συνδυάζει τὸ κλὸς μὲ τὶς πιέτες. Τόσο στὸ μπροστινὸ ὅσο καὶ στὸ πίσω κλὸς φύλλο σχηματίζεται στὸ μέσον μιὰ ντεκοὺπ μὲ μύτη πρὸς τὰ κάτω κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ ντεκοὺπ ξεφεύγει ἕνα φύλλο μὲ τέσσερις πιέτες ἀντίθετα τοποθετημένες, ὥστε ν' ἀντικρύζωνται.

Αὐτὴ ἡ «κούπ» δίνει μεγάλη χάρι στὸ περπάτημα καὶ μπορεῖτε ἐπὶ πλέον νὰ τὴ στολίσετε μὲ δύο κοφτὲς διαγώνιες τσέπες στὰ δύο πλάγια.

Ἀλλὰς ἂς ἔλθουμε καὶ στὶς στενὲς φοῦστες ποὺ εἶναι κι' αὐτὲς κομψὲς καὶ δίνουν μία ἐντύπωσι πιὸ ἀμπιγιέ.

Ἡ «κοὺπ» φάκελλος εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Εἶναι εὐθύγραμμη μὲ δύο ἐπίσης εὐθύγραμμες πλαϊνὲς ραφὲς καὶ σταυρώνει μπροστᾶ λιγάκι πλάϊ πιασμένη ἐπάνω μ' ἕνα κούμπωμα καὶ κάτω ἐλεύθερη. Τὸ κάτω φύλλο εἶναι ἀρκετὰ βαθύ, ὥστε ν' ἀφήνη ἐλεύθερο τὸ βάδισμα, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ μὴν ἀνοίγη.

Ἂν θέλετε νὰ φορέσετε αὐτὴ τὴ φούστα μὲ μιὰ μπλούζα ἀμπιγιέ, προσθέστε της μιὰ φαρδειὰ ζώνη, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μ' ἕνα δέσιμο στὸ πλάϊ. Ἡ μία ἄκρη τοῦ δεσίματος κουμπώνει στὴ φούστα μὲ δυὸ κουμπιὰ καὶ ἡ ἄλλη μένει ἐλεύθερη. Εἶναι ἕνα χαριτωμένο σκέρτσο, ποὺ σᾶς τὸ συνιστοῦμε, γιατὶ δίνει στὸ σύνολο μεγάλη κομψότητα.

Μὲ τὶς ἀμπιγιὲ μπλοῦζες πηγαίνουν καὶ οἱ φαρδειὲς φοῦστες καὶ οἱ εὐθύγραμμες, ἀλλὰ μὲ τὶς μπλοῦζες σεμιζιὲ μόνον οἱ φαρδειὲς κλὸς ἢ μὲ πιέτες.

Γιὰ ἀμπιγιὲ φοῦστες πολὺ τῆς μόδας εἶναι τὰ ντρὰ-σατέν.

ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ μεγαλύτερη ἰδιοτροπία τῆς μόδας ἐφέτος εἶναι οἱ συνδυασμοί, ποὺ παρουσιάζονται στὸ κάθε τι καὶ δίνουν στὸ ἁπλούστερο ντύσιμο μία ἰδιαίτερη χάρι.

Ἕνα ταγιὲρ ἢ ἕνα ἐπανωφόρι εἶναι ντυσίματα τέλεια καὶ ὅμως δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχουν καὶ τὸ συμπλήρωμά τους.

Ἄλλοτε αὐτὸ τὸ συμπλήρωμα εἶναι μία ἰδιόρρυθμη ἐσάρπα, ποὺ μὲ τὸ χρῶμα της δίνει τὸν τόνο ποὺ θέλομε στὸ ντύσιμό μας, πότε εὔθυμο, πότε σοβαρό. Ἄλλοτε τὸ συμπλήρωμα εἶναι μιὰ κοντὴ μπέρτα, ἕνα ψηλὸ γιακαδάκι κ. ἄ.

Ἀλλὰ ἂς δώσωμε λιγάκι περισσότερες λεπτομέρειες.

Σ' ἕνα ταγιεράκι ἁπλὸ ἀπὸ τουΐντ ποὺ ἔχει τὴν ζακέττα του ἐφαρμοστὴ στὴ μέση καὶ κουμπώνει σταυρώνοντας μὲ δυὸ σειρὲς κομπιά, τοποθετοῦμε τὰ κουμπιὰ μὲ μιὰ ἐλαφρειὰ κλίσι διαγώνια. Δηλαδὴ ἡ ἀπόστασι τῶν ἐπάνω κουμπιῶν εἶναι μεγαλύτερη σὲ φάρδος ἀπὸ τῶν κουμπιῶν, ποὺ εἶναι κάτω. Τὸ συμπλήρωμα εἶναι μιὰ ἐσάρπα ποὺ εἶναι σὰν συνέχισι τοῦ γιακᾶ καὶ φοριέται διαφοροτρόπως. Αὐτὴ τὴν ἐσάρπα τὴν φοδράρομε μ' ἕνα λεπτὸ μονόχρωμο μεταξωτό, ποὺ ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ τουΐντ. Ἡ ἐσάρπα καταλήγει σὲ τρίγωνο καὶ εἶναι συνέχισι καθὼς εἴπαμε τοῦ γιακᾶ, ἀλλὰ γίνεται καὶ ἀνεξάρτητη. Ἂν θέλωμε, τῆς βάζομε καὶ ἀπὸ μία κουμπότρυπα στὴν κάθε γωνιὰ τοῦ τριγώνου κι' ἔτσι τὴ φοροῦμε σταυρωτή, κουμπώνοντας τὴν κάθε ἄκρη της στὰ δύο κουμπιὰ τῆς ζακέττας, ποὺ εἶναι τοποθετημένα ἐπάνω.

Ἕνα ἄλλο εἶδος ἐσάρπας, ποὺ κι' αὐτὴ φοριέται γιὰ συμπλήρωμα ἑνὸς ταγιὲρ καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς πλαστρόν, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Κόβομε μιὰ ἐσάρπα «ἀν φὸρμ» στὴν πλάτη καὶ σχηματίζομε γιακαδάκι καὶ ρεβέρ, ποὺ ἔχουν ἀκόμη καὶ ἕνα πλαστρὸν μὲ δυὸ κάθετες κοφτὲς τσέπες στὶς δύο ἄκρες. Ὅταν εἶναι κρύο, ὅλο αὐτὸ τό, ἂς τὸ ποῦμε, συγκρότημα φοριέται μὲ σηκωτὸ τὸν γιακᾶ καὶ σταυρώνει μπροστά, οἱ δὲ τσέπες βοηθοῦν γιὰ νὰ βάζετε μέσα τὰ χέρια σας.

Σᾶς μιλήσαμε ὅμως καὶ γιὰ μικρὴ μπέρτα. Αὐτὴ εἶναι ἀποκλειστικότης τοῦ παλτοῦ σας, ποὺ θὰ εἶναι καμωμένο σὲ «στὺλ» ρεδιγκότας. Δηλαδὴ θἄχη πολὺ ἐφαρμοστὴ μέση καὶ τὸ κούμπωμά του θὰ εἶναι σταυρωτὸ μὲ δύο σειρὲς κουμπιά. Ἕνας μικρὸς γιακᾶς ἀπὸ τὸ ἴδιο, ἀπὸ βελοῦδο ἢ ἀπὸ γούνα τὸ συμπληρώνει. Ἡ μπερτούλα ποὺ θὰ συνδυασθῆ μὲ τὸ παλτό σας θὰ εἶναι καμωμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ θὰ ἔχη σχῆμα «ἀν φόρμ». Τὸ μάκρος της θὰ φτάνη ὡς τὴ μέση τῶν μπράτσων. Δὲν θὰ κλείνη μπροστά, ἀλλὰ θὰ ἀπέχη τὸ ἕνα πλάϊ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅσο ἀπέχουν οἱ δύο σειρὲς κουμπιὰ τοῦ ἐπανωφοριοῦ. Στὸ κάθε πλάϊ τῆς μπέρτας κάνετε ἀπὸ δυὸ κουμπότρυπες ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ ἀνταμώνουν μὲ τὰ κουμπιὰ τοῦ ἐπανωφοριοῦ καὶ σ' αὐτὰ κουμπώνετε τὴ μπέρτα ὅταν τὴν φορᾶτε. Φυσικά, δὲν θὰ ἔχη γιακᾶ, ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ γιακᾶς τοῦ παλτοῦ.

ΟΙ ΝΤΕΚΟΥΠ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οἱ ντεκοὺπ δὲν λείπουν σχεδὸν ἀπὸ πουθενά. Στολίζουν ἀμπιγιὲ φορέματα, φορέματα ἁπλᾶ, σύνολα, τρουὰ-πιές, ταγιέρ, ἐπανωφόρια. Πότε τὶς τοποθετοῦμε σὲ διαγώνιες γραμμές, πότε σὲ γραμμὲς ὁριζόντιες καὶ πότε σὲ κάθετες. Σχηματίζουν γαρνιρίσματα, ποὺ ἀναδεικνύουν τὴν «κούπ», σχηματίζουν τὴ γραμμὴ τοῦ σώματος καὶ ὑπογραμμίζουν πότε τὴ μέση καὶ πότε τὸ στῆθος.

Σ' ἕνα σύνολον π.χ. τὸ κορσάζ εἶναι γαρνιρισμένο μὲ δύο πλαϊνὲς ντεκοὺπ τοποθετημένες πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη. Φτάνοντας ὡς τὴ μέση τοῦ κορσάζ, δίνουν τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ζιλέ.

Ἡ ζακέττα, ποὺ εἶναι τὸ συμπλήρωμα τοῦ φορέματος, ἐπαναλαμβάνει τὶς ἴδιες ἀκριβῶς ντεκούπ.

Σὲ μιὰ τουαλεττίτσα ἀμπιγιέ, ποὺ εἶναι ἐντελῶς εὐθύγραμμη, τοποθετοῦμε στὴ γραμμὴ τοῦ στήθους μία ὁριζόντια ντεκούπ, ποὺ συγκεντρώνει ἐλαφρὲς σουρίτσες κάτω ἀπὸ τὸ ντεκολτέ.

Σὲ μιὰ ἁπλῆ τουαλέττα οἱ ντεκοὺπ μπαίνουν διαγώνιες ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ συνεχίζονται στὴ φούστα μὲ διαγώνια πάντοτε κλίσι, σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα εἶδος ποδιᾶς στενώτερης στὴ μέση καὶ πολὺ φαρδύτερης πρὸς τὰ κάτω.

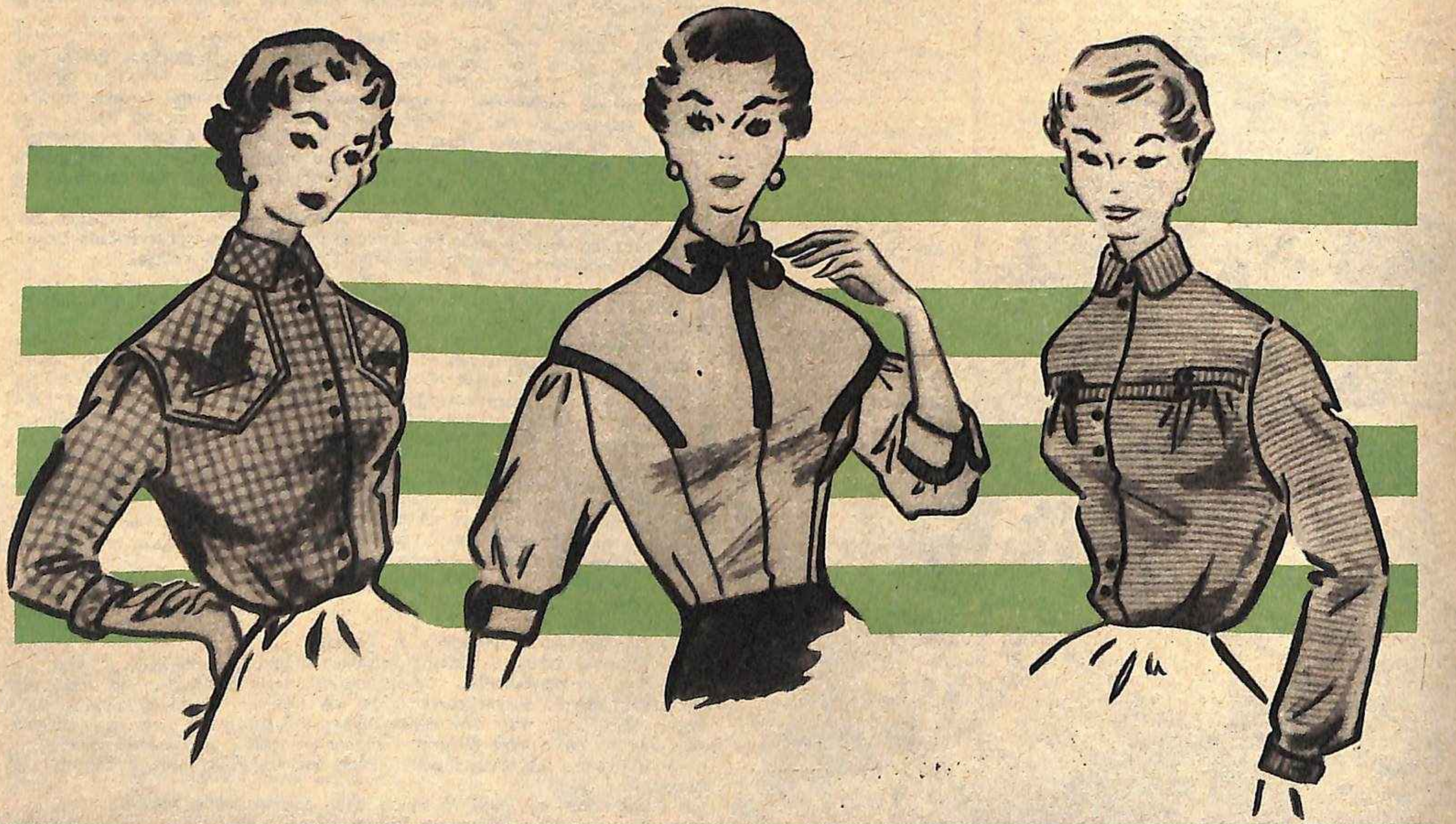

1) Ἡ μπλούζα αὐτὴ εἶναι καμωμένη ἀπὸ φανελλίτσα καρρεδᾶτη κι' ὅλο της τὸ σκέρτσο εἶναι οἱ δύο ἰδιόρρυθμες ντεκοὺπ στὰ πλάγια, ποὺ σχηματίζουν καὶ τὶς δύο τσέπες. 2) Αὐτὴ ἡ μπλούζα γίνεται ἀπὸ μονόχρωμη μάλλινη ποπλίνα καὶ γαρνίρεται μὲ γκρὸ-γκρὲν στὰ πλάγια, στὰ μανίκια καὶ στὸν γιακά. 3) Μπλουζίτσα, ποὺ γίνεται μὲ ριγὲ ποπλίνα. Ὅλο της τὸ σκέρτσο εἶναι ἡ διαφορετικὴ τοποθέτησις στὶς ρίγες τοῦ γιακᾶ, τῶν μανικιῶν καὶ μιᾶς στενῆς φάσας στὸ στῆθος.

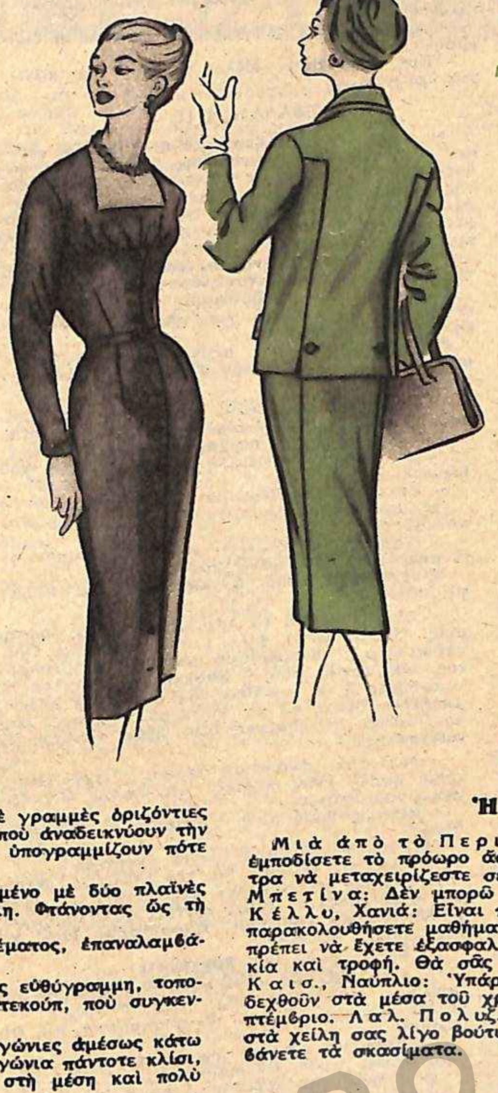

Ἀριστερά: Ὡραῖο φορεματάκι καμωμένο μὲ ζέρσεϋ γκρὶ-ἐλεφάν. Τὸ μπροστινὸ ἀμπιεσμὰν ὀμορφαίνει πολὺ τὸ κορσάζ. Δεξιά: Ὡραιότατο σύνολον ἀπὸ μπλὲ λαβάντ λαινάζ. Δύο «ντεκοὺπ» στολίζουν τὸ πίσω μέρος τῆς ριχτῆς βέστας.

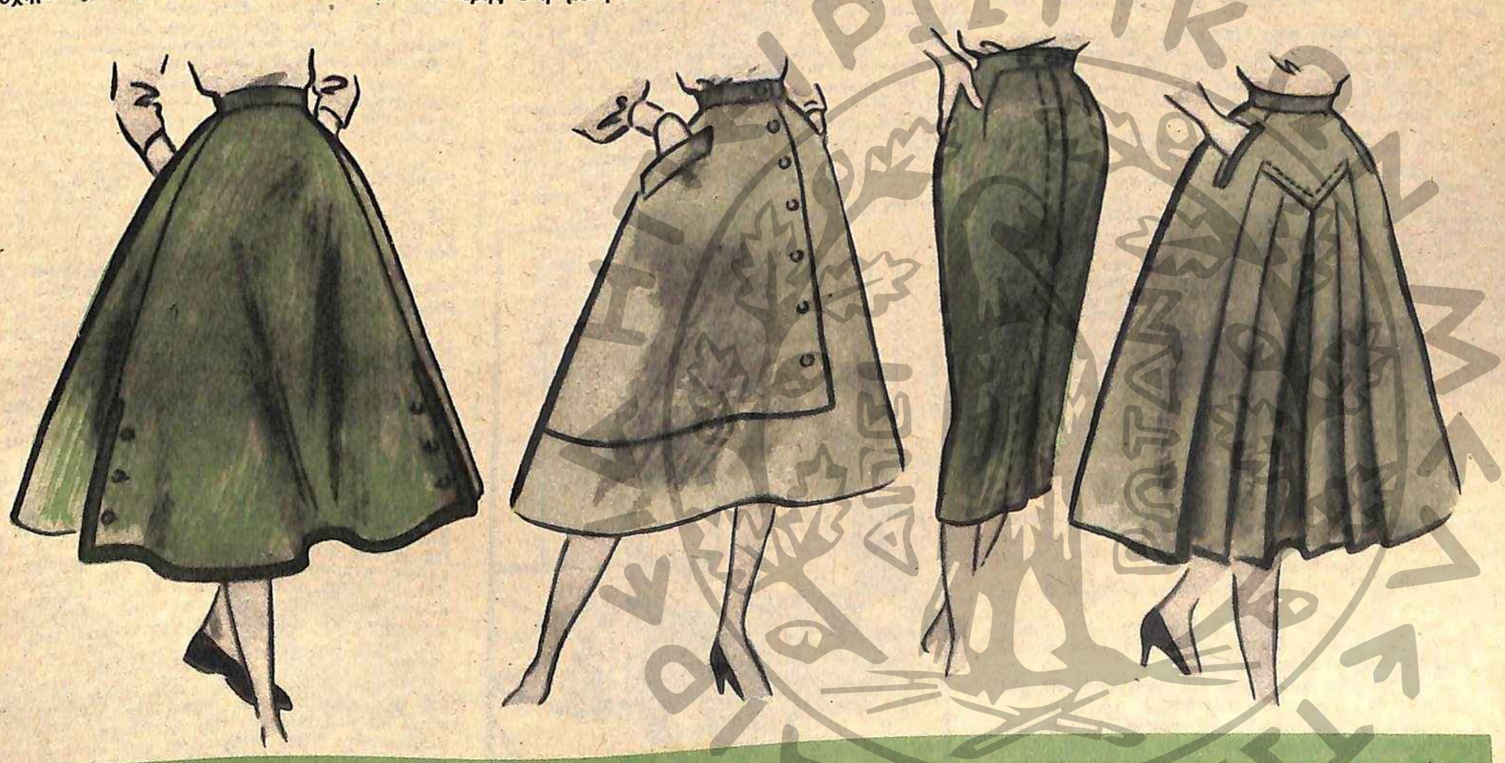

5) Ἡ φούστα ποὺ φοριέται πιὸ πολὺ μὲ ἁπλὲς μπλοῦζες, ἔχει «κοὺπ» κλός. Ἕνα παννώ, ποὺ κουμπώνει στὰ δυὸ πλάγια κάτω γαρνίρεται μὲ γκρὸ-γκρέν. 6) Κι' αὐτὴ εἶναι μιὰ ἰδιόρρυθμη φούστα, ποὺ γίνεται μὲ φανέλλα στὸ χρῶμα τοῦ ἀνθρακίτη. Ἡ κουμπωμένη «ντεκοὺπ» τῆς δίνει πολλὴ χάρι. 7) Φούστα εὐθύγραμμη, καμωμένη ἀπὸ γκρὶ λαινάζ. 8) Τὸ μπροστινὸ φύλλο αὐτῆς τῆς φούστας στηρίζεται σὲ μιὰ «ντεκοὺπ» καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ πιέττες.

Σ' ἕνα σύνολο μὲ ριχτὴ βέστα βάζομε στὰ δυὸ πλάγια ἀπὸ μιὰ κάθετη ντεκοὺπ καὶ μὲ αὐτὴν σχηματίζονται καὶ δύο τσέπες ὁριζόντιες. Στὴν πλάτη ἡ ντεκοὺπ δίνει τὴν ἐντύπωσι ψηλοῦ νωμίτη, ποὺ συνεχίζεται σχηματίζοντας ξέχωρο φύλλο, ποὺ κουμπώνει χαμηλὰ μὲ δυὸ κουμπιά.

ΤΑ ΚΑΡΝΤΙΓΚΑΝ

Δὲν εἶναι βέβαια ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σᾶς μιλᾶμε γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς βέστας-ζιλέ, ποὺ γίνεται ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα καὶ ἀνάλογα μὲ τὸ ὕφασμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ γίνη, ἐκτελεῖ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο προορισμό.

Τὸ καρντιγκὰν μπορεῖ νἆναι μία ἁπλῆ βέστα, ποὺ τὴν φορᾶμε γυρίζοντας στὸ σπίτι. Μπορεῖ νἆναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφός μας στὶς ἐκδρομές. Μπορεῖ νὰ συνοδεύη μιὰ φούστα καὶ μπλούζα κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι μας. Μπορεῖ ἀκόμη νἆναι τὸ συμπλήρωμα μιᾶς ἀμπιγιὲ τουαλεττίτσας. Ἀλλὰ ἂς ἐξετάσωμε τὸ καθένα ἀπ' αὐτά.

Γιὰ τὸ σπίτι τὸ καρντιγκάν σας θὰ εἶναι καμωμένο ἀπὸ ἕνα ἁπαλὸ καὶ ζεστὸ μάλλινο σκωτσέζικο ὕφασμα καὶ θὰ τὸ ρελιάσετε γύρω-γύρω μὲ ἕνα μονόχρωμο σειρῆτι. Μπροστὰ θὰ πέφτη ἐλεύθερο χωρὶς κανενὸς εἴδους κούμπωμα.

Γιὰ τὴν ἐκδρομή σας θὰ προτιμῆστε ἕνα δερμάτινο καρντιγκὰν σ' ἕνα κτυπητὸ χρῶμα καὶ σὲ κοὺπ ραγκλάν.

Γιὰ τὸ βράδυ τὸ καρντιγκάν σας θὰ γίνη ἀπὸ ἕνα λουσᾶτο ὕφασμα, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ ἐναρμονισθῆ μὲ τὴν ἀμπιγιὲ τουαλέττα σας.

Τὰ μπροσέ, τὰ λαμέ, τὰ βελοῦδα, οἱ δαντέλλες, μποροῦν ὅλα νὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὰ ἀμπιγιὲ καρντιγκάν, ποὺ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν τὰ βράδυα.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μιὰ ἀπὸ τὸ Περιστέρι: Δὲν ὑπάρχει, δυστυχῶς, τρόπος νὰ ἐμποδίσετε τὸ πρόωρο ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν. Μόνο τὸ βάψιμο. Πούντρα νὰ μεταχειρίζεστε σὲ χρῶμα ροδακινὶ καὶ κραγιὸν κόκκινο ζωηρό. **Μπετίνα:** Δὲν μπορῶ νὰ μάθω τὴν διεύθυνσι, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. **Κέλλυ, Χανιά:** Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ πετύχετε, ἀλλὰ ὄχι χωρὶς νὰ παρακολουθήσετε μαθήματα σὲ μιὰ Σχολή. Γιὰ νὰ ἔρθετε στὴν Ἀθήνα, πρέπει νὰ ἔχετε ἐξασφαλίσει ὅσα χρήματα σᾶς χρειάζονται γιὰ κατοικία καὶ τροφή. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα ν' ἀποταθῆτε στὴ Χ.Ε.Ν. **Νίκη Καισ., Ναύπλιο:** Ὑπάρχει ἡ Χαροκόπειος Σχολή, ἀλλὰ δὲ θὰ σᾶς δεχθοῦν στὰ μέσα τοῦ χρόνου. Φροντίστε νὰ δώσετε ἐξετάσεις τὸ Σεπτέμβριο. **Λαλ. Πολυζ. Πειραιᾶ:** Πρὶν ἀπὸ τὸ κραγιὸν νὰ περνᾶτε στὰ χείλη σας λίγο βούτυρο ἀπὸ κακάο ἢ λανολίνη. Ἔτσι θὰ προλαμβάνετε τὰ σκασίματα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΑΡΙ ΖΟΡΝΤΑΝ

Τὸ μυστικὸ

ΤΗΣ ΞΑΝΘΕΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Τὸ δωμάτιο ἄρεσε στὸ ξένο καὶ ὑποσχέθηκε στὴ θεία Ὀνωρίνα ὅτι θὰ περνοῦσε τὴν ἄλλη ἡμέρα γιὰ νὰ τὸ νοικιάση. Ἀλλὰ δὲν φάνηκε. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ Ἀνναμπέλλα ἄκουσε ἕνα σφύριγμα κι' εἶδε ἕναν ἄνθρωπο στὸ παράθυρο τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ νὰ τῆς κάνη νοήματα. Μὰ μόλις ἑτοιμαζόταν νὰ τῆς πετάξη κάτι, δυὸ ἄνθρωποι τὸν τράβηξαν μέσα... Τὸ κοριτσάκι ἀνέφερε στὸ Ρισὰρ καὶ στὴ Γκρέτα αὐτὸ τὸ περιστατικὸ καὶ ἡ ζωγράφος κάλεσε τὴν Καζιμὶρ Κὸστ γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆ...

8ον

Ἔπειτα, ἡ Γκρέτα μπῆκε στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ ντυθῆ, λέγοντας συγχρόνως στὴν καμαριέρα της νὰ σερβίρη κάτι στὴν Ἀνναμπέλλα.

Σὲ λίγο ἡ Γκρέτα ξαναγύρισε στὸ ἀτελιέ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα χτύπησε κι' ὁ Καζιμὶρ παρουσιάστηκε. Ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα κι' ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν ἀφήγησι τῆς Ἀνναμπέλλας.

— Καὶ δὲ μοῦ λές, μικρούλα μου, μπορεῖς νὰ μοῦ περιγράψης πῶς εἶναι τὸ μπαλκόνι σας; τὴν ρώτησε.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἄρχισε μὲ λίγα λόγια νὰ τοῦ λέη:

— Τὸ μπαλκόνι μας εἶναι στὴ μέση. Μοιάζει μὲ βεράντα. Πίσω ἔχει τὸν τοῖχο τῆς κουζίνας. Ἀντίκρυ, τὸν τοῖχο μιᾶς αὐλῆς. Ἀριστερὰ ἔχει ἕνα σπίτι καὶ δεξιὰ ἕνα ἄλλο.

— Ποῦ, λοιπόν, παρουσιάστηκε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοῦ ἔκανε νοήματα;

— Στὸ παράθυρο τοῦ ἀριστεροῦ σπιτιοῦ...

— Καὶ ποιοὶ κάθονται σ' αὐτό;

— Στὸ πρῶτο πάτωμα κάθεται μιὰ χήρα κυρία, τὸ δεύτερο νοικιάζεται, τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο εἶναι νοικιασμένα, ἀλλὰ ὅλοι λείπουν στὴν ἐξοχή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ γωνιακὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος, ποὺ εἶναι πιὸ κοντυνὸ στὸ μπαλκόνι μας. Τὸ σπίτι αὐτό, ἀπὸ μπροστὰ βλέπει σὲ μιὰ λεωφόρο καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῆ πὼς τὰ πίσω παράθυρά του εἶναι ἀπέναντι στὸ φτωχόσπιτό μας.

— Φαίνεται πὼς ὁ φίλος μας εἶχε ἀπὸ πρὶν μελετήσει καλὰ τὰ κατατόπια, εἶπε ὁ Καζιμίρ. Μήπως ἡ θειά σου, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, δέχθηκε κανένα στὸ σπίτι σας;

— Ναί! Ναί! φώναξε ἡ Ἀνναμπέλλα. Ἕνας κύριος ἦρθε νὰ νοικιάση ἕνα δωμάτιο! Λέτε, νὰ εἶν' αὐτός;

— Ποιός κύριος; ρώτησαν μαζὶ ὁ Καζιμὶρ κι' ἡ Γκρέτα.

Ἡ Ἀνναμπέλλα τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία μὲ τὸν πλούσιο μετανάστη, ποὺ ζήτησε δωμάτιο κι' ἀφοῦ εἶδε καλὰ-καλὰ τὸ σπίτι τους, ὕστερα ἐξαφανίσθηκε...

— Βγῆκε καὶ στὸ μπαλκόνι; ρώτησε ὁ Καζιμίρ.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε ἡ θεία μου. Καὶ μάλιστα αὐτὴ τοῦ τὸ ἔδειξε, γιὰ νὰ βγαίνη καὶ νὰ κάθεται νὰ παίρνη δροσιά.

— Γιατὶ δὲν ἐρχόσουν πιὸ γρήγορα νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλ' αὐτά; τὴν ρώτησε ὁ Καζιμίρ.

— Δὲν φανταζόμουν ὅτι μποροῦσαν νὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν, ἀποκρίθηκε δειλὰ ἡ μικρή.

— Νὰ ξέρης ὅτι κάθε πληροφορία εἶναι γιὰ μᾶς χρήσιμη. Ἂν τύχη καὶ δῆς τίποτα τὸ ἀσυνήθιστο, νὰ ἔρθης νὰ μὲ εἰδοποιήσης ἀμέσως.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν σᾶς εἰδοποίησα γιατὶ δὲν ἤξερα...

— Πρόσεχε, λοιπόν, ξαναεῖπε ὁ Καζιμὶρ καὶ σηκώθηκε.

— Τόσο γρήγορα φεύγετε; τὸν ρώτησε ἡ ζωγράφος.

— Ναί, ἀπάντησε. Θέλω νὰ πάω νὰ κάνω μιὰ ἔρευνα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ κυρία ντὲ Λεὸν ἦταν μιὰ πολὺ καθὼς πρέπει γυναῖκα. Τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἄλλοτε θὰ ἦταν ὡραῖο, εἶχε τώρα πάνω του τὴ σφραγίδα τῆς λύπης. Τὰ κάτασπρα μαλλιά της ἐρχόνταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ δροσερὸ δέρμα του, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι τὴν εἶχαν ἀσπρίσει οἱ λύπες καὶ ὄχι τὰ χρόνια.

Ἦταν μαυροντυμένη καὶ καθόταν πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, πλέκοντας ντεντέλλα.

Ξαφνικά, ἕνα κουδούνισμα τῆς πόρτας τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ πάη ν' ἀνοίξη. Δὲν περίμενε κανένα...

Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, παρουσιάστηκε μπροστά της ἕνας ψηλὸς ἄνδρας, ποὺ δὲν τὸν γνώριζε.

— Ἡ κυρία ντὲ Λεόν; ρώτησε ἐκεῖνος, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Καζιμὶρ Κόστ, δημοσιογράφος. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω. Θέλω μιὰ μικρὴ πληροφορία νὰ μοῦ δώσετε...

— Εὐχαρίστως. Περᾶστε...

Ἡ κυρία ντὲ Λεὸν ὡδήγησε τὸν Καζιμὶρ στὸ σαλόνι της.

— Καθῖστε, παρακαλῶ, τοῦ εἶπε. Λοιπὸν σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη;

Ὁ Καζιμίρ, ἀφοῦ τὴν κύτταξε καλὰ-καλά, τῆς εἶπε:

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κάνω πολλὲς ἐρωτήσεις. Ἁπλούστατα, θέλω μιὰ πληροφορία. Πρόκειται γιὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ πρώτου πατώματος, ποὺ εἶστε ἐσεῖς ἡ ἰδιοκτήτρια. Ἐπειδὴ τὸ νοικιάζετε ἢ τὸ πουλᾶτε, ἂν δὲν κάνω λάθος, μπορεῖ καθένας νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ. Μήπως, λοιπόν, αὐτὲς τὶς ἡμέρες σᾶς ἦρθε κανένας ἐνοικιαστής;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἦρθε δυὸ-τρεῖς φορὲς ἕνας κύριος, μὰ ἔπειτα δὲν ξαναπαρουσιάστηκε...

— Μήπως θυμόσαστε περίπου τί ἄνθρωπος ἦταν;

Ἡ κυρία ντὲ Λεὸν ἔμεινε σκεπτική.

— Ἂν τὸν ἔβλεπα θὰ τὸν γνώριζα, ἀπάντησε, ἀλλὰ νὰ σᾶς τὸν περιγράψω δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο. Ἦταν κοντός, φαλακρός, φοροῦσε γκρῖζο κοστοῦμι, σαραντάρης ἴσως κι' εἶχε ξενικὴ προφορά.

— Τίποτ' ἄλλο δὲν προσέξατε;...

— Στὸ δεξὶ μάγουλό του εἶχε ἕνα μεγάλο σημάδι...

Ὁ Καζιμὶρ φάνηκε εὐχαριστημένος καὶ συνέχισε:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πόσες φορὲς ἦρθε καὶ ποιὲς μέρες, ἂν θυμᾶστε;

— Ἦρθε τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Κύτταξε καλὰ-καλὰ τὸ σπίτι, καὶ εἶπε ὅτι θὰ ξαναρχόταν, νὰ τὸ ξαναϊδῆ. Ὕστερα ἦρθε δυὸ φορὲς ἀκόμη. Μὰ ἐπειδὴ τὸ κλειδὶ τὸ ἔχει ὁ θυρωρός, δὲν τὸν συνώδευσα ἐγώ...

— Τὴν πρώτη ὅμως φορὰ ποὺ τὸν συνωδεύσατε ἡ ἴδια, δὲν προσέξατε τίποτα τὸ περίεργο στοὺς τρόπους του; Θέλω νὰ πῶ μήπως πρόσεξε ὡρισμένα δωμάτια περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα;

— Τὸ δεύτερο πάτωμα εἶναι ἴδιο μ' αὐτὸ ἐδῶ. Ἔχει τρία δωμάτια στὸ δρόμο καὶ τρία πίσω, ποὺ βλέπουν στὴ βεράντα ἑνὸς φτωχόσπιτου. Ὁ κύριος φάνηκε κάπως δυσαρεστημένος, ποὺ βρισκόντουσαν τὰ παράθυρα κοντὰ στὴ βεράντα ἐκείνη. Τὸν καθησύχασα, τονίζοντάς του ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πρωϊνὲς ὧρες, δὲν βγαίνει κανεὶς στὴ βεράντα...

— Μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ εἴπατε φάνηκε ὅτι πείσθηκε;

— Μοῦ φαίνεται, γιατὶ δὲν ἔκανε πιὰ λόγο γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό...

Ὁ Καζιμίρ, ἀφοῦ συλλογίσθηκε λίγο, εἶπε στὴν κυρία ντὲ Λεόν:

— Ξέρετε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σήμερα στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ βρισκόταν στὸ διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος;

— Σήμερα; Δὲν ξέρω τίποτα! Νὰ ρωτήσουμε τὸν θυρωρό. Αὐτὸς κάτι θὰ μᾶς πῆ...

Ἡ κυρία ντὲ Λεὸν πῆρε ἀμέσως τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο.

Σὲ λίγα λεπτὰ παρουσιάστηκε ὁ θυρωρός, ἕνας ἄντρας καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων, μὲ φουσκωμένα μάγουλα καὶ γυαλιστερὴ μύτη.

Στὴν ἀρχὴ ἔκανε πὼς δὲν θυμόταν τίποτα, γιατὶ φοβόταν μήπως τὸν μαλλώση ἡ κυρία του.

Ὕστερα ὅμως ὡμολόγησε πὼς εἶχε ἔρθει ἕνας κύριος τὸ πρωΐ καὶ εἶχε ζητήσει νὰ δῆ τὸ διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος.

— Μήπως ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε ρθῆ καὶ τὸ Σάββατο; ρώτησε ὁ Καζιμίρ.

— Μάλιστα. Ἦταν ὁ ἴδιος...

— Καὶ πῶς τοῦ ἐπέτρεψες ν' ἀνέβη μονάχος του ἐπάνω;

Ὁ θυρωρὸς ἔξυσε τὸ κεφάλι του, μὴ ξέροντας τί ν' ἀπαντήση.

— Πάντα ἀνέβαινα μαζί του, εἶπε. Ἀλλὰ σήμερα ἔπρεπε νὰ βρίσκωμαι κοντὰ στοὺς ἐργάτες, ποὺ διορθώνουν τὴν ταράτσα καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ξεκλείδωσα, λοιπόν, τὴν πόρτα καὶ τὸν ἄφησα νὰ μπῆ. Εἶπα μέσα μου: «Τί θὰ κάνη; Ἄδειο εἶναι...» Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο κατέβηκα. Βρῆκα τὴν πόρτα ἀνοιχτή, μὰ δὲν ἦταν μέσα κανείς.

— Ὅσο ἔλειπες ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο, ποιός ἦταν στὴ θέσι σου;

Ὁ θυρωρὸς ἄρχισε νὰ ξεροκαταπίνη. Τὰ πράγματα γινόντουσαν σκοῦρα μὲ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ Καζιμίρ.

— Εἶχα ἀφήσει στὴν πόρτα τὴ γυναῖκα μου. Μὰ δὲν πρόφτασα νὰ πάω στοὺς μαστόρους κι' ἐκείνη εἶχε γυρίσει πάλι στὴν κουζίνα...

— Κι' ἂν σοῦ πῶ ὅτι στὸ διάστημα αὐτὸ μπῆκαν κι' ἄλλοι δυὸ ἄνθρωποι μέσα στὸ ἴδιο διαμέρισμα, πῶς θὰ σοῦ φανῆ;

— Ὄχι μόνο δυό, ἀλλὰ εἴκοσι δυὸ μποροῦσαν νὰ μποῦν μέσα, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα μου ἄφησε ἐλεύθερη τὴν εἴσοδο. Ἐγὼ μιὰ φορά, ὅταν γύρισα, δὲν εἶδα τίποτα...

Ὁ Καζιμὶρ δὲν χρειαζόταν πιὰ τὸ θυρωρό. Γυρίζοντας στὴν κυρία ντὲ Λεόν, τῆς εἶπε:

— Κυρία μου, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς κάνω μιὰ τελευταία ἐρώτησι. Μήπως τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀκούσατε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας κανένα θόρυβο;

— Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔλειπα στὴν ἐκκλησία, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη...

— Δὲν πειράζει, κυρία, εἶπε ὁ δημοσιογράφος. Καὶ τὰ λίγα ἐκεῖνα ποὺ ἔμαθα ἀπὸ τὸ θυρωρό σας εἶναι ἀρκετὰ διαφωτιστικά. Ἴσως νὰ μὲ βοηθήσουν σὲ κάτι...

Ἔπειτα, ἀφοῦ χαιρέτησε τὴν κυρία ντὲ Λεόν, σηκώθηκε νὰ φύγη. Εἶχε φροντίσει νὰ τῆς δείξη ὅτι ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε νὰ φέρεται, γιατὶ δὲν τῆς εἶχε κάνει καμμιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτησι. Μὰ ἡ κυρία ντὲ Λεὸν φαινόταν ἀδιάφορη γιὰ κάθε τί ποὺ ἦταν ἄσχετο μ' αὐτήν, ὅπως εἶναι ὅλοι ὅσοι δὲν ἔχουν στὸ νοῦ τους παρὰ μόνο τὶς δικές τους στενοχώριες. Εἶχε ἀπαντήσει πρόθυμα στὶς ἐρωτήσεις τοῦ Κόστ. Μὰ τί τὴν ἐνδιέφερε γιὰ ποιὸ λόγο ζητοῦσε ἐκεῖνος πληροφορίες; Ἡ σκέψι της βρισκόταν ἀλλοῦ. Ἔτσι, ὅταν ἔφυγε ὁ δημοσιογράφος, ἡ κ. ντὲ Λεὸν κάθισε πάλι στὴ θέσι της κι' ἐξακολούθησε τὸ πλέξιμο τῆς ντεντέλλας της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ἡ θεία Ὀνωρίνα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐκεῖνος ὁ μετανάστης τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ νοίκιαζε τὸ δωμάτιο καὶ τὴν κορόϊδεψε, εἶχε γίνει καχύποπτη. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἔμπαινε στὸ μαγαζί της τὸν λοξοκύτταζε. Μονάχα στοὺς τακτικοὺς πελάτες της δὲν ἔδινε μεγάλη σημασία. Ἂν καὶ οἱ πελάτες αὐτοὶ ἦταν τὰ παιδάκια, ποὺ πήγαιναν νὰ ψωνίσουν τετράδια, μολύβια καὶ καραμέλλες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

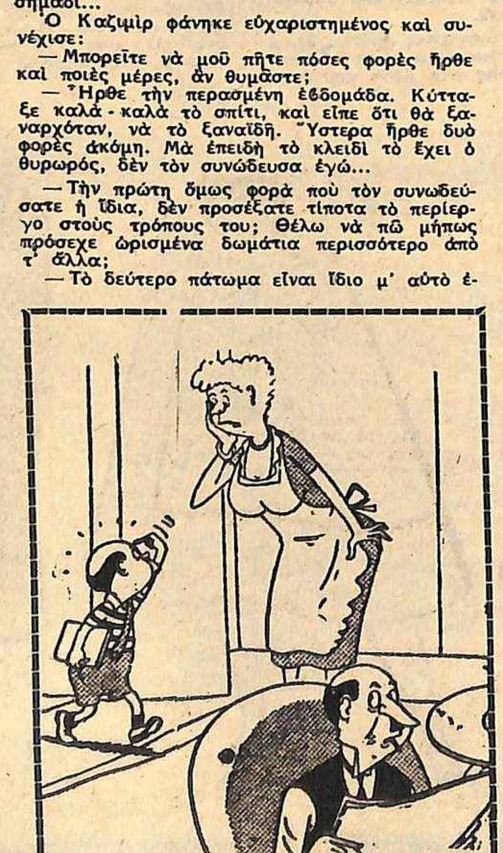

—Πῆγα, μαμᾶ, στὸ κουρεῖο κι' ἔκοψα τὰ μαλλιά μου, ὅπως ὁ μπαμπᾶς!...

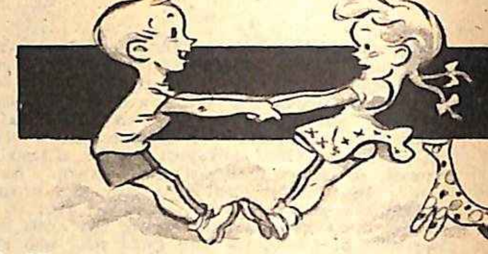

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ ἄπιστη ἀδελφή

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ στὴ Λιθουανία ζοῦσε ἕνας βασιλιᾶς ποὺ τὸν βάραινε μιὰ τρομερὴ κατάρα. Εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του κι' οἱ ὑπήκοοί του πίστευαν πὼς τὴν εἶχε σκοτώσει ἐπειδὴ τὴ ζήλευε... Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ καημένη ἡ βασίλισσα, ποὺ τώρα τὴν σκέπαζε τὸ χῶμα, ἦταν μιὰ πολὺ ἄτυχη γυναῖκα. Εἶχε ἀτυχήσει καὶ στοὺς δυὸ γάμους της καὶ εἶχε πεθάνει πρόωρα. Ὁ πρῶτος της ἄντρας ἦταν ὁ βασιλιᾶς τῆς Λεττονίας, γειτονικῆς χώρας μὲ τὴ Λιθουανία. Ἀπὸ αὐτὸν τὸ γάμο εἶχε ἀποκτήσει ἕνα κοριτσάκι. Ὅταν ὅμως ὁ βασιλιᾶς τῆς Λιθουανίας τοῦ κήρυξε τὸν πόλεμο, ὁ βασιλιᾶς τῆς Λεττονίας νικήθηκε κι' ἐγκατέλειψε τὴ χώρα του γιὰ νὰ σωθῆ, ἀφίνοντας χωρὶς νὰ τὸ θέλη, αἰχμάλωτες στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ του τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ μικρή του κόρη. Ἡ δύστυχη βασίλισσα ἦταν μιὰ πολὺ ὡραία γυναῖκα κι' ὁ βασιλιᾶς τῆς Λιθουανίας τὴν ἀνάγκασε νὰ γίνη γυναῖκα του καὶ βασίλισσα τῆς χώρας του.

Ἀπὸ τὸν γάμο αὐτὸν γεννήθηκε ἕνα ἀγόρι, ποὺ ὅταν μεγάλωσε, ἔμαθε πὼς ἡ ἀδελφή του ἦταν ἀπὸ ἄλλο πατέρα.

—Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας τῆς Ἰλεάνας; ρώτησε τὸ βασιλόπουλο.

—Ὁ βασιλιᾶς τῆς Λεττονίας, τοῦ φανέρωσε ὁ πατέρας του.

—Τότε πρέπει νὰ τὴ δώσουμε πίσω σ' ἐκεῖνον! εἶπε τὸ βασιλόπουλο. Ποιὸς ξέρει πόσο θὰ λυπᾶται ποὺ δὲν τὴν ἔχει κοντά του...

—Τὸ ταξίδι ὅμως εἶναι κουραστικὸ κι' ἐπικίνδυνο! τοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας του.

Τὸ βασιλόπουλο ὅμως, ἐπειδὴ στηριζόταν στὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, ξεκίνησε γιὰ τὸ μακρυνό του ταξίδι, ὡπλισμένο μόνο μ' ἕνα τόξο. Μαζί του εἶχε καὶ τὴν ἀδελφή του, τὴν Ἰλεάνα ποὺ ἦταν κακή, καὶ τὸν μισοῦσε.

Ἡ βασιλοπούλα αὐτὴ δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι, ὅταν ἔμαθε πὼς πατέρας της ἦταν ὁ βασιλιᾶς τῆς Λεττονίας. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔνοιαζε ἦταν τὸ κουραστικὸ ταξίδι ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ κάνη ὁ ἀδελφός της. Γι' αὐτὸ συλλογιζόταν νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Διασχίζοντας ἕνα δάσος, τὰ δυὸ ἀδέλφια συνάντησαν πρῶτα ἕνα λιοντάρι μὲ τρία μικρὰ λιονταράκια καὶ τὸ βασιλόπουλο ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ σκοτώση μὲ τὸ τόξο του.

—Μὴ μὲ σκοτώνης, τὸν παρακάλεσε τὸ λιοντάρι, καὶ θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά μου. Θὰ σοῦ εἶναι πιστὸς φίλος...

Τὸ βασιλόπουλο δέχθηκε τὴν πρότασι τοῦ λιονταριοῦ. Τοῦ χάρισε τὴ ζωὴ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Πίσω του τώρα ἀκολουθοῦσε ἕνα λιονταράκι.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, διασχίζοντας τ' ἀπέραντα δάση, τὸ βασιλόπουλο καὶ ἡ Ἰλεάνα εἶχαν συντροφιά τους ἄλλα τρία ζῶα. Μιὰ μικρὴ ἀρκούδα, ἕνα λαγουδάκι καὶ μιὰ μικρὴ ἀλεποῦ ποὺ τοὺς τὰ εἶχαν χαρίσει οἱ γονεῖς τους.

Ἡ Ἰλεάνα παραπονιόταν κάθε τόσο.

—Τὸ ταξίδι μας θὰ κρατήση πολύ, καθὼς φαίνεται, εἶπε στὸν ἀδελφό της. Τὰ ζῶα θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ μᾶς φᾶνε.

—Μὴ φοβᾶσαι, Ἰλεάνα, τὴν καθησύχασε τὸ βασιλόπουλο. Δὲν βλέπεις πὼς ἡ ἀλεποῦ δὲν τρώει τὸ λαγό; Πῶς θὰ φάη ἐμᾶς τὸ λιοντάρι καὶ ἡ ἀρκούδα;

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες, ἔφτασαν σ' ἕνα κάστρο, στὰ σύνορα τῆς Λεττονίας, μὰ τὸ βρῆκαν κυριευμένο ἀπὸ λῃστές.

Τὸ βασιλόπουλο τότε μὲ τὴ βοήθεια τῶν πιστῶν ζώων, τοὺς ἐξόντωσε καὶ βρῆκε μὲ τὴν ἀδελφή του ἄσυλο στὸ κάστρο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ποὺ τὸ βασιλόπουλο καὶ τὰ πιστά του ζῶα πῆγαν νὰ κυνηγήσουν, ἀφίνοντας μόνη τὴν Ἰλεάνα, ἕνας ἀπὸ τοὺς λῃστές, ποὺ ἔκανε τὸν σκοτωμένο, πλησίασε τὴν βασιλοπούλα καὶ τῆς πρότεινε τὴ φιλία του...

Ἐκείνη τότε, ποὺ συλλογίστηκε ἀμέσως τὴν ἐκδίκησί της, τοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ τοῦ ἐξήγησε τὸ σκοπό της.

—Γιὰ νὰ πετύχουμε τὴν ἐξόντωσι τοῦ ἀδελφοῦ σου, τῆς εἶπε τότε ὁ λῃστής, θὰ κάνης ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ... Δέχεσαι;

—Ναί! ἀπάντησε, ἡ ἄπιστη ἀδελφή.

Κι' ἄκουσε ὅ,τι τῆς εἶπε ὁ λῃστής.

Ὅταν τὸ βασιλόπουλο γύρισε ἀπὸ τὸ κυνῆγι, τὴν βρῆκε νὰ τὸν περιμένη στὸ παράθυρο. Ὁ λῃστὴς ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ βαρειὰ κουρτίνα.

—Ἀδελφέ μου, εἶσαι πολὺ δυνατός; τὸν ρώτησε ἡ Ἰλεάνα, ξαφνικά.

—Πάρα πολὺ δυνατός! ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια τὸ βασιλόπουλο. Δὲν εἶδες ὅτι μὲ φοβήθηκαν τ' ἀγρίμια κι' οἱ λῃστές;

—Ἂν σὲ δέσω, μπορεῖς νὰ λυθῆς; ρώτησε πάλι ἡ Ἰλεάνα.

Τὸ βασιλόπουλο δέχθηκε τότε νὰ τὸ δέση. Τὴν πρώτη λοιπὸν καὶ τὴ δεύτερη φορὰ ἔσπασε τὰ δεσμά του. Τὴν τρίτη φορὰ ὅμως ἐπειδὴ τὸ σχοινὶ ἦταν πολὺ χοντρό, δὲν τὰ κατάφερε. Ὡμολόγησε τὴν ἧττα του καὶ εἶπε τῆς ἀδελφῆς του νὰ τὸ λύση.

Μὰ ἐκείνη ἔκανε νόημα στὸ λῃστὴ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του.

Μὲ μιᾶς τὸ βασιλόπουλο κατάλαβε τὴν παγίδα τῆς ἄπιστης ἀδελφῆς του καὶ σκύβοντας μπόρεσε νὰ φέρη στὰ χείλη του τὸ μακρὺ κυνηγετικὸ κέρας, ποὺ εἶχε στὴ ζώνη του. Κι' ἐνῶ ὁ λῃστὴς πλησίαζε, κρατῶντας τὸ μαχαίρι του, τὸ βασιλόπουλο πρόφτασε καὶ σάλπισε μὲ τὸ κέρας τρεῖς φορές...

Πρῶτο τότε ἔφτασε τὸ λιοντάρι, ποὺ χύμηξε πάνω στὸ λῃστή. Ἔπειτα ἦρθε ἡ ἀλεποῦ, ποὺ δάγκασε τὸ σχοινὶ καὶ τὸ ἔκοψε, ἐνῶ ἡ ἀρκούδα κρατοῦσε ἀκίνητη τὴν Ἰλεάνα.

Ἡ προδοσία αὐτὴ λύπησε πολὺ τὸ βασιλόπουλο. Δὲν τὴν τιμώρησε ὅμως τὴν ἀδελφή του, ὅσο ἄξιζε, γιατὶ εἶχε καλὴ καρδιά.

Τὴν ἐμπιστεύθηκε στὰ πιστά του ζῶα γιὰ νὰ τὴν πᾶνε στὸν πατέρα της. Ἔπειτα, θὰ ἦταν ἐλεύθερα νὰ γυρίσουν κοντὰ στοὺς γονεῖς τους. Κι' ἐκεῖνο πῆρε μόνο του τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ κι' ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ἔφτασε στὸ βασίλειο τοῦ πατέρα του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ μυαλὸ

—Πατέρα μου, εἶναι φυσικὸ
κάθε καλό μας καὶ κακό...
Κι' ἐγὼ ποὺ τεμπελιάζω.
δὲν πρέπει νὰ χολιάζω
κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου
καὶ τοῦ φτωχοῦ μυαλοῦ μου...
—Παιδάκι μου, ὄχι, ὄχι!
Ὁ ἄνθρωπος δὲν τὤχει
ποτέ του λίγο τὸ μυαλό,
σὰν νοιώθη ποιὸ εἶναι τὸ καλό...
Μὰ ὅπως ὁ σιδηρουργὸς
στ' ἀμόνι του ποτέ του ἀργὸς
δὲν μένει, κι' ὁλοένα
φυσῶντας μὲ τὰ φυσερά,
χτυπᾶ ὡς νὰ δῆ τὰ πιὸ σκληρὰ
σιδερικὰ πλασμένα
καθὼς ἐκεῖνος θέλει,
Ἔτσι καὶ τὸ σκληρὸ μυαλό,
θὰ γίνη κάποτ' ἁπαλό,
μικρούτσικε τεμπέλη,
καὶ θὰ πλασθῆ μ' ὑπομονή,
καθὼς τὸ θέλεις νὰ γενῆ,
φτάνει νὰ μὴν τ' ἀφίσης
καὶ τὸ παραμελήσης!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου

Στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ὁ δάσκαλος περιγράφει στοὺς μικροὺς μαθητὰς τὸ «τέλος τοῦ κόσμου».

—Ἀστραπὲς, λέει, θὰ γεμίσουν τὸν οὐρανό, κεραυνοὶ θὰ πέφτουν ὁ ἕνας ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλο, οἱ πόλεις θὰ γκρεμιστοῦν, φλόγες θὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὴ γῆ κι' οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν καὶ θὰ βγοῦν ἀπὸ τοὺς τάφους τους γιὰ τὴν ὑπερτάτη κρίσι...

Οἱ μαθηταὶ ἄκουγαν ὅλα αὐτὰ μὲ προσοχὴ καὶ φοβισμένοι. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Λευτεράκης σηκώνει τὸ δάχτυλο.

— Τί θέλεις, παιδί μου; ρωτάει ὁ δάσκαλος.

Καὶ ὁ μικρὸς μαθητής:

— Κύριε, τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ κλείσουν καὶ τὰ σχολεῖα;...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ἡ Λιλίκα πάει στὸ σπίτι τοῦ φίλου τους κ. Μίμη καὶ καμαρώνει τὸ καινούργιο λυκόσκυλο. Σὲ μιὰ στιγμὴ πλησιάζει νὰ τὸ χαϊδέψη.

—Μὴ τὸ πειράζης, παιδί μου, τῆς λέει ὁ κ. Μίμης, γιατὶ θὰ σὲ δαγκώση.

—Γιατί;

—Μὰ δὲν σὲ γνωρίζει ἀκόμα.

—Τότε πέστε του πὼς μὲ λένε Λιλίκα!

★

Ἡ κ. Περσεφόνη ἔχει δυὸ παιδιὰ ποὺ τὰ λατρεύει. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, ὁ Γιαννάκης, τῆς λέει:

—Μαμᾶ, ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅσο μ' ἀγαπᾶς ἐσύ.

—Νομίζω ὄχι, Γιαννάκη μου. Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες;

—Γιατὶ ἐσὺ ἔχεις δυὸ παιδιά, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω μιὰ μονάχα μανούλα!...

★

Ἡ μαμᾶ: Πήγαινε, Μπέμπη, νὰ κοιμηθῆς κι' εἶναι ἀργά. Τὰ πουλάκια εἶναι κιόλας στὶς φωλίτσες τους...

Ὁ Μπέμπης ξυπνάει τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὶς πέντε καὶ φωνάζει:

—Μαμᾶ, ξύπνα κι' εἶναι ἀργά! Οἱ μανοῦλες τῶν πουλιῶν ἔχουν πάει κιόλας ἔξω νὰ φέρουν τὸ φαΐ στὰ παιδάκια τους!

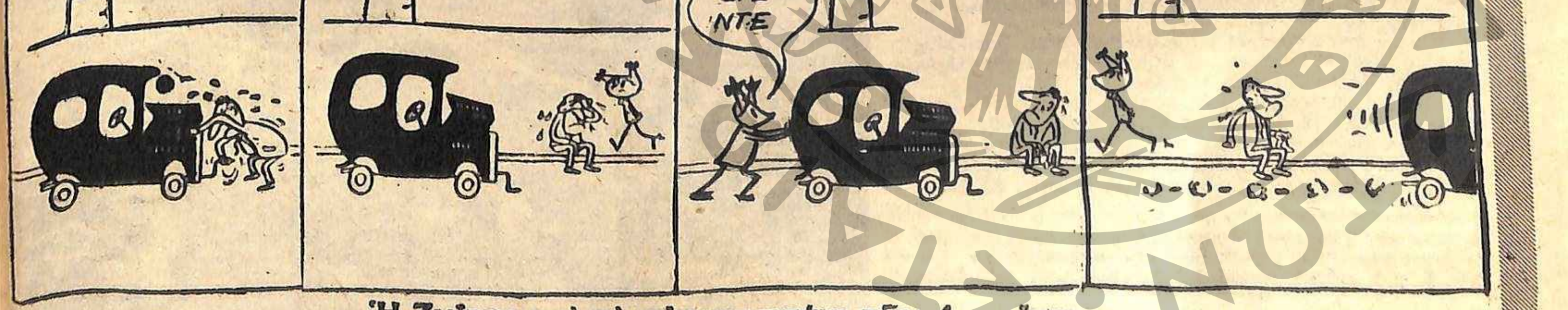

Ἡ Ζωίτσα καὶ τὸ αὐτοκινητάκι τῶν 4... ἵππων.

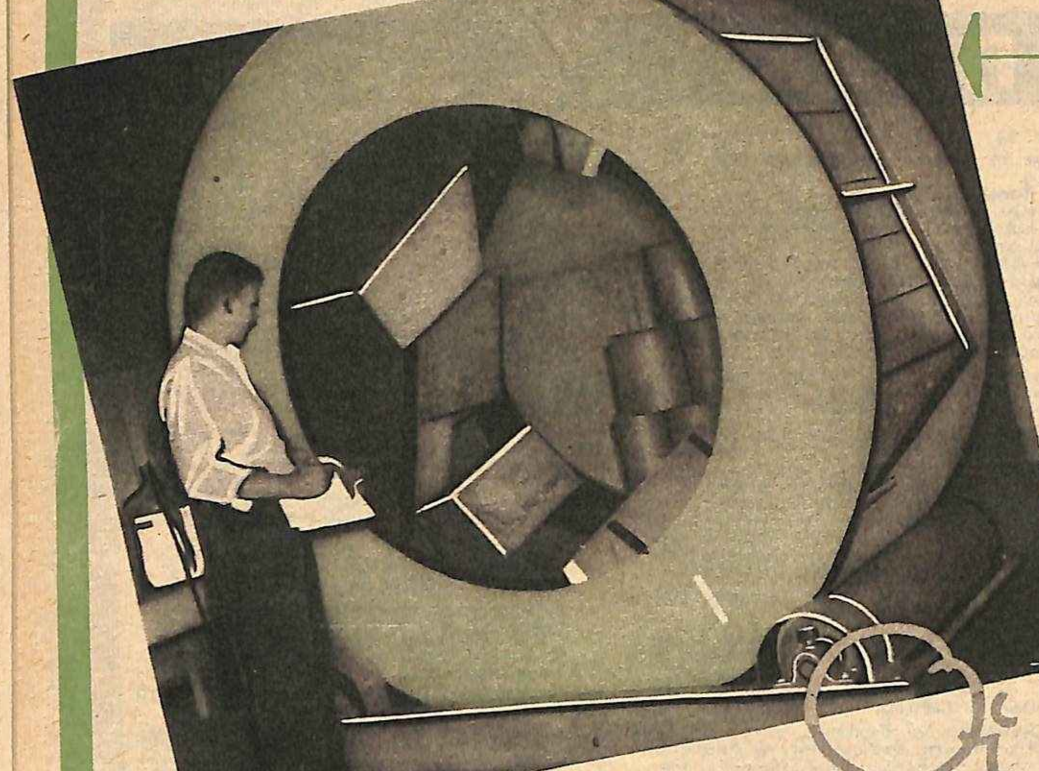

Μιὰ ἀπὸ τὶς δοκιμὲς ποὺ γίνονται στὸ Ἰνστιτοῦτο, γιὰ τὴ μέτρησι τῆς ἀντοχῆς τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ χαρτιοῦ.

Οἱ πρόοδοι στὴ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ τοῦ ΧΑΡΤΙΟΥ

Θὰ παράγεται χαρτόμαζα ἀπὸ μύκητες

ΚΑΘΕ βδομάδα, ὑποβάλλονται ἕνα σωρὸ παράξενα ἐρωτήματα καὶ προβλήματα στὸ «Ἰνστιτοῦτον Χημείας τοῦ Χάρτου» τοῦ Ἄπλετον (Ἡνωμ. Πολιτεῖες). Μιὰ βιομηχανία π.χ. ζητάει συμβουλὲς γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς εἴδους χαρτιοῦ ταπετσαρίας, ποὺ νὰ περιέχη ἐντομοκτόνο καὶ νὰ σκοτώνη τὶς μυῖγες. Ἄλλη θέλει ὁδηγίες γιὰ νὰ φτιάξη χάρτινα ἀδιάβροχα ἢ ὀμπρέλλες. Ἄλλη ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν κατασκευὴ χαρτιοῦ περιτυλίγματος ποὺ νὰ δίνη μιὰ εἰδικὴ γεῦσι στὰ τρόφιμα...

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ ζητᾶνε οἱ ἐνδιαφερόμενοι, εἶναι ἀπραγματοποίητα. Ἄλλα ὅμως ἔχουν ἤδη κατορθωθῆ, χάρις στὴ βοήθεια τοῦ Ἰνστιτούτου — ὅπως π.χ. τὸ χαρτὶ ταπετσαρίας μὲ τὸ ἐντομοκτόνο.

Λιγώτερο ἐντυπωσιακές, ἀλλὰ πολὺ σπουδαιότερες, εἶναι οἱ βασικὲς ἔρευνες τῶν εἰδικῶν τοῦ Ἰνστιτούτου γιὰ τὴν παραγωγὴ καλλίτερων χάρτινων προϊόντων.

Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Κινέζος Τσάϊ - Λοὺν ἐφεῦρε τὸ χαρτὶ — 100 περίπου χρόνια πρὸ Χριστοῦ — ὡς σήμερα ἀκόμη, ἡ χαρτοποιΐα ἦταν περισσότερο μιὰ τέχνη, παρὰ μιὰ ἐπιστήμη. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ ξέρουν π.χ. οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου ὅτι σ' ἕνα τόννο χαρτομάζης περιέχονται περίπου 3.870.000.000 ἶνες, ὁμολογοῦν ὅμως ὅτι δὲν ἔχουν πολλὲς γνώσεις γιὰ τὶς ἶνες αὐτές.

Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τοῦ Ἰνστιτούτου εἶναι ἡ αὔξησις αὐτῶν τῶν γνώσεων, ὥστε ἡ χαρτοποιΐα τοῦ μέλλοντος νὰ βασίζεται περισσότερο στοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνες, παρὰ στὴν ἁπλὴ ἐμπειρία. Γι' αὐτὸ ἐργάζονται καὶ ἐρευνοῦν συνεχῶς τὰ 235 μέλη τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου Χημείας τοῦ Χάρτου.

Ἕνα ἀπ' τὰ βασικὰ προβλήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν, εἶναι ἡ χρησιμοποίησι τῶν ὑποπροϊόντων τῆς χαρτοβιομηχανίας. Κάθε χρόνο, τὰ χαρτοποιεῖα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ τοῦ Καναδᾶ συγκεντρώνουν 2.500.000 τόννους λιγνίνη, 600.000 τόννους ζυμώσιμα σάκχαρα καὶ 125.000 τόννους ὀξεικὸν ὀξύ. Ἀπ' τὰ ὑποπροϊόντα αὐτά, τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ἡ λιγνίνη — ἡ ὀργανικὴ οὐσία ποὺ ἀποτελεῖ, μαζὶ μὲ τὴν κυτταρίνη, τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ ξύλου. Κατὰ τοὺς ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου, ἡ λιγνίνη θὰ συναγωνίζεται μιὰ μέρα τὴ λιθανθρακόπισσα καὶ τὸ πετρέλαιο, ὡς πηγὴ συνθετικῶν χημικῶν οὐσιῶν. Οἱ χημικοὶ τὴν ἐξετάζουν τώρα ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψουν τὰ μυστικά της.

Ἔχουν ἤδη μπορέσει νὰ παρασκευάσουν βανιλλίνη ἀπὸ λιγνίνη, κι' ὕστερα νὰ μεταβάλουν τὴ βανιλλίνη σὲ σειρὰ ἄλλων χημικῶν οὐσιῶν.

Ἐπίσης παρασκεύασαν κόλλες, πλαστικὲς ὕλες, βυρσοδεψικὰ προϊόντα, σαπούνια, λιπάσματα, ὑλικὰ ὁδοστρωσίας, μυκητοκτόνα καὶ φάρμακα, ἀπὸ τὰ ὑποπροϊόντα τῆς χαρτοποιΐας. Φαίνεται δὲ πολὺ πιθανὸν ὅτι, μιὰ μέρα, τὰ ὑποπροϊόντα αὐτὰ θὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία ὅπως καὶ τὸ κύριο προϊόν, ἡ χαρτόμαζα.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνας γιατρὸς τοῦ Πανεπιστημίου Βάντερμπιλτ μελετοῦσε τὴν «ἰστοπλάσμωσι», μιὰ σχετικὰ σπανία ἀρρώστεια, ποὺ ἔχει σχεδὸν πάντα θανατηφόρο ἔκβασι, ὅταν προχωρήση. Οἱ χημικοί, λοιπόν, τοῦ Ἰνστιτούτου ἐπέστησαν τὴν προσοχή του σ' ἕνα νέο παρασκεύασμα, βγαλμένο ἀπὸ τὰ ὑποπροϊόντα τῆς χαρτοποιΐας. Τὸ δοκίμασε τότε, ὡς φάρμακο, καὶ μπόρεσε νὰ θεραπεύση μ' αὐτὸ τὴν ἰστοπλάσμωσι.

Τὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζονται στοὺς τεχνικοὺς τοῦ Ἰνστιτούτου, ἀπαιτοῦν κάποτε... ντετεκτιβικὲς ἱκανότητες. Ἔτσι, σὲ μιὰ περίπτωσι, τὰ μπισκότα ποὺ συσκευάζονταν μέσα σὲ χάρτινα κουτιά, ἔπαιρναν μιὰ δυνατὴ καὶ δυσάρεστη μυρωδιά. Ἕνας ἐπιστήμων τοῦ Ἰνστιτούτου ἐξέτασε τὰ ἴδια τὰ μπισκότα, παρακολούθησε ὅλα τὰ στάδια τῆς κατασκευῆς τῶν κουτιῶν... καὶ ἐπιτέλους ἀνακάλυψε πὼς ἡ μυρωδιὰ προερχόταν ἀπὸ μιὰ στεγνωτικὴ πρόσμιξι τῆς τυπογραφικῆς μελάνης τῶν ἐτικετῶν τῶν κουτιῶν!

Ἐνῶ ἐξέταζε ἕνα ποταμάκι ποὺ τροφοδοτοῦσε ἕνα ἐργοστάσιο χαρτοποιΐας, γιὰ νὰ βρῆ μήπως ἦσαν μολυσμένα τὰ νερά του, ἕνας ἐπιστήμων τοῦ Ἰνστιτούτου παρατήρησε στὴν ἐπιφάνειά του μιὰ καλλιέργεια μυκήτων ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἶνες χαρτομάζης. Ἀπὸ τὴν τυχαία αὐτὴ παρατήρησι, κατέληξε στὸ ἐκπληκτικὸ συμπέρασμα ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν μελλοντικὰ οἱ μύκητες, ὡς πρώτη ὕλη τῆς χαρτοποιΐας!

Βέβαια, δὲν εἶναι δυνατὸν—τουλάχιστον ὑπὸ τὶς σημερινὲς συνθῆκες—νὰ παρασκευασθοῦν μεγάλες ποσότητες χαρτιοῦ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Πάντως ὅμως, πρόκειται γιὰ μιὰ πρωτότυπη κι' ἐνδιαφέρουσα μέθοδο, ποὺ ἀξίζει νὰ μελετηθῆ συστηματικά.

Ἄλλο εὐρὺ πεδίο ἐρευνῶν εἶναι ἡ χρησιμοποίησι τῶν σκληρῶν ξύλων γιὰ χαρτόμαζα.

Στὴν πολιτεία τοῦ Οὐΐσκονσιν, ὅπου βρίσκεται τὸ Ἰνστιτοῦτο Χημείας τοῦ Χάρτου, ὑπάρχουν δάση ἐκτάσεως 65.000.000 στρεμμάτων. Ἀλλὰ μόνο τὰ 20% τῶν δέντρων τους ἔχουν μαλακὸ ξύλο, κατάλληλο γιὰ τὴν κατασκευὴ χαρτόμαζας.

Τώρα λοιπόν, χάρις στὶς μελέτες τοῦ Ἰνστιτούτου, καθὼς καὶ ἄλλων εἰδικῶν ἱδρυμάτων, ἔχει κατορθωθῆ νὰ παράγεται χαρτὶ ἀκόμη κι' ἀπὸ πολλὰ εἴδη σκληροῦ ξύλου.

Τέλος, τὸ Ἰνστιτοῦτο ἀπασχολεῖται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς χαρτιοῦ, ὥστε νὰ καλυφθοῦν οἱ ἀνάγκες ποὺ αὐξάνουν ὁλοένα. Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες καταναλίσκονται σήμερα περὶ τὰ 200 κιλὰ χαρτὶ τὸ χρόνο γιὰ κάθε ἄτομο. Σὲ 50 χρόνια, ὁ πληθυσμὸς θὰ ἔχη αὐξηθῆ, καὶ συγχρόνως ἡ κατανάλωσις προβλέπεται πὼς θἄχη ἀνεβῆ στὰ 250 κιλὰ κατ' ἄτομο.

Γιὰ ν' αὐξηθῆ λοιπὸν ἀναλόγως ἡ παραγωγὴ τῆς χαρτοποιΐας, προβλέπεται ν' ἀναδασωθοῦν μεγάλες ἐκτάσεις, νὰ γίνεται καλλίτερη ἐκμετάλλευσις ὁλόκληρων τῶν δέντρων, νὰ χρησιμοποιηθοῦν καινούργια εἴδη δέντρων, νὰ καλλιτερέψουν τὰ εἴδη μὲ διασταυρώσεις, νὰ βρεθοῦν νέες πηγὲς φυτικῶν ἰνῶν — ἴσως δὲ καὶ νὰ παρασκευασθῆ χαρτόμαζα ἀπὸ μύκητες.

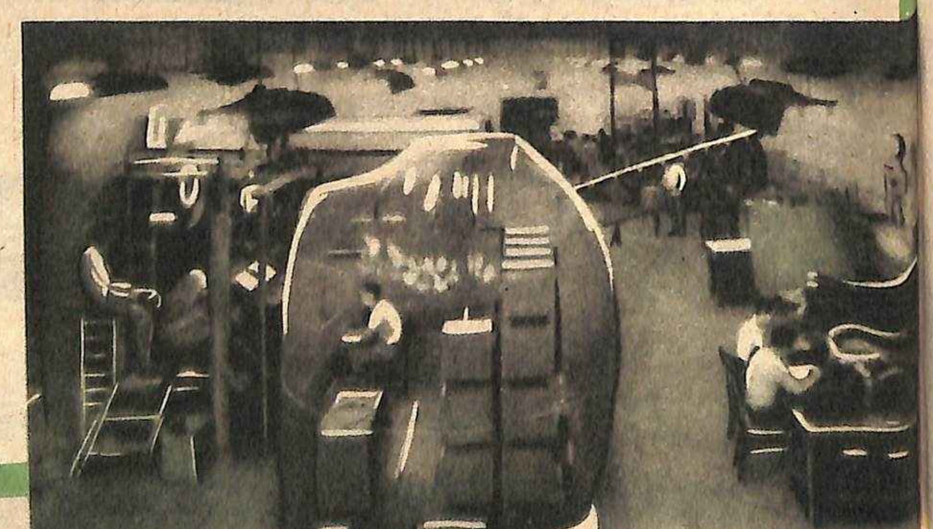

Χαρτιὰ καὶ χαρτόνια ὑποβάλλονται σὲ δοκιμές, ὑπὸ διάφορες συνθῆκες ὑγρασίας καὶ θερμοκρασίας, μέσα σὲ μιὰ εἰδικὴ φουσκωμένη σακκοῦλα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Τὸ συνδικᾶτο τῶν δολοφόνων

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Φράνσις εἶναι βέβαιη πὼς ὁ Βάϊνερ δολοφονήθηκε. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ λοιπὸν τὸ Μάουρερ, ὁμολογεῖ στὸν Κόνραντ πὼς τὸν εἶχε δῆ νὰ δολοφονῆ μὲ ἄγριο τρόπο τὴ Τζοὺν Ἄρνοτ καὶ πώς, τὴν ὥρα ἐκείνη, τοῦ ἔπεσε μέσα στὸν ὀχετὸ τοῦ ντοὺς ἕνα χρυσὸ μολυβάκι του, λερωμένο μὲ λίγο αἷμα τοῦ θύματός του. Εἶναι μιὰ συντριπτικὴ ἀπόδειξι, ποὺ μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὸ Μάουρερ. Ὁ Μὰκ Κάν, ποὺ φοβᾶται γιὰ τὸν ἑαυτό του, εἰδοποιεῖ ἀμέσως τὸ Γκόλλοβιτς, κι' ἐκεῖνος δίνει διαταγὴ στὸ Σέγκελ νὰ πάρη ἀπὸ κεῖ τὸ μολῦβι ἐκεῖνο. Ὁ Φερράρι κατακρίνει τὸ Μάουρερ, γιατὶ ἔκαμε ἕνα ἔγκλημα γιὰ προσωπικοὺς λόγους, ἄσχετους πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Συνδικάτου. Συναντάει ὕστερα στὸ μπὰρ τὴ Ντολορὲς καὶ πιάνει κουβέντα μαζί της.

10ον

Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη, βλέποντάς την, μαγεμένη ἀπ' τὴν ὀμορφιά της. Ἦταν ὁλόχρυση, σκεπασμένη ἐσωτερικὰ μὲ μικρὰ διαμαντάκια ποὺ σχημάτιζαν ἕνα ἀστραφτερὸ μωσαϊκό. Στὸ κέντρο της εἶχε ἕνα ρουμπίνι, μεγάλο σὰν νύχι ἀνθρώπου. Καί, στὸ πίσω μέρος, ἦταν γραμμένα μὲ σμαράγδια τὰ ἀρχικὰ τοῦ ἰδιοκτήτη της.

— Σᾶς ἀρέσει; ρώτησε ὁ Φερράρι τὴ Ντολορές.

— Δὲν εἶδα ποτὲ τόσο ὡραῖο πρᾶγμα!

— Μοῦ τὴ χάρισε ἕνας μαχαραγιᾶς, γιὰ νὰ μὲ ἀνταμείψη γιὰ κάποια μικρὴ ὑπηρεσία ποὺ τοῦ πρόσφερα.

Ἔτριψε τὴ ταμπακέρα στὸ μανίκι του, γιὰ νὰ γυαλίση περισσότερο, καὶ τὴν κύτταξε ὕστερα μ' ἱκανοποίησι.

— Ἔχω πολλὰ τέτοια μικροενθύμια, πρόσθεσε. Σᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ διαμάντια;

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ Ντολορές.

Τὸν κύτταζε τώρα μὲ καινούργιο σεβασμό. Οὔτε ὁ Μάουρερ οὔτε ὁ Γκόλλοβιτς εἶχαν ἕνα τέτοιο κόσμημα. Ὁ φριχτὸς ἐκεῖνος νάνος ἦταν ἴσως δυνατώτερος ἀπ' τὸ Γκόλλοβιτς...

— Ἔχω ἕνα διαμαντένιο κολλιέ, ποὺ θὰ σᾶς ἐνδιέφερε ἀσφαλῶς... εἶπε, ἐνῶ ρουφοῦσε σιγὰ - σιγὰ τὸ οὐΐσκυ του. Πρέπει νἄρθῆτε νὰ τὸ δῆτε... Τἄχετε καλὰ μὲ τὸ Γκόλλοβιτς;

Ἡ Ντολορὲς τὸν κύτταξε, ἔκπληκτη γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐκείνη ἐρώτησι.

— Οἱ φίλοι τοῦ Τζὰκ εἶναι καὶ δικοί μου, ἀπάντησε.

— Μπράβο, μπράβο...

Ὁ Φερράρι ἔσκυψε μπροστά. Τὸ κεφάλι του ζύγωσε πολὺ στὸ πρόσωπο τῆς Ντολορές.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ βασίζεσθε πολὺ σ' αὐτόν, πρόσθεσε.

— Δὲν βασίζομαι καθόλου σ' αὐτόν, εἶπε ξερὰ ἡ Ντολορές.

Ὁ Φερράρι χαμογέλασε.

— Τότε λοιπὸν βασίζεται ἴσως αὐτὸς σὲ σᾶς.

Ἡ Ντολορὲς φοβήθηκε. Ἦσαν λοιπὸν τόσο φανερὲς οἱ σχέσεις της μὲ τὸ Γκόλλοβιτς; Μήπως τὶς ὑποπτευόταν κι' ὁ Σέγκελ;

— Δὲν ξέρω τί ἐννοεῖτε, εἶπε.

— Κι' ὅμως φαίνεστε πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα... Τελοσπάντων, ἐφόσον δὲν βασίζεστε πολὺ στὸ Γκόλλοβιτς, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς συμβῆ κανένα κακό.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔνοιωσε ξαφνικὰ ἕνα κρύο στὴν πλάτη. Ἦταν μιὰ προειδοποίησι;

— Δὲν μ' ἀρέσουνε τὰ αἰνίγματα, δήλωσε κυττάζοντας στὰ μάτια τὸ Φερράρι. Κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς βασίζομαι στὸ Γκόλλοβιτς, ὅπως λέτε σεῖς, τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῆ;

— Ἁπλούστατα, θ' ἀπογοητευθῆτε.

Ὁ Φερράρι ἀποτελείωσε τὸ οὐΐσκυ του καὶ πρόσθεσε ὕστερα:

— Εἴσαστε ἱκανὴ νὰ κρατήσετε ἕνα μυστικό;

— Καὶ βέβαια.

— Ὁ Γκόλλοβιτς πιστεύει πὼς θὰ πάρη τὰ ἡνία τῆς ὀργανώσεως, ἂν συμβῆ τίποτε στὸν ἄντρα σας. Μὰ θ' ἀπογοητευθῆ. Εἶναι καλὸς δικηγόρος, ἀλλὰ δὲν κάνει γιὰ ἀρχηγός... Μὴ στηρίζεστε σ' ἕναν ἄνθρωπο ξοφλημένο.

Εἶχε μαντέψει λοιπὸν ὁ νάνος πὼς ἡ Ντολορὲς προετοίμαζε μιὰ «ἔξοδο κινδύνου». Καὶ τῆς εἶχε δώσει μιὰ πληροφορία τόσο πολύτιμη, ὥστε νὰ ξεχνάη τώρα τὸν τρόμο ποὺ τῆς προκάλεσε στὴν ἀρχή.

— Θὰ πρέπη λοιπὸν νὰ ξέρετε ἐπίσης ποιὸς θὰ πάρη τὴ θέσι τοῦ Τζάκ, τοῦ εἶπε.

— Πιστεύω πὼς τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Φερράρι.

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

— Εἶναι καιρὸς νὰ βρῶ κι' ἐγὼ μιὰ συντροφιά... Εἶναι γεμᾶτος ὁ τόπος ἀπὸ ὄμορφες γυναῖκες, μὰ ἐγὼ θέλω νὰ βρῶ τὴν καλύτερη, τὸ μαργαριτάρι. Δὲν βιάζομαι. Μπορῶ νὰ περιμένω...

»Θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσε λοιπὸν νὰ δῆτε ἐκεῖνο τὸ διαμαντένιο κολλιέ; Τὄχω στὴν κάμαρά μου. Μπορεῖτε νὰ τὸ δοκιμάσετε... Ἴσως νὰ γίνη δικό σας μιὰ μέρα.

Ἐκείνη τὸν κύτταζε, ἀκίνητη.

— Κι' ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν μὲ ξεγελᾶνε τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα... συνέχισε ὁ Φερράρι. Βρίσκετε ἀκόμα πὼς μιλάω μ' αἰνίγματα;

Ἡ Ντολορὲς προσπαθοῦσε νὰ νικήση τὴν ἀποστροφή της. Ν' ἀφίση ἕνα τέτοιο τέρας νὰ τὴν ἀγγίξη;... Μά, στὸ κάτω - κάτω, μήπως ἦταν χειρότερος αὐτὸς ἀπ' τὸ χοντρο - Γκόλλοβιτς;

Δὲν κράτησε πολὺ ἡ πάλη μὲ τὸν ἑαυτό της.

— Ἔννοια σας, καὶ δὲν θ' ἀπογοητευθῆτε, ἀπάντησε. Ποῦ εἶναι ἡ κάμαρά σας; Θἄρθῶ νὰ σᾶς βρῶ σὲ λίγο. Πρέπει νὰ προσέχω, βλέπετε....

★

Ὁ Κόνραντ ἔσπρωξε τὴν πόρτα τῆς γκαρνταρόμπας τῆς πισίνας καὶ ψαχούλεψε γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη. Ἄκουγε τὸν Ὀ' Μπράϊεν ν' ἀνασαίνη βαρειά, πίσω του.

— Ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ καταραμένος διακόπτης; μουρμούρισε.

Ὁ ἄλλος ἄναψε ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι κι' ἔρριξε τὸ φῶς γύρω.

— Ἐκεῖ, ἀριστερά σου, εἶπε.

Ὁ Κόνραντ γύρισε τὸ διακόπτη καὶ προχώρησε μέσα στὸ πλούσιο ἐπιπλωμένο δωμάτιο. Ἀντίκρυ του, βρίσκονταν στὴν σειρὰ οἱ καμπίνες τοῦ ντούς. Καθεμιὰ εἶχε τὸ ντουλάπι της, μιὰ καρέκλα κι' ἕνα ντούς.

Ἀπὸ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς καμπίνες — σκέφθηκε ὁ Κόνραντ — εἶχε δῆ ἡ Φράνσις τὸ Μάουρερ νὰ πλένη τὰ ματωμένα χέρια του.

Ἕνας φωτογράφος τῆς ἀστυνομίας, ὁ Μάλλορυ, μπῆκε κι' αὐτὸς κι' ἄρχισε νὰ στήνη καὶ νὰ ἑτοιμάζη τὴ μηχανή του. Ὁ Ὀ' Μπράϊεν ἔψαχνε χάμω.

— Ἐκεῖ θἆναι, Πώλ... εἶπε, δείχνοντας μιὰ μικρὴ χάλκινη σκάρα, ποὺ σκέπαζε μιὰ τρύπα τοῦ δαπέδου, μὲ διάμετρο 15 πόντων περίπου.

Ὁ Κόνραντ πῆγε κοντά. Ὁ Ὀ' Μπράϊεν ἔρριξε μέσ' στὴν τρύπα τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ του, κι' εἴδανε τότε κάμποσα ξερὰ φύλλα ποὺ βουλώνανε τὸ σωλῆνα τοῦ ὀχετοῦ.

— Ποῦ βρεθήκανε τὰ φύλλα ἐκεῖ μέσα; εἶπε ὁ Κόνραντ. Φαίνεται πὼς ὁ σωλῆνας αὐτὸς βγαίνει κάπου ἔξω. Ἀπὸ κεῖ μπήκανε τὰ φύλλα, καὶ τἄσπρωξε ὁ ἀέρας ὡς ἐδῶ... Ὅπως φαίνεται, δὲν ἔχει τρέξει καθόλου νερὸ σ' αὐτὸ τὸν ὀχετό, ἀπὸ πολὺν καιρό. Ἂν λοιπὸν βρίσκεται ἐκεῖ μέσα τὸ μολύβι, θἆναι στεγνὸ καὶ θὰ διακρίνεται ἀκόμα πάνω του τὸ αἷμα.

Ὁ Ὀ' Μπράϊεν ἐξέτασε τὴ σκάρα ποὺ σκέπαζε τὴν τρύπα.

— Εἶναι χτισμένη μέσ' στὸ τσιμέντο, εἶπε. Ἔφερες τὰ ἐργαλεῖα, Μάλλορυ;

Μικρὲς Ἱστορίες

Ἀπαγωγὴ γιὰ τὴ Χαβάη

Ὁ φέρελπις νέος κ. Γοητίδης ἔχει στήσει ἀπὸ καιρὸ τὰ δόκανα τῆς ἀγάπης καὶ ἔχει πιάσει τὸ καινούργιο του θῦμα: Τὴ δεσποινίδα Λουλοῦ, κόρη βιομηχάνου, 18 ἐτῶν καὶ κοῦκλα. Ὁ πατέρας ὅμως εἶναι ἀνένδοτος:

— Προτιμῶ νὰ πάρης ἕναν νυχτοφύλακα τοῦ ἐργοστασίου μου, παρὰ αὐτὸν τὸν ἀπένταρο λιμοκοντόρο!...της λέει.

Κι' ἡ ὄμορφη Λουλοῦ, ἔξω φρενῶν, ἀποφασίζει, νὰ δεχθῆ τὴν ἀπαγωγή, ποὺ τῆς προτείνει ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της.

— Θὰ φύγουμε οἱ δυό μας μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὴν κακία τοῦ κόσμου καὶ θὰ πᾶμε στὴ... Χαβάη! τῆς λέει ρωμαντικὰ ὁ νεαρὸς Γοητίδης, ἐξάπτοντας τὴ φαντασία της.

— Ναί, ἀγάπη μου, καὶ θὰ τρῶμε ἐκεῖ χουρμάδες καὶ καρύδες!... ἀπαντᾶ ἐκείνη ἐνθουσιασμένη.

Κι' ἡ ὄμορφη Λουλοῦ τὸ σκάει κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἡ ἀπαγωγὴ εἶναι πολὺ καλὰ σχεδιασμένη. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ νεαρὸς Γοητίδης θεωρεῖ σκόπιμο καὶ... ἐπικερδὲς νὰ προειδοποιήση τὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του, μήπως τυχὸν καὶ ἀλλάξη γνώμη.

— Φεύγω μὲ τὴν κόρη σας, ἀφοῦ δὲν μὲ θέλετε γιὰ γαμπρό σας... Θὰ πᾶμε πολὺ μακρυά, στὴ Χαβάη καὶ ἄδικα θὰ ψάξετε νὰ μᾶς βρῆτε!... τοῦ τηλεφωνεῖ.

Μὰ ὁ πατέρας τῆς Λουλοὺς, ποὺ εἶναι ἕνας ψύχραιμος καὶ ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας, τοῦ ἀπαντάει ἀπαθέστατα:

— Στὴ Χαβάη εἴπατε; Ἄ, πολὺ καλά!... Ἐκεῖ δὲν ἔχω ἀντιπρόσωπο γιὰ τὰ προϊόντα μου. Θὰ σᾶς χρειασθῶ ὁπωσδήποτε! Περάστε λοιπόν, ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου καὶ ἀφῆστε παρακαλῶ, τήν... κάρτα σας!...

— Ἔξω τ' ἄφισα. Πάω νὰ τὰ πάρω.

Ὁ Κόνραντ κάθησε πάνω στὶς φτέρνες του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Ἂν βρίσκεται ἐκεῖ τὸ μολῦβι, κρατᾶμε πιὰ τὸ Μάουρερ! εἶπε μαλακά. Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψω... Τόσα χρόνια τώρα προσπαθῶ νὰ στριμώξω αὐτὸ τὸ κάθαρμα!

— Μὴ βιάζεσαι, πρὶν νὰ βεβαιωθοῦμε, τοῦ σύστησε ὁ Ο' Μπράϊεν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Μάλλορυ:

— Κύριε ἐπιθεωρητά! Κάποιος εἶναι ἔξω...

Στεκότανε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Ἐνῶ μιλοῦσε, ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά. Ὁ Μάλλορυ κλονίσθηκε κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο του.

Ὁ Ο' Μπράϊεν ἔπνιξε μιὰ βλαστήμια, πήδησε ὣς τὸ διακόπτη κι' ἔσβυσε τὸ φῶς. Τὸ δωμάτιο βυθίστηκε πάλι στὸ σκοτάδι.

— Πληγώθηκες; ρώτησε τὸ Μάλλορυ, τραβῶντας τον μακρυὰ ἀπ' τὴν πόρτα.

— Ναί, τὴν ἔφαγα στὸ μπράτσο, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ κάθησε χάμω ἀπότομα.

Ὁ Κόνραντ ἔψαξε μὲ τὰ μάτια τὸ σκοτάδι, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε. Ὁ Ο' Μπράϊεν πῆγε κοντά του.

— Εἶναι ἡ συμμορία τοῦ Μάουρερ, εἶπε ὁ Κόνραντ βγάζοντας τὸ ρεβόλβερ του ἀπ' τὴν τσέπη του. Ὑπάρχει ἐδῶ τηλέφωνο, Τόμ. Καλὰ θὰ κάνης νὰ ζητήσης βοήθεια.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδῶν Διδότου καὶ Σκουφᾶ). Δέχεται καθημερινῶς 11—1 καὶ 5½—7 μ. μ.
Τηλ. 612482 καὶ 612515

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHÉTIQUE MODERNE
Mᴱ KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις
Γενικὴ αἰσθητικὴ ὑπὸ τῆς Γαλλίδος κ. ΑΡΙΕΤ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδικὴ θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.
Συμβουλαὶ δωρεάν.
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

Ὁ Ο' Μπράϊεν ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Κύτταξε, μὲ τὸ φανάρι σου, ἀλλὰ μὲ προσοχή, πρόσθεσε ὁ Κόνραντ. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶδα ἕνα τηλέφωνο, στὸ τραπέζι ἐκεῖ ἀριστερά.

Ἔξω, ἄρχισε νὰ δουλεύη ἕνα ὁπλοπολυβόλο σκίζοντας τὸ σκοτάδι μὲ τὶς κίτρινες λάμψεις του. Μιὰ σφαῖρα κομμάτιασε ἕνα τζάμι. Ὁ Κόνραντ κι' ὁ Ο' Μπράϊεν σκύψανε τὸ κεφάλι τους, γιὰ νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τὰ σπασμένα γυαλιά.

Ὁ σοβᾶς ποὺ ξεκολλοῦσαν οἱ σφαῖρες ἀπ' τὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο, εἶχε γεμίσει τὸ δωμάτιο μὲ σκόνη.

— Νὰ τοὺς πάρη ὁ διάβολος! μουρμούρισε ὁ Ο' Μπράϊεν.

Ἔπεσε χάμω μπρούμυτα καὶ σύρθηκε μὲ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Κόνραντ σημάδεψε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔρχονταν οἱ σφαῖρες, καὶ πυροβόλησε στὴν τύχη, μέσ' στὴ νύχτα.

Ἔπεσαν κι' ἄλλες πολλὲς πιστολιές. Οἱ μικρὲς φλόγες σχημάτιζαν ἕνα ἡμικύκλιο κι' οἱ σφαῖρες ἔμπαιναν σφυρίζοντας ἀπ' τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ χτυπήσουν στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο.

— Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι πολλοί, εἶπε ὁ Κόνραντ. Ἐξακολούθησε, Τόμ!

Ὁ Ο' Μπράϊεν εἶχε πάρει τὸ τηλέφωνο καὶ τὸ εἶχε ἀκουμπήσει χάμω, δίπλα του. Ὁ Κόνραντ τὸν ἄκουσε νὰ σχηματίζη ἕνα ἀριθμό.

— Θέλουν ἕνα τέταρτο τὸ λιγώτερο, γιὰ νἄρθουν ὡς ἐδῶ... ἐκτὸς ἂν περιπολῆ κανένα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ἐδῶ γύρω. Ἂν μᾶς ἐπιτεθοῦν ὅλοι μαζὶ αὐτοὶ οἱ βρωμιάρηδες...

Ὁ Κόνραντ σύρθηκε κοντὰ στὸ Μάλλορυ.

— Πῶς πάει τὸ τραῦμα σου; τὸν ρώτησε.

— Μπᾶ, δὲν εἶναι τίποτα! Μιὰ γρατζουνιά... Νἆχα κι' ἐγὼ πιστόλι!

Ὁ Κόνραντ διέκρινε μιὰ σκιὰ νὰ κουνιέται ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὴν πυροβόλησε. Κι' ἄκουσε τὴ σφαῖρα νὰ χτυπάη σὲ κόκκαλο κι' ἕνα σῶμα νὰ πέφτη χάμω.

— Ἕνας λιγώτερος! εἶπε μ' ἱκανοποίησι.

Οἱ φωτιὲς τοῦ ὁπλοπολυβόλου σκίζανε τὴν ἥσυχη νύχτα. Τὰ σπασμένα τζάμια καὶ ξύλα τινάζονταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

— Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἴμαστε στὸν πόλεμο! ψιθύρισε ὁ Μάλλορυ, πέφτοντας χάμω, δίπλα στὸν Κόνραντ.

Δὲν ἔχανε ποτὲ εὐκαιρία ν' ἀναπολῆ τὰ στρατιωτικά του κατορθώματα.

— Κατάφερες νὰ τηλεφωνήσης; ρώτησε ὁ Κόνραντ τὸν Ο' Μπράϊεν.

— Ναί, ἀκριβῶς πρὶν νὰ κόψουνε τὸ σύρμα τοῦ τηλεφώνου.

— Πᾶμε κοντὰ στὴν πόρτα. Πρέπει νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε νὰ μᾶς στριμώξουν ἐδῶ μέσα.

Ὁ Κόνραντ σύρθηκε ὣς τὴν πόρτα. Στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς πισίνας, κάποιος ἔτρεχε πάνω στὸ πλακόστρωτο τῆς ἀλλέας.

Ὁ Ο' Μπράϊεν τὸν πυροβόλησε, κι' ἐκεῖνος κύλησε χάμω, μὲ μιὰ φωνὴ πόνου.

— Καλὰ τὰ καταφέρνουμε παρατήρησε ὁ Κόνραντ μ' ἕνα μορφασμό.

— Πάω νὰ φέρω τὰ ἐργαλεῖα, εἶπε ὁ Ο' Μπράϊεν. Πρέπει δίχως ἄλλο νὰ βροῦμε αὐτὸ τὸ μολῦβι.

— Τὸ νοῦ σου ὅμως! τοῦ σύστησε ὁ Κόνραντ.

Ὁ Ο' Μπράϊεν ἄρχισε νὰ σέρνεται χάμω, πρὸς τὴν πόρτα.

Εἶχε βγάλει ἔξω τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς ὤμους του κι' εἶχε ἁπλώσει τὸ χέρι του πρὸς τὸ κουτὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα, ὅταν ἕνας πυροβολισμὸς τὸν ἔκανε νὰ κολλήση χάμω. Οἱ σφαῖρες σφύριζαν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω του.

Τραβήχτηκε πίσω σιγὰ - σιγὰ κι' εἶπε θριαμβευτικά:

— Τὸ πῆρα, τὸ κουτί! Ἔλα, Μάλλορυ, προσπάθησε ν' ἀνασηκώσης τὴ σκάρα τοῦ ὀχετοῦ.

Τὸ πολυβόλο ξανάρχισε νὰ κακαρίζη. Κι' οἱ τρεῖς ἄντρες μείνανε χάμω, μπρούμυτα, ἐνῶ μιὰ βροχὴ ἀπὸ σφαῖρες ξέφταγαν τὸν τοῖχο.

— Προσοχή! οὔρλιασε ξαφνικὰ ὁ Κόνραντ, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του.

Δυὸ ἄντρες τρέχανε στὴν ἀλλέα, μὲ ρεβόλβερ στὸ χέρι.

Ὁ Ο' Μπράϊεν κι' ὁ Κόνραντ πυροβόλησαν μαζί. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ γκάνγκστερς πήδησε καὶ βούτησε μέσ' στὴν πισίνα. Ὁ ἄλλος πέταξε ψηλὰ τὸ ρεβόλβερ του, ἔκαμε δυὸ βήματα ἀκόμα τρεκλίζοντας κι' ἔπεσε μπρούμυτα.

— Τρεῖς! φώναξε ὁ Κόνραντ. Μοῦ μένουν ἄλλες τέσσερες σφαῖρες. Ἐσὺ πόσες ἔχεις;

— Ἔχω δυὸ γεμιστῆρες, ἀπάντησε ὁ Ο' Μπράϊεν. Φύλαξε τὶς δικές σου σφαῖρες, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Θὰ τοὺς ἀναλάβω ἐγώ, αὐτούς!

Καὶ πῆγε πιὸ κοντὰ στὴν πόρτα.

— Τὰ κατάφερα! εἶπε ὁ Μάλλορυ. Δυσκολεύτηκα, ἀλλὰ τὴν ἄνοιξα.

— Προσπάθησε τώρα νὰ βρῆς τὸ μολῦβι. Πρόσεξε ὅμως μὴ σὲ δοῦνε, Τόμ.

Ὁ Ο' Μπράϊεν πυροβόλησε δυὸ φορές, στὰ σκοτεινά. Τοῦ ἀπάντησε μιὰ ριπὴ τοῦ πολυβόλου. Κι' ὁ Κόνραντ τὸν εἶδε ν' ἀνασηκώνεται ἀπὸ χάμω καὶ νὰ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ τὸν παρέσυρε κάποιο γιγάντιο κῦμα.

— Πάρε τὸ πιστόλι του, Μάλλορυ, καὶ φύλαξε τὴν πόρτα, εἶπε ὁ Κόνραντ.

Σύρθηκε ὕστερα κοντὰ στὸν Ο Μπράϊεν, ἔσκυψε πάνω του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν δῆ, μέσ' στὸ σκοτάδι.

— Πληγώθηκες, Τόμ; τὸν ρώτησε.

Ἤξερε ὡστόσο πὼς ἦταν ἀνόητη ἡ ἐρώτησί του. Ὁ Ο' Μπράϊεν εἶχε γίνει κόσκινο ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ πολυβόλου!

Ὁ Κόνραντ ἔβγαλε τὸ φανάρι του καὶ τ' ἄναψε, σκεπάζοντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ φακό του. Ὁ Ο' Μπράϊεν σήκωσε τὰ μάτια του, τὸν κύτταξε. Στὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ τῆς τσέπης, ὁ Κόνραντ εἶδε τὸ πρόσωπό του ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸν πόνο...

— Δὲν ἦταν... δυστύχημα... Πώλ... τραύλισε ὁ πληγωμένος.

Ἤθελε νὰ μιλήση ἀκόμα, νὰ πῆ κι' ἄλλα, μὰ ἄρχισε νὰ τρέχη αἷμα ἀπ' τὸ μισανοιχτὸ στόμα του. Ὁ Κόνραντ τοῦ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ σύστησε μαλακά:

— Μὴ μιλᾶς, Τόμ. Ἡσύχασε.

Ἐκεῖνος τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ὁ Φερράρι... Τὸ παιδί μου... κατάφερε νὰ ψιθυρίση ἀκόμα.

Ὕστερα τὰ μάτια του ἀναποδογυρίστηκαν καὶ σωριάστηκε πάνω στὸν Κόνραντ. Ἐκεῖνος τοῦ ἔπιασε τὸ σφυγμό, κούνησε θλιμένα τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἄφισε νὰ ξαναπέση στὸ πάτωμα.

Ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Μάλλορυ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχιζε ἐκεῖνος νὰ πυροβολῆ.

Τρεῖς ἄντρες ἔρχονταν τρέχοντας ἀπ' τὴν ἀλλέα, λυγισμένοι στὰ δυό. Ὁ Μάλλορυ χτύπησε τὸν ἕνα. Οἱ δυὸ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦνε.

Ὁ Κόνραντ σημάδεψε κι' ἔρριξε, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Μάλλορυ. Εἶδε τὸ δεύτερο γκάνγκστερ νὰ κάνη μιὰ βουτιὰ στὴν πισίνα. Ἐκεῖνος ποὺ ἀπόμενε, ἔτρεξε νὰ φυλαχτῆ κάπου, ἐνῶ οἱ σφαῖρες ἔπεφταν σὰν βροχή, ὁλοένα πιὸ κοντὰ στὴν πόρτα.

Ὁ Κόνραντ τραβήχτηκε πίσω, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ Μάλλορυ.

Μείνανε γιὰ λίγο κολλημένοι στὴ βάσι τοῦ τοίχου. Οἱ σφαῖρες σφυρίζανε γύρω τους...

Ξαφνικά, ἀκούστηκαν καινούργιοι πυροβολισμοί, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς πισίνας.

— Μοῦ φαίνεται πὼς φτάσανε οἱ φίλοι μας! εἶπε ὁ Κόνραντ, μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Ladas
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
Γ. Μ. ΛΑΔΑ
★
Ἐγκεκριμένα παρὰ τοῦ Ἀνωτ. Ὑγειον. Συμβουλίου.
Τὰ καλλυντικὰ "Ladas" ἐδοκιμάσθησαν, ἐπεβλήθησαν καὶ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ διότι συνδυάζουν τὴν ἐξαιρετικὴ ποιότητα μὲ τὴν μικρότερα καὶ σταθερὰ τιμὴ ἐξ ὅλων τῶν κυκλοφορούντων.
★
"LADAS"
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝ ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25 226

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδὸς Κυψέλης 34Β Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½ Τηλ. 812-278.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος · Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Καρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

Πλησίασε μὲ προφύλαξι στὴν πόρτα. Οἱ πυροβολισμοὶ σταμάτησαν ἀπότομα, καὶ τοὺς διαδέχθηκε βαθειὰ σιωπή.

Ὕστερα ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ σκοτάδι ἡ σιλουέτα τοῦ Μπάρντιν κι' ἀκούστηκε ἡ φωνή του·

— Πώλ!

— Παρών! ἀπάντησε ὁ Κόνραντ. Οὔφ, φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε!

— Βρῆκες τὸ μολῦβι;

— Δὲν προφτάσαμε ἀκόμα νὰ ψάξουμε... Ὁ καϋμένος ὁ Τὸμ σκοτώθηκε.

Ὁ Μπάρντιν βλαστήμησε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του κι' ἔρριξε γύρω τὸ φῶς.

— Τὰ κάνανε ὅλα γυαλιὰ — καρφιὰ ἐδῶ μέσα! εἶπε. Βρίσκονται τώρα ἔξω πέντε ἄνθρωποι τοῦ Μάουρερ, σκοτωμένοι. Ἄλλοι δυὸ τὸ σκάσανε.

— Τί γίνεται μὲ τὸ μολῦβι; ρώτησε ὁ Κόνραντ τὸ Μάλλορυ.

— Νά το! Τὸ βρῆκα! φώναξε ἐκεῖνος.

Καὶ σήκωσε ψηλὰ τὸ χρυσὸ μολῦβι.

★

Μιὰ μαύρη Καντιλλὰκ μπῆκε στὸ δρομάκι ποὺ περνοῦσε δίπλα στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο τῆς Λέσχης «Παράδεισος», καὶ προχώρησε ὣς τὴν καγκελλόπορτα. Ἐκεῖ, ὁ σωφὲρ φρενάρισε κι' ἀναβόσβυσε τέσσερες φορὲς τοὺς προβολεῖς του — τὶς δυὸ φορὲς γρήγορα καὶ τὶς ἄλλες δυὸ ἀργά.

Ὁ θυρωρὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα. Τ' αὐτοκίνητο μπῆκε μέσα καὶ σταμάτησε πάλι.

Μόλις πῆγε κοντά του, ὁ θυρωρὸς βουβάθηκε ἀπ' τὴν ἔκπληξι καὶ χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὸν νεοφερμένο. Ἡ Καντιλλὰκ προχώρησε ὣς τὴν πόρτα τοῦ κτιρίου. Ἕνας ἄντρας κοντόχοντρος βγῆκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀνέβηκε ὕστερα τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

Ὁ φύλακας ποὺ τοῦ ἄνοιξε, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, καὶ τὸ κόκκινο πρόσωπό του ἄλλαξε χρῶμα.

— Κύριε Μάουρερ!... τραύλισε.

— Βούλωστο, ζῶον! μούγκρισε ὁ Μάουρερ. Ποῦ εἶν' ὁ Γκόλλοβιτς;

— Στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σέγκελ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μάουρερ ἦταν ἀλλοιωμένη ἀπ' τὸ θυμό. Προχώρησε στὸ διάδρομο καὶ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Σέγκελ, μὲ τ' αὐτὶ κολλημένο στὴν πόρτα. Ἀφοῦ κρυφάκουσε ἔτσι γιὰ λίγο, μπῆκε ἀπότομα στὸ δωμάτιο.

Τὸ γραφεῖο ἦταν γεμάτο καπνούς. Ὁ Σέγκελ, ὁ Μὰκ Κὰν κι' ὁ Φερράρι κάθονταν γύρω ἀπ' τὸ μεγάλο τραπέζι, κι' ὁ Γκόλλοβιτς ἦταν θρονιασμένος πίσω ἀπ' αὐτό, μ' ἕνα ποῦρο στὸ στόμα.

Στράφηκαν κι' οἱ τέσσερες, ἀκούγοντας ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα. Ὁ μόνος ποὺ ἔμεινε τελείως ἀτάραχος, ἦταν ὁ Φερράρι. Οἱ ἄλλοι τρεῖς κύτταξαν τὸ Μάουρερ σὰν νὰ βλέπανε φάντασμα...

— Τζάκ!.. μουρμούρισε ὁ Γκόλλοβιτς χλωμιάζοντας. Ἐσύ, Τζάκ!...

Ὁ Μάουρερ ξανάκλεισε πίσω του τὴν πόρτα. Εἶχε χωμένο βαθειὰ τὸ δεξιό του χέρι στὴ φουσκωμένη τσέπη τοῦ παλτοῦ του.

— Τί γυρεύει αὐτὸς ἐδῶ; μούγκρισε, δείχνοντας τὸ Φερράρι.

— Τζάκ! Γιατί ξαναγύρισες; Τρελλάθηκες; εἶπε ὁ Γκόλλοβιτς. Δὲν ξέρεις πὼς ἔχει ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον σου;

— Τί γυρεύει αὐτός; ξαναρώτησε ὁ Μάουρερ, μανιασμένος.

— Ἦρθε... ἦρθε νὰ φροντίση γιὰ τὴν κοπέλλα... τὴ Φράνσις Κόλεμαν...

— Ἐσὺ τὸν κουβάλησες;

— Τὸ Συνδικάτο σκέφθηκε ὅτι...

— Νὰ τὸ βράσω, τὸ Συνδικάτο. Ἐσὺ ζήτησες νὰρθῆ;

— Τί ἤθελες νὰ κάνω;... εἶπε ὁ Γκόλλοβιτς κλαψιάρικα, ἐνῶ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο του μήπως ὁ Μάουρερ πυροβολήση. Ἔπρεπε νὰ ξεκάνουμε τὸ Βάϊνερ καὶ τὴν κοπέλλα. Αὐτὸς μονάχα μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρη!

Ὁ Μάουρερ τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὰ μάτια.

— Ἠλίθιε! μούγκρισε. Δὲν μποροῦσες ἐσὺ νὰ τὰ βγάλης πέρα;

Ὁ Μὰκ Κὰν θεώρησε σωστὸ νὰ ἐπέμβη καὶ εἶπε ἥσυχα:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ γυρίσετε πίσω, κύριε Μάουρερ. Ὅλη ἡ ἀστυνομία ψάχνει νὰ σᾶς βρῆ. Ὁ Φόρεστ σᾶς ἔχει σκαρώσει ἕνα ὄμορφο κατηγορητήριο...

— Ναί, χάρις σὲ σᾶς, ποὺ τὰ κάνατε θάλασσα!

Κι' ὁ Μάουρερ ἔκανε μιὰ κυκλικὴ χειρονομία, δείχνοντας ὅλους, ἐκτὸς ἀπ' τὸ Φερράρι. Ὕστερα πρόσθεσε:

— Γι' αὐτὸ γύρισα, γιὰ νὰ τακτοποιήσω μονάχος μου τὰ πράγματα.

»Εἶν' ἡ πρώτη φορά, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, ποὺ ὑπάρχει ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον μου! Ἡ πρώτη φορά, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια! Νὰ τί γίνεται, ὅταν ἀφίσω ἀπ' τὰ χέρια μου τὴν ἀρχηγία!

— Κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε! βεβαίωσε ζωηρὰ ὁ Γκόλλοβιτς, ἀνακουφισμένος γιατὶ ἔβλεπε ν' ἀπομακρύνεται ὁ κίνδυνος. Ξεπαστρέψαμε τὸ Βάϊνερ. Τώρα φροντίζουμε γιὰ τὴν κοπέλλα... Ἔννοια σου, Τζάκ, ὅλα θὰ πᾶνε καλά... φτάνει νὰ μὴν ἀνακατευτῆς ἐσὺ ὁ ἴδιος!

— Ἔχω σκοπὸ ν' ἀνακατευτῶ, δήλωσε ὁ Μάουρερ πλησιάζοντας στὸ γραφεῖο.

Ὁ Γκόλλοβιτς ἔσπευσε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τοῦ παραχωρήση τὴ θέσι του, πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο. Πῆρε ὕστερα μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε κοντὰ στοὺς ἄλλους. Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα βρέχανε τὸ μέτωπό του. Ἔτρεμε κρυφὰ ἀπὸ μανία κι' ἀπὸ φόβο μαζί.

Ὁ Φερράρι συνάντησε τὴ ματιὰ τοῦ Μάουρερ.

Ὁ Σέγκελ, ποὺ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴ σκηνή, διέκρινε μ' ἔκπληξί του μιὰ κάποια στενοχωρία στὴ ματιὰ τοῦ Μάουρερ, ἐνῶ ὁ Φερράρι ἔμενε γαλήνιος κι' ἀδιάφορος.

Κατανείματε τὴν NIVEA σ' ὅλο τὸ πρόσωπο
Ἐλαφρὸ μασάζ γύρω ἀπὸ τὰ μάτια
Κάμετε μασάζ στὸ λαιμὸ μὲ ἀνοιχτὴ παλάμη
Ὅποια ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὀμορφιά της μεταχειρίζεται
ΚΡΕΜΑ NIVEA
Τακτικὴ περιποίηση μὲ NIVEA διατηρεῖ τὸ δέρμα ὑγιὲς καὶ νεανικό.
Καθημερινὸ μασάζ μὲ κρέμα NIVEA κάνει τὶς ὡραῖες γυναῖκες ὡραιότερες.
Ρωτῆστε γι' αὐτὸ τὸν ἄνδρα ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ.
NIVEA CREME
Μόνον ἡ NIVEA περιέχει EUCERIT ποὺ ἔχει ἀνάγκη τὸ δέρμα καθημερινῶς γιὰ νὰ εἶναι ὡραῖο.
ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

— Καλημέρα Μάουρερ, εἶπε ὁ τελευταῖος.

— Καλημέρα, Φερράρι.

— Ὁ Μπίγκ Τζόε σοῦ στέλνει χαιρετίσματα, πρόσθεσε ὁ Φερράρι χαμογελῶντας. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ διάφορα πράγματα ἐκ μέρους του.

Ὁ Μάουρερ κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἤξερε πόσο ἐπικίνδυνος ἦταν ὁ Φερράρι καὶ δυσφοροῦσε ποὺ τὸν βρῆκε ἐκεῖ. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ γίνη κύριος τῆς καταστάσεως.

— Τί παιχνίδι παίζετε, σεῖς οἱ τρεῖς; ρώτησε. Γιατί δὲν σκοτώσατε ἀκόμα αὐτὴ τὴν κοπέλλα; Εἶναι τρεῖς βδομάδες τώρα ποὺ ἔφυγα. Θἄπρεπε νἄχε πεθάνει ἀπὸ καιρό!

— Μὰ δὲν εἶναι τόσο εὔκολο, διαμαρτυρήθηκε ὁ Σέγκελ.

— Ἀσχοληθήκαμε πρῶτα μὲ τὸ Βάϊνερ, εἶπε ζωηρὰ ὁ Γκόλλοβιτς. Ἦταν πιὸ εὔκολο, αὐτό.

— Πιὸ εὔκολο! Μὰ δὲν εἴχατε καταλάβει λοιπὸν πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη; Ἂν τὴν βγάζατε ἀπ' τὴ μέση, δὲν θἆχε πιὰ καμμιὰ ἀξία ἡ μαρτυρία τοῦ Βάϊνερ!

— Ξέρετε πὼς μίλησε ἡ Φράνσις Κόλεμαν; ἐπενέβη πάλι ὁ Μὰκ Κάν. Βεβαιώνει πὼς σᾶς εἶδε νὰ σκοτώνετε τὴ Τζοὺν Ἄρνοτ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξέδωσε ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον σας.

Ὁ Μάουρερ ἔγινε κατακόκκινος.

— Λέει ψέμματα! φώναξε. Ἐγὼ δὲν ἄγγιξα καθόλου τὴ Τζούν!

— Κι' ὅμως ἔχουν μιὰ ἀντράνταχτη ἀπόδειξι, εἶπε ἀργὰ ὁ ἀστυνόμος. Μιὰ ἀπόδειξι ἀρκετὴ γιὰ νὰ πεισθῆ ὁποιοδήποτε δικαστήριο.

— Ποιὰ δηλαδή;

Ὁ Γκόλλοβιτς ἐξήγησε στὸ Μπάουρερ τὴν κατάθεσι τῶν Φράνσις καὶ τὴν ἱστορία τοῦ χρυσοῦ μολυβιοῦ.

— Προσπαθήσαμε νὰ πάρουμε αὐτὸ τὸ μολῦβι, ἀλλὰ μᾶς προλάβανε, πρόσθεσε στὸ τέλος. Πῆγε ἀμέσως ἐκεῖ ὁ Σέγκελ, μαζὶ μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους μας. Τοὺς περικύκλωσε ὅμως ἡ ἀστυνομία καὶ ξέκανε πέντε ἀπ' αὐτούς.

Ὁ Μάουρερ φαινόταν ἕτοιμος νὰ ἐκραγῆ ἀπ' τὴ μανία του.

— Ἄλλο κατόρθωμά σου κι' αὐτό! μούγκρισε. Ἠλίθιε! Ἔπρεπε νὰ τ' ἀφίσης ἐκεῖ, ποὺ βρισκότανε... Τὸ εἶχα ὑπ' ὄψι μου, κι' ἤξερα πὼς θὰ ἐξηγοῦσα τὴν παρουσία του... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ χάσουμε πέντε ἀνθρώπους μας γιὰ τὸ τίποτα! Τρελλαθήκατε ὅλοι σας...

Ὁ Γκόλλοβιτς χώθηκε βαθύτερα στὴν πολυθρόνα του, ἄσπρος σὰν τὸ πανί. Ἔνοιωθε τὴ ματιὰ τοῦ Φερράρι καρφωμένη πάνω του. Καὶ κατάλαβε μ' ἀπελπισία πὼς ἡ ἱστορία τῆς ἀποτυχίας του θἄφτανε στ' αὐτιὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Συνδικάτου...

— Ὄχι μονάχα θυσιάσατε ἄσκοπα τοὺς ἀνθρώπους μας, ἀλλὰ καὶ ὑπογραμμίσατε ἔτσι τὴ σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ μολυβιοῦ, συνέχισε ὁ Μάουρερ. Ἁπλούστατα, μοῦ εἶχε πέσει στὸν ὀχετὸ δυὸ μέρες πρὶν ἀπ' τὸ φόνο τῆς Τζοὺν Ἄρνοτ.

— Μὰ ὑπάρχει αἷμα πάνω του, παρατήρησε ξερὰ ὁ Μὰκ Κάν.

Τὰ μικρὰ μάτια τοῦ Μάουρερ λάμπανε.

—Δικό μου εἶναι αὐτὸ τὸ αἷμα, εἶπε. Εἶχα κόψει λίγο τὸ δάχτυλό μου μὲ μιὰ μποτίλια. Ἔτσι, ματώθηκε τὸ μολῦβι...κι' ἐνῶ τὸ σκούπιζα, μοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ δάχτυλα κι ἔπεσε μέσ' στὸν ὀχετό. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

—Λυπᾶμαι πολύ, κύριε Μάουρερ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ αὐτὴ ἡ ἱστορία σας, εἶπε ὁ Μὰκ Κάν. Τὸ αἷμα ποὺ ὑπάρχει πάνω στὸ μολῦβι, ἀνήκει στὴν ὁμάδα τῆς μὶς Ἄρνοτ, ποὺ συμβαίνει νἆναι σπάνια.

Ὁ Μάουρερ τὸν κύτταξε.

—Ποιὰν ὁμάδα δηλαδή; ρώτησε.

—Στὴν ὁμάδα Β.

—Ἔ λοιπόν, κι' ἐγὼ στὴν ἴδια ὁμάδα ἀνήκω! Τὄμαθα τυχαίως πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὅταν εἶχα κάνει μιὰ ἐξέτασι αἵματος κατὰ Βάσσερμαν. Τί λέτε γι' αὐτό;

Στράφηκε κι' ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ στὸ Γκόλλοβιτς.

—Ἂν δὲν εἶχες βαλθῆ νὰ κάνης τὸν ἔξυπνο, θὰ γλεντούσαμε μιὰ χαρὰ στὴ δίκη! πρόσθεσε.

Ὁ Γκόλλοβιτς εἶχε πάρει ξαφνικὰ ἕνα ὕφος γερασμένο καὶ κουρασμένο.

—Δὲν... δὲν ἤξερα... τραύλισε.

—Ποῦ εἶναι τώρα ἡ κοπέλλα; ρώτησε ὁ Μάουρερ τὸ Μὰκ Κάν.

— Μακάρι νὰ τὄξερα! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὴν ἔκρυψε κάπου ὁ Φόρεστ... κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ!

—Τί διάβολο, εἴσαστε ἢ ὄχι διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας;

—Ἐκτὸς ἀπ' τὸν εἰσαγγελέα, κανεὶς ἄλλος δὲν ξέρει τίποτε γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Βάϊνερ.

Ὁ Μάουρερ ἔσφιξε τὴ γροθιά του καὶ τὴ χτύπησε πάνω στὸ τραπέζι.

—Πρέπει νὰ τὴ βρῆτε καὶ νὰ τὴν ξεκάνετε! Εἶναι δική σου δουλειά, Σέγκελ! Ἐννοῶ νὰ ἔχω μάθει, ὢς μεθαύριο τὸ ἀργότερο, ποῦ βρίσκεται. Κατάλαβες! Ἂν δὲν τὰ καταφέρης κι' αὐτὴ τὴ φορά, νὰ ξέρης πὼς θἆναι ἡ τελευταία!

Ὁ Σέγκελ θέλησε να διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ τὸν ἀποστόμωσε ἡ ἄγρια ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε ὁ Μάουρερ. Χλώμιασε καὶ κύτταξε ἱκετευτικὰ τὸ Γκόλλοβιτς. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε τοὺς δικούς του μπελάδες...

Ὁ Μάουρερ σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

—Λοιπόν, ραντεβοὺ ἐδῶ, μεθαύριο στὶς 11. Θὰ ἀποφασίσουμε τότε γιὰ τὴν πορεία ποὺ θ' ἀκολουθήσουμε.

—Δὲν πρόκειται νὰ τὴν βρῆτε, εἶπε ἀπότομα ὁ Μὰκ Κάν. Ἔχει ἐξαφανισθῆ, σᾶς λέω! Ἐγὼ πιστεύω πὼς τὴν ἔχουν στείλει κάπου μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι.

—Ὁ Σέγκελ θὰ τὴ βρῆ, πρόφερε ξερὰ ὁ Μάουρερ. Ἂν ἀγαπάη τὴ ζωή του, θὰ τὴ βρῆ ὁπωσδήποτε.

Ὁ Μὰκ Κὰν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Προσέξετε, κύριε Μάουρερ! εἶπε. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ μείνετε ἐδῶ. Κι' ἂν τυχὸν σᾶς τσακώση κάποιος ἀπ' τοὺς ἄνδρες μου, δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ κάμω ἀπολύτως τίποτε γιὰ σᾶς.

—Μὴ σκοτίζεσθε γιὰ μένα, ἀπάντησε σαρκαστικὰ ὁ Μάουρερ. Ξέρω νὰ φυλαχτῶ μονάχος μου.

Ὁ Σέγκελ. χλωμὸς κι' ἀναστατωμένος, βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, πίσω ἀπ' τὸ Μὰκ Κάν.

Ὁ Φερράρι καθότανε πάντα στὴ θέσι του. Χάϊδευε τὸ πηγοῦνι του καὶ κύτταξε μὲ περιέργεια τὸ Μάουρερ.

—Σ' εὐγνωμονῶ ποὺ ἀσχολήθηκες μὲ τὸ Βάϊνερ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος μὲ φωνὴ κάπως μαλακώτερη. Γιὰ τὴν κοπέλλα, θὰ φροντίσω ἐγώ. Μπορεῖς τώρα νὰ γυρίσης στὴ Νέα Ὑόρκη.

Στράφηκε στὸ Γκόλλοβιτς καὶ ρώτησε:

—Τὸν πλήρωσες;

Ὁ Γκόλλοβιτς κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἐν τάξει, πρόσθεσε ὁ Μάουρερ. Γεια σου λοιπόν, Φερράρι. Χαιρετισμοὺς στὸ Μπὶγκ Τζόε.

Ὁ Φερράρι σηκώθηκε, τεντώθηκε, ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὴν πόρτα καὶ σταμάτησε.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μείνω ἄλλες δυὸ μέρες, εἶπε. Μπορεῖ νὰ μὲ χρειαστῆτε.., ποιὸς ξέρει;

—Δὲν πρόκειται νὰ σὲ χρειαστοῦμε, ἀπάντησε ὁ Μάουρερ. προσπαθῶντας νὰ μείνη ἤρεμος.

—Ποιὸς ξέρει;... Ὁ Μπὶγκ Τζόε μοῦ εἶπε νὰ μείνω ὥσπου νὰ κανονιστοῦνε ὅλα.

Ὁ Μάουρερ κύτταξε στὰ μάτια τὸ Φερράρι.

—Κάνε ὅπως σ' ἀρέσει, ἀφοῦ θέλεις νὰ χάσης τὸν καιρό σου, εἶπε.

—Θὰ μείνω, δήλωσε ὁ Φερράρι.

Χαμογέλασε καὶ βγῆκε ἀθόρυβα ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὁ Μάουρερ στράφηκε τότε καὶ κύτταξε τὸ Γκόλλοβιτς.

—Εὐχαριστήθηκες τώρα ποὺ μᾶς κουβάλησες ἐδῶ αὐτὸ τὸ φίδι; τοῦ εἶπε. Σ' ἀρέσει νὰ κάνης τὸν ἀφεντικό!

Ἐκεῖνος κύτταζε τὸ χαλὶ ἀμίλητος. Τὰ χέρια του σάλευαν νευρικά.

—Φαντάζεσαι πὼς θὰ σοῦ δώση βραβεῖο τὸ Συνδικᾶτο; πρόσθεσε ὁ Μάουρερ μὲ παγωμένη φωνή. Ὅποια δουλειὰ ἔπιασες στὰ χέρια σου, τὴ θαλάσσωσες!

»Ξέρω καλὰ πὼς ἔλπιζες νὰ πάρης τὴ θέσι μου στὴν ὀργάνωσι.., καθὼς καὶ τὴ Ντολορές! Ὅσο γι' αὐτήν, χάρισμά σου, ἂν σοῦ γουστάρη. Ἐγὼ τὴν ἔχω βαρεθῆ.

Ἔσκυψε μπροστὰ καὶ πρόσθεσε, δυναμώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του:

—Εἶσαι ἕνας ἀνίκανος, ἕνα σκουπίδι. Ἀηδιάζω μόνο ποὺ σὲ βλέπω! Τσακίσου ἀπὸ μπροστά μου!

Ὁ Γκόλλοβιτς προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὴν πόρτα, σκυφτός, σὰν γὰ κρατοῦσε ἕνα βάρος ἀσήκωτο. Βγῆκε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα πισω του.

Ὁ Μάουρερ ἔπεσε τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἤξερε καλὰ πὼς κινδύνευε. Ἂν δὲν τἄβγαζε πέρα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ Συνδικᾶτο θὰ τὸν καταδίκαζε... Κι' ὁ Φερράρι περίμενε διαταγές, γιὰ νὰ τὸν ἐκτελέση!

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Μάουρερ κατάλαβε τί θὰ πῆ φόβος...

*

Μόνο τὸ ἑπόμενο ἀπόγεμα ὁ Σέγκελ θυμήθηκε τὴ Τζάνετ Κόνραντ. Καὶ τἄβαλε μὲ τὸν ἑαυτό του, μὲ τὴ βλακεία του, ποὺ δὲν τὴν εἶχε σκεφθῆ νωρίτερα.

Εἶχε νὰ τὴ δῆ δεκαπέντε μέρες. Τὸν εἶχαν ἀπογοητέψει κάπως τὰ θέλγητρά της — γιατὶ ἦταν πολὺ δύσκολος σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο — κι' εἶχε βγάλει τὸ συμπέρασμα πὼς δὲν ἄξιζε νὰ διαθέτη γι' αὐτὴν τὸ χρόνο του καὶ τὰ λεφτά του.

Τώρα ὅμως σκέφθηκε πὼς ὁ ἄντρας της θὰ τῆς εἰχε πῆ ἴσως ποῦ βρισκότανε ἡ Φράνσις... ἢ τουλάχιστον ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ζητήση, ἂν τὸν χρειαζότανε.

Γιὰ νὰ μὴν κάμη ἄδικα τὸν κόπο, ἔβαλε ἕνα ἄνθρωπό του νὰ ἐπιβλέπη τὸ σπίτι τοῦ Κόνραντ. Ἀργὰ τὸ βράδυ, πληροφορήθηκε μ' ἀνακούφισι πὼς ἡ Τζάνετ βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἄφισε τ' αὐτοκίνητό του στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ πλησίασε στὸ κτίριο. Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη. Δὲν συνάντησε κανένα.

Εἶδε φῶς στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ ἄνθρωπός του τὸν εἶχε πληροφορήσει ὅτι ἡ μαύρη ὑπηρέτρια εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Συμπέρανε λοιπὸν πὼς ἡ Τζάνετ ἦταν μονάχη της.

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας καὶ περίμενε. Σ' ἕνα λεπτὸ τὴν ἄκουσε νὰ κατεβαίνη τρέχοντας τὴ σκάλα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε, κι' ἡ Τζάνετ κύτταξε, σαστισμένη, τὸν ἐπισκέπτη της. Φοροῦσε ἕνα κιτρινο μεταξωτὸ πενιουὰρ κι' ειχε τὰ μαλλιά της χυμένα στοὺς ὤμους της. Ἦταν ὄμορφη καὶ ὀρεκτική, μὰ δὲν προκαλοῦσε τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία στὸ Σέγκελ.

τὸ 'ΑΣΠΡΟ'

ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

Ἕκαστον δισκίον περιέχει 5 κόκκους ἀκετυλοσαλικυλικοῦ ὀξέος.

ΠΡΟΪΟΝ του ΟΙΚΟΥ
ASPRO LIMITED
ΑΓΓΛΙΑΣ

Α15

—Γειά σου, κοῦκλα μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος μπαίνοντας στο χὼλλ καὶ ξανακλείνοντας τὴν πορτα μὲ μια κλωτσιά.

Ἡ Τζάνετ τὸν κεραυνοβόλησε με τη ματιά της.

—Ἦταν τρέλλα νάρθῆς ἐδῶ! διαμαρτυρήθηκε.

—Γιατί; Ἀφοῦ εἶσαι μονάχη σου.. Ξέρεις, μοῦλειψες πολύ, μικρή μου.

—Πρέπει νὰ φύγης ἀμέσως.

—Μὰ πῶς μοῦ μιλᾶς ἔτσι, σήμερα; Μὴ στενοχωριέσαι, δὲν μὲ εἶδε κανεὶς ποὺ μπῆκα.

Πέρασε μπροστά της, μπῆκε στὸ σαλόνι κι' ἄναψε τὸ φῶς.

—Τί ὄμορφα, ἐδῶ μέσα ! πρόσθεσε. Μὰ γιὰ πές μου, δὲν σὲ στενοχωρεῖ ἡ μοναξιά σου;

Ἡ Τζάνετ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει. Ἦταν ταραγμένη καὶ θυμωμένη μαζί.

—Ἂν τυχὸν γυρίση ὁ Πώλ, εἶπε.

Ὁ Σέγκελ ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

—Γιατί νὰ γυρίση; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος... Μὴ μοῦ στενοχωριέσαι, κοῦκλα μου!

— Μπορεῖ νὰ γυρίση, σοῦ λέω. Δὲν κάνει νὰ μείνης ἐδῶ, Λουΐς!

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὴ ρώτησε, τραβῶντας την πιὸ κοντά του:

—Ποῦ πῆγε ὁ ἄντρας σου; Πές μου!

Ἐκείνη ἀντιστάθηκε λίγο κι' ὕστερα κάθησε θέλοντας καὶ μὴ στὰ γόνατά του.

—Γιατί χάθηκες τόσον καιρό; τοῦ παραπονέθηκε.

Ὁ Σένκελ ἔβαλε τὰ γέλια καὶ φώναξε:

—Σίγουρα, θὰ πίστεψες πὼς σὲ παράτησα. Βάζω στοίχημα!

—Καὶ τί μ' ἔνοιαζε; εἶπε μὲ πεῖσμα ἡ Τζάνετ. Ἀπὸ ἄντρες, ἄλλο τίποτα!

—Ναί, βέβαια...

Πέρασε τὸ ἕνα του δάχτυλο κατὰ μῆκος τῆς ραχοκοκκαλιᾶς της καὶ χαμογέλασε βλέποντάς την ν' ἀνατριχιάζη ἀπὸ εὐχαρίστησι.

—Πρέπει νὰ φύγης, τοῦ ξανᾶπε ἐκείνη.

—Σύμφωνοι, θὰ φύγω, ἀλλὰ θάρθῆς καὶ σὺ μαζί μου. Ἔχω τ' αὐτοκίνητό μου στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου... Θὰ πᾶμε στοῦ Χάνκ, νὰ φᾶμε θαλασσινὰ καὶ νὰ πιοῦμε σαμπάνια.

—Ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζάνετ, ἀλλὰ πολὺ ἄτονα.

—Πήγαινε νὰ βάλης τὸ ὡραιότερο φόρεμά σου. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ.

Τὴ σήκωσε στὰ χέρια του κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη ἔτσι τὴ σκάλα, ἐνῶ ἐκείνη τοῦ φώναζε:

—Στάσου, Λουΐς! Θὰ θυμώσω... Σοῦ λέω νὰ μ' ἀφίσης!

—Σὲ λίγο...

Ὅταν ἔφτασαν στὸ δεύτερο πάτωμα, ὁ Σέγκελ εἶδε νὰ περνάη φῶς κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα.

Ἦταν ἕνα μεγάλο δωμάτιο, μὲ δυὸ μονὰ κρεβάτια. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ γυναικεῖα φορέματα, μαντὼ καὶ ἐσώρρουχα.

Ὁ Σέγκελ ἄφισε χάμω τὴ Τζάνετ, κρατῶντας την ὅμως πάντα μὲ τὸ ἕνα του χέρι ἀπ' τὴ μέση καὶ σφίγγοντάς την ἀπάνω του.

—Ἔξω ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε ἐκείνη. Ἀρκετὰ κράτησε τ' ἀστεῖο!

Ὁ Σέγκελ ἔβαλε τὰ δυνατά του γιὰ νὰ συγκρατηθῆ. Δὲν εἶχε ἀφίσει ποτὲ μιὰ γυναῖκα νὰ τοῦ μιλήση μὲ τέτοιο τόνο. Μὰ εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἦταν πολὺ νωρὶς ἀκόμα γιὰ νὰ τὴν ἀποπάρη.

—Πῶς μ' ἀρέσεις, ὅταν θυμώνης, κοῦκλα μου! τῆς εἶπε. Νἄξερες πόσο ὀμορφαίνεις!

Ἐκείνη μαλάκωσε λίγο. Ποτέ της δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ σ' ἕνα κομπλιμέντο.

—Σὲ παρακαλῶ, Λουΐ, φύγε! εἶπε. Ἂν τυχὸν γυρίση ὁ Πώλ...

Ὁ Σέγκελ κάθησε πάνω στὸ κρεβάτι.

—Ποῦ εἶναι τώρα ὁ ἄντρας σου; ρώτησε

—Δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἐμπρός, κατέβα καὶ περίμενέ με στὴν πόρτα.

—Δὲν ξέρεις ποῦ βρίσκεται; ἐπέμεινε ὁ Σέγκελ.

—Καὶ βέβαια τὸ ξέρω. Μὰ δὲν εἶναι δική σου δουλειά.

Ὁ Σέγκελ χαμογέλασε.

—Σοβαρά, πιστεύεις πὼς ὑπάρχει φόβος νὰ γυρίση ἀπόψε;

—Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ φυλάγωμαι. Κατέβα, σὲ παρακαλῶ.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

—Φίλα με, Τζάνετ! τῆς εἶπε.

Ἡ νέα γυναῖκα δίστασε λίγο, κι' ὕστερα τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της. Τὴ φίλησε ἄγρια, σφίγγοντάς την μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὴν ἀγκαλιά του. Ἀφοῦ προσπάθησε τοῦ κάκου ν' ἀντισταθῆ, στὸ τέλος ἐγκαταλείφθηκε σιγὰ-σιγά.

—Ὢ, Λουΐς! μουρμούρισε, ἀναστενάζοντας.

Δὲν ἦταν πιὰ σὲ θέσι νὰ τοῦ φέρη καμμιὰ ἀντίστασι. Τὸν κύτταζε μὲ μάτια θολὰ καὶ ψιθύριζε:

— Δὲν πρέπει... δὲν εἶναι σωστό...

— Ποῦ εἶν' ὁ ἄντρας σου, Τζάνετ; τὴ ρώτησε σκύβοντας πάνω της

—Τί σὲ νοιάζει;

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνασηκώθηκε ἀπότομα καὶ τὸν ἔσπρωξε μακρυά της.

—Ἆ, τώρα καταλαβαίνω! φώναξε. Τί ἠλίθια ποὺ ἤμουνα! Μὰ βέβαια...

—Τί θὲς νὰ πῆς;

—Γι' αὐτὸ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ μένα! πρόσθεσε ἡ Τζάνετ μὲ μανία. Θὲς νὰ μάθης ποῦ βρίσκεται αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἡ Φράνσις Κόλεμαν!... Καλὰ μοῦ τὄχε πῆ ὁ Πώλ, πὼς ἦσουν ἄνθρωπος τοῦ Μάουρερ... Τί ζῶον ποὺ φάνηκα!... Ἔξω ἀπὸ δῶ! Φῦγε, πρὶν φωνάξω τὴν ἀστυνομία!

Ὁ Σέγκελ γέλασε, δείχνοντας τὰ δόντια του. Ὅλη ἡ ἐπίπλαστη γοητεία του εἶχε χαθῆ τώρα. Ἡ ἄγρια ἔκφρασι τῆς ματιᾶς του φόβισε τὴ Τζάνετ.

—Φρόνιμα, μικρή μου, τῆς εἶπε μαλακά. Ξέρεις ποῦ βρίσκεται ὁ ἄντρας σου, καὶ θὰ μοῦ τὸ πῆς, ἀκόμα κι' ἂν χρειαστῆ νὰ σοῦ πρήξω τὴ μύτη μὲ γροθιές, γιὰ νὰ μιλήσης! Ποῦ εἶναι λοιπόν;

Ἡ Τζάνετ τραβήχτηκε πίσω, τρέμοντας.

—Δὲν ξέρω... Φῦγε! τραύλισε.

Ὁ Σέγκελ σηκώθηκε.

Καθὼς ἡ νέα γυναῖκα ἄνοιγε τὸ στόμα της γιὰ νὰ φωνάξη, τῆς ἔδωσε ἕνα χαστοῦκι τόσο δυνατό, ὥστε ἔπεσε μὲ τὰ τέσσερα, παραζαλισμένη.

Ἔσκυψε πάνω της, τὴν ἔστησε ὄρθια καί,μ' ἄλλα δυὸ χαστούκια, τὴν τίναξε ὢς τὸ κρεβάτι, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας.

Πῆγε πάλι κοντά της καὶ τῆς ἔστριψε βάναυσα τὸ χέρι. Ἐκείνη οὔρλιαζε ἀπ' τὸν πόνο. Μὲ τ' ἀριστερό του χέρι ὅμως, ὁ Σέγκελ κρατοῦσε τὸ πρόσωπό της χωμένο μέσ' στὸ μαξιλάρι, ἔτσι ὥστε νὰ πνίγωνται οἱ φωνές της.

—Ποῦ βρίσκεται; ξαναρώτησε.

Ἡ Τζάνετ δὲν ἦταν τύπος ἡρωΐδας. Οἱ πόνοι ποὺ ἔνοιωθε, εἶχαν τσακίσει τὴ θέλησί της. Ἔβαλε τὰ κλάματα, ἐνῶ ὁ Σέγκελ τῆς ἔστριβε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ μπράτσο.

—Ὄχι, σταμάτα! Θὰ σοῦ πῶ!... οὔρλιασε.

—Μίλα λοιπόν, διάβολε! Ποῦ εἶναι;

—Δὲν ξέρω ποῦ εἶναι, ἔχω ὅμως τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του, εἶπε ἡ Τζάνετ ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της.

—Λὲς ἀλήθεια;... Ποιὸς εἶν' ὁ ἀριθμός του;

—Μπάργουντ, 99. 780.

—Πρόσεξε! Ἂν λὲς ψέμματα, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς θἆναι τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς σου!

—Ἆσε με λοιπόν, κτῆνος! Μὲ πόνεσες...

—Θὰ κατεβοῦμε τώρα μαζὶ καὶ θὰ πάρης στὸ τηλέφωνο τὸν ἄντρα σου.

—Ναί, ναί, νὰ κατεβοῦμε, εἶπε λαχανιασμένα ἡ Τζάνετ.

Πῆγε ὢς τὴν πόρτα τρεκλίζοντας καὶ τρίβοντας τὸ πονεμένο μπράτσο της. Ὁ Σέγκελ τὴν ἀκολούθησε στὸ μικρὸ διάδρομο, ὢς τὸ κεφαλόσκαλο.

Βρισκότανε πίσω της, ὅταν πάτησε τὸ πόδι της στὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Συγκέντρωσε τότε ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ τῆς κατάφερε μιὰ κλωτσιὰ στὰ νεφρά.

Ἡ Τζάνετ τινάχτηκε στὸ κενό, βγάζοντας ἕνα οὔρλιασμα τρομαγμένου ζώου, ποὺ ἔκαμε τὸ Σέγκελ ν' ἀνατριχιάση. Τὸ κορμί της στροφογύρισε στὸν ἀέρα, καθὼς ἔπεφτε.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ φονιᾶς διέκρινε τὰ μάτια της γουρλωμένα ἀπ' τὴ φρίκη καὶ τὸ ὀρθάνοιχτο στόμα της.. Ὕστερα ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὸ πάτωμα τοῦ ἰσογείου, μ' ἕνα κρότο ποὺ τράνταξε ὅλο τὸ σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Εἶχαν περάσει δέκα μέρες ἀπ' τὸ θάνατο τῆς Τζάνετ, κι ὁ Κόνραντ εἶχε συνέλθει πιὰ ἀπ' τὴν πρώτη συγκίνησί του. Στὴν ἀρχὴ τοῦ εἶχε φανῆ ἀκατανόητο πὼς εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκα του... Μόνο τὴν ὥρα τῆς κηδείας εἶχε καταλάβει ἀληθινὰ πὼς εἶχε πάρει τέλος ὁ ἀποτυχημένος ἐκεῖνος γάμος τους.

Τὸ συμπέρασμα τῆς ἀστυνομίας ἦταν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀτύχημα: ὅτι τὸ ψηλὸ τακοῦνι τοῦ ἑνὸς πασουμιοῦ τῆς Τζάνετ εἶχε σκαλώσει στὸν ποδόγυρο τῆς ρόμπας της, καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα, εἶχε σκοντάψει ἔτσι κι' εἶχε πέσει μὲ τὸ κεφάλι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΔΕΛ

BEREC TRADE MARK

Ἡ μοναδικὴ ξηρὰ μπαταρία ποὺ ἀντικαθιστᾶ πλήρως τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα

BATRYMAX

ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
ΦΑΝΟΙ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ
ΔΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙ' ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ - ΦΑΝΟΙ & ΣΤΗΛΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(ἀνώδυνος—Ἠχχυημένη)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ ΕΡΜΟΥ 51
Ἀκμή, πόροι διεσταλμένοι. Μαῦρα στίγματα.
Ρυτίδες, πανάδες, κρεατοελιές, τριχόπτωσις.

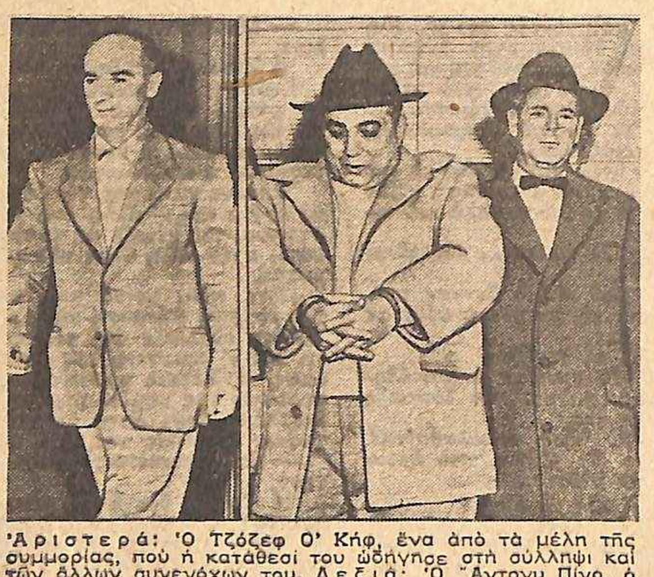

Ἀριστερά: Ὁ Τζόζεφ Ο' Κήφ, ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς συμμορίας, ποὺ ἡ κατάθεσί του ὡδήγησε στὴ σύλληψι καὶ τῶν ἄλλων συνενόχων του. **Δεξιά:** Ὁ Ἄντονυ Πίνο, ὁ «ἐγκέφαλος» τῆς ἐπιχειρήσεως, μὲ τὶς χειροπέδες.

Ἡ μεγαλύτερη κλοπὴ τοῦ αἰῶνος μας

Ἔγινε μὲ ἀριστοτεχνικὸ τρόπο ἐδῶ κι' ἔξη χρόνια στὴ Βοστώνη κι' οἱ δράστες ἀνακαλύφτηκαν μόλις τώρα ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία

Τέλειο ἔγκλημα, στὴν πραγματικότητα, δὲν ὑπάρχει. Τὴν ἀλήθεια αὐτοῦ τοῦ ρητοῦ τὴν ἀπέδειξε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ περίφημη ἀμερικανικὴ ἀστυνομία «Ἔφ Μπὶ Ἀΐ», ποὺ ἔβαλε ἐπὶ τέλους στὸ χέρι τοὺς ἐνόχους τῆς πιὸ ἐντυπωσιακῆς κλοπῆς τοῦ αἰῶνος μας, ἀφοῦ ἔμειναν ἐπὶ ἔξη ὁλόκληρα χρόνια ἄγνωστοι.

Πρόκειται γιὰ τὴν κλοπὴ 2.700.000 δολλαρίων ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας ἐμπιστευτικῶν μεταφορῶν «Μπρὶνκς Ἐξπρὲς» τῆς Βοστώνης ποὺ ἔλαβε χώραν τὴ νύχτα τῆς 17ης Ἰανουαρίου τοῦ 1950.

Ἡ γκαγκστερικὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι ἔγινε ἀπὸ ὀχτὼ ἄτομα, ποὺ εἶχαν σκεπασμένα τὰ πρόσωπά τους μὲ γάζες ποὺ φοροῦσαν τὰ ἴδια ροῦχα, εἶχαν περίπου τὸ ἴδιο ἀνάστημα κι' ἔμοιαζαν ἔτσι καταπληκτικὰ μεταξύ τους. Διήρκεσε μονάχα εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Σ' αὐτὸ τὸ σύντομο διάστημα, οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἑταιρείας «Μπρίνκς Ἐξπρὲς» αἰφνιδιάστηκαν καθὼς μετροῦσαν τὰ χαρτονομίσματα, δέθηκαν καὶ φιμώθηκαν, εἶδαν τοὺς ἀγνώστους νὰ τσουβαλιάζουν τὰ χοντρὰ δέματα μὲ τὰ χαρτονομίσματα καὶ νὰ φεύγουν.

Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους κατώρθωσε νὰ λυθῆ. Σὲ ἄλλα τρία λεπτά, ἡ ἀστυνομία τῆς Βοστώνης εἰδοποιοῦσε ὅλα τὰ αὐτοκίνητα τῶν περιπόλων νὰ ψάψουν νὰ βροῦν τοὺς δράστες, ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας μὲ μιὰ κίτρινη κοῦρσα.

Συγχρόνως, οἱ ἑφτὰ δρόμοι τῆς Βοστώνης, ποὺ ὁδηγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἀποκλείστηκαν.

Ἀλλὰ οὔτε οἱ ἔρευνες τῶν περιπόλων, οὔτε ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς πόλεως ὠφέλησαν σὲ τίποτα. Οἱ γκάγκστερς δὲν βγῆκαν ἀπὸ τὴ Βοστώνη. Τὸ αὐτοκίνητό τους δὲν βρέθηκε ποτέ. Κι' ἔμειναν ἔτσι ἄπιαστοι. Μοιράστηκαν μεταξύ τους τὸ πελώριο ποσὸ καὶ πῆγαν ὁ καθένας σπίτι του.

Ὁ καιρός, ποὺ πέρασε, ἄφησε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα τέλειο ἔγκλημα. Κι' ὅταν συμπληρώθηκαν ἐφέτος ἔξη χρόνια, ἡ ἐντύπωσι αὐτὴ ἔγινε πιὰ πίστι. Γιατί σύμφωνα μὲ τὸν σχετικὸ νόμο, ποὺ ἰσχύει στὴν πολιτεία τῆς Μασσαχουσέττης, ὅπου ἀνήκει ἡ Βοστώνη, ἡ ὁποιαδήποτε κλοπὴ παραγράφεται μετὰ τὴν παρέλευσι ἑξαετίας, ἂν δὲν ἔχουν στὸ μεταξὺ πιαστῆ οἱ ἔνοχοι.

Ἀλλὰ τὴν ἰδέα αὐτὴ τῆς κοινῆς γνώμης ἦρθε νὰ τὴν ἀλλάξη πρὶν ἀπὸ κάμποσες μέρες μιὰ ἀνακοίνωσι τῆς «Ἔφ Μπὶ Ἀΐ», ποὺ ἀνήγγειλε, ὅτι οἱ πέντε ἀπὸ τοὺς δράστες συνελήφθηκαν στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ ἕνας ἦταν ἤδη πεθαμένος ἀπὸ καιρὸ κι' ἔμεναν ἀκόμη ἄπιαστοι μονάχα οἱ ὑπόλοιποι δύο.

Πῶς ὅμως ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ βάλη στὸ χέρι τοὺς φαντομάδες αὐτούς;

Ἀνάμεσα στοὺς γκάγκστερς ἦταν καὶ κάποιος Τζόζεφ Ο' Κήφ, ποὺ οἱ σύντροφοί του, ἐπειδὴ ἦταν ὁ νεώτερος, τὸν ἀδίκησαν στὴ μοιρασιά.

Τοὺς ἀπείλησε, λοιπόν, ὅτι θὰ τοὺς κατέδιδε. Καὶ γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ σωπάση γιὰ πάντα ἀνάθεσαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς συμμορίας νὰ τὸν σκοτώση.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1954, ὁ Ο' Κὴφ βρέθηκε βουτηγμένος στὸ αἷμα καὶ σὲ ἀφασία στὸ δωμάτιό του. Στὸ κορμί του ἦταν φυτεμένες πέντε σφαῖρες. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀπελπιστική του κατάστασι, οἱ γιατροὶ κατάφεραν νὰ τὸν ξαναφέρουν στὴ ζωή.

Ὁ γκάγκστερ τότε, καταλαβαίνοντας πὼς δὲν θὰ γλύτωνε γιὰ δεύτερη φορά, ζήτησε νὰ πάη στὴ φυλακή, ἀποκαλύπτοντας κάποιο ἐλαφρὸ ἀδίκημα, ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε καὶ δήλωσε στοὺς ἀστυνομικούς, πὼς προτιμοῦσε νὰ μείνη στὰ σίδερα, παρὰ νὰ χάση τὴ ζωή του.

Ἡ ἀστυνομία κατάλαβε πὼς ὁ Ο' Κὴφ ἔκρυβε κάποιο φοβερὸ μυστικό. Ἔτσι, ἀφοῦ καταδικάστηκε σὲ ἑνάμισυ χρόνο φυλάκισι γιὰ τὸ ἀδίκημα, ποὺ εἶχε φανερώσει, ὡδηγήθηκε στὶς φυλακὲς τοῦ Ἦστ Καίμπριτζ, στὴ Βοστώνη, ὅπου τοῦ παραχωρήθηκε ἕνα κελλὶ καλύτερο ἀπὸ... σαλόνι.

Ἐκεῖ τὸν φύλαγαν μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ περιποιήσεις καὶ τὸν ἐπισκέπτονταν συχνὰ ὡρισμένοι ἀστυνομικοί, ποὺ ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα κατώρθωσαν νὰ τοῦ βγάλουν τὸ μυστικό.

Ἔτσι ἔμαθαν τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του, καθὼς κι' ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς κλοπῆς, ποὺ ἑτοιμαζόταν ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο καὶ ἀποτελοῦσε πραγματικὰ ἕνα ἀριστούργημα γκαγκστερικῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἔτσι, στὶς δυὸ πρῶτες βδομάδες τοῦ περασμένου Ἰανουαρίου συνελήφθηκαν πέντε ἀπὸ τὰ μέλη τῆς συμμορίας, ὁ Ἄντολφ Μάφλ, ὁ Ἄντονυ Πίνο, ὁ Βίνσεντ Κόστα, ὁ Μάϊκλ Τζὴγκ κι' ὁ Χένρυ Μπαίηκερ.

Στὸ μεταξύ, εἶχε διαπιστωθῆ, ὅτι ἕνα ἄλλο μέλος τῆς συμμορίας, ὁ Τζόζεφ Μπάνφηλντ, εἶχε πεθάνει τὸν περασμένο Ἰούνιο.

Τώρα μένουν ἀκόμη ἄπιαστοι οἱ ὑπόλοιποι δύο, ὁ Τζαίημς Φάερτυ κι' ὁ Τόμας Ρίτσαρντσον, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία ἐλπίζει ὅτι σύντομα θὰ πέσουν κι' αὐτοὶ στὰ δίχτυα της.

Πρόκειται γιὰ ἄντρες ἡλικίας μεταξὺ τῶν 45 καὶ 50 ἐτῶν. Τὸ κολοσσιαῖο ποσό, φυσικά, δὲν βρέθηκε σὲ κανένα ἀπ' αὐτούς.

Στὴ δίκη, ποὺ θὰ γίνη, οἱ δικηγόροι τῶν γκάγκστερς ἐλπίζουν, ὅτι θὰ τοὺς γλυτώσουν ἀπὸ βαρειὲς ποινές. Σύμφωνα μὲ τὸν ἀμερικανικὸ νόμο, «κανεὶς δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς ἔνοχος μονάχα μὲ βάσι τὴν κατηγορία ἑνὸς συνενόχου του, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπικυρωθῆ αὐτὴ ἡ κατηγορία κι' ἀπὸ ἄλλες ἀποδείξεις».

Γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν, λοιπόν, ὅπως τοὺς ἀξίζει οἱ σατανικοὶ αὐτοὶ γκάγκστερς, πρέπει ἡ ἀστυνομία νὰ βρῆ στὸ μεταξὺ καὶ τέτοιες ἀποδείξεις.

* * *

Βούτυρο ποὺ διατηρεῖται δυὸ χρόνια

Οἱ βρεταννικὲς ἔνοπλες δυνάμεις θὰ ἐφοδιασθοῦν πολὺ σύντομα μὲ ἕνα βούτυρο τοῦ κουτιοῦ, αὐστραλιανῆς παραγωγῆς, ποὺ θὰ διατηρῆται φρέσκο πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια. Τὸ φρέσκο βούτυρο τσαγγίζει, ἂν κλειστῆ σὲ κουτὶ κονσέρβας στὴ φυσική του κατάστασι (ἐκτὸς ἂν διατηρῆται σὲ ψυγεῖο). Ἀποδείχθηκε ὅμως μὲ ἔρευνες καὶ πειράματα ὅτι μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ ἐπὶ δυὸ χρόνια καὶ πλέον, χωρὶς ψυγεῖο, ἀρκεῖ ν' ἀφαιρεθῆ τὸ νερό του, πρὶν ἀπ' τὸ κονσερβάρισμα, καὶ νὰ προστεθοῦν μικρὲς ποσότητες ὑδρογονωμένου βαμβακόλαδου, ἀποβουτυρωμένου γάλατος καὶ ψιλοῦ ἀλατιοῦ.

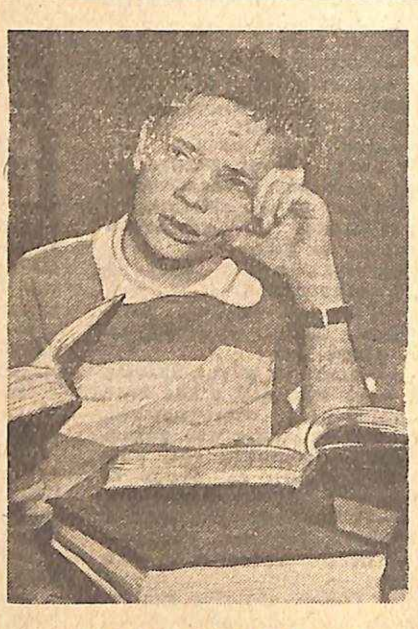

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς εἶναι ὁ 14ετὴς Τζώρτζ Ράϊτ ποὺ θεωρεῖται σήμερα τὸ παιδί—ἔκπληξις τῆς ἀμερικανικῆς τηλεοράσεως. Ὁ μικρὸς Ράϊτ, ἀπαντῶντας σὲ μιὰ ποικιλία ἐρωτήσεων σ' ἕνα διαγωνισμὸ τηλεοράσεως, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ κερδίση 30.000 δολλάρια. Μὲ τόλμη ποὺ σπανίως ἐπέδειξαν ἀκόμη καὶ μεγάλοι ποὺ πῆραν μέρος σὲ παρόμοιο διαγωνισμό, ὁ Τζώρτζ Ράϊτ ἐζήτησε νὰ τοῦ ὑποβληθῆ καὶ ἄλλη μιὰ ἐρώτησις. Ἂν ἀπαντοῦσε σωστά, θὰ διπλασίαζε τὸ ποσό, ἂν ὄχι, θὰ τὰ ἔχανε ὅλα. Κατώρθωσε ὅμως νὰ βρῆ τὴ σωστὴ ἀπάντησι καὶ κέρδισε ἔτσι τὸ ποσὸν τῶν 60.000 δολλαρίων. Ὅπως δήλωσε ὁ ἴδιος, μ' ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ ποὺ κέρδισε θ' ἀγοράση ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα θὰ βοηθήση τοὺς γονεῖς του καὶ θὰ συνεχίση τὶς σπουδές του.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ 66 ΧΡΟΝΩΝ

Ὁ Φερνὰν Ρεγκουμπὺ εἶναι ὁ γηραιότερος ποδοσφαιριστὴς τῆς Γαλλίας καὶ πολὺ πιθανὸν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Μέλος μιᾶς παρισινῆς ὁμάδος, τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ὁ πρόεδρος, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψη τὸ γήπεδο παρὰ τὰ 66 χρόνια του. Τὸν περασμένο Νοέμβριο αὐτὸς ἔδωσε τὴ νίκη στὴν ὁμάδα του, ποὺ ἀγωνιζόταν μὲ ἐκείνη τοῦ Μπετινύ, σημειώνοντας γκὸλ μ' ἕνα γερὸ σούτ, ποὺ ἔδωσε στὸ τελευταῖο λεπτὸ τοῦ μάτς! Ὁ Ρεγκουμπὺ ἀποτελεῖ μιὰ ζωντανὴ ἀπόδειξι ὅτι τὰ νειᾶτα δὲν εἶναι τὸ παν στὸ ποδόσφαιρο.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ ἱερὸς γάμος

Ὅταν ἡ Λούλα, ἡ μικρὴ ὀρφανή, βγῆκε ἀπ' τὶς καλόγρηες, εἶχε συνδεθῆ μὲ μιὰ συμμαθήτριά της, τὴν Ἔλλη, ἀδελφικά. Καὶ οἱ δυὸ κοπέλλες ἦταν νέες, χαριτωμένες κι' ἀφοῦ νοίκιασαν προσωρινὰ μιὰ κάμαρα, προσπάθησαν νὰ βροῦνε δουλειά, ποὺ δὲν ἄργησε πραγματικὰ νὰ τοὺς σταλῆ σὰ δῶρο τοῦ Θεοῦ. Μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ σ' ἕνα ἡλικιωμένο ἀντρόγυνο, τὴ Μαρία καὶ τὸν Γιάννη Χρυσίδη, ποὺ δὲν εἶχαν παιδιά, σὰν οἰκονόμες. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ κιόλας, ἡ συμπάθεια ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα καὶ ἡ Μαρία θεωροῦσε πιὰ τὴν Ἔλλη καὶ τὴ Λούλα σὰν κόρες της. Ἡ στοργή της γι' αὐτὲς ἦταν μεγάλη καὶ τὶς πρόσεχε πολύ, γιατὶ τὰ δυὸ κορίτσια ἦταν ἀνήλικα, τὸ ἕνα δεκαοχτώ, καὶ τὸ ἄλλο δεκαεννέα χρόνων. Τόσο μάλιστα ἡ Μαρία ἦταν αὐστηρή, ποὺ σπάνια τὶς ἄφηνε νὰ πηγαίνουν μόνες ἔξω καὶ ἤθελε πάντα νὰ τὶς συνοδεύη. Ὡστόσο, — εἶχαν περάσει κιόλας δυὸ χρόνια, ποὺ τὰ κορίτσια ζοῦσαν κοντά της—ἡ κυρία Χρυσίδη ἔκανε μιὰν ἐξαίρεσι κι' ἄφησε τὴν Ἔλλη καὶ τὴ Λούλα νὰ πᾶνε μιὰ Κυριακὴ ἐκδρομὴ στὸ βουνό.

Ἦταν φθινόπωρο καὶ μὲ τὰ πρῶτα κρύα, ἡ Λούλα γύρισε ἀπ' τὴν ὡραία ἐκδρομὴ ἄρρωστη καὶ μὲ πυρετό. Ἔπεσε στὸ κρεβάτι μὲ δυνατὸ βῆχα. Οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ δὲν ἔλεγε νὰ γίνη καλά. Ὁ πυρετὸς δὲν ἦταν μεγάλος, ἀλλὰ τὸ χλωμὸ πρόσωπο κι' ὁ ἐξαντλητικὸς βῆχας τὴν ἔκαναν, μαζὶ μὲ τὸ διαρκῆ ἱδρῶτα, νὰ ὑποφέρη καὶ ν' ἀπελπίζεται. Ἡ Λούλα ἀδυνάτιζε. Ἡ κυρία Χρυσίδη, ἀνήσυχη γιὰ τὴν κατάστασί της, τὴν πῆγε στὸ γιατρό, ποὺ τὴν ἐξέτασε καὶ τῆς ἔκανε ἀκτινοσκόπησι. Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὰ δάκρυά της: ὁ γιατρὸς εἶχε διαγνώσει πὼς οἱ πνεύμονες εἶχαν πειραχτῆ κι' ἔπρεπε ἡ Λούλα νὰ μεταφερθῆ ἐπειγόντως σὲ σανατόριο, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι, γιὰ νὰ τῆς γίνη ἐκεῖ ἡ εἰδικὴ θεραπεία, ποὺ ἴσως θὰ τὴν ἔσωζε.

Ὅταν λίγες μέρες ἀργότερα, ἀφοῦ τὴ φίλησε τρυφερὰ σὰν παιδί της ἡ κυρία Μαρία κι' ἔφυγε, ἡ Λούλα βρέθηκε ὁλομόναχη κι' ἄγνωστη στὸ σανατόριο, ξέσπασε σ' ἕνα σπαραχτικὸ κλάμμα. Δὲν εἶχε ζητήσει τίποτα ἀπὸ τὴ ζωή, δὲν τὴν εἶχε κὰν ἀπολαύσει, δὲν εἶχε αἰσθανθῆ παρὰ μιὰ οἰκογενειακὴ εὐτυχία, καὶ νὰ ποὺ ἡ μοῖρα τώρα τὴ χτυποῦσε ἀλύπητα πάνω στὰ νειᾶτα της καὶ τὴν ὀμορφιά της. Τώρα θὰ ζοῦσε ἐκεῖ, φυματικὴ ἀνάμεσα σ' ἄλλους φυματικούς. Πήγαινε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της. Καὶ δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε κἂν τὸν ἔρωτα. Θὰ πέθαινε σίγουρα, δίχως νὰ τὸν γνωρίση...

Ἄρχισαν οἱ κοῦρες, ἡ κανονικὴ ζωή, μὲ μιὰ λέξι, τοῦ σανατορίου. Ἡ Λούλα γνώρισε κι' ἄλλες φυματικές. Μάθαινε μέσα ἐκεῖ τὴ θλιβερὴ ζωὴ τῶν ἀρρώστων, ποὺ μόνο ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ πίστι τὶς συγκρατεῖ. Ἡ κυρία Χρυσίδη κι' ὁ ἄντρας της τῆς ἔγραφαν καὶ τῆς ἔστελναν δέματα, μὲ τὴν Ἔλλη, ποὺ πήγαινε τακτικὰ καὶ τὴν ἔβλεπε. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἦταν ἡ οἰκογένειά της. Σιγὰ-σιγά, ἡ Λούλα μὲ τὴν κοῦρα καὶ τὸν ἥλιο ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της καλύτερα: μποροῦσε νὰ βγαίνη λίγο στὸν κῆπο τοῦ σανατορίου, νὰ διαβάζη κανένα βιβλίο καὶ νὰ τρώη μὲ περισσότερη ὄρεξι.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, τόσο ὁ καθηγητής, ὅσο κι' ὁ βοηθός του δὲν εἶχαν καὶ πολλὲς ἐλπίδες πὼς θὰ τὴν ἔσωζαν, γιατὶ ἡ ἀρρώστεια της ἦταν πολὺ προχωρημένη. Τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴ λυπόντανε γιὰ τὰ νειᾶτα της καὶ τὴ χάρι της.

Ἕνα βράδυ, ὁ νεαρὸς γιατρός, ὁ βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ, ἄκουσε κλάματα ἀπ' τὸ θάλαμο ποὺ ἦταν ἡ Λούλα. Μπῆκε μέσα σιγά. Ὁ βῆχας ἔπνιγε τὴν κοπέλλα. Ὁ γιατρὸς τὴν πλησίασε, τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι καὶ κάθισε κοντά της. Ὅταν ἔπαψε νὰ βήχη, ἡ Λούλα τὸν κύτταξε μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα καὶ τὸν ρώτησε ἀπελπισμένα:

—Θὰ πεθάνω ἐδῶ; Γρήγορα; Πέστε μου τὴν ἀλήθεια, γιατρέ, θέλω νὰ ξέρω...

Ὁ γιατρὸς τὴ χάϊδεψε στὸ πρόσωπο καὶ στὰ μαλλιὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Κουράγιο, Λούλα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη τί θὰ συμβῆ, μὰ ἔχε ἐμπιστοσύνη πὼς θὰ γίνης γρήγορα καλά..

Ἀφοῦ τῆς εἶπε αὐτὰ τὰ παρηγορητικὰ λόγια, ὁ γιατρὸς βγῆκε σιγά. Ἡ Λούλα ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ, ἔνοιωσε πὼς ὁ νέος αὐτὸς τὴν συμπονοῦσε καὶ θἄθελε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται συχνά, γιατὶ εἶχε διαβάσει τὴ στοργὴ στὰ μάτια του. Μὰ ὅσο οἱ μέρες κυλοῦσαν, ἡ Λούλα χειροτέρευε: ὁ πυρετὸς δὲν τὴν ἄφηνε, ὁ βῆχας ἦταν ἐπίμονος καὶ ἡ ὄρεξί της εἶχε κοπῆ.

Ἕν' ἀπόγεμα ἡλιόλουστο, φωτεινό, ἡ Λούλα ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ βεράντα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Ὁ νεαρὸς γιατρὸς τὴν πλησίασε, τῆς ἔπιασε τὸ σφυγμὸ καὶ τὴν κύτταξε. Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τοῦ χαμογέλασε.

—Λούλα, τῆς εἶπε γλυκὰ καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε, τί θὰ μοῦ ἀπαντοῦσες ἂν σοὔλεγα νὰ γίνης γυναῖκα μου; Σκέψου το πρῶτα, μὴ βιαστῆς νὰ μοῦ πῆς...

Ἡ Λούλα ἀπόμεινε ἄφωνη. Δὲν μποροῦσε νὰ πῆ τίποτα, μὰ τὰ μάτια της ἔλεγαν πολλά. Τώρα καταλάβαινε. Ἔνοιωθε τὴ στοργὴ τοῦ νεαροῦ γιατροῦ, καὶ ἤθελε νὰ γίνη καλά. Μιὰ νέα ζωὴ ἀνοιγόταν μπροστά της, μιὰ ζωὴ ὑγείας καὶ ἀγάπης. Ἄραγε θὰ γινόταν καλά; Ἐντελῶς; Γρήγορα; Δὲν εἶχε δυνάμεις, δὲν ἔτρωγε παρὰ λίγο, ἔκαιγε ἀπ' τὸν πυρετό...

...Οἱ μέρες κυλοῦσαν. Τώρα δὲ σηκωνόταν πιὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἦταν πιὸ χλωμή, πιὸ ἀδύνατη. Ἔτσι τὴ βρῆκε ὁ νεαρὸς γιατρὸς μιὰ βδομάδα ἀργότερα.

—Λοιπόν, Λούλα; τὴ ρώτησε. Ποιὰ εἶναι ἡ ἀπάντησί σου;

—Ἂν δὲ γιατρευτῶ; Εἶμαι πολὺ ἄσχημα.

—Θὰ γίνης καλά, ἀγαπημένη μου. Θὰ παντρευτοῦμε ἐδῶ κι' ὅταν γίνης καλά, θὰ κάνουμε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας. Σύμφωνοι;

Ἦταν ἕνας γάμος ἱερός, μυστικοπαθής, ποὺ ἔγινε ἐκεῖ, στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Ὁ νεαρὸς γιατρὸς προσευχόταν. Ἦταν χλωμός. Ἡ Λούλα εἶχε μεταμορφωθῆ. Λίγες μέρες παρουσιάστηκε πιὸ ἥσυχη, μὲ λιγώτερο πυρετὸ καὶ μπόρεσε νὰ σηκωθῆ γιὰ λίγη ὥρα καὶ νὰ πάη περίπατο στὸ πάρκο τοῦ σανατορίου, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν Τέλη. Ἔπειτα... μιὰ νύχτα, ὁ βῆχας τὴν ἔπνιγε δυνατός, φοβερός. Κάλεσαν τὸν καθηγητή: ἡ ἐπιστήμη δὲν μποροῦσε πιὰ τίποτα νὰ κάνη. Κι' ὁ Τέλης τὸ ἤξερε. Ἔμεινε κοντά της ὡς τὸ χάραμα, ὥσπου ἡ ἁγνὴ σύζυγος ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Τὴν ἔθαψαν, ντυμένη σὰ νύφη, στὸ νεκροταφεῖο, ἐκεῖ ψηλά, στὸ βουνό, κάτω ἀπὸ στεφάνια ἄσπρα καὶ ρόζ. Ὁ Τέλης ἦταν γονατιστὸς στὸν τάφο της. Τῆς εἶχε χαρίσει στὴν πονεμένη ζωή της λίγες ὧρες εὐτυχίας καὶ ἐλπίδας. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάνω του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

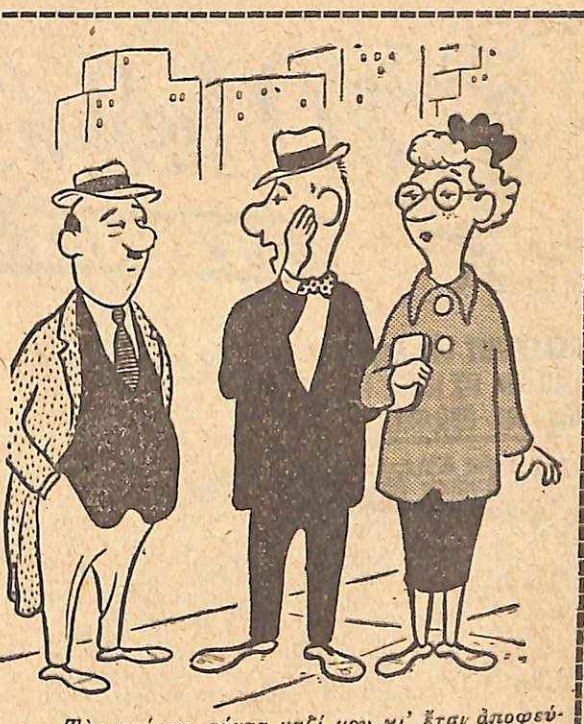

— Τὴν παίρνω πάντα μαζί μου κι' ἔτσι ἀποφεύγω τὰ φιλιὰ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ!...

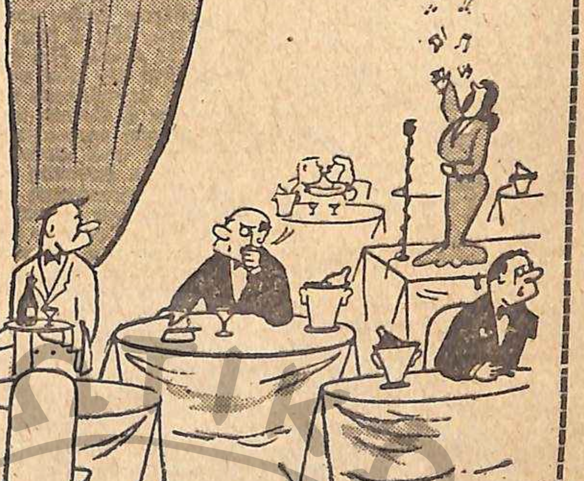

— Φέρε μου καὶ καμμιὰ παραγινωμένη ντομάτα!

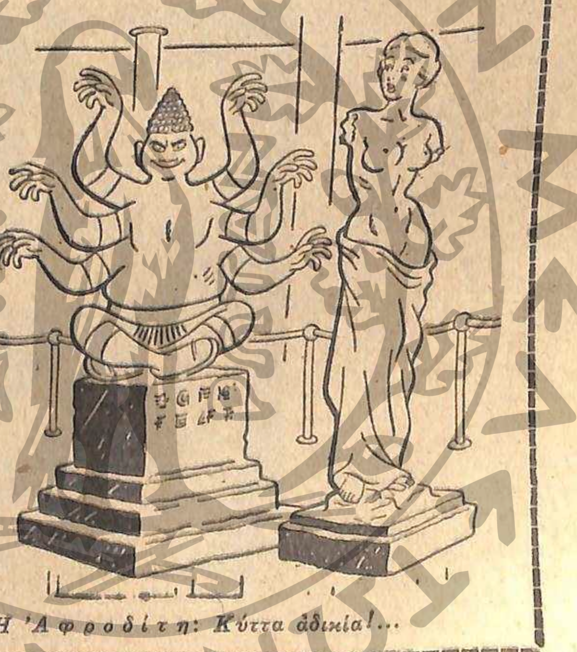

Ἡ Ἀφροδίτη: Κύττα ἀδικία!...

Ὁ Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΝΑΡΝΤΙΕΛΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΗΤΤΕΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΩΝ

Ὅταν τοὺς ἐξήταζα πρὶν ἀπ' τὸν ἀγῶνα ἤξερα ἂν θὰ νικοῦσαν ἢ θἄχαναν τὸν παγκόσμιο τίτλο τους

Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ἀθλητικὸς γιατρὸς Δρ. Βίνσεν Ναρντιέλο, σὲ μιὰ τελευταία ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσί του, ἀπεκάλυψε πὼς ὁ πρωτοπυγμάχος Μὰξ Μπάερ ἦταν ὁ καλύτερος, ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως, ἀθλητὴς ἀπ' τὶς πολλὲς χιλιάδες ποὺ ἐξήτασε μὲ τὸ στηθοσκόπιο.

—Ὁ Τζόε Λούϊς, ὁ νέγρος «δυναμίτης τῆς γροθιᾶς» καὶ ὁ Σοῦγκαρ Ραίϋ Ρόμπινσον, ὁ ἀνώτερος τεχνίτης τοῦ κόσμου, εἶναι κυριολεκτικὰ «παγόβουνα» πρὸ τοῦ ἀγῶνος των. Ἀντιθέτως ὁ Τζόννυ Πέϋτσεκ ἦταν ὁ πιὸ νευρικὸς ἀθλητὴς ποὺ εἶδα στὴ ζωή μου, ἀκριβῶς λίγα λεπτὰ πρὶν ἀνεβῆ στὸ ρίγκ, γιὰ ν' ἀγωνισθῆ μὲ τὸ «μαῦρο βομβαρδιστή», τὸ 1940, συμπλήρωσεν ὁ Ναρντιέλο.

»Ἔχω ἐξετάσει ἰατρικῶς ὅλους τοὺς παγκόσμιους πρωτοπυγμάχους τῶν βαρέων βαρῶν ἀπὸ τὸν Τζὰκ Ντέμσεϋ μέχρι τὸν Ἔζαρντ Τσάρλς, ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχε τὴ θαυμασία σωματικὴ διάπλασι τοῦ Μὰθ Μπάερ, τὴν ἐξαίρετη ἁρμονία τῶν γραμμῶν του, τὴν ἀναλογία μεταξὺ κορμοῦ καὶ ἄκρων.

»Οἱ περισσότεροι πρωταθληταὶ ἀρέσκονται νἄχουν μερικοὺς «ἐντυπωσιακοὺς» μυῶνες στὰ μπράτσα καὶ στὸ στῆθος καὶ μάλιστα νὰ τοὺς ἐπιδεικνύουν μὲ αὐταρέσκεια ὅταν ἀνεβαίνουν στὸ ρὶγκ γιὰ πυγμαχικὲς ἐπιδείξεις. Δυστυχῶς, δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν πὼς πέρασε πιὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ πυγμάχοι χρειάζονταν μυῶνες «μονομάχων» τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς! Σήμερα πρέπει νὰ ἔχουν μακρυοὺς καὶ ἐλαστικοὺς μυῶνες καὶ ὄχι σκληροὺς καὶ βολβώδεις, ἂν θέλουν νἄχουν καλὰ ἀποτελέσματα.

»Ὁ Μὰξ Μπάερ εἶχε αὐτὴ τὴν μυϊκὴ διάπλασι καὶ μυϊκὴ ποιότητα, ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ ἀντέχη στὴ μεγάλη κούρασι. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ καρδιά, τὰ πνευμόνια του καὶ ὅλες γενικὰ οἱ ὀργανικὲς λειτουργίες του εἶχαν τὴν πρέπουσα ἀνάπτυξι καὶ λειτουργοῦσαν ἄριστα, ὑποδειγματικά.

»Ὁ Μὰξ Μπάερ ὅμως δὲν πῆρε ποτὲ στὰ σοβαρὰ τὸν ἀθλητισμό. Ἦταν ἕνα μεγάλο παιδί, ἕνας ἀδιόρθωτος γλεντζές. Ἂν ἤθελε μποροῦσε νᾆναι πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου γιὰ πολλὰ χρόνια.

»Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1934 κατέκτησε τὸ παγκόσμιο πυγμαχικὸ στέμμα ἀπ' τὸν Πρίμο Καρνέρα. Ἀναπαύθηκε ἀμέσως στὶς δόξες τους. Διασκεδάσεις, ἀσωτεῖες, μεθύσια, χαρτιὰ τὸν ἀπασχόλησαν περισσότερο ἀπὸ τὴ διατήρησι τῶν ἱκανοτήτων του. Ἔτσι, μέσα σ' ἕνα χρόνο ἔχασε τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου βαρέων βαρῶν ἀπὸ τὸν Τζὶμ Μπράντοκ.

*

»Δεύτερο στὴν κατάταξι τοποθετῶ, λέει ὁ Ναρντιέλο, τὸν Τζόε Λούϊς. Πιὸ ψύχραιμο ἀθλητὴ δὲν εἶδα στὴ ζωή μου. Τὸ μεγαλύτερο προσόν του εἶναι ἡ ἔλλειψι καὶ τῆς παραμικρῆς νευρικότητος ἀκόμη καὶ στὸ σοβαρώτερο ἀγῶνα του. Δυνατὸς πυγμάχος, μὲ ἰσχυρότατη καρδιὰ καὶ ἀτσαλένια νεῦρα».

Ὁ Ραίϋ Σοῦγκαρ Ρόμπινσον, ὁ νέγρος ἄσσος τῶν μέσων βαρῶν, ποὺ κατέπληξε ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴν ὑπέροχη τέχνη του καὶ τὰ ἀνυπέρβλητα πυγμαχικά του προσόντα, εἶναι καὶ αὐτὸς ψυχρὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος του, ἀλλὰ ὅταν τὸν βλέπη κανεὶς νομίζει πὼς κάθεται στὴ «κόψι τοῦ ξυραφιοῦ». Ὄχι πὼς εἶναι ἀνήσυχος, ἀλλὰ τ' ἀρέσει νὰ κινεῖται διαρκῶς καὶ νὰ «σκιαμαχῆ». Πολλοὶ ξένοι εἰδικοί, ὅταν πῆγε κάποτε στὸ Παρίσι, ρώτησαν τὸν μάνατζέρ του: «Πρόκειται νὰ κάνη ἐπίδειξι ἢ νὰ παίξη γιὰ ἀγῶνα;»

«Ἔτσι εἶναι πάντα ὁ Ραίϋ. Τὸν ἀγῶνα τὸν θεωρεῖ παιγνίδι. Ὑπολογίζει καὶ ἐκτιμᾶ τὸν ἀντίπαλό του. Περισσότερο ὅμως ἔχει πεποίθησι στὶς δυνάμεις του. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πάντα δροσερός, πάντα κεφᾶτος, πάντα μπριόζος εἴτε κάνει προπόνησι εἴτε παίζει γιὰ τὸν τίτλο», ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Χαίρεται κανεὶς πραγματικὰ νὰ βλέπη τὸν αἴλουρο αὐτὸν τῶν πυγμαχικῶν ρίγκ, τὸν Ρόμπινσον, νὰ πυγμαχῆ. Ὑπέροχος στὴν ἐπίθεσι, ἀσύγκριτος στὴν ἄμυνα. Γιὰ κάθε ἀντίπαλο ἔχει καὶ τὸ «παιγνίδι» του, τὴν ἰδιαίτερη τακτική του, τὸ σύστημά του. Τέτοιο φαινόμενο δὲν ξαναφάνηκε στὰ παγκόσμια πυγμαχικὰ ρίγκ.

*

Δίπλα ὅμως σ' αὐτοὺς τοὺς ψύχραιμους, τοὺς ἀνεπηρέαστους, τοὺς προικισμένους μὲ ἀτσαλένια νεῦρα πυγμάχους ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, ποὺ ὅταν πρόκειται ν' ἀνεβοῦν στὸ ρίγκ, λιποψυχοῦν.

Ὁ Πέϋτσεκ, λόγου χάριν πρὶν ἀγωνισθῆ μὲ τὸν Λούϊς τὸ 1940 ἔπαθε ἕνα ἔντονο νευρικὸ χτυποκάρδι. Ἔχασε τὸ χρῶμα του, κιτρίνισε. Τὰ γόνατά του ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ τὰ σαγόνια του νὰ χτυποῦν.

Ὡς γιατρὸς τοῦ ἀγῶνος ὁ Ναρντιέλο ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβη γιὰ νὰ μὴ ματαιωθῆ ὁ ἀγώνας. Ἀφοῦ τὸν συνέφερε, ἀνέβηκε ὁ Πέϋτσεκ στὸ ρίγκ.

Μὲ τέτοιο ἠθικὸ βέβαια δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση. Στὸ δεύτερο τρίλεπτο ἔπεσε «νὸκ - ἄουτ», ἀπὸ ἕνα φοβερὸ πλῆγμα τοῦ Λούϊς.

Πόσο μεγάλο ρόλο παίζει ἡ ψυχικὴ γαλήνη, ἡ αὐτοπεποίθησις, ἡ «χαλάρωσις» πρὸ τοῦ ἀγῶνος, ἀποδείχθηκε σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν καὶ τοῦ Τζέρσεϋ Τζόε Γουῶλκερ.

Ὅταν ὁ γερολύκος αὐτός, ποὺ ἦταν τότε ὁ μεγαλύτερος σὲ ἀντοχὴ γερῶν πληγμάτων πυγμαχος του κοσμου, ἐπρόκειτο νὰ παίξη μὲ τὸν Τζόε Λούϊς, στὸν περίφημο ἐκεῖνο πρῶτο ἀγῶνα τους, ὁ Ναρντιέλο εἶπε στοὺς συναδέλφους του, ἀφοῦ τὸν ἐξήτασε: «Ὁ Γουῶλκερ μπορεῖ σήμερα νὰ κερδίση τὸν Λούϊς!» Καὶ αὐτοὶ γέλασαν. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πιστοποίησε τὴν ἠρεμία του, τὴν αὐτοπεποίθησί του τη θέλησί του γιὰ τὴ νίκη, ἐπέμενε. Τοὺς ἐξήγησε τοὺς λόγους ποὺ βάρυναν στὶς σκέψεις του. Τὰ πράγματα τὸν δικαίωσαν. Ὁ Γουῶλκερ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀγνώριστος. Ἔπαιξε μὲ τέτοιο κέφι, ποὺ κατέπληξε τοὺς πάντας, ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν δυναμικὸ ἀντίπαλό του Τζόε Λούϊς. Κι' ὁ κόσμος τόσον ἐνθουσιάστηκε, ποὺ σὲ πεῖσμα τῆς ἀποφάσεως τῶν κριτῶν θεώρησε νικητὴ τὸν Γουῶλκερ.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

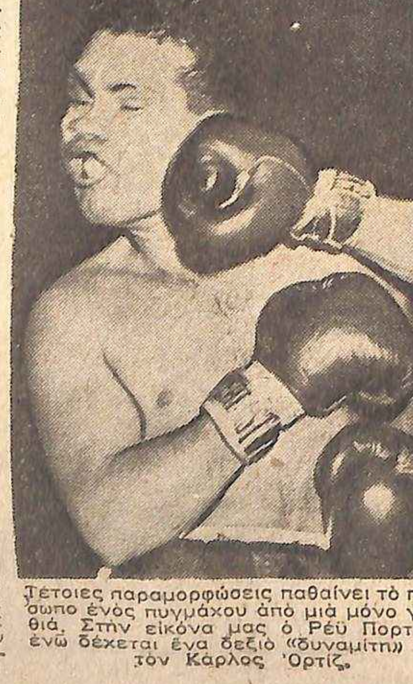

Τέτοιες παραμορφώσεις παθαίνει τὸ πρόσωπο ἑνὸς πυγμάχου ἀπὸ μιὰ μόνο γροθιά. Στὴν εἰκόνα μας ὁ Ρέϋ Πορτίλα, ἐνῶ δέχεται ἕνα δεξιὸ «δυναμίτη» ἀπὸ τὸν Κάρλος Ὀρτίζ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Ρομβόλεξο

1) ΑΔΡΙΟΣ. 2) ΚΟΠΑΔΙ. 3) ΑΙΤΙΟΝ. 4) ΑΜΑΣΙΣ. 5) ΤΑΚΙΜΙ. 6) ΡΙΜΙΝΙ. 7) ΠΡΑΣΙΑ. 8) ΤΟΜΑΡΙ. 9) ΑΡΑΙΟΣ. 10) ΚΑΝΑΡΙ. 11) ΜΙΣΙΡΙ. 12) ΑΝΕΣΙΣ. 13) ΜΑΡΙΝΑ. 14) ΑΡΑΡΑΤ. 15) ΝΑΜΑΡΑ. 16) ΣΟΚΑΚΙ. 17) ΕΛΕΝΟΣ. 18) ΡΕΤΑΛΙ. 19) ΑΝΤΛΕΡ. 20) ΜΑΚΙΝΑ.

Κρυπτογραφικὸ

1) ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ. 2) ΕΡΙΣ. 3) ΟΠΑΔΟΣ. 4) ΠΑΡΟΣ. 5) ΑΡΠΑ. 6) ΡΟΔΟΣ. 7) ΔΑΛΙΔΑ. 8) ΙΠΠΟΣ. 9) ΣΑΡΔΕΛΑ.

Ἀκροστιχὶς ἀντιθέτων

ΚΙΚΕΡΩΝ (Κακός, Ἰσχνός, Κραταιός, Ἐργατικός, Ρηχός, Ὠκύς, Νύχτα).

Μεταγραμματισμὸς

ΘΗΡΑ — ΘΗΤΑ.

Συλλαβόγριφος

ΙΕΡΑΞ (Ι, Ε, Ράξ).

Ἀναγραμματισμὸς

ΜΑΪΟΥ — ΜΙΑΟΥ.

Συγγένειες

1) Ἐξάδελφος. 2) Παπποῦς. 3) Ἀδελφή. 4) Πεθερά.

Ποιὸς γεννήθηκε πρῶτος;

1) Φερναντὲλ 1903, Γκαμπὲν 1904 Γκραβαὶ 1905. 2) Μοργκὰν 1920, Καρὸλ 1922, Καλβὲ 1925. 3) Γκεταρὺ 1915, Βιντὰλ 1919, Μοντὰν 1921. 4) Ὠμπὲρ 1928, Μπαρντὸ 1934, Βλαντὺ 1938. 5) Λαρκὲ 1884, Γκιτρὺ καὶ Στροχάϊμ 1885. 6) Φεγιὲρ 1907, Ρομὰνς 1912, Ντελαὶρ 1916. 7) Ζελὲν 1921, Φιλὶπ 1922, Πασκὰλ 1927. 8) Λαὰζ 1925, Ρομπὲν 1927, Ὠμπρὺ 1929. 9) Ρόσσι 1907, Τρενὲ 1913, Μαριανὸ 1920. 10) Λυγκὲ 1892, Φρεναὶ καὶ Νοὲλ Νοὲλ 1897.

Ἀναγραμματισμὸς

ΚΑΪΝ — ΚΙΝΑ.

20 μικροδιαφορὲς

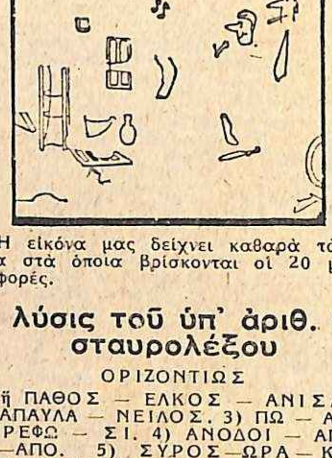

Ἡ εἰκόνα μας δείχνει καθαρὰ τὰ σημεια στὰ ὁποῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 576 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1ῃ ΠΑΘΟΣ — ΕΛΚΟΣ — ΑΝΙΣΑ. 2) ΑΝΑΠΑΥΛΑ — ΝΕΙΛΟΣ. 3) ΠΩ — ΑΝΝΑ ΣΤΡΕΦΩ — ΣΙ. 4) ΑΝΟΔΟΙ — ΑΠΑΡΕ—ΑΠΟ. 5) ΣΥΡΟΣ—ΩΡΑ—ΚΑΙΑΔΑΣ. 6) ΜΙΣ — ΠΑΤΡΑΙ — ΟΝΑΡ. 7) ΠΟΑ — ΕΛ — ΑΤΙ — ΑΣ — ΜΟΙ. 8) ΥΝΚΙΩΝ — ΗΜΙΝ — ΡΑΣΑ. 9) ΝΕΣΤΟΣ ΑΝΔΡΟΣ. 10) ΟΧΙΑ — ΟΝΟΣ—ΑΡΙΣ — ΣΩ. 11) ΣΕΚ — ΕΙ — ΔΑΣ — ΕΣΙΩΒ. 12) ΛΙΑΝ — ΠΑΛΙΟΣ — ΤΑΜ. 13) ΑΜΑΡΤΙΑ—ΑΜΙ—ΝΟΜΑΣ. 14) ΛΟΣ — ΕΝ — ΣΤΑ — ΣΩΜΑΤΑ. 15) ΙΣ — ΑΡΕΣΤΑ — ΜΑΠΑ — ΙΧ. 16) ΑΝΟΣΙΑ—ΔΗΜΟΤΙΚΗ. 17) ΣΙΜΩΝ — ΑΡΙΩΝ — ΝΑΪΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΠΑΣ — ΠΥΛΟΣ — ΑΛΙΑΣ. 2) ΑΝΩΝΥΜΟΝ — ΧΕΛΜΟΣ. 3) ΘΑ — ΟΡΙΑ — ΝΙΚΙΑΣ — ΑΜ. 4) ΟΠΑΔΟΣ — ΚΕΑ — ΑΡ — ΑΝΩ. 5) ΣΑΝΟΣ — ΕΙΣ — ΕΝΤΕΡΟΝ. 6) ΥΝΙ — ΠΛΩΤΟΙ — ΙΝΕΣ. 7) ΕΛΑ — ΩΑ — ΝΟΝ — ΠΑΣΙΑ. 8) ΛΑ—ΑΡΤΑ—ΣΟΔΑ — ΣΤΑΡ. 9) ΣΠΑΡΤΗ — ΣΑΛΑΤΑ. 10) ΟΝΤΑ — ΑΙΜΑ — ΣΙΜΑ — ΔΩ. 11) ΣΕΡ — ΚΙΙΝΑ — ΟΙ — ΜΗΝ. 12) ΙΕΡΑ — ΑΝΔΡΕΣ — ΣΑΜ. 13) ΑΛΦΕΙΟΣ — ΡΙΣΝΩΠΟΝ. 14) ΝΟΩ — ΑΝ — ΡΟΣ—ΤΟΜΑΤΑ. 15) ΙΣ — ΑΔΑΜΑΣ — ΙΑΜΑ — ΙΙ. 16) ΣΠΑΡΟΣ — ΣΩΜΑΤΙΚΑ. 17) ΑΞΙΟΣ — ΙΑΚΩΒ — ΣΑΧΗΣ.

ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ

Πρωτότυπο διήγημα

Στὸ Φαλοὺν — πᾶνε χρόνια τώρα —ἕνας νεαρὸς μεταλλωρύχος φίλησε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ πάθος:

— Λίντα, ὅταν θὰ εἶναι ἡ γιορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, ὁ παπᾶς θὰ εὐλογήση τὸν ἔρωτά μας καὶ θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε στὸ σπιτάκι μας.

Ἡ ὡραία μνηστὴ χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐκεῖ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι. Γιατὶ ἐσὺ εἶσαι ὁ θησαυρός μου καὶ δίχως ἐσένα ἡ ζωή μου δὲ θὰ εἶχε κανένα σκοπό.

Μά, ὅταν πλησίαζε ἡ μέρα τοῦ γάμου, ἔγινε κάτι τὸ πολὺ θλιβερό. Τὸ πρωῒ ὁ νέος πέρασε ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς καλῆς του κι' ἐκείνη τοῦ εὐχήθηκε τὴν καλημέρα. Ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ εὐχηθῆ τὴν καληνύχτα, γιατὶ τὸ μεταλλεῖο τὸν κατάπιε γιὰ πάντα, κάποιαν ἀνεξακρίβωτη ὥρα.

Ἡ κοπέλλα ἔκλαψε μ' ὅλα τὰ δάκρυα τῆς ψυχῆς της.

Ἔπειτα πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια. Ὁ κόσμος ἀναστατώθηκε ἀπὸ πολέμους καὶ οἱ συνήθειες ἄλλαξαν. Ἄλλαξε ἀκόμη καὶ ἡ συνείδησι τῶν ἀνθρώπων. Μόνο ἡ καρδιὰ τῆς χαροκαμένης μνηστῆς δὲν ἄλλαξε.

Καὶ κάποια μέρα οἱ μεταλλωρύχοι τοῦ Φαλοὺν σκάβοντας ἀνάμεσα σὲ δυὸ τοῦννελ τοῦ ὑπόγειου μεταλλείου ἀνακάλυψαν τὸ πτῶμα ἑνὸς νέου. Τὸ τράβηξαν ἔξω καὶ ὅταν τὸ εἶδαν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, κατάπληκτοι παρατήρησαν ὅτι ἦταν ἄλυωτο, ἄθικτο, γιατὶ τὄχε τόσα χρόνια προστατεύει ὁ θειϊκὸς σίδηρος. Ἔμοιαζε σὰ νἄχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ἢ μᾶλλον σὰ νὰ εἶχε μόλις ἀποκοιμηθῆ. Ποιὸς νὰ ἦταν ἄραγε;

Ἔξω, στὴ μικρὴ πλατεῖα ποὺ τὸν μετέφεραν κανένας δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Ἦταν νέος κι' ὅλοι οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς του εἶχαν πεθάνη ἢ σκοτωθῆ στοὺς πολέμους ἀπὸ χρόνια πολλά.

Μονάχα μιὰ γυναίκα τὸν ἀναγνώρισε. Μονάχα μία. Μιὰ πολὺ γρηά, ποὺ τὴν τράβηξε ὅλος ὁ θόρυβος αὐτὸς στὴν πλατεῖα, καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα στὸν κόσμο καὶ ξαναεῖδε τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Τὸν κύτταζε πιότερο μὲ ἔκστασι παρὰ μὲ πόνο. Καὶ εἶπε στοὺς γύρω της:

— Μπῆκε στὸ μεταλλεῖο μιὰ μέρα πρὶν ἀπ' τὸ γάμο μας. Καὶ ξαναγύρισε τώρα ποὺ πέρασε μισὸς αἰώνας. Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τὸν ξαναδῶ πρὶν κλείσω τὰ μάτια του.

Ὁ κόσμος γύρω της συγκινήθηκε καὶ δάκρυσαν πολλοί. Γιατὶ ἔβλεπαν πώς, ἐνῶ ὅλα εἶχαν ἀλλάξει, ἡ καρδιὰ τῆς χαροκαμένης γυναίκας ἦταν ἡ ἴδια, ὅπως ἐδῶ καὶ πενῆντα χρόνια, καὶ δὲν φοροῦσε μόνο μαῦρα ἐπειδὴ ἦταν γρηά, ἀλλὰ γιατὶ τὸ πένθος δὲν εἶχε σβύσει ἀπ' τὴν καρδιά της. Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ἀνῆκε ὁ ὡραῖος νέος ποὺ εἶχε κοιμηθῆ μέσα στὴν αἰωνιότητα. Καὶ οἱ μεταλλωρύχοι δέχθηκαν νὰ μεταφέρουν τὸ πτῶμα στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὸ τοποθετήσουν σ' ἕνα ὡραῖο φέρετρο, στὴ μέση τῆς κάμαρας τῆς γρηᾶς, ὥσπου νὰ τοῦ γινόταν μιὰ κηδεία ὅπως κάθε χριστιανοῦ.

Πῆγαν ὅλοι φυσικὰ τὴν ἄλλη μέρα. Κι' ἐκείνη, ἡ γρηά, ἔβγαλε ἀπ' ὄνα παληὸ σεντούκι ἕνα κόκκινο σάλι καὶ τὸ πέρασε στὸ λαιμὸ τοῦ νεκροῦ νέου. Ἔτσι κάνουν οἱ ἀρραβωνιαστικιὲς τοῦ Φαλοὺν τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύονται. Τοὖβαλε λοιπὸν τὸ κόκκινο σάλι κι' ἐκείνη ντύθηκε μὲ τὰ νυφικά της, τὰ νυφικὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ φορέση πενῆντα χρόνια πρίν, καὶ συνόδεψε τὸ μνηστῆρα της στὸ τελευταῖο του ταξίδι, σὰ νὰ ἦταν γαμήλια τελετὴ κι' ὄχι θλιβερὴ κηδεία.

Ὅταν τὸ φέρετρο τοῦ νέου κατέβηκε στὸν τάφο, ἡ μνηστή του ἔσκυψε πάνω του καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Κοιμήσου ἐν εἰρήνη καὶ κάνε ὑπομονή. Λίγες μέρες ἀκόμα καὶ θἄρθω κι' ἐγὼ κοντά σου. Καὶ τότε, ξανά, ὅλα θὰ εἶναι ὡραῖα, πολὺ μαγευτικά. Ἡσύχασε: αὐτὸ ποὺ ἡ γῆ ἀποδίδει μιὰ φορὰ δὲν τὸ ἀποδίδει καὶ δεύτερη. Κοιμήσου, ἀγαπημένε μου. Βλέπεις σοῦ ἔμεινα πιστὴ σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Ἡσύχασε: θὰ βρεθοῦμε μαζὶ γιὰ πάντα σὲ λίγες μέρες, ἀγκαλιασμένοι μέσα στὸ χῶμα, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μᾶς χωρίση σ' ὅλη τὴν αἰωνιότητα. Κοιμήσου, κοιμήσου...

Ι. Π. ΧΕΜΠΕΛ

⁂

Ἰὸς κατὰ τοῦ σκώρου

Στὰ ἐργαστήρια τοῦ Καίμπριτζ δοκιμάζεται τώρα ἕνας ἰός, ποὺ σκοτώνει τὸ σκῶρο, τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐχθρὸ τῶν μάλλινων ρούχων. Ἂν ἐπιτύχουν τὰ πειράματα, θὰ καταργηθῆ πιὰ ἡ ναφθαλίνη καὶ θὰ ἀντικατασταθῆ μ' ἕνα ἁπλὸ ψεκασμὸ τῶν ρούχων μ' αὐτὸ τὸν ἰό. Πρόκειται γιὰ μιὰ μέθοδο ἀνάλογη μ' ἐκείνη ποὺ ἐφαρμόσθηκε στὴν Αὐστραλία, ὅπου τὰ ἀμέτρητα καὶ καταστρεπτικὰ κουνέλια ἀποδεκατίσθηκαν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἰοῦ τῆς «μυξοματώσεως» — μιᾶς ἀσθενείας ποὺ ἐξοντώνει αὐτὰ τὰ ζῶα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	340.—
Ἑξάμηνος	»	170.—
Τρίμηνος	»	85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες	6.—
»	Δολλάρια	24.—
»	Φρ. Γαλ.	5.980
»	Φρ. Βελγ.	1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. «Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Δροσερὸ πρόσωπο

Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ φαίνεται πάντα φρέσκια, νεανικὴ καὶ ὄμορφη. Τὰ διάφορα καλλυντικὰ κρύβουν μερικὲς ἀσχήμιες καὶ κάνουν νὰ φαίνεται τὸ δέρμα πολὺ ὀμορφότερο. Τὰ καλλυντικὰ προφυλάττουν τὸ δέρμα ἀπὸ τὸ πρόωρο γῆρας, γιατὶ τὸ διατηροῦν μαλακό, εὐλύγιστο καὶ καθαρὸ καὶ ἔτσι τὸ προστατεύουν ἀπὸ τοῦ νὰ ρυτιδώση καὶ νὰ στεγνώση.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ καλλυντικὰ καὶ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό της πιὸ νέο, ἔχει μεγαλύτερη αὐτοπεποίθησι καὶ ζωντάνια, εἶναι εὔθυμη καὶ ἐπιτυγχάνει πιὸ καλὰ στὴ ζωή της.

Ἡ γυναῖκα γιὰ νὰ διατηρήση τὸ πρόσωπό της φρέσκο καὶ ζωηρό, πρέπει νὰ ἀρχίση νὰ τὸ περιποιῆται ἀπὸ τὴ νεαρή της ἡλικία.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαῖα πράγματα, ποὺ ἔχει νὰ κάνη εἶναι νὰ καθαρίζη τὸ πρόσωπό της ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὸν ἱδρῶτα, τὸ σμῆγμα καὶ ἀπὸ τὰ νεκρὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος. Ἂν δὲ βγαίνουν δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα τουλάχιστο, τὸ δέρμα μαραίνεται, ρυτιδώνεται εὔκολα καὶ γερνᾷ. Δὲν πρέπει νὰ παραλείπετε νὰ καθαρίζετε καλὰ καὶ τὸ λαιμό σας, γιατὶ ἀπ' ἐκεῖ πρῶτα ἀρχίζουν τὰ γηρατειά. Τὸ δέρμα ἐκεῖ, ἐπειδὴ δὲν ἔχει σχεδὸν καθόλου λίπος εἶναι πιὸ λεπτό, πιὸ εὔκολα ζαρώνει καὶ κάνει πτυχές.

Μετὰ τὸ καθάρισμα πρέπει νὰ τονώσετε τὸ δέρμα σας μὲ διάφορα γάλατα καὶ κρέμες, ἀνάλογα μὲ τὴ σύστασι τοῦ δέρματός σας καὶ μὲ τὶς ὁδηγίες, ποὺ θὰ σᾶς δώση ὁ γιατρός σας.

Ἕνα καλὸ μακιγιὰζ προσθέτει μιὰ ξεχωριστὴ χάρι στὴ γυναῖκα, γιατὶ κρύβει τὰ ἐλαττώματα καὶ κάνει νὰ φαίνωνται πολὺ καλύτερα ἡ χάρι καὶ ἡ ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου. Τὸ μακιγιὰζ πρέπει νὰ γίνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ μὴ φαίνεται τεχνητὸ ἀλλὰ σὰν φυσικό. Τὸ ἄτεχνο ἢ τὸ πολὺ χτυπητὸ μακιγιὰζ δίνει μιὰ ἄσχημη ἐντύπωσι καὶ προκαλεῖ τὰ σχόλια.

Τὰ καλλυντικὰ ποὺ μεταχειρίζεστε γιὰ τὸ μακιγιάζ, πρέπει νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ χρῶμα σας ἢ νᾆναι πιὸ ἔντονα γιὰ νὰ δίδουν στὸ πρόσωπο μιὰ ὄμορφη καὶ πικάντικη ἀπόχρωσι. Τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς τὴ νύχτα δίνει μιὰ κιτρινωπὴ ἀπόχρωσι στὸ πρόσωπό σας, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε καλλυντικὰ μὲ πιὸ ἔντονους χρωματισμούς.

Τὸ πῶς καὶ πότε καὶ ποιὰ καλλυντικὰ πρέπει νὰ μεταχειρίζεστε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ σύστασι τοῦ δέρματος.

Τὸ φυσιολογικὸ δέρμα τοῦ προσώπου πρέπει νὰ καθαρίζεται πρωῒ καὶ βράδυ μὲ γάλα καθαριότητος καὶ μετὰ μὲ λίγο χλιαρὸ νερό, κατὰ προτίμησι βρόχινο ποὺ δὲν ἔχει πολλὰ ἅλατα. Σαπούνι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζεστε συχνὰ καὶ πάντα πρέπει νὰ ξεβγάζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μπόλικο νερό, στὴν ἀρχὴ χλιαρὸ καὶ μετὰ κρύο γιὰ νὰ σφίξουν οἱ πόροι καὶ νὰ φαίνεται τὸ δέρμα δροσερό. Πάντα μετὰ τὸ πλύσιμο ἀλείφετε τὸ δέρμα σας μὲ λίγο γάλα καθαριότητος.

Τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ στρώση ἡ πούδρα σας, ἀρκεῖ νὰ βάλετε λίγο γάλα καὶ μετὰ τὴν πούδρα. Μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μεταχειρισθῆτε μιὰ κρέμα τῆς ἡμέρας γιὰ βάσι τῆς πούδρας. Ἡ πούδρα βγαίνει εὐκολώτερα ἀπ' τὸ πρόσωπό σας ὅταν τὴ βάλετε μετὰ ἀπὸ γάλα ἢ κρέμα, παρὰ ὅταν τὴ βάλετε ἀπ' εὐθείας πάνω στὸ δέρμα. Μόνο στὰ πολὺ λιπαρὰ δέρματα δὲ χρειάζεται λιπαρὴ βάσι, γιατὶ ἔχουν τὰ ἴδια πολὺ λίπος.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ρούζ γιὰ τὰ μάγουλα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν, τῶν μαλλιῶν καὶ τοῦ δέρματος.

Ὅσες ἔχουν κανονικὸ δέρμα μποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν τὴν ἡμέρα γιὰ 1—2 ὧρες μιὰ κρέμα μὲ βιταμίνη Α, ποὺ τονώνει τὸ δέρμα καὶ τὸ φρεσκάρει.

Τὸν χειμῶνα μὲ τὸν ἀέρα καὶ τὸ καλοκαῖρι στὸν ἥλιο ἐπειδὴ τὸ δέρμα στεγνώνει εὔκολα καὶ σχίζεται, θὰ χρησιμοποιῆτε μιὰ κολντκρέμ.

Τὸ ξηρὸ δέρμα εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολο γιὰ τὴν περιποίησι, γιατὶ εἶναι πολὺ εὐαίσθητο. Δὲν ἔχει τὶς ἀπαιτούμενες φυσικὲς λιπαρὲς οὐσίες, ποὺ τὸ προφυλάττουν. Στὸ ξηρὸ δέρμα δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε νερὸ καὶ πρὸ πάντων σαπούνι, παρὰ μονάχα γάλα, γιὰ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας. Τὸ γάλα πρέπει νὰ εἶναι λιπαρὸ καὶ πυκνό, νὰ καθαρίζη καλὰ καὶ νὰ μὴν ἐρεθίζη τὸ δέρμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γάλα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε ὅσες ἔχετε ξηρὸ δέρμα καὶ κρέμα γιὰ ντεμακιγιάζ. Τὴν ἡμέρα θὰ βάζετε στὸ πρόσωπό σας μιὰ κρέμα μὲ βιταμίνη Α ποὺ θὰ τὴν κρατᾶτε γιὰ 3—5 ὧρες ἐν ὅσῳ μένετε στὸ σπίτι καὶ μετὰ θὰ τὴν βγάζετε μὲ γάλα. Γιὰ ρούζ στὰ μάγουλα, καλύτερη γιὰ ξηρὸ δέρμα εἶναι ἡ κρέμα ρούζ παρὰ τὸ ρούζ σκόνη. Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὶς ὑγρὲς πούδρες.

Τὸ λιπαρὸ δέρμα εἶναι πιὸ εὔκολο γιὰ τὴν περιποίησι, γιατὶ δὲν εἶναι πολὺ εὐαίσθητο καὶ μὲ τὸ φυσικὸ λίπος ποὺ ἔχει δύσκολα γερνᾷ καὶ δύσκολα ρυτιδώνεται. Νερὸ καὶ σαπούνι γιὰ τὸν καθαρισμό του μπορεῖτε νὰ μεταχειρίζεστε κάθε μέρα. Ζεστὸ νερὸ καὶ μετὰ κρύο. Γιὰ νὰ λιγοστέψετε τὴ λιπαρότητα τοῦ προσώπου θὰ μεταχειρισθῆτε λοσιὸν καθαρισμοῦ, ποὺ περιέχει βόρακα ἢ σόδα.

Οἱ ὑγρὲς πούδρες, ποὺ ἔχουν ἅλατα τοῦ τιτανίου καὶ τοῦ ψευδαργύρου θεωροῦνται καλὲς μόνο γιὰ λιπαρὰ δέρματα. Μέτριες στυπτικὲς λοσιὸν καὶ ξηρὲς θερμὲς κομπρέσες εἶναι πολὺ ὠφέλιμες γιατὶ βγάζουν τὸ λίπος καὶ ἐξαφανίζουν τὴν γυαλάδα τοῦ προσώπου. Τὸ θειάφι σὲ πούδρα ἢ λοσιὸν κάνει πολὺ καλὸ στὰ λιπαρὰ δέρματα.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΛΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

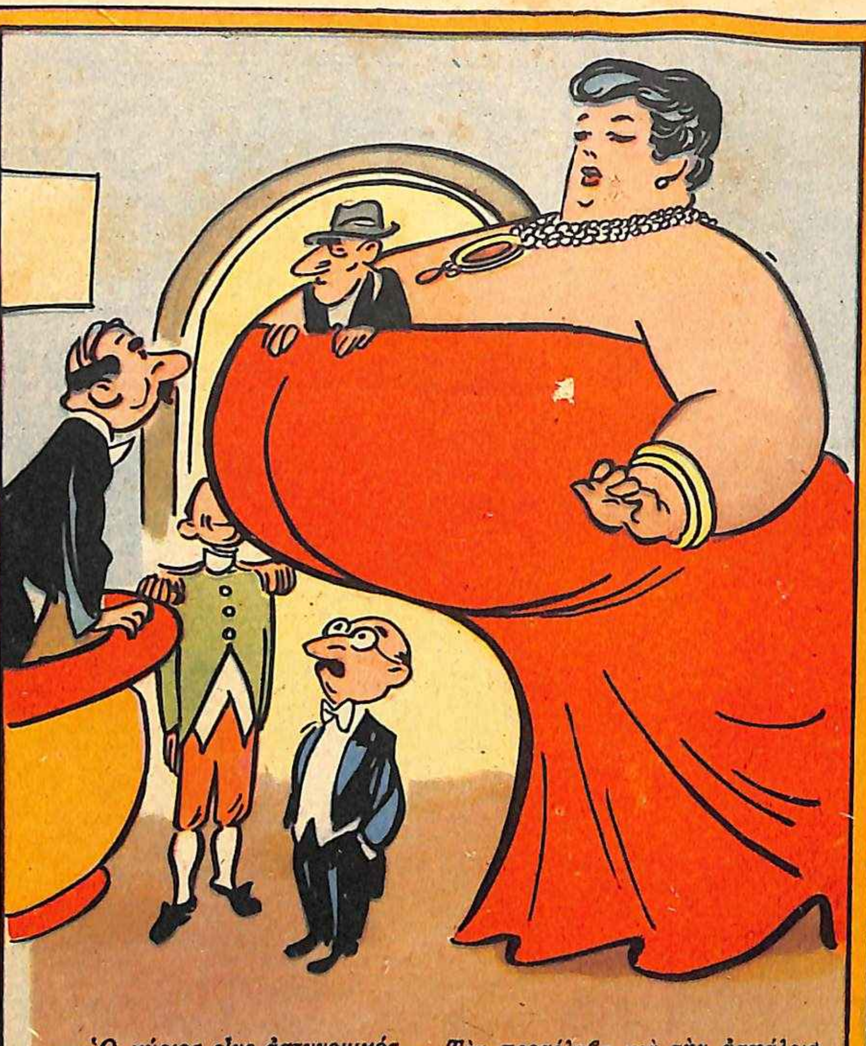

—Ὁ κύριος εἶνε ἀστυνομικός... Τὸν προσέλαβα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ κολλιέ μου!...

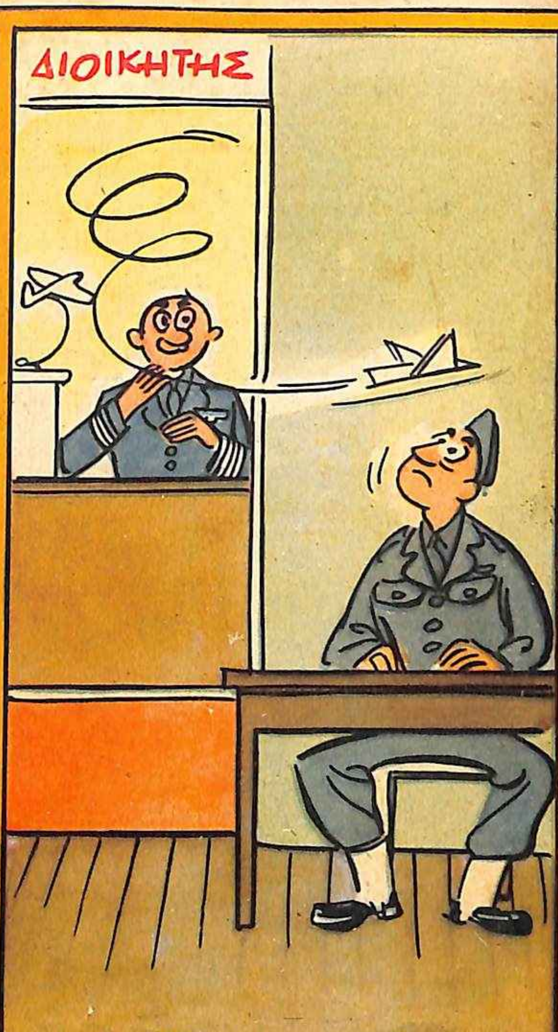

Σὲ μιὰ ἀεροπορικὴ βάσι.

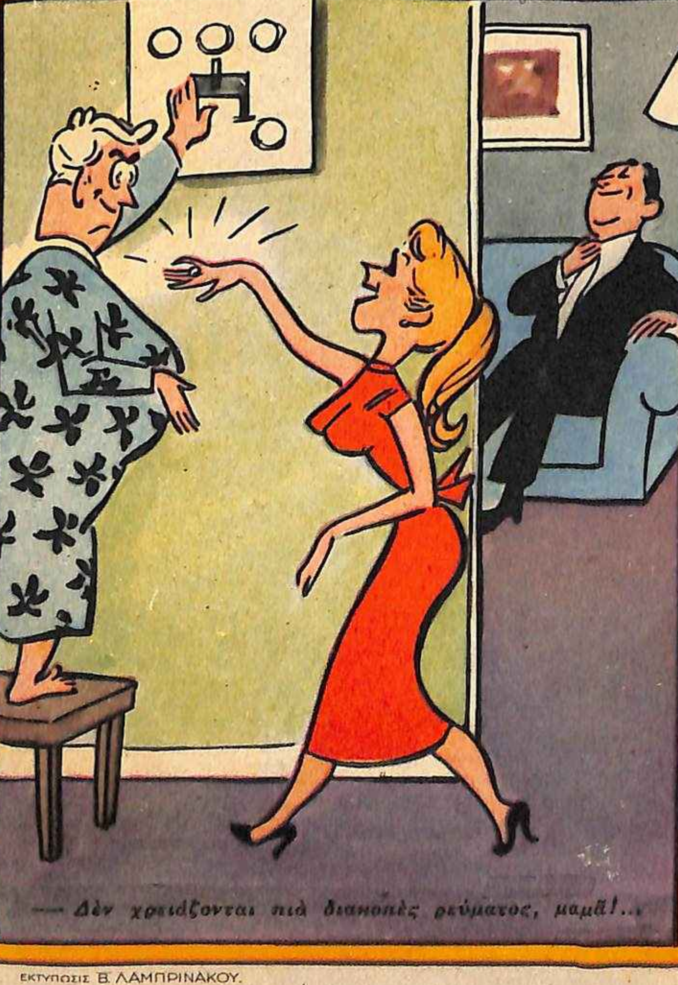

— Δὲν χρειάζονται πιὰ διακοπὲς ρεύματος, μαμᾶ!...

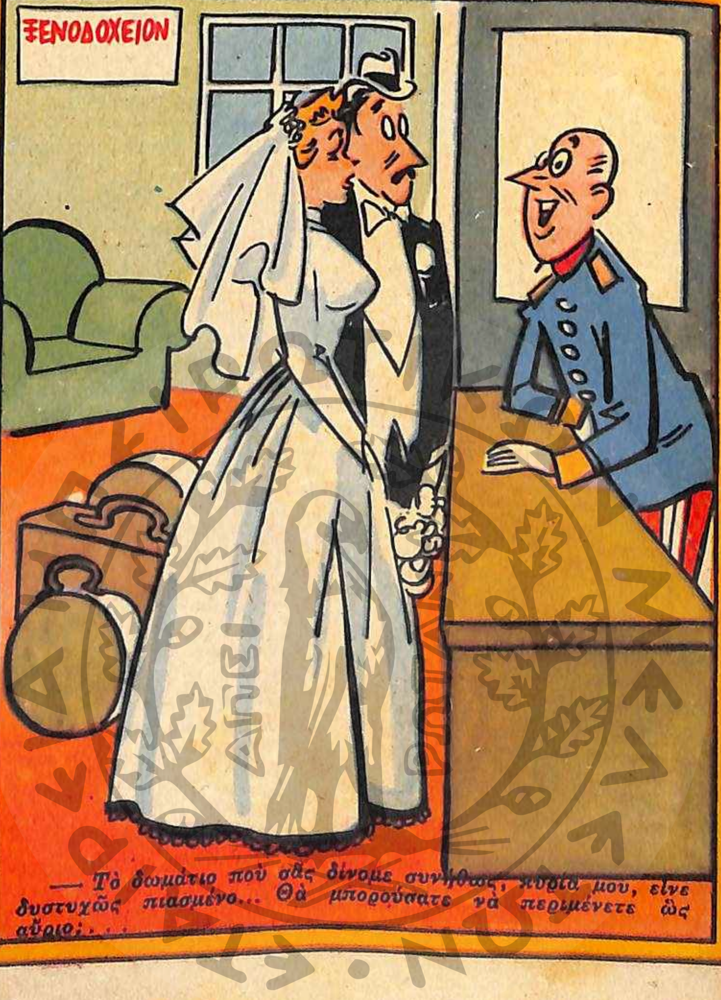

— Τὸ δωμάτιο ποὺ σᾶς δίνομε συνήθως, κυρία μου, εἶνε δυστυχῶς πιασμένο... Θὰ μπορούσατε νὰ περιμένετε ὣς αὔριο;...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ.